

Trạm Trung Chuyển Tử Vong

Contents

Trạm Trung Chuyển Tử Vong	3
1. Chương 1: Tiết Tử	3
2. Chương 2: Rối Gỗ Kéo Dây – 1	5
3. Chương 3: Rối Gỗ Kéo Dây – 2	7
4. Chương 4: Rối Gỗ Kéo Dây – 3	11
5. Chương 5: Rối Gỗ Kéo Dây – 4	14
6. Chương 6: Rối Gỗ Kéo Dây – 5	18
7. Chương 7: Rối Gỗ Kéo Dây – 6	21
8. Chương 8: Rối Gỗ Kéo Dây – 7	25
9. Chương 9: Tượng Đất Huệ Sơn – 1	29
10. Chương 10: Tượng Đất Huệ Sơn – 2	33
11. Chương 11: Tượng Đất Huệ Sơn – 3	37
12. Chương 12: Tượng Đất Huệ Sơn – 4	39
13. Chương 13: Tượng Đất Huệ Sơn – 5	41
14. Chương 14: Tượng Đất Huệ Sơn – 6	45
15. Chương 15: Tượng Đất Huệ Sơn – 7	49
16. Chương 16: Tượng Đất Huệ Sơn – 8	53
17. Chương 17: Tượng Đất Huệ Sơn – 9	56
18. Chương 18: Tượng Đất Huệ Sơn – 10	60
19. Chương 19: Tượng Đất Huệ Sơn – 11	64
20. Chương 20: Ảnh Da Thiểm Tây – 1	68
21. Chương 21: Ảnh Da Thiểm Tây – 2	71
22. Chương 22: Ảnh Da Thiểm Tây – 3	75
23. Chương 23: Ảnh Da Thiểm Tây – 4	78
24. Chương 24: Ảnh Da Thiểm Tây – 5	81
25. Chương 25: Ảnh Da Thiểm Tây – 6	84
26. Chương 26: Ảnh Da Thiểm Tây – 7	88
27. Chương 27: Ảnh Da Thiểm Tây – 8	93
28. Chương 28: Ảnh Da Thiểm Tây – 9	97
29. Chương 29: Ảnh Da Thiểm Tây – 10	101
30. Chương 30: Ảnh Da Thiểm Tây – 11	104
31. Chương 31: Ảnh Da Thiểm Tây – 12	108
32. Chương 32: Bệnh Viện Kinh Hồn – 1	111
33. Chương 33: Bệnh Viện Kinh Hồn – 2	115
34. Chương 34: Bệnh Viện Kinh Hồn – 3	119
35. Chương 35: Bệnh Viện Kinh Hồn – 4	122
36. Chương 36: Bệnh Viện Kinh Hồn – 5	126
37. Chương 37: Bệnh Viện Kinh Hồn – 6	130
38. Chương 38: Bệnh Viện Kinh Hồn – 7	133
39. Chương 39: Bệnh Viện Kinh Hồn – 8	137
40. Chương 40: Bệnh Viện Kinh Hồn – 9	141
41. Chương 41: Bệnh Viện Kinh Hồn – 10	145

42. Chương 42: Bệnh Viện Kinh Hồn – 11	148
43. Chương 43: Bệnh Viện Kinh Hồn – 12	152
44. Chương 44: Bệnh Viện Kinh Hồn – 13	156
45. Chương 45: Đêm Trăng Nông Thôn – 1	159
46. Chương 46: Đêm Trăng Nông Thôn – 2	163
47. Chương 47: Đêm Trăng Nông Thôn – 3	166
48. Chương 48: Đêm Trăng Nông Thôn – 4	169
49. Chương 49: Đêm Trăng Nông Thôn – 5	172
50. Chương 50: Đêm Trăng Nông Thôn – 6	175
51. Chương 51: Đêm Trăng Nông Thôn – 7	179
52. Chương 52: Đêm Trăng Nông Thôn – 8	183
53. Chương 53: Đêm Trăng Nông Thôn – 9	187
54. Chương 54: Đêm Trăng Nông Thôn – 10	191
55. Chương 55: Đêm Trăng Nông Thôn – 11	195
56. Chương 56: Đêm Trăng Nông Thôn – 12	199
57. Chương 57: Đêm Trăng Nông Thôn – 13	203
58. Chương 58: Trúc Nở Hoa – 1	207
59. Chương 59: Trúc Nở Hoa – 2	211
60. Chương 60: Trúc Nở Hoa – 3	215
61. Chương 61: Trúc Nở Hoa – 4	219
62. Chương 62: Trúc Nở Hoa – 5	223
63. Chương 63: Trúc Nở Hoa – 6	227
64. Chương 64: Trúc Nở Hoa – 7	231
65. Chương 65: Trúc Nở Hoa – 8	235
66. Chương 66: Trúc Nở Hoa – 9	239
67. Chương 67: Âm Dương Quỷ Kính – 1	243
68. Chương 68: Âm Dương Quỷ Kính – 2	246
69. Chương 69: Âm Dương Quỷ Kính – 3	250
70. Chương 70: Âm Dương Quỷ Kính – 4	253
71. Chương 71: Âm Dương Quỷ Kính – 5	257
72. Chương 72: Âm Dương Quỷ Kính – 6	261
73. Chương 73: Âm Dương Quỷ Kính – 7	264
74. Chương 74: Âm Dương Quỷ Kính – 8	269
75. Chương 75: Huyết Ngọc Ngân Năm – 1	273
76. Chương 76: Huyết Ngọc Ngân Năm – 2	277
77. Chương 77: Huyết Ngọc Ngân Năm – 3	281
78. Chương 78: Huyết Ngọc Ngân Năm – 4	285
79. Chương 79: Huyết Ngọc Ngân Năm – 5	290
80. Chương 80: Huyết Ngọc Ngân Năm – 6	295
81. Chương 81: Huyết Ngọc Ngân Năm – 7	299
82. Chương 82: Kiếm Cổ Ngư Trường – 1	304
83. Chương 83: Kiếm Cổ Ngư Trường – 2	307
84. Chương 84: Kiếm Cổ Ngư Trường – 3	311
85. Chương 85: Kiếm Cổ Ngư Trường – 4	315
86. Chương 86: Kiếm Cổ Ngư Trường – 5	318
87. Chương 87: Kiếm Cổ Ngư Trường – 6	323
88. Chương 88: Kiếm Cổ Ngư Trường – 7	327
89. Chương 89: Bách Quỷ Dạ Hành – 1	331
90. Chương 90: Bách Quỷ Dạ Hành – 2	335
91. Chương 91: Bách Quỷ Dạ Hành – 3	340
92. Chương 92: Bách Quỷ Dạ Hành – 4	345
93. Chương 93: Bách Quỷ Dạ Hành – 5	350
94. Chương 94: Bách Quỷ Dạ Hành – 6	355
95. Chương 95: Bách Quỷ Dạ Hành – 7	359

96. Chương 96: Kiếp Trước	363
97. Chương 97: Lựa Chọn	366
98. Chương 98: Kết	369

Trạm Trung Chuyển Tử Vong

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, nguyên sang, linh dị thần quái, kinh tởng huyền nghi, thiên sư viện trưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-trung-chuyen-tu-vong>

1. Chương 1: Tiết Tử

Tích tắc.....tích tắc.....

Trên lối đi tối tăm truyền đến tiếng bước chân rối loạn, từ hai bên vách tường không khó để nhìn ra đây là một bệnh viện.

Hơn nữa, là bệnh viện cấp năm sao.

Tích tắc.....tích tắc.....tích tắc.....

Vách tường tuyết trắng, mùi dung dịch khử trùng gay mũi, cùng với tiếng bước chân đi ra từ cuối lối đi.....

Tích tắc tích tắc tích tắc.....

Theo tiếng động kỳ quái không ngừng tăng tốc, từ cuối lối đi có bóng dáng một cô gái trẻ dần xuất hiện. Nếu nhìn thật kỹ, cô gái có khuôn mặt khá đẹp kia đang mang thai, giống như ở phía sau có cái gì đó đang truy đuổi, sắc mặt rõ ràng là trắng bệch, lại càng nện nhanh bước chân hơn. Rõ ràng là, tiếng bước chân rối loạn kia chính là của cô.

Cô chạy tới một chỗ rẽ, mồ hôi từ trên đầu từng giọt lớn rơi xuống không ngừng. Cô một tay ôm bụng, rõ ràng là thống khổ không thôi.

Cô hơi khom người xuống, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đồng tử trong phút chốc liền co rút.

Trước mắt, là một bức tường. Vị trí vốn ứng với một cánh cửa, không thấy.

Cô gái vô lực tê liệt ngã xuống, máu từ dưới thân chảy ra, nhiễm đỏ nền đất màu trắng. Hai mắt cô vô thần nhìn về phía trước, môi mấp máy.

Cầu ngài.....buông tha cho con tôi.....

Tiếng tích tắc dồn dập, sau đó dần dần ngừng lại.

Nghẹn ngào vốn mờ mờ đột nhiên tắt phụt, trong bóng đêm, khoe miệng cô gái gợi lên một mặt tươi cười quý dị, cầm lên con dao giải phẫu không biết lấy từ đâu, rạch mở chính phần bụng của mình.

Máu theo đó chảy ra...lan tràn.....lan tràn.....

.

Bệnh viện Đông Tân nằm trong nội thành thành phố T cổ kính, là một bệnh viện tư nhân có lịch sử lâu đời cùng với thiết bị tiên tiến. Hơn hai mươi năm trước được Y gia giàu có bậc nhất thành phố T thu mua, trải qua một lần đại trùng tu, hơn nữa còn không ngừng cải tiến kỹ thuật, hiện tại đã trở thành bệnh viện quyền uy bậc nhất ở thành phố T.

Một bệnh viện như vậy, lại có một Viện trưởng không biết chút gì về y thuật.

Văn phòng Viện trưởng.

Nhâm Lê không kiên nhẫn nhìn người đứng ở trước mặt, liếc mắt xem thường.

“Y An, anh không thể để cho em đi sao?”

Y An đẩy chiếc kính gọng bạc trên mũi:

“Viện trưởng, bây giờ còn chưa tới thời gian tan sở. Thân là phó Viện trưởng, tôi có quyền giám sát cậu.”

Nhâm Lê thở dài, đưa tay ra, mấy ngón tay kia giống như cọng hành, móng tay nuốt nà, đáng phải nói là, trên bàn tay kia một vết chai cũng không có:

“Em van anh nha anh họ, anh nhìn xem hai bàn tay này làm sao giống tay của một bác sĩ, em cái gì cũng không làm sao lại muốn ngồi ở chỗ này, anh không thấy đau lòng sao?”

Y An nhú mày:

“Như vậy, em lại tới bệnh viện làm gì?”

Nhâm Lê gân xanh nhảy lên, trong lòng nén giận ông cụ trong nhà, nói:

“A a a, là dưỡng bắt em tới.....có lẽ là ông cụ ở nhà chê em ăn hết cơm nhà nên mới nhờ dì út cho em một công việc.”

Y An cười lạnh.

“Cho một công việc, có thể đem cả một bệnh viện lớn cho em? Lại bịa chuyện.”

Hai tay Nhâm Lê hợp thành chữ thập, nịnh nọt:

“Không phải mà anh họ.....bằng không hai ta đổi chỗ đi, anh làm Viện trưởng, em đi làm phó Viện trưởng.”

Y An tiếp tục cười, Nhâm Lê bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Tôi là một thợ trát vôi, thợ trát vôi rất mạnh mẽ.....tôi muốn đem căn phòng mới kia, trát cho thật là hấp dẫn.....trát trần lại trát tường, chổi quét bay vôi vàng.....ai nha cái mũi nhỏ của tôi, hình dạng thay đổi nha.....’

Ngay lúc hai người đang trầm mặc, một loạt tiếng chuông truyền đến.

Nhâm Lê cười gượng hai tiếng, móc điện thoại trong túi ra.

“Vâng.....đã biết đã biết.....”

“Con đêm nay sẽ về.....được.....dì út và dưỡng đều khỏe.....vâng.....anh họ cũng khỏe lắm.....”

“Vâng.....chắc chắn.....”

Nhâm Lê cúp điện thoại, bắt đầu đi nhìn Y An.

“Anh họ à.....ông cụ ở nhà bảo em nhanh về nhà một chuyến, lần này thật sự không phải là em muốn trốn việc rồi.”

Y An nhìn Nhâm Lê, dưới lớp kính lóa lên tia sáng.

“Anh đưa em về.”

2. Chương 2: Rối Gõ Kéo Dây – 1

Nhà Nhâm Lê ở vùng quê ngoại ô thành phố T, tuy nói là vùng quê, nhưng nếu đi ô tô cũng chỉ hơn hai tiếng là đến.

Nhâm Lê nhìn Y An ở trong xe, cười ngọt ngào:

“Anh họ đi nhé, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Y An hừ lạnh một tiếng, kéo cửa xe lên, nghênh ngang rời đi.

Nhâm Lê xoay người, nhìn tiểu viện nông gia trước mặt, tươi cười trên mặt không còn, nghiêm túc đi vào. Vừa mới đi vào sân, liền thấy một ông cụ khoảng sáu mươi tuổi ngồi ở trên một cái ghế trúc, trên đùi có một con mèo đen nằm ườn ra. Nghe thấy tiếng Nhâm Lê đi vào, kỳ quái nói:

“Nhóc ngốc, đã về rồi?”

Nhâm Lê cũng không thèm nhìn đến ông cụ, vọt đến chỗ vòi nước cạnh mảnh đất trồng rau, sau đó khuôn mặt búp bê ghé vào nhìn quả dưa vàng bên trong.

Ông cụ cười nhạo một tiếng, thuận tay vuốt ve lông con mèo đen trên đùi, thoải mái đến nỗi vật nhỏ kia găm gừ hai tiếng.

“Vẫn còn giận? Ông không trực tiếp diệt tiểu quỷ kia đã là không tệ rồi, như thế nào? Vẫn còn muốn bướng bỉnh với ông?”

Nhâm Lê hừ một tiếng, tiếp tục nhìn dưa.

Ông cụ liếc mắt:

“Ông nói này nhóc ngốc, ông già rồi cũng không sống được mấy ngày nữa, con nhẩn tâm để cho ông lẻ loi hiu quạnh, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có sao?”

Nhâm Lê cắn cắn môi, dứt khoát đứng dậy, đi vào phòng ngồi còn tốt hơn ở đây.

Ông cụ thấy Nhâm Lê không để ý đến mình, thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu khóc than:

“Con trai số khổ của tôi.....người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.....để lại một đứa cháu cũng không quan tâm đến ông già này.....”

Nhâm Lê xoay người, phẫn nộ nhìn về phía ông cụ:

“Ông rót cuộc gọi con về là có chuyện gì!”

Ông cụ cười hắc hắc:

“Nhóc ngốc, ông nói cho con biết.....lần này chính là việc lớn.....”

Sắc trời dần dần tối, nông gia ở trong thôn cũng hiện lên nhiều ngọn đèn. Trong tiểu viện nhà họ Nhâm truyền ra tiếng ông cụ cùng Nhâm Lê, thỉnh thoảng còn có vài tiếng mèo kêu.

Thực ra, những ngày như vậy thật tốt.

Khóe miệng Nhâm Lê vô thức nhếch lên, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên không trung.

.

Thành phố T.

Bệnh viện Đông Tân.

“Này, các cậu có nghe nói chưa, gần đây biểu diễn rối gỗ ở quảng trường Tân Thành rất hay đó!”

“Biểu diễn rối gỗ? Mình sao lại không biết quảng trường Tân Thành có loại đồ chơi này nha?”

“Out đi, bọn họ vừa mới đến không lâu, nghe nói là biểu diễn trong tuần, hết giờ thật muốn đi xem.....”

Nhâm Lê nghe tiếng các y tá lú lú, mắt cũng phát sáng.

Biểu diễn rối gỗ? Không phải chính là thứ ông cụ nói đi? Đây cũng quá là khéo rồi!

“Xin hỏi, các cô nói biểu diễn rối gỗ, chính là rối gỗ kéo dây sao?”

Nhâm Lê mỉm cười nhìn hộ sĩ trước mắt, cậu đối với nụ cười của mình vẫn luôn rất có lòng tin.

Quả nhiên, hộ sĩ đỏ mặt đến tận mang tai:

“Viện...Viện....Viện trưởng là muốn đi xem sao? Tuy rằng tôi không biết có phải rối gỗ kéo dây hay không, nhưng là rối gỗ này mỗi con đều rất đáng yêu.”

Nhâm Lê tiếp tục cười:

“A? Phải không.....Cám ơn cô đã nói cho tôi biết điều này.”

Khi đi vào thang máy, Nhâm Lê còn nghe được nữ hộ sĩ kia đang nói cái gì thật mạnh thật mạnh, cười đến tà ác, xem ra mị lực của mình so với năm đó không có giảm đi.

Kế tiếp, liền nhanh chân đến xem cái biểu diễn rối gỗ kia, đến xác định một chút.....

.

Quảng trường Tân Thành.

Cũng may vì hôm nay là thứ hai, trên quảng trường cũng không có nhiều người lắm. Nhâm Lê thực nhẹ nhàng đã mua được vé, khi đi vào rạp hát, một người dẫn chương trình xông ra, hai mắt sáng lên nhìn mình:

“Em trai à, năm nay em bao nhiêu tuổi?”

Nhâm Lê nhìn bà chị trước mắt, sợ run cả người:

“Cô...cô...cô có chuyện gì không?”

Bà chị kia giống như thành phần trí thức cười đến không có hảo ý, đưa cho Nhâm Lê một hộp bông:

“Em trai, nhớ rõ khi nào rảnh nhớ liên lạc với chị nhé.”

Nói xong liền đi vào rạp hát.

Nhâm Lê nuốt nuốt nước miếng, nhìn số điện thoại trên hộp bông, buồn bực.

Mình chẳng qua chỉ có một cái mặt búp bê thôi, nhưng là, mình thích mấy em gái nhỏ chứ không phải là bà chị a a a.....

Chẳng lẽ...mình thoát nhìn thật sự rất nhỏ sao? Mình cũng 23 rồi a a a a a a.....

Cầm giắc ôm chặt hộp bông trong tay, Nhâm Lê vẻ mặt không cam lòng đi vào rạp hát.

Nói là rạp hát, thật ra cũng chỉ là một cái lễ đường nhỏ thôi, khi Nhâm Lê đi vào, biểu diễn rối gỗ đã bắt đầu. Nhâm Lê cầm vé, tìm chỗ ngồi của mình, ai ngờ bởi vì quá tối, không biết dưới chân đạp phải cái gì, mắt thấy sẽ ngã sắp xuống, ngay khi cậu đang nhắm mắt chờ đợi một nụ hôn thân mật với mặt đất, lưng liền bị ôm chặt, được người nào đó từ phía sau lao đến cứu.

Mặt Nhâm Lê trong phút chốc liền đỏ lên, người này đâu cao lắm...

Ngay khi Nhâm Lê đang nghĩ có nên giả chết hay không, liền nghe được một tiếng cười khê, sau đó là giọng nói tràn ngập từ tính:

“Này cậu, chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục dựa vào trong ngực tôi sao?”

Đầu Nhâm Lê ‘ầm’ một tiếng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên, cuống quýt đẩy người kia ra, nhanh chóng chạy đến một chỗ ngồi trống, ngay cả một câu cảm ơn cũng quên nói, ánh mắt mặc dù nhìn chăm chăm vào biểu diễn rối gỗ, nhưng tiếng nói trong não lại vang lên không ngừng.

Anh ta chắc là không phát hiện ra bộ dáng của mình lúc đỏ mặt đi...Nhất định không có, nhất định không có, nhất định không có...

Người đàn ông kia kinh ngạc nhìn vật nhỏ chạy trốn từ trong ngực mình, ba lủi bốn tránh đã không thấy bóng dáng, cảm thấy thật hứng thú cười cười, vật nhỏ này, chạy thật nhanh...rõ ràng là tay chân vụng về...không nghĩ tới, chân tay lại linh hoạt như vậy... Nhưng là, bộ dáng đỏ mặt thật đáng yêu...

Ngay sau đó, từ trong tai nghe bộ đàm truyền đến tiếng nói, gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh trở nên nghiêm túc, nhanh chóng bước đến vị trí đã được sắp xếp.

Nhâm Lê nhìn rối gỗ ở trên đài, mặt nhăn mày nhu.

Mấy rối gỗ này đều chỉ lớn bằng mấy đứa trẻ ba, bốn tuổi, con nào trông cũng rất sống động, hơn nữa hoạt động linh hoạt, giọng nói cùng khẩu hình cũng vô cùng hoàn mỹ không chút tỳ vết, âm sắc lại mềm mại, toàn bộ đám rối gỗ này thoạt nhìn thật không hề khác trẻ con là bao.

E rằng, nếu mọi người không biết đây là biểu diễn rối gỗ, không có mấy người có thể nhìn ra đây là rối gỗ a.

Ngay lúc Nhâm Lê đang chuyên chú suy nghĩ, đột nhiên từ một góc kịch trường truyền ra tiếng thét chói tai, sau đó là một mảnh ồn ào.

Ngay tại một giây ánh đèn sáng lên kia, Nhâm Lê nhìn thấy, trên đài có một con rối gỗ, khoe miệng lộ ra một mặt tươi cười quỷ dị, trong hai mắt, từ từ chảy ra máu màu đen.

Khi đi ra khỏi cục cảnh sát đã là khoảng sáu giờ, Nhâm Lê thở dài, vẻ mặt đau khổ không biết đang nghĩ đến cái gì.

Đi dọc theo vỉa hè không mục đích, Nhâm Lê đá một cục đá.

Kịch trường có người chết, tiếng thét chói tai kia là của phụ nữ, cũng chính là người đã đưa cho mình gói bỏng kia, đã chết.

Xem ra thật không phải chỉ là một buổi kịch rối gỗ bình thường a....Chẳng lẽ, giống như lời của ông nội nói, phong ấn bị lỏng ra? Trong con rối gỗ có hai mắt đỏ máu kia, rõ ràng, có một oan hồn...

Nhâm Lê thở dài, lại đá một cục đá, sau đó nhìn cục đá kia lao lên một chiếc xe, sau đó nhìn cục đá kia không hề lưu tình ở trên chiếc xe rạch một đường...

Tay Nhâm Lê dút ở trong túi quần cứng lại, nuốt nuốt nước miếng, sau đó nghe được một giọng nói mà mới không lâu trước đó đã nghe thấy:

“Này cậu, vì sao cậu luôn như vậy, không cẩn thận đâu?”

Nhâm Lê chậm rãi ngẩng đầu, trong đầu chỉ có bốn chữ.

Hôm nay xui xẻo...

3. Chương 3: Rối Gỗ Kéo Dây -2

Nghiêm Dương buồn cười nhìn vật nhỏ trước mắt, thật đúng là có duyên...

Tổ kịch rối gỗ như trước không có vấn đề, cái chết làm người ta sợ hãi như trước, nhìn các thành viên trong đội đều mất tinh thần, cắn chặt răng.

Cẩn rằng cười cho mọi người về nghỉ. Đương nhiên, cái gọi là nghỉ bắt quá cũng chỉ là đúng giờ tan tầm mà thôi, dù sao vụ án này đã chết không ít người, cấp trên dồn ép căng thẳng. Ai ngờ vừa mới ngồi lên xe liền thấy vật nhỏ hôm nay đã gặp ở rạp hát một đá tạo ra vết xước trên chiếc xe mình mới mua.

Nhìn thấy vật nhỏ kia cũng ngạc nhiên, nhin không được nghĩ muốn bắt nạt một chút.

Ừ, dáng người không tồi, tuy rằng có hơi gầy, nhưng vẫn rất có sức sống. Gương mặt búp bê kia, cũng là rất đáng yêu.

Nhâm Lê cũng đánh giá người đàn ông trước mắt, vóc dáng khoảng 1m8, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập dã tính, cùng với, giọng nói giàu từ tính.

Không biết nghĩ đến điều gì, Nhâm Lê từ từ, chậm rãi, đỏ mặt lên.

Nghiêm Dương nhíu mi:

“Này cậu, xe của tôi.....”

Nhâm Lê nhìn dấu vết rõ ràng trên xe, nhảy dựng lên nói:

“Kia, kia...tôi mời anh đi ăn cơm!”

Nói xong, Nhâm Lê liền muốn mua một khối đậu hũ để đâm đầu vào mà chết đi, mặc dù nói mình đối với xe cộ trên cơ bản là không có tìm hiểu, nhưng là nhãn hiệu BMW trước mắt kia mình vẫn nhận ra, một bữa cơm liền nghĩ có thể giải quyết? Hy vọng người kia không coi mình là kẻ ngốc.

Ai ngờ, ý cười bên khóe miệng người kia càng sâu:

“Như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh. Tôi là Nghiêm Dương, xin hỏi cậu là...”

“Nhâm Lê...”

Giống như là bị mê hoặc, nghĩ cũng không nghĩ đã nói tên của mình ra.

Nhâm Lê đưa Nghiêm Dương đến một nhà hàng đồ nướng cao cấp, bất an không yên chọn một phòng, sau đó lại bất an không yên ngồi ở đối diện Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương thấy được thái độ quẫn bách của Nhâm Lê, đột nhiên trong lòng mềm nhũn:

“Không sao đâu, xe có bảo hiểm.”

Nhâm Lê ở trạng thái mờ mịt ‘ừ’ một tiếng, sau đó mở to hai mắt:

“Có bảo hiểm? Anh làm gì mà không nói sớm với tôi!”

Trên mặt là biểu tình căm giận, người không biết còn tưởng là cậu bị bắt nạt thế nào đó.

Nghiêm Dương bật cười ha ha, vật nhỏ này, so với trong tưởng tượng còn thú vị hơn...

“Đúng rồi, anh là cảnh sát phải không?”

Nhâm Lê hai mắt chớp chớp, một lát sau không nhin được hỏi.

Nghiêm Dương nhíu mi:

“Làm sao biết được?”

Nhâm Lê hì hì cười:

“Không khó nhìn ra đâu, mi gian thắt chặt, có một cổ chính khí ngạo nghễ tràn ngập toàn thân, từng kinh qua sinh tử lại có một cổ chính khí ngạo nghễ, không phải là cảnh sát thì còn là gì?”

“Vậy cậu tự cho mình là người xem tướng sao?”

Nghiêm Dương trêu đùa.

Ai ngờ Nhâm Lê nghiêm túc lắc đầu, sau đó lại dùng khẩu khí vô cùng nghiêm túc nói:

“Tôi là người giữ cân bằng, tôi là đại biểu cho ánh trăng tiêu diệt yêu ma!”

Nghiêm Dương vừa mới uống một ngụm trà vào miệng, lần này toàn bộ phun ra, mặt mày tràn đầy ý cười không giấu được:

“Được được được, thiên sư xinh đẹp của chúng ta thật vĩ đại, nhưng mà thiên sư xinh đẹp cần ăn mau một chút, đợi chút nữa toàn bộ sẽ cháy mất.”

Nhâm Lê lại đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

“Câu sau chỉ là nói đùa thôi...”

Nghiêm Dương gấp thêm một đĩa thịt lên đĩa của Nhâm Lê:

“Biết rồi biết rồi, ngài tiểu thiên sư.”

Nhâm Lê xù lông:

“Đừng có đặt loạn biệt hiệu cho tôi, tôi và anh không quen.”

Nghiêm Dương tiếp tục trêu đùa:

“Trước đó có ân cứu mạng, sau có mối hận xước xe, như thế nào lại không quen? Đúng rồi, cậu nói ân cứu mạng có phải hay không nên lấy thân báo đáp?”

Mặt Nhâm Lê thật vất vả mới nhạt màu lại đỏ rực, nhưng lần này, đến tột cùng là xấu hổ hay tức giận, thật khó mà nói rõ được.

Đồ ăn qua năm món, Nghiêm Dương nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ:

“Tôi đưa cậu về nhà nhé?”

Nhâm Lê do dự, gãi gãi tóc:

“Không cần, đại khái là không tiện đường.”

“Thật không? Nhà cậu ở đâu?”

Nghiêm Dương khoe miệng hơi nhếch, ra vẻ không chút để ý hỏi.

“Tiểu khu Cẩm Viên...”

Giống như không chút do dự nói tên ra, Nhâm Lê lại tự bán chính mình.

“Ồ, này thật khéo. Chúng ta vừa vận tiện đường...”

Tiểu khu Cẩm Viên cách bệnh viện Đông Tân chỉ khoảng ba, bốn trạm xe, khu nhà tuy nhỏ, nhưng đi lại rất thuận tiện, phía nam là khu ăn vặt cùng buôn bán thuốc đông y, thực có thể thỏa mãn nhu cầu của Nhâm Lê.

Gió đêm nhẹ thổi, cùng với tiếng ve kêu đặc biệt của mùa hè.

Nhâm Lê ghé vào bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ có vẻ mềm mại vô cùng.

“Đừng hóng gió, cẩn thận bị cảm. Phải đi đường tắt sao?”

Nghiêm Dương mặc dù nhìn về phía trước, nhưng lại giống như biết được nhất cử nhất động của Nhâm Lê.

“A.”

Nhâm Lê đóng cửa sổ lại.

“Phải.”

Chẳng hiểu tại sao, rõ ràng là không uống rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Lê thế nhưng lại đỏ hồng.

Nghiêm Dương mỉm cười.

“Được.”

Xe rẽ vào một con đường nhỏ, chạy với tốc độ bình thường, đi được khoảng hai, ba phút, xe đột nhiên tắt máy.

Thân từng là đặc chủng, Nghiêm Dương lập tức cảm giác được không tốt, trực giác khiến cho anh cảm thấy trong bóng đêm có thứ gì đó đang nhìn mình. Nheo mắt lại, Nghiêm Dương chuẩn bị mở cửa xe.

“Đừng mở cửa xe...”

Nhâm Lê đột nhiên lên tiếng, sau đó động thân về phía trước, vươn tay ở trên kính chắn gió vẽ lên gì đó.

Nghiêm Dương cau mày, nhưng cũng không ngăn cản động tác của Nhâm Lê.

Đúng lúc này, ‘Bịch!’ một tiếng như có thứ gì rơi trên kính thủy tinh.

Nhâm Lê mắt mở lớn:

“Lái xe, hướng đến nơi có nhiều người mà lái!”

Nghiêm Dương không chút thắc mắc khởi động xe, lúc này, anh cho rằng cứ nghe theo Nhâm Lê là tốt.

Lái xe đi ra ngoài hơn mười mét, lại ‘Phịch’ một tiếng. Lần này, Nghiêm Dương nhìn thấy rõ ràng có thứ gì đó rơi lên kính.

Nhâm Lê toát mồ hôi lạnh, cũng không mất bình tĩnh, cắn răng nói:

“Quét cần gạt nước!”

Nghiêm Dương lập tức hiểu ý, mở cần gạt nước ra gạt thứ kia xuống. Ai ngờ thứ kia giống như bắm dính chặt cứng trên mặt kính, cần gạt nước cuối cùng lại bị kẹt.

Nhâm Lê ngẩn ra, lập tức giống như nghĩ đến điều gì đó, vội vàng mở túi. Cậu thở phào một hơi, lấy ra một cái đèn pin nhỏ, sau đó cười giống như mèo trộm tinh, chiếu đèn vào kính chắn gió.

Ngọn đèn chiếu lên kính, lộ ra một ký hiệu kỳ quái. Tiếp đó, Nghiêm Dương lại hút một hơi khí lạnh, anh thấy rõ thứ bắm trên kính kia — rõ ràng là một đứa bé tầm ba, bốn tuổi, khoe miệng đứa bé kia là nụ cười quỷ dị, dưới hai mắt có hai ấn ký màu đỏ sậm, hai tay giống như có giác hút bám chặt lấy kính.

“A.”

Nhâm Lê cau mày nhìn đứa bé kia, bật đèn pin sáng hơn.

Đứa bé kia giống như không thể chịu nổi ký hiệu được ánh sáng tăng mạnh, kêu lên the thé. Thanh âm của nó dường như không đáng yêu mềm mại giống như trẻ con, đó mà một loại thanh âm bén nhọn, the lương, âm điệu cổ quái.

“Lái xe!”

Nói xong, Nhâm Lê lại vươn người lên, ở bức tranh trên mặt kính vẽ thêm thứ phức tạp gì đó, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi.

Nghiêm Dương đạp lên chân ga, hoàn toàn đã không còn chút băn khoăn, tốc độ nhanh hơn đi vào trong bóng đêm.

Động tác trên tay Nhâm Lê càng lúc càng nhanh.

“Há miệng!”

Tay trái ngăn lại đã đem đèn pin nhỏ nhét vào trong miệng Nghiêm Dương. Tiếp theo thu hồi tay phải, hai tay rất nhanh kết thành một ấn ký, hét lớn một tiếng:

“Thệ!”

Nghiêm Dương chỉ cảm thấy có một mùi hương thơm ngát xông tới, còn chưa kịp phản ứng đã thấy đứa bé trên kính bị quăng ra ngoài. Sau đó Nhâm Lê cười cười với anh, đưa tay qua cầm lấy chiếc đèn pin nằm trong miệng anh.

“Được rồi...”

Nhâm Lê giống như hao phí rất nhiều sức lực, thả người rơi xuống chỗ ngồi.

“Ừ...”

Nghiêm Dương kìm lại tốc độ xe, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đi ra khỏi con đường nhỏ kia, chỉ cần vòng qua một đoạn rẽ nữa, liền có thể nhìn thấy tiểu khu Cẩm Viên.

“Anh không hỏi gì sao?”

Nhâm Lê mở to hai mắt, không biết tại sao, Nghiêm Dương cảm thấy đôi mắt kia giống như chứa đầy nước, đáng yêu vô cùng.

Nghiêm Dương cười cười, đem xe dừng ở cửa tiểu khu. Tắt máy, duỗi duỗi thắt lưng, sau đó xem đồng hồ.

“Đã khuya rồi đó.”

Nghiêm Dương xoa nhẹ đầu Nhâm Lê.

Nhâm Lê mở lớn hai mắt, cũng không có tránh né, sau đó vẻ mặt còn tràn đầy khó hiểu “Ừ” một tiếng.

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê đang mơ mơ màng màng, cũng mở lớn hai mắt, sau đó đưa tay đến trước mắt Nhâm Lê, ý bảo cậu xem đồng hồ đang ở trên cổ tay mình.

“A!”

Nhâm Lê kinh hãi kêu lên một tiếng. Té ra, đi đường vốn chỉ có mấy chục phút vừa rồi lại thành hơn ba tiếng, hiện tại đã muộn hơn mười một giờ.

“Như vậy, xin hỏi cậu có thể giữ tôi lại được không...”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê, cười ha ha.

4. Chương 4: Rối Gỗ Kéo Dây – 3

Phòng ở của Nhâm Lê không lớn, chỉ có hai phòng ngủ cùng một phòng khách.

Nghiêm Dương cởi giày, nhìn lướt qua phòng khách. Tốt lắm, không có dấu vết của người khác.

Nhâm Lê cầm chén nước ngửa đầu lên uống ừng ực, một chút nước theo cần cổ mảnh khảnh chảy xuống, như có như không chảy vào trong áo.

Nghiêm Dương híp mắt nhìn, khóe miệng gợi lên một nét cười thần bí khó lường.

Nhâm Lê uống nước xong, quay đầu về phía Nghiêm Dương, buồn bã gãi đầu, đánh giá đáng người của anh:

“Phòng kia được dùng làm thư phòng.....Sofa cũng không thể ngủ được...Nếu không, đêm nay anh cùng tôi ngủ một giường?”

Sau đó lập tức bổ sung.

“Thực ra giường của tôi rất lớn.”

Nghiêm Dương nhướn mày, cười đến yêu nghiệt:

“Được...tôi rất chờ mong có thể cùng cậu...”

Tiếp theo hai mắt khê đảo, từng chữ từng chữ nói:

“Cùng-giường-cùng-gối.”

Khi Nhâm Lê nằm ở trên giường thì cảm thấy mình nhất định là bị điên rồi, không chỉ có đưa một người mới quen một ngày về nhà qua đêm, hơn nữa còn mời anh ta ngủ cùng mình trên một cái giường, càng kỳ

quái hơn chính là người kia còn đồng ý rồi, còn nói cái gì mà cùng giường cùng gối! Tuy rằng nói bọn họ đã muốn cùng vượt qua sinh tử hoạn nạn, nhưng mà... nhưng mà...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bên người lún xuống, Nhâm Lê biết Nghiêm Dương đã nằm lên.

Trong bóng đêm, mùi sữa tắm trên người Nghiêm Dương càng hiện ra rõ ràng. Nhâm Lê chưa bao giờ cảm thấy sữa tắm mình mua ở siêu thị dưới lầu lại có hương thơm đặc biệt đến vậy.

Cảm thấy bên người ần ần có nhiệt độ truyền đến, cả người Nhâm Lê cứng đờ.

Sau đó cậu chợt nghe thấy một tiếng cười khê truyền đến:

“Vật nhỏ, không giải thích với tôi buổi tối hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?”

Nhâm Lê đột nhiên thở dài một hơi, trở mình một cái đối diện với Nghiêm Dương, ánh trăng bên ngoài cửa sổ soi vào người đàn ông đang nửa ần trong bóng đêm, nghĩ nghĩ, nói:

“Đó là rối gỗ.”

“Rối gỗ?”

Nghiêm Dương nhú nhú mày, liên tưởng đến kịch rối gỗ hôm nay, còn có người phụ nữ đã chết kia. Cùng với, cái chết đi theo đoàn kịch này.

“Ừ.”

Nhâm Lê hai mắt sáng lên.

“Anh có tin, thế giới này có quỷ không?”

Nghiêm Dương nghĩ đến vụ án vẫn không có manh mối này, lại nghĩ đến ánh mắt kiên kị của cựu đội trưởng trước kia, cuối cùng nghĩ đến bóng dáng dưới ánh trăng năm ấy, bất tri bất giác liền gật đầu.

Nhâm Lê cười:

“Đoàn kịch rối gỗ kia có vấn đề, rối gỗ của bọn họ không sạch sẽ.”

“Ừ...đoàn kịch rối gỗ kia là biểu diễn lưu động, gần như mỗi lần đến chỗ nào cũng đều xảy ra án mạng. Người chết khi đó rõ ràng không có liên hệ, nhưng có điểm giống nhau là đều là phụ nữ, hơn nữa đều từng xem biểu diễn rối gỗ.”

Nhâm Lê thì thầm mấy tiếng gì đó, Nghiêm Dương không có nghe rõ.

Về mặt Nghiêm Dương lộ ra nghi hoặc:

“Chính là khi án mạng thứ ba xảy ra, toàn bộ đoàn kịch rối gỗ đều ở dưới sự giám sát của chúng tôi, lúc đó căn bản không có khả năng đi giết người.”

“Giết người chính là quỷ, các người có thể thấy mới là lạ.”

Nghiêm Dương lúc này đã nghe rõ tiếng nói thầm của Nhâm Lê, buồn cười nhìn cậu:

“Tôi vẫn không rõ, rối gỗ này cùng quỷ như thế nào lại đánh đồng thành một.”

“À. Anh có biết biểu diễn rối gỗ tên đầy đủ thực ra là rối gỗ kéo dây không?”

Nhâm Lê một bộ dáng giống như kẻ trộm.

“Biết.”

Nghiêm Dương càng nhìn càng cảm thấy vẻ mặt của vật nhỏ này thực sinh động, thật muốn ôm vào trong lòng chà đạp một phen.

Nhâm Lê có được câu trả lời, lại nhìn thấy có người chân thành lắng nghe, cái đuôi đã nhanh vểnh lên trời rồi:

“Rối gỗ kéo dây là một loại múa rối, nguồn gốc sâu xa theo lịch sử văn hóa nổi tiếng ở thành Tuyền Châu, thời cổ gọi là ‘Huyền ti khôi lôi’ (hình nhân dây tơ), tên khác là ‘Ti hí’ (chơi dây). Dân gian thường gọi là ‘Gia lễ’, ý nghĩa long trọng là đại lễ tấn hôn trong nhà.”

Nói đến đây, Nhâm Lê dừng lại một chút:

“Tiếp theo sau đó, ở Tuyền Châu mỗi khi người dân kết hôn, sinh nhật, trẻ con đầy tuổi, xây nhà mới hay là đặt móng dựng nhà hoặc khánh thành, hành hương nghênh thần, tạ trời đền nguyện, đều nhất định sẽ diễn múa rối để làm đại lễ. Nhưng mà, thứ này, thực ra là một điềm xấu.”

Khi Nghiêm Dương tra án cũng đi tìm tư liệu về rối gỗ kéo dây, hiện tại nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra cái gọi là điềm xấu là có ý gì. Dù sao, ở thời cổ thường là khi có chuyện đại hỉ mới có thể diễn rối gỗ kéo dây.

“Như thế nào lại như vậy?”

Không biết liên hỏi là học sinh tốt, Nghiêm Dương hỏi ra hoang mang của cậu.

“Đại lễ trong ngày tấn hôn của gia đình. Tấn, tự nhiên còn có người chết, cũng là điềm xấu. Huống chi anh xem họ lại thêm hình nhân dây tơ, một âm bên trái người là quỷ. Rõ ràng là muốn đem người vậy thành quỷ!”

Nói tới đây, Nhâm Lê hiện lên sự phẫn nộ. Nhìn kỹ một chút, cặp mắt kia đã che kín tơ máu.

Nghiêm Dương cả kinh, thân thể trước khi đại não kịp suy nghĩ đã ôm Nhâm Lê vào lòng, từng chút từng chút vuốt ve lưng của cậu.

“Chơi dây chơi dây, kia rõ ràng là đem linh hồn trời buộc vào trong rối gỗ, khiến cho hồn không thể siêu sinh, biến thành quỷ diễn.”

Nhâm Lê cũng không giãy dụa, nhắm mắt lại dựa vào trong lòng Nghiêm Dương, còn có vài phần hưởng thụ:

“Anh có biết khởi đầu của múa rối này không?”

Nghiêm Dương gật đầu:

“Nói đến cũng là một chuyện lý thú, nghe nói là thời Hán Cao tổ Lưu Bang, có một lần dẫn quân đi Bình thành, bị đại quân Vương Mạo Đồn của tộc Hung Nô vây khốn. Vợ của Mạo Đồn là Yên thị dắt theo cường binh vây ở một mặt Bình thành, chờ đợi thời cơ công thành. Hơn một tháng sau, lương thảo của Hán quân ở Bình thành đã hết, quan binh đói chết vô số, lại không có ai đến giúp quân giải vây, Lưu Bang gấp đến độ lòng như lửa đốt. Mưu sĩ của Lưu Bang là Trần Bình điều tra nghe ngóng biết được: Mạo Đồn nguyên lai là một tên háo sắc, âm thầm tầm hoa vấn liễu, Yên thị tâm nặng đồ kị, thường xuyên dấm chua nổi sóng. Trần Bình lợi dụng nhược điểm của Mạo Đồn, sờ thấu tâm tư của Yên thị, lệnh cho công tượng chế tác thật nhiều rối gỗ mỹ nữ, ở trên người rối gỗ còn kèm thêm mấy sợi tơ, lại lệnh cho binh lính mỗi ngày cầm tơ dẫn mỹ nữ ở mấy lỗ hổng trên thành đi lại, hoa chân múa tay vui vẻ, rối gỗ mỹ nữ lại yếu điệu nhiều vẻ. Yên thị lầm tưởng trong thành mỹ nữ như mây, tâm nghĩ sau khi đánh hạ Bình thành rồi, Mạo Đồn lại tuyển thê thú thiếp, liền hạ lệnh lui quân.”

Nhâm Lê giống như rất lạnh, cuộn thân mình lại, nói nhỏ:

“Phong ấn bên trong những rối gỗ này, chính là linh hồn của những quan binh bị đói chết, mặc dù nhất thời có thể giải vây cho Bình thành, nhưng người chết ở trên chiến trường sát khí vốn rất nặng, đói chết lại có chút oan khuất. Cũng may là khi đó, trong rối gỗ vẫn là hồn, có lẽ là trung tâm với Lưu Bang hoặc là vì thứ gì khác, trước khi Lưu Bang đăng cơ thủy chung không có biến quỷ. Chính là sau khi Lưu Bang đăng cơ, không cần giết chóc quá nhiều, mà những linh hồn này bị nhốt trong rối gỗ đã lâu, không có máu tươi đến thỏa mãn bọn họ, huống hồ bọn họ nghiệt sát đã nặng, cho dù có giải phong ấn cũng không thể siêu sinh, hồn liền biến thành quỷ.”

“Nhưng là, sau khi Lưu Bang đăng cơ cũng không có tai họa gì phát sinh. Theo cách nói của cậu, quỷ này là cực kỳ hung ác.”

Nghiêm Dương ôm lấy Nhâm Lê, trong lòng vui đến nở hoa.

Nhâm Lê cười lạnh:

“Đúng rồi. Lưu Bang là thiên tử, sau khi đăng cơ cũng có vương đạo khí hộ thân, hẳn tự nhiên sẽ không làm sao. Nhưng mà người bên cạnh hắn lại không được bình an. Cuối cùng không có cách nào, phải treo một số tiền thưởng lớn mời đạo sĩ. Thật may cho hắn là tìm được một đạo sĩ có chút bản lĩnh, Lưu Bang làm theo thời đạo sĩ kia, ban thưởng phong hào cũng những rối gỗ này, lại rằm rộ tu kiến Ngự khổ. Bản thân Ngự khổ kia đã là một phong ấn, hơn nữa lấy những bảo bối trong Ngự khổ để trấn áp, ác quỷ bị mời vào trong Ngự khổ mới có thể an nghỉ.”

“Cho nên nói, múa rối này chính là không rõ ràng. Sau đó tuy rằng khi nhập linh cữu và mai táng không diễn múa rối, nhưng khi đại hỉ múa rối chính là một loại hiến tế, bên trong rối gỗ bình thường mặc dù là không có hồn, nhưng những rối gỗ trong Hoàng gia tự nhiên là có hồn, đa số đều là những đứa trẻ ba, bốn tuổi, lấy đến để hiến tế cho trời. Sau khi diễn xong đem những rối gỗ này phơi nắng to hoặc đốt cháy, đều sẽ không có mầm tai vạ nào để lại, chỉ là những đứa bé đáng thương này uống mạng.”

Nghiêm Dương hít sâu một hơi, nghĩ đến rối gỗ trong đoàn kịch rối kia, cũng đều là trẻ con tầm ba, bốn tuổi, kinh hô:

“Vây đoàn kịch rối gỗ kia...”

“Cũng không phải, trong những rối gỗ này đều là oan hồn. Nhưng là...”

Trên mặt Nhâm Lê lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm nói:

“Những oan hồn này giống như là tự nguyện nghe lệnh.”

5. Chương 5: Rối Gỗ Kéo Dây – 4

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ đi.”

Nghiêm Dương ôm Nhâm Lê, nhẹ giọng nói:

“Ừ.”

Nhâm Lê nhắm mắt lại, người đàn ông này, cho cậu một loại cảm giác an lòng.

Không biết hỗn loạn qua bao lâu, Nhâm Lê đột nhiên bị tiếng ‘cạch, cạch’ làm bừng tỉnh. Nhâm Lê cả kinh, đang muốn xoay người nhìn về phía cửa sổ, lại bị gắt gao ôm lấy. Giương mắt nhìn, Nghiêm Dương cũng không biết là đã tỉnh từ khi nào, hai mắt tỉnh táo vô cùng, sắc mặt lại xanh mét, mắt nhìn chằm chằm cửa sổ, môi lại hơi mấp máy.

Nhâm Lê đã nhìn ra mấy chữ ở bên môi Nghiêm Dương —— đừng nhúc nhích, ngoan. Tim liền cảm thấy ầm ập, cười lắc đầu, ý bảo anh là không sao.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê kiên trì, liền thả lỏng cánh tay.

Nhâm Lê xoay người, qua ánh trăng chiếu vào nhìn lên trên cửa sổ có một con rối gỗ đi đến che khuất. Rối gỗ này dùng đầu ngón tay đẩy mạnh cửa sổ, tiếng gỗ chạm vào cửa sổ phát ra tiếng vang khiến người ta khó có thể chịu được. Nhâm Lê còn chưa nghĩ tốt đối sách, liền nghe thấy cửa ‘Ầm’ một tiếng bị đá văng. Trong một khắc, Nhâm Lê chỉ cảm thấy cánh tay đặt trên lưng mình căng thẳng, lưng chạm vào một vòm ngực ầm ập.

Nhâm Lê giống như nhớ ra cái gì đó, xoay người nhìn Nghiêm Dương, mi gian lộ ra vài phần đắc ý:

“Không sao đâu, hắc hắc.....”

Nghiêm Dương bị chút đắc ý nho nhỏ này của Nhâm Lê chọc cười, thả lỏng thân thể, chớp chớp mắt nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê cũng chớp chớp mắt nhìn lại anh, không giải thích.

“Liếc mắt đưa tình, hừ.”

Hai người đối diện nhìn nhau, liền nghe thấy tiếng trẻ con mềm mại.

Nghiêm Dương nhìn lại, té ra thứ phá cửa chui vào kia không biết từ khi nào đã đi đến phía trước cửa sổ, dựa lưng vào cửa sổ, nhìn hai người ở trên giường.

Mặt Nhâm Lê đỏ bừng lên, lằm bằm:

“Nhóc con nói bậy cái gì.”

Nghiêm Dương cảm thấy thứ kia không có ác ý, liền nghiêm túc đánh giá. Đây vừa thấy, liền kinh hãi. Té ra, dù Nghiêm Dương có nhìn như thế nào, cũng không thấy rõ được bộ dáng của thứ kia, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy được chút hình dáng, hình dáng kia nho nhỏ, hơn nữa với tiếng trẻ con vừa rồi, Nghiêm Dương xác định kia là một đứa bé.

Nhưng là, nhà Nhâm Lê rõ ràng không có đứa bé nào. Đừng nói đứa bé, trừ mình ra, trong nhà này không thể nào có người thứ ba!

“Ngủ đi, ngủ đi.”

Nghiêm Dương ở bên này còn đang suy nghĩ, Nhâm Lê ở bên kia đã muốn ngáp, hai mắt mơ màng.

“Hừ.”

Đứa bé kia lại hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Nhâm Lê, xoay người sang chỗ khác nhìn thẳng rồi gối này.

Nghiêm Dương tò mò, đang muốn hỏi, Nhâm Lê đã mở miệng trước:

“Mặc kệ thứ kia đi, có nhóc này ở đây sẽ không xảy ra rối loạn gì đâu, rồi gối này làm sao là đối thủ của cô nhóc này được.”

Nói xong, lại chui vào trong ***g ngực của Nghiêm Dương cọ a cọ.

Nghiêm Dương nhìn lại, quả thực là thế. Rồi gối này thấy đứa bé kia, trên mặt liền lộ vẻ hoảng sợ, chỉ hai ba phút đồng hồ liền chạy mất.

Nghiêm Dương càng cảm thấy tò mò, nhìn chằm chằm thẳng vào đứa bé kia không rời. Ai ngờ đứa bé kia đột nhiên xoay người nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương chỉ nhìn thấy một đôi mắt xanh biếc sáng rực nháy mắt đến gần trong gang tấc, lập tức sợ đến mức ra một thân mồ hôi lạnh, kêu ‘A’ lên một tiếng, rút cánh tay ra mở ngọn đèn ở đầu giường, ánh sáng phút chốc tràn ngập toàn bộ căn phòng. Nghiêm Dương đưa mắt nhìn quanh, trong phòng làm gì còn đứa nhỏ nào, mà ngay cả cửa phòng cũng được đóng rất nghiêm chỉnh.

Nhâm Lê bị Nghiêm Dương nháo đến như vậy tất nhiên là hoàn toàn ngủ không được, xoa xoa mắt ngồi dậy:

“Làm sao thế?”

Giọng nói còn mang theo vài phần khàn khàn.

“Vừa rồi có một đứa bé.....có hai mắt màu xanh biếc. Nhưng là, giống như vừa rồi lại không thấy nữa.”

Nghiêm Dương do dự một chút, vẫn là nói ra, dù sao, cảm giác kia rất là chân thật.

Nhâm Lê sững sốt, sau đó mi gian giãn ra.

“Bị dọa rồi hả? Không phải đã nói là không cần lo lắng sao. Yên tâm, cô nhóc này biết điều lắm, chỉ là có hơi sợ người lạ, đại khái là hôm nay tâm trạng cũng không được tốt lắm.”

Nghiêm Dương cảm thấy được người ở trước mắt chứa đầy bí mật, chính là loại bí mật cổ quái ly kỳ:

“Vậy sao? Tôi muốn nói là, đứa bé kia...”

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương, cổ tình kéo dài ngữ điệu ra:

“Muốn biết.....?”

Nghiêm Dương gật đầu, ‘ừ’ một tiếng.

“Không nói cho anh! Ai kêu anh quấy rầy không cho tôi ngủ chứ!”

Nhâm Lê xấu tính nói.

Nghiêm Dương không nói gì, liếc mắt xem thường:

“Thực xin lỗi, quý ngài tốt bụng của tôi, kia rốt cuộc là thứ gì?”

“Không nói cho anh, không nói cho anh! Hừ!”

Nhâm Lê hếch hếch cái mũi nhỏ, một bộ dáng đầy ngang ngược.

Nghiêm Dương không nói gì.

.

Ngày hôm sau.

Khi Nhâm Lê thức dậy, bên cạnh đã không còn ai.

Nhìn chiếc giường trống rỗng, không khỏi ngẩn người. Thẳng đến khi đồng hồ báo thức vang lên, Nhâm Lê mới chậm rãi từ trên giường đứng dậy. Đưa tay đang muốn tắt đồng hồ báo thức, liền nhìn thấy trên tờ giấy chèn dưới đồng hồ báo thức có ghi:

Tôi đi làm, cơm đặt ở trong lò vi sóng, nhớ hâm lại rồi ăn. Có rảnh lại liên lạc, số điện thoại đã lưu trong di động của cậu.

Nghiêm Dương.

Nhìn thấy mấy chục từ ghi lại kia, tâm tình Nhâm Lê không nghi ngờ liền tốt lên. Mặc quần áo rất nhanh, nhảy xuống giường, dép cũng không đi lướt qua phòng khách, chạy đến phòng bếp. Mở lò vi sóng ra, nhìn thấy mấy cái bánh bao cùng một cốc sữa đang an phận nằm bên trong, khóe miệng Nhâm Lê càng nhếch cao. Tuy rằng vừa nhìn đã biết là mua ở bên ngoài, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến tâm tình của cậu.

Có người chuẩn bị bữa sáng cho mình, thật tốt.

Ăn xong ‘bữa sáng tình yêu’, Nhâm Lê hoan hoan hỉ hỉ chuẩn bị ra ngoài. Cửa vừa mới mở ra, giống như nhớ đến cái gì, lại xoay người đóng cửa lại.

Sau đó nói với căn phòng trống rỗng:

“Cha đi làm, nhóc một mình ở nhà phải ngoan ngoãn. Nếu thật sự cảm thấy nhàm chán thì đi hỗ trợ điều tra rồi gõ kia một chút. Đây là nhiệm vụ ông cụ giao cho.”

Nói xong, lại hoan hoan hỉ hỉ đi ra.

Hoa nở hai bông, các đồng hồ đều chỉ về một hướng.

Nghiêm Dương vừa mới mở cửa văn phòng liền nhìn thấy mọi người sắc mặt cổ quái.

Nghiêm Dương nhú mi:

“Làm sao vậy?”

“Đội trưởng...”

Vương Nghị vẻ mặt giống như ăn phải hoàng liên, mà mọi người vừa nhìn thấy Nghiêm Dương cũng đều giống như sói đói nhìn thấy thịt, chỉ kém một chút là mất không tỏa lục quang mà thôi.

Nghiêm Dương ra hiệu bảo Vương Nghi tiếp tục nói, Vương Nghi này bình thường nhìn qua mặc dù vô tâm vô phẩy, nhưng cậu ta chính là ‘Quân sư’ số một của đội hình sự, là cái gì làm khó cậu ta đến mức này?

“Đội trưởng...ngày hôm qua thân phận của cô gái kia đã được xác định, cô ấy là...cô ấy là...”

Wương Nghi ập a ập ứng, cái mặt nhăn lại như quả khổ qua.

“Là ai? Là Thiên Vương lão tử sao?”

Nghiêm Dương bởi vì có liên quan đến người nào đó mà tâm tình không tồi, cùng cấp dưới đùa vui một chút.

Wương Nghi đều nhanh sắp khóc:

“Cô ấy là con gái duy nhất của Cục trưởng Hác! Nói là hai năm trước đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với Cục trưởng Hác, nhưng dù sao cũng là đứa con ruột thịt không phải sao? Cục trưởng Hác nghe nói con gái mình đang yên đang lành đã mất, người liền lập tức vào bệnh viện. Đầu nói cô gái này không hề có kẻ thù, ông ấy vừa mới tỉnh lại đã lập tức gọi đến Tần đội, nói là nhất định phải cho ông ấy một cái công đạo.”

Nghiêm Dương gật đầu, Cục trưởng Hác này nghe nói từng có giao tình sinh tử với Tần đội, xem ra vụ án này, càng ngày càng khó khăn.

“Đi, chúng ta đi gặp Cục trưởng Hác trước đã.”

Nghiêm Dương lên tiếng, bởi vì những người chết này đa số đều sống một mình, anh muốn hỏi rõ, cha con họ Hác này vì sao mà đoạn tuyệt quan hệ.

Bệnh viện Cục trưởng Hác được đưa tới là bệnh viện hạng nhất của thành phố, người không có vấn đề gì, vấn đề duy nhất là không chịu nổi đau đớn mà thôi.

Đi vào phòng bệnh, Nghiêm Dương liền nhìn thấy vô số lẵng hoa, cùng với một người già nua bị lẵng hoa vây quanh. Nói đến Cục trưởng Hác, mặc dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, không nghĩ đến hiện tại lại có vẻ già nua như vậy.

Nghiêm Dương thở dài, Cục trưởng Hác chỉ có một cô con gái, vợ lại chết ở trên bàn sinh, một đứa con gái này nhất định là được ngàn vàng chiều, hiện tại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, dù là bất kỳ ai cũng không chịu nổi:

“Cục trưởng Hác, tôi là người phụ trách vụ án này, Nghiêm Dương.”

Nghiêm Dương mang theo một giỏ hoa quả trên tay đến, do dự một lát liền mở miệng nói.

Cục trưởng Hác nghe được lời nói của Nghiêm Dương, trong mắt lập tức lại dâng đầy nước mắt:

“Tĩnh nhi, Tĩnh nhi.....”

Nghiêm Dương thấy cảm xúc của Hác Cục trưởng tương đối xúc động, nhớ đến lời dặn dò của hộ sĩ trước khi vào phòng bệnh, liền cầm lấy tay Cục trưởng Hác, nói:

“Cục trưởng Hác, Cục trưởng Hác ngài bình tĩnh một chút, hiện tại chỉ có ngài mới có thể cung cấp một chút thông tin về tiểu thư. Ngài...”

Nghiêm Dương còn chưa nói xong, đã bị Cục trưởng Hác đưa tay ngăn lại. Cục trưởng Hác nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt chỉ còn sự bình tĩnh.

“Cậu tới là muốn hỏi, tôi cùng Tĩnh nhi lúc trước vì sao lại đoạn tuyệt quan hệ đúng không?”

Cục trưởng Hác buông tay Nghiêm Dương ra.

“Đúng vậy, chuyện này đối với chúng tôi là vô cùng quan trọng.”

Nghiêm Dương cũng thu tay về, lặng lẽ nhìn Cục trưởng Hác, nhìn một người cha già thương con gái tận tâm.

“Tĩnh nhi nó...trước kia, có thai.”

6. Chương 6: Rối Gỡ Kéo Dây – 5

Khi Nghiêm Dương đi ra khỏi bệnh viện đã gần giữa trưa, Vương Nghị đưa cho Nghiêm Dương một chai nước:

“Thế nào, có manh mối gì không?”

Nghiêm Dương thở ra một hơi, uống một ngụm nước lớn:

“Có, quay về tiếp tục điều tra người chết có hay không từng sảy thai. Hoặc là từng đi nạo thai.”

Vương Nghị há hốc miệng, nhìn Nghiêm Dương vẻ mặt nghiêm túc, lại khép miệng lại, nuốt xuống một ngụm nước bọt lớn.

Nghiêm Dương thở dài một tiếng, mở cửa xe ngồi vào, nhưng là, không ngồi ở vị trí lái xe.

Xe chạy, Nghiêm Dương dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những lời mà Cục trưởng Hác nói.

“Lúc trước đoạn tuyệt quan hệ cha con với Tĩnh nhi, là bởi vì Tĩnh nhi nó mang thai. Tuy rằng là mang thai, nhưng tôi cũng không phải là không thể chấp nhận chuyện mang thai trước khi kết hôn. Khi đó, đứa trẻ đã được khoảng hai, ba tháng, chỉ cần kết hôn, cũng không phải là chuyện gì lớn.”

“Nhưng là, Tĩnh nhi như thế nào cũng không chịu nói cha đứa bé là ai. Đứa bé sau này được sinh ra, cũng không thể không có cha đi? Lại nói nó là con gái gia đình có gia thế, mang thai trước khi kết hôn cùng kết hôn rồi sinh con căn bản là hai việc khác nhau. Đứa bé này nếu được sinh ra, nó sau này sẽ đối mặt với áp lực của dư luận như thế nào? Nóng nẩy quá, nó nói rằng cha đứa bé đã chết. Mất thấy bụng nó càng ngày càng lớn, tôi cho nó chọn, hoặc là kết hôn cùng với cha của đứa bé, hoặc không phải bỏ đứa bé đi. Tĩnh nhi tính tình tùy tiện, chúng tôi đều bướng bỉnh, ai cũng không chịu nhường ai. Nó nói sẽ sinh đứa nhỏ ra rồi tự mình nuôi.”

“Tôi thật sự không có biện pháp, đành khiến nó hôn mê bất tỉnh rồi đưa đến bệnh viện bỏ đứa bé đi. Sau khi nó tỉnh lại, liền đòi sống đòi chết, sau đó liền bệnh, nghĩ muốn đi theo đứa bé kia.”

“Cuối cùng tôi đánh cho nó một cái tát, nói với nó, tao nuôi mày nhiều năm như vậy, mày chết mà không thấy...có lỗi sao? Nó không náo loạn nữa, nhưng cũng không nói chuyện với tôi, thân thể sau khi hồi phục liền chuyển ra ngoài ở. Tôi không lôi kéo cũng không giải thích, sau đó hai năm liền trôi qua...không nghĩ tới, lúc ấy thật sự là đầu bị mờ heo che phủ, nếu đứa bé kia được sinh ra, thì có thể thế nào?”

.

Bệnh viện Đông Tân.

Nhâm Lê ngâm nga tiểu khúc đọc truyện tranh, ngay cả Y An đi tới cũng không phát hiện ra.

“Như thế nào, hôm nay tâm tình tốt lắm?”

“Đúng vậy, hôm nay gia...”

Nhâm Lê còn chưa có nói xong, liền ý thức được không đúng. Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, Y An đang tựa cửa nhìn mình, bên miệng còn lộ ra nụ cười lạnh.

“Gia? Ôi chào, hôm nay tâm tình thật đúng là không tệ nha? Nói mau, gặp được chuyện gì?”

Thằng nhóc này, hai ngày không dạy dỗ, ngay cả gia cũng đều xưng đến.

Nhâm Lê cười gượng hai tiếng, chỉ chi ngô ngô hừ hai tiếng.

Y An cũng không để ý đến cậu:

“Mẹ kêu em tối nay về nhà ăn cơm.”

“A?”

Nhâm Lê chớp chớp mắt.

“A cái gì mà a, đừng có chớp loạn cặp mắt nhỏ xíu kia nữa.”

Y An không kiên nhẫn nói.

“Vâng vâng, hôm nay em sẽ đến.”

Cái gì cơ, đôi mắt của mình rõ ràng rất lớn được không! Ngay cả Nghiêm Dương cũng nói vậy.

‘Cốp’ một tiếng, Nhâm Lê ôm đầu nhảy dựng:

“Đau quá đau quá, Y An chết tiệt!”

Y An vô tội nói:

“Anh chỉ muốn nhìn xem đầu của em có phải là hỏng mất rồi không, cũng không biết cả ngày đều nghĩ đến cái gì.”

Tiếp theo, lại cúi đầu nhìn ‘hung khí’ trên tay.

Nhâm Lê trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ không tốt.

Quả nhiên, khi Y An nhìn thấy rõ thứ trên tay cậu, nguy hiểm nheo nheo hai mắt, giờ giờ truyện tranh trong tay lên, cười lạnh nói:

“Anh còn nghĩ hôm nay như thế nào lại thành thật ngồi gốc ở trong phòng làm việc như thế, té ra là như vậy...”

Nhâm Lê cười lấy lòng:

“Anh họ, anh họ, em đây là không có việc gì làm.”

Cuối cùng, lại bổ sung thêm một câu:

“Anh họ anh hạ thủ lưu tình, đây chính là bản có số lượng hạn chế...”

Y An vừa nghe thấy vậy, không nói gì, cười hai tiếng, cũng không thèm nhìn đến Nhâm Lê, cầm truyện tranh rời đi.

Nhâm Lê nhìn theo bóng dáng Y An, hồi hận đến mức ruột cũng nhanh biến thành màu đen.

Truyện tranh, mày đi đường mạnh khỏe nhé.

Thở dài, quay trở về bàn làm việc, thu dọn đồ đạc.

.

“Đội trưởng, điều tra ra rồi!”

Vương Nghị cao hứng phấn chấn nói với Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương khép tư liệu trong tay lại, day day mi tâm:

“Thế nào?”

“Đội trưởng, đúng như anh nói, sáu người chết có bốn người đã từng phá thai, còn hai người kia tuy rằng không nạo thai, nhưng cũng từng vứt bỏ con mình. Nhưng hai người phụ nữ kia dù sao cũng không phải người của thành phố chúng ta, đứa nhỏ bị vứt bỏ bây giờ không thể tìm thấy.”

“Ừ.”

Nghiêm Dương nói:

“Được rồi, đều đi ăn cơm trước đi. Cũng không còn sớm nữa.”

Sáu, bảy đội viên hoan hô một tiếng, trời biết a, vì vụ án này mà chết không biết bao nhiêu tế bào não rồi.

Nghiêm Dương cười, mắt nhìn mấy đứa nhóc trong đội, lại cúi đầu trầm tư.

“Đội trưởng, anh không về sao?”

Tiểu Lý thuộc tổ kỹ thuật tốt bụng hỏi.

“Thế nào, tôi không về cậu có muốn ở lại giúp tôi không?”

Nghiêm Dương nhú mi.

Tiểu Lý cười hắc hắc, cúi đầu nói:

“VẬY TÔI VỀ TRƯỚC, ĐỘI TRƯỞNG ANH CỨ TỰ NHIÊN.”

Nghiêm Dương khoát tay ý bảo mau cút đi, cúi đầu nhìn tư liệu.

Nhâm Lê nói, trong mấy rối gỗ này đều là linh hồn. Mà người chết từng nạo thai hoặc từng vứt bỏ đứa con của mình, nếu hai đứa bé bị vứt bỏ kia đã chết, như vậy là có thể nói, sáu người chết từng hại chết con mình. Nói như vậy, cái chết ly kỳ của sáu người cũng đã rõ ràng.

Chính là, mình đã thật sự gặp ma quỷ, nhưng mà, những người khác khẳng định là không tin. Cũng không thể ở trên các báo cáo viết là oan hồn báo thù đi? Hơn nữa, Nhâm Lê nói những oan hồn này là bị sai khiến, vậy là người như thế nào đã sai những oan hồn này đi giết người? Vì cái gì đến vài năm sau mới bắt đầu giết người?

Nghiêm Dương nghĩ đến mức đầu đau không thôi, khi muốn đứng lên rót một chén nước để uống, lại nghe thấy điện thoại di động ở một bên reo vang.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là tin nhắn của Nhâm Lê, Nghiêm Dương bắt tri bắt giác nở một nụ cười.

[From Nhâm Lê:

Cảm ơn bữa sáng của anh, ăn thật ngon ^__^]

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, trả lời:

[Không cần cảm ơn, có thể chuẩn bị bữa sáng cho ngài chính là vinh hạnh của tôi.]

Đem di động đặt lên trên bàn, đứng dậy đi rót chén nước, nhìn dòng xe cộ như nước chảy ngoài cửa sổ, khói bụi lượn lờ, nghĩ, thật ra trong hàng ngàn hàng vạn hồng trần này, có thể có một người chuẩn bị bữa ăn sáng, cũng không tệ. Chỉ là...

Tiếng di động lại vang lên, Nghiêm Dương không hề động dậy, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như trước.

Chỉ là, nhân nhi động lòng người kia rõ ràng không phải là đồng loại, nếu cứ như vậy bề cong cậu ta, có thể hay không giống như lúc trước tạo thành hậu quả xấu...

“Yang, anh chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc...”

Bên tai giống như lại vang lên những lời chứa đầy tình cảm chân thành trước khi lâm chung ấy, tuyệt vọng như vậy, ấm áp, như vậy.

‘Leng keng leng keng đỉnh.....’

Nghiêm Dương bị tiếng của di động khiến cho bừng tỉnh, cười khổ, lắc đầu, xoay người lại nhìn di động trên bàn.

Lấy điện thoại đến, Nghiêm Dương mở tin nhắn ra.

[From Nhâm Lê:

Đang làm việc sao? Ăn cơm chưa...]

[From Nhâm Lê:

Không phải là đang họp chứ?]

[From Nhâm Lê:

Chết tiệt, không phải là bị rối gỗ bắt được đi?]

Nghiêm Dương cười cười, trả lời:

[Thật có lỗi, vừa rồi đang suy nghĩ vài việc.]

Không quá một phút đồng hồ sau, Nghiêm Dương lại nhận được hồi âm.

[From Nhâm Lê:

Hô...nghĩ cái gì mà chuyên chú như vậy đâu, đúng rồi, đợi lát nữa cho anh một kinh hỉ.]

Nghiêm Dương nhú mi, kinh hỉ? Vật nhỏ sẽ cho mình kinh hỉ gì đâu? Chắc không phải là sẽ mang một đồng tiểu quỷ đến dọa mình chứ...

[Trả lời:

Đang suy nghĩ vụ án, cách làm của oan hồn này có một chút không rõ. Cho tôi kinh hỉ gì?]

Lần này đợi một lúc, Nghiêm Dương mới nhận được hồi âm.

[From Nhâm Lê:

Hắc hắc...xuống lầu...]

[Trả lời:

Cái gì?]

Nghiêm Dương chạy đến trước cửa sổ, nhìn nhìn xuống dưới, chắc không phải là như chính mình nghĩ đi?

[From Nhâm Lê:

Ngu ngốc, tôi ở dưới lầu. ^ _ ^]

7. Chương 7: Rối Gỗ Kéo Dây – 6

Nhâm Lê nhìn người đang thở hổn hển trước mắt, buồn cười nói:

“Gấp cái gì?”

Nghiêm Dương cũng không biết vì sao khi nhìn thấy đoạn tin nhắn kia, liền vội vã chạy xuống dưới. Do dự, rối rắm, toàn bộ đều không còn.

“Tôi vội vã muốn nhìn kinh hỉ của tôi một chút.”

Trong mắt Nhâm Lê giống như có sao:

“Ha ha, nhìn thấy chưa?”

Nghiêm Dương gật đầu:

“Nhìn thấy, còn quà đâu?”

Nhâm Lê ngơ ngác “A?” một tiếng.

Nhâm Lê đem đầu để sát vào cổ Nhâm Lê, ngửi mùi thơm ngát đặc biệt trên người cậu:

“Cậu, là quà của tôi sao?”

Gương mặt Nhâm Lê đỏ bừng, đẩy Nghiêm Dương ra:

“Anh đang nói bậy cái gì vậy?”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn anh:

“Tôi thăm xem anh đã chết hay chưa, không gọi điện lại, tin nhắn cũng không đáp, tôi còn tưởng rằng anh bị đám đồ vật kia quấn lấy rồi.”

Nhâm Lê không có nói cho Nghiêm Dương, thật ra đến khi ở trên đường rồi, sau khi mình tỉnh táo lại mới ý thức được, Nghiêm Dương đang ở cục cảnh sát căn bản sẽ không bị tấn công – cục cảnh sát luôn tràn ngập chính khí.

Nghiêm Dương nhìn đồng hồ:

“Đi, hôm nay tôi mời cậu ăn cơm. Chưa ăn đúng không?”

Nhâm Lê lắc đầu:

“Chưa.”

Quả thật là chưa ăn, vừa rồi chuẩn bị đi ăn cơm thì không biết ma xui quỷ khiến thế nào vội vã gửi tin nhắn cho Nghiêm Dương. Sau đó khi nhận được hồi âm rồi liền vội vàng vàng chạy tới.

“Ha ha.”

Nghiêm Dương một phen ôm chầm lấy Nhâm Lê, một bộ dáng đàn anh tốt:

“Đi nào, anh mang cậu đi ăn.”

Nghiêm Dương mang Nhâm Lê đi đến một nhà hàng nhỏ, gọi vài món ăn, hỏi:

“Nếu mấy người đã chết kia đều là bị oan hồn giết, tôi vẫn còn mấy chỗ không có nghĩ ra.”

Nhâm Lê uống ngay một hộp nước trái cây, sau đó ở trong miệng ừng ực ừng ực hai cái mới nuốt xuống, hoàn toàn thất vọng:

“Không nghĩ ra chỗ nào?”

Nghiêm Dương trầm mặc một lát, sau đó nói:

“Người đứng phía sau. Với cả oan hồn này vì cái gì sau vài năm mới bắt đầu báo thù?”

Nhâm Lê suy nghĩ một chút, lại uống một ngụm nước trái cây:

“Vấn đề thứ nhất tôi không biết, còn vấn đề thứ hai sao.....bởi vì người đứng phía sau này phải nuôi quỷ nha.”

“Nuôi quỷ?”

Nghiêm Dương khó hiểu hỏi.

“Ừ.”

Nhâm Lê gật gật đầu:

“Phải biết rằng, trẻ con sau khi hóa thành quỷ là rất hung dữ. Huống chi những đứa bé này còn chưa được sinh ra thì đã bị giết chết.”

Nghiêm Dương ngạc nhiên nói:

“Hiện tại mỗi ngày người sinh non nhiều như thế, vì cái gì cổ tình chỉ có mấy người kia xảy ra chuyện?”

Nhâm Lê làm ra bộ dáng ‘anh đúng là không có thuốc nào cứu được’:

“Cũng không phải là người nào chết đi cũng trở thành quỷ được, nếu muốn trở thành quỷ, đầu tiên phải có oán khí cường đại, nguyên nhân cũng chính là phải ở lại nhân gian. Sau đó, nhất định phải là chết ở thời gian thích hợp mới có thể trở thành quỷ, nếu anh chết vào lúc giữa trưa thì tuyệt đối sẽ không hóa thành quỷ đâu. Cuối cùng, còn cần rất nhiều điều kiện loạn thất bát tao khác nữa...”

Nghiêm Dương nghe mà mơ mơ màng màng, đại khái là cũng đã hiểu một chút, vì thế gật gật đầu.

“Những đứa trẻ này, có thể là có người dẫn đường, sau đó biến thành quỷ. Người dẫn đường, chúng ta tạm thời đem người đứng sau kia gọi là người dẫn đường đi. Bởi vì những con quỷ này cũng cần được tu luyện,

sau đó người dẫn đường liền kích phát oán khí của chúng, ở một bên giúp bọn chúng tu luyện. Nhưng mà, khẳng định không thể dùng phương thức tu luyện trong thời gian ngắn ngủi được, bằng không sức mạnh của oan hồn này sẽ không ở trong thời gian ngắn mà trở nên mạnh mẽ như vậy.”

“Tôi hiểu rồi, ý của cậu là nói trong khoảng thời gian này, người dẫn đường đã giúp cho những oan hồn này trở nên mạnh mẽ.”

Nghiêm Dương lần này thực sự đã hiểu.

“Ừ ừ.”

Đồ ăn đã được mang lên, Nhâm Lê nhồi vào miệng ăn, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

Nghiêm Dương nhìn bộ dáng thỏa mãn của Nhâm Lê, thầm nghĩ vật nhỏ này thực là dễ nuôi.

Nhâm Lê nuốt xuống một miếng thức ăn to, nghĩ nghĩ, lại nói với Nghiêm Dương:

“Anh đừng quá lo lắng, chuyện người đứng phía sau tôi giúp anh.”

“Buổi tối hôm nay sao?”

Nếu là nói buổi tối hôm nay.....đại khái có lý do ở chung nha.

Nhâm Lê cau mày:

“Anh rất vội sao?”

Nghiêm Dương nhanh chóng gật đầu, có tiện nghi không chiếm chính là đứa ngốc.

“Vậy được rồi, đêm nay tôi giúp anh tìm, ngày mai sẽ cho anh câu trả lời.”

Nhâm Lê cắn cắn môi, khó xử đồng ý.

“A? Tôi là muốn nói, chúng ta không cần cùng làm sao?”

Nghiêm Dương há hốc mồm.

Về mặt Nhâm Lê chính là theo lẽ thường phải thế:

“Đêm nay tôi phải đến nhà dì út, anh nói rất vội thì buổi tối hôm nay tôi sẽ giúp anh hỏi.”

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm:

“Anh đừng lo lắng nữa, có một tiểu quỷ theo giúp tôi, lần trước anh cũng đã gặp qua rồi.”

Nghiêm Dương nghĩ đến đôi mắt xanh biếc kia, cuối cùng quyết định trước khi hiểu rõ thứ kia là gì, vẫn là kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng xa cách)thì tốt hơn.

.

Nhà họ Y.

Nhà họ Y tuy rằng rất giàu có, nhưng tuyệt đối không có đủ loại quy củ giống như của những nhà danh môn quý tộc.

Mẹ Nhâm Lê mất sớm, vài năm sau cha cũng ra đi. Nhâm Thiển là cô ruột của Nhâm Lê, nhưng vì sợ cậu không cảm nhận được yêu thương của gia đình cùng tình thương của mẹ, liền bảo Nhâm Lê gọi mình là dì út. Sau khi Nhâm Lê trưởng thành rồi, mới hiểu được thực ra phải gọi là cô, nhưng khi đó có muốn sửa miệng cũng sửa không được, vì thế vẫn gọi là dì út.

Cha của Nhâm Thiển không làm tròn trách nhiệm, bản thân từ nhỏ là được anh trai nuôi dưỡng lớn lên, sau khi anh trai mất, còn lại Nhâm Lê bé bỏng liền được Nhâm Thiển yêu chiều tận xương. Y Vũ Vị cùng với cha của Nhâm Lê là bạn tri kỷ, cho nên yêu thương Nhâm Lê cũng là hợp tình hợp lý.

Cuối cùng, nuôi thành Y An có thái độ cổ quái với Nhâm Lê.

Y An dựa lên tay vịn của cầu thang:

“Muộn như vậy mới về? Không phải kêu em về sớm một chút sao?”

Nhâm Lê cười lấy lòng nói:

“Giữa chừng có chút việc...”

Y An không nói gì, chỉ cười cười với Nhâm Lê, cười đến mức khiến cho Nhâm Lê sợ run cả người.

“Anh họ...”

Y An không kiên nhẫn đi xuống lầu:

“Lại đi theo người nào lâu lổng sao? Hừ...”

“Sao lại nói chuyện cùng với em trai như vậy chứ?”

Đang lúc mồ hôi lạnh của Nhâm Lê ào ào chảy xuống, một giọng nói như vọng từ trời cao xuống cứu vớt cậu.

“Mẹ.”

Y An nghe được giọng nói kia, lập tức dừng chân, xoay người về phía sau. Nhìn thấy Y Vũ Vị đứng bên cạnh Nhâm Thiến, lại kêu một tiếng ‘Cha’.

“Dì út, đừng...”

Thực ra Nhâm Lê cùng Nhâm Thiến lớn lên rất giống nhau, đều có một gương mặt búp bê.

“Ừ, trưởng thành không ít rồi.”

Nhâm Thiến nhìn Nhâm Lê, vui mừng nói.

Y Vũ Vị cũng nói:

“Trưởng thành cái gì? Học xong quay về rồi cũng không biết tới thăm dì út của con nhiều một chút, nghĩ muốn biết tin tức của con còn phải hỏi anh con, vẫn là không hiểu chuyện như vậy.”

Nhâm Lê le lưỡi, cười hắc hắc:

“Đây còn không phải là vì bạn sao.....con đã về rồi.....”

Nhâm Thiến vỗ vỗ trán, ngắt lời Nhâm Lê:

“Được rồi được rồi, đừng có lấy cớ. Dì còn không hiểu con sao? Thành thật một chút, anh của con cũng không ăn thịt con, cũng không biết là mỗi ngày sợ cái gì nữa. Đi thôi đi thôi, xuống nhà ăn cơm.”

“Vâng.”

Nhâm Lê chớp chớp mắt đáp, sôi nổi xuống lầu.

Nhâm Thiến cùng Y Vũ Vị nắm tay, giống hệt như nhiều năm trước vậy.

Y An đi ở cuối cùng, sắc mặt phức tạp nhìn những người thân cùng một nhà này.

Đáng tiếc, không ai thấy vẻ mặt của Y An.

Ăn cơm xong, Nhâm Lê quay lại gian phòng của mình, đóng cửa thật kỹ, nhào lên trên giường, nặng nề thở ra một hơi.

Ngày hôm nay mệt mỏi quá...

Chốc lát sau, lại giống như cam chịu ngồi dậy. Không có cách nào, còn phải hỗ trợ cho người nào đó.

Nhâm Lê cẩn thận ở từng góc trong phòng đều thiết lập kết giới. A, không biết vì sao, dì út rất chán ghét mình tiếp xúc với mấy thứ này.

Hai tay kết ấn, miệng than thở:

“Tiểu quỷ, mau ra đây.”

Khoảng một phút đồng hồ sau, trước mặt Nhâm Lê xuất hiện một trái cầu xanh biếc. Không giống đêm hôm qua Nghiêm Dương nhìn thấy là màu xanh biếc âm trầm, màu xanh lần này, tràn ngập nhu hòa.

“Làm gì vậy...”

Giọng nói miễn cưỡng, lại không thể thay đổi được sự thật là rất mềm mại.

“Việc kia kêu con hỗ trợ, thế nào rồi?”

Nhâm Lê nằm thẳng trên giường, quả cầu xanh kia cũng theo động tác của Nhâm Lê mà thay đổi vị trí, đứng ở trên đầu Nhâm Lê.

“Cha là muốn nói đến bà điên kia sao? Hết thuốc chữa...”

Giọng nói của trẻ con vẫn chậm rãi như trước, cũng vô tâm như vậy.

Nhâm Lê chớp chớp mắt:

“Bà điên?”

“Ừ, bà điên khổng chế đám oan hồn này. Có chút bản lĩnh, chẳng qua là người điên rồi, nửa người nửa quỷ, con thấy bà ta rất đáng thương.”

“Người phụ nữ đó là ai? Nói mau nói mau.”

Quả cầu xanh đột nhiên phát ra một mặt ánh sáng rất mạnh, sau đó lại trở nên tối sầm:

“Cha là muốn hỏi giúp người kia đúng không? Hừ, con không muốn nói cho cha.”

Nói xong câu đó, quả cầu xanh biến mất.

Nhâm Lê ngồi dậy, sau đó bất đắc dĩ giải trừ phong ấn. Liền nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là giọng nói lạnh lùng của dì út:

“Tiểu Lê, con vừa rồi làm cái gì đó?”

8. Chương 8: Rối Gỡ Kéo Dây – 7

Sáng ngày hôm sau, Nghiêm Dương gọi điện thoại hỏi Nhâm Lê có rảnh không.

Nhâm Lê nói có.

Sau đó Nghiêm Dương nói, vậy chúng ta gặp nhau ở quán cà phê bên cạnh cục cảnh sát đi.

Khi Nhâm Lê đến, thấy Nghiêm Dương đang lười nhác uống Blue Mountain.

Nghiêm Dương nhìn thấy Nhâm Lê, ngoắc tay ý bảo cậu lại đây, sau đó gọi một cốc sữa.

Nhâm Lê ỉu xiu ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Làm sao vậy?”

Khi Nghiêm Dương gọi điện thoại đã phát hiện giọng của Nhâm Lê đặc biệt nặng nề, bộ dáng ỉu xiu.

“Ai.....”

Nhâm Lê thở dài một tiếng:

“Hôm qua lúc tôi thi pháp thì bị dì út phát hiện.”

Nghiêm Dương cho vào trong cốc sữa của Nhâm Lê chút đường, ngoáy đều, đưa sữa cho Nhâm Lê:

“Loại người giống như cậu, không phải hẳn là đều chung một gia tộc, phát hiện thì làm sao?”

Nhâm Lê cúi đầu, tiếp tục ngoáy sữa:

“Nói như vậy là đúng rồi, nhưng tôi và dì út không giống nhau. Nghe nói bà ấy ở trong nhà là người có thiên phú cao nhất, linh lực cũng cực mạnh. Nhưng là không biết vì sao, bà đặc biệt phản cảm với linh lực của mình cùng với trách nhiệm của gia tộc, tôi là được dì út nuôi lớn, bà ấy không hy vọng tôi tiếp xúc với những thứ này.”

Nghiêm Dương trầm mặt, suy nghĩ một hồi, nói:

“Vậy tình huống bây giờ là thế nào?”

Nhâm Lê lại thở dài, uống một ngụm sữa, khoe miệng còn vương một chút sữa:

“Bà ấy che linh lực của tôi lại, nhưng anh cũng đừng lo lắng, những gì nên hỏi tôi đã hỏi được rõ ràng rồi.”

Nghiêm Dương đưa tay lau đi sữa vương bên khoe miệng Nhâm Lê:

“Có biện pháp khôi phục sao?”

Nhâm Lê bị động tác của Nghiêm Dương làm cho hoảng sợ, đầu óc cũng mất khả năng tự hỏi:

“Cái gì?”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê kích động, cười cười:

“Tôi là nói, linh lực của cậu có cách khôi phục sao?”

Nhâm Lê tim đập bình bịch, nơi bị Nghiêm Dương chạm vào không kìm được nóng lên:

“Ông cụ hẳn là có cách. Đúng rồi, trong đoàn kịch rồi kia có phải có một người phụ nữ bị thần kinh không?”

Nghiêm Dương nhìn thấy Nhâm Lê không muốn nói thêm, cũng thức thời không hỏi nhiều thêm nữa:

“Muốn nói là người phụ nữ bị thần kinh, đoàn trưởng bọn họ có chút cố chấp, nhưng mà kia hẳn là cũng không tính bị thần kinh đi?”

Nhâm Lê lại uống một ngụm sữa:

“Tôi cũng không biết nữa, tiểu quỷ nói là một người phụ nữ điên, 90% là cô ấy. Đáng tiếc là linh lực của tôi bị che lại không thể giúp được cái gì, nhưng tôi có thể đi xem cùng với anh.”

Nghiêm Dương gật đầu, gọi điện thoại, sau đó cười nói với Nhâm Lê:

“Đi, chúng ta đi xem. Tôi kêu họ đứng ở bên ngoài canh chừng dùm rồi.”

Vẫn là rạp hát trước kia, chỉ là lần này Nhâm Lê theo Nghiêm Dương đi đến hậu trường.

Bởi vì xảy ra án mạng, đoàn kịch đã bị cấm biểu diễn, nhưng không biết vì sao, đoàn trưởng vẫn đang ngây ngốc ở đây.

Hậu trường cũng không có âm trầm giống như Nghiêm Dương đã tưởng tượng, ngược lại có thể gọi là đèn đóm sáng trưng. Khi Nghiêm Dương đi đến, đoàn trưởng đang rửa tay cho một con rối gỗ, nhìn thấy bọn họ đi đến, mỉm cười, điềm tĩnh mà xinh đẹp.

Nhâm Lê nhìn người con gái nhìn qua tuổi còn khá trẻ, mặc váy áo màu trắng, nghiêng đầu nghi hoặc. Không có cách nào, người này thật sự không giống một người phạm tội giết người, còn là khổng chế oan hồn phạm tội giết người nữa chứ.

“Đội trưởng Nghiêm, có chuyện gì sao?”

Người kia làm xong việc trong tay rồi, quay đầu lại hỏi Nghiêm Dương, giọng nói uyển chuyển động lòng người, không thể không nói, đây là một cô gái rất hấp dẫn.

“Cô...”

Nghiêm Dương thật sự không biết phải mở miệng như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp hỏi, người khổng chế rồi gỗ đi giết người có phải là cô hay không?

Nhâm Lê nhìn thấu sự khổ não của Nghiêm Dương, từ phía sau Nghiêm Dương bước ra, cười nói:

“Xin chào, tôi là Nhâm Lê.”

Gương mặt cô gái nháy mắt có chút vặn vẹo, sau đó lại khôi phục như cũ, khiến Nhâm Lê còn nghĩ nét vặn vẹo kia chỉ là lỗi giác.

“Không nghĩ tới có thể vinh hạnh gặp được tiểu công tử của nhà họ Nhâm, tôi là Khổng Chỉ.”

Khổng Chỉ mặc dù cười, nhưng ý cười này căn bản không lan đến đáy mắt.

“Khổng Chỉ...”

Nhâm Lê cúi đầu suy nghĩ, cau mày.

Khổng Chỉ không thêm bận tâm cười:

“Nhâm tiểu công tử chưa từng nghe nói đến tôi cũng rất bình thường, dù sao tiểu công tử cũng vẫn còn nhỏ.”

Nhâm Lê đột nhiên mở to hai mắt nhìn Khổng Chỉ trước mặt, sau đó vươn tay kéo Nghiêm Dương lại, không thể tin nổi:

“Cô như thế nào vẫn còn sống? Cô không phải...”

Khổng Chỉ cười, trong nụ cười kia tràn ngập ác độc:

“Đúng vậy, tôi như thế nào còn có thể sống. Tôi như thế nào, còn có thể sống một mình trên thế gian đơ bản này.”

Nghiêm Dương cũng không biết xảy ra chuyện gì, hắn thậm chí còn không biết Khổng Chỉ là ai, còn làm cho vật nhỏ nhà mình khẩn trương như vậy.

“Một khi đã như vậy, cô vì cái gì vẫn còn sống?”

Nghiêm Dương quay lại ôm Nhâm Lê, thản nhiên nói.

Ánh mắt Khổng Chỉ kinh ngạc nhìn Nghiêm Dương, không rõ người thường này vì cái gì lại đột nhiên lên tiếng. Mà khi cô nhìn thấy Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê nắm tay nhau, liền như hiểu được cái gì đó, cúi thấp đầu, sau đó lại ngẩng lên:

“Vì mấy đứa nhỏ đáng yêu này.....bọn chúng còn nhỏ như vậy, đáng thương như vậy, tôi như thế nào nhẫn tâm bỏ lại bọn chúng đâu?”

“Không phải như thế, cô chỉ là vì muốn thỏa mãn ham muốn giết chóc không ngừng của cô, cô là đang hại bọn họ!”

Nhâm Lê lạnh lùng nói.

Khổng Chỉ dịu dàng vuốt ve một con rối gỗ bên cạnh, rối gỗ này giống như là đang đáp lại cô, bật cười khanh khách:

“Nhâm tiểu công tử, lời này của cậu cũng không đúng, cậu xem, tôi yêu những đứa con của tôi như vậy, như thế nào lại nhẫn tâm hại bọn chúng?”

Nhâm Lê chớp chớp mắt, gương mặt búp bê lộ ra một chút không đành lòng:

“Bọn chúng không phải con của cô, con của cô đã sớm mất rồi.”

“Không!”

Giọng nói của Khổng Chỉ đột nhiên trở nên the thé, đôi mắt nguyên bản xinh đẹp như chứa đầy nước trở nên đỏ bừng. Những lời này của Nhâm Lê giống như chú ngữ gì đó, đánh thẳng vào điểm yếu của Khổng Chỉ:

“Bọn chúng là con của tôi, cậu nhìn xem, cậu nhìn xem, bọn chúng sẽ nói sẽ cười, là đứa bé đáng yêu cỡ nào chứ...”

Nhâm Lê như đang thở dài, lẳng lặng rút một tập báo từ trong túi ra. Nghiêm Dương liếc mắt một cái, đó là một tập báo đã cũ, tiêu đề đều nói về một tai nạn xe cộ.

“Ông bảo tôi mang theo thứ này, tôi lúc đầu không biết là vì cái gì, hiện tại cuối cùng cũng đã biết. Khổng Chỉ, đừng hại người nữa, vì em trai cô tích chút đức đi.”

Nhâm Lê buông tay Nghiêm Dương ra, chậm rãi đi lên phía trước, đưa tập báo đến tay Khổng Chỉ.

Khổng Chỉ giống như là phải chịu một lực hấp dẫn không thể kháng cự, chậm rãi buông tay đang nắm tay rồi gỡ ra, run rẩy nhận lấy tập báo kia.

Nghiêm Dương ở một bên nhìn xem mà kinh hãi, rất sợ Khổng Chỉ kích động một cái sẽ đánh gục thân thể nhỏ nhắn của Nhâm Lê.

Khổng Chỉ nhìn tập báo, trong mắt tràn đầy không thể tin, lẩm bẩm:

“Đây không phải là sự thật.....đây không phải là sự thật.....”

Nhâm Lê cắn cắn môi:

“Cô không tin tôi, chẳng lẽ cũng không tin những tòa soạn báo này sao?”

Nhâm Lê nhìn ánh mắt Khổng Chỉ dần trở nên điên cuồng, lại nói:

“Em trai cô hiện tại đã tốt lắm, đã thoát khỏi bóng ma của tai nạn xe cộ kia, hiện tại đang ở nhà của cha mẹ cô. Thực ra đã qua nhiều năm như vậy, cha mẹ của cô luôn luôn tìm kiếm hai chị em cô, chưa bao giờ buông tay.”

Nghe được lời nói của Nhâm Lê, Khổng Chỉ dần dần bình tĩnh lại:

“Cậu nói, bọn họ luôn luôn đi tìm tôi cùng A Liễu?”

Nhâm Lê gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Nếu vậy, bọn họ lúc trước vì sao phải vứt bỏ chúng tôi?”

Khổng Chỉ giống như một đứa nhỏ, vội vàng nghĩ muốn nhanh có được đáp án.

“Việc làm ăn của bọn họ lúc trước xảy ra vấn đề, phải tránh né kẻ thù, lại sợ ngoài ý muốn sẽ hại đến các người. Vì thế mới đem các người gửi nuôi ở nhà bảo mẫu, nhưng là bảo mẫu chăm sóc các người, khi ra ngoài mua thức ăn thì bệnh tim tái phát đột ngột...”

Nhâm Lê không nói thêm gì nữa.

Khổng Chỉ im lặng, lại nhìn đến đám báo chí kia, sau đó cười thỏa mãn:

“Cảm ơn cậu.”

Nhâm Lê gật đầu, không nói gì nữa.

Khổng Chỉ đặt tập báo sang một bên, nhìn đám rối gỗ phía sau, cười vô cùng dịu dàng:

“Các con, cùng mẹ đi được không? Chúng ta đi tìm anh trai của các con.....”

Một lát sau, giống như là đã có được câu trả lời thỏa đáng, Khổng Chỉ gật gật đầu rồi nhìn sang Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, cười điềm tĩnh lại vô cùng xinh đẹp:

“Cảm ơn các cậu, chúc các cậu hạnh phúc.”

Tiếp đó, chậm rãi ngã xuống. Rối gỗ ở phía sau cô giống như là mất đi linh hồn, trong khoảnh khắc trở nên bình thường, không còn sống động như trước nữa.

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương:

“Cô ấy đi rồi, chủ nhân của thân thể này đại khái cũng đã yên.”

Nghiêm Dương còn chưa thoát khỏi những lời nói ly kỳ nhưng lại đúng vô cùng của cậu, kinh ngạc nói:

“Như vậy là xong rồi?”

Nhâm Lê do dự nói:

“Thực ra, Khổng Chỉ cũng là người tốt, chẳng qua chỉ là một người đáng thương mà thôi.”

Nghiêm Dương cầm lên một tờ báo, phía trên viết:

Theo tòa báo Xã Trường: một góa phụ ở trên đường cao tốc xảy ra tai nạn, phóng viên Khổng Chỉ cùng đứa bé tử vong lập tức. Trước đó, Khổng Chỉ sau lễ tang của chồng thì thần chí trở nên hoảng hốt, trên đường cao tốc gây ra tai nạn xe cộ, đứa con nhỏ ba tuổi của Khổng Chỉ tử vong tại chỗ, người sống sót Khổng Liễu đang được cấp cứu...

“Khổng Chỉ lúc còn rất nhỏ thì trong nhà gặp chuyện không may, cô ấy cùng em trai được gửi nuôi ở nhà bảo mẫu. Bảo mẫu một hôm bị tái phát bệnh tim không kịp trở về, Khổng Chỉ liền cho rằng mình cùng em trai bị vứt bỏ, một mình nuôi em trai lớn lên. Sau đó gặp được chồng của cô ấy, vợ chồng hai người tình cảm tốt lắm, đứa nhỏ cũng khỏe mạnh đáng yêu, việc học của em trai cũng tốt đẹp. Ai ngờ, có một ngày chồng cô ấy khi về nhà gặp cướp, bất hạnh bỏ mình. Cô ấy hoảng hốt gây ra tai nạn xe cộ, đứa bé cũng mất. Cô ấy giết người như vậy, kỳ thực là đem những đứa bé đã chết này thành con của mình, những đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ liền cho rằng đó là mẹ của mình.....”

—— Rối gỗ kéo dây – Kết thúc ——

9. Chương 9: Tượng Đất Huệ Sơn – 1

Khi Nghiêm Dương về đến nhà thì đã là buổi tối hơn mười một giờ.

Cách vụ án rối gỗ cũng đã qua một khoảng thời gian, cô gái bị Khổng Chỉ chiếm thân tinh thần trở nên thất thường, kết cục của cô Nghiêm Dương đã không thể phòng bị được.

Cục trưởng Hác xin về hưu, nhận nuôi hai người con trai, mang theo tro cốt của Hác Tĩnh trở về nhà dưỡng già.

Mà chính mình, cũng bắt đầu bận rộn với vụ án mới, vội đến mức cũng không còn thời gian liên lạc với Nhâm Lê.

Vụ án mới là án mất tích đồng loạt, không ngừng có mấy đứa trẻ từ ba tuổi đến tám tuổi mất tích. Đầu là mất tích vào ban đêm, cha mẹ đang ngủ say, cửa sổ vẫn đóng, cửa là bị mở ra từ bên trong, giống như là mấy đứa trẻ tự mình đi ra ngoài vậy.

Vụ án lần này so với lần trước còn chưa có rõ ràng, duy nhất đáng ăn mừng chính là lần này có bọn cướp lấy đi mấy thứ đồ vật khác. Cho nên Nghiêm Dương có thể loại trừ được khả năng quỷ quái gây ra.

Vào nhà, tắm rửa giặt giũ, Nghiêm Dương liền nằm lăn ở trên giường.

Không có biện pháp, lần này quá bận, vẫn là hai ngày nữa liên lạc với vật nhỏ đi.....

Đắp chăn lên, Nghiêm Dương chuẩn bị ngủ.

Ai ngờ, ngay lúc Nghiêm Dương đang mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ thì nghe được một tiếng khóc.

Tiếng khóc này không bén nhọn cũng không đột ngột, chỉ là tiếng khóc ức chế, đứt quãng. Giống như một đứa nhỏ phải nhận tất cả ủy khuất, không dám khóc ra tiếng, chỉ có thể đè thấp thanh âm, nhẹ nhàng khóc nức nở.

Nghiêm Dương dù đã mệt chết đi, nhưng mà tiếng khóc này lại khiến anh lo lắng, anh lại nghĩ đến việc đứa nhỏ này là bị mất tích, xoay người một cái ngồi dậy.

Vội vàng mặc quần áo vào, ở bên cửa sổ lắng nghe tiếng khóc.

Nghiêm Dương ở trong một nhà trọ cách tiểu khu Cẩm Viên không xa lắm, một phòng ngủ một phòng khách, tuy hơi nhỏ, nhưng ở một mình lại rất vừa vặn. Phòng ở trong nhà ở ngoại thành lại không tiện đi làm, chính mình cũng chỉ có cuối tuần mới có thể quay về nhà.

Toàn bộ khu nhỏ này thuộc loại phòng ở đã cũ, cao nhất cũng chỉ có sáu tầng. Nghiêm Dương ở tầng bốn, không hiểu tại sao, Nghiêm Dương lại cảm thấy được tiếng khóc là từ tiểu khu truyền đến, theo lý mà nói cũng không phải là đứa nhỏ nhà ai.

Vén bức màn ra, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy một vườn hoa nho nhỏ, ở giữa vườn hoa có một cái đình, bên ngoài đình có một ít thiết bị tập thể hình, trong đó còn có một cái bàn đu dây.

Trên cái bàn đu dây ban ngày bị đám trẻ con trong tiểu khu tranh nhau có một đứa bé đang ngồi. Dưới ánh đèn đường, có thể thấy đứa bé kia tóc buộc hai bím, mặc váy nhỏ gọn sóng, thân thể run lên khe khẽ.

Nghiêm Dương thấp giọng nguyên rủa một tiếng, xoay người xuống lầu.

Tới vườn hoa rồi, Nghiêm Dương mới nhìn rõ bé gái kia mặc váy màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, cơn tức giận trong lòng liền hạ xuống. Nghiêm Dương thở dài, ngồi xổm người xuống lấy khăn tay ra lau mặt cho bé.

Cô bé nhìn Nghiêm Dương vừa mới đến, hai mắt mở to cắn chặt môi ngừng khóc, thân thể run lên từng đợt khiến người khác đau lòng.

“Đừng khóc, ngoan.”

Nghiêm Dương không giỏi dỗ trẻ con, cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên dịu dàng.

“Cháu, cháu có khóc đâu.”

Cô bé sợ hãi, dùng chất giọng vô cùng đáng yêu nói.

Nghiêm Dương nhất thời không biết nói cái gì cho phải, bởi vì cô bé hiện tại quả thật là không khóc.

“Ng ngoan, nói cho chú biết cháu tên gì, như thế nào lại không về nhà?”

Có thể là cảm thấy Nghiêm Dương cũng không có ác ý, cô bé lại bắt đầu nhỏ tiếng khóc nức nở:

“Hi Hi...”

“Ừ?”

Nghiêm Dương nhất thời không thể hiểu được cô bé đang nói cái gì.

Cô bé mắt nhìn Nghiêm Dương, một đôi mắt to vẫn hồng rực.

“Cháu tên là Hi Hi...”

Nói xong, lại cúi đầu.

Nghiêm Dương lần này có thể xem như đã nghe rõ:

“Hi Hi ngoan, nói cho chú vì sao lại không quay về nhà?”

Nghe Nghiêm Dương nhắc tới nhà, thân mình Hi Hi run lên nhè nhẹ, thanh âm mềm nhũn tràn ngập mê mang:

“Tìm không thấy...Hi Hi tìm không thấy đường về nhà...”

Nghiêm Dương nghĩ đến Hi Hi là đứa nhỏ lạc đường, lại nhìn nhìn đồng hồ, đã muộn hơn một giờ rồi, nhân tiện nói:

“Hi Hi đêm nay ở cùng với chú được không? Ngày mai chú sẽ đưa cháu đi tìm mẹ.”

Nghiêm Dương vốn nghĩ rằng đứa nhỏ vừa nghe đến mẹ liền sẽ an tâm, ai ngờ Hi Hi lại dẩu dẩu cái miệng nhỏ nhắn, than thở:

“Không có mẹ...Hi Hi chỉ có cha...”

Nghiêm Dương trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ rằng không phải là đã chọc đến chỗ đau của đứa nhỏ đi? Nghĩ lại nghĩ, bộ dáng Hi Hi chỉ có ba, bốn tuổi, hẳn là sẽ không ghi nhớ, liền yên lòng, dỗ dành:

“Được được, ngày mai chú đưa Hi Hi đi tìm cha, Hi Hi phải ngoan nhé.”

Hi Hi gật đầu, nhu thuận vâng một tiếng.

“Đi nào.”

Nghiêm Dương thoải mái ôm lấy Hi Hi, bước ra khỏi vườn.

Mãi cho đến lúc trở về nhà, Hi Hi cũng không nói gì, khóc cũng không, chẳng qua chỉ đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ***g ngực Nghiêm Dương, như thế nào cũng không chịu ngẩng lên, cũng không chịu đi xuống, để cho Nghiêm Dương ôm.

“Hi Hi xuống dưới được không?”

Nghiêm Dương mặt như khổ qua đố.

“Chú...đói...”

Giọng nói của Hi Hi nhỏ như tiếng muỗi, nếu không phải Nghiêm Dương đang ôm bé, chỉ sợ là không thể nghe thấy được.

“Vậy Hi Hi xuống dưới trước, chú đi lấy sữa cho cháu được không?”

Hi Hi hơi hơi gật đầu, Nghiêm Dương vội vàng ngồi xổm xuống, đặt Hi Hi ở trên ghế sofa, thuận tay đưa cho Hi Hi một khối rubic:

“Hi Hi cầm lấy chơi, chú đi hâm sữa cho cháu, một lát nữa sẽ quay lại.”

Nói xong, Nghiêm Dương xoay người đi vào phòng bếp.

Hi Hi ngồi ở trên ghế sofa, nghiêng đầu, nhìn nhìn Nghiêm Dương, lại nhìn nhìn khối rubic trên tay, cười rạng rỡ.

Xem ra người này...cũng không phải là người xấu...

Nghiêm Dương hâm nóng sữa rồi, lại cầm lấy một cái bánh mì nhỏ, quay về phòng khách liền nhìn thấy Hi Hi đang chuyên chú bắt tay vào nghịch khối rubic, chân nhỏ hơi hơi vung vẩy, đáng yêu nói không nên lời.

Mỉm cười cưng chiều, xem ra, trẻ con tuy rằng hơi có chút phiền toái, nhưng mà cũng rất đáng yêu.

“Hi Hi, đến, chúng ta ăn một chút, buổi tối ăn nhiều không tốt.”

Nghiêm Dương kéo ghế nhỏ đến trước mặt Hi Hi, đem đồ ăn đặt ở trên ghế.

Hi Hi vâng một tiếng, lưu luyến nhìn khối rubic:

“Chú, cháu có thể chơi tiếp không?”

Nghiêm Dương cười, xoa xoa tóc Hi Hi:

“Dương nhiên có thể, chờ Hi Hi ăn xong lại tiếp tục chơi.”

Nói xong, liền đem khối rubic đặt ở trên sofa, sau đó lấy ra một cái khăn ướt lau bàn tay nhỏ bé trắng nõn cho Hi Hi.

Hi Hi nâng chén lên, cái miệng nhỏ nhắn uống từng ngụm từng ngụm. Nghiêm Dương vội vàng đem bánh mì nhỏ đưa đến bên miệng Hi Hi:

“Đến. Ăn chút gì đi.”

Vì thế Hi Hi cắn một miếng bánh mì nhỏ, uống một ngụm sữa nhỏ, lại cắn một miếng bánh mì cho đến khi ăn xong ‘bữa khuya’.

Tuy rằng trước khi ăn còn đòi ăn xong phải tiếp tục chơi khối rubic, nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa nhỏ, lại vừa mới khóc xong. Sữa còn chưa có uống hết đầu đã hơi hơi gật gù, một đôi mắt to tròn cũng hơi hơi nhắm lại.

Nghiêm Dương đem sữa còn chưa uống hết đặt trên bàn trà, buồn cười nhìn Hi Hi:

“Hi Hi, chú mang cháu đi ngủ được không?”

“Muốn rubic...”

Hi Hi mơ mơ màng màng nói.

“Được được, chúng ta đem rubic cùng đi ngủ.”

Nghiêm Dương một tay cầm rubic, một tay ôm Hi Hi, sau khi đi vào phòng ngủ liền đặt rubic ở đầu giường, lại giúp Hi Hi cởi giày nhỏ ra.

“Ôm một cái...”

Hi Hi đã muốn mệt không chịu nổi, miệng vẫn còn nhỏ nhẹ nói thầm.

Nghiêm Dương cười, tắt đèn lên giường, ôm lấy Hi Hi.

Ban ngày đã muốn mệt chết, buổi tối lại giằng co đến hơn nửa đêm, Nghiêm Dương rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp. Cho nên anh không có chú ý tới, được đặt ở đầu giường, rubic bị Hi Hi chạm vào ở giữa đêm khuya tản mát ra ánh sáng màu xanh biếc.

Tuy rằng không mãnh liệt, nhưng thủy chung có một tầng nhàn nhạt phát ra.

.

Ngày hôm sau.

Hi Hi thực thích Nghiêm Dương ôm mình, vì thế Nghiêm Dương ngay cả lúc đi làm cũng đều ôm bé.

Nghiêm Dương ôm Hi Hi đến văn phòng, vừa mới buông Hi Hi xuống, Vương Nghị liền nheo mắt nhướng mày nhìn Nghiêm Dương:

“Đội trưởng, anh sinh con gái lúc nào vậy? Cũng không nói cho chúng tôi, thực là không biết suy nghĩ.”

Nghiêm Dương cười lắc lắc đầu, lấy rubic ra đưa cho Hi Hi:

“Tôi kiếm được tối hôm qua, từ từ dẫn bé đi tìm cha.”

Hi Hi nghe được chữ ‘cha’, lập tức buông đồ chơi trên tay xuống, nhìn Nghiêm Dương, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Hi Hi muốn nói cái gì?”

Nghiêm Dương nhìn thấy đứa nhỏ ngay cả rubic trên tay cũng buông xuống, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Chú làm mẹ của Hi Hi được không?”

Hi Hi nghiêng đầu, chăm chú hỏi.

“Ha ha.”

Không biết là ai ở trong phòng bật cười trước, khiến cho cả phòng cười vang.

“A, đội trưởng, anh phải làm mẹ sao? Cha của con anh là ai vậy?”

Vương Nghị không muốn sống mà bắt đầu trêu ghẹo.

Đừng nói là mọi người, ngay cả Nghiêm Dương cũng không nhịn được ý cười, chột chột cái mũi nhỏ của Hi Hi, lắc đầu:

“Hi Hi nha, chú cũng không thể làm mẹ cháu. Bằng không cháu không ở với cha nữa, đến ở với chú đi?”

Hi Hi lắc lắc đầu:

“Muốn cha, cũng muốn chú.”

“Ha ha...”

Nghiêm Dương không nhịn được bật cười, suốt cả đời mình, chỉ sợ là nhất định sẽ không có con đi...

“Hi Hi ở đây chơi, chú đi tìm cha cho cháu được không?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Cha làm việc ở bệnh viện Đông Tân.”

Hi Hi chớp chớp mắt:

“Chú đưa Hi Hi cùng đi tìm được không?”

“Nhưng mà chú cũng phải làm việc nha?”

Nghiêm Dương giống như buồn rầu nói.

Hi Hi mím mím cái miệng nhỏ nhắn, rầu rĩ cúi đầu, sau khi ngẩng đầu, liền lớn tiếng khóc.

10. Chương 10: Tượng Đất Huệ Sơn – 2

Nghiêm Dương ôm Hi Hi đứng ở cửa bệnh viện Đông Tân, bên cạnh người đến người đi.

Nói ra quả thực là Nghiêm Dương định sẽ không theo Hi Hi đến tìm cha, nhưng mà khi Hi Hi nổi giận chạy ra khỏi văn phòng thì gặp được phu nhân Cục trưởng.

Fu nhân Cục trưởng vừa nhìn thấy Hi Hi thì thích không kìm được, nhìn thấy trên mặt đứa nhỏ vẫn còn hằn vệt nước mắt, nghiêm túc hỏi Nghiêm Dương đuổi theo Hi Hi vừa chạy đến là có chuyện gì xảy ra, sau khi nghe qua Nghiêm Dương giải thích, lúc này phát tay lên tiếng, để cho Nghiêm Dương mang theo Hi Hi đi tìm cha.

Nhưng là, đến cửa bệnh viện Đông Tân rồi, Hi Hi như thế nào cũng không chịu đi vào.

Chỉ cần Nghiêm Dương vừa đi vào cửa, sắc mặt Hi Hi sẽ trắng bệch, cả người run rẩy không thôi, cũng không chịu nói gì. Khiến cho Nghiêm Dương cũng hiểu được là chỉ cần đi vào bệnh viện này là bé sẽ khó chịu như bị thất cổ.

“Vậy Hi Hi nói hiện tại làm sao tìm được cha? Hi Hi lại không chịu đi vào...”

Hi Hi không trả lời Nghiêm Dương, chỉ nhỏ giọng nói:

“Đi vào...khó chịu...”

“Vì sao lại khó chịu?”

Nghiêm Dương thực buồn phiền.

“Không biết...”

Hi Hi cũng cảm thấy kì quái, bình thường cũng không có loại cảm giác không thể hô hấp này, vì cái gì khi đi cùng với Nghiêm Dương lại có loại cảm giác ấy? Chẳng lẽ...

“Hi Hi?”

Nghiêm Dương không biết Hi Hi đang suy nghĩ cái gì, lay lay thân mình nho nhỏ của bé hỏi.

“Chú, chúng ta chờ đến khi cha tan tầm đi ra được không?”

Hi Hi dùng đôi mắt to nhìn Nghiêm Dương, đáng yêu nói không nên lời.

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, lại nhìn đồng hồ, gật gật đầu, mang theo Hi Hi đi sang quán kem bên cạnh bệnh viện.

Vào quán rồi, Nghiêm Dương chọn một vị trí ở gần cửa sổ, đặt Hi Hi xuống chỗ ngồi:

“Hi Hi muốn ăn gì?”

“Ăn thử trắng nhỏ...”

Hi Hi dùng ánh mắt khao khát nhìn Nghiêm Dương.

“Được, chúng ta ăn thử trắng nhỏ. Hi Hi ngồi ở đây, chú đi mua thử trắng nhỏ nhé.”

Nghiêm Dương dẫn dò Hi Hi.

“Vâng.”

Hi Hi ngoan ngoãn gật đầu.

Cái gọi là thử trắng nhỏ chính là loại kem mà quán này tạo hình thành thử trắng nhỏ, lúc chưa bước vào trong tiệm Nghiêm Dương đã nhìn thấy bảng quảng cáo mà chủ quán bày ra ở cửa.

Đúng là đồ ăn lấy lòng, Nghiêm Dương quay lại chỗ ngồi, nhìn thấy ánh mắt của Hi Hi đều bị thử trắng nhỏ hấp dẫn, không khỏi cảm thấy buồn cười, quả nhiên vẫn là trẻ con mà...

Nghiêm Dương ăn hết hai cái thử trắng nhỏ liền không muốn ăn nữa, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn:

[Đang làm gì đấy?]

Chốc lát sau, di động liền kêu lên ‘ding ding’, báo có tin nhắn.

[From Nhâm Lê:

Xem truyện tranh, không có việc gì làm, anh thì sao?]

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, trả lời lại:

[Hộ tổng công chúa đi tìm Quốc vương, hôm nay cậu không đi làm sao?]

[From Nhâm Lê:

Có, từ từ đã. Vì sao là đi tìm Quốc vương chứ không phải là Hoàng tử?]

[Trả lời:

Sao còn xem truyện tranh, cẩn thận bị bắt được. Hoàng tử còn rất nhỏ, không chăm sóc được tiểu công chúa đáng yêu của chúng ta.]

[From Nhâm Lê:

Hắc, không sao không sao, tôi là sếp lớn, ngoại trừ một người nào đó ra không ai dám bắt tôi.]

[Trả lời:

Cậu là sếp lớn? Cậu không phải là mở quán kem rồi gây sức ép bên trong chứ?]

[From Nhâm Lê:

Làm sao có thể.....nhưng mà bên cạnh cơ quan của tôi có một quán kem, gần đó bán kem thử, muốn ăn quá...]

Về mặt của Nghiêm Dương nhất thời trở nên cổ quái, trả lời lại:

[Cậu làm ở bệnh viện Đông Tân?]

[From Nhâm Lê:

A! Làm sao anh biết?]

[Trả lời:

Bởi vì tôi cùng công chúa đang ăn thử.]

Đợi nửa ngày không thấy trả lời, Nghiêm Dương đang muốn gọi điện qua, thì nghe được tiếng đẩy cửa rất lớn.

Ngẩng đầu nhìn lại, Nhâm Lê đang đứng ở cửa, mỉm cười nhìn mình.

Nghiêm Dương đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy vẻ mặt Nhâm Lê trở nên kỳ quái, giống như nuốt phải ruồi bọ vậy.

Qua không đến một giây, Nghiêm Dương đã biết vì sao vẻ mặt của Nhâm Lê lại như thế.

Bởi vì, Hi Hi vốn đang dốc lòng ăn thử trắng nhỏ bụng thì nuốt xuống, kêu một tiếng cha, chạy đến trước mặt Nhâm Lê.

Nhâm Lê ngồi ở đối diện Nghiêm Dương, Hi Hi ngồi ở bên cạnh Nhâm Lê, bầu không khí giữa ba người vô cùng quỷ dị.

“Tôi cũng không biết là cậu có con gái.”

Cuối cùng, Nghiêm Dương đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này.

“Không phải.”

Nhâm Lê xấu hổ, liếc mắt trừng Hi Hi một cái.

Hi Hi nhìn Nhâm Lê, bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn thử con.

Nghiêm Dương nhú mi:

“Hi Hi không phải con gái cậu?”

Hừ hừ, ngay cả con gái cũng có, mẹ của bé nhất định là không thể không có.

“Cũng không phải...”

Nhâm Lê vẻ mặt đau khổ, không biết nói như thế nào.

Nghiêm Dương bị Nhâm Lê làm cho choáng váng đầu óc:

“Vậy bé rốt cuộc có phải là con gái của cậu hay không?”

Nhâm Lê nhìn Hi Hi còn đang ăn thử con, hận không thể bóp chết nó:

“Nó xem như là con gái của tôi, nhưng mà anh cũng đã gặp qua...”

Nghiêm Dương nheo mắt, anh xác định tối hôm trước chưa từng gặp Hi Hi. Chẳng lẽ...một ý niệm không tốt nảy ra trong đầu Nghiêm Dương.

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương, thật cẩn thận nói:

“Anh có nhớ hay không? Chính là đêm anh ở lại nhà tôi đó...”

Cả người Nghiêm Dương run lên:

“Đêm đó tôi ngủ ở nhà cậu chưa gặp bao giờ, ngoại trừ đứa bé rồi gối ở bên ngoài.”

Nhất định không phải là như mình nghĩ, nhất định không phải là như mình nghĩ đâu.

“Có, anh còn hỏi tôi mà...”

Nhâm Lê khẳng định.

Nghiêm Dương nuốt nước miếng, máy móc nhìn Hi Hi.

Hi Hi nở nụ cười thật tươi với Nghiêm Dương, miệng kêu:

“Chú...hiện tại Hi Hi cũng rất thích chú...”

Nói xong, cặp mắt to tròn kia dần trở nên xám ngắt, cuối cùng toát ra lục quang lấp lánh.

Nghiêm Dương lại máy móc nhìn về phía Nhâm Lê, miệng lẩm bẩm:

“Tôi là đang nằm mơ...nhất định là đang nằm mơ...”

Nhâm Lê vỗ vỗ đầu Hi Hi:

“Đừng loạn dọa người khác. Anh ta biết rồi, cẩn thận người khác nhìn thấy.”

Hi Hi mở to hai mắt, màu sắc của đôi mắt khôi phục bình thường, làm nũng kêu lên:

“Chú...”

Nghiêm Dương ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại nhìn Nhâm Lê cùng Hi Hi.

Được rồi, anh chấp nhận. Nhưng mà, anh nhất định phải biết Hi Hi là cái gì vậy a a a a...

Nhâm Lê nhìn hiểu ánh mắt của Nghiêm Dương:

“Vấn đề này sao...”

Ai ngờ còn chưa có nói xong, đã bị chặn ngang.

“Nhâm Lê? Kem ăn rất ngon à?”

Lần này đổi lại là Nhâm Lê máy móc xoay người nhìn về phía sau, quả nhiên, Y An đang mỉm cười nhìn cậu.

“Ôi...”

Hi Hi khở sở kêu lên một tiếng, chui xuống dưới gầm bàn leo sang chỗ ngồi bên cạnh Nghiêm Dương, sau đó kéo thỏ con của nó qua, miệng còn không ngừng than thở:

“Cha gặp chuyện không hay rồi, nhanh chóng cách xa ra.”

Nghiêm Dương nhìn Y An, thấp giọng hỏi Hi Hi:

“Anh ta là ai?”

Hi Hi vẽ mặt đứng đắn nói:

“Anh ta là người cha sợ nhất.”

Y An rõ ràng là cũng nhìn thấy Nghiêm Dương, mắt nhìn Nhâm Lê, Nhâm Lê thực tự giác ngồi dịch vào bên trong.

Y An ngồi xuống, đẩy mắt kính, đưa tay nói:

“Xin chào, tôi là anh họ của Nhâm Lê, Y An.”

Nghiêm Dương cũng đưa tay ra:

“Tôi là bạn của Nhâm Lê, Nghiêm Dương.”

Vì thế tay hai người nắm ở một chỗ, thật lâu không có rời ra, thẳng đến tận khi Nhâm Lê ha ha cười gượng hai tiếng.

Hiện tại, trong quán kem không tính là lớn có bốn người ngồi trên một chiếc bàn, Nghiêm Dương cùng Hi Hi ngồi ở một bên, Nhâm Lê cùng Y An ngồi ở một bên. Nghiêm Dương đối diện Y An, Nhâm Lê đối diện Hi Hi.

Thật lâu về sau, khi Nhâm Lê nhớ lại chỗ ngồi ngày hôm nay, không lịch sự thở dài một tiếng, cảm khái nói, thực ra có rất nhiều việc rõ ràng là đã được định trước, chỗ ngồi phức tạp của bọn họ khi mới gặp nhau đã sớm dự báo mối quan hệ rối loạn chém không đứt của bọn họ sau này.

Chính là, bốn người lúc trước ai cũng không biết được bản lĩnh của mình trong tương lai mà thôi.

11. Chương 11: Tượng Đất Huệ Sơn – 3

Lúc này, bốn người đang ngồi yên lặng trong quán kem.

‘Leng keng leng keng đình...’

Tiếng chuông di động của Nghiêm Dương đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Nhâm Lê hít sâu một hơi, di động, thật đúng là một thứ tốt.

“Tìm được rồi...Ừ...tôi lập tức qua ngay...”

Đặt điện thoại di động xuống, Nghiêm Dương cười cười mang theo ý xin lỗi hướng về phía Y An.

“Cậu Y, hôm nay e là không thể cùng cậu nói chuyện lâu hơn nữa, vụ án tôi đang nhận có vài tình huống mới.”

Y An nhìn đồng hồ:

“Cũng được, tôi cũng có một ca giải phẫu, ngày khác chúng ta sẽ nói chuyện.”

Nhâm Lê nhìn nhìn Y An, lại nhìn nhìn Nghiêm Dương, đột nhiên lên tiếng:

“Để tôi và anh cùng đi xem sao.”

Nói xong, Nhâm Lê liền hối hận. Trước đây mặc kệ Nghiêm Dương cùng cậu có quan hệ bình thường cỡ nào, chỉ cần thấy Y An trưng ra bộ mặt đầy mây đen kéo tới đã đủ để cậu lo lắng đề phòng.

Ai ngờ, Nghiêm Dương lại nhượng nhượng lòng mảy:

“Được, mang theo cả Hi Hi đi cùng.”

“Ha ha, ha ha.”

Nhâm Lê cười gượng hai tiếng, nhìn nhìn Y An:

“Anh họ...”

Y An tuy rằng bình thường đối với Nhâm Lê có thái độ kì quái, nhưng trước mặt người khác cũng vẫn giữ mặt mũi cho cậu em họ này:

“Đi đi.”

Nhâm Lê nhanh chóng cam đoan:

“Em nhất định sẽ về nhà đúng giờ.”

Y An cười nhạo một tiếng, lắc đầu, tiêu sái rời đi.

Nhâm Lê quay đầu lại liền thấy Nghiêm Dương đang nâng cằm nhìn cậu, nhớ tới mấy lời vừa nói với Y An, mặt không khỏi có chút đỏ lên:

“Anh không vội sao?”

Nghiêm Dương cười cười:

“Đi, chúng ta đi xem xem.”

Nói xong, tự giác ôm lấy Hi Hi. Nhâm Lê gật gật đầu, đi theo Nghiêm Dương ra khỏi quán kem.

Trên xe.

Nghiêm Dương đánh tay lái, nhìn về phía trước.

Hi Hi thì trước khi lên xe liền ồn ào đòi về nhà, Nhâm Lê cũng không kiên nhẫn phát phát tay, cho nó đi. Nghiêm Dương tuy rằng lo lắng, nhưng nghĩ đến đôi mắt xanh biếc kia của nó, đem lời muốn nói nuốt lại vào trong bụng. Hẳn là không có ‘người’ nào có thể tổn thương đến nó đi...

“Thực ra Hi Hi không phải là người...”

Nhâm Lê do do dự dự mở miệng.

“Ừ?”

Nghiêm Dương nhú mi, tôi đã xác định nó không phải là người.

“Tôi học đại học chính là học về khảo cổ, cả ngày cũng giáo sư đi khắp thế giới.”

Nhâm Lê hơi hơi nở nụ cười, bắt đầu kể lại chuyện xưa về Hi Hi:

“Lại nói tiếp, thật không thể tin nổi, nhưng anh cũng tin là có quỷ tồn tại chứ, đại khái cũng có thể chấp nhận đi. A, lại nói tiếp, giáo sư của tôi rất quen thuộc với ông nội tôi, vì thế tôi thường xuyên đi theo làm trợ thủ cho ông ấy. Tuy rằng nói là học khoa chính quy, nhưng đại ngộ không khác biệt lắm so với nghiên cứu sinh. Tôi ba năm ấy vượt qua động đất Văn Xuyên, đào ra được không ít thứ tốt. Phía bên Thiểm Tây có một thôn trang nhỏ vì chấn động mà lộ ra một ngôi mộ cổ. Lại nói tiếp cũng thật quỷ quái, vốn là một ngôi mộ cổ không đáng chú ý, ai ngờ dưới ngôi mộ đó lại che giấu huyền cơ. Ngôi mộ nhỏ không đáng chú ý kia lại che lấp một ngôi mộ Chiến quốc. Mà ba học giả đi xuống trước đó cùng người dân trong thôn mỗi người đều ồn ào phải niêm phong mộ lại. Anh nói người dân trong thôn thì không nói làm gì, vì cái gì ngay cả những học giả ấy cũng đồng ý niêm phong mộ chứ? Giáo sư của tôi vẫn không hiểu được, thẳng đến một lần cũng một học giả từng đi vào ngôi mộ kia uống rượu, người nọ rượu vào rồi mới từ từ nói ra mọi chuyện. Thì ra, dưới hai tầng mộ kia còn có ngôi mộ thứ ba! Ngôi mộ ở trên cùng là của thời Đường, cũng không phải mộ gì lớn, không có gì hay ho để xem. Nhưng tầng mộ thứ hai đích xác là một ngôi mộ thời Chiến quốc, có giá trị nghiên cứu rất lớn. Tầng mộ thứ ba so với tầng mộ thứ nhất còn nhỏ hơn, nhưng kỳ quái là niên đại của ngôi mộ thứ ba muộn hơn hai ngôi mộ kia rất nhiều. Lúc ấy theo xuống mộ cũng có mấy người ‘có tay nghề’, cũng rất có kinh nghiệm. Lúc nhìn thấy bố cục này, không nói hai lời ở tầng mộ thứ ba cũng bái dập đầu rồi để lại toàn bộ dụng cụ mang theo người rời đi. Vẫn là có một người ‘có tay nghề’ trẻ tuổi nhìn đám học giả cùng người dân trong thôn còn muốn di chuyển tầng mộ thứ ba kia nhin không được khuyên vài câu, nói mộ này không thể động, bảo đám học giả cùng thôn dân nhanh chóng rời đi. Mấy thôn dân này đều là đến xem náo nhiệt, nhìn mấy người ‘có tay nghề’ kia ngay cả cơm cũng không muốn ăn đã vội vàng rời đi như thế trong tâm sớm đã có chút khiếp sợ, khi người trẻ tuổi kia vừa nói như thế, liền tản đi hơn một nửa, chỉ để lại vài người gan lớn không tin chuyện quỷ quái. Đám học giả kia cũng không, thật vất vả mới phát hiện ra chuyện này sao có thể rời đi chứ? Duy vật duy cả đời tất nhiên cũng không tin mấy thứ thần thần quỷ quỷ, nói cái gì mà sẽ không rời đi. Lúc trước ông trưởng thôn nói nếu xuống mộ nhất định phải đem mấy người... ‘có tay nghề’ kia đi theo, bằng không sẽ không xuống, không có cách nào mới để cho họ xuống, hiện tại nếu đi thì các người cứ đi đi, lôi kéo theo chúng tôi định làm gì. Người trẻ tuổi kia dù sao cũng còn trẻ, nhìn một đám học giả lớn tuổi không đành lòng để họ lại trong mộ, liền ở lại, đợi xem nếu có chuyện gì xảy ra thì còn có thể cứu vài người. Người trẻ tuổi kia tuổi cũng không lớn, nhưng mấy người... ‘có tay nghề’ kia bối phận cũng cao, người đầu lĩnh thấy người trẻ tuổi muốn ở lại, suy nghĩ một chút, đưa cho anh ta vài lá bùa rồi mới rời đi.”

Nói đến đây, Nhâm Lê thở dài:

“Đến tận khi tôi cùng giáo sư đến nơi đó, tôi mới biết được lá bùa ấy, nếu như có thể đoán trước sự việc, tôi nhất định sẽ không để cho giáo sư đi.”

Nghiêm Dương rất không lịch sự ngạc nhiên nói:

“Bùa đó thế nào?”

Nhâm Lê lắc đầu, tiếp tục kể chuyện xưa:

“Người trẻ tuổi kia thấy đám học giả này đông sò sò tây chạm chạm cũng không nói gì, chỉ trộm đem hương nhang thơm mát phát một chút lên người mấy học giả này, sau đó hai tay cầm hương nhang còn chưa tắt hướng bốn phương đông, tây, nam, bắc phát phát, lúc đầu mọi người vẫn không phát hiện ra có gì kỳ quái, qua một thời gian ngắn sau mới phát hiện hương nhang kia mặc dù là khói nhưng không có chút nào tỏa ra là sẽ tan đi. Qua đại khái khoảng một hai giờ, người trẻ tuổi kia liền ngã xuống đất run rẩy, sùi bọt mép, một đám học giả sợ đến mức ngốc lảng, một thôn dân biết chuyện được người trẻ tuổi dặn dò trước đó mới móc từ trên người người trẻ tuổi kia một lá bùa cho người ấy ăn mới dần dần hồi phục bình thường. Người trẻ tuổi sau khi ăn lá bùa vào liền dần dần khá hơn, mặt trắng bệch nghiêm nghị bảo nhóm học giả mau

chóng đi ra ngoài. Nhóm học giả dù đã đọc sách cả đời nhưng chưa từng thấy chuyện kỳ như vậy, cũng không nói nhiều gật đầu đáp ứng người trẻ tuổi. Ai ngờ vừa mới đi ra khỏi tầng mộ thứ ba, hương nhang kia lại tiêu hao hết, hơn nữa tốc độ còn nhanh chóng gấp đôi, người trẻ tuổi lập tức thay đổi sắc mặt, hỏi ai có đem thứ gì từ tầng mộ thứ ba ra theo không. Nhất thời không có ai trả lời, thẳng đến khi một thôn dân giống như người trẻ tuổi trước đó cũng miệng sùi bọt mép ngã xuống đất mới có một thôn dân sắc mặt trắng bệch đưa ra một cái tượng đất. Người trẻ tuổi không nói gì, ngồi xổm xuống đem tượng đất đặt trước mặt thôn dân ngã xuống kia rồi mới nói là đã hết thuốc chữa. Thôn dân giao ra tượng đất kia đưa tay kiểm tra, người ngã xuống đất kia đã sớm đoạn khí, ngay cả thân thể cũng đều trở nên lạnh băng. Người ở nơi này đều chưa từng thấy qua người vừa mới chết thân mình đã lạnh băng như thế, đều ngậy người ra. Người trẻ tuổi hỏi tiếp còn có người nào lấy đồ vật mang ra không, tất cả mọi người đều lắc đầu. Lúc này, hương nhang đã muốn cháy gần hết, nhiều lắm cũng sẽ tàn trong vòng mười mấy giây nữa. Người trẻ tuổi nhìn lại, lấy một con dao nhỏ rạch một nhát trên cổ tay mình, máu chảy ra nhỏ từng giọt trên hương nhang, tốc độ hương nhang kia cháy liền chậm hơn rất nhiều, người trẻ tuổi kêu mọi người chạy theo anh ta, theo anh ta có tổng cộng tám người, giờ còn bốn học giả ba thôn dân. Bốn học giả chạy không được hai bước liền bất động, thôn dân đành phải kéo theo học giả chạy. Khi ra khỏi tầng mộ thứ hai đến tầng mộ thứ nhất, ngoại trừ người trẻ tuổi thì những người còn lại đều đã thở hổn hển. Người trẻ tuổi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ không biết từ nơi nào truyền đến tiếng mèo kêu, hương nhang ở trên tay liền tắt ngấm. Một đám người đều cảm thấy trước mắt choáng váng, trải qua một loạt sự kiện như vậy bọn họ cũng biết hương nhang này chính là thứ bảo mệnh, giờ sắp lên đến mặt đất liền tắt ngấm như vậy. Trước mắt này, không chờ bọn họ cảm khái liền truyền đến vài tiếng người ngã xuống đất, bốn học giả thì đã có ba người ngã xuống, người trẻ tuổi vội đặt lên miệng mấy học giả kia một lá bùa, sau đó liền ôm mấy học giả kia ra khỏi mộ. Lên đến mặt đất rồi, sắc mặt mọi người cũng không hề tốt, mất một người ở bên trong không nói, ném trái cảm giác cứu tử nhất sinh này cũng khiến cho bọn họ cả đời phải ăn chay niệm Phật cầu Bồ Tát phù hộ. Người trẻ tuổi quay đầu lại không biết nói với ba học giả đã ăn bùa kia nói gì đó, chỉ thấy bọn họ vẻ mặt cổ quái gật gật đầu, sau đó nói với ông trưởng thôn đang chờ trên mặt đất nói hai chữ — Niêm phong.”

12. Chương 12: Tượng Đất Huệ Sơn – 4

“Kia rốt cuộc là lá bùa gì?”

Nghiêm Dương vẫn là nhin không được.

Trầm mặc nửa ngày, Nhâm Lê nói:

“Bùa thể thân.”

“Bùa thể thân?”

Nghiêm Dương cau mày, tuy rằng cái tên đã giải thích rõ lắm, nhưng mà sao...

“Đúng, bùa thể thân.”

Nhâm Lê gật gật đầu:

“Anh chắc chắn là đã từng nghe qua câu nói ‘có tiền có thể sai khiến ma quỷ’ đi? Bùa thể thân này thực ra chính là mua mạng của quỷ. Thể thân thể thân, quỷ không thể nghi ngờ chính là thể thân tốt nhất.”

“Giá thì sao?”

Nghiêm Dương cũng không tin trên đời này có chuyện lời như vậy.

“Tất nhiên là tiền. Chẳng qua là tiền của con cháu ba đời nhà kẻ mua thôi.”

Nhâm Lê cười cười.

Nghiêm Dương a một tiếng:

“Nhưng cái đó và Hi Hi có quan hệ gì?”

Nhâm Lê đảo mắt xem thường:

“Vừa rồi là chuyện của người khác, bây giờ mới là chuyện của tôi. Giáo sư sau khi nghe chuyện về tầng mộ thứ ba này liền có chút nhịn không được, tuy rằng đã có người dân trong thôn chết, nhưng chỉ vì thôn dân kia đã cầm thứ ở trong mộ ra thôi. Lại nói, tầng mộ thứ ba nằm sâu mấy chục thước dưới đất, nói không chừng đám người kia vì chất lượng không khí trong mộ có vấn đề nên mới có bệnh trạng như thế. Tiếp đó vỗ tay một cái, dù sao chính mình cũng sắp về hưu rồi, không bằng trước khi về hưu đi xem. Vì thế giáo sư liền dẫn tôi cùng một đàn anh đi xem, ba người chuẩn bị đi đến cái thôn nhỏ kia. Lúc ấy tôi cũng hiểu là sẽ không có chuyện gì xảy ra, chuyện trong mộ tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng kia dù sao cũng là thế giới của người chết, ra khỏi mộ rồi, đến được thế giới của người sống cũng không còn gì đáng sợ. Cùng lắm thì chúng tôi có thể đến hỏi thôn dân đã từng xuống mộ lá bùa kia có hình dạng gì, tôi vẽ vài cái là được, không có lý nào những người đi trước ăn bùa không có chuyện gì mà chúng tôi ăn vào lại gặp chuyện. Vì thế tôi mang theo mấy thứ đồ rồi cùng giáo sư và đàn anh của tôi xuất phát. Vừa tới thôn nhỏ kia đã thấy, rõ ràng là một vùng đất khô ho cò gáy, không phải là một nơi tốt để hạ táng, tầng mộ thứ nhất và thứ ba coi như không có gì, nhưng theo lý thì tầng mộ thứ hai là đại mộ thời Chiến quốc, làm sao lại hạ táng ở nơi này chứ? Lúc ấy tôi đã cảm thấy quái lạ, bất quá bởi vì lúc ấy không có nghiên cứu về phong thủy linh tinh gì đó nên không nói ra, nói không chừng cũng có thể là tôi nhìn lầm. Giáo sư của tôi đến tìm ông trưởng thôn nói rõ ý định, vốn đã chuẩn bị tốt tình huống bị từ chối, ai ngờ ông trưởng thôn kia sau một hồi trầm mặc liền đưa chúng tôi vào phòng trong. Trong phòng có một người trẻ tuổi ngồi đó, ông trưởng thôn chỉ nói một câu: ‘Tiên sinh, bọn họ đến rồi.’ liền đi ra ngoài. Tôi cùng đàn anh hai mặt nhìn nhau, không biết ý của ông trưởng thôn là gì. Cũng may giáo sư của tôi giải vây kịp lúc: ‘Vị này chính là người trong nghề lần đầu tiên xuống mộ đi?’, người trẻ tuổi kia gật đầu, không có chút cảm xúc dao động nào, trên tay vẫn đang nghịch một cái tượng đất nhỏ: ‘Tôi chờ cậu đã lâu.’. Lần này ngay cả giáo sư của tôi cũng thấy kỳ quái, không khỏi hỏi: ‘Chờ tôi lâu rồi?’, ai ngờ người trẻ tuổi kia lắc đầu, nhìn thẳng vào tôi nói: ‘Không phải ông.’, ánh mắt kia phải hình dung như thế nào nhỉ? Dù sao khoảng khắc đó khi người kia nhìn tôi, tôi cảm thấy cả người phát lạnh, không khỏi sợ run cả người. Tôi xác định tôi chưa từng gặp qua người kia, liền hỏi: ‘Chờ tôi? Chúng ta hình như chưa từng gặp nhau...’. Người trẻ tuổi kia nói ra từng chữ từng chữ: ‘Cậu là người nhà họ Nhâm.’. Người kia vừa nói như thế, tôi coi như đã hiểu được, người kia đại khái là nói người ở trên tôi, tôi không khỏi cảm thấy yên tâm, dù sao quan hệ của tôi với người khác cũng không tính là tệ, cũng chưa từng đắc tội người nào: ‘Anh nói chờ tôi là có ý gì?’, người trẻ tuổi kia nhún mày, nói: ‘Không phải tôi chờ cậu, là cô ấy chờ cậu.’. Nói xong, liền đi tới đem tượng đất đang cầm trên tay đặt vào trong tay tôi. Một giây kia khi tượng đất tiếp xúc với tôi, tôi rõ ràng cảm giác được khí lạnh thấu xương tỏa ra từ tượng đất, bản năng bảo tôi phải buông ra, ai ngờ người trẻ tuổi kia khẹp tay tôi lại, không cho tôi buông ra. ‘Cái gì mà cô ấy chờ tôi lâu rồi? Rốt cuộc là ai chờ tôi?’, tôi không khỏi có chút tức giận. Gương mặt người kia vẫn không có chút thay đổi: ‘Chỉ có cậu mới có thể giải phóng cho cô ấy.’, tôi nghĩ đến cổ sự lúc trước, liền sợ đến mức ra một thân mồ hôi lạnh: ‘Chẳng lẽ đây chính là tượng đất lấy từ trong mộ ra?’, người trẻ tuổi kia buông tay, gật gật đầu. Tôi cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, liền nói với giáo sư: ‘Thầy à, không bằng chúng ta quay về đi? Việc này...’. Giáo sư của tôi cùng ông tôi là bạn tốt, chuyện nhà chúng tôi ít nhiều gì ông ấy cũng biết một chút, nghe thấy tôi nói như vậy, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không có phản đối. Ai ngờ, người trẻ tuổi kia lại nói: ‘Ông ta có thể đi, cậu phải ở lại.’. Tính tình của tôi năm đó cũng mạnh mẽ, liền tức giận nói: ‘Tôi muốn đi thì đi, anh có thể ngăn được tôi sao?’. Người trẻ tuổi kia nói: ‘Tôi không ngăn được cậu, nhưng cô ấy có thể ngăn cản cậu.’. Anh có biết lúc chúng tôi đi xuống đã đốt loại nhang gì không? Chúng tôi đốt nhang tục mệnh (nhang kéo dài tính mạng), nếu như còn xảy ra chuyện, thì phải ăn bùa thể thân. Giáo sư cùng đàn anh của tôi không biết nhang tục mệnh và bùa thể thân là cái gì, nhưng tôi thì biết. Nhang kéo dài tính mạng kia nghe nói là dùng máu của thần thú thượng cổ để chế tạo, cơ bản chỉ cần đốt cháy, chỉ cần chưa phải là thi thể người chết đã lạnh cứng thì hít hai hơi hương khói là có thể cứu sống, không nghĩ đến bọn họ dùng nhang tục mệnh rồi mà còn phải dùng thêm bùa thể thân mới có thể ra được. Tôi ý thức được rằng việc này không giống nhau, chỉ có thể đồng ý xuống mộ với người kia một chuyến. Nhưng giáo sư của tôi không muốn, tuy rằng ông không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng theo vẻ mặt của tôi liền biết việc này không dễ dàng, nói rằng như thế nào cũng không thể để cho tôi xảy ra chuyện không rõ ràng ở dưới mộ. Sau khi nghe qua lời giải thích của tôi, đành đồng ý để cho tôi đi xuống, nhưng muốn tôi dẫn theo vị đàn anh kia. Chúng tôi xuống mộ, dọc theo đường đi cũng không có gì không thuận lợi, vào đến tầng mộ thứ ba liền đặt tượng đất xuống một góc sáng

sửa rồi chuẩn bị quay về. Vừa mới xoay người chuẩn bị chạy đi liền nghe thấy tiếng cười của trẻ con, tôi cùng người trẻ tuổi kia thì không sao, nhưng đàn anh của tôi bị dọa đến mức mặt trắng bệch, tuy rằng vóc người cao lớn, nhưng với loại sự việc kia cũng không thể tỏ ra là không sợ được. Khi tiếng cười truyền đến lần thứ hai, anh ấy có chút đứng không vững. Nhưng mà tôi không nghe thấy chút ác ý nào từ tiếng cười kia, cảm thấy kỳ lạ, cũng không vội bỏ đi mà đứng nguyên một chỗ. Lúc này, tiếng cười kia mới ngừng, a lên một tiếng, sau đó liền nghe thấy giọng nói hỏi: ‘Người không sợ sao?’. Rõ ràng vừa rồi tiếng cười kia còn cho người ta cảm giác là đang ở rất xa, giọng nói hỏi ‘người không sợ sao’ này lại gần trong gang tấc, tôi cúi đầu nhìn, liền thấy một tiểu quỷ đang mở to một đôi mắt xanh mơn mơn nhìn tôi. Đàn anh kia sợ đến mức hét lên một tiếng rồi hôn mê, cũng may có người trẻ tuổi kia đỡ lấy mới không té xuống đất.”

“Đứa bé kia chính là Hi Hi.”

Lần này Nghiêm Dương dùng câu khẳng định.

“Ừ, đúng, nó chính là Hi Hi.”

Nhâm Lê cười cười, rất có cảm giác hoài niệm:

“Tôi rất là miễn cảm với mấy thứ này, tuy rằng ánh mắt kia có chút dọa người, nhưng mà tôi không cảm thấy ác ý, cảm giác kia giống như một đứa trẻ đang đùa dai thì đúng hơn. Sau đó nó nói: ‘Người có thể đưa ta ra ngoài không?’, tôi liền cảm thấy kỳ quái. Loại quỷ quái có đạo hạnh giống như nó hẳn là có thể tùy ý rời đi, nó vì cái gì lại muốn tôi mang nó ra ngoài đâu? Tôi đang do dự không biết trả lời như thế nào, nó lại xoay mặt về hướng người trẻ tuổi kia, sau đó cất giọng nói dịu dàng: ‘Cám ơn người đã giúp ta, người có thể mang theo hân ra ngoài trước được không?’. Người trẻ tuổi này giờ vẫn trưng ra cái mặt than lại cười cười, sau đó rút một cánh tay đang đỡ đàn anh của tôi ra xoa xoa đầu Hi Hi, không nói gì khiêng đàn anh của tôi đi ra ngoài. Lúc ấy tôi cũng có ý nghĩ gì mà người quỷ khác biệt, chỉ là cảm thấy cô bé này rất tốt, quỷ không phải cũng chia thiện ác sao? Sau đó tôi liền hỏi: ‘Vì sao người không tự mình đi ra ngoài?’, nó nói: ‘Người hủy thân thể của ta rồi ta liền có thể đi ra ngoài.’, sau đó kéo tôi đi vào bên trong, đi đến trung tâm, mới nhìn thấy có một cái đài hình vuông, ở giữa đài thờ phụng một lọ tro cốt, ở hai bên rõ ràng có hai đứa trẻ, chẳng qua một đứa chỉ còn lại một bộ khung xương, một đứa là một cô bé trông rất sống động. Tôi vừa thấy, liền hiểu ngay được. Nơi này là mộ của một đạo sĩ, đạo sĩ này trước kia vẫn chưa tu được viên mãn, liền khiến cho tư tưởng bị lệch đường, sau khi để người ta đem thân xác mình đốt thành tro bụi cho vào lọ, còn tìm kiếm mấy bé trai bé gái chôn cùng. Phải biết rằng, thời cổ đại đem thân xác đốt thành tro chính là nghiền xương thành tro, có thể thấy được sau khi đạo sĩ hóa thành quỷ thì oán khí nặng bao nhiêu. Huống hồ khi còn sống cũng là người có đạo hạnh, sau này càng tu tà dễ dàng. Mà cách chôn bé trai bé gái theo cùng này cũng cực kỳ tàn nhẫn, đó là đem da đầu người đang còn sống sờ sờ rạch ra một chữ thập, sau đó đổ thủy ngân vào bên trong. Như vậy thì xác chết sau này sẽ không bị thay đổi, giam giữ hồn thể, oán khí cũng sẽ rất lớn. Bé trai kia nhất định là đã bị đạo sĩ nuốt hồn thể, giúp đạo sĩ kia tu tà. Ai ngờ âm soa dương thác, đạo sĩ kia cuối cùng lại bị Hi Hi nuốt hồn thể, Hi Hi tuy rằng tránh được việc bị tan thành tro bụi, nhưng bị giam cầm ở trong ngôi mộ đó.”

13. Chương 13: Tượng Đất Huệ Sơn – 5

“Vì thế cậu phá hủy thân thể của Hi Hi rồi đem nó ra ngoài?”

“Đúng.”

Nhâm Lê chớp chớp mắt, gật gật đầu:

“Lúc đó tuy rằng Hi Hi tuổi còn nhỏ, nhưng mà cũng đã nhớ được mọi việc, nó không chịu nói vì sao thân nhân của nó đem nó chôn cùng, điều này tôi cũng không hỏi. Tuy rằng nó mới chết có mấy trăm năm, nhưng bởi vì đã nuốt hồn thể của đạo sĩ kia nên coi như có tu vi rất cao. Được cái nó rất ngoan, bản tính lại không xấu, tuy rằng nói nuốt hồn thể là vô cùng tàn nhẫn thậm chí còn có phần tà ác, nhưng nó khẳng

định là không biết mình phạm phải lỗi gì. Về phần thôn dân đã chết kia cũng không phải nó giết, mà là lời nguyên do đạo sĩ kia trước khi chết đã hạ xuống. Sau khi đi ra nó cũng rất biết điều.”

Nghiêm Dương gật gật đầu, tuy rằng cảm thấy dường như có chỗ nào là lạ, nhưng vì đã thấy tận mắt nên cũng không nghĩ nhiều, dừng xe lại liền chuẩn bị đi vào hiện trường để xem xét.

“A, vụ án mất tích nổi tiếng gần đây, chắc là cậu cũng biết chứ?”

Nghiêm Dương vừa đi vừa giải thích cho Nhâm Lê.

Nhâm Lê không khỏi bật cười:

“Là vụ án mấy đứa bé mất tích đúng không? Anh như thế nào mà không thể dứt khỏi chuyện liên quan đến mấy đứa bé vậy?”

Nghiêm Dương lấy tay dè mi tâm:

“Đều lo muốn chết, báo chí cả ngày nói này nói nọ, đám cha mẹ thì khóc lóc khóc lóc...một chút đầu mối cũng không có, nếu không phải bọn bắt cóc còn đòi vài thứ đồ vật, tôi đã sớm đến tìm cậu để xem đây có phải là do thứ quỷ quái gì gây ra không.”

“Nếu như bọn bắt cóc đòi tiền chuộc thì không phải là thật dễ dàng sao?”

Nhâm Lê đi theo Nghiêm Dương lên hành lang.

Hiện trường vụ án lần này là một khu nhỏ có hơi cũ kỹ, chỉ có bảy tầng, hơn nữa cũng không có thang máy, mà nhà của đứa bé kia vừa đứng ở tầng cao nhất, hai người đành phải đi lên từng bước một.

“Kỳ quái là bọn bắt cóc lần này không cần tiền chuộc.”

Nghiêm Dương thở dài.

“Không cần tiền chuộc? Bắt cóc người lại không cần tiền chuộc?”

Nhâm Lê cũng cảm thấy kỳ quái.

“Đúng, bọn họ muốn tượng đất.”

Nghiêm Dương lắc đầu, đầu năm nay, bọn bắt cóc cũng không đi theo lệ thường nữa.

“Tượng đất...”

Nhâm Lê trầm tư.

“Có gì đặc biệt không?”

“Không có, tượng đất này không có cái nào giống nhau, có vài thứ thậm chí chỉ là vài viên bùn đất, nếu bọn bắt cóc này không nói ra tượng đất kia ở đâu, chỉ sợ đám cha mẹ này cũng không nhớ rõ là có đồ vật này.”

Nghiêm Dương nhắc đến nguyên nhân bắt đầu vụ việc này liền đau đầu.

“A? Là bọn bắt cóc này nói cho mấy người cha mẹ kia tượng đất ở đâu sao? Bọn bắt cóc đó nói như thế nào vậy?”

Nếu bọn bắt cóc có thể chủ động liên hệ với gia đình người bị hại, như vậy sao cảnh sát vẫn không bắt được? Nhìn nhìn Nghiêm Dương, Nhâm Lê vẫn luôn cảm thấy cảnh sát hẳn là rất có bản lĩnh chứ.

Nghiêm Dương lại thở dài:

“Buổi tối mấy đứa trẻ mất tích bọn cướp liền đem tờ giấy có viết mấy chữ dán lên cửa, cảnh sát dù có thần thông quảng đại đến như thế nào cũng không thể dự đoán nạn nhân kế tiếp là đứa trẻ nhà ai không phải sao?”

Khi nói chuyện, hai người đã lên đến tầng cao nhất.

“Đi, đến xem trước đã.”

Nghiêm Dương nói với Nhâm Lê.

Nhâm Lê gật gật đầu, đi theo Nghiêm Dương.

Còn chưa vào đến nhà, Nhâm Lê đã nghe thấy có tiếng khóc truyền đến, đi vào liền thấy một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa khóc lóc không ngừng, một người trẻ tuổi mặc cảnh phục đứng bên cạnh cô khuyên không được mà không khuyên cũng không được, vẻ mặt xấu hổ, nhìn thấy Nghiêm Dương đã đến, rõ ràng là thở phào một hơi, đi về phía Nghiêm Dương.

“Đội trưởng, lần này không phải do cha mẹ ngủ say, đứa bé nhà này mồ côi cha, đứa bé mới năm tuổi, đêm qua người phụ nữ này không ở nhà, sáng nay quay về mới phát hiện không thấy đứa bé đâu.”

Về mặt Vương Nghị cổ quái.

“Sao không nói chuyện vài câu, cái gì mà người phụ nữ này người phụ nữ kia?”

Nghiêm Dương cau mày:

“Không phải tại tôi, công việc của người phụ nữ này không đứng đắn, làm mất con cũng là xứng đáng.”

Vương Nghị nhin không được phản bác.

Nghiêm Dương hừ một tiếng:

“Sao nào, còn muốn làm cấp trên của tôi nữa sao?”

Trên mặt Vương Nghị vẫn còn mang theo nét khinh thường, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, nhìn Nhâm Lê, nói:

“A, đây không phải là tiểu trinh thám sao? Hôm nay cũng rảnh rồi đến đây à?”

Bởi vì trong vụ án rối gỗ lần trước Vương Nghị gặp được Nhâm Lê, Nghiêm Dương liền thuận miệng nói Nhâm Lê là một người bạn, nghề phụ là làm trinh thám, tìm được manh mối ít nhiều cũng có Nhâm Lê hỗ trợ, cho nên Vương Nghị với Nhâm Lê cũng coi như là quen biết.

Nhâm Lê lè lưỡi, cười cười, nhỏ giọng nói:

“Các anh trước đừng vội, tôi đi xem người mẹ kia thế nào.”

“Ai, đi thôi đi thôi, người phụ nữ kia khóc lên thật khiến cho người ta đau đầu.”

Vương Nghị vỗ trán nói.

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương không nói gì, biết anh xem như đã đồng ý, liền đi đến chỗ người phụ nữ đang khóc không ngừng kia.

Cô ta thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, bộ dáng khoảng ba mươi tuổi, gương mặt trang điểm rất đậm, chẳng qua lúc này đã bị nước mắt làm nhòe hết, nhưng theo đường nét có thể nhìn ra đó là một cô gái có khuôn mặt thanh tú.

Nhâm Lê thuận tay lấy một mảnh khăn giấy từ hộp khăn trên mặt bàn, đưa cho người phụ nữ kia.

“Này cô, đừng khóc nữa, cô cứ khóc mãi như vậy không bằng cung cấp cho chúng tôi một ít manh mối, có thể sớm cứu cháu bé về nhà.”

Giọng nói của Nhâm Lê chậm rãi, giống như sợ rằng sẽ dọa người phụ nữ cảm xúc đang không ổn định này.

Người phụ nữ kia nhận lấy khăn giấy, đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi dần dần dừng khóc, cười miễn cưỡng với Nhâm Lê.

Nhâm Lê cũng cười nhẹ nhàng, ngồi ở bên cạnh người phụ nữ:

“Cô có thể thuật lại cho tôi những việc đã xảy ra không?”

Cô ta gật đầu, dùng giọng nói hơi khàn nói:

“Tôi vốn định buổi chiều ngày hôm qua sẽ đưa A Tường đến nhà của thím nó, bởi vì công việc của tôi không được ổn định, gần đây lại có vụ án bắt cóc trẻ con, tôi cảm thấy có người ở bên cạnh con mình vẫn tốt hơn là không có. Nhưng chiều hôm qua nhận được điện thoại của khách hàng, tôi nghĩ chậm một ngày cũng

không sao, liền đi qua. A Tường rất hiểu chuyện, buổi tối bình thường tôi cũng thường xuyên không có nhà, tự nó cũng có thể chăm sóc chính mình.”

Nói đến đây, cô ngượng ngùng cười cười miễn cưỡng.

Nhâm Lê gật đầu:

“Bây giờ đứa trẻ như thế quả thật là khó có được.”

Cậu không nghĩ công việc làm ăn dựa trên thân xác có gì sai, so với trộm cắp vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Nhắc đến đứa con, đôi mắt của người phụ nữ lại đỏ:

“Ai ngờ được, đêm qua liền xảy ra chuyện. Sáng nay khi tôi trở về nhà thấy cửa không khóa cũng cảm thấy không đúng, đẩy cửa ra thì không thấy A Tường đâu, khi nhìn thấy tờ giấy dán ở trên cửa, liền vội vàng đi báo án.

“Tôi đã biết, trước khi xảy ra chuyện mọi thứ vẫn bình thường không có gì khác lạ sao?”

Nhâm Lê hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu.

“Không có, tất cả đều bình thường.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, gật đầu:

“Cảm ơn cô nhiều, xin đừng lo lắng, cô phải tin tưởng rằng cảnh sát nhất định có thể tìm thấy A Tường.”

Nhâm Lê ngẩng đầu liền nhìn thấy Nghiêm Dương đang tựa vào cửa nhìn cậu, không khỏi đỏ mặt lên, đứng dậy đi đến bên cạnh Nghiêm Dương.

“Thế nào, có giống không?”

Nhâm Lê nhỏ giọng hỏi Nghiêm Dương.

“Giống cái gì?”

Nghiêm Dương nhú mi, bộ dáng giống như không hiểu Nhâm Lê đang nói cái gì.

“Cảnh sát...”

Nhâm Lê mở thật to hai mắt nhìn Nghiêm Dương, giống như một chú cún con chờ chủ nhân khen ngợi.

“Ừ, rất giống.”

Nghiêm Dương bị bộ dáng của Nhâm Lê chọc cười.

Nhâm Lê chớp chớp mắt:

“Tôi có thể xem tờ giấy kia không?”

Nghiêm Dương giả bộ làm ra vẻ thật buồn rầu:

Vật chứng không thể tùy tiện cho người khác xem...”

Nhìn thấy Nhâm Lê cúi đầu, bộ dáng thật ủ rũ, lại nói:

“Nhưng mà...”

Nhâm Lê nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Dương, hỏi dồn:

“Nhưng mà cái gì?”

Mắt Nghiêm Dương hơi chuyển:

“Nếu như cậu cũng để cho Hi Hi nhận tôi làm cha, tôi đây lợi dụng quyền hạn cho cậu xem một chút cũng không phải không được.”

Nhâm Lê không chút suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng luôn.

Nghiêm Dương cười cười, lấy từ trong túi ra một đôi găng tay:

“Đây, đeo vào đi.”

Nói xong, liền đưa Nhâm Lê đến xem tờ giấy kia.

Nhâm Lê đeo găng tay vào, cầm tờ giấy kia lên. Đó là một tờ giấy rất bình thường, trên giấy viết:

[Xin đem tượng đất mua trong chuyến du lịch đến Huệ Sơn nửa năm trước giao cho chúng tôi, con trai cô sẽ bình an trở về.]

Nhâm Lê a một tiếng:

“Nét chữ trên tờ giấy này giống như được đánh máy vậy, hơn nữa còn không nói là đưa tượng đất cho bọn họ bằng cách nào.”

“Đúng.”

Nghiêm Dương bắt đầu nói:

“Cho nên hiện tại dù nhóm cha mẹ kia tìm được thứ bọn bắt cóc cần rồi cũng không có cách nào đổi được mấy đứa bé về.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ:

“Các anh có tượng đất không? Để cho tôi xem một chút.”

“Coi như cậu có vận khí tốt, đứa bé con nhà này đặc biệt thích tượng đất kia, cho nên người mẹ có ấn tượng rất sâu, chỉ cần tìm một chút liền thấy ngay.”

Nghiêm Dương nói xong, liền gọi đồng sự bên cạnh một tiếng, người đồng sự liền lấy tượng đất đến đây.

14. Chương 14: Tượng Đất Huệ Sơn – 6

Nhâm Lê nhận lấy tượng đất, cẩn thận đánh giá.

Tượng đất này có hình dáng một ông già, cao khoảng sáu bảy phân, màu sắc phong phú, đường cong lưu loát, dáng điệu của ông già đơn giản đáng yêu, trông rất sống động.

Đây cũng chỉ là một cái tượng đất.

Không có dao động linh lực, cũng không có quỷ khí gì, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhâm Lê đem tượng đất trong tay trả cho viên cảnh sát kia, cúi đầu suy nghĩ gì đó.

“Như thế nào, có phát hiện gì không?”

Nghiêm Dương nhìn bộ dáng suy tư của Nhâm Lê, nhíu mày hỏi.

“Không có.....là một tượng đất rất bình thường, nhưng mà, có chút lạ.”

Tượng đất này rất bình thường, nhưng Nhâm Lê vẫn cảm giác có chỗ không đúng, rốt cuộc đâu mới là vấn đề.

“Lạ sao?”

Nghiêm Dương nghĩ lại những tượng đất trước đó, đột nhiên nói:

“Nếu nó thật xinh đẹp cũng coi như không có gì kỳ quái, nhưng thật sự là rất quái, chúng tôi tìm được mấy tượng đất trước đó cũng không xinh đẹp được như tượng đất này.”

Nghiêm Dương nói xong, đưa Nhâm Lê xuống lầu.

Thủ tục lấy khẩu cung và những thứ khác đều làm xong, hiện tại cũng chỉ có thể bảo cha mẹ đứa trẻ đợi kết quả.

Nhâm Lê trầm mặc đi theo Nghiêm Dương xuống lầu, thẳng đến giây phút đi ra khỏi tòa nhà kia, Nhâm Lê mới nghĩ ra là quái chỗ nào.

“Tôi nghĩ ra rồi.”

Nhâm Lê vui vẻ nói.

“Ừ? Nghĩ ra rồi sao.”

Nghiêm Dương mở cửa xe:

“Lên xe rồi nói.”

Nhâm Lê chạy đến bên kia xe, mở cửa ra ngồi vào:

“Tất cả mọi thứ đều có linh tính. Tượng đất này xinh đẹp như vậy, theo lý thuyết người chế tạo lúc làm nó đã đầu tư rất nhiều tâm huyết, như vậy tượng đất sẽ có linh tính rất mạnh, nhưng tượng đất này lại không có.”

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ:

“Mọi vật đều có linh tính sao?”

Nhâm Lê gật đầu:

“Đúng như vậy.”

“Nhưng nếu như là máy móc chế tạo thì chắc không có đồ hồn tâm huyết gì đó đâu nhỉ.”

Nghiêm Dương khởi động xe.

“Cho dù là máy móc cũng có một chút chứ.”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn:

“Đi đâu vậy?”

“Tìm một chỗ ăn cơm, hiện tại là giờ nào rồi.”

Nghiêm Dương bắt đắc dĩ nhìn Nhâm Lê.

“A.”

Nhâm Lê ngả người vào ghế dựa, hưởng thụ điều hòa, miệng than thở:

“Tượng đất, tượng đất, tượng đất Huệ Sơn...”

“A!”

Nhâm Lê đột nhiên vỗ vỗ đầu.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương vội vàng hỏi.

“Tôi nghĩ ra, Hi Hi nó cũng là tượng đất.”

Nhâm Lê nói.

Nghiêm Dương trầm mặc:

“Tiểu Lê, cậu không phải nói Hi Hi là hồn thể sao? Tuy rằng tôi cảm thấy nó tuy là hồn thể nhưng có thể ăn, có thể uống, hơn nữa không sợ mặt trời ầm áp chính là rất kỳ quái, nhưng Hi Hi của chúng ta khi nào thì biến thành tượng đất?”

“Tôi không có ý này, Hi Hi thân là hồn thể sao có thể giống như bây giờ? Tôi lại không thể tìm cho nó một thân thể, nó cũng không muốn chiếm thân thể của động vật, vì thế cuối cùng chỉ có thể tìm một tượng đất giúp nó làm thân thể.”

Nhâm Lê nóng lòng giải thích, cũng không nghĩ nhiều đến câu ‘Hi Hi của chúng ta’ kia.

“Tượng đất sao lại có thể mềm như thế?”

Nghiêm Dương có chút choáng váng.

“Bởi vì là đồ đặc chế chứ sao. Tượng đất kia là Hi Hi lấy từ trong mộ ra, vốn rất thô ráp, tôi liền tô tô vẽ vẽ lên, dùng máu để nuôi, cuối cùng lại tìm một nơi đầy đủ linh khí dán lên mấy tấm bùa, sau đó liền biến thành cái dạng này.”

Lời nói của Nhâm Lê tràn ngập tự hào.

Nghiêm Dương quyết định không hỏi mấy vấn đề rối rắm này nữa:

“Cậu muốn ăn cái gì?”

“Hóa ra anh vẫn chưa nghĩ ra là ăn cái gì? Như vậy hiện tại chúng ta đang làm cái gì ở trên đường vậy?”

Nhâm Lê không thể tin nổi.

“Đi không mục đích.”

Nghiêm Dương nhìn bộ dáng kinh ngạc của Nhâm Lê, khóe miệng xấu xa nhếch lên.

“Quên đi quên đi, đến nhà của tôi ăn đi, chúng ta kiên nhẫn chờ một chút.”

Nhâm Lê đỡ trán.

.

“Nghiêm Dương, tôi có một loại cảm giác xấu.”

Nhâm Lê nhìn cánh cửa trước mắt không hề được đóng lại, nuốt nuốt nước miếng.

“Không thể nào?”

Nghiêm Dương hiển nhiên biết vì sao Nhâm Lê lại có cảm giác xấu, cũng nuốt nuốt nước miếng.

“Anh đi mở ra đi, tôi thật sự quá khó khăn để tiếp nhận sự thật này, thế giới nhất định là điên rồi.”

Nhâm Lê từ chối mở ra cánh cửa không đóng lại kia.

Nghiêm Dương đẩy cửa ra, nhìn tờ giấy dán sau cánh cửa, thật lâu sau mới nói:

“Được rồi. Thế giới này điên rồi. Đúng rồi, cần báo án không?”

“Báo cái gì mà án!”

Nhâm Lê đỡ khóc đỡ cười, đi tới bóc tờ giấy dán trên cửa. Tờ giấy này cùng giờ giấy kia không có gì khác nhau, chỉ đem thời gian đổi thành [Tượng đất hai năm trước mua được].

“Thực ra cũng đúng, mấy nhà kia lúc xảy ra vụ việc đều nhắc lại thời gian có được tượng đất, cậu xem, cậu làm sao không có được.”

Nghiêm Dương an ủi Nhâm Lê.

“Nhưng bọn họ còn mang cả Hi Hi đi, tôi đi đâu tìm tượng đất bây giờ?”

Cả hai người, đều thực ăn ý không có lo lắng cho sự an toàn của Hi Hi.

“Nếu không, cậu gọi Hi Hi về hỏi? Tốt nhất là hỏi được chỗ ẩn thân của bọn bắt cóc này.”

Nghiêm Dương nghĩ vụ án đặc biệt như vậy có thể kết thúc, rõ ràng là vui vẻ hơn rất nhiều.

“Nhưng linh lực của tôi bị phong ấn, còn chưa có được cõi bỏ...”

Nhâm Lê lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“A?”

Nghiêm Dương nghĩ đã qua thời gian dài như vậy, linh lực của Nhâm Lê hẳn là đã sớm được giải phóng rồi chứ.

“Tôi cãi nhau với ông cụ ở nhà, sau đó ông ấy không giải cho tôi.”

Nhâm Lê đen mặt nói.

“Không có cách nào khác có thể liên lạc với Hi Hi sao?”

Nghiêm Dương xoa xoa đầu Nhâm Lê, xem như an ủi.

Nhâm Lê hơi đảo mắt:

“Cũng có.”

Nói xong, liền đi tới bên bàn, cầm lấy con dao gọt hoa quả rạch trên tay một nhát.

“Cậu làm cái gì!”

Nghiêm Dương cả kinh, bước nhanh qua giật lấy con dao gọt hoa quả, nắm lấy cánh tay Nhâm Lê.

Nhâm Lê rõ ràng là bị hoảng sợ:

“Tôi không lập trận đồ thì làm sao tìm được Hi Hi, dùng máu là tốt nhất, không có việc gì đâu.”

Nghiêm Dương ý thức được là mình lỗ mãng, lại nhìn thấy vết rạch trên cánh tay Nhâm Lê quả thực rạch rất ‘chuyên nghiệp’ – ra máu nhưng không nhiều lắm, cũng không chạm đến động mạch gì, liền thần nhiên buông tay ra.

“Ai, đừng lo lắng, tôi có kinh nghiệm mà.”

Nhâm Lê cũng ý thức được Nghiêm Dương là đang quan tâm cậu, tâm tình rõ ràng là tốt lên nhiều, sau đó ngâm nga tiểu khúc ngồi xồm trên mặt đất đem máu từ trên cánh tay chảy ra vẽ vẽ cái gì đó.

Nghiêm Dương nhìn trận đồ Nhâm Lê vẽ, tay nắm chặt thành quyền.

Vừa mới nhìn thấy cậu ta rạch một nhát lên cổ tay mình, thân thể trước khi đầu óc kịp suy nghĩ đã nhảy vọt qua, như vậy...được chứ?

Nhâm Lê vẽ xong trận đồ rồi, đứng lên xoay xoay thắt lưng, quay đầu liền thấy Nghiêm Dương vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu, không khỏi hoảng sợ:

“Sao, làm sao vậy?”

“Cậu từng có bạn gái chưa?”

Nghiêm Dương nghiêm túc hỏi.

“A?”

Nhâm Lê chớp chớp mắt, không kịp phản ứng.

“Tôi hỏi, cậu từng có bạn gái chưa?”

Nghiêm Dương lại hỏi một lần.

Mặt Nhâm Lê có chút đỏ lên, tức giận nói:

“Hỏi cái này làm gì chứ?”

“Nói...”

Nghiêm Dương cười âm u nói.

“Tôi, tôi đương nhiên là từng có rồi!”

Nhâm Lê đỏ mặt nói, từng có bạn gái rồi rất quan trọng sao? Rất quan trọng sao? Cho dù chưa từng có thì như thế nào...

“Không có gì.”

Nghiêm Dương thở dài, không sao, cậu ta chỉ là từng có, tối thiểu hiện tại không có. Ừ, còn có cơ hội.

“Bệnh thần kinh.”

Nhâm Lê liếc mắt xem thường, gắt gỏng.

“Trận đồ này xem ra đã vẽ xong rồi?”

Nghiêm Dương vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ừ, đương nhiên.”

Nhâm Lê tùy ý cầm lấy chén nước uống một ngụm.

“Hiện tại chỉ cần đứng ở trong trận này lòng nghĩ đến Hi Hi là có thể kết nối với nó, may mắn là hồn thể của nó vẫn có thể đến đây, anh đi hay tôi đi?”

“Cậu đi đi, dù sao cậu cũng là chuyên nghiệp.”

Nghiêm Dương không chút keo kiệt dễ cho Nhâm Lê vui vẻ.

“Đúng, tôi là chuyên nghiệp.”

Quả nhiên, Nhâm Lê đắc chí, cái đuôi nhỏ nhanh chóng vểnh lên trời.

15. Chương 15: Tượng Đất Huệ Sơn – 7

Nhâm Lê đứng ở trong trận, hai mắt nhắm nghiền, môi mấp máy.

Nghiêm Dương ngồi ở trên ghế sofa, nheo mắt nhìn Nhâm Lê, một bàn tay đặt ở trên sofa gỗ gỗ không theo quy tắc nào.

Trong phòng thật yên lặng, trừ bỏ tiếng hít thở cũng chỉ có tiếng Nghiêm Dương nhịp nhịp ngón tay.

Nhâm Lê đứng ở trong trận đột nhiên cả người run rẩy, sau đó mạnh mẽ mở mắt ra. Thân thể mất lực ngã ngồi xuống đất.

Nghiêm Dương sớm có chuẩn bị ôm lấy Nhâm Lê.

“Sao lại thế này? Không phải nói là sẽ không gặp nguy hiểm gì sao?”

Sắc mặt Nhâm Lê tái nhợt, thoát nhìn vô cùng dọa người, nhưng trạng thái tinh thần lại rất tốt:

“Không sao, không có việc gì, chỉ là có chút thoát lực.”

Nghiêm Dương đỡ Nhâm Lê lên ghế sofa:

“Hi Hi thế nào?”

Nhắc đến Hi Hi, Nhâm Lê có chút ủ rũ:

“Hắn là không bị thương tổn gì, nhưng đám bắt cóc kia không phải người thường.”

Nghiêm Dương đứng dậy rót một cốc nước từ bình ra đưa cho Nhâm Lê.

“Giống như cậu sao?”

“Ừ.”

Nhâm Lê cầm lấy cốc nước uống từng ngụm nhỏ.

“Khi tôi vừa mới tìm thấy Hi Hi liền bị quấy nhiễu, cũng may vẫn kịp nói vài câu với Hi Hi. Hi Hi hiện giờ đang giả làm một đứa trẻ bình thường, đám người kia đại khái có bốn, năm người, cũng không phát hiện Hi Hi khác thường. Bọn nhỏ bị trời cũng không bị ngược đãi.”

Nghiêm Dương ngồi xuống bên cạnh Nhâm Lê, sofa nhất thời lún xuống một chút.

“Không có truyền về chút tin tức nào sao?”

Nhâm Lê miễn cưỡng đưa lại chỗ nước không uống nữa cho Nghiêm Dương, Nghiêm Dương nhận lấy không chút do dự uống hết.

“Có lẽ là có, đám người kia hình như đang tìm đồ vật gì đó, mà tượng đất chính là mấu chốt để bọn họ tìm kiếm.”

“Tìm đồ vật gì đó...”

Nghiêm Dương đưa tay chống cằm.

“Cậu nói xem mấy người tu đạo sao phải tìm mấy cái tượng đất này chứ?”

“Làm sao tôi biết được.”

Nhâm Lê nhún nhún vai.

“Tu đạo cũng chia ra rất nhiều loại có được không, cái gì mà trừ quỷ bắt yêu cũng có hàng đồng.”

“Vậy cậu làm gì? Tôi cảm giác nhà cậu hình như rất nổi tiếng.”

Nghiêm Dương nhớ tới trong vụ án rối gỗ lần trước, Nhâm Lê còn bị gọi là tiểu công tử nhà họ Nhâm, liền cảm thấy rất thú vị.

“Nhà tôi?”

Trong mắt Nhâm Lê hiện lên một tia phức tạp:

“Nhà tôi trước kia ở trong giới cũng coi như là số một, số hai, nhưng vài năm này đã sa sút rồi.”

Nghiêm Dương không hề bỏ sót một tia phức tạp kia trong mắt Nhâm Lê, liền càng cảm thấy hứng thú hơn:

“Vì sao lại sa sút vậy?”

Nhâm Lê trầm mặc một lát mới nói:

“Là do người chết nhiều, tự nhiên liền sa sút. Hơn hai mươi năm trước, ở nơi này có một phong ấn bị bóc ra, nhà tôi muốn đi phong ấn lại một lần nữa, cuối cùng phong ấn cũng đã bị phong lại, nhưng người nhà tôi cũng chết rất nhiều. Người trong nhà còn sống, hoặc là không có mấy linh lực, bằng không chính là không muốn tham dự vào việc này nữa.”

Nghiêm Dương biết mình đã chạm đến chỗ đau của Nhâm Lê, thực tự giác không tiếp tục truy hỏi, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút ngạc nhiên với ‘Phong ấn’ kia, nhưng cũng không có nói ra, ngẫm nghĩ một hồi, đành nói thực có lỗi.

Nhâm Lê tỏ ra không sao cả cười cười.

“Cái gì mà thật có lỗi chứ, khi đó tôi còn chưa sinh ra nữa, đối với những người đó cũng không có tình cảm gì.”

Nghiêm Dương nhẹ ôm lấy Nhâm Lê, Nhâm Lê cũng không có từ chối.

Là như cậu nói vậy sao? Vật nhỏ của tôi. Nếu như thực sự không có vấn đề gì, cậu vì sao, lại bị thương như vậy.

“Được rồi được rồi, làm gì mà toàn nói về nhà tôi thế, chúng ta tiếp tục nói về vấn đề của Hi Hi. Hi Hi nói đám người kia hiện tại có thể chia nhau rồi đi, nhưng Hi Hi cũng nói đến một cái tên, tôi nghĩ chúng ta hẳn là nên điều tra.”

Nhâm Lê mặt không đổi sắc thoát khỏi Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười cười, rút tay về.

“Hi Hi nói gì?”

Nhâm Lê sờ sờ mũi:

“Chưa từng nghe qua, nó nói Huệ Sơn.”

“Huệ Sơn...”

Nghiêm Dương nhắc lại.

“Cậu có nhớ hay không, trên tờ giấy được viết sáng hôm nay, chính là tượng đất Huệ Sơn.”

Nhâm Lê nói như thế nào cũng cảm thấy có chút quen thuộc, nghe thấy Nghiêm Dương vừa nói như thế thì đột nhiên nghĩ ra.

“Chẳng lẽ nói...tất cả tượng đất này đều đến từ Huệ Sơn?”

Nghiêm Dương lắc lắc đầu.

“Không biết, manh mối trước kia đều chỉ nói là tượng đất, cũng chưa từng xuất hiện tượng đất Huệ Sơn, đây là lần đầu tiên xuất hiện.”

“A a a a.”

Nhâm Lê tức giận xoa mặt.

“Mặc kệ mặc kệ, ăn cơm trước đã, sắp chết đói rồi.”

Nghiêm Dương nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã gần ba giờ.

Ăn cơm xong, Nhâm Lê xoa bụng:

“Theo tôi đến một nơi đi.”

Nghiêm Dương nhanh chóng thu dọn bát, thuận miệng hỏi:

“Đi đâu?”

Nhâm Lê nhìn bộ dáng bận rộn của Nghiêm Dương, cười hắc hắc, hoàn toàn không có tự giác rằng đây là nhà mình.

“Đến nhà của tôi, nhờ ông cụ nhà tôi giải phong ấn cho, vụ án này của anh dính vào tu đạo sẽ không còn là vụ án bình thường.”

Nghiêm Dương đang rửa bát trong bếp, nghe xong lời nói của Nhâm Lê, liền hỏi:

“Nhà cậu?”

Nước trong nhà bếp chảy ào ào, Nhâm Lê không nghe rõ Nghiêm Dương nói cái gì, liền chạy đến cửa phòng bếp.

“Thế nào, có đi hay không?”

Nghiêm Dương cũng biết ‘nhà’ trong miệng Nhâm Lê khẳng định không phải là chỗ này.

“Có xa không?”

Nhâm Lê nhanh chóng lắc đầu.

“Không xa, ở ngay vùng ngoại ô thôi.”

“Ừ.”

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, liền đồng ý.

.

“Nhà cậu thật náo nhiệt.”

Còn chưa vào cửa, Nghiêm Dương chợt nghe thấy tiếng ồn ào gà bay chó sủa từ trong tiểu viện nông gia mà Nhâm Lê chỉ.

Vẻ mặt Nhâm Lê cũng đầy vẻ khó hiểu.

“Nơi này chỉ có một mình ông ở...”

Vừa mới nói xong, liền thấy dì út nhà mình đập cửa đi ra, cũng không quay đầu lại nhìn mà lái xe đi rồi.

Nghiêm Dương nghi hoặc nhìn Nhâm Lê.

“Là ai vậy? Nhìn rất quen mặt.”

Nhâm Lê chặc lưỡi:

“May mắn vừa rồi chúng ta không có xuống xe, đó là dì út nhà tôi.”

Nghiêm Dương có chút hứng thú nhìn chiếc xe đã đi xa kia, dì út này cũng không bình thường, nhìn nhãn hiệu xe của người ta xem, đẳng cấp không giống người thường...

“Kia chính là dì út đã phong ấn linh lực của cậu?”

Nghiêm Dương đột nhiên nhớ ra linh lực của Nhâm Lê hình như chính là bị dì út của cậu phong lại.

“Ừ, chính là dì út của tôi.”

Nhâm Lê nói xong, liền mở cửa chuẩn bị xuống xe.

Nghiêm Dương bất đắc dĩ, đành phải theo Nhâm Lê xuống xe.

Vừa mới đi vào sân, liền thấy một ông cụ ngồi trên xích đu nhắm mắt dưỡng thần, trên đầu gối còn có một con mèo đang nằm bò ra.

“Ông, mau giải linh lực cho con.”

Nhâm Lê không khách khí nói.

Ông cụ chậm rãi mở to mắt.

“Ông nói tên nhóc hỗn láo con sao lại không lễ phép như vậy? Không phát hiện dì út của con vừa mới đá cửa đi ra sao, ông cũng không dám giải cho con đâu.”

Ánh mắt ông cụ mang theo chút ý cười liếc Nhâm Lê một cái, khi ánh mắt chuyển qua Nghiêm Dương không khỏi a lên một tiếng.

Nhâm Lê đứng lên che chắn Nghiêm Dương, tức giận nói:

“Nhìn cái gì vậy, có gì khó hiểu sao?”

Nghiêm Dương sờ sờ mũi, thật vô tội đứng ở phía sau Nhâm Lê.

Ánh mắt của ông cụ hơi lóe lên, ngồi dậy, con mèo trên đùi ‘meo ô’ một tiếng nhảy xuống dưới, nhảy đến bên cạnh Nghiêm Dương quẩn quanh người anh.

“Hỗn tiểu tử, nếu con cùng bạn của con ngoan ngoãn trả lời mấy vấn đề của ông, ông liền giải phong ấn cho con, thế nào?”

Nhâm Lê rõ ràng là tức đến hộc máu.

“Con có thể trả lời, anh ta thì ông đừng nghĩ đến.”

Nói xong, còn làm thế đập cho con mèo kia một cái.

Con mèo kia nghe thấy với Nghiêm Dương, ‘meo ô’ một tiếng lại nhảy lên trên người ông cụ.

Ông cụ cười tủm tỉm vuốt ve lông mèo.

“Nhóc con hồn lảo, con mang theo một người chết đi lung tung trên đường không sợ giảm thọ sao?”

Nhâm Lê vừa nghe liền xù lông:

“Ông nói ai là người chết! Con thấy ông mới chính là không khác gì người chết ấy!”

Ông cụ không để ý cười.

“Dù sao ông cũng từng này tuổi rồi, chết thì chết, không sao cả. Ngược lại là con, thật sự không biết người chết kia là ai sao? Lúc trước nuôi một con quỷ nhỏ là được rồi, hiện tại lại cùng người chết cả ngày ở cùng nhau, cẩn thận ông phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.”

Nghiêm Dương nhìn con mèo đang nhe răng nhếch miệng với anh, lại nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm, bất đắc dĩ nói:

“Người chết mà hai người nói, không phải là tôi chứ?”

16. Chương 16: Tượng Đất Huệ Sơn – 8

Ông cụ nghe vậy liền trừng mắt nhìn Nghiêm Dương:

“Không phải cậu thì là ai? Tử khí trên người nặng như vậy.”

Nghiêm Dương trợn mắt há mồm, không rõ mình từ khi nào đã biến thành ‘Người chết’.

Nhâm Lê tức giận đến mức cái mũi đều phập phồng.

“Ánh mắt của ông làm sao vậy, trên người anh ấy là sát khí, không phải tử khí.”

Ông cụ cau mày nhìn Nghiêm Dương, lại a một tiếng.

Nhâm Lê tức giận nói:

“Ông có giải không? Không thì chúng con lập tức đi.”

Ông cụ cười một tiếng giễu cợt.

“Giải, giải, giải ngay đây. Này, cầm lấy về nhà ngâm nước uống vào là được.”

Nói xong, liền đưa ra một lá bùa.

Nhâm Lê nổi giận dùng dùng xông lên, đoạt lấy lá bùa, sau đó kéo Nghiêm Dương muốn đi, đi ra đến cửa rồi mới nhớ ra cái gì đó, bước chân dừng lại.

“Ông, ông có biết tượng đất Huệ Sơn không?”

Nhâm Lê tức giận hỏi.

Nghiêm Dương bị hai người này làm cho đầu óc choáng váng, nhưng nghe đến mấy chữ tượng đất Huệ Sơn thì tinh thần không khỏi trở nên vững vàng.

Ông cụ miễn cưỡng đưa mắt sang.

“Làm sao vậy?”

Nhâm Lê nghiêm mặt, một bộ dáng không tình nguyện.

“Ông biết thì nói đi, có ích đó.”

Ông cụ nhìn bộ dáng của Nhâm Lê, cười lắc lắc đầu:

“Tượng đất Huệ Sơn sao, nghe tên liền biết là tượng đất ở Huệ Sơn. Thời Chiến quốc, Quỷ Cốc Tử^[1] thu nhận hai đồ đệ, bản lĩnh rất cao cường, đều là nhà đại quân sự nổi danh thời kì Chiến quốc, một người tên

Bàng Quyên[2], một người chính là Tôn Tẫn[3]. Bàng Quyên đố kị với Tôn Tẫn, dùng kế cắt đi hai đầu gối của Tôn Tẫn, khiến cho ông không thể đi lại. Tôn Tẫn chạy trốn đến nước Ngô, lưu lạc ở vùng Huệ Sơn, nặn không ít người bùn, ngựa bùn để nghiên cứu phá trận pháp Ngũ lôi trận mới của Bàng Quyên. Về sau đến nước Tề làm tướng, một lần lúc cùng nước Ngụy đánh trận liền dùng chiến pháp nghiên cứu lúc ở Huệ Sơn phá được Ngũ Lôi trận, giết Bàng Quyên. Nhưng tài nghệ nặn tượng đất của ông ở Huệ Sơn nhanh chóng lan truyền ra ngoài, sau đó cư dân Huệ Sơn cũng bắt đầu nặn tượng đất. Tôn Tẫn cũng trở thành tổ sư gia của nghề nặn tượng đất ở Huệ Sơn. Còn có một truyền thuyết nữa, chính là đại chính trị gia của Đại Minh là Lưu Bá Ôn mới là người đầu tiên sáng tạo ra tượng đất Huệ Sơn. Lúc ấy Chu Nguyên Chương khai quốc, sáng lập triều Minh. Một ngày nọ, Chu Nguyên Chương phái quân sư Lưu Bá Ôn ra ngoài điều tra. Khi đến Huệ Sơn, Lưu Bá Ôn phát hiện có khí vương giả, Huệ Sơn lại là long sơn, chỉ sợ lại có Hoàng đế xuất thế, đem đến sự bất lợi cho nền thống trị của vương triều Đại Minh. Ông ta vì muốn trấn áp, liền phá hỏng phong thủy, cắt đứt long mạch, dạy dân chúng lấy đất làm bùn, chế tạo tượng đất đem bán đổi lấy tiền, có người nặn đất núi thành võ tướng, có người nặn Hoàng đế, phá phong thủy Huệ Sơn, làm thành tượng đất Hoàng đế, nếu không cũng là những nhân vật quyền quý. Đương nhiên, cá nhân ông đồng ý với cách nói thứ hai hơn.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, gật gật đầu:

“Con biết rồi, đi trước đây.”

Nói xong, lại kéo Nghiêm Dương rời đi.

Ra cửa lên xe, Nghiêm Dương rút cuộc cũng hỏi:

“Sao vậy? Quan hệ không tốt với ông nội của cậu sao?”

Nhâm Lê trừng mắt.

“Làm sao anh biết gia hỏa kia là ông nội của tôi!”

Nghiêm Dương cười cười, trong mắt tràn đầy trêu tức.

“Cậu thử nói xem?”

Cái nhìn này khiến cho Nhâm Lê mặt đỏ tim đập, vội vàng dời tầm mắt đi.

“Tôi cũng cảm thấy đồng ý với cách nói thứ hai, hơn nữa tôi cảm thấy vụ án lần này cùng loại cách nói thứ hai không tránh được có quan hệ với nhau.”

Nghiêm Dương cũng không trêu chọc Nhâm Lê nữa, mở điều hòa nhưng không khởi động xe.

“Long mạch sao?”

Nhâm Lê gãi gãi đầu.

“Cũng không phải là vì long mạch, không phải nói là có cái nặn thành võ tướng, có cái nặn thành Hoàng đế sao? Có thể có liên quan đến cái này chăng?”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Tôi cảm thấy nói như vậy rất là miễn cưỡng, mấy bức tượng tạo hình thành võ tướng hay Hoàng đế kia đều là mấy trăm năm trước rồi, mà đám người bắt cóc muốn tượng đất kia tuyệt đối đều dùng công nghệ hiện đại.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng vậy.”

Di động của Nghiêm Dương kêu leng keng mấy tiếng, Nhâm Lê nhàm chán buông một câu.

“Sao không đổi tiếng chuông đi.”

Nghiêm Dương cười cười, nhận điện thoại.

“Có kết quả rồi?...Cái gì? Đều giống nhau?...Được, tôi đã biết...Ừ...”

Nghiêm Dương đặt điện thoại xuống, cười nói với Nhâm Lê:

“Có bước đột phá.”

Nhâm Lê chớp chớp mắt, vội vàng hỏi:

“Là cái gì? Là cái gì?”

“Vừa rồi Vương Nghị gọi điện thoại đến nói, cấu tạo và tính chất đất của đám tượng đất mà bọn bắt cóc này muốn lấy đều giống hệt nhau.”

Nghiêm Dương khởi động xe.

“Chúng ta về nội thành trước.”

“Cấu tạo và tính chất đất giống nhau...Chúng ta giờ nên bắt đầu từ đất...Đất...Huệ Sơn...Tôi nghĩ ra rồi!”

Mắt Nhâm Lê lóe lên.

“A, nghĩ ra cái gì?”

Nghiêm Dương đánh tay lái, nhú mày.

“Nếu như đúng theo tôi nghĩ, vậy có thể giải thích như thế này. Đất để làm tượng đều là đất lấy từ một chỗ, hơn nữa phạm vi của ‘địa phương’ này rất nhỏ rất nhỏ, chúng ta có thể giả thiết những tượng đất này đều được tách ra từ một khối đất. Như vậy, khối đất này phải như thế nào có thể khiến cho người tu đạo coi trọng như vậy, khiến cho bọn họ không từ thủ đoạn nào đều phải có được như thế?”

Về mặt kia của Nhâm Lê chính là: tới hỏi tôi đi tới hỏi đi, không hỏi thì đừng nói nữa.

Nghiêm Dương quyết định theo vật nhỏ này, mang theo nghi hoặc rõ ràng hỏi:

“A? Là khối đất nào vậy?”

Nhâm Lê bộ dáng thần bí mở to hai mắt.

“Long mạch! Tuy rằng không biết vì sao đám người tu đạo kia phải có đất ở long mạch, nhưng địa phương giống như Huệ Sơn kia, tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có long mạch là sẽ khiến một đám người tu đạo gây chiến.”

“Nhưng mà, long mạch không phải chỉ là một cái mạch thôi sao? Hẳn là có rất nhiều, rất nhiều đất đi.”

Nghiêm Dương lần này là thật sự không hiểu, không có cách nào khác, đề cập đến mấy thứ ‘kiến thức chuyên nghiệp’ như vậy, chính mình thật sự là hết cách a hết cách.

“Thực ra cái gọi là long mạch chính là chỉ là một cách gọi loại địa mạch mạnh mẽ, mềm mại, địa thể hiển lộ giống như một con rồng đang bay lên. Địa mạch lấy hướng đi xuyên núi làm tiêu chí, cho nên long mạch theo những nhà phong thủy, chính là khí mạch có hướng đi xuyên núi. Trong ‘Thuật phong thủy’ có ‘Năm bí quyết địa lý’, chính là: long, huyệt, cát, nước, hướng’. Hoạt động tương ứng chính là: ‘tìm rồng, xét cát, nhìn nước, điểm huyệt, lập hướng’. Rồng chính là mạch của núi, đất là thịt của rồng, đá là xương của rồng, cỏ cây là da lông của rồng. Khối đất kia, rất có thể chính là đất ở trên huyệt.”

Nhâm Lê giải thích.

“Huyệt?”

Nghiêm Dương quyết định về nhà sẽ tiến hành bổ sung loại tri thức này.

“Ừ. Đất an lành thường sẽ là một khu vực, mà ‘huyệt’ chính là vị trí tốt nhất ở trong khu vực. Phong thủy học cho rằng, sinh khí chính là toát ra từ trong mạch ngầm này. ‘Điểm huyệt’ là chỉ tình trạng nước sau khi từ trên núi chảy xuống thì tụ hợp lại, chuẩn xác tìm được một điểm, đây chính là khu vực hoàn mỹ nhất với đủ ba loại ‘long, sa, huyệt’, nằm trong vùng núi được nước bao quanh. Phải biết rằng, ‘huyệt’ vô cùng khó tìm, tục ngữ nói ba năm tìm rồng, mười năm tìm huyệt. Trước tiên phải xem địa thế long mạch, sau đó mới xác định vị trí của huyệt. Sai một li, đi ngàn dặm. Hoàng Diệu ở trong ‘Bác Sơn Thiên’ cũng nói qua: ‘Huyệt có cao, có thấp, có lớn, có nhỏ, có rộng, có hẹp, cần hạn chế tốt, nơi cao tránh gió, nơi thấp

tránh nước, nơi rộng để rộng, nơi nhỏ để nhỏ, nơi hẹp thì thấp, nơi rộng thì cao. Âm dương cùng độ, đẹp ở trong lòng.’, có thể tìm được huyết là một chuyện rất khó.”

Nhâm Lê kiên nhẫn giải thích.

Trong nháy mắt, Nghiêm Dương có một loại cảm giác không tên muốn hỏi xem Hoàng Diệu thực ra là ai.

“Cho nên, đất làm nên đám tượng này đều là đất ở trong ‘huyết’?”

“Ừ, hẳn là như vậy, chúng ta có thể thử xem...”

Nhâm Lê cười cười giảo hoạt.

“Thử cái gì?”

Có đôi khi thực muốn mở đầu của vật nhỏ này ra để xem bên trong được trang bị những thứ gì.

“Lập bẫy hoặc thứ gì đó đại loại như thế, thử xem bọn họ có mắc câu đúng như dự đoán không.”

Chú:

[1]Quý Cốc Tử (Gui Guzi-) là nhân vật trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Họ tên không rõ ràng, con người ông được người đời sau hư cấu nên mang tính huyền bí, theo sách Đông Chu Liệt Quốc thế kỷ 1 TCN tên ông là Vương Hủ, người đời Tấn Bình Công Trung Quốc, là bạn thân của Tôn Tử và Mặc Dịch. Ông là một nhà tư tưởng, nhà truyền giáo, có rất nhiều học trò theo học, trong số đó có nhiều người trở nên nổi tiếng thời Xuân Thu Chiến Quốc. Bốn học trò được nổi tiếng hay được nhắc đến là Tôn Tấn người nước Tề, Bàng Quyên và Trương Nghi người nước Ngụy, Tô Tần người Lạc Dương (kinh đô nhà Chu).

Theo các sách sử, ông là người thông thạo pháp thuật, kiến thức sâu rộng, sau khi về ở ẩn, ông sống trong một hang núi gọi là “Quý Cốc” (hang quỷ), bởi chỗ đó núi cao, rừng rậm, âm khí nặng nề, không phải chỗ cho người ở. Tên “Quý Cốc Tử” do ông tự đặt ra cho mình. Người đời thường gọi ông là Quý Cốc tiên sinh. ông sống thọ và được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy ...

[2]Bàng Quyên (giản thể: ; bính âm: Pang Juan , ?-341 TCN) là một nhân vật trong lịch sử Trung Quốc thời Chiến Quốc. Ông được biết tới thông qua những ghi chép về câu chuyện Bàng Quyên-Tôn Tấn trong sách Sử ký Tư Mã Thiên cùng vai trò đại tướng nước Ngụy trong hai trận chiến nổi tiếng thời Chiến Quốc là trận Quế Lăng và trận Mã Lăng trong đó trận thứ 2 là nơi Bàng Quyên đã tử trận dưới tay người bạn học cũ và là kẻ thù trên chiến trường Tôn Tấn.

Xem thêm về Bàng Quyên ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%A0ng_Quy%C3%AAn

[3]Tôn Tấn (, khoảng thế kỷ 4 TCN), người nước Tề, là một quân sư, một nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng thời Chiến Quốc. Tương truyền, Tôn Tấn là cháu của Tôn Tử, cùng với Bàng Quyên là học trò môn binh pháp của Quý Cốc Tử (ngoài Tấn và Quyên, học trò Quý Cốc Tử Vương Hủ còn có Tô Tần và Trương Nghi học môn du thuyết).

Xem thêm về Tôn Tấn ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%B4n_T%E1%BA%ABn

17. Chương 17: Tượng Đất Huệ Sơn – 9

Nhâm Lê ngồi trước máy tính, khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình.

Nghiêm Dương tựa ở trên giường, cầm trong tay một quyển sách thỉnh thoảng lại trở mình một chút.

Nhâm Lê đột nhiên hét to một tiếng:

“Đến đây, đến đây.”

Nghiêm Dương dường như thở dài một hơi buông quyển sách trong tay xuống, còn có thể nhìn thấy rõ ràng hai chữ ‘Chu Dịch’ trên bìa sách.

“Thật sự có người mắc câu sao?”

“Đương nhiên rồi, cũng không chịu nghĩ xem kế sách này là của ai chứ.”

Nhâm Lê đắc ý dào dạt, nghiêng người sang một bên, để cho Nghiêm Dương có thể nhìn thấy rõ màn hình.

“Đây, cho anh xem.”

Nghiêm Dương ghé đầu lại nhìn, ở trên màn hình mở ra một trang Internet, mà đang mở ra trước mắt chính là công cụ thông dụng của chúng ta – Tencent chim cánh cụt*.

[Tuần đạo nhân 20: 30: 12

Chỗ các người bán các loại đất long mạch?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 20: 31

Chỉ có thứ ngài không nghĩ ra, không có thứ tôi không có được.]

[Tuần đạo nhân 20: 31: 24

Có long huyết không?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 20: 31: 54

Hàng không thành vấn đề, còn phải xem ngài dùng thứ gì để trao đổi.]

[Tuần đạo nhân 20: 32: 15

Tôi tin vào danh dự của ‘Liên minh’, các người cần thứ gì?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 20: 32: 27

Hương kéo dài tính mệnh.]

[Tuần đạo nhân 20: 33: 48

Được, tôi muốn đất ở long huyết Huệ Sơn, khi nào thì giao hàng?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 20: 33: 59

Ba ngày sau.]

[Tuần đạo nhân 20: 34: 07

Hợp tác vui vẻ, ba ngày sau lại liên hệ.]

“Dễ dàng như vậy?”

Nghiêm Dương rõ ràng là rất giật mình.

“Ừ.”

Nhâm Lê đóng cửa sổ chat lại.

“Cũng không xem xem là ai ra tay chứ?”

“ ‘Liên minh’ là cái gì?”

Ý thức được rõ ràng rằng dù có xem ‘Chu dịch’ cũng không thể dung nhập vào thế giới của Nhâm Lê được, Nghiêm Dương liền biến thành bạn nhỏ ngoan ngoãn chịu khó học hỏi.

“Hừ, không phải đang là giai đoạn phát triển sao.”

Nhâm Lê cho Nghiêm Dương một vẻ mặt ý bảo anh có thể hiểu được.

“ ‘Liên minh’ nha ‘Liên minh’, ‘Liên minh’ chính là một tổ chức của chính phủ do nhóm các thiên sư lập ra để bán vài thứ đồ. Thiên sư có thể ở nơi này mua được cái loại vật phẩm cần thiết, nhưng cái giá phải trả không nhất định là tiền, như vừa rồi có thể là một thứ vật phẩm nào đó, cũng có thể là một việc nào đó.”

Nghiêm Dương phát hiện ra Nhâm Lê ở trong lĩnh vực sở trường của cậu ta có lượng kiến thức nhiều đến mức mà mình khó có thể tưởng tượng được.

“Ngay cả tổ chức của chính phủ mà cậu cũng có thể xâm nhập được sao?”

“Ừ, danh hiệu tiểu thiếu gia nhà họ Nhâm có đôi khi dùng đến cũng rất là tiện lợi.”

Nhâm Lê thờ ơ đáp.

“Như vậy, ba ngày sau cậu chuẩn bị định làm gì bây giờ?”

Nghiêm Dương sắc mặt không đổi ở phía sau vòng qua Nhâm Lê, nhìn cậu đang thao tác nhanh như bay trên máy tính.

“Ừm, bằng không chúng ta lấy cái tượng đất đi?”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ.

“Các cậu giao dịch là giao dịch trực tiếp sao?”

Nghiêm Dương suy tư.

“Không nhất định, có thể theo mức độ quý giá của vật phẩm hoặc là yêu cầu của vật chủ mà quyết định. Nhưng chúng ta lần này đương nhiên là giao dịch trực tiếp.”

Nhâm Lê đã chỉnh sửa lại máy tính tốt lắm, sau đó xoay người, không ngờ lại va vào một ***g ngực ấm áp.

Trong mắt Nghiêm Dương hiện lên ý cười, nghiêng mình tránh ra.

“Cậu đây là đang yêu thương nhưng nhớ sao?”

Nhâm Lê đỏ mặt, lúng túng tắt máy tính đi, lắp bắp nói:

“Anh đang nói bậy bạ cái gì đấy?”

“Ha ha.”

Nghiêm Dương cười không nói gì.

“Đêm nay anh có về nhà không?”

Nhâm Lê cảnh giác hỏi, có thể cảm giác được người trước mắt này hình như có chút không có ý tốt.

“A.....Để tôi nghĩ xem.”

Nghiêm Dương cau mày, làm bộ như đang tự hỏi.

“Quên đi, quên đi, đại gia tôi đành cố gắng mà thu nhận anh một đêm vậy, còn không mau đi làm cơm đi?”

Nhâm Lê ra vẻ lơ đãng mà phát phát tay, trong mắt hiện lên một nét cười khấn trương.

Nghiêm Dương tiến lên điểm điểm cái mũi nhỏ của Nhâm Lê, mang theo chút thở dài nói:

“Cậu này...”

Sau đó lắc đầu, đi vào phòng bếp.

Để lại một mình Nhâm Lê tự mình buồn rầu, vì cái gì khi Nghiêm Dương chạm vào mình, tim lại từ từ đập tăng tốc chứ? Vì sao lại không muốn anh ta đi về nhà?

Nghiêm Dương bận rộn trong phòng bếp cũng đang tự hỏi, mình cũng không thể giải thích được chút khấn trương trong mắt Nhâm Lê lúc đó, vì sao cậu ấy lại muốn mình ở lại chứ?

Thời gian ba ngày sau nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm, có thể nói may mắn là đám người tu đạo kia hình như tin rằng ‘Nguyên rửa trước sáng sớm’ có thể mang đến đất ở long huyết Huệ Sơn cho bọn họ, không có tiếp tục bắt cóc nữa.

Trước máy tính.

Biểu tượng chat màu xám nhạt của ‘Tuần đạo nhân’ sáng lên, Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê đều khản trương cùng chú ý.

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 10: 17

Hàng đã chuẩn bị xong, giao dịch ở đâu?]

[Tuần đạo nhân 10: 17: 17

Quán Danh Cổ. Lúc nào được?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 10: 17: 34

Mười hai giờ giữa trưa.]

[Tuần đạo nhân 10: 17: 52

Được, hẹn gặp lúc đó.]

Nói xong, biểu tượng của ‘Tuần đạo nhân’ tắt ngúm.

“Hô, bình thường đều là người giao dịch quy định một địa điểm và một thời gian.”

Nhâm Lê thật tự giác giải thích cho Nghiêm Dương.

“Có cần chuẩn bị trước không?”

Nghiêm Dương cau mày, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Không cần. Hai người chúng ta cũng đủ ứng phó rồi.”

Nhâm Lê đóng cửa sổ trình duyệt, tùy ý đáp.

Nghiêm Dương vừa nghe thấy ‘Hai người chúng ta’ thì rõ ràng là thoải mái không ít, nhưng lại lập tức nghĩ ra, đối phương sẽ để cho người thứ ba tham gia giao dịch sao? Tiếp đó, liền mang vấn đề của mình hỏi ra.

“Hắn là có đi, hưởng chi anh còn không có linh lực.”

Bộ dáng của Nhâm Lê cũng là không rõ ràng lắm.

Nghiêm Dương dở khóc dở cười.

“Cái đó và việc tôi có linh lực hay không thì có liên quan gì?”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Ở trước mặt chúng tôi, nhất là trước mặt một đám người cao ngạo giống như ‘Tuần đạo nhân’ này, một người không có linh lực là không có tích sự gì, ở trong mắt bọn họ người không có linh lực mà bất tự lại bình thường thì chỉ là một con kiến thôi.”

Nghiêm Dương phẫn nộ rồi, tốt xấu gì trước kia mình còn ở trong quân đội cũng là nhân vật số một số hai, hiện tại lại bị xem như con kiến!

“Bất tự của tôi thế nào?”

Nghiêm Dương cắn răng hỏi.

Nhâm Lê nhìn nhìn Nghiêm Dương.

“Chưa tính qua, nhưng khẳng định không phải là tứ trụ toàn dương đâu.”

“Tứ trụ toàn dương? Đây không phải là mệnh người không có vợ sao?”

Nghiêm Dương hắc tuyến, thật đúng là nghĩ rằng anh không hiểu cái gì sao? Ba ngày liền xem ‘Chu dịch’ cũng không phải là xem không đâu.

Nhâm Lê thở dài, đi đến trước gương cầm quần áo khoa tay múa chân.

“Vậy còn phải xem xem anh lý giải nó như thế nào, có mệnh thì người ta cho rằng đó là mệnh không tốt, nhưng bình thường chúng ta đều cho rằng nhân tài tràn đầy dương khí mới có được mệnh cách tứ trụ toàn dương, người nào có mệnh cách như thế này, ít ít nhiều nhiều gì đều có thể gặp được một vài chuyện ly kì.”

Nghiêm Dương rút từ trong tủ quần áo ta một bộ quần áo đưa cho Nhâm Lê, không tiếp tục xoay quanh đề tài này nữa.

“Mặc cái này đi.”

Nhâm Lê nhận lấy, vung tay vung chân, ở trước mặt Nghiêm Dương thoải mái cởi áo ngủ vứt xuống đất.

Nghiêm Dương nuốt một ngụm nước miếng, nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê vào lúc chuẩn bị cởi đến quần rốt cuộc mới cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Nghiêm Dương.

“A a a a a, biến thái nhà anh đang nhìn cái gì vậy!”

Nghiêm Dương uất ức, thì ra không phải Nhâm Lê hào phóng mà là phản ứng chậm chạp.

“Là tự cậu thay quần áo ở trước mặt tôi mà, đâu có chuyện gì liên quan đến tôi đâu? Hơn nữa, đều là đàn ông con trai cả, nhìn cậu thì có thể mất miếng thịt nào hay sao.”

Nhâm Lê nghĩ nghĩ, cũng đúng, cả hai đều là đàn ông không phải sao, nhưng vẫn là không chịu, nói:

“Đây là nhà tôi, tôi thích thay thế nào không được à? Anh đi ra ngoài!”

Nói xong, liền đẩy Nghiêm Dương ra khỏi cửa.

Nghiêm Dương trợn mắt há mồm nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, sờ sờ mũi.

Trước kia, sao mình không phát hiện ra tính tình của vật nhỏ này lại như thế chứ.

Chú: Tencent chim cánh cụt: hay chính là Tencent QQ, dịch vụ tin nhắn tức thời miễn phí (free instant messenger service) trên chương trình máy tính ở Trung Quốc (tương tự Zing chat ở), được phát hành bởi công ty Tencent có trụ sở tại Thẩm Quyến.

18. Chương 18: Tượng Đất Huệ Sơn – 10

Quán Danh Cổ là một quán cà phê nổi tiếng ở thành phố T, Nhâm Lê đã từng tới đó một lần, Blue Mountain đặc chế ở đó uống rất ngon, nhưng là vẫn không khỏi sợ hãi mà than một tiếng về giá cả của loại cafe đặc chế kia.

Thực ra địa điểm lần này đúng là vô cùng có lợi với Nhâm Lê, bởi vì đây là sản nghiệp của nhà họ Y.

E rằng giáo hoạt giống như bọn bắt cóc kia cũng không thể ngờ được Nhâm Lê và nhà họ Y có quan hệ.

Đúng mười một giờ, quán Danh Cổ, văn phòng của quản lý.

“Nhâm thiếu gia, tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng, tôi đã cho người đem mấy thứ đồ vật kia dọn dẹp theo đúng như yêu cầu của cậu.”

Quản lý họ Chu khom lưng cúi đầu rất đúng chuẩn nói với Nhâm Lê.

“Ừ.”

Nhâm Lê ngồi ở trước bàn làm việc, trong tay đang nghịch một chiếc bút.

“Tôi không hy vọng phu nhân biết chuyện sẽ xảy ra trong ngày hôm nay.”

Quản lý lại lau lau mồ hôi lạnh trên trán, lưng càng cúi thấp hơn nữa.

“Tất cả sẽ theo yêu cầu của cậu, tất cả sẽ theo yêu cầu của cậu.”

Trời giết, vị tôn đại thần này sao lại đến đây? Người nào không biết cậu là bảo bối được nhà họ Y yêu quý, Y thiếu gia cũng chưa được cưng chiều như cậu ta, nếu như cậu ta bị đụng chạm ở đây một chút, bản thân mình có thể sẽ chết không toàn thây.

“Ông đi xuống đi.”

Nhâm Lê một chút đều không có tự giác rằng đây là văn phòng của người khác, thản nhiên ra lệnh.

Quản lý cười nhẹ rời đi, lúc đi ra còn không quên đóng kỹ cửa cho Nhâm Lê.

Nghiêm Dương tựa ở bên cửa sổ nhìn Nhâm Lê trên tít.

“Nhâm thiếu gia? Phu nhân?”

Nhâm Lê ừ một tiếng, buông chiếc bút vẫn nghịch trong tay này giờ đặt lên bàn.

“Là dì út của tôi.”

Nhâm Lê rầu rĩ nói:

Nghiêm Dương đóng cửa sổ lại.

“Tôi lần trước đã muốn hỏi, dì út của cậu rốt cuộc là đang làm gì? Thoạt nhìn hình như rất có tiền.”

Nhâm Lê đưa tay đỡ trán, bĩu môi, rõ ràng là đối với chuyện linh lực bị phong ấn vẫn còn mang oán niệm.

“Chồng của dì ấy có tiền.”

“Y Vũ Vị sao? Tôi nên sớm nghĩ đến.”

Trách không được cậu ta có một người anh họ họ Y, trách không được cậu ta cả ngày ngây ngốc ở nhà cũng không ai thúc giục cậu ta đi làm, bệnh viện kia căn bản là nhà họ Y dùng để dỗ cho cậu ta vui vẻ.

“A.”

Nhâm Lê không tiếp tục bàn về nhà họ Y nữa liền đổi chủ đề.

“Tôi vừa mới bảo quản lý đem bàn và bồn hoa đặt đến vị trí riêng, vị ‘Tuấn đạo nhân’ kia quả nhiên là không yên lòng.”

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương nhìn bộ dáng căm giận của Nhâm Lê, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vận khí của nơi này sẽ áp chế linh lực, nhưng nếu như đeo ngọc hương đến thì lại không có vấn đề gì, tôi dám cam đoan người kia tuyệt đối sẽ đeo ngọc hương đến.”

Nhâm Lê tức giận phùng má.

“Sau đó cậu liền mặc áo xuất trận?”

Nghiêm Dương nhìn khuôn mặt bánh bao của Nhâm Lê, tự dưng cảm thấy thật nóng, lại mở cửa sổ ra.

“Anh không muốn hỏi ngọc hương là cái gì sao?”

Không có nghe được câu hỏi đã đoán từ trước, Nhâm Lê cảm thấy có chút kỳ quái.

Nghiêm Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhâm Lê một cái phong tình vạn chủng.

“Ngọc hương sao, không phải là trong một khoảng không riêng hình thành nên không gian cùng một loại ‘phạm vi’, tùy theo độ lớn nhỏ của ‘phạm vi’ mà thứ bậc của ngọc hương sẽ được quyết định theo năng lực của người sử dụng à?”

“Làm sao anh biết!?”

Nhâm Lê mở to hai mắt nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nhún nhún vai, giống như không chút để ý nói:

“Tôi thông minh mà.”

Trời mới biết mình vì mấy thứ kiến thức cổ quái kỳ lạ này mà mất thời gian bao lâu.

Nhâm Lê ngây ngốc cười hắc hắc.

“Nếu hần nghĩ muốn dùng ‘phạm vi’, chúng ta cũng không ngại cùng hần vui đùa một chút, xem ‘phạm vi’ của ai lớn hơn.”

Nghiêm Dương đắc ý dào dạt đưa lưng về phía Nhâm Lê, ngôn từ cứng rắn giả bộ như đang bình tĩnh.

“Các cậu muốn tôi phối hợp như thế nào?”

Nhâm Lê đau khổ suy tư vài giây.

“Anh đi theo tôi là được, tới thời cơ liền xông lên bắt gọn.”

“Còn nữa không?”

Nghiêm Dương quyết không thừa nhận rằng mình lại chỉ có tác dụng nhỏ như vậy.

“Không có, anh chỉ cần xông ra đánh nhau là tốt rồi.”

Nhâm Lê nhìn nhìn đồng hồ, lấy từ trong túi ra một cái bút lông.

Nghiêm Dương đại ra, vì cái gì trong đầu anh lại hiện ra cảnh một người mặt mũi bầm dập cùng một đám người mặt mũi dữ tợn đang quây lại cùng một chỗ ở góc đường?

Nhâm Lê không chú ý đến sắc mặt của Nghiêm Dương.

“Đưa cho tôi cái tượng đất.”

Nghiêm Dương yên lặng đem tượng đất đặt ở trên bàn trước mặt Nhâm Lê, sau đó anh thấy Nhâm Lê cầm chiếc bút lông kia vẽ phác một bức tranh ở trên tượng đất, sau khi buông bút niệm niệm vài câu, tượng đất kia cứ nhiên biến thành một khối đất vuông vức.

“Như vậy là được rồi.”

Nhâm Lê cất bút vào trong túi, một bộ dáng giống như đã chuẩn bị thỏa đáng.

“Làm thế nào lại biến thành như vậy.”

Nghiêm Dương đã hoàn toàn từ một người theo chủ nghĩa duy vật biến thành người theo chủ nghĩa duy tâm rồi.

“Thủ thuật che mắt, bắt quả tôi đây là cao cấp, kể cả hần là thần tiên Đại La đến đây cũng nhìn không ra.”

Lần này người đắc ý dào dạt đổi lại thành Nhâm Lê.

Đúng mười hai giờ.

Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê hiện đang đứng ở cửa quán Danh Cổ, một cậu nhóc ăn mặc thanh lịch đi đến, cười cười với Nhâm Lê, lộ ra một chiếc răng trắng bóng.

“Là ‘Nguyên rửa trước sáng sớm đúng’ không? Tôi là Tuấn đạo nhân.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Chúng ta đi vào rồi nói, trời nóng quá.”

Đứa nhóc kia bộ dáng cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, gật gật đầu, đẩy cửa ra đi vào, miếng ngọc đeo trên cổ nhoáng lên một cái.

Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê đều không nghĩ đến ‘Tuấn đạo nhân’ hóa ra lại là một đứa trẻ, hơn nữa còn thoải mái để lộ ra ngọc hương như vậy.

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Nghiêm Dương một cái, đẩy cửa ra theo vào.

‘Tuấn đạo nhân’ đã tìm được một cái bàn ngồi xuống, Nhâm Lê không nhanh không chậm tiêu sái đi qua ngồi xuống, Nghiêm Dương cũng kéo ghế ra ngồi ở bên cạnh Nhâm Lê.

Người phục vụ đứng một bên nhìn thấy ba người đã ngồi xuống, vội vàng đi qua nghiêng tiếp, cười rất nhỏ nhả lễ độ.

“Tiên sinh, xin hỏi các vị muốn dùng gì?”

‘Tuấn đạo nhân’ cười cười với người phục vụ:

“Tôi đã sớm nghe nói Blue Mountain đặc chế của quán Danh Cổ không tệ, hôm nay đương nhiên phải thử một chút rồi.”

Quay đầu lại nhìn Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

“Hai vị không ngại chứ?”

Nhâm Lê cũng cười cười.

“Chúng tôi tất nhiên không ngại.”

“Được, xin chờ một lát.”

Người phục vụ lễ độ đáp.

Có lẽ giống như Nhâm Lê đã nói, ‘Tuấn đạo nhân’ cũng không đưa ra nhiều nghi vấn về việc Nghiêm Dương cũng đến, chỉ cười hì hì nhìn Nhâm Lê.

“Tôi tên là Phùng Cổ Tuấn, không biết nên xưng hô với ngài như thế nào?”

Nghiêm Dương thấy lúc Phùng Cổ Tuấn nói ra tên của mình thì Nhâm Lê rõ ràng là hơi sững sốt một chút, sau đó nói ngắn gọn:

“Nhâm Lê.”

Phùng Cổ Tuấn cũng sững sốt, sau đó cười càng vui vẻ:

“Nhà họ Nhâm khi nào thì chuyển sang xem phong thủy vậy? Tiểu thiếu gia nhà họ Nhâm còn tự mình đi bán các loại đất long huyết nữa?”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Phùng Cổ Tuấn.

“Tôi đây đến là không biết cậu con bé bỏng mà chú Phùng luôn lo lắng lại làm loại chuyện vào nhà người khác bắt cóc, chẳng lẽ nhà họ Phùng đã đến mức không nuôi nổi con cháu của mình sao?”

Nghiêm Dương nghe xong đoạn đối thoại của hai người này, về mặt là mười phần kinh ngạc, chẳng lẽ hai người này biết nhau? Không giống...nhưng là bầu không khí cổ quái này chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra.

Phùng Cổ Tuấn hừ khê một tiếng, cũng không thèm nhìn Nhâm Lê nữa.

Người phục vụ yên lặng đem ba tách Blue Mountain đến, đặt ở trước mặt ba người, lại yên lặng rời đi.

Phùng Cổ Tuấn bưng tách Blue Mountain lên rất hưởng thụ uống ngay một ngụm.

“Bắt người có tiền thay người trừ họa thôi, tôi thực ra cũng là muốn tự mình kiếm tiền. Ai.....tôi cũng không có một đi út luôn cho tôi cơm ăn.”

“Cậu!”

Nhâm Lê tức đến nhe răng nhếch miệng.

“Tôi cái gì tôi? Tôi đã hết lòng, a, tiểu quỷ ăn hồn kia vẫn còn hoàn hảo không chút thương tổn nào đang quấy rối ở bên kia chính là chứng cứ.”

Phùng Cổ Tuấn về mặt hỉ hả nhìn sang.

Bóng dáng người phục vụ bận rộn qua lại.

“A.”

Nhâm Lê đột nhiên không tức giận nữa, nở nụ cười với Phùng Cổ Tuấn:

“Cũng không biết là người nào đó đâu có bản lĩnh, đánh không lại Hi Hi nhà tôi còn giả làm người tốt đâu? Ai.....thực ra người nào đó cũng không cần quá tự ti mà.”

Quả nhiên, Phùng Cổ Tuấn cảm tức nhìn Nhâm Lê:

“Anh nói ai đánh không lại! Tôi nói cho anh biết tôi dùng một tay cũng có thể bóp chết tiểu quỷ kia!”

Nhâm Lê nhún nhún vai.

“Ai thừa nhận thì chính là người đó.”

Phùng Cổ Tuấn đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy người vẫn im lặng ngồi ở một bên dờ khóc dờ cười nói:

“Tôi nói, các cậu có thể không tranh cãi nữa không?”

Trả lời Nghiêm Dương, tự nhiên là hai tiếng cùng hợp lại:

“Ai tranh cãi với cậu ta chứ!”

Nghiêm Dương sờ sờ mũi, buồn bực nhìn hai người giống như nuốt phải ruồi bọ.

19. Chương 19: Tượng Đất Huệ Sơn – 11

Bầu không khí xấu hổ vẫn tiếp tục cho đến khi người phục vụ quay lại.

Anh ta cẩn thận bưng đến một khay điểm tâm, mỉm cười đặt ở giữa ba người, sau đó sờ sờ đầu Phùng Cổ Tuấn:

“Em cùng bạn bè phải ở chung vui vẻ nhé, chờ anh tan ca đã, trước mắt cứ ăn chút điểm tâm đi.”

Sau đó quay sang Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương cười cười mang theo xin lỗi:

“Đứa nhóc này không hiểu chuyện, có chỗ nào đắc tội vẫn mong hai người bao dung một chút.”

Nói xong, mắt lại liếc nhìn Phùng Cổ Tuấn, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Nghiêm Dương nhìn thấy rõ ràng, cái nhìn kia nồng đậm tình ý.

Nhâm Lê trợn mắt há mồm nhìn Phùng Cổ Tuấn đỏ mặt, kinh ngạc nói:

“Các cậu.....”

Phùng Cổ Tuấn trợn mắt nhìn Nhâm Lê, thật cẩn thận cầm lấy một miếng điểm tâm cắn một cái.

“Chúng tôi cái gì mà chúng tôi, các cậu không phải là cũng vậy sao?”

Nhâm Lê choáng váng ngây ngốc.

“Chúng tôi làm sao? Tôi là muốn hỏi các cậu có quen biết à?”

Phùng Cổ Tuấn nghe xong lời nói của Nhâm Lê, mở to hai mắt nhìn Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê.

“Các người không phải sao?”

Nhâm Lê hỏi lại:

“Rốt cuộc là cái gì?”

Nghiêm Dương cười khỏ, anh đại khái đã hiểu là cái gì.

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi:

“Mau nói xem các người có chuyện gì, không nghe thấy anh ấy sắp tan ca rồi sao?”

Nhâm Lê tuy rằng vẫn còn vô cùng khó hiểu, nhưng dù sao cũng biết là chính sự quan trọng hơn, chỉ chỉ Nghiêm Dương:

“Đây, anh ấy là cảnh sát.”

Phùng Cổ Tuấn gật gật đầu:

“Vụ án bắt cóc sao? Bọn họ ở số 64 đường Cửu Giang.”

“A.....”

Nhâm Lê rõ ràng không nghĩ tới Phùng Cổ Tuấn lại khinh địch mà nói ra như vậy.

Phùng Cổ Tuấn lại cầm lên một miếng điểm tâm nữa.

“A cái gì mà a, các người cũng tham gia thì vụ làm ăn này nhất định là không làm được.”

Nói xong, lại đưa ánh mắt chuyển về phía Nghiêm Dương, cười nhạo một tiếng, lắc đầu:

“Nếu không phải là thấy anh đáng thương, tôi cũng sẽ không nói ra dễ dàng như vậy.”

Nghiêm Dương cười cười rất có phong độ.

“Không phải ai cũng có quá trình này sao?”

Phùng Cổ Tuấn vui sướng khi người gặp họa nói:

“Nghe nói cậu ta vẫn luôn rất ngốc, quá trình này của anh xem ra phải cố gắng thật lâu rồi.”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Không sao, tôi không để ý.”

Nhâm Lê nhìn hai người nói chuyện, vô cùng buồn bực.

Người phục vụ kia đã thay đồng phục đi ra, dụi dụi nói:

“Tiểu Tuấn, chúng ta có thể về nhà rồi.”

Phùng Cổ Tuấn gật đầu, cầm lấy một miếng điểm tâm cuối cùng nhét vào miệng, ai oán nói:

“Không được ngọt lắm.”

Người phục vụ kia cười cười.

“Ăn nhiều đường hơn sẽ không tốt cho răng đâu.”

Sau đó nói với Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê:

“Chúng tôi đi trước, hai người có rảnh thì đến nhà tôi chơi nhé, bạn bè của Tiểu Tuấn không nhiều lắm, cảm ơn hai người đã bồi cậu ấy.”

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi kéo người phục vụ kia đi.

“Ai là bạn với bọn họ chứ.”

Người phục vụ kia nhìn Phùng Cổ Tuấn, trong mắt tràn đầy dụi dụi cùng cứng chiều.

Nhâm Lê dường như hiểu ra điều gì đó, lại giống như cái gì cũng không hiểu.

Nghiêm Dương gật đầu.

“Chúng tôi nhất định sẽ đến chào hỏi.”

Người phục vụ kia cười cười, xoay người rời đi.

Phùng Cổ Tuấn đang muốn đuổi theo, lại xoay người nói với Nghiêm Dương:

“Tôi cuối cùng cảm thấy rằng thời gian của các anh không nhiều lắm, phải quý trọng khoảng thời gian được ở cùng nhau.”

Nói xong, liền đuổi theo người phục vụ kia ra ngoài.

Nghiêm Dương nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, quay đầu nói với Nhâm Lê:

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Nhâm Lê gật gật đầu, đi theo Nghiêm Dương ra ngoài.

Quản lý của quán Danh Cổ nhìn cánh cửa khép lại, cầm điện thoại lên.

“Phu nhân...Đúng...Nhâm thiếu gia không có sử dụng linh lực...Linh lực bị phong ấn của cậu ấy hình như chưa được giải trừ hoàn toàn...Vâng...Có một việc không biết có nên nói với bà hay không...Ha ha...bên cạnh cậu ấy có một người bạn hình như có chút kỳ lạ...”

Nghiêm Dương không có lái xe đến, vì thế hai người chỉ có thể đi bộ về nhà, cũng may quán Danh Cổ cách nhà Nhâm Lê không phải là xa.

“Cậu biết Phùng Cổ Tuấn?”

Nghiêm Dương rất cuộc cũng có cơ hội hỏi ra.

“Cũng không phải là quen biết, dù sao nói ra cũng rất phức tạp.”

Nhâm Lê lăm bằm, đá văng một hòn đá nhỏ ở trên mặt đất.

“Nói ngắn gọn đi.”

Nghiêm Dương mang theo ý xấu đoạt lấy hòn đá nhỏ bên chân Nhâm Lê, một cước đá ra ngoài.

Hòn đá nhỏ lăn lăn, lăn xuống bậc thềm, rơi vào trong nước.

Nhâm Lê trừng mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Nhà họ Phùng cũng là một gia tộc rất nổi tiếng, hơn nữa nhà bọn họ cũng rất thịnh vượng. Bọn họ am hiểu nhất chính là bói toán. Phùng Cổ Tuấn là con chú Phùng, cũng là con nhỏ nhất của gia chủ đương nhiệm của nhà Phùng, ông cụ nhà tôi cùng Phùng lão gia tử quan hệ tốt lắm, nhà tôi cùng nhà họ Phùng cũng coi như là thế giao. Nghe nói Phùng lão gia tử sau khi giúp tôi quên đi vài việc liên rửa tay gác kiếm, sau đó tôi trước đây học chú Phùng chút thuật bói toán. Đối với Phùng Cổ Tuấn tôi chỉ là nghe tên chứ chưa từng gặp qua, nghe nói cậu ta là quái thai của nhà họ Phùng, trời sinh đã có bản lĩnh nhìn được tương lai. Cậu ta thậm chí không cần bói quẻ, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra mệnh cách của một người, tuy rằng chỉ có thể nhìn ra rất mơ hồ, nhưng hiện nay có thể nói là một kỳ tài. Nhưng là một người có thiên phú bói toán cực cao như cậu ta thế nhưng lại từ chối kế thừa tư cách gia chủ nhà họ Phùng, cả ngày chỉ biết chơi bởi lêu lổng, cuối cùng hình như là xảy ra mẫu thuẫn trực tiếp gì đó với người trong nhà rồi mới thoát ly tất cả quan hệ với nhà họ Phùng...”

“A.”

Nghiêm Dương nhú mi.

“Tôi nói các cậu đã biết tên đối phương nhưng không biết bộ dáng như thế nào, nhưng tôi lại cảm thấy hình như các cậu rất quen thuộc với nhau?”

“Cũng không phải là quen thuộc gì, chỉ là lúc nhỏ ở gần bị so sánh tới lui, tự nhiên có chút nhìn đối phương không vừa mắt.”

Nhâm Lê lại tìm được một hòn đá nhỏ, chốc chốc lại đá một cái.

“Nhà bọn họ không phải là biết bói toán sao? Hai người các cậu ở cùng một chỗ thì so sánh cái gì, bói toán sao?”

Nghiêm Dương chuẩn bị cướp hòn đá nhỏ kia, không nghĩ tới Nhâm Lê đã cướp trước đá ra ngoài.

“Tôi cùng cậu ta là hai người đồng lứa có linh lực cao nhất, tất nhiên là có người muốn đuổi kịp để cùng ngang nhau chứ sao.”

Nhâm Lê đắc ý nói.

Nghiêm Dương liếc mắt nhìn nhìn Nhâm Lê, ý tứ kia chính là, linh lực của cậu chính là cao nhất sao?

Nhâm Lê nhìn hiểu được ý tứ của Nghiêm Dương, trừng mắt liếc hắt một cái.

“Tôi nói cho anh biết, tôi rất là lợi hại. Có vài loại người, quỷ, quái gì đó thấy tôi đều phải vòng đường khác đó.”

Nghiêm Dương cười cười, không đáp. Chính là Nghiêm Dương không biết, lời này của Nhâm Lê thật ra rất đúng, nhà họ Nhâm tuy rằng xuống dốc, nhưng dù sao cũng là gia tộc đã được truyền thừa mấy trăm năm, sự tồn tại trong giới cũng coi như sánh được với Thiếu Lâm cùng Võ Đang trong võ lâm. Con cháu của nhà họ Nhâm linh lực cực kỳ cao, chính là nhân số của nhà họ Nhâm vốn không lớn, trong cuộc đại chiến hơn hai mươi năm trước lại chết rất nhiều, đến Nhâm Lê thì trong đám đồng lứa ở nhà họ Nhâm cũng chỉ có một mình Nhâm Lê ở nhà chính, cho nên nói là trưởng tôn của nhà họ Nhâm, ở trong giới Nhâm Lê tuy nhỏ tuổi nhưng cũng có rất ít người dám đắc tội với cậu.

“Đúng rồi, buổi chiều tôi còn phải đi xử lý vụ án, cậu muốn đi theo hay là muốn đi về nhà.”

Nghiêm Dương đã bị vụ án này tra tấn không ít ngày, hiện tại nếu như đã biết chỗ của bọn bắt cóc, đương nhiên là muốn sớm hoàn thành để sớm được thoải mái.

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, kinh ngạc phát hiện ra mình đã rất nhiều ngày không có đi làm.

“Tôi không đi theo anh, tôi muốn đến bệnh viện nhìn xem.”

“Cũng được.”

Ai biết mấy người tu đạo này có thể gây ra lực sát thương hay không, vẫn là không đi thì tốt hơn.

“A, cậu bảo Hi Hi đừng có gây sức ép nữa, đi ra trước đi.”

Nghiêm Dương nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm. Nhâm Lê bị câu ‘gây sức ép’ kia chọc đến bật cười.

“Hi Hi nhà tôi nào có gây sức ép?”

Nghiêm Dương thở dài nói:

“Còn không có gây sức ép sao? Hai người các cậu đều là dạng tiểu vô lại thích gây sức ép.”

“Tôi biết rồi, anh nhanh đi đi, nhanh đi đi.”

Nhâm Lê không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt ngượng ngùng. Hai người chạy đến trạm xe, Nghiêm Dương nhìn dòng xe cộ chạy nhanh qua:

“Tôi đi đây, buổi tối sẽ có quà cho cậu, cậu tan tầm phải ngoan ngoãn ở nhà, đừng có chạy loạn biết chưa?”

Nhâm Lê cả giận nói:

“Anh cũng không phải là người quản tôi! Còn ngoan ngoãn cái gì.....”

Nghiêm Dương híp mắt cười cười.

“Đừng ồn ào, mọi người đang nhìn kia.”

Nhâm Lê nhìn quanh bốn phía, quả nhiên, có mấy nữ sinh đeo cặp nhện không được nhìn sang hướng này, còn đang thì thầm nói nhỏ cái gì đó.

Nhâm Lê cắn răng, quyết định giữ gìn mặt mũi của mình. Nghiêm Dương xoa xoa đầu Nhâm Lê, xoay người đi đến chỗ cửa xe.

Nhâm Lê nhìn đám nữ sinh thanh âm dần dần trở nên rõ ràng rồi biến lớn, cười dịu dàng, lại nhận lấy thêm vài tiếng thét chói tai.

Nghiêm Dương nhà anh được lắm, buổi tối chúng ta chờ xem.

—— Tượng đất Huệ Sơn – Kết thúc ——

20. Chương 20: Ảnh Da Thiểm Tây – 1

Đêm hôm đó, Nhâm Lê nhốt Nghiêm Dương ở ngoài cửa.

“Này, đừng tức giận được không?”

Nghiêm Dương dở khóc dở cười tựa vào cửa, trong tay còn cầm đồ ăn.

“.....”

Nhâm Lê ở bên trong cửa cười lạnh, không lên tiếng cũng không mở cửa.

Hi Hi mặc một bộ váy liền áo màu vàng nhạt, bộ dáng cực kỳ đáng thương nhìn Nhâm Lê.

“Cha, con đói.”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Hi Hi một cái:

“Đói cái gì mà đói? Cha làm sao mà không biết lúc nào con cần ăn cái gì chứ?”

Hi Hi mếu máo bĩu môi, chán chết chơi khối rubic kia.

Nghiêm Dương lại gõ gõ cửa.

“Tiểu Lê, tôi sai rồi được không? Cậu đừng hung dữ với đứa nhỏ, lại nói, Hi Hi không đói bụng chẳng lẽ cậu cũng không đói? Tôi mua rất nhiều đồ ăn về này, ngoan, mở cửa đi.”

Nhâm Lê cúi đầu nhìn cái bụng đang réo vang của mình, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt mới hung dữ nói:

“Anh biết là mình sai rồi chứ?”

Nghiêm Dương nghe thấy Nhâm Lê nói chuyện với mình rồi, vui mừng mà thở ra một tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi sai rồi, tôi sai rồi.”

“Vậy lần sau có còn dám nữa hay không?”

Nhâm Lê đưa tay đặt lên cửa.

“Không dám, không dám nữa...”

Nghiêm Dương mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không nhịn được nói thầm, rốt cuộc thì mình đã phạm lỗi gì chứ?

Nhâm Lê cuối cùng cũng mở cửa, thả cho Nghiêm Dương vào nhà.

Hi Hi ngẩng đầu le lưỡi với Nghiêm Dương, miệng mấp máy, Nghiêm Dương theo đó có thể phân biệt được năm chữ ‘cha không được tự nhiên’.

Nghiêm Dương thừa dịp Nhâm Lê quay đầu lại khẽ nháy mắt với Hi Hi.

Hi Hi cười hắc hắc, cúi đầu tiếp tục chơi với khối rubic.

Nhâm Lê hoài nghi quay đầu lại nhìn Nghiêm Dương:

“Hai người đang làm cái gì đó?”

Nghiêm Dương vô tội nhìn Nhâm Lê.

“Làm cái gì là làm cái gì cơ?”

Nhâm Lê trừng mắt liếc nhìn Nghiêm Dương một cái.

“Nhanh đi nấu cơm.”

“Vâng vâng.”

Nghiêm Dương miệng đáp, chân đi vào phòng bếp.

Chốc lát sau, Nhâm Lê đi theo vào.

“Cần giúp đỡ không?”

Nghiêm Dương bắt tay vào gọt vỏ khoai tây.

“Cậu có thể đi rửa hoa quả trong bồn rồi sau đó lấy ra ăn với Hi Hi.”

Nhâm Lê bĩu môi, lấy một quả táo lên vẩy vẩy nước, cắn một miếng.

“Nó thì cần ăn gì chứ.”

Nghiêm Dương cho khoai vào trong nước rửa, nhìn Nhâm Lê, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

Nhâm Lê nhàm chán gặm táo.

“Cậu không phải là muốn biết mối quan hệ giữa Phùng Cổ Tuấn và người phục vụ kia sao, tôi nói cho cậu biết nhé.”

Nghiêm Dương nghĩ đến những lời cùng hành động của Phùng Cổ Tuấn lúc sáng, cuối cùng không nhin được.

“Ai, đúng rồi, thực ra tôi cũng cảm thấy giữa bọn họ có chút là lạ, anh có biết là quan hệ như thế nào không? Mau nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết.”

Nhâm Lê mở to hai mắt, hưng trí vọt vọt nhìn chăm chăm vào Nghiêm Dương.

“Bọn họ.....”

Nghiêm Dương nghiêng nghiêng người đến trước mặt Nhâm Lê, vừa vặn đối diện với Nhâm Lê.

“Là quan hệ như vậy.”

Nói xong, liền cúi người chạm nhẹ lên môi Nhâm Lê một cái, đương nhiên, Nghiêm Dương là dùng môi.

Nhâm Lê chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí xông thẳng lên mặt, hơi thở của Nghiêm Dương mỗi khi nói ra một chữ đều cảm nhận được vô cùng rõ ràng, sau đó miệng chợt lạnh, còn chưa kịp phản ứng thì Nghiêm Dương đã rời đi rồi.

“Anh, anh.....anh đang làm gì đó!”

Nhâm Lê xấu hổ đến mức mặt mày đỏ bừng, nói lắp bắp nửa ngày rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình.

“Cậu không phải là muốn biết giữa bọn họ là quan hệ gì sao? Nói cho cậu biết đó.”

Nghiêm Dương mặc dù biểu hiện bên ngoài mặt là không thêm để ý, nhưng trong lòng lại khẩn trương không thôi.

Nhâm Lê dùng sức xoa xoa môi, cả giận nói:

“Anh cứ nói cho tôi biết là được rồi, hôn cái gì mà hôn.”

Nghiêm Dương thả khoai tây vào trong nồi, xèo một tiếng, bắn ra không ít dầu.

“Tùy tiện, tặng quà cho cậu thôi.”

Nhâm Lê đỏ mặt kêu to:

“Cái này mà tính quà gì chứ, anh cướp của tôi nộ hôn đầu.....”

Nói được một nửa, lại giống như nhớ tới điều gì đó, liền dừng lại.

Nghiêm Dương quơ cái xẻng trong tay, mùi thức ăn dần dần bay đầy trong phòng, nhiệt khí tỏa ra, quần quanh ở giữa hai người, thật lâu cũng không có tan đi.

“Nộ hôn.....đầu sao?”

Nghiêm Dương đổ khoai tây vào trong đĩa, nhẹ giọng nói.

Nhâm Lê bị loại thái độ cổ quái này của Nghiêm Dương khiến cho choáng váng đầu óc, không trả lời rõ ràng được.

Nghiêm Dương quay lại, mặt mày cong cong nhìn Nhâm Lê.

“Tiểu Lê, em có đồng ý cùng anh phát triển thành loại quan hệ này không?”

Nhâm Lê đứng ở một bên, không biết làm sao.

Nghiêm Dương cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Nhâm Lê.

‘Rầm’ một tiếng, từ trong phòng khách truyền đến tiếng vật nặng ngã xuống đất, đánh tỉnh Nhâm Lê.

“Tôi, tôi đi xem.”

Nhâm Lê hoang mang rối loạn mở cửa ra, vừa ra đến, đã bị cảnh tượng nhìn thấy trước mắt dọa đến mức sợ ngây người. Hét lên một tiếng ‘Hi Hi!’ rồi chạy đến bên cạnh Hi Hi.

Nghiêm Dương nghe được tiếng thét chói tai của Nhâm Lê, lập tức nhô đầu từ phòng bếp ra.

Sau đó anh thấy, Hi Hi chảy máu thất khiếu đang nằm trên mặt đất, vấy nhỏ màu vàng nhạt đã nhiễm không ít vết máu, Nhâm Lê đại ra ôm Hi Hi.

Nghiêm Dương hai ba bước đã chạy qua.

“Đây là làm sao vậy? Tiểu Lê? Hi Hi?”

Nhâm Lê ngẩng đầu cổ nặn ra một nụ cười miễn cưỡng với Nghiêm Dương, sau đó lại cúi đầu ôm chặt Hi Hi.

Nghiêm Dương ngồi xổm xuống, chỉ nghe thấy tiếng Hi Hi đứt quãng nói:

“Cha.....Hi Hi.....Hi Hi không sao.....cha đừng lo lắng.....cha.....Hi Hi để quên đồ.....quên đồ trong mộ rồi.....Cha.....đi tìm anh Tu.....cha.....”

Nhâm Lê nhẹ giọng dỗ dành.

“Không có việc gì đâu, Hi Hi ngoan, Hi Hi không có việc gì, cha sẽ giúp con đi tìm đồ về mà.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Hi Hi lộ ra một nét cười:

“Cha.....cha.....cha ngốc ngốc.....giúp Hi Hi chăm sóc.....chăm sóc tốt cho cha.....giúp Hi Hi.....tìm lại.....đồ về.....”

“Chanuôi nhất định sẽ giúp Hi Hi chiếu cố cha thật tốt, giúp Hi Hi tìm lại đồ về, Hi Hi đừng nói gì cả, trước tiên đừng nói gì cả.”

Nghiêm Dương nhìn thấy miệng Hi Hi lại học ra một ngụm máu to, cả người liền run rẩy.

Hi Hi không nói gì nữa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thân mình lả dần rồi tán đi giống như đất vậy, cuối cùng chỉ còn lại vụn đất đầy sàn cùng một tượng đất trong tay Nhâm Lê.

Nghiêm Dương nhẹ nhàng ôm lấy Nhâm Lê đang nửa quỳ, Nhâm Lê cũng không có giả vờ, chỉ là xiết chặt tượng đất vùi đầu vào ***g ngực Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương dần dần cảm thấy được trước ngực có chút ẩm ướt, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Nhâm Lê.
Anh thậm chí còn không biết là chuyện gì đã xảy ra, anh chỉ biết, Hi Hi biến mất, Nhâm Lê cần anh.
Không biết qua bao lâu, Nhâm Lê rầu rĩ nói:

“Hi Hi không chết.”

Nghiêm Dương vỗ vỗ Nhâm Lê, không biết nói cái gì cho phải.

Nhâm Lê ngẩng đầu, hít hít mũi.

“Hi Hi không chết, chỉ là bị giam cầm đến một nơi nào đó thôi, mà trong tượng đất này vẫn còn lưu lại một chút tàn hồn.”

“Vậy, hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Nghiêm Dương ôm Nhâm Lê lên trên ghế sofa, xốc ống quần Nhâm Lê lên xem xét qua đầu gối hơi sưng đỏ của cậu.

“Đi Thiểm Tây.”

Giọng nói của Nhâm Lê vẫn còn lạc đi, nhưng là tràn ngập kiên định.

Nghiêm Dương ngẩng đầu, trừng mắt nhìn.

“Tuy rằng Hi Hi không chết, nhưng hồn thể đã bị thương, việc này nhất định có liên quan đến thứ gì đó của Hi Hi ở trong mộ, chúng ta đi Thiểm Tây, đến tìm Tu, sau đó xuống mộ.”

Nghiêm Dương trầm tư một chút, đây đúng là việc duy nhất có thể làm hiện nay.

“Tu là ai?”

“Chính là người trẻ tuổi đã mang tôi cùng xuống mộ đó.”

Nhâm Lê giải thích.

“Được, anh đi xin nghỉ phép.”

Nghiêm Dương cảm thấy thật may mắn vì án tử trong tay mình vừa mới hoàn thành, kỳ nghỉ này hẳn là có thể xin được.

Nhâm Lê gật đầu.

“Tôi muốn quay về nhà ông một chuyến, ngày mai gọi điện liên lạc sau.”

“Trễ như vậy rồi. Anh đưa em về nhé?”

“Không cần, có đôi khi ma thuật cũng rất hữu dụng.”

Nhâm Lê nói xong, liền biến mất ở trước mặt Nghiêm Dương.

21. Chương 21: Ảnh Da Thiểm Tây – 2

Ngày hôm sau Nghiêm Dương cũng không gõ cửa nhà Nhâm Lê.

Nhâm Lê mất tích.

Thẳng đến chiều muộn ngày thứ ba, cậu mới mang theo một thân một mõi xuất hiện trước mặt Nghiêm Dương, cùng đi theo, còn có Y An.

“Sáng ngày mai chúng ta xuất phát, trước tiên đến Tây An, từ Tây An sẽ ngồi xe đến thôn Văn Thạch.”

Nhâm Lê thả người lên ghế sofa trong nhà Nghiêm Dương, ủ rũ nói. Thôn Văn Thạch, chính là chỗ ngôi mộ của đạo sĩ kia.

Nghiêm Dương nhú mi, cũng không có hỏi Nhâm Lê vì sao lại ngoài dự tính mất tích ba ngày, lại ngoài dự tính xuất hiện trước cửa nhà mình, mà nhìn Y An.

Y An ngồi ở trên ghế, tao nhã lại cao quý.

“Anh Nghiêm, chúng ta lại gặp nhau.”

Nghiêm Dương cười cười, ý cười lại không hề chạm đến đáy mắt.

“Cậu Y, vẫn khỏe chứ.”

Y An cũng cười, nụ cười đậm mạc lạnh lẽo.

“Nhờ phúc, nhưng chuyện của em trai nhà tôi lại làm phiền anh Nghiêm.”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn hai người.

“Hai người diễn cái kịch gì chứ? Nói tiếng phổ thông. A Dương, anh họ là do đi út bảo đi cùng.”

Y An hừ khê một tiếng, Nghiêm Dương thế nhưng lại bị một tiếng ‘A Dương’ khiến cho tâm hoa nộ phóng.

“Mai chúng ta tập hợp lúc mấy giờ?”

“Buổi sáng ngày mai tôi sẽ đến tìm anh, hôm nay phải theo anh họ về nhà.”

Nhâm Lê nghịch nghịch ngón tay, rõ ràng là, mọi bước đi của hành động lần này đã được lên kế hoạch tốt lắm.

Y An gạt đầu, ung dung thản nhiên đưa tay mình ra.

“Như vậy, anh Nghiêm, chúng tôi không quấy rầy thêm nữa.”

Nói xong, quay đầu nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê tự giác đứng lên.

“Tôi đi về trước, ngày mai gặp.”

“...”

Nghiêm Dương gạt gạt đầu, cười với Nhâm Lê.

Y An đẩy cửa, đi ra ngoài, Nhâm Lê vội vàng đuổi theo.

Chờ sau khi hai người rời khỏi đây, Nghiêm Dương mới thu hồi nụ cười kia.

Cổ tay.....

Trên cổ tay của Nhâm Lê cùng Y An, có dấu ấn giống nhau.

Một dấu ấn màu đen, giống như tua dây leo quấn quanh chỗ cổ tay, tạo thành một hoa văn phức tạp.

Nhâm Lê ở cổ tay bên phải, Y An ở cổ tay bên trái.....

Sắc trời tối dần, bên ngoài ánh đèn rực rỡ đã lên, Nghiêm Dương lại lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, vùi lấp chính mình trong bóng đêm.

Di động trên bàn lóe lóe, Nghiêm Dương cầm lên liền thấy, quả nhiên có tin nhắn mới.

[From Nhâm Lê:

A Dương, thứ trên cổ tay tôi tên là ‘Song sinh’, là di út hạ lên người tôi với Y An. Tác dụng của ‘song sinh’ là nếu như một bên gặp chuyện không may, bên còn lại nhất định cảm giác được, hơn nữa còn có thể xác định vị trí bên kia gặp chuyện không may. Khi một bên gặp nguy hiểm về tính mạng, bên còn lại sẽ tự động kéo dài tính mạng cho bên gặp nguy hiểm. Lúc tôi về nhà gặp ông thì đúng lúc di út cũng ở đó, tôi chỉ nói cho di những chuyện đã xảy ra, cuối cùng tuy rằng di đồng ý cho tôi đi thôn Văn Thạch, nhưng nhất định

muốn tôi phải đi cùng Y An, hơn nữa còn hạ chú ‘Song sinh’. Về sự việc kia, chờ chúng ta quay về rồi nói sau được chứ?]

Nghiêm Dương sau khi xem tin nhắn, sững sờ một chút.

Không nghĩ tới, cậu ấy có chú ý đến sự khác thường của mình, về phần ‘sự việc kia’ là cái gì, chính mình đương nhiên rõ ràng trong lòng.

Nghiêm Dương giống như là nghĩ thông rồi, lắc đầu cười cười.

[Reply:

Nhóc con, đột nhiên rất muốn hôn em.]

Chốc lát sau, chuông di động kêu vang.

Nghiêm Dương vội vàng ấn nút tiếp nhận, sau đó liền nghe thấy tiếng Nhâm Lê được đè thấp nói:

“Em vừa mới cơm nước xong, anh ăn chưa đó?”

Nghiêm Dương lưu manh giả vờ giận nói:

“Còn chưa đâu, muốn ăn em.”

Quả nhiên, Nghiêm Dương vừa dứt lời chợt nghe ở bên kia tiếng Nhâm Lê hô nhỏ:

“Anh đang nói bậy cái gì đấy? Không nói với anh nữa, mau đi ăn cơm đi.”

Nói xong, không đợi Nghiêm Dương trả lời liền gác máy.

Nghiêm Dương trợn mắt há mồm nhìn di động phát sáng trong đêm tối, cảm thán về tốc độ cúp điện thoại của bé con nhà mình.

Bật đèn lên, vội vàng ăn chút gì đó, liền lên mạng xem tư liệu về thôn Thạch Văn.

Bất đắc dĩ, thôn Văn Thạch ở nội cảnh Thiểm Tây này rất khó tìm, trên mạng cũng không tìm được bao nhiêu tư liệu, chỉ có một bác khách (người có kiến thức uyên bác) tên Lư Hữu có ghi chép lại vài nét.

Lư Hữu kia cũng là tình cờ đi được vào thôn Thạch Văn, ngẫu nhiên đi cả đêm, chỉ đánh giá nơi đó cảnh sắc ít ỏi, thôn dân có tính bài ngoại, chỉ vì ở cổng thôn có một tảng đá lớn được khắc hoa văn lên mà được mệnh danh là thôn Văn Thạch. Nhưng mà, ở địa phương giống như Thiểm Tây kia tùy tiện lấy bất kỳ một khối đá nào cũng chính là một khối đá ở trên mộ cổ của nơi đó, tảng đá được khắc hoa văn quả thật là không gì đáng sợ hơn.

Tắt trang mạng kia đi, Nghiêm Dương phiền não xoa xoa đầu. Dựa theo cách nói của Nhâm Lê, thôn Văn Thạch có tòa mộ cổ kỳ quái kia hẳn là giới khảo cổ cũng sẽ coi như kỳ quan, trên mạng này lại không hề có chút thông tin liên quan, Lư Hữu kia không lâu trước đây từng đi qua thôn Văn Thạch cũng không nói ra chút gì. Còn có, trong lời kể của Nhâm Lê, người dân ở thôn này hẳn là rất hiếu khách, như thế nào lại bị cho là bài ngoại đâu? Chẳng lẽ, có chuyện gì xảy ra...

Cắt đứt suy nghĩ của Nghiêm Dương chính là tiếng vang đặc biệt phát ra từ chim cánh cụt QQ.

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 22: 07: 54

Anh cũng login sao, kỳ tích, kỳ tích.]

[Dương Dương 22: 08: 31

....]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 22: 08: 59

Có ai từng nói nickname của anh rất đáng yêu không? Tiểu Dương Dương ~]

[Dương Dương 22: 09: 25

Nhâm Lê em ngứa da đúng không?]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 22: 09: 47

Icon *khóc* ai ô ô, đại gia thật vô tình nha, vừa rồi mới còn cùng ta người nông ta nông, hiện tại đã trở mặt rồi.]

Nghiêm Dương một hồi rét lạnh, run lên từng đợt, tiếp tục gõ bàn phím.

[Dương Dương 22: 10: 32

Tiểu yêu tinh nhà người, còn không thành thật chút cho gia.]

[Nguyễn rửa trước sáng sớm 22: 11: 14

Vậy đại gia cần phải thường xuyên ghé thăm ta nga ~]

[Dương Dương 22: 11: 52

Cả đời đều là của em.]

[Dương Dương 22: 12: 07

Ngoan, nghỉ ngơi sớm một chút đi.]

Không đợi Nhâm Lê trả lời, Nghiêm Dương nhanh chóng gõ xong, sau đó đóng QQ.

Nghiêm Dương nằm ở trên giường, cười cười trong bóng đêm, sau đó nhắm hai mắt lại.

Khi Nhâm Lê nhìn thấy câu ‘Cả đời’ kia của Nghiêm Dương, thần thái có chút chế giễu, sau đó chính mình cũng không phát hiện lộ ra một nét mỉm cười.

Y An ngồi trên ghế trước bàn, trước mặt đặt một quyển tạp chí, nhưng tạp chí kia thật lâu cũng không có một tờ được lật, tay phải anh vuốt ve hoa văn trên cổ tay trái, mắt hơi hạ xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhâm Thiển mang theo đôi mắt hồng hồng nhìn sa bàn bày ra trước mắt, hai tay chống lấy mép bàn, giống như đang cố chống đỡ sức nặng của cô. Y Vũ Vị từ ngoài phòng đi vào, thấy bộ dáng Nhâm Thiển liên sững sốt một chút, sau đó không nói gì cả đi đến phía sau Nhâm Thiển, nhẹ nhàng ôm cô.

Nhâm Thiển rốt cuộc cũng không nhịn được mà bật khóc, hơn nữa càng khóc càng thảm, Y Vũ Vị đành phải ôm cô từ ghế đến trên giường, ôm chặt lấy cô, miệng không ngừng an ủi gì đó.

Chỉ có hoa lan Y Tích trên bệ cửa sổ nghe được lời nói giữa tiếng khóc đứt quãng của Nhâm Thiển, sau đó nó nói lại cho Phong nhi nghịch ngợm, Phong nhi lại mang theo tiếng khàn khàn đứt quãng “Em.....chính là.....chính là không muốn Tiểu Lê.....đi lên con đường của anh trai và chị dâu.....nhưng là.....hiện tại phải làm sao bây giờ.....A Vũ.....Em phải.....làm sao bây giờ.....” bay đến phương xa.

Ở trong một sân nhỏ ở ngoại ô xa xa, mèo đen nằm trên đùi Nhâm lão gia tử nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt, sau đó nhảy xuống đất, lông cả người dựng đứng giữa đầu lên không trung kêu một tiếng thê lương, chốc lát sau, hai mắt của con mèo kia không ngờ lại rơi lệ.

Nhâm lão gia tử giống như một ông già bị cháu mình kéo chân quấy rầy, thông thả mở mắt, nhìn con mèo già mình đã nuôi vài chục năm, sau đó than một tiếng, lẩm bẩm:

“Trời.....sợ là phải đổi.....”

Sau đó run rẩy đứng dậy đi vào trong phòng, chốc lát sau, liền truyền ra tiếng nói.

“Này....lão Phùng.....Tiểu Lê nhà tôi.....quê bố năm ấy.....”

Phùng Cổ Tuấn đứng sát cửa sổ, cau mày nhìn lên không trung, trên tay bấm bấm cái gì đó không ngừng. Hạ Tử Triệt lau đầu bước ra từ phòng tắm, nhíu mày nhìn Phùng Cổ Tuấn như vậy liên sững sốt, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Phùng Cổ Tuấn.

“Tiểu Tuấn, làm sao vậy?”

Phùng Cổ Tuấn rầu rĩ ôm lấy Hạ Tử Triệt, thấp giọng nói:

“Không có gì.”

Hạ Tử Triệt nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Phùng Cổ Tuấn, dịu dàng mà nghiêm túc nói với cậu:

“Tiểu Tuấn, có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết không phải sao?”

Phùng Cổ Tuấn lại ngẩng đầu nhìn trời, mê hoặc nói:

“Này rõ ràng chính là vận mệnh sắp sửa có bách quỷ dạ hành, nhưng thành phố T này có nhà họ Nhâm canh chừng, như thế nào lại gặp phải vận mệnh đại hung ác như thế này đâu.....Là em tính nhầm rồi, nhất định là em tính nhầm rồi....”

22. Chương 22: Ảnh Da Thiểm Tây – 3

Sáng ngày hôm sau, Nghiêm Dương vội vội vàng vàng ăn hai miếng bánh mì liền bị Nhâm Lê gọi điện thoại kêu xuống dưới lầu.

Y An ngồi ở vị trí lái, chỉ liếc mắt quét qua Nghiêm Dương một cái, hơi gật đầu chào.

Nhâm Lê oán giận động tác chậm chạp của Nghiêm Dương, mở cửa sau đẩy mạnh Nghiêm Dương vào trong, sau đó mình cũng đi vào.

“Anh lại còn mang theo mấy cái thứ đồ linh tinh này! Mau để cho em xem xem có phải là thứ vũ khí tuyệt mật nào không, chắc chắn, cũng có người nói cho em biết trước kia anh không giống bây giờ đâu.”

Nhâm Lê vừa vào xe không được hai phút, liền không thành thật túm lấy ba lô của Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười nhóc con này không có chút nề nếp nào, giống như không có người ngoài nói:

“Toàn bộ anh đều là của em, nếu thật có vũ khí tuyệt mật gì còn không sớm nói cho em sao?”

Nhâm Lê ngoài miệng tuy nói rằng phải ‘kiểm tra’ một lượt, nhưng cũng không thật sự đi lục lọi ba lô của Nghiêm Dương, nghe anh nói như thế, bĩu môi ném ba lô vào Nghiêm Dương.

“Tôi nghe nói, anh Nghiêm trước kia là đặc chủng?”

Y An từ lúc Nghiêm Dương lên xe vẫn không nói gì cả đột nhiên lên tiếng.

Nghiêm Dương tỏ vẻ lơ đãng nói:

“Đặc chủng gì chứ, tôi chẳng qua chỉ là từng tham gia quân ngũ thôi. Đúng rồi, Y An cậu cũng đừng có gọi anh Nghiêm gì, tôi thấy tuổi tác của chúng ta cũng không kém nhau bao nhiêu, cậu cứ trực tiếp gọi tôi là Nghiêm Dương đi.”

Y An thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy Nghiêm Dương lơ đãng, cười cười, hoàn toàn phớt lờ tiếng ‘Tiểu Y’ kia.

“Cũng được, nhưng Nghiêm Dương anh đừng khiếm tốn, quân đội bình thường cũng không thể bồi dưỡng ra nhân tài như vậy.”

Nghiêm Dương cười cười, không nói gì.

“Đúng rồi, A Dương, chúng ta không đi máy bay, chúng ta ngồi xe lửa.”

Nhâm Lê nhìn qua tuy rằng có chút tùy tiện, nhưng cũng là người có tâm nhãn, nhìn ra bầu không khí giữa Y An và Nghiêm Dương không được ổn, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác.

“Hử? Vì sao?”

Nghiêm Dương mặc dù cảm thấy không cần thiết phải biết rõ, nhưng vì phối hợp với Nhâm Lê nên cũng thuận tiện hỏi một câu.

“Bởi vì trang bị của chúng ta phát sinh chút vấn đề, đi máy bay tám phần là mất nhiều hơn được, lại nói tiếp trên người Nghiêm Dương cũng có thứ không tiện mang lên máy bay đi.”

Y An chen vào cuộc nói chuyện.

Nhâm Lê nhìn trời, được rồi, mình lắng sang chuyện khác thất bại.

Nghiêm Dương ha ha cười, nghĩ thầm chính mình luôn có biện pháp mang đồ đạc của mình bên người.

Cái từ xe lửa này dường như vĩnh viễn liên quan đến ồn ào, hỗn loạn và đủ loại khác, Y An cau mày ngồi ở trên ghế, trước mắt là một cái ‘bàn’ nhỏ đến đáng thương.

Hiện tại, anh bắt đầu hối hận khi nghe theo Nhâm Lê mua ba vé ghế mềm.

Nhâm Lê ngồi đối diện với Y An, vẻ mặt hưng phấn, đầu ghé cạnh cửa sổ nhìn phong cảnh lướt nhanh bên ngoài, cũng không thấy nhàm chán.

Nghiêm Dương xem như là người bình thường nhất trong ba người, cất kỹ hành lý phía sau rồi dang hoàng ngồi xuống bên cạnh Nhâm Lê, trên tay cầm một quyển sách lật xem.

Một lát sau, Y An cúi thấp đầu nguyên rửa cái gì đó, sau đó lão đại không tình nguyện bữu môi nói với Nghiêm Dương:

“Này.... Toilet ở chỗ nào?”

Không may, lúc này xe lửa chạy vào đường hầm, Nhâm Lê lại mở cửa sổ ra, Nghiêm Dương chỉ nghe được tiếng ‘Này’, cũng không nghe được câu tiếp theo.

Qua đường hầm.

“...Cái gì?”

Nghiêm Dương lớn tiếng hỏi.

Y An rõ ràng là cũng ý thức được vấn đề này, cao giọng hô lên.

“Tôi nói, đi toilet chỗ nào!”

Có lẽ ngày hôm nay lúc Y An ra khỏi nhà không có xem hoàng lịch, lúc xe lửa ra khỏi đường hầm, chính là lúc anh hét chữ ‘Nói’ kia lên.

Nhất thời, trong toa xe ồn ào yên lặng trong một hai giây, sau đó không biết là ai bật cười trước, toàn bộ xoa xe nhất thời ồn ào tiếng cười.

Mà ngay cả Nhâm Lê cũng không nhịn được bật cười.

Y An mặt đỏ rực, thở hổn hển một bên thấp giọng mắng Nhâm Lê:

“Cười cái gì mà cười!”

Nhâm Lê le lưỡi, lại đem mặt ép tới cạnh cửa kính xe mà cười.

Nghiêm Dương ghen cười chỉ vào một lối đi nhỏ nói:

“Đó, đi ra ngoài là có thể nhìn thấy.”

Y An muốn nói gì nữa, nhìn bộ dáng Nghiêm Dương ghen cười lại nhin xuống, cảm giận đi theo đường mà Nghiêm Dương đã chỉ.

Nghiêm Dương đóng sách lại, lắc lắc đầu, thiếu gia nhà họ Y này, thực ra cũng không phải là...không đáng yêu....như mình nghĩ.

Đang ngẫm nghĩ, liền nhìn thấy một thanh niên khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi thực tùy ý ngồi xuống chỗ của Y An, sau đó đưa một điều thuốc cho Nghiêm Dương.

“Người anh em, các anh cũng đến Tây An sao?”

Nghiêm Dương khoát tay áo.

“Ừ, đến cố đô thăm thú, tôi không hút thuốc.”

Thanh niên kia bị Nghiêm Dương từ chối điều thuốc, cũng không để ý, cười cười sáng khoái, cầm điều thuốc giắt lên vành tai, sau đó đề thấp giọng nói.

“Người anh em, tôi xem anh cũng lớn hơn tôi một chút, anh gọi tôi Tiểu Dương là được, tôi nói cho các anh biết, xe này có người không sạch sẽ, các anh cần phải trông chừng túi đồ của chính mình đó.”

Nhâm Lê nghe được câu ‘người không sạch sẽ’ kia liền liếc mắt nhìn Tiểu Dương, sau đó đóng cửa kính xe lại.

Nghiêm Dương biết ‘Người không sạch sẽ’ không miệng Tiểu Dương là chỉ mấy tên trộm vặt này nọ, lúc trước đã chú ý đến mấy người bộ dáng lấm lét tuyệt không chút an phận, vì vậy nghe lời vừa rồi của Tiểu Dương cũng không mấy kinh ngạc...Nhưng lại đối người này sinh vài phần hảo cảm.

“Cảm ơn Tiểu Dương đã nhắc nhở, chúng tôi sẽ chú ý.”

Nhâm Lê cũng hiểu được ‘người không sạch sẽ’ mà Tiểu Dương nói không phải giống như mình nghĩ, cũng không còn hứng thú ngắm phong cảnh nữa, buồn chán ngồi ở một bên.

Tiểu Dương cũng là người có đôi mắt sắc bén, nhìn thấy Nhâm Lê nhàm chán, liền nói với Nhâm Lê:

“Cậu bạn này, tôi thấy bộ dáng cậu không giống người thường xuyên đi xe lửa, cũng không mang theo thứ gì để giết thời gian, nếu không tôi kể cho cậu nghe vài chuyện xưa nhé?”

Lời này của Tiểu Dương nói thật chuẩn, Nhâm Lê tuy rằng học đại học ở nước ngoài, cả ngày cùng với giáo sư chạy đi khắp nơi, nhưng nhà họ Y có tiền, trường học cũng có tiền, đi chỗ nào cũng là bay tới bay lui, kinh nghiệm ngồi xe lửa có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hiện tại ngắm phong cảnh cũng ngắm đến mệt mỏi rồi, đang ước ao có việc gì làm, Tiểu Dương này vừa nói đã trúng tâm ý của cậu.

Vì thế lúc Y An quay lại, liền thấy chỗ ngồi vốn là của mình lại bị một tên xa lạ khác chiếm đóng, nước miếng tung bay đang khoa tay múa chân nói cái gì đó.

Tiểu Dương nhìn thấy Y An, cũng không có ý định muốn trả lại chỗ ngồi, Y An đành ngồi sang bên cạnh.

“Đây chính là anh Y phải không? A, ngồi xuống đi, đừng khách sáo.”

Y An tức giận đến giơ chân, nhưng là người có giáo dục cho nên anh cũng không nói được lời lẽ thô tục gì, Nhâm Lê bên kia lại thêm một câu.

“Anh Tiểu Dương, anh mau nói tiếp đi.”

Này khiến cho Y An tức giận đến mức mũi phun phì phì trừng mắt, nhìn xem, mới được bao lâu vậy, anh cũng gọi luôn rồi.

“Được được, tôi tiếp tục kể, cậu đừng vội, lại nói đến trong thôn của tôi nhà nào cũng có một nghề gia truyền, thì phải là làm ảnh da. Ảnh da này, nhìn thì thấy rất dễ, nhưng thao tác lại rất phức tạp. Bất quá người trong thôn chúng tôi đều có thể làm ảnh da này, tay nghề tổ tiên truyền lại không học cho tốt thì thật có lỗi với tổ tông cậu nói không phải sao? Chuyện xưa này, chính là có liên quan đến cái ảnh da kia. Tôi trước đây ấy, luôn ngồi không yên, muốn chạy ra khỏi nhà, nhưng cha mẹ tôi đều làm việc ở địa phương, chỉ có một mình bà cố nội ở nhà, bà cố nội này, cũng không phải bà nội của tôi, đó là bà nội của cha tôi, người đã già, đi đứng không tiện, tôi đành phải ở nhà chăm sóc. Nhưng mà, bà cố nội có một thân truyện xưa, có một lần, kể cho tôi câu chuyện này, hôm nay tôi sẽ kể cho cậu nghe.

Một thôn kia của chúng tôi, mỗi nhà đều có quan hệ họ hàng với nhau, tổ tiên cũng cùng chung một người, nghe nói vị tổ tông này của chúng tôi vốn không có làm ảnh da gì cả, chỉ là một người đọc sách. Tới năm hai mươi tuổi thì gia cảnh sa sút, trong nhà đập nồi bán sắt mới góp đủ ngân lượng cho hấn lên kinh ứng thi, bất đắc dĩ khi tới kinh thành rồi lại bị sốt cao, lúc vào kỳ thi cũng là mơ mơ màng màng, kết quả đương nhiên là thi trượt. Người đọc sách đều có tính tình quật cường, tuy rằng trong nhà không trách hấn nhưng tự bản thân trong lòng hấn vẫn cảm thấy áy náy. Cậu nói xem trong nhà vốn là khó khăn cỡ nào mới kiếm được tiền cho ông đi thi, ông lại không kiếm nổi một cái công danh thì tính cái gì? Nhưng không thi đỗ vẫn là không thi đỗ, cũng không có cách nào, người đọc sách này cần rằng một cái, quyết

định một đường màn trời chiếu đất, dùng một chút tiền cuối cùng gia đình cấp cho dành dụm ra đi. Ông trời cũng có mắt, người đọc sách kia vì lạc đường nên đi vào con đường nhỏ trên núi, ai ngờ lại lạc ở bên trong, mắt thấy trời càng lúc càng đen vẫn chưa tìm được đường ra, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Cũng may trời không tuyệt đường người, rốt cuộc đến lúc trời nhập nhoạng tối cho ông nhìn thấy một ngôi miếu đồ nát...”

23. Chương 23: Ảnh Da Thiểm Tây – 4

Người đọc sách kia sau khi đi vào tòa miếu mới phát hiện thì ra miếu này một chút cũng không có bị hư hỏng, không chỉ không bị hư hỏng, hơn nữa rõ ràng là có người ở lại nữa.

Bất quá ông đã đi một mỗi một ngày nên cũng không nghĩ nhiều, đi đến trước tượng Phật vái lạy rồi hô lớn.

“Có người không?”

Kết quả đúng thật là có người bị tiếng hô của ông gọi ra.

Người đi ra là một lão hòa thượng, sau khi người đọc sách nói rõ ý định của mình thì lão hòa thượng kia có chút trầm tư, tiếp đó hỏi:

“Thí chủ, lập địa có thể thành Phật, quay đầu lại liệu có thể đến bờ được hay không?”

Người đọc sách sững sốt, ngẫm nghĩ một chút, nói:

“Đều nói ngã Phật từ bi, ta mặc dù không biết lập địa có thể thành Phật, quay đầu lại có thấy bờ hay không, nhưng ta biết sai có thể sửa được, ta nghĩ Phật nhất định sẽ khoan thứ cho người có tội.”

Lão hòa thượng nghe xong lời này liền giống như hiểu rõ mỉm cười, nói:

“A di đà Phật, thí chủ mời theo vào.”

Liền đi đến trước mặt Phật tổ, sau đó ngồi niệm kinh văn, không để ý đến người đọc sách kia nữa.

Người đọc sách chỉ cảm thấy lão hòa thượng này có chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ đến trên người mình cũng không có thứ gì đáng giá, liền an tâm quyết định ăn hai miếng lương khô mang theo người rồi nghỉ ngơi.

Ai ngờ, sáng ngày hôm sau khi người đọc sách tỉnh lại thì, nào có tòa miếu đồ nát nào! Chính mình chẳng qua là nằm trên một đồng cỏ đồ gãy. Người đọc sách nhìn khắp bốn phía, thiếu chút nữa là bị dọa đến ngạt thở, chỗ hôm qua là tượng Phật trong miếu hiện tại rõ ràng là một ngôi mộ, mà trước mộ có một bộ xương khô đang ngồi nghiêm chỉnh, cùng một tư thế với lão hòa thượng niệm kinh văn hôm qua.

Người đọc sách cho dù không tin vào quỷ thần nhưng lần này cũng nhìn thấy tận mắt rồi, vội vàng vàng nghĩ muốn chạy.

Cũng không biết là người đọc sách kia quá kích động hay bị làm sao, vừa mới chạy không được hai bước đã bị ngã nhào, ngẩng đầu lên liền thấy, một tấm ảnh da rất sống động hiện ra trước mắt mình, trên mặt đất còn có một đoạn chữ không biết được khắc lên từ lúc nào:

Ngã Phật từ bi, chỉ tiếc bần tăng lúc tuổi còn trẻ đã phạm phải tội lớn khó dung, cả ngày lẫn đêm đều không được an bình, chỉ có ăn chay niệm Phật mới có thể khiến đáy lòng an tĩnh lại. Mấy năm qua, không biết được Phật tổ đã khoan thứ cho bần tăng hay chưa, hôm nay nghe thí chủ nói chuyện, nhất thời giống như được xối nước lên đầu, chỉ có thứ vật ngoài thân này có thể báo đáp chút ân đức của thí chủ.

Người đọc sách xem xong những lời này, khi quay đầu lại nhìn mộ phần kia, một trận gió thổi qua, bộ xương khô ở trước mộ rơi rụng theo gió, chỉ còn lại một đám tro cốt.

Người đọc sách vội vàng nhặt thứ ở dưới mặt đất lên rồi bỏ chạy, đợi khi đến trấn trên rồi mới dám lấy thứ nhét trong ngực ra, sau đó, hắn mới chú ý tới thứ trong ***g ngực ngoại trừ một tấm ảnh da đẹp để còn có một quyển sách, trên quyển sách kia có ghi chép lại thao tác để làm ảnh da cùng vài thứ khác, ừm, chuyện xưa đến đây là xong rồi.”

Nói thật, chuyện xưa mà Tiểu Dương kể cũng không phải quá đặc sắc, chỉ là Nhâm Lê nghe rất say sưa, cuối cùng còn tay chống má hỏi một câu:

“Cuối cùng người đọc sách kia ra sao?”

Tiểu Dương không biết là lấy ra từ đâu một chai nước, uống một ngụm lớn.

“Cuối cùng? Cuối cùng là người nọ dựa vào nghề làm ảnh da này mà làm giàu, sau đó còn có đám hậu bối chúng tôi.”

Y An hiển nhiên là đầu óc lợi hại, bắt lấy trọng điểm hỏi một câu:

“Vậy ảnh da cùng quyển sách kia hiện tại như thế nào?”

Tiểu Dương mở to mắt nhìn Y An.

“Tất nhiên là hạ táng cùng tổ tiên của tôi. Hiện tại chắc là đã hóa thành tro bụi đi.”

“Vậy mộ tổ tiên cậu ở đâu? Trong thôn các cậu?”

Nhâm Lê rõ ràng là rất có hứng thú.

Nghiêm Dương ở bên cạnh đỡ trán, anh đột nhiên phát hiện Nhâm Lê cùng Y An không hổ là hai anh em, câu hỏi cũng đều như vậy, rất ngu ngốc.

Làm ơn đi, đó là phần mộ tổ tiên của người ta, hai người các cậu cứ như vậy trắng trợn hỏi đến sao!

Cũng may Tiểu Dương không có để ý, mặt mày hớn hở tiếp tục nói:

“Lại nói tiếp, tổ tiên kia của tôi cũng kỳ quái, lúc sắp chết liền tự mình mang theo ảnh da cùng quyển sách kia tìm một mảnh đất cách quê nhà một đoạn đường xây một ngôi mộ cho riêng mình, chỉ để lại một phong di thư, không hề quay đầu lại mà bước đi. Chúng tôi bây giờ thật ra còn không biết ông ấy chôn ở đâu nữa.”

Nhâm Lê nghe xong lời này, dường như có chút ngẫm nghĩ ừ một tiếng, gật gật đầu.

Y An nhìn sắc trời tối dần phía ngoài cửa sổ, lại nhìn đồng hồ trên tay một chút.

“Còn hơn mười tiếng nữa, ngủ một chút đi.”

Thì ra bất tri bất giác đã gần hết một ngày rồi, mà đường đi của bọn họ cũng đã qua được hơn một nửa.

Tiểu Dương cũng nhìn nhìn đồng hồ, sau đó tự giác đứng lên:

“Tiểu Nhâm, anh Nghiêm, cả anh Y nữa, hiện tại cũng muộn rồi, tôi đi trước, mai chúng ta lại gặp.”

Nghiêm Dương nói vài câu khách sáo, Nhâm Lê cũng lưu luyến nói tạm biệt với Tiểu Dương, Y An ngưỡng ngưỡng, cũng nói câu gặp sau.

Tiểu Dương cười sang sảng, phất phất tay rời đi.

Tiểu Dương vừa mới đi, Nhâm Lê liền cao hứng phần chân mở ba lô ra, lấy từ bên trong ba hộp mì ăn liền, mắt lóe sáng nhìn Y An.

“Anh họ, chúng ta ăn mì ăn liền đi.”

Nghiêm Dương mặc dù không biết vì sao Nhâm Lê phải làm như vậy, nhưng theo quy tắc có náo nhiệt xem ngày sẽ không buồn chán liền đầy hứng thú nhìn Nhâm Lê cùng Y An.

Y An vẻ mặt chán ghét nhìn mì ăn liền, nhúu mày không nói gì.

Nhâm Lê khép hai tay lại, bộ dáng đáng thương nhìn Y An, kéo dài giọng nói:

“Anh họ ~”

Y An nhìn nhìn Nhâm Lê, lại nhìn Nghiêm Dương tỏ vẻ không bận tâm đối với cơn chiều, cuối cùng gật gật đầu oán hận, đổi lấy một tiếng hoan hô của Nhâm Lê.

Ăn cơm xong, Nghiêm Dương nhìn lướt qua toa xe, lại có chút suy nghĩ nói:

“Tiểu Dương kia, không đơn giản.”

Nhâm Lê tò mò hỏi vì sao.

Y An không đợi Nghiêm Dương trả lời, liền cười lạnh nói:

“Người nọ thoát nhìn giống như con một nhà nông bình thường, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, hần gơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất của người có địa vị cao. Quan trọng nhất là, đôi giày mà hắn đang đi không phải loại bình thường mà con cái nhà nông hay đi.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Đây là một mặt, Tiểu Lê, em có nhớ hần vì cái gì mới đến chỗ của chúng ta không?”

Nhâm Lê nhớ lại nói:

“Anh ta nói trong xe có người không sạch sẽ, nhắc nhở chúng ta phải trông chừng túi đồ.”

“Đúng.”

Nghiêm Dương nhẹ nhàng cười với Nhâm Lê.

“Anh đã quan sát, trong xe quả thực có mấy tên trộm vặt, hơn nữa không biết tại sao mấy tên trộm vặt này lại nhìn chăm chăm vào chúng ta, mà sau khi Tiểu Dương đến thì mấy tên trộm vặt này vốn đang rục rịch lại chần chừ, nhìn thấy Tiểu Dương không rời đi liền không nhắm vào chúng ta. Hơn nữa, sau khi bọn chúng rời đi Tiểu Dương cũng không có tách khỏi chúng ta, theo sát rồi mới rời đi.”

“Chẳng lẽ cũng là cảnh sát giống anh?”

Nhâm Lê nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ thấy khả năng này là có thể.

Nghiêm Dương lại lắc lắc đầu.

“Anh cảm thấy không giống.”

Nhâm Lê ngáp một cái, không hề hiếu kỳ với thân phận của Tiểu Dương, dù sao dưới mắt cậu, Tiểu Dương chỉ là một người giống như bèo nước gặp nhau thuận đường thì kể chuyện xưa có chút thú vị thôi.

Y An cúi đầu hý hoáy nghịch máy di động, rõ ràng cũng không có hứng thú với thân phận của Tiểu Dương.

Chỉ có Nghiêm Dương một mình vuốt cằm không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Ngọn đèn trên xe tối đi, rất nhiều người đã lên giường nằm, Nhâm Lê ngáp một cái.

“Em nói này, em có chút mệt rồi.”

Y An ngẩng đầu, lạnh lùng quảng một câu:

“Mệt thì ngủ đi.”

Lại tiếp tục ngồi nghịch di động.

Nghiêm Dương cương chiều sờ sờ tóc Nhâm Lê.

“Em ngủ ở tầng giữa hay tầng dưới?”

Y An mua vé là hai giường tầng dưới cùng một giường tầng giữa, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa thấy hai người giường tầng trên cùng và một người giường tầng giữa khác đến, đương nhiên, chúng ta không loại trừ khả năng Y đại thiếu gia áp dụng thủ đoạn nào đó khiến cho toa này trước khi ba người bọn họ xuống xe thì sẽ không có người nào đến nhận chỗ nữa.

“Ừm.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ.

“Em ngủ giường tầng giữa là được rồi.”

Nghiêm Dương gật gật đầu, lại hỏi:

“Ngủ bên kia chứ?”

Nhâm Lê nhìn nhìn Y An ở đối diện đang tập trung nghịch di động, bĩu môi.

“Đương nhiên là ngủ cùng với anh.”

Nghiêm Dương nghe xong lời Nhâm Lê nói, trong lòng vui vẻ, ngủ cùng mình mà....

Y An mặt lạnh liếc mắt nhìn Nhâm Lê, xoay người nằm lên giường ngủ của mình.

“Tôi cũng không muốn bị người đè.”

Nhâm Lê trề môi không thêm nói, xoay người nằm xuống giường tầng giữa.

Nghiêm Dương thấy thấy hai người đều đã nằm rồi, mình cũng cởi giày nằm xuống giường.

24. Chương 24: Ảnh Da Thiểm Tây – 5

Khi ba người Nhâm Lê đến Tây An là vừa đúng giữa trưa.

“Xe đi thôn Văn Thạch là ba giờ chiều, bây giờ còn chưa đến mười hai giờ.”

Nhâm Lê nhìn đồng hồ đeo tay.

Nghiêm Dương ngẩng đầu nhìn tường thành trước mặt.

Ở thành phố T, không có mấy thứ như thế này.

“A, cổ đô.”

Y An đẩy kính mắt, hơi phìền muộn.

Nhâm Lê bĩu môi.

“Này này, cũng nghe em kể hết rồi đấy thôi, có cái gì hay mà nhìn chứ, hiếm lạ lắm sao.”

Nghiêm Dương cười cười với Nhâm Lê, nụ cười kia, có hương vị hoài niệm.

“Lúc anh nhỏ, đã nghĩ có một ngày nhất định phải đi lên tường thành nhìn xem. Sau này mãi mà không có cơ hội, thật ra lại đã từng đến thăm Vạn Lý Trường Thành, nhưng mà, dù sao cũng không giống nhau.”

Nhâm Lê không hiểu vì sao thăm Trường Thành mà vẫn còn tiếc nuối là không được lên tường thành, Y An thế nhưng ít nhiều lại có thể hiểu được.

“Nguyện vọng lâu năm.”

Nghiêm Dương gật gật đầu.

“Có thể nói là như vậy.”

Nhâm Lê nghe Y An cùng Nghiêm Dương nói chuyện, cũng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn tường thành.

Nó không hùng vĩ bằng Trường Thành, cũng không có hiên ngang như Trường Thành, nó thậm chí đã mang trên mình hơi thở hiện đại, chính là, nó vẫn như trước yên lặng bảo hộ thành phố này.

“Cái này đã được xây dựng lại.”

Nhâm Lê giống như xác nhận nói:

“Hiện tại là kiến trúc nhà Minh năm Hồng Vũ[1] thứ bảy đến thứ mười một, đến nay đã có khoảng sáu trăm năm lịch sử, là một trong những kiến trúc tường thành nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc thời kỳ hậu Trung cổ, Trung Quốc hiện tại đang có một kiến trúc tường thành cổ đại đầy đủ.”

Nghiêm Dương thu hồi tầm mắt nhìn tường thành.

“Tiểu Lê hiểu biết thật nhiều.”

“Hắc hắc, đúng với chuyên ngành thôi.”

Nhâm Lê được Nghiêm Dương khích lệ, trong lòng vui sướng rạo rực.

“Tây An làm cổ đô ngàn năm, qua các triều đại đã nhiều lần xây dựng lại tường thành, nhưng phần lớn đều bị vùi lấp trong tro bụi lịch sử, bất quá hiện tại chúng ta nhìn này cũng có thể ngược dòng lịch sử quay lại thời đại nhà Tùy vào thế kỷ thứ sáu Công Nguyên.”

Nghiêm Dương vừa định tiếp tục khích lệ, chợt nghe thấy tiếng hừ lạnh của Y An.

Dưới cái nhìn của anh, vài câu khích lệ đối lấy sự khích lệ của Nhâm Lê là rất có lời.

“Như vậy vài năm đọc sách cũng không phải là vô ích.”

Ngữ điệu của Y An rất quái lạ, nghe không ra là châm chọc nói móc hay là thật tâm khích lệ.

Nhâm Lê đã sớm quen thuộc với tính tình cổ quái của Y An, bởi vì lúc trước khi đi út chuẩn bị hạ chú ‘song sinh’ thì Y An đã đáp ứng không chút nghĩ ngợi, tuy rằng ngoài mặt đối với mình không tốt nhưng là thật sự yêu thương mình, không khỏi trêu ghẹo nói:

“Nếu không có anh họ, sẽ không được đọc sách mà.”

Y An kinh ngạc mắt nhìn Nhâm Lê, dường như là không hiểu vì sao Nhâm Lê lại trở nên không sợ hãi mình nữa. Nghiêm Dương đem mọi cử động của hai người thu vào trong mắt, bất động thanh sắc nói:

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trước đi ăn một chút gì đi, sau đó tùy tiện ngao du thời gian hẵn là cũng không muộn lắm. Cổ đô ngàn năm, dù sao vẫn phải đi thăm thú.”

Nhâm Lê hoan hô một tiếng:

“A Dương thật tốt, em từ sớm đã nhỏ dãi ba thước với đám đồ ăn vặt này.”

Lại nói thực ra ba người cũng không phải là quá đói bụng, tùy tiện tìm một quán bì ngưu[2] ăn chút gì đó cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

“Ngẫu nhóm khoan khoan ảnh da đi (Chúng ta đi xem ảnh da đi).”

Nhâm Lê cắn một miếng thịt, mồm miệng không rõ nói.

Nghiêm Dương nhú mày.

“Người không quen đất không thuộc, đi đâu xem.”

Y An dường như cảm thấy hứng thú với món bì ngưu trong bát, ăn hết sức tập trung, cũng không tham dự vào cuộc nói chuyện của hai người Nghiêm Dương.

Nhâm Lê nuốt xuống miếng đồ ăn trong miệng.

“Trên đời không có việc gì khó, có việc mời gọi 114.”

“Chúng ta có thể lên tường thành nhìn xem.”

Nghiêm Dương không nhìn Nhâm Lê.

“Ảnh da, ảnh da, ảnh da, nơi này có thể xem như là khởi nguồn của ảnh da, chúng ta đi xem đi đi xem đi, nói không chừng còn có thể gặp được người thân của anh Tiểu Dương mà.”

Không hiểu vì sao, Nhâm Lê đối với chuyện ảnh da có sự cố chấp đặc biệt.

Nghiêm Dương bất đắc dĩ, một bên là vật nhỏ nhà mình, một bên là nguyện vọng nhiều năm nay, buông tha bên nào đều cảm thấy khổ sở.

Y An lấy giấy ra, chậm rãi lau miệng.

“Xem ảnh da cái gì, có không đến ba tiếng thì có thể làm gì? Lên tường thành đi một vòng rồi còn phải đến trạm vận chuyển hành khách.”

Nhâm Lê trề môi, không nói gì.

Nghiêm Dương như nguyện được lên tường thành, hai tay chống lên tường thành nhìn thành thị vừa cổ xưa lại vừa hiện đại này.

Y An đứng ở bên cạnh Nghiêm Dương, ôm tay, đôi mắt bị cặp kính che khuất ánh lên một tia lãnh ý.

Nhâm Lê thì ở bên kia tường thành, ngồi xổm trên mặt đất thỉnh thoảng lấy tay đào đào mấy viên gạch của tường thành, không biết là đang làm cái gì.

Trên tường thành cũng không có mấy người, ba người Nhâm Lê cũng an nhàn vui vẻ thoải mái, không bị nhiều người nhìn ngó.

“Vậy còn nguyện vọng lâu năm của cậu thì sao? Là cái gì...”

Nghiêm Dương đột nhiên lên tiếng hỏi Y An.

Y An ngẩn người, trong mắt có tia sáng lóe lên.

“Nguyện vọng lâu năm? Mấy thứ như thế này, sao tôi lại có được.”

Nghiêm Dương nhìn chằm chằm Y An, ánh mắt kia khiến cho Y An nhin không được phải dời tầm mắt, nhìn về hướng khác.

Nghiêm Dương lắc lắc đầu.

“Tôi không tin.”

Y An đưa mắt nhìn ra xa, trong giọng nói mang theo chút giễu cợt.

“Có thứ gì là tôi không chiếm được nữa? Ngắm tường thành sao? Lúc nào tôi cũng có thể đi. Từng nguyện vọng đều đã trở thành sự thật, nên không còn nguyện vọng lâu năm nữa.”

Nghiêm Dương làm như không thèm để ý đến sự giễu cợt của Y An, mắt nhìn đồng hồ, cười nhẹ nhàng với Y An, sau đó xoay người nhìn Nhâm Lê.

“Tiểu Lê, chúng ta phải đi rồi.”

Nhâm Lê từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh Nghiêm Dương, lưu luyến nhìn thoáng qua chỗ mà mình vừa mới ngồi.

Nghiêm Dương cười cười cứng chiều.

“Đi thôi, chúng ta còn phải nghĩ cách cứu tiểu công chúa mà.”

Nhâm Lê gật gật đầu, hai người sóng vai đi xuống khỏi tường thành, vừa đi, vừa nói cái gì đó.

Y An ở phía sau nhìn hai người, âm thầm siết chặt nắm tay.

Nụ cười kia của Nghiêm Dương, tựa như muốn phá tan sự kiêu ngạo của mình.

Nguyện vọng lâu năm sao....

Nguyện vọng lâu năm...

Y An đột nhiên nhớ tới đứa bé ở trong tã lót kia, đứa bé nho nhỏ, bụ bẫm.

“Tiểu An, đây là em trai nha, Tiểu An là anh trai, sau này nhất định phải bảo vệ em trai thật tốt.”

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy Nhâm Lê, anh nhớ rõ, ngày đó mẹ nói muốn dẫn anh đi công viên trò chơi, nhưng bữa sáng nhận được điện thoại liền đi ngay, thẳng đến hoàng hôn mới quay về, cùng trở về, còn có một đứa bé nho nhỏ.

Nghĩ đến đây, khóe môi luôn lạnh như băng của Y An cũng gợi lên một chút dịu dàng.

Nguyện vọng lâu năm sao...

Sau đó, Y An lại nghĩ tới điều gì, ý cười kia liền dần dần lụi tắt, trong mắt cũng hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

Phật nói, người có tám điều khổ, một trong số đó là....

Cầu mà không được.

Nhìn bóng dáng dần dần đi xa, Y An bước đi nhanh hơn.

Giống như đuổi theo, giống như trốn tránh.

Những ngày gian khổ tham gia quân ngũ, Nghiêm Dương đã vượt qua được những ngày đó, cũng không cảm thấy việc ngồi xe có gì là khó chịu đựng.

Nhâm Lê không mấy khi ngồi xe lửa, nhưng xe bus lại ngồi rất nhiều, dù sao cậu cũng không thể trông cậy mộ của vương công quý tộc gì đó đều nằm ở trong thành phố.

Vì thế, chỉ có một mình Y An gương mặt trắng bệch, chịu đựng xe bus chạy trên con đường nhấp nhô.

“Rốt cuộc, khi nào mới đến?”

Y An cắn răng bật ra vài chữ.

Nhâm Lê tuy rằng có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng cũng không dám đắc tội với Y An, thành thật nói ra:

“Nhanh thôi, đại khái còn nửa tiếng nữa.”

Mặt Y An chuyển xanh, trời biết, bản thân mình đã bị tàn phá trên cái xe nhấp nhô này hơn hai tiếng.

“Chúng ta rốt cuộc muốn đi làm gì!”

Y An không chút tao nhã cả giận nói.

Nghiêm Dương mang theo nghi hoặc nhìn Nhâm Lê, Y An không biết là họ muốn làm gì sao?

Nhâm Lê đưa mắt nhìn Y An đang tựa ở chỗ ngồi từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu. Nghiêm Dương cũng đoán được Y An phỏng chừng là không biết gì cả, không khỏi bắt đầu có chút đồng tình với anh ta. Bất một đại thiếu gia ra khỏi cửa có ô tô, ra nước ngoài có máy bay phải chạy mấy lần như thế này, phí sức lại bị làm phiền không nói, kết quả là bị lừa không biết gì cả.

Nhâm Lê rõ ràng là thấy được chút đồng tình như vậy ở trong mắt Nghiêm Dương, muốn nói lại thôi.

Con đường còn lại tiếp theo cũng tương đối bằng phẳng, sau bao khó khăn cuối cùng cũng đến được thôn Văn Thạch.

Ba người xuống xe, đi bộ khoảng mười phút, rốt cuộc cũng thấy được tảng đá lớn ở đầu thôn Văn Thạch.

Bên cạnh tảng đá, còn có một người phụ nữ đang đứng.

Chú:

[1] Hồng Vũ: niên hiệu của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương

[2] Món bì ngỗng:

25. Chương 25: Ảnh Da Thiểm Tây – 6

Đó là một người phụ nữ hơi mập, nhưng mặt mày đoan chính, nhìn thấy ba người Nhâm Lê, liền có chút khẩn trương nói:

“Nhâm tiên sinh sao?”

Nhâm Lê lớn như vậy rồi vẫn là lần đầu tiên được người ta gọi là ‘tiên sinh’, không khỏi có chút vui vẻ.

“Là tôi, bà là?”

Người phụ nữ vội vàng nói:

“Gọi tôi là thím Trần là được rồi, Nhâm tiên sinh, chúng ta vào thôn trước đã.”

Nhâm Lê gật gật đầu, đi theo thím Trần vào thôn.

Thôn này vẫn là thôn mấy năm trước, dưới cái nhìn của Nhâm Lê thì không có gì thay đổi, thứ thay đổi duy nhất có lẽ cũng chỉ có người.

Đúng vậy, người trong thôn thay đổi.

Khi ba người Nhâm Lê tiến vào thôn liền cảm giác được một loại bài xích, người ở nơi này lạnh lùng nhìn bọn họ, không nói một câu nào, bọn họ đi đến đâu, người ở nơi đó liền dừng lại công việc trong tay, lạnh như băng nhìn bọn họ.

Nghiêm Dương đại khái có thể hiểu được vì sao Lư Hữu kia không muốn nói thêm về nơi này.

Y An cũng cả người không được tự nhiên, trước khi đến đây, Nhâm Thiển chỉ bảo anh phải chăm sóc Nhâm Lê thật tốt, còn nói với anh rằng, thứ mà anh vẫn luôn nghi hoặc đại khái ở trong thôn Văn Thạch này sẽ tìm thấy đáp án. Chính anh cũng từng điều tra qua, nhưng thôn này lại ở nơi rất khuất tầm nhìn, chưa từng có tin tức nào có thể cung cấp cho anh tham khảo.

Thím Trần đi phía trước dẫn đường dừng chân lại:

“Nhâm tiên sinh, chính là nơi này, cậu cùng bạn của cậu xin hãy đi vào, tôi sẽ không đi tiếp nữa.”

Nhâm Lê gật đầu mỉm cười:

“Cảm ơn thím Trần.”

Thím Trần kia cũng cười cười, hai tay mắt tự nhiên đặt sang hai bên sườn, hơi chần chừ nói:

“VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

Nhâm Lê gật gật đầu, thím Trần liền rời đi rất nhanh.

Nghiêm Dương cau mày nhìn phòng ở được làm từ đá tảng ở trước mắt:

“Đây là nơi nào?”

“Là nhà trưởng thôn.”

Quả nhiên, Nhâm Lê biết nơi này.

Y An bắt lấy trọng điểm.

“Sao em biết được nơi này?”

“Mấy năm trước em cùng giáo sư và đàn anh đã đến nơi này, sau đó còn...”

Nhâm Lê không nói hết lời, nhưng Y An đã có thể hiểu được.

VẬY CÔ BÉ KIA?”

Y An biết Hi Hi, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc biết cô bé là một đứa trẻ lúc Nhâm Lê còn học đại học mang về trong một lần khảo cổ nào đó, hơn nữa, nhà họ Nhâm rất không thích đứa bé kia.

Nhâm Lê nhắc chân đi vào căn phòng làm bằng đá.

“Đúng, lát nữa sẽ giải thích cho anh về nó.”

Nghiêm Dương đi theo Nhâm Lê vào trong phòng, Y An cũng đành phải đuổi theo.

Trong câu chuyện của Nhâm Lê, trưởng thôn là một ông già, nhưng hiện tại ở trước mắt ba người, đây rõ ràng là một thanh niên.

“Cậu Nhâm.”

Người thanh niên kia thấy Nhâm Lê đã đến, vội vàng cười đón.

“Chú Văn ông ấy....?”

Nhâm Lê rõ ràng là biết người thanh niên này.

Người thanh niên có hơi thương cảm nói:

“Mấy người đi không được bao lâu, cha lại không được, anh Tu cũng không thể cứu được nữa.”

Nhâm Lê nghe vậy liền tỏ ra hối lỗi.

“Thật có lỗi, tôi....”

:Không sao đâu, hai vị này là?”

Người thanh niên cắt ngang lời Nhâm Lê.

“Đây là bạn của tôi, Nghiêm Dương. Người bên kia là anh họ của tôi, Y An.”

Nhâm Lê giới thiệu.

Người thanh niên cười với Y An.

“Thì ra anh chính là Y tiên sinh, bọn họ đã đem thứ anh cần đến chỗ tôi rồi, muốn xem không?”

Y An gật đầu.

“Không cần, cũng không có gì hay đáng xem.”

Nhâm Lê ngạc nhiên nói:

“Hai người biết nhau?”

Người thanh niên kia cười nói:

“Làm sao không biết, anh họ cậu quen tiền cho thôn mua thêm không ít đồ dùng thiết bị, thuận tiện người ta còn gửi lại chút đồ vật ở chỗ tôi này.”

Nhâm Lê ừ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Người thanh niên lại nhìn nhìn Nghiêm Dương.

“Nếu như đã là bạn của cậu Nhâm, vậy cũng là bạn của tôi, nơi núi nghèo nước ít này cũng không có gì ngon để chiêu đãi, đợi lát nữa ở lại dùng chút đồ ăn trong nhà đi.”

Nghiêm Dương vội vàng cười nói:

“Cảm ơn anh Văn.”

Người thanh niên đưa mắt nhìn về hướng phòng trong.

“Mấy người đi vào đi, anh Tu đã ở bên trong rồi.”

Nhâm Lê không vội, cười meo meo nói:

“Văn Văn đâu?”

Người thanh niên kia thấy Nhâm Lê không đi vào phòng trong, không khỏi lạnh mặt xuống.

“Cậu Nhâm vẫn là đi vào trước thì tốt hơn, anh Tu vẫn còn chờ ở bên trong mà.”

Nghiêm Dương ngạc nhiên khi thấy người vừa rồi còn xưng anh xưng em nhanh như vậy đã thay đổi sắc mặt, vừa muốn nói gì đó liền thấy Nhâm Lê tỏ ra không sao cả cười cười rồi đi vào phòng trong.

Nghiêm Dương bất đắc dĩ, đành phải đi theo vào.

Đi vào rồi mới thấy phòng trong chỉ có một cái bàn, mấy cái ghế dựa, trên tường treo mấy bức tranh chữ, trừ những thứ này, không còn thứ gì khác.

Đúng rồi, còn có một người.

“Người trong thôn này, đối với Tu tôn kính đến cực điểm, hơi chút bất kính là có thể đuổi các anh ra khỏi thôn, chắc, các anh cũng phải cẩn thận đó.”

Nhâm Lê nói với Nghiêm Dương cùng Y An hai người.

Nghiêm Dương ừ một tiếng, nhíu mày nhìn về phía người ngồi trên ghế.

Tuy rằng gương mặt chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một cổ thâm trầm mà phải trải qua một khoảng thời gian rất dài mới có được, một thân quần áo màu đen, gương mặt cũng lộ vẻ lạnh lùng, từ trong ra đến ngoài đều tản ra một luồng khí lạnh.

Y An đi vào phòng trong liền bị mấy bức tranh chữ trên tường thu hút ánh mắt, nghe xong lời nói của Nhâm Lê cũng không tỏ vẻ gì, chỉ không ngừng khen ngợi mấy bức tranh chữ.

Nhâm Lê bị mất mặt, tùy tiện tìm một cái ghế dựa cạnh bàn rồi ngồi xuống, nâng má nhìn người thứ tư ở trong phòng.

“Sao vài năm không gặp, anh vẫn giữ bộ dáng cứng nhắc này.”

Trong mắt người nọ rốt cuộc cũng có một chút dao động:

“Vài năm không gặp, cậu cũng vẫn như vậy....”

Người nọ ngẩng đầu đánh giá Nhâm Lê, dường như muốn tìm một từ thích hợp, cuối cùng nói:

“Ấu trĩ.”

Nhâm Lê cả giận:

“Anh mới ấu trĩ, cả nhà anh ấu trĩ ấy.”

Người nọ lại thật sự suy nghĩ một chút, sau đó mang theo chút châm chọc gật đầu nói:

“Quả thực là ấu trĩ.”

Sau đó lại nhìn nhìn Nghiêm Dương cùng Y An.

“Mang theo nhiều người như vậy làm gì? Một người mang theo cái chết cùng một người không biết gì cả, chỉ thêm phiền.”

Y An thì khi Nhâm Lê bắt đầu nói chuyện với người kia thì đã dừng việc ngắm tranh lại, khó có được cùng đứng một chỗ với Nghiêm Dương.

Nhâm Lê nhíu mày.

“Cái gì mà người mang theo cái chết, nói cái kiểu gì đâu? Dương khí vượng như vậy nhìn không ra à?”

Người nọ nhắc chén trà lên, cũng không uống, chậm rãi nói:

“Không phải người mang theo cái chết, thì chính là người đã chết, dù sao, chính là như vậy.”

Nghiêm Dương cũng không phải là lần đầu tiên nghe thấy người khác nói anh là người chết, không kìm được hỏi:

“Như vậy là loại nào?”

Người nọ nhìn lướt qua Nghiêm Dương.

“Trừ bỏ người mang theo cái chết cùng người đã chết, trên đời này cũng chỉ còn một loại người là giống như cậu vậy.”

Dứt lời, lại nhìn lướt qua Nghiêm Dương, giễu cợt nói:

“Nói không chừng lại vừa hay, lần này xem bọn họ hoàn thành công việc như thế nào.”

Nhâm Lê bất mãn.

“Nói thì nói cho rõ ràng, cái tính tình thối nát này của anh khi nào mới có thể sửa được chứ?”

Người nọ cũng không nói gì thêm nữa, lại nhìn về phía Y An.

“Người cậu tìm đến là như thế nào vậy? Là đội chịu chết sao? Linh lực thật ra cũng có vài phần, nhưng nhìn qua là biết vô dụng.”

Nhâm Lê bĩu môi.

“Anh họ của tôi.”

Người nọ gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói:

“Nhâm Thiển là gì của cậu?”

Lời này, cũng là nói với Y An.

Y An biết, mình đã được tiếp xúc với chuyện mà hai mươi mấy năm qua mình vẫn muốn chạm đến, trong lòng kích động, trên mặt lại không lộ ra một phần.

“Đúng là mẹ tôi.”

Người nọ liếc mắt nhìn Y An, cái nhìn kia khiến Y An nhin không được mà đổ mồ hôi, trong đôi mắt lạnh lùng của người kia dường như ẩn chứa sức mạnh có thể nhìn thấu tất cả, khiến cho Y An cảm thấy anh ta biết được mình đang nghĩ đến cái gì.

“A Dương, anh họ, hai người ngồi đi, không cần để ý đến người này.”

Nhâm Lê nằm bò ra bàn, uể oải ỉu xiu.

“Đúng rồi, Văn Vân đâu?”

Người nọ nhíu mày.

“Bị bệnh, tôi để cho người trong tộc mang đi rồi.”

Nghiêm Dương không khỏi tò mò.

“Văn Vân là ai?”

“Chính là con gái nhỏ của trưởng thôn hiện tại, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bảy tuổi.”

Người nọ nhấp một ngụm trà, hồ hững nói.

Nhâm Lê nhìn thấy Nghiêm Dương cùng Y An tùy ý ngồi xuống, lại hỏi tiếp:

“Bệnh gì, anh không chữa được?”

Bàn tay nhắc chén trà của người kia dừng lại một chút.

“Nguyên rửa.”

Nhâm Lê kinh ngạc:

“Sao lại thế được? Nó vẫn chưa trưởng thành, còn là con gái, sao có thể như thế được?”

26. Chương 26: Ảnh Da Thiểm Tây – 7

Người nọ ngẩng đầu, mi gian trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như hoàn toàn không thèm để ý.

“Hi Hi đi rồi, thôn này liên ngày càng lụn bại. Hiện tại cô ấy xảy ra chuyện, con gái cùng trẻ con trong thôn dường như cũng không thể chống cự lại được lời nguyên rửa này.”

Nhâm Lê nhíu mày, theo thói quen đưa mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Hi Hi, cùng với lời nguyên rửa của thôn này có liên quan gì?”

Nghiêm Dương suy đi tính lại vẫn không thể nào hiểu được, rốt cuộc hỏi ra.

“Không có liên quan gì.”

Người nọ hờ hững nói.

“Vậy...?”

Nghiêm Dương cũng nhú mày.

“Thôn này vốn là bị nguyên rửa, khi Hi Hi chưa rời khỏi thôn, nguyên rửa trên cơ bản là bị chặn lại, sau khi Hi Hi theo em rời đi, nguyên rửa dần dần sống lại, hiện giờ, đã không còn gì có thể ngăn chặn nguyên rửa ấy nữa.”

Thấy người nọ không có chút ý tứ nào là sẽ trả lời, Nhâm Lê đành phải đảm nhận trách nhiệm làm người giải thích.

“Vậy nguyên rửa kia là cái gì?”

Y An vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Người nọ nghe thấy lời của Y An, ngẩng đầu nhìn lên, giống như ánh sáng phá trời đáp:

“Người trong thôn Văn Thạch trên cơ bản đều chung một dòng máu, mà nguyên rửa chính là khiến cho người mang dòng máu này, cho dù chỉ là một phần của dòng máu, chết đi. Ban đầu người bị nguyên rửa chỉ hơi gầy yếu, so với người bình thường không có gì khác biệt, nhưng là dần dần, người sẽ càng ngày càng suy yếu, thân thể cũng gầy đi, đến cuối cùng chỉ còn lại da bọc xương.”

Nhâm Lê nghe xong lời người nọ nói, thật ra cũng không có phản ứng gì, xem ra là đã sớm biết, chỉ là nhìn người kia một cái, dường như có chút kỳ lạ người nọ từ lúc nào có lòng tốt giải thích thứ gì đó cho người khác như vậy.

Y An nghe xong cách nói ly kỳ bậc này, cũng không cảm thấy có chỗ nào sợ hãi, ngược lại còn đẩy kính mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên nói:

“Cảm ơn.”

Người nọ nhấp một ngụm trà, không tỏ vẻ gì cả.

Không có ai đặt câu hỏi liên không có ai trả lời nữa, trong phòng cũng trở nên yên tĩnh, Nhâm Lê đột nhiên vỗ tay, hơi bĩu môi lộ rõ gương mặt búp bê:

“Em đã quên nói với hai người rồi, anh ta tên là Tu.”

Nghiêm Dương cùng Y An hai người cũng nghe qua người khác gọi người nọ là ‘Tu’, cũng không nghĩ khi Nhâm Lê giới thiệu cũng chỉ có độc nhất một chữ như vậy, không thêm gì khác.

Y An lập tức hiểu kỳ hỏi:

“Chỉ một chữ ‘Tu’?”

Nhâm Lê nghiêng mình thở dài.

“Ừm, anh ta có họ đó, nhưng mà, nhà anh ta có quy tắc rất cổ quái, họ bình thường không thể nói cho người khác biết, nhưng em có đại khái có thể đoán được.”

Nghiêm Dương vỗ trán.

“Còn có họ không thể nói cho người khác sao...”

“Đúng, tuy rằng bọn họ không thể nói cho người khác biết, nhưng mọi người cũng có thể căn cứ vào tật xấu này mà đoán ra dòng họ của bọn họ.”

Nhâm Lê hoàn toàn thất vọng.

“Tu đúng không? Anh họ gì?”

Y An lên tiếng hỏi.

Anh biết việc này là không thích hợp, nhưng không biết vì sao, lại mở miệng hỏi ra.

“Anh họ, anh hỏi anh ta không bằng hỏi em, anh ta khẳng định là sẽ không nói cho anh biết đâu.”

Nhâm Lê cười hề hề với Y An nói.

“Chung Ly.”

Người bị Nhâm Lê quả quyết rằng sẽ không mở miệng lại không cho Nhâm Lê chút mặt mũi nào, chậm rãi nói ra họ của mình cho Y An.

Nhâm Lê ngừng cười, mờ mịt nhìn người kia.

“Tu...Chung Ly...Chung Ly Tu...”

Y An không tìm được mà lẩm bẩm, ánh mắt cũng dần trở nên mê mang.

Nghiêm Dương cách anh gần nhất là người đầu tiên phát hiện không ổn, huých Y An một cái.

“Tiểu Y?”

Y An phục hồi tinh thần, cười cười với mọi người.

“Thật xin lỗi, có chút thất thần.”

Chung Ly Tu vẫn cầm chén trà như trước, bộ dáng không hề suy suyển.

Nhâm Lê thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu với Chung Ly Tu, ngược lại còn hơi làm nũng với Nghiêm Dương:

“A Dương anh có đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm được chưa?”

Nghiêm Dương tất nhiên là nghe theo Nhâm Lê.

“Được, chúng ta đi ăn cơm.”

Nói rồi, liền đứng lên.

Nhâm Lê cười cười, cũng đứng lên rồi đi qua.

“Này, thật đói, bọn em đi ăn cơm trước, anh họ anh có muốn đi cùng không?”

Y An mắt nhìn Chung Ly Tu, nói:

“Anh đói không? Tôi đương nhiên cũng đi.”

Nói xong, là người đầu tiên đi ra khỏi phòng.

Nhâm Lê cười hề hề đi theo Y An ra ngoài, Nghiêm Dương nhìn lướt qua Chung Ly Tu, mời:

“Muốn đi cùng không?”

Chung Ly Tu không nói gì, chỉ lắc đầu.

Đồ ăn cũng khá đơn sơ, ba món chay một món mặn, cơm cũng không được nấu bằng gạo tốt nhất, nhưng ba người thật sự rất đói bụng, bất kể hương vị có ngon hay không, ăn sạch sẽ đồ ăn.

Ăn cơm xong, ba người không có đi vào phòng trong, cũng không gọi chủ nhân thu dọn bát đĩa, mà vẫn ngồi như vậy.

“Anh họ.”

Cuối cùng Nhâm Lê không nhịn được mở miệng trước.

Y An nhú mày.

“Ừ?”

“Anh họ, anh có biết nhiều về nhà họ Nhâm không?”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, hỏi Y An một câu như vậy.

Nghiêm Dương ở bên cạnh, coi như là xem náo nhiệt.

Y An cười cười trào phúng.

“Dù sao cũng là mẹ anh, nhìn chung là đều biết hết.”

Nhâm Lê có chút dăm chiêu gật gật đầu.

“Dì út không hiểu vì sao, rất không thích loại năng lực này. Thực ra anh cũng có linh lực, nhưng mà dì út không hề khai phá linh lực trên người anh.”

Nét trào phúng bên khóe miệng Y An sâu thêm, không biết là đang nghĩ đến cái gì.

“Hi Hi cũng không phải là người, con bé vô duyên vô cớ bị đánh tan linh hồn, lần này đến đây, chính là đến vì nó. Em nghĩ, anh họ cũng biết không ít về thôn này đi.”

Y An gật đầu.

“Cơ bản là biết.”

Nhâm Lê ừ một tiếng.

“Hi Hi bảo chúng ta quay về tìm Tu, sau đó đi lấy một món đồ, A Tu chắc chắn là biết thứ đó. Trước đây, hành động của em bị dì út phát hiện. Theo lý lần này nhất định là không làm gì được, không ngờ dì út lại đồng ý, đây là chỗ mà đến giờ em vẫn nghĩ mãi không ra, đương nhiên, điều kiện chính là anh họ rồi.”

Âm cuối của Nhâm Lê cao lên, không biết là muốn thể hiện điều gì.

“Em là đang trách anh sao?”

Y An cười như không cười nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê rùng mình một cái, sau đó cười gượng hai tiếng.

“Đương nhiên là không, em đâu có nói nhiều như vậy.”

“Thế thì, nguyên rửa ở đâu?”

Y An hỏi.

“Em không biết.”

Nhâm Lê buông tay.

“A Tu đang trông coi chuyện này.”

Y An không hỏi chuyện về Chung Ly Tu, rõ ràng là ít nhiều cũng có hiểu biết về người này.

Dù sao, mạng lưới tình báo của Y thiếu gia cũng đã đặt ở trong này rồi.

“Hiện tại chúng ta cần phải làm gì?”

“Xuống mộ, tìm một thứ, cứu Hi Hi.”

Lần này trả lời Y An, chính là Nghiêm Dương.

“Đúng đúng.”

Nhâm Lê nhanh chóng gật đầu tỏ vẻ Nghiêm Dương nói đúng.

“Nhưng chuyện này cũng phải tìm A Tu thương lượng, chúng ta ngay cả thứ phải tìm là gì cũng không biết.”

“Một quyển sách, một bức ảnh da.”

Chung Ly Tu không biết từ lúc nào đã ra khỏi phòng.

“Sách...ảnh da...”

Nhâm Lê cau mày, nhắc lại.

“Đúng, Tiểu Hi chính là muốn các người đi tìm vật này, tôi chỉ biết là hai vật này nằm trong mộ cô ấy, nhưng cụ thể là tầng mộ nào, cũng không biết được.”

Chung Ly Tu bổ sung.

“Cho nên chúng ta phải đi tìm ở từng tầng mộ một?”

Nhâm Lê mở to hai mắt, này, Chung Ly Tu anh rốt cuộc có biết mộ và mấy thứ trong đó đều là thứ nguy hiểm không hả?!

Chung Ly Tu gật gật đầu, ngẫm nghĩ, lại giống như an ủi nói:

“Trong mộ Tiểu Hi không có.”

Nhâm Lê nhin không được liếc mắt xem thường, vô nghĩa.

“Tôi muốn biết, chúng ta cần phải chuẩn bị những gì?”

Nghiêm Dương mở miệng hỏi.

Chung Ly Tu lắc đầu.

“Cậu đi, chịu chết.”

Nghiêm Dương mỉm cười.

“Thực ra tôi vẫn có chút tác dụng mà.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng vậy, A Dương đánh nhau rất giỏi đó.”

“Đánh nhau cùng với cương thi sao?”

Y An trào phúng.

“Cậu đi, cũng chết.”

Chung Ly Tu thản nhiên nói.

Y An im lặng.

Nhâm Lê cười.

“Như vậy là chỉ có hai chúng ta xuống dưới sao?”

Chung Ly Tu gật đầu.

“Không được.”

Nghiêm Dương là người đầu tiên phản đối.

“Thế giới phía dưới, không phải là do cậu quyết định.”

Chung Ly Tu thản nhiên nói.

Y An giận dữ cười.

“Chúng tôi có bao nhiêu người đi xuống, cũng không phải là do anh quyết định.”

Gương mặt không có chút cảm xúc nào của Chung Ly Tu cuối cùng cũng có biểu cảm, anh ta, nhú mày.

“Vậy cậu nói, phải làm sao bây giờ?”

27. Chương 27: Ảnh Da Thiểm Tây – 8

Sáng ngày hôm sau, bốn người đứng ở cửa động.

Mấy năm trước đội khảo cổ từng khai quật qua nơi này, nhưng là sau đó không giải quyết được gì, mộ cũng lấp lại, lần trước khi Nhâm Lê đến đây cũng là đi vào từ cửa động này.

Không biết Y An nói gì với Chung Ly Tu, tóm lại, Chung Ly Tu đồng ý là cả bốn người cùng đi xuống, nhưng khi xuống dưới thì tất cả phải nghe theo anh ta.

Hai bên đều đồng ý, liền quyết định ngày hôm sau sẽ lên đường.

“Tôi xuống trước, A Tu đi sau cùng.”

Nhâm Lê ngồi xổm trước cửa hang, trong tay còn cầm một cái ngô lớn.

“Cầm lấy.”

Y An đã sớm cho người chuẩn bị trang bị thật tốt, ý bảo Nhâm Lê cầm lên.

Nhâm Lê không khách khí mở một cái túi trong đám đồ ra, hai mắt vừa nhìn liền ‘chặc’ một tiếng, sau đó tùy tiện lấy ra một khẩu súng.

“Thứ này tôi không cần, cũng sẽ không dùng.”

Nghiêm Dương liếc mắt nhìn súng trong tay Nhâm Lê một cái.

“Desert Eagle[1], Y thiếu gia thật chuyên nghiệp.”

Y An gật đầu, cười lạnh nói:

“Em trai mình luôn phải quan tâm nhiều hơn một chút.”

Chung Ly Tu thản nhiên liếc mắt nhìn Y An một cái.

“Thứ này, ở dưới đó vô dụng.”

Sắc mặt Y An nhất thời trở nên xanh trắng, nhưng nhớ tới lời hứa ngày hôm qua đành phải đem lời nói đã dâng tận miệng nuốt trở lại.

Nhâm Lê lại lật lật mấy cái túi, sau đó cất súng vào:

“Được, rồi, coi như để ngừa vạn nhất.”

“Những thứ trong mỗi bao đều giống nhau, đèn pin, gậy sáng đều có. Trong túi còn có một chút thức ăn cùng nước uống, tôi nghĩ, mấy thứ này là phải có đủ.”

Y An nói với mọi người.

“Tôi không cần.”

Chung Ly Tu mở miệng.

Y An lười tranh cãi với anh ta, nói một câu ‘Tùy anh thôi’ rồi không thèm để ý tới nữa.

“A, như vậy, mục tiêu của chúng ta là một quyển sách cùng ảnh da, hai thứ đồ này nhất định là phải ở cùng nhau...”

Nhâm Lê tiện tay ném cái ngô đã ăn xong đi, đứng lên duỗi thắt lưng.

Lúc này, gà đã gáy sáng, chân trời đã nổi ráng trắng, mặt trời vẫn chưa xuất hiện, nhưng cũng có thể nhìn ra hôm nay thời tiết rất tốt.

“Thực ra cũng không cần khẩn trương, phía dưới không có gì nguy hiểm đâu.”

Nhâm Lê đột nhiên cười cười, giọng điệu có vẻ rất thoải mái.

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê, cũng cười cười, nhẹ giọng nói:

“Đi thôi.”

Nhâm Lê gật gật đầu, lưng đeo túi, dẫn đầu nhảy xuống.

Nghiêm Dương quay đầu nhìn chân trời, mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện, anh cười cười, sau đó cũng cầm lấy một cái túi trên mặt đất, nhảy xuống.

Y An dường như không chút để ý đến ánh mắt của Chung Ly Tu, cũng theo sau xuống.

Sau khi cả ba người đều đi xuống, thân ảnh Chung Ly Tu giống như quỷ mị, đi vào trong động.

Ngay khoảnh khắc đó, mặt trời nhô lên, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, một cái bóng lớn lẻ loi mờ nhạt bao trùm bên ngoài cửa động, dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

Dưới mộ.

“Đây là tầng mộ thứ nhất, chủ mộ là tú tài thời Đại Đường, chỗ chúng ta hiện tại, là vị trí của phòng bên cạnh.”

Nhâm Lê giơ đèn pha lên, giải thích cho Nghiêm Dương.

Phòng bên này rất nhỏ, liếc mắt một vòng là có thể nhìn thấy toàn bộ. Trên mặt đất xếp chồng chất mấy cái bình vỡ gì đó, khiến cho Nghiêm Dương chú ý chính là một bức tranh vẽ ở trên tường.

Không thể nói rõ là đẹp đến mức nào, có vài chỗ bị tróc ra, nhưng vẫn khiến cho Nghiêm Dương phải tấm tắc trầm trồ.

“Tranh vẽ ở trong mộ còn đẹp hơn thứ này nhiều.”

Chú ý đến ánh mắt của Nghiêm Dương, Nhâm Lê lại thờ ơ như không.

Nghiêm Dương cười cười.

“Qua bên kia nhìn xem.”

Nhâm Lê quay đầu lại nhìn Chung Ly Tu, thấy người đi đằng sau không có phản ứng gì, liền yên lòng giơ đèn pha lên tùy Nghiêm Dương đi qua.

Dù sao, ở thế giới bên dưới thì lời A Tu vẫn có trọng lượng hơn.

Hiện tại Y An đang ở bên cạnh Chung Ly Tu, đánh giá toàn bộ phòng bên này, trên tay cũng giơ một cái đèn pha lên.

Chung Ly Tu thản nhiên đứng ở đằng sau Y An, cúi đầu xuống trầm tư, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Phía bên kia.

Nghiêm Dương nhìn bức tranh vẽ, bức tranh đại khái là kể về một chuyện xưa phong hoa tuyết nguyệt, ở bức tranh đầu tiên là một công tử cầm quạt đang ngắm một mảnh rừng đào, bức thứ hai về cơ bản cũng giống vậy, chẳng qua dưới một gốc cây bên cạnh rừng đào có một cô gái đứng đó.

“A.”

Nghiêm Dương đột nhiên kêu lên.

“Sao vậy?”

Nhâm Lê hỏi.

“Em không cảm thấy bức tranh vẽ này giống như một bài thơ sao?”

Nghiêm Dương nói, đưa tay chạm vào bức tranh.

“Đại loại như ‘Nhân diện đào hoa tương ánh hồng’[2]gi đó. đúng không?”

Nhâm Lê mỉm cười trả lời Nghiêm Dương, nhưng là, chữ ‘Đúng’ vừa mới ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt cậu dần trở nên cứng ngắc.

Bởi vì, tay của Nghiêm Dương đã chạm vào bức tranh kia.

‘Ầm’ một tiếng, giống như có một cơ quan cổ xưa nào đó được mở ra.

Nhâm Lê mở to hai mắt, giống như phát điên nhào về phía Nghiêm Dương, sau đó vách tường xoay tròn, một sức mạnh rất lớn quăng hai người ra ngoài.

Trước khi hôn mê, Nhâm Lê nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Y An cùng với nửa gương mặt khuất trong bóng tối của Chung Ly Tu.

Sau đó cậu liền yên tâm đem thân mình dựa vào ***g ngực của Nghiêm Dương, ý niệm cuối cùng trong đầu chính là:

Đã quên nói cho hai người, mấy thứ trong mộ không thể tùy tiện động vào.

Y An đầu tiên là thấy Nghiêm Dương không biết đụng vào thứ gì đó, khiến cho vách tường giống như một cái cửa xoay tròn, sau đó thấy được em họ không muốn sống của mình nhào qua, được Nghiêm Dương ôm vào trong lòng, cuối cùng thấy vách tường sau khi đem hai người ‘đẩy’ sang phía bên kia liền trở lại nguyên dạng, một loạt động tác hoàn thành trong vòng không đến một phút đồng hồ.

Thầm mắng một câu, Y An ba bước biến thành hai bước chạy đến trước bức tranh vẽ, lấy tay gõ gõ chạm chạm nhưng không hiểu sao vách tường kia không có chút phản ứng nào.

Y An quay đầu lại, bình tĩnh lúc thường đã sớm biến mất.

“Bọn họ đâu rồi?”

Chung Ly Tu lắc đầu, thờ ơ nói:

“Tôi không biết.”

Y An muốn phát điên, hít sâu một hơi, mắt lạnh nhìn Chung Ly Tu.

“Bọn họ, ở đâu?”

Chung Ly Tu đi về đằng trước hai bước, toàn bộ thân thể lộ ra dưới ánh sáng, khiến cho người ta không thể tưởng tượng được chính là, anh nhẹ nhàng nhếch khóe miệng cười với Y An, sau đó thản nhiên nói:

“Tôi thật sự không biết, nhưng, tôi có thể giúp cậu tìm được bọn họ...”

Y An nhìn nét cười kia, ngơ ngẩn.

Khi Nhâm Lê nhào về phía Nghiêm Dương, thuận tay vút lại đèn pha.

Vì thế Nghiêm Dương chỉ có thể một tay ôm Nhâm Lê đã hôn mê, một tay chặt vật sờ soạn trong túi của Nhâm Lê, hy vọng có thể tìm được nguồn sáng.

Cũng may Y An đã chuẩn bị đầy đủ, cái túi to như vậy tất nhiên là đầy đủ hết mọi thứ, không lâu sau, Nghiêm Dương liền đụng đến một cái đèn pha.

Bật đèn lên, Nghiêm Dương đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, mặt thất không hề có một cánh cửa nào.

Ừm, hoàn hảo. Xem tình hình này, không khí vẫn lưu thông, không cần lo lắng vấn đề bị ngạt chết.

Tiếp đó, Nghiêm Dương bắt đầu kiểm tra Nhâm Lê,

Trên trán Nhâm Lê có một cục u, rõ ràng là do vừa rồi bị đập lên vách tường.

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, liền bấm mạnh xuống huyệt nhân trung của Nhâm Lê một cái.

“Ừm...”

Hiệu quả thật rõ ràng, Nhâm Lê mở mắt.

“Tin tốt và tin xấu, muốn nghe cái nào?”

Thật khó cho Nghiêm Dương dưới tình huống như thế này vẫn còn có thể cười được.

Nhâm Lê nằm trong ngực Nghiêm Dương ngược mắt nhìn anh, không có chút hứng thú nào.

“Tin tốt.”

Nghiêm Dương gỡ cái túi ở trên lưng Nhâm Lê xuống, sau đó xoay người Nhâm Lê bế lên, mình thì vẫn như trước cách cái túi tựa lên tường.

“Tin tốt là, trừ cục u trên trán em, chúng ta không có vết thương nào khác, hơn nữa nơi này cũng có đủ đường khí.”

Nhâm Lê xoay người, đầu tựa vào trong ngực Nghiêm Dương cọ cọ, nghe được tiếng cười trầm thấp của Nghiêm Dương, không khỏi bĩu môi.

“Vậy còn tin xấu thì sao?”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê giống như con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng mình, tâm tình nhất thời khá hơn, tay cũng như có như không vỗ lưng Nhâm Lê.

“Tin xấu là, nơi này có vẻ là một gian mật thất, tối thiểu anh không phát hiện con đường nào có thể đi ra ngoài, còn có, chúng ta cùng đám Y An đã bị tách ra.”

Chú:

[1]Desert Eagle: là một loại súng lục nòng lớn bán tự động vận hành bằng khí chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi IMI (Israel Military Industries, nay là Israel Weapon Industries) cho Magnum Research, Inc. Magnum Research đã chào bán nhiều phiên bản ít giật của khẩu súng ngắn Jericho 941 với tên Baby Eagle; loại súng này không có đặc tính nào giống khẩu Desert Eagle mà chỉ có vẻ ngoài, giá cả giống nhau. Magnum Research, một đơn vị đóng ở Hoa Kỳ, đã phát triển và đăng ký bản quyền thiết kế gốc của Desert Eagle và đã chế tạo mẫu đầu tiên nhưng việc chế tạo đã được chuyển giao đến Israel, nơi chỉnh sửa hoàn thiện cuối cùng thiết kế và đưa vào sản xuất. Địa điểm chế tạo đã được dời đến Saco Defense nằm ở bang Maine từ năm 1996 đến năm 2000 nơi chế tạo theo phiên bản XIX, nhưng đã được chuyển lại Israel khi Saco đã được General Dynamics mua lại. Nhờ đặc điểm là vẻ ngoài mạ kền bóng bẩy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh.

Xem thêm thông số kỹ thuật và các dòng Desert Eagle tại đây: me.zing/apps/blog?params=/vanthanh_club/blog/detail/id/20

[2]Một câu thơ trong bài Đề Đô Thành Nam Trang () của Thôi Hộ.

Chữ Hán:

[Tịch Tĩnh Cư] Trạm Trung Chuyển Tử VongPage 696

(Đề đô thành nam trang

Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu)

Dịch thơ – Hoàng Giáp Tôn:

Ngày này năm ngoái tại cửa này
Người đẹp hoa đào ửng đỏ lây
Người đẹp biết về đâu chẳng thấy
Gió xuân đào cũ vẫn cười đây!

28. Chương 28: Ảnh Da Thiểm Tây – 9

Cơ thể Nhâm Lê xoay xoay vặn vẹo, oán giận nói:

“Vỗ cái gì mà vỗ, anh đỡ trẻ con đấy à.”

Nghiêm Dương cười ha ha.

“Không phải sao?”

Nhâm Lê giận, giơ tay đánh lên người Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương giả vờ bị đau.

“Tiểu Lê em xuống tay nặng qua, em có phát hiện ra là em càng ngày càng bạo lực không?”

“Có sao?”

Nhâm Lê xoa xoa chỗ vừa bị mình đánh cho Nghiêm Dương, nghiêng đầu hỏi.

Nghiêm Dương gật gật đầu nghiêm túc:

“Có. Lúc chúng ta vừa mới quen nhau em là một đứa bé rất ngoan, hơi một chút mặt liền đỏ lên, giờ thì sao...chắc chắc...”

Nhâm Lê trầm mặc một hồi:

“Vậy anh thích bộ dáng em như thế nào?”

Nghiêm Dương ý thức được lần này mình đùa có hơi quá trớn, nhanh chóng ôm Nhâm Lê vào lòng.

“Loại nào cũng thích.”

Nhâm Lê dường như nhẹ nhàng thở phào một hơi, thân thể căng cứng cũng có chút thả lỏng.

“Có A Tu ở đó, anh họ sẽ không sao.”

“Ừm, anh vẫn muốn hỏi em, Chung Ly Tu là ai?”

Nghiêm Dương đặt đèn pha dựa vào vách tường, ngọn đèn chiếu lên đỉnh mật thất, toàn bộ mật thất đều sáng hơn rất nhiều.

“Thực ra em cũng không rõ lắm, chỉ là trước đây có nghe nói qua bộ tộc Chung Ly rất thần bí, bọn họ không có chỗ ở cố định, người trong tộc có phương thức liên lạc riêng biệt. Em nhớ rõ khi ông nhắc đến bộ tộc Chung Ly thì vẻ mặt trông rất sùng kính, chú Phùng cũng từng nói, bộ tộc Chung Ly là vua.”

Nhâm Lê dừng lại một chút.

“Về phần Tu...thân phận của anh ta ở trong bộ tộc Chung Ly hẳn là không thấp, địa vị cũng rất cao....Những thứ khác, không biết được.”

Nghiêm Dương nhất thời dở khóc dở cười, không biết vật nhỏ ở trong lòng là thông minh hay ngu ngốc đây, biết ít về người khác như vậy mà cũng đem mạng giao cho người ta.

Nhâm Lê dường như nhìn thấu được nghi ngờ của Nghiêm Dương, vội bổ sung:

“A Tu là người có thể tin được.”

Nghiêm Dương gật gật đầu, sau đó nói:

“Chúng ta hiện tại không phải là nên tìm lối ra sao?”

Nhâm Lê luyến tiếc từ trên người Nghiêm Dương đứng lên.

“Thật ra đi khỏi nơi này rất đơn giản...”

.

“Tôi có thể tin anh sao?”

Y An đến cuối cùng vẫn giữ nguyên khoảng cách an toàn với Chung Ly Tu, tay cầm đèn cũng ướt đầm mồ hôi.

“Cậu có thể.”

Chung Ly Tu thản nhiên nói, giống như câu trả lời này không phải một lời hứa hẹn, mà chỉ là một thứ vật vãnh gì đó thôi.

Y An muốn giữ vững sự bình tĩnh của mình, nhưng bản thân hiện tại vẫn là bị vây trong hoàn cảnh mình không biết rõ, tạm thời còn lạc mất Nhâm Lê, chính mình cũng bị lạc!

Ánh mắt Y An lướt đến chỗ cổ tay trái, dường như nhớ ra điều gì đó, nhẹ nhàng thả ra.

‘Song sinh’ không có phản ứng gì, như vậy có thể nói rằng Nhâm Lê hiện tại vẫn an toàn, hơn nữa bên cạnh cậu còn có Nghiêm Dương....

Nếu Nghiêm Dương thể hiện khả năng của mình, nhất định có thể bảo vệ an toàn cho Nhâm Lê...

Y An gơ cánh tay có mang ‘song sinh’, đẩy kính mắt, khi nhìn chăm chú Chung Ly Tu thì, rõ ràng đã khôi phục trở lại là thiếu gia nhà họ Y điềm tĩnh.

“Vậy, chúng ta đi tìm đồ hay đi tìm người trước?”

Nhâm Lê đã nói, ở thế giới bên dưới, phải nghe theo Chung Ly Tu.

Khi Chung Ly Tu nhìn thấy ‘song sinh’ trên cổ tay Y An thì khẽ nhú mày, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt không chút thay đổi, nghe thấy Y An hỏi, bình tĩnh nói:

“Trước tiên đi tìm đồ đã, nơi này không vây được Nhâm Lê, huống chi người bên cạnh cậu ta cũng không đơn giản.”

“Được...”

Y An gật đầu, đồng ý.

.

Nghiêm Dương đứng lên, hoạt động gân cốt một chút.

“Nói thế là thế nào?”

Nhâm Lê cười cười giảo hoạt.

“Nếu chúng ta đã có thể đi vào, như vậy nhất định là có thể đi ra ngoài, nếu chúng ta thông qua cơ quan vào được đây, như vậy khẳng định có thể thông qua cơ quan đi ra ngoài.”

Nghiêm Dương nhú mày.

“Ý của em là, để anh gõ gõ tường mấy cái nữa là có thể đi ra ngoài?”

“Nào có dễ dàng như vậy, cũng không biết anh mở được cơ quan là may mắn hay xui xẻo nữa.”

Nhâm Lê cầm cái túi của mình, đeo lên lưng.

“Đúng rồi, anh rút cuộc là chạm vào chỗ nào?”

Nghiêm Dương không cần suy nghĩ nói:

“Cánh của một đóa hoa, tuy rằng màu sắc của hoa đào đậm nhạt không giống nhau, nhưng đóa hoa đào kia nhìn rất không bình thường, không giống mấy thứ màu đỏ khác.”

“Theo lý thuyết, trong ba tầng mộ này đều không có thứ gì không sạch sẽ...”

Nhâm Lê nghi hoặc nói:

“Ồ trong mộ thấy máu là điềm rất xấu, huống chi theo cách nói của anh, màu đỏ như máu kia là khi có bức bích họa mới nhiễm lên, không đúng...”

“Tiểu Lê.”

Nghiêm Dương đột nhiên kêu lên.

“Ừ?”

“Em còn nhớ câu chuyện mà Tiểu Dương kể ở trên xe lửa không?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Nhớ rõ.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Nhớ rất rõ, hiện tại nhớ lại, thứ chúng ta muốn tìm cùng với thứ ở trong chuyện xưa kia của anh ta quả thật là giống nhau như đúc.”

“Anh nghĩ, trong đó không biết có mối liên hệ gì hay không.”

Nghiêm Dương nghiêm mặt nói.

“Chắc chắn là có liên quan, nhưng câu chuyện của anh ta và tình trạng của chúng ta không có sự liên hệ.”

Nhâm Lê vừa nghiêng cứu bề mặt tường, vừa nói.

Nghiêm Dương gật đầu.

“Nhưng câu chuyện của Tiểu Dương là về một loạt sự việc xảy ra sau khi người đọc sách kia không thi đỗ gặp phải, mà em đã nói đây là mộ của một tú tài thời Đại Đường.”

“Đúng vậy.”

Nhâm Lê thỉnh thoảng lại gõ nhẹ lên mặt tường mấy cái.

“Lần đầu tiên em xuống mộ tuy rằng không thể nào quan sát, nhưng lúc đi lên vẫn có thể nhìn ra được, trên bia mộ có viết rất rõ ràng chủ mộ là một tú tài, hơn nữa, chủ mộ không phải họ Dương mà là họ Văn.”

“Văn? Thôn trưởng không phải cũng là họ Văn sao?”

Nghiêm Dương cau mày, nghĩ đến cội nguồn bên trong.

“Đúng.”

Nhâm Lê rút cuộc cũng buông tha cho bức tường kia, chuyển sang một bên khác.

“Thôn này tên là thôn Văn Thạch, vừa khéo chính là người trong thôn đều mang họ ‘Văn’, hơn nữa thôn này vô cùng lạc hậu, không có khả năng có người đi ra ngoài làm việc mà còn trông rất bình thường.”

“Như vậy, câu chuyện cổ của Tiểu Dương ngoại trừ một quyển sách và một tấm ảnh da, không có chút liên quan nào đến nơi này phải không?”

Nghiêm Dương đi đến bên cạnh Nhâm Lê, học theo Nhâm Lê đưa tay tùy tiện gõ lên tường.

“Àm...”

Bức tường trước mặt hai người đột nhiên hiện ra một lối ra vuông vức.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Nhâm Lê đánh vỡ sự trầm mặc.

“A Dương, thực ra anh đã đến nơi này đúng không?”

Nghiêm Dương dở khóc dở cười nói:

“Anh từng đến hay chưa em còn không biết sao?”

Nhâm Lê bĩu môi:

“Vậy tại sao em gõ nửa ngày mà không có phản ứng, anh gõ hai lần, cả hai lần đều trúng?”

Nghiêm Dương thả tay xuống:

“Có lẽ số anh tốt hơn bình thường thôi.”

Nhâm Lê ‘hừ’ một tiếng.

“Chúng ta vào xem.”

“Được.”

Nhâm Lê cầm đèn pha dẫn đầu chui vào lối ra kia.

Đúng, là chui.

Bởi vì cái lối ra kia dài rộng chỉ khoảng một thước, không chui căn bản là không vào được.

“A.”

Nửa thân mình Nhâm Lê còn đang ở trong mật thất, giống như bị kẹt vậy.

“Làm sao thế?”

Nghiêm Dương khấn trương hỏi.

“Bên trong...”

Thanh âm của Nhâm Lê rầu rĩ.

Nghiêm Dương nhíu mày.

“Bên trong làm sao? Em bị kẹt hay là bị làm sao rồi?”

Nhâm Lê lại đi về phía trước, rốt cuộc cũng đi vào trong.

“Không bị kẹt, anh đi vào đi.”

Nghiêm Dương đầu tiên là tháo túi xuống, sau đó đó ném vào trong động, mới nhích người đi về phía trước.

Sau khi đưa đầu vào, Nghiêm Dương mới biết được vì sao Nhâm Lê lại có phản ứng như thế.

Bởi vì, trong mộ thất lúc này không chỉ có tường ngọc dát vàng rực rỡ, hơn nữa còn vô cùng rộng lớn.

Sau khi toàn bộ thân mình của Nghiêm Dương đi vào, đứng lên.

“Đây...là mộ của tú tài thời Đường sao?”

Trong giọng nói pha chút hoài nghi.

Nhâm Lê cũng cau mày.

“Không biết...nhưng mà, hẳn là không giống, A Dương, anh xác định chúng ta là vừa đi vào từ mật thất bên cạnh mà không phải là đi vào từ đỉnh mộ chứ?”

29. Chương 29: Ảnh Da Thiểm Tây – 10

Phải hình dung gian mộ thất này thế nào đây?

Đại khái vương cung cũng chỉ đến mức này thôi.

Vách tường màu xanh ánh vàng rực rỡ, bốn cây cột bên trong phía trên có chạm trổ long phượng, sát bức tường ở hướng đông có đặt một ‘cái bàn’. ‘Cái bàn’ kia được làm hoàn toàn bằng vàng, phía trên có bày một chiếc bình sứ màu xanh.

“Nơi này...”

Nhâm Lê lẩm bẩm, đi đến cạnh một cây cột cách bọn họ gần nhất.

“Tiểu Lê...?”

Nghiêm Dương không biết Nhâm Lê muốn làm gì, lên tiếng hỏi.

Nhâm Lê giống như là bị kinh sợ, dừng chân lại.

Nghiêm Dương đi qua, cầm lấy tay Nhâm Lê, lo lắng hỏi:

“Tiểu Lê, sao vậy?”

Nhâm Lê lắc đầu, ý là không sao cả.

Nghiêm Dương vẫn lo lắng.

“Tiểu Lê, có chuyện gì nhất định phải nói cho anh, biết chưa?”

Nhâm Lê ngậy người nhìn Nghiêm Dương, do dự một lát rồi nói.

“Nơi này, quả thực không phải là mộ tú tài thời Đường, nhưng lại chính là mộ của tú tài thời Đường.”

“Có ý gì?”

Nghiêm Dương nhíu mày hỏi.

Nơi hiển lộ rõ ràng hơi thở xa hoa tráng lệ như thế này làm sao giống mộ của một tú tài? Ngoại trừ việc không có nhiều vật được chôn theo, nói nó là mộ của một Hoàng đế cũng không ngoa.

“Bởi vì nơi này không phải dùng để chôn người.”

Nhâm Lê nâng cánh tay không bị Nghiêm Dương nắm lấy, chỉ vào bình sứ xanh ở trên ‘cái bàn’ kia.

“Nhìn thấy thứ kia không? Trong ngôi mộ này chôn căn bản không phải là tú tài gì cả, mà là thứ đồ kia.”

Nghiêm Dương nhìn theo hướng ngón tay Nhâm Lê chỉ, cái bình sứ kia dường như tỏa ra ánh sáng màu xanh, ở giữa một mảnh vàng rực vô cùng bắt mắt.

“Thứ đó là thứ gì?”

Nghiêm Dương đương nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng nơi này chỉ chôn một cái bình.

“Là bệnh.”

Nhâm Lê dường như rất e ngại thứ ở trong bình.

“Là một loại bệnh truyền nhiễm. Trong cái bình này hẳn là tro cốt của người chết vì căn bệnh đó.”

“A, mấy thứ này, có ghi lại?”

Nghiêm Dương không hiểu vì sao Nhâm Lê chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra thứ này.

“Thật ra không có ghi lại gì cả.”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Nhưng loại vận mệnh này....có thể chứng minh. Ngay từ đầu lúc đi vào ngôi mộ này em đã thấy lạ là vì sao nơi này không có chút hơi thở của ‘hồn’, phải biết rằng, cho dù chủ mộ có hồn bay phách tán thì ít nhiều gì cũng sẽ để lại chút hơi thở ở nơi này, nhưng nguyên nhân vì Hi Hi nên em cũng không nghĩ nhiều. Hiện tại xem ra, không phải do chủ mộ này bị tan biến sạch sẽ, mà ngôi mộ này căn bản là không có ‘mộ chủ’ gì cả.”

Nghiêm Dương nắm chặt tay Nhâm Lê, không biết vì sao cậu lại kích động như vậy.

“Không sao, nơi này...có mộ chủ hay không không có liên quan gì đến đồ vật chúng ta muốn tìm để cứu Hi Hi.”

Nhâm Lê cắn cắn môi.

“Nói vậy cũng đúng, nhưng là...”

Nhâm Lê cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên, lắc đầu với Nghiêm Dương, miễn cưỡng cười cười.

“Thật xin lỗi, em cũng không biết vì sao mình lại kích động như vậy.”

Nghiêm Dương buông tay Nhâm Lê ra, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Không sao đâu.”

Qua một lát, Nhâm Lê lui về đằng sau từng bước, nhìn ngôi mộ rục rở lộng lẫy.

“Những thứ kia hẳn là đều được làm từ vàng.”

Nghiêm Dương không chút để tâm, cười nói:

“Chúng ta lấy mấy khối về nhé?”

Nhâm Lê cũng cười.

“Chắc, vàng nơi này cũng không thể động vào, mấy thứ này không thể tùy tiện làm loạn. Theo y thuật phương Đông mà nói thì, vàng có thể trấn áp tai họa, mọi bố cục trong đây đều để trấn áp bệnh truyền nhiễm kia, không thể làm loạn...”

Nghiêm Dương ngạc nhiên nói:

“Bệnh truyền nhiễm cũng cần mấy thứ này trấn áp?”

Nhâm Lê bĩu môi.

“Bất cứ một người hiện đại nào như chúng ta đều biết bệnh truyền nhiễm không đáng là gì, nhưng mà người cổ đại không biết. Hơn nữa phương pháp chữa bệnh thời cổ không phát triển, một bệnh cảm cúm nhỏ đều có thể đưa người ta vào chỗ chết, nếu như gặp bệnh truyền nhiễm bùng phát, đương nhiên là bó tay không có cách nào rồi.”

Nghiêm Dương mỉm cười với Nhâm Lê, trong mắt dâng đầy sự dịu dàng.

Nhâm Lê thẹn thùng đỏ mặt, khoát tay.

“Nếu như trong mộ này không chôn người, vậy không giống với chuyện cổ của anh Tiểu Dương. Trong mộ này khẳng định là cũng không có hai thứ đồ kia, chúng ta đi thôi.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Được, nhưng chúng ta phải đi như thế nào?”

Nhâm Lê cười cười giảo hoạt, trong mắt Nghiêm Dương lại là tinh nghịch đáng yêu vô cùng.

“Lần này em có cách.”

Dứt lời, đi tới trước một cái cột, ấn lên hoa văn trang trí trên cây cột, lại ‘Ầm’ một tiếng, bức tường ở hướng bắc xuất hiện một lối ra giống như cái mà hai người Nhâm Lê dùng để đi vào đây.

Lần này đổi thành Nghiêm Dương kinh ngạc.

“Làm sao em biết?”

Nhâm Lê cười thầm hai tiếng, kiêu ngạo nói:

“Em là chuyên nghiệp mà.”

Nghiêm Dương thờ ơ, không để ý đến Nhâm Lê, đi đến lối ra.

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương không để ý đến mình, bĩu môi, cũng đi đến lối ra.

“Lần này để anh chui ra trước.”

Nói xong, Nghiêm Dương nhích người chui vào.

Nghiêm Dương đi vào, im lặng nửa ngày, sau đó rất bình tĩnh nói với Nhâm Lê:

“Đi đi, không sao đâu.”

Nhâm Lê đầu tiên là thấy kỳ lạ vì sao Nghiêm Dương không nói lời nào, sau đó nghe được giọng nói của anh, yên tâm chui vào trong lối ra.

Sau khi đi vào, Nhâm Lê biết vì sao Nghiêm Dương lại im lặng.

Bởi vì, đi một vòng, bọn họ lại quay lại ngôi mộ ban đầu.

Lối đi kia còn tản ra ánh sáng mờ nhạt, mà trong mộ lại không có một bóng người.

Nhâm Lê nhìn lối đi đối diện, con đường trong mộ tản ra ánh sáng âm u, thật lâu không nói gì.

.

“Này, chúng ta còn phải đi bao lâu?”

Y An giơ đèn pha lên, nhìn vách tường hai bên này giờ không hề thay đổi.

Chung Ly Tu đi ở phía trước, vẫn như lúc thường giấu mình trong bóng tối, nghe được lời nói của Y An, bước chân hơi dừng lại, vài giây sau lại tiếp tục đi tới.

“Sắp.”

Y An buồn bực nói:

“Năm phút trước anh cũng nói như vậy.”

Y An mắt nhìn con đường, đôi mắt sụp xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương song song đi trong mộ, đèn pha được buộc ở ba lô trên vai Nhâm Lê.

“Đường vào mộ này, hình như rất dài.”

Nghiêm Dương cười nói với Nhâm Lê.

“A, lần trước không có đi con đường này, nhưng có vẻ như rất dài đó.”

Nhâm Lê tỏ vẻ đồng ý.

Nhâm Lê nhìn con đường, tối tăm dày đặc không thấy điểm cuối.

“Ngôi mộ này, không phải là xây thẳng đến tận núi chứ?”

Nhâm Lê nhớ lại mấy dãy núi vây xung quanh thôn Văn Thạch, nói:

“Lần trước là vội vàng đi tới tầng thứ ba, không có vào sâu quan sát như vậy....Nhưng mà, quy mô của ngôi mộ này hẳn là lớn hơn dự tính.”

Nghiêm Dương ‘ừ’ một tiếng, sau đó phát hiện trong tay đã bị Nhâm Lê nhét vào thứ gì đó.

Hình dạng kia, là một tượng đất.

Nghiêm Dương không khỏi liếc mắt nhìn Nhâm Lê, trêu đùa:

“Sao lại chịu đưa bảo bối này cho anh thế?”

Nhâm Lê không biết trong bóng tối này Nghiêm Dương có nhìn thấy gương mặt mình đỏ lên hay không, nhưng nghe ngữ điệu trên đùa của người kia, không khỏi buồn bực nói:

“Cho anh thì anh cầm lấy đi, dài dòng làm gì, không muốn thì trả em.”

Nghiêm Dương nhanh chóng cất tượng đất vào trong túi áo, bộ dáng như sợ Nhâm Lê sẽ cướp mất.

“Sao có thể không cần chứ, sau này đều cho anh đi?”

Nhâm Lê liếc nhìn Nghiêm Dương một cái, lầm bầm:

“Một cái tượng đất thôi, nhìn xem anh khẩn trương kìa, cho anh cho anh, về sau đều cho anh.”

Nghiêm Dương mỉm cười nhân nhật, trong lòng mãn nguyện, anh biết, kia không chỉ là một tượng đất, mà chính là ‘con gái’ của bọn họ.

Này, có phải biểu thị rằng Nhâm Lê đã nhận anh rồi đúng không?

“Đừng đi.”

Nhâm Lê đột nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?”

Nghiêm Dương hỏi.

Nhâm Lê nhìn về phía trước, lại lắc đầu, gương mặt tràn đầy hoang mang.

“Không, không sao...”

Nghiêm Dương vẫn đứng im không đi tiếp, hơn nữa còn nói ra sự hoang mang của Nhâm Lê,

“Con đường này, hình như là càng lúc càng rộng ra.”

“Không phải em nhìn nhầm sao?”

Nhâm Lê nhíu mày, nhìn về phía trước, cảm thấy kỳ quái không thể hiểu được.

Khóe miệng Nghiêm Dương từ từ nhếch lên.

“Có lẽ, là ảo giác của chúng ta.”

30. Chương 30: Ảnh Da Thiểm Tây – 11

Nhâm Lê nhắm mắt lại, bên tai chỉ còn nghe được tiếng bước chân của hai người, thông qua bàn tay truyền đến độ ấm của người kia.

Nghiêm Dương nắm tay Nhâm Lê, hai người song song đi ở trên đường, cùng nhắm mắt lại.

Sau khi dừng nói chuyện với nhau, trong mộ trở nên yên tĩnh quỷ dị, ngoại trừ tiếng bước chân cùng tiếng hô hấp mờ nhạt thì không còn tiếng động gì khác.

Nhâm Lê liếc đôi môi khô nứt.

“A Dương...”

“Ừ?”

Nghiêm Dương che chở cho Nhâm Lê, hai người giống như hai kẻ mù đi rất khó khăn.

“Em nói này...”

Nhâm Lê không nhìn được mở mắt ra, dùng chân lại.

“Chúng ta đổi cách khác đi.”

Nghiêm Dương cũng mở to mắt ra dùng lại, dưới tình trạng ánh đèn không còn sáng như lúc trước nhìn Nhâm Lê:

“Muốn đổi cách nào?”

Nói xong ánh mắt liền lướt nhìn sang đôi môi khô nứt của Nhâm Lê, không khỏi nhú mày, nén giận nói:

“Đứng liếm môi, khát thì uống nước, càng liếm sẽ càng nứt ra nhiều hơn đấy.”

Nhâm Lê cười cười không để ý.

“Không sao đâu, bắng không chúng ta tắt hết đèn đi đi? Nhắm mắt lại như vậy rất phiền phức...Nếu như vách tường trong mộ gây ảo giác cho chúng ta khiến chúng ta đi lòng vòng mãi, thì tắt hết đèn đi có hiệu quả không khác gì mấy so với việc chúng ta nhắm mắt lại.”

Nghiêm Dương tháo ba lô xuống lấy một chai nước ra đưa cho Nhâm Lê, ngẫm nghĩ.

“Hay là, anh nhắm mắt đi ở đằng trước, em đi theo anh, cố gắng không chú ý đến vách tường ở bên cạnh.”

Nhâm Lê mở nắp chai ra uống ngay một ngụm nước, nghe thấy lời của Nghiêm Dương cũng chưa trả lời ngay, mà nhìn chăm chăm vào bình nước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Tiểu Lê?”

Nghiêm Dương cất tiếng hỏi, tuy rằng trong mộ này không có hồn ma quỷ thần gì, nhưng trí tuệ của người xưa cũng không thể coi nhẹ, nếu không, bọn họ cũng sẽ không phải đi lòng vòng lâu như thế.

Nhâm Lê phục hồi tinh thần, cười cười ngại ngùng với Nghiêm Dương:

“Xin lỗi, vừa rồi nghĩ đến vài việc nên có hơi xuất thần.”

Nghiêm Dương lo lắng nhìn Nhâm Lê.

“Đang suy nghĩ việc gì, có chuyện gì không thoải mái nhất định phải nói cho anh, nhé?”

Nhâm Lê cầm chai nước còn sót lại non nửa trả lại cho Nghiêm Dương, trề môi nói:

“Biết rồi biết rồi.”

Bản thân chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, mộ này chưa từng được tu sửa, nhưng vì sao lại xuất hiện đường đi trong mộ, thậm chí còn có cả những thứ này của chủ mộ nữa?

Nghiêm Dương nhận lấy chai nước trong tay Nhâm Lê uống ngay một ngụm, cũng không để tâm đến vừa rồi Nhâm Lê suy nghĩ cái gì, ‘ực’ một tiếng, đóng chai lại, trêu ghẹo Nhâm Lê:

“Chai nước này không thể ném lung tung đúng không?”

Nhâm Lê liếc mắt khinh thường:

“Đồ chúng ta mang theo đều được sắp xếp ổn thỏa, cũng không có chuyện gì nguy hiểm, mang vào thế nào liền mang ra như thế, nơi này dù sao cũng là một ngôi mộ cổ. Đây, giá trị của ngôi mộ cổ thời Chiến quốc ở phía dưới rất cao đấy.”

Nghiêm Dương cười ha ha hai tiếng, cất cái chai vào trong túi.

“Đi thôi.”

Nhâm Lê kéo kéo góc áo Nghiêm Dương.

“Làm theo cách anh nói cũng được.”

Nghiêm Dương gật gật đầu, lấy từ trong túi ra một đoạn dây, dưới ánh mắt nghi hoặc của Nhâm Lê vung tay hai cái, sau đó kéo tay phải Nhâm Lê qua quần lên một vòng, vừa khít che đi dấu ấn hình dây leo màu đen kia.

Tay Nhâm Lê run lên, kỳ quái hỏi:

“Anh làm gì?”

Nghiêm Dương cười hắc hắc, toàn thân đều để lộ ra sự lưu manh:

“Làm gì? Trói em lại.”

Không hiểu sao Nhâm Lê cảm thấy tai mình nóng lên, muốn rút cổ tay đang nằm trong tay Nghiêm Dương lại, ai ngờ Nghiêm Dương cũng không có ý định làm như Nhâm Lê muốn, trong nháy mắt Nhâm Lê giấy dựa liền lật cổ tay lại, lộ ra mu bàn tay.

Nghiêm Dương xoay người, khẽ hôn lên mu bàn tay của Nhâm Lê, nhẹ nhàng đụng chạm:

“Công chúa của anh, xin hãy giao tất cả cho anh đi.”

Toàn thân Nhâm Lê rơi vào tình trạng thờ đẫn, nháy mắt lấy lại tinh thần liền xù lông, nhanh chóng rút tay về, sau đó giận dữ hét lên:

“Nghiêm Dương! Anh làm cái gì đấy!”

Nghiêm Dương lại rất tự nhiên phóng khoáng, thậm chí khi nhìn thấy Nhâm Lê đỏ mặt lên còn huýt sáo một tiếng.

Nhâm Lê trừng to mắt, nổi giận đùng đùng xoay người bước đi.

Tiếc rằng, Nhâm Lê đã quên mất một việc, tay cậu vẫn còn bị Nghiêm Dương ‘nắm’.

Vì thế, Nhâm Lê bước đi được hai bước liền không thể bước tiếp nữa.

Nghiêm Dương đi đến bên cạnh Nhâm Lê:

“Được rồi...nắm tay như vậy đi mới an toàn.”

Dứt lời, liền tắt đèn pha đi.

Trong bóng đêm, Nhâm Lê cảm thấy hô hấp của Nghiêm Dương nhẹ nhàng phả ra ở phía trước, từng lời từng chữ của Nghiêm Dương theo đó đều có một loại hơi thở ái muội.

Anh nói:

“Đi nào, đi theo anh.”

Anh nói:

“Này, phía trước có cái gì thì phải nói với anh đấy.”

Nhâm Lê đi theo Nghiêm Dương, nghĩ đến một màn vừa rồi, mặt liền đỏ rực lên, ánh mắt hơi lóe, không biết là nghĩ đến điều gì.

Đi trong bóng đêm hồi lâu, tầm mắt cũng dần dần bị đồng hóa, không bao lâu sau, liền thấy được cửa lớn xuất hiện đằng trước.

Cậu vẫy vẫy tay, Nghiêm Dương ở đầu kia dây thừng liền bật người phản ứng:

“Có chuyện gì?”

“Tối rồi.”

Nhâm Lê lẳng lặng nói, ngữ khí bình thản khiến Nghiêm Dương nhúm mày.

Sau khi mở mắt ra, Nghiêm Dương nhìn thấy cánh cửa kia tách ra một khe hở, cùng với mấy cái túi bị vút lung tung, trong túi có mấy thứ gì đó nằm trên mặt đất. Hít hít mũi, Nghiêm Dương ngửi ra là mùi thuốc súng.

Đèn pha được bật lên từ sớm, dưới ánh đèn lộ ra gương mặt bình tĩnh của Nhâm Lê ở gần đó.

“Loại tình huống này...”

Nghiêm Dương không biết nên nói gì cho phải, loại tình huống này, nếu không phải trong mộ có thứ gì đó chạy ra, bằng không chính là Chung Ly Tu xảy ra vấn đề.

Tóm lại, là tình huống không có gì tốt.

“Anh của em sẽ không sao, A Tu anh ta...cũng sẽ không có chuyện gì đâu.”

Dây thừng vẫn buộc trên cổ tay, nhưng ‘Song sinh’ quả thực không xuất hiện cảm giác không tốt. Mà với Chung Ly Tu, Nhâm Lê thật sự nghĩ không ra anh ta có thể làm gì với Y An.

Y An ấn lên cánh tay đang chảy máu không ngừng của người đàn ông kia, hốc mắt không hiểu sao lại hồng lên.

Hai người vô cùng chật vật, Chung Ly Tu ngồi tựa trong một góc, hơi ngẩng đầu lên, ống tay áo trên cánh tay trái đã rách nát không còn nguyên vẹn. Y An ngồi xổm ở bên cạnh Chung Ly Tu, trên bộ quần áo màu trắng dính đầy vết bẩn và vết máu, vạt áo phía dưới bên trái bị xé ra, băng bó cánh tay của Chung Ly Tu. Chiếc kính mắt gọng bạc cũng không thấy đâu, gương mặt luôn bình tĩnh lúc này cũng trở nên phức tạp.

“Sợ gì chứ, còn có tôi đây mà.”

Trong giọng nói của Chung Ly Tu vẫn mang theo ý cười.

“Anh câm miệng!”

Y An mặc dù ngoài miệng hung dữ, nhưng động tác trên tay vẫn rất dịu dàng.

Chung Ly Tu muốn giơ cánh tay lên, lại bị Y An ngăn lại:

“Làm gì, đừng lộn xộn.”

“Không sao đâu, vết thương nhỏ như thế này...”

Nói chưa dứt lời, đã bị Y An chặn ngang.

“Anh là bác sĩ hay tôi là bác sĩ! Vết thương thế kia là vết thương nhỏ thì vết thương thế nào mới là vết thương lớn chứ!”

Chung Ly Tu bắt đầu dĩ hơi mỉm cười, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Đáng tiếc, Y An cúi đầu băng bó cho anh ta không nhìn thấy được.

Vừa băng bó xong, Y An liền nghe thấy tiếng bước chân.

Trong bóng đêm, thân thể Y An cứng ngắc, hô hấp cũng chậm hơn rất nhiều, lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng kia.

Chung Ly Tu cảm nhận được sự khẩn trương của Y An, không khỏi an ủi:

“Không sao đâu.”

Vừa mới nói dứt câu, liền nghe thấy tiếng của Nhâm Lê:

“Anh, A Tu, là hai người sao?”

Tiếp đó, là ánh sáng đã lâu không nhìn thấy.

Nhìn thấy hai người, Nhâm Lê kinh ngạc hô lên:

“Hai người bị sao thế này?”

“Trào Phong.”

Chung Ly Tu thản nhiên nói.

Nhâm Lê mở to hai mắt nhìn:

“Nơi này sao lại có thứ như vậy chứ?”

“Không biết. Có lẽ là Trào Phong bảo vệ...cho ảnh da và sách.”

Chung Ly Tu đưa mắt.

Nhâm Lê theo ánh mắt của Chung Ly Tu, quả nhiên nhìn thấy thứ mà bọn họ muốn tìm.

“Trào Phong, là một trong chín đứa con của Rồng, tượng trưng cho sự may mắn, vẻ đẹp và sự uy nghiêm. Có sức mạnh đẩy lùi yêu ma, nhưng cũng mang hàm nghĩa tai họa.”

Nhâm Lê giải thích cho Y An.

“Ừm.”

Nghiêm Dương gật đầu, nhưng Y An lại không có phản ứng gì.

Chú:

Trào Phong là một trong chín đứa con của Rồng, thường được đặt ở trên sườn mái của các ngôi nhà cổ xưa, vừa mang đến may mắn tiền tài, vừa trấn áp ma quỷ. Tuy nhiên, Trào Phong cũng bị coi là hiện thân của thiên tai, các hiện tượng như động đất, sóng thần, hạn hán đều được coi là ảnh hưởng từ sức mạnh của Trào Phong. Theo truyền thuyết thì Trào Phong còn là tim của Bàn Cổ.

31. Chương 31: Ảnh Da Thiểm Tây – 12

“Khi nào thì chúng ta rời đi?”

Im lặng một lát, Y An đột nhiên lên tiếng.

“Hở?”

Nhâm Lê hoang mang nhìn Y An, không hiểu sao cảm thấy anh họ hôm nay rất không bình thường.

“Cánh tay của Chung Ly Tu, cần có thuốc mới được.”

Y An dường như là đang giải thích điều gì đó.

Lúc này Nghiêm Dương đang nghiên cứu ảnh da và quyển sách kia, Chung Ly Tu nhắm mắt lại không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Vậy bây giờ đi luôn đi.”

Nhâm Lê tuy rằng còn tràn ngập nghi ngờ với gian mộ này, nhưng nhìn vết thương không nhẹ trên cánh tay của Chung Ly Tu cũng không có ý kiến gì nữa.

Y An đứng dậy, muốn kéo Chung Ly Tu theo, ai ngờ vừa mới đứng lên chân liền mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Nghiêm Dương tay mất nhanh nhẹn đỡ lấy Y An, Chung Ly Tu cũng mở hai mắt vẫn nhắm ra.

“Không sao.”

Y An khoát tay.

“Chỉ hơi tụt huyết áp thôi.”

Nhâm Lê vội vàng lấy từ trong túi ra một miếng chocolate đưa cho Y An, lo lắng nói:

“Không khí ở nơi này không được tốt lắm, chúng ta xuống đây cũng được khoảng mười mấy tiếng rồi, nhanh chóng đi lên vẫn tốt hơn.”

Dứt lời, liền đỡ lấy Y An từ trong tay Nghiêm Dương, tự mình đỡ anh họ.

Nghiêm Dương cũng không nói lời nào đỡ Chung Ly Tu lên, bốn người chuẩn bị quay lên mặt đất.

Có lẽ là vì Chung Ly Tu, lần đi ra thông qua con đường mộ kia dễ dàng hơn, thậm chí một giây đi ra khỏi mộ kia Nhâm Lê còn có cảm giác mình đang nằm mơ.

Hai giờ chiều, mặt trời nóng rát vô cùng, Nhâm Lê thoát lực nằm im ở cửa động không muốn đi tiếp nữa.

Nghiêm Dương nhìn mặt trời giống như hòn lửa đang cháy kia, lại nhìn Nhâm Lê đang nằm trên mặt đất không chịu đi, dịu dàng nói:

“Đứng lên, chúng ta đi về trước, em nằm như vậy đợi lát nữa mất nước là không ổn đâu.”

Nhâm Lê giả chết, nhắm mắt lại không chịu động đậy.

Ở phía dưới còn chưa thấy gì, nhưng nếu đã đi ra liền mệt đến mức không muốn động đậy, Nghiêm Dương, Chung Ly Tu thì không nói làm gì, vì sao ngay cả Y An cũng không thấy mệt?

Y An nhìn Nhâm Lê đang giả chết, cười lạnh một tiếng, đi qua tỏ vẻ muốn đá một cái.

Nhâm Lê lập tức nhảy dựng lên, ỉu xiu trốn ở đằng sau Nghiêm Dương.

Y An mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn Nhâm Lê, sau đó xoay người rời đi.

Chung Ly Tu vẫn luôn im lặng nhủ mày, sau đó cũng đi theo Y An.

Nghiêm Dương cười cười lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống:

“Lên nào.”

“A?”

Nhâm Lê không hiểu gì cả.

“Lên đây, anh công em.”

Nghiêm Dương bất đắc dĩ lặp lại một lần nữa.

Nhâm Lê sững sốt, sau đó ‘ừm’ một tiếng, nằm sấp lên lưng Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương đứng dậy, hai tay ôm chặt Nhâm Lê, chỉ sợ cậu không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Nhâm Lê vòng tay bám lấy Nghiêm Dương, không biết là do nóng hay làm sao, tai đỏ rực lên.

Mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người Nghiêm Dương dường như cũng biến thành mùi thơm, hai người không ai nói gì, phía sau bọn họ, là hai cái túi gắn chặt vào nhau.

Cái túi của Chung Ly Tu để ở cửa động cũng không bị cô đơn, bởi vì bên cạnh nó cũng có một cái túi nữa, là của Y An.

.

Bệnh viện Đông Tân thành phố T.

Vết thương trên cánh tay Chung Ly Tu khiến Y An canh cánh trong lòng, sự thật chứng minh ở thôn Văn Thạch không có điều kiện để chữa trị vết thương như vậy, vì thế sau khi Y An tiến hành sơ cứu đơn giản cho Chung Ly Tu ở bệnh viện của Tây An thì hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng đưa Chung Ly Tu về thành phố T.

Về phân trình độ chữa bệnh ở Tây An thừa sức chữa trị cho vết thương loại này thì hai người đều vô cùng ăn ý không hề nhắc đến.

Theo quan điểm của Y An, đặt người ở dưới mắt mình để trông coi thì tốt hơn là để xa nhiều.

Còn Chung Ly Tu, từ đầu đến cuối cũng chỉ im lặng.

Giống như chỉ cần là Y An yêu cầu, anh ta đều sẽ đáp ứng vô điều kiện.

Bốn người trực tiếp bay từ Tây An đến thành phố T, Y An vì muốn phòng ngừa ‘thứ kia’ sẽ làm gì đó nên luôn bận rộn giải quyết, tất nhiên không cần bọn họ quan tâm.

Là ảnh da, và một quyển sách.

Ảnh da cũng chỉ là ảnh da bình thường, thậm chí còn không thể nói rõ là đẹp ở chỗ nào, chỉ là một người phụ nữ rất đẹp thôi.

Sách cũng là sách bình thường, một quyển sách mỏng manh, trên chất giấy vàng ghi chép lại những chuyện cổ cũng rất bình thường.

Nhâm Lê thật sự không hiểu hai thứ đồ này có chỗ nào đặc biệt, không có linh khí, không có tử khí, không có dao động pháp thuật, không có lời nguyền, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhâm Lê cứ như vậy nhìn đi nhìn lại ảnh da và quyển sách kia, nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

“Đúng rồi, tôi quên nói cho cậu một việc.”

Chung Ly Tu nằm ở trên giường bệnh nói với Nhâm Lê.

“Việc gì?”

Tầm mắt của Nhâm Lê rời khỏi ảnh da và quyển sách, nhìn người thanh niên gương mặt lúc nào cũng lộ vẻ lạnh lùng kia.

Rời đi mấy ngày, sau khi trở về Y An tất nhiên là phải bận rộn xử lý chuyện trong bệnh viện, Nghiêm Dương cũng bận rộn đến không thấy người đâu, cho nên hiện tại trong phòng bệnh chỉ còn Nhâm Lê và Chung Ly Tu một người rảnh rỗi và một người bệnh.

“Tôi tìm được Tiểu Hi rồi.”

“Con bé ở đâu?!”

Nhâm Lê bật dậy, cao giọng hỏi.

“Nhà của tôi.”

Chung Ly Tu ngừng lại một chút, dường như đang suy nghĩ xem phải nói như thế nào.

“Cậu biết không, Tiểu Hi cô ấy...bị thương rất nặng. Ở lại nhà của tôi cô ấy có thể hồi phục nhanh hơn.”

Nhâm Lê trầm ngâm suy nghĩ, giọng nói ẩn chứa nguy hiểm:

“Giải thích đi.”

Chung Ly Tu cũng không để ý.

“Không có gì để giải thích, dù sao, hiện tại cô ấy rất an toàn.”

“Chung-Ly-Tu.”

Nhâm Lê gằn giọng nói ra từng chữ một:

“Hi Hi nó là con gái của tôi, tôi-cần-được-giải-thích.”

Chung Ly Tu liếc mắt nhìn Nhâm Lê đang lửa giận ngút trời một cái, sau đó nói:

“Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cô ấy vẫn tên là Chung Ly Hi.”

Nhâm Lê giống như bị nghẹn, đôi mắt sáng ngời tràn ngập sự kinh ngạc.

“Cô ấy...vốn là người nhà Chung Ly, sau đó xảy ra chút chuyện, hiện tại thì, coi như nhà Chung Ly nhận lại cô ấy.”

Nhâm Lê không biết nên nói cái gì mới phải, nhà Chung Ly đến đời sau như bọn họ gần như đã đi vào truyền thuyết, tất cả mọi thứ của gia tộc kia không phải chuyện mình có thể đụng vào.

Dù sao thì, cậu có mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ có thể quản được chuyện của người sống.

Mà nhà Chung Ly, lại quản chuyện người chết.

“Nhưng mà, chuyện này cũng không có gì ngăn cản việc cô ấy tiếp tục làm ‘con gái’ của cậu.”

Chung Ly Tu thản nhiên nói.

Nhâm Lê cắn chặt môi, sau đó cười chế giễu, ánh mắt nhìn Chung Ly Tu trở nên phức tạp:

“Đây có thể xem là gì, an ủi sao?”

“Tôi sẽ an ủi cậu à?”

Chung Ly Tu hỏi ngược lại.

Nhâm Lê không nói lời nào, tay nắm chặt thành quyền.

Chung Ly Tu có vẻ mệt mỏi nhắm mắt lại:

“Tóm lại, Tiểu Hi cô ấy sẽ quay về cạnh cậu, về phần chuyện gì xảy ra với cô ấy, cậu hoàn toàn không cần quan tâm. Thậm chí lời nguyện ở thôn Văn Thạch cậu cũng không cần để tâm đến, sẽ có người xử lý tốt chuyện này.”

“Vậy, hai món đồ này phải làm sao?”

Nhâm Lê hỏi.

Chung Ly Tu mở mắt ra nhìn ánh da và quyển sách được Nhâm Lê đặt cạnh cửa sổ, ánh mắt giống như xuyên qua không gian và thời gian, quanh quẩn trong khe hở nào đó không rõ. Nhưng một lát sau anh ta đã thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Nhâm Lê.

“Những thứ này? Cầm lấy đi, một ngày nào đó sẽ cần dùng đến.”

Khi Nghiêm Dương về đến nhà thì đã hơn sáu giờ, đây là ngày thứ ba từ khi bọn họ quay về từ Tây An.

Ba ngày này, mình bận rộn còn phải nhờ cả người khác làm việc liên tục mới xong việc trong đội, cũng không thể liên lạc với Nhâm Lê, cũng không biết cậu nhóc kia hiện tại thế nào rồi, vừa định gọi điện thoại liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Buông cốc nước vừa mới uống được một ngụm xuống, vội vàng chạy ra mở cửa. Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy người mình đang nhớ nhung đứng ở đó, nhưng tâm trạng có vẻ không tốt.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương kéo người vào cửa, hỏi.

Nhâm Lê không muốn nói chuyện, thực ra, chính cậu cũng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở cửa nhà Nghiêm Dương, chỉ là trong lúc vô thức cậu đã đi đến nơi này.

Nghiêm Dương là ai? Chính là nhân vật trong vài năm học tập trong trường là tinh anh, ở trong quân đội thì nổi trội tỏa sáng, tất nhiên nhìn thấu được tâm trạng không tốt của Nhâm Lê, trực giác của loài sói giúp anh không để lộ chút cảm xúc nào chuyển đề tài.

“Đúng rồi, đã ăn chưa?”

Nhâm Lê lắc đầu, vẫn không nói gì.

Nghiêm Dương không để ý cười cười.

“Anh cũng chưa ăn, nếu vậy chúng ta cùng đi ăn chứ?”

—— Ánh da Thiểm Tây – Kết thúc ——

32. Chương 32: Bệnh Viện Kinh Hòa – 1

Bệnh viện, rốt cuộc là nơi như thế nào?

Trong cái nhìn của Nghiêm Dương, bệnh viện là nơi tràn ngập tử vong.

Thực ra cũng không thể trách Nghiêm Dương nghĩ như vậy, anh Nghiêm của chúng ta từ nhỏ thân thể đã rất mạnh khỏe, đừng nói là bệnh nặng, ngay cả cảm cúm phát sốt cũng ít vô cùng. Vài năm vào quân đội kia, bị thương cũng chỉ đến bệnh viện băng bó một chút rồi lại chạy về đơn vị, số lần có thể đếm gọn trên một bàn tay.

Mà ở bệnh viện thứ anh thấy được nhiều nhất chính là cái chết.

Không thể không nói, sự bài xích của Nghiêm Dương với bệnh viện đã đạt đến trình độ kỳ lạ, càng kỳ lạ chính là ngay cả anh cũng không hiểu vì sao mình lại ghét bệnh viện đến thế.

Vì thế lúc này, chúng ta có thể nhìn thấy Nghiêm Dương vẫn mặc đồng phục chưa thay đồ, vẻ mặt đau khổ đứng trước cửa bệnh viện Đông Tân hồi lâu.

Nghiêm Dương cau mày, nhìn lên tòa nhà bệnh viện cao tầng.

Không hiểu vì sao, vừa bước vào bệnh viện Đông Tân anh liền cảm thấy toàn thân mình không thoải mái, cảm giác kia, giống như có người đang ở trong bóng tối nhìn trộm anh vậy, tuy rằng không thực sự gây thương tổn, nhưng sẽ khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Này... Em đã quan sát anh từ nãy... Anh rút cuộc... Có muốn đi vào không...”

Giọng nói yếu ớt từ đằng sau truyền đến, Nghiêm Dương nhìn lại, thì ra là Nhâm Lê đang mặc áo choàng trắng đứng đó.

Này, không tệ, không phát hiện ra Nhâm Lê không có nghĩa là tính cảnh giác của mình bị giảm.

Nhâm Lê khoác áo choàng trắng trên người, có cảm giác không được thích hợp lắm.

“Này này, anh đang nghĩ cái gì thế?”

Nghiêm Dương hoàn hồn:

“A, không có gì, sao em lại ăn mặc như vậy?”

Nhâm Lê liếc mắt xem thường:

“Em đang đi làm đó, cho dù không làm gì cả, nhưng dáng vẻ bên ngoài vẫn phải giả bộ cho đúng.”

“Đúng rồi, em làm gì ở đây? Bộ dáng của em nhìn rất ham chơi mà.”

Nghiêm Dương tò mò, biết làm sao được, trên người Nhâm Lê thật sự không tìm ra được chút khí chất nào của bác sĩ.

“Em? Hừ hừ...”

Về mặt Nhâm Lê vô cùng đặc ý.

“Em là người lớn nhất ở toàn bộ bệnh viện này!”

Có lẽ là vì thấy rất thú vị, mỗi lần Nghiêm Dương nhìn thấy dáng vẻ đặc ý của Nhâm Lê đều nhịn không được muốn đánh cậu mấy cái.

“Em lớn nhất? Vậy còn Y An...”

Nhâm Lê nghe thấy tên của Y An, nhất thời giống như một quả bóng bị xì hơi, xẹp hẳn xuống, buồn bã ủ rũ phát phát tay.

“Đừng nhắc đến anh ta đừng nhắc đến anh ta, ngoài này nóng quá, chúng ta đi vào trong trước đã.”

Nói xong, liền kéo tay Nghiêm Dương đi về phía trước.

Nghiêm Dương tuy rằng không muốn đi vào tòa nhà này, nhưng anh lại càng không muốn buông tay Nhâm Lê ra, nghĩ đến mục đích mình tới nơi đây, cắn răng một cái quyết tâm theo vào.

Vừa vào bệnh viện, một cơn gió mát liền phả vào mặt, Nhâm Lê lim dim mắt rất thoải mái. Như vậy, thật giống như một con mèo nhỏ được người ta vuốt ve.

Bên trong bệnh viện được thiết kế đẹp dễ thanh nhả, mang phong cách của bệnh viện tư, yên tĩnh mà ấm áp, Nghiêm Dương khen ngợi:

“Bệnh viện này thật ra không tệ.”

“Đúng vậy.”

Không biết từ khi nào, hai người vốn là một người đi trước một người đi sau biến thành cùng đi song song với nhau.

“Có điều hiện tại danh tiếng đã lan xa, bệnh nhân đến khám ngày càng đông, toàn bộ bệnh viện cũng được phân ra theo từng cấp độ. Giống như nơi này, là chỗ của bệnh nhân có tiền, đằng trước là khu của người nằm viện lâu, chỗ này cũng kém hơn.”

“Còn như vậy nữa sao?”

Nghiêm Dương thật sự không biết bệnh viện còn như thế này nữa.

“Đây là bệnh viện tư nhân, không phải tổ chức từ thiện, đương nhiên là phải kiếm tiền rồi.”

Hai người đi đến cửa thang máy, Nhâm Lê nhẹ nhàng giẫy bàn tay được Nghiêm Dương nắm lấy, ấn nút gọi thang máy.

“Nhà họ Y vẫn thiếu chút tiền ấy sao?”

Nghiêm Dương nhìn ngón tay thon dài trắng nõn kia, ánh mắt hơi tối lại, giọng nói cũng có chút ám ách.

“Bệnh viện kiếm tiền rất tốt.”

Nhâm Lê không chú ý đến sắc mặt của Nghiêm Dương, nhàm chán nhìn thang máy.

“Huống chi, từ hơn hai mươi năm trước nhà họ Y đã đầu tư rất nhiều tiền vào đây.”

“Ừm... Việc này anh cũng từng nghe nói rồi.”

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Nghiêm Dương nhìn thang máy không có một bóng người, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

“Đi nào.”

Nhâm Lê đi vào thang máy trước, Nghiêm Dương đi sát theo sau.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, không biết có phải là ảo giác không, trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại Nghiêm Dương nhìn thấy gương mặt của một người phụ nữ hiện lên.

Nhưng mà, trong thang máy thực sự không có người thứ ba.

“Nơi này, trước kia hình như là khoa chuyên về sản.”

Nhâm Lê không biết có phải là vì nhàm chán hay không, kể lại lịch sử nơi này cho Nghiêm Dương.

“Làm sao em biết? Khi đó... Em hẳn là vẫn chưa sinh ra đi...”

Nghiêm Dương không muốn để cho Nhâm Lê nhận ra sự khác thường của mình, cười nói.

Nhâm Lê bĩu môi:

“Em ở đây không có việc gì làm, vì thế liền ngồi xem lược sử và mấy thứ khác. Nơi này trước kia là khoa phụ sản, chỉ có bốn tầng. Cuối cùng được thay đổi thành như bây giờ.”

“Đúng rồi, nếu em không có chuyện gì làm, sao lại đến nơi này?”

Nghiêm Dương không bận tâm nhiều đến vấn đề khoa phụ sản của bệnh viện, hỏi.

Nhâm Lê ngừng lại một chút.

“Bởi vì phải canh giữ nơi này.”

“Canh giữ nơi này?”

Nghiêm Dương vừa mới nói xong, liền cảm thấy dưới chân rung lên một hồi, đồng thời, đèn trong thang máy cũng tắt phụt.

Thân thể đã trải qua quá trình huấn luyện lâu dài không hề tỏ ra kinh sợ trước tình huống đột ngột xảy ra, Nghiêm Dương cầm lấy tay Nhâm Lê trước.

Bàn tay kia, thon dài, ấm áp.

“Có lẽ là... bị hỏng...”

Trong bóng tối, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất rõ ràng, Nghiêm Dương nghe thấy rất rõ, tiếng hít thở kia dần trở nên dồn dập.

“Tiểu Lê, em làm sao vậy?”

Nghiêm Dương siết chặt tay, hỏi.

“Không có gì... Chúng ta cứ bình tĩnh, chắc sẽ nhanh chóng ổn định thôi.”

Nghiêm Dương có thể cảm nhận được tiếng hô hấp dồn dập của Nhâm Lê, nhưng lại không nhìn thấy được hai gò má đỏ ửng của cậu.

“Đúng rồi, em vừa nói phải canh giữ cái gì?”

Nghiêm Dương nghe được Nhâm Lê nói không đáng ngại, liền yên tâm.

“Một phong ấn... Đây... Em cũng không biết là phong ấn cái gì, nhưng em biết... Toàn bộ bệnh viện Đông Tân, thực ra chính là một phong ấn rất lớn.”

Giọng nói ấm áp của Nhâm Lê khiến Nghiêm Dương cảm thấy yên tâm.

“Anh cảm thấy, sau khi quen biết em, cái nhìn của anh với thế giới này có thay đổi rất lớn.”

Trong giọng nói của Nghiêm Dương ẩn chứa ý cười.

“Như vậy, anh hối hận vì đã quen biết em sao?”

Nhâm Lê có chút khấn trương, lại mang theo rất nhiều chờ mong.

Nghiêm Dương mỉm cười, tuy rằng Nhâm Lê không nhìn thấy rõ, nhưng cậu biết Nghiêm Dương đang mỉm cười, hơn nữa cười rất vui vẻ.

“Tất nhiên là không, nếu nói hối hận...”

Nói đến đây, Nghiêm Dương dừng lại.

“Hối hận cái gì?”

Nhâm Lê nghe rằng, nếu câu trả lời của Nghiêm Dương không khiến mình hài lòng, sẽ cắn anh ta!

“Hối hận... Vì sao không quen biết em sớm hơn một chút...”

Nghiêm Dương đặt một tay lên thắt lưng Nhâm Lê, một tay ôm vai Nhâm Lê, hơi thở phả lên cổ Nhâm Lê.

Nhâm Lê đỏ mặt, hai mắt hơi nhắm lại.

Nghiêm Dương cúi người, chạm lên môi Nhâm Lê.

Môi cùng răng giao nhau, ám muội tràn lan.

Nụ hôn kết thúc, sắc mặt Nhâm Lê ửng hồng tựa lên người Nghiêm Dương, thở dốc, đối với nụ hôn này, không có gì để hỏi.

Giọng nói của Nghiêm Dương ám ách.

“Tiểu Lê, đến ở cùng anh được không?”

Trong bóng đêm, Nhâm Lê không biết nên trả lời Nghiêm Dương thế nào, đồng ý, hay là không đồng ý.

Ở cùng với anh ta sao? Ở cùng một chỗ với một người đàn ông? Phải lấy thân phận một người đàn ông ở cùng với một người đàn ông khác sao?

Nhâm Lê không biết.

Cậu thật sự không biết mình đối với Nghiêm Dương mang loại tình cảm gì, nhưng mà, cậu cũng không thể lừa gạt mình rằng tình cảm đối với Nghiêm Dương chỉ là tình cảm bạn bè.

Đúng lúc đó, ngay khi cậu đang trầm mặc, đèn trong thang máy đột nhiên bật sáng, thang máy tiếp tục đi lên.

Từ lúc thang máy ngừng lại đến khi trở lại bình thường, toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong khoảng mười phút.

Có lẽ là vì ánh sáng, Nhâm Lê nhanh chóng đẩy Nghiêm Dương ra, mà cửa thang máy cũng mở ra, vì thế Nhâm Lê nhanh chóng vọt ra khỏi thang máy.

Nghiêm Dương nhìn bóng dáng Nhâm Lê hấp tấp luống cuống chạy đi, mỉm cười đầy tà khí.

Trốn sao? Xem em có thể trốn đến chỗ nào.

Sau đó không hề quay đầu lại rời khỏi thang máy.

Hai người đều không chú ý đến, trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, trên vách tường của thang máy xuất hiện bóng dáng một người phụ nữ.

Hình dáng kia, giống một người phụ nữ có thai.

33. Chương 33: Bệnh Viện Kinh Hồn – 2

Khi Nhâm Lê đẩy cửa phòng bệnh của Chung Ly Tu ra, Nghiêm Dương cũng vừa lúc đi đến.

Vừa vào cửa, Nhâm Lê kinh ngạc, bởi vì trong phòng bệnh không chỉ có Chung Ly Tu và Y An.

Người đứng bên cửa sổ rõ ràng chính là Nhâm Thiến.

“Dì út...”

Nhâm Lê hoảng sợ nói.

Nhâm Thiến mỉm cười tao nhã.

“Sao nào, nhìn thấy dì út liền không vui? Đến đây.”

Người đẹp hơi chuyển mắt, nhìn thấy Nghiêm Dương đứng sau Nhâm Lê.

Nghiêm Dương đi theo Nhâm Lê vào phòng bệnh, tiện tay đóng cửa lại, nhìn thấy Nhâm Thiến, hơi sững sốt, sau khi nghe thấy Nhâm Lê gọi người kia là ‘dì út’ liền hiểu rõ thân phận của bà.

“Chào bác gái, cháu là bạn của Tiểu Lê.”

Trên mặt Nhâm Thiến mang theo ba phần cười, gật đầu nói:

“Vị này chính là cảnh sát Nghiêm đúng không? Tiểu Lê nhà chúng tôi phiền cậu phải lo lắng rồi.”

Nhâm Lê muốn nói gì đó, lại bị Y An đưa mắt sang chặn lại, há miệng thở dốc, lại ngậm lại.

“Ha ha, nói cái gì mà chăm sóc chứ, cháu và Nhâm Lê chỉ là bạn tốt thôi, có gì khó khăn liền giúp đỡ nhau hẳn là việc nên làm.”

Nghiêm Dương cười ha ha, thầm nghĩ ‘bác gái’ này chính là người đến không có gì tốt đây.

Ai ngờ Nhâm Thiến chỉ mỉm cười, không kéo dài vấn đề này, ngược lại nhìn về phía Nhâm Lê, trong đôi mắt sáng ngời tràn ngập thương yêu.

“Tiểu Lê cùng cảnh sát Nghiêm đến thăm tiên sinh à?”

“A?... Dạ.”

Nhâm Lê hơi ngậy người nhận ra ‘tiên sinh’ trong miệng Nhâm Thiến chính là chỉ Chung Ly Tu, cảm thấy kỳ quái trong lòng.

“Ha ha.”

Nhâm Thiến cười hai tiếng.

“Tất cả mọi người cùng ngồi đi, đứng làm gì?”

Một câu này, liền giảm bớt bầu không khí ngại ngùng vừa rồi với Nghiêm Dương.

“Tiên sinh, mấy đứa nhỏ này gây thêm phiền phức cho ngài rồi.”

Khi nói lời này, giọng nói của Nhâm Thiến tràn đầy sự tôn kính, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Chung Ly Tu thản nhiên nói:

“Không sao, bọn họ đều tốt lắm.”

Nhâm Thiến không đồng tình cười cười.

“Lần này nếu không nhờ có tiên sinh giúp đỡ, mấy đứa nhóc này e rằng không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa. Khuyến tử cũng may mắn được tiên sinh cứu giúp.”

Chung Ly Tu giống như vô tình liếc nhìn Y An một cái, Y An đứng im ở một bên, khẽ cau mày.

“Không cần gọi tôi là tiên sinh gì cả, ở đây, tôi chỉ là bạn của con trai bà và Nhâm Lê thôi.”

Chung Ly Tu dựa ở trên giường, trong mắt không có nửa điểm cảm xúc.

Ánh mắt Nhâm Thiến hơi sáng lên một chút, cười cười, không nhắc lại.

Nhâm Lê không chịu ngồi yên, nhìn thấy trong cái giỏ hoa quả ở cạnh giường có táo liền vươn tay ra lấy, ai ngờ ai vừa mới chạm đến giỏ hoa quả liền bị đánh một cái, âm thanh vang dội, khiến Nhâm Lê đau đến nhe răng nhếch miệng, sau khi nhìn thấy người vừa ‘dạy dỗ’ cậu là Y An, liền không dám nói gì, tủi thân đi đến bên cạnh Nghiêm Dương, cúi đầu không nói lời nào.

Nghiêm Dương thấy tay Nhâm Lê đỏ lên một mảng, đau lòng cầm lên, đặt cánh tay kia của Nhâm Lê bên miệng thổi thổi, còn liếc mắt mang theo chút trách cứ nhìn Y An.

Nhâm Thiến thấy một màn như vậy, không khỏi nhíu mày, vừa định nói gì, liền nghe thấy Y An nói:

“Anh để ý đến nó làm gì, nó như vậy là đáng đánh, đồ của người bệnh, có thể tùy tiện ăn được sao?”

Việc này đúng là Nhâm Lê thiếu lễ độ, hơn nữa Nhâm Thiến còn đang ở bên cạnh, Nghiêm Dương cũng khó nói được điều gì, nhưng Nhâm Lê lại bĩu môi lầm bầm:

“Em chỉ muốn lấy quả táo nghịch một chút, cũng không định làm gì mà, A Tu cũng không để ý đâu.”

Nghiêm Dương nghe thấy bé cưng nhà mình lầm bầm, cảm thấy buồn cười nheo nheo cánh tay nhỏ bé của Nhâm Lê.

Giọng nói của Chung Ly Tu cũng mang theo ý cười:

“Sao tôi lại để ý đến lỗi lầm một đứa bé phạm phải chứ.”

Đương nhiên, lời này liền đổi lại được sự căm tức của Nhâm Lê.

Nhâm Thiến cũng lắc đầu cười cười.

“Đứa nhỏ này bị người trong nhà làm hư, không biết lớn nhỏ, mong tiên sinh... nhân nhượng.”

Chung Ly Tu lắc đầu.

“Tôi chỉ coi như mình nuôi một con mèo nhỏ thôi.”

Nhâm Lê tức đến giơ chân.

“Anh nói ai là con mèo nhỏ chứ?”

Đương nhiên, câu trả lời cậu nghe được chỉ có tiếng ho nhẹ của Nhâm Thiến.

Nhâm Lê liếc mắt xem thường, chạy đến bên Nghiêm Dương làm nũng.

Nhâm Thiến nhìn đồng hồ, nói với Chung Ly Tu:

“Đã vậy, tôi cũng không quấy rầy tiên sinh nữa.”

Chung Ly Tu gật đầu, không nói gì.

Nhâm Thiến quay lại nói với Y An:

“Tiểu An, đi theo mẹ ra ngoài một chút.”

Y An ‘vâng’ một tiếng, chuẩn bị rời đi theo Nhâm Thiến.

Nhâm Lê mở to hai mắt.

“Dì út đã về rồi sao?”

Nhâm Thiến mỉm cười ôn hòa:

“Ừ, đi về với anh trai con có chút việc, Tiểu Lê tối nay cũng về nhà đi.”

Nhâm Lê gật gật đầu, Nghiêm Dương nói:

“Bác gái đi ạ.”

Nhâm Lê mỗi khi giơ tay nhắc chân đều lộ ra một loại khí chất cao quý.

“Ha ha, có cơ hội mời cảnh sát Nghiêm đến nhà chơi, chồng tôi cũng rất biết ơn sự chăm sóc của cậu dành cho hai anh em bọn chúng.”

Nghiêm Dương vội vàng nói:

“Có cơ hội cháu nhất định sẽ đến.”

Nhâm Thiến gật gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh.

Y An ở đằng sau, mắt nhìn Nhâm Lê và Nghiêm Dương, cũng đi theo Nhâm Thiến ra ngoài.

Hai người vừa mới đi, Nhâm Lê rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh.

“Sao dì út lại ở đây chứ, bị dì ấy bắt được rồi, thật đáng ghét mà.”

Nhâm Lê nâng má, vẻ mặt hối hận nhìn Chung Ly Tu.

Nghiêm Dương cùng tùy tiện ngồi xuống ghế sofa, sau đó hỏi Chung Ly Tu:

“Khỏe chứ?”

“Đã ổn cả rồi.”

Sắc mặt của Chung Ly Tu tuy rằng lạnh nhạt, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Nghiêm Dương.

Nhâm Lê thấy không có ai để ý đến mình, bắt măn bữu môi:

“Đúng rồi, A Tu, vì sao dì út lại gọi anh là tiên sinh?”

Chung Ly tu liếc mắt nhìn Nhâm Lê một cái, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nhâm Lê tức, lại không thể làm gì Chung Ly Tu, vì thế chỉ có thể tự hờn dỗi một mình.

Nghiêm Dương nhìn mà buồn cười, thấp giọng hỏi Nhâm Lê:

“Câu hỏi vừa rồi của anh trong thang máy, em nghĩ thế nào?”

“A?...”

Nhâm Lê vốn tưởng rằng Nghiêm Dương sẽ không hỏi cậu nữa, tối thiểu sẽ không hỏi cậu ở dưới trường hợp này, nên biết rằng, tuy đã hạ giọng, nhưng vị đang nhắm mắt dưỡng thần kia vẫn có thể nghe thấy.

“Ủ? Thế nào?”

Nghiêm Dương ép sát từng bước, không để lại cho Nhâm Lê chút đường sống để thả lỏng.

“Cứ, cứ như vậy đi.”

Nhâm Lê mơ hồ không nói rõ, làm cái gì, chỉ có bản thân hiểu rõ, hiểu rõ...

“Cứ như vậy là thế nào? Nếu như không nói, anh sẽ coi như là em đã đồng ý rồi nhé.”

Nghiêm Dương ghé sát vào Nhâm Lê, cao giọng.

Nhâm Lê trầm mặc, gương mặt có chút nghiêm túc, Nghiêm Dương thấy vậy không khỏi kinh ngạc thu hồi lại gương mặt tươi cười.

Rốt cuộc có nên đồng ý hay không? Tuy rằng quen biết anh ta chưa lâu, nhưng mình rõ ràng biết anh ta là một người tốt, hơn nữa còn là một người tốt đối xử với mình rất tốt.

Quan trọng nhất là, mình, cũng thích anh ta...

Nhưng mà, hai người đàn ông, thật sự sẽ có hạnh phúc sao? Nếu như tình cảm mãnh liệt do tình yêu mang đến cháy hết rồi, hai người đàn ông, còn có lý do ở cùng với nhau sao?

Nghiêm Dương dường như nhìn thấu sự do dự của Nhâm Lê, nhẹ giọng nói:

“Tin tưởng anh, anh sẽ mang đến hạnh phúc cho em.”

Nhâm Lê vẫn không nói lời nào, lòng bàn tay của Nghiêm Dương hơi toát mồ hôi.

Đồng ý với anh ấy đi, anh ấy nói có thể mang hạnh phúc đến cho mình, anh ấy sẽ không nói dối mình.

Nhưng mà, đồng ý rồi sẽ là cả đời.

Mây cũng thương anh ấy, không phải sao? Hẳn là nên nghe theo lòng mình đi.

Nhưng, đó là yêu sao? Mình chỉ là... Chỉ là khi không nhìn thấy anh ấy thì sẽ nhớ đến anh, nhìn thấy anh sẽ rất vui vẻ, anh ấy bị thương mình sẽ rất đau lòng, khi anh ấy cưng chiều mình thì thấy thật thỏa mãn...

Đồ ngốc, đây không phải yêu thì là cái gì?

Cuối cùng, tình cảm chiến thắng lý trí, Nhâm Lê cắn môi, dường như đã nghĩ rõ ràng rồi, khẽ gật đầu.

Trong nháy mắt Nghiêm Dương được vây trong sự vui sướng cực độ, lại âm thầm thề sẽ càng cưng chiều Nhâm Lê hơn nữa.

Nhâm Lê hơi do dự, nhẹ nhàng chạm lên môi Nghiêm Dương.

Lý trí của Nghiêm Dương vào giây phút đó hóa thành hư ảo, lập tức dè dặt Nhâm Lê lên ghế sofa, cả người dè dặt người Nhâm Lê, hung hăng gặm cắn đôi môi hồng nhuận kia.

Nhâm Lê bị cắn đau, miệng tràn ngập vị của rỉ sắt, mặt đỏ hồng lên, sau khi giây dục không có hiệu quả liền yếu đuối tiếp nhận nụ hôn dã man này.

Không khí giữa hai người dần trở nên ấm áp, một bàn tay của Nghiêm Dương chậm rãi chui vào trong quần áo của Nhâm Lê, đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng truyền đến.

“Hai người, đang làm gì đấy?”

34. Chương 34: Bệnh Viện Kinh Hồn – 3

Nhâm Lê nghe được giọng nói kia, đầu óc đang mơ hồ lập tức tỉnh táo, sau đó cuống quýt đẩy Nghiêm Dương ra.

Quả nhiên, Nhâm Thiển vẻ mặt tức giận đang đứng ở cửa, phía sau là Y An đang cau mày.

Nghiêm Dương đứng dậy, gương mặt mặc dù vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng nhịn không được thâm rên lên một tiếng.

Thực sự là đã sợ cái gì đó, ngay cả uống nước cũng sẽ giắt răng. Nhâm Thiển không hiểu sao vốn có địch ý với mình, lần này có thể chứng thực rồi.

Nhâm Lê cũng đứng ở bên cạnh, xấu hổ không biết phải nói gì. Này tính là gì đây? Bất kể thông *** sao? Sắc mặt Nhâm Thiển lạnh như băng, ngữ khí không còn chút khách sáo nào.

“Tiểu Lê, con sang đây trước cho dì!”

Nhâm Lê nhìn Nhâm Thiển rồi lại nhìn Nghiêm Dương, không biết nên làm cái gì mới được.

Nghiêm Dương vội vàng ra hiệu ý bảo Nhâm Lê cứ đi theo Nhâm Thiển trước, sau đó từ tốn nói:

“Bác gái, giống như bác đã nhìn thấy đó, cháu và Tiểu Lê thực ra là quan hệ người yêu.”

Thực ra Nghiêm Dương nói như vậy là có chút ích kỷ, bởi vì Nhâm Lê dù sao cũng là người thân của Nhâm Thiển, nếu Nghiêm Dương ôm hết trách nhiệm lên người mình thì, ít nhất Nhâm Lê không cần phải đối mặt với áp lực gia đình quá sớm.

Nhâm Lê chậm rãi đi đến trước mặt Nhâm Thiển, nghe thấy lời của Nghiêm Dương liền không chút lịch sự lừ mắt một cái, sau đó như dự đoán phải chịu sự càn quét của Nhâm Thiển.

“Tiểu Lê, cậu ta nói đúng không?”

Nhâm Thiển thương Nhâm Lê tận xương, ngữ khí khi nói với Nhâm Lê tuy rằng không đến mức lạnh như băng nhưng ít nhiều cũng có chút nghiêm khắc.

Nhâm Lê gật gật đầu, nếu đã ở cùng nhau, như vậy nhất định không thể lừa được người trong nhà, chỉ là không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy thôi.

Nhâm Thiển thấy Nhâm Lê xác nhận, sắc mặt phút chốc trở nên khó coi, giọng nói cũng trở nên bén nhọn.

“Dì không đồng ý, Nhâm Lê, hiện tại con theo dì về nhà ngay.”

Chung Ly Tu hờ hững nhìn trờ khôì hài trước mắt, rõ ràng là không muốn can thiệp vào ‘việc nhà’ của người khác.

“Bác gái.”

Nghiêm Dương không nhịn được mở miệng.

“Chúng cháu là thật lòng, hy vọng bác có thể đồng ý.”

“Thật lòng? Hai người lấy cái gì để thật lòng?”

Nhâm Thiển giống như tìm được chỗ để phát tiết rồi, mặc dù thân phận khiến bà không thể làm ra hành động khác người nào, nhưng ngôn từ rõ ràng là trở nên sắc bén hơn.

“Cậu vốn không phải là người sạch sẽ gì, cậu lấy cái gì để khiến cho Tiểu Lê hạnh phúc?”

Nhâm Lê nghe nói như thế liền nhú mày, cậu không thích có người nói Nghiêm Dương như vậy.

“Dì út, A Dương anh ấy...”

“Con câm miệng cho dì, con ở cùng với một người đàn ông mà không sợ... khiến anh trai và chị dâu thất vọng sao?”

Nhâm Lê còn chưa nói xong, đã bị Nhâm Thiến chặn ngang.

Nghiêm Dương mặc dù không để ý đến việc người khác nói anh như thế nào, nhưng nhìn thấy sắc mặt Nhâm Lê trong nháy mắt trở nên u ám cũng có chút tức giận.

“Bác gái à, xin bác đừng nói ra những lời tổn hại đến thân phận của bác.”

“Thân phận?”

Nhâm Thiến cười lạnh.

“Tôi có thân phận gì chứ? Tôi là dì ruột của Nhâm Lê, là người nuôi nó từ nhỏ đến lớn, là một trong số những người thân không còn nhiều lắm trên thế giới này của nó. Còn cậu, cậu là cái gì của nó?”

Nghiêm Dương nghe nói như vậy liền thầm kinh hãi, xem ra bản thân có chút quá xúc động, mình vốn biết rõ Nhâm Lê và Nhâm Thiến là người thân, nhưng lại không ngờ quan hệ giữa bọn họ thân đến như vậy.

“Cháu là người yêu của Tiểu Lê, là người muốn bảo vệ em ấy cả đời.”

Nghiêm Dương mặc dù kinh sợ, nhưng không hề có chút yếu thế.

Nhâm Thiến khoát tay.

“Mặc kệ cậu nói như thế nào, tôi cũng sẽ không đồng ý chuyện của cậu và Tiểu Lê, Tiểu An, đưa em trai con về nhà.”

Y An chắc chắn không biết cãi lời Nhâm Thiến, hơn nữa, anh ta cũng không quá coi trọng Nhâm Lê và Nghiêm Dương.

“Nhâm Lê, chúng ta đi trước.”

Nhâm Lê vẫn không động đậy, cúi đầu, nói nhỏ:

“Dì út, con muốn ở cùng với A Dương, con là thật tâm thích anh ấy. Con, con không cần biết anh ấy như thế nào.”

Câu nói sau cùng tuy rằng Nghiêm Dương không có nghe rõ, nhưng Nhâm Thiến hiểu được, bà mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Nhâm Lê:

“Con đã biết rồi đúng không? Con đã biết rồi mà vẫn còn muốn ở cùng với cậu ta? Các con không thể được có hiểu không hả?”

Nhâm Lê ngẩng đầu, gương mặt búp bê có chút mê mang, có chút không rõ:

“Con... đại khái có thể cảm nhận được một chút, nhưng là... con thích anh ấy...”

Nhâm Thiến đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn nói nhiều thêm với Nhâm Lê.

“Cảnh sát Nghiêm, mong cậu sẽ không xuất hiện trước mặt Nhâm Lê nữa.”

“Không thể nào.”

Vẻ mặt của Nghiêm Dương khiến cho người ta đoán không ra.

“Cháu nhất định phải cùng một chỗ với Nhâm Lê.”

Nhâm Thiến cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm, xoay người bước đi.

Nhâm Lê nhìn bóng dáng Nhâm Thiến rời đi, không biết nên làm cái gì mới tốt.

Nghiêm Dương tiến lên, sờ sờ đầu Nhâm Lê, dịu dàng nói:

“Em về nhà cùng dì trước đi, tin tưởng anh.”

“Nhưng mà...”

Nhâm Lê vẫn do dự.

“Ngoan.”

Nghiêm Dương hôn môi Nhâm Lê.

“Tin tưởng anh.”

Nhâm Lê cắn môi dưới, gật đầu thật mạnh.

“Ừm.”

Sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Nghiêm Dương cười cười, vẫn nhìn theo bóng dáng Nhâm Lê rời đi.

Lần này dường như là, lần thứ hai trong ngày nhìn bóng lưng cậu ấy rời đó.

Y An mắt nhìn Nghiêm Dương, lại nhìn Chung Ly Tu, cũng xoay người rời đi.

Chung Ly Tu nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

.

Bốn bề quanh Nghiêm Dương là một mảnh sương trắng.

Anh biết, chờ một lát nữa trong màn sương này sẽ xuất hiện một tòa nhà, sau đó anh sẽ không tự chủ được đi vào trong.

Anh biết, đây là mơ.

Bởi vì anh trong ba ngày này, đều có một giấc mơ giống nhau.

Quả nhiên, thân thể anh không khống chế được đi vào trong tòa nhà kia, đi theo bóng dáng của một người phụ nữ đi vào trong tòa nhà.

Tòa nhà nhìn qua có ba tầng này thoát nhìn rất cũ nát, trong tòa nhà tràn ngập mùi dung dịch khử trùng bệnh viện thường dùng, anh nhìn người phụ nữ kia đi tới đầu cầu thang, sau đó ngừng lại.

Không có tiếng động, một chút tiếng động cũng không có.

Đây là một giấc mơ.

Nghiêm Dương tự nói với mình, đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh lại là được rồi.

Người phụ nữ đi lên tầng, Nghiêm Dương muốn mượn chỗ rẽ để nhìn gương mặt của người phụ nữ kia, nhưng vẫn thất bại, anh chỉ nhìn thấy được thân hình của người phụ nữ mặc áo trắng.

Cô ấy, là một người phụ nữ đang có thai.

Người phụ nữ đi lên tầng hai, mái tóc dài của cô tung bay phía sau lưng, Nghiêm Dương lại không hề cảm nhận được chút gió nào.

Người phụ nữ đi đến giữa hành lang, vẫn tiếp tục đi tiếp, sau đó đột nhiên dừng chân lại.

Nghiêm Dương tập trung tinh thần, anh biết, đã đến lúc rồi!

Quả nhiên, người phụ nữ chậm rãi nghiêng đầu lại...

Nghiêm Dương mở to mắt, theo thói quen nhìn đồng hồ báo thức, vẫn chưa đến năm giờ.

Nghiêm Dương cười cười tự giễu, vẫn chưa thể thấy được gương mặt của người phụ nữ kia.

Từ sau ba ngày trước trở về từ bệnh viện, anh vẫn mơ thấy giấc mơ này, mà mỗi khi đến lúc nhìn được gương mặt của người phụ nữ kia, giấc mơ liền kết thúc.

Đó là một giấc mơ không có nguyên do, sẽ khiến người ta sợ hãi.

Không hiểu vì sao, Nghiêm Dương cảm thấy giấc mơ này rất đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến cho tinh thần anh ban ngày cũng không được tốt, ban đêm lại không dám ngủ.

Nhắm mắt lại, Nghiêm Dương biết, hiện tại mình có thể yên tâm nghỉ ngơi. Vì giấc mơ này, một ngày chỉ xuất hiện một lần.

Khi Nghiêm Dương thức dậy lần nữa là vừa đúng bảy giờ, rời giường mặc quần áo, ăn chút gì đó rồi đi làm.

Ba ngày nay, đừng nói là gặp Nhâm Lê, ngay cả tin nhắn của Nhâm Lê cũng không nhận được. Gọi điện thoại qua, không ngoài dự đoán là giọng nói lạnh như băng của tổng đài báo điện thoại đã tắt máy.

Ba ngày nay, giấc mơ không hề ngừng lại khiến anh sắp thần kinh. Đêm trước anh đã thử không ngủ, nhưng không hiểu vì sao cuối cùng vẫn ngủ mất.

Ba ngày này Nghiêm Dương trải qua cùng cơn ác mộng với hồn ma hung ác kia, ngay cả người trong phòng làm việc cũng nhận ra anh không ổn. Đến khi anh không biết đã lấy nhầm văn kiện lần thứ mấy thì Vương Nghị rốt cuộc không nhịn nổi nữa nói:

“Đội trưởng, anh có muốn nghỉ ngơi một lát không?”

“Hả? Ừ...”

Nghiêm Dương cũng hiểu là mình cần phải nghỉ ngơi một chút, nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ tan tầm, liền dứt khoát nhét văn kiện vào trong tay Vương Nghị, sau đó yên tâm thoải mái lấy chìa khóa xe trong ngăn kéo ra.

“Nếu cậu cũng cho rằng như thế, vậy tôi đi trước đây, mấy thứ này giao lại cho cậu nhé.”

Nói xong, cũng không để ý Vương Nghị có đồng ý hay không, ngâm nga một điệu nhạc rồi đi.

Vương Nghị cầm một đồng văn kiện hỗn loạn trong gió, trong lòng nước mắt rơi đầy mặt nói:

“Đội trưởng, tôi sai rồi! Thực ra anh rất bình thường, không cần nghỉ ngơi đâu a a a a...”

35. Chương 35: Bệnh Viện Kinh Hồn – 4

Nghiêm Dương không có mục đích chậm rãi đi trên đường.

Anh không lái xe, chỉ là muốn đi bộ như vậy một chút.

Đang là giờ tan tầm, đám đông ở ngã tư đường giống như biển, xe đến xe đi vô cùng đông đúc, nhưng càng náo nhiệt, lại càng cảm thấy cô đơn.

“Anh Nghiêm?”

Một giọng nói xa lạ truyền đến.

Nghiêm Dương quay đầu lại, thấy một thanh niên trẻ tuổi có gương mặt thanh tú.

Người nọ dường như là thở phào một hơi, khẽ mỉm cười, khoe miệng nhếch lên thành một độ cung thật đẹp.

“Đúng là anh rồi, tôi còn tưởng rằng mình nhận lầm chứ.”

Nghiêm Dương nhận ra, người kia là người phục vụ ở quán Danh Cổ ngày trước.

“Là cậu sao, gần đây có khỏe không?”

Tuy nói là mới gặp một lần, nhưng ấn tượng của Nghiêm Dương với thanh niên ôn hòa này rất tốt, hướng hồ theo một mức độ nào đó thì bọn họ cũng là một loại người.

Người phục vụ cười cười:

“Vẫn khỏe, tôi tên là Hạ Tử Triệt, anh Nghiêm gọi tôi Tử Triệt là được rồi. Đúng rồi, sao tôi không thấy cậu Nhâm đâu?”

Nhắc đến Nhâm Lê, Nghiêm Dương không chút lịch sự thở dài:

“Cậu ấy sao? Hiện tại chắc là đang ở nhà...”

Sau đó liền kể cho Hạ Tử Triệt nghe chuyện Nhâm Lê bị Nhâm Thiến ép phải về nhà.

Hạ Tử Triệt nghe xong, ngẫm nghĩ, liền mời:

“Đằng trước là nhà tôi, bằng không anh theo tôi về nhà, tôi hỏi Tiểu Tuấn xem có cách nào hay không?”

Nghiêm Dương hiện tại hoàn toàn là chữa ngựa chết thành ngựa sống, lúc trước nói Nhâm Lê phải tin tưởng mình, ai ngờ quyền thế của nhà họ Y ở thành phố T có thể che trời, khiến cho anh ngay cả nửa bước cũng khó đi.

“Như thế có được không? Nếu như tiện thì tôi liền đến chào hỏi một chút.”

Hạ Tử Triệt nghe thấy ngữ khí của Nghiêm Dương có chút trêu đùa, cười đến híp mắt lại.

“Tất nhiên là tiện, Tiểu Tuấn không có nhiều bạn bè lắm, trong nhà cũng chỉ có hai người chúng tôi, nhiều hơi người hơn một chút cũng tốt.”

Nghiêm Dương nhìn đèn đường đã chuyển thành màu xanh biếc.

“Là ở đằng trước sao?”

Hạ Tử Triệt gật gật đầu.

“Qua đường là đến.”

Dứt lời, hai người liền theo dòng người đi qua đường.

Nhà trong lời của Hạ Tử Triệt chính là nhà của anh ta và Phùng Cổ Tuấn hai người, Phùng Cổ Tuấn mặc dù có khả năng hơn người, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ mười chín tuổi, cả ngày ở nhà không có việc gì làm.

“Tiểu Tuấn, ra đây nào, có khách đến.”

Hạ Tử Triệt ở trong phòng khách hô lên một tiếng, sau đó cười cười mang theo chút áy náy nói với Nghiêm Dương:

“Trong nhà bữa bọn, anh cứ tùy tiện tìm chỗ nào đó ngồi đi.”

Nghiêm Dương liền ngắt lời:

“Có sao đâu, so với chúng tôi vẫn tốt hơn nhiều.”

Quả thực, đại khái nguyên nhân là vì tính cách, Hạ Tử Triệt thu dọn nhà cửa rất gọn gàng sạch sẽ, tùy ý nhìn một chút cũng có thể thấy được mấy món đồ trang trí nhỏ khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“A Triệt, anh đã về rồi!”

Phùng Cổ Tuấn giống như một đứa bé, mặc quần áo rộng thùng thình, dưới chân đi một đôi dép hình nhân vật hoạt hình, bịch bịch chạy ra. Cũng không để ý đến Nghiêm Dương đứng ở một bên, thấy Hạ Tử Triệt liền nhảy lên người anh ta.

Hạ Tử Triệt mỉm cười cưng chiều, gõ trán Phùng Cổ Tuấn.

“Đang có khách đấy.”

Phùng Cổ Tuấn liếc mắt nhìn Nghiêm Dương, không vui bĩu môi:

“A Triệt, sao anh lại tùy tiện mang một người xa lạ về nhà chứ.”

Hạ Tử Triệt nghe xong lời này, thu hồi nụ cười lại.

“Ăn nói kiểu gì vậy?”

Phùng Cổ Tuấn nhìn thấy Hạ Tử Triệt nghiêm mặt, bĩu môi, tức giận nói với Nghiêm Dương:

“Này, anh đến nhà bọn tôi làm cái gì hả?”

Vẻ mặt Hạ Tử Triệt tràn đầy vẻ có lỗi:

“Thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, mong anh bỏ qua.”

Nghiêm Dương cũng không để ý Phùng Cổ Tuấn, cười cười với Hạ Tử Triệt.

“Không sao, Tiểu Lê nhà chúng tôi có đôi khi cũng rất không được tự nhiên.”

Phùng Cổ Tuấn nghe xong lời này, hung tợn nói:

“Anh mới không được tự nhiên, thảo nào Nhâm Thiến không cho anh ở cùng với Nhâm Lê.”

Nghiêm Dương ngậy người.

“Cậu cũng biết?”

Phùng Cổ Tuấn khinh thường nói:

“Nhâm Lê cậu ta chưa cho anh biết tôi làm nghề gì sao? Tôi đương nhiên là biết rồi.”

Hạ Tử Triệt sờ sờ đầu Phùng Cổ Tuấn.

“Hai người nói chuyện đi, tôi đi nấu cơm.”

Thái độ của Phùng Cổ Tuấn đối với Hạ Tử Triệt và thái độ đối với Nghiêm Dương quả thực là khác một trời một vực, chỉ thấy cậu ta làm nũng nói:

“Ừm, A Triệt, em muốn ăn đùi gà, làm đùi gà làm đùi gà.”

Hạ Tử Triệt cười cười, nhẹ giọng đồng ý, sau đó nói với Nghiêm Dương:

“Anh có kiêng ăn thứ gì không?”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Tôi ăn cái gì cũng được.”

Hạ Tử Triệt ngẫm nghĩ, gật đầu.

“Đã biết, vậy tôi đi nấu cơm trước.”

Nghiêm Dương ngại ngùng nói:

“Thật sự là làm phiền rồi.”

Hạ Tử Triệt cười ha ha, lại sờ sờ đầu Phùng Cổ Tuấn:

“Nào có phiền gì chứ, đợi lát nữa là có cơm ăn rồi.”

Nói xong, liền đi vào phòng bếp.

Phùng Cổ Tuấn say đắm nhìn theo bóng dáng của Hạ Tử Triệt, cho đến khi anh ta đi vào bếp rồi mới quay lại đặt tâm mắt lên người Nghiêm Dương.

“Tôi biết anh muốn hỏi cái gì.”

Phùng Cổ Tuấn thản nhiên mở miệng.

“Nhưng loại chuyện như thế này, tôi không có cách nào đâu.”

“Ít nhất thì cậu cũng từng trải qua rồi.”

Nghiêm Dương thành thật nói.

“Tôi là thật sự, thật sự quan tâm đến cậu ấy.”

Phùng Cổ Tuấn buông tay xuống.

“Đúng, tôi đã từng trải qua. Mà kết quả anh cũng thấy rồi đấy. Có vài việc, tôi có thể, cậu ta lại không thể.”

“Vì sao chứ? Ý tôi là, các cậu cũng giống như nhau thôi.”

Nghiêm Dương nhíu mày, chẳng lẽ người nhà Nhâm Lê thật sự không thể đồng ý sao?

“Tôi và cậu ta ngay từ đầu đã có khác biệt rất lớn, nhà của tôi còn có rất nhiều người, tôi là người mạnh nhất, nhưng tôi cũng không phải duy nhất; mà cậu ta, có thể không phải là người mạnh nhất, nhưng cậu ta là duy nhất.”

Lời nói của Phùng Cổ Tuấn quả thực khó hiểu, nhưng Nghiêm Dương vừa nghe đã hiểu ngay.

“Chẳng lẽ không còn cách nào sao?”

Phùng Cổ Tuấn lắc đầu, sau đó cười cười cổ quái.

“Có lẽ, bọn họ cũng không để ý Nhâm Lê ở cùng với một người đàn ông, nhưng bọn họ nhất định sẽ để ý việc Nhâm Lê ở cùng với anh.”

“Rốt cuộc là có ý gì?”

Nghiêm Dương nguy hiểm nheo mắt lại, anh và người khác, rốt cuộc là có chỗ nào khác biệt?

Vẻ mặt của Phùng Cổ Tuấn trở nên cổ quái.

“Tôi không biết, tôi không đoán ra. Nhưng mà, anh không cảm thấy mình và người khác có chỗ nào khác nhau sao?”

“Không, tôi không cảm thấy gì cả, vì sao đám người các cậu, ngoại trừ Tiểu Lê ra đều nhấn mạnh rằng tôi khác biệt? Là vì giống người chết sao?”

Nghiêm Dương cười lạnh nói.

Phùng Cổ Tuấn im lặng một lát, sau đó lắc đầu.

“Tôi không nhìn ra tương lai của anh, nhưng tôi có thể thấy được tương lai của anh. Anh, tuyệt đối không phải người chết. Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết.”

Nghiêm Dương nhắm mắt, sau khi mở ra đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Không sao.”

Phùng Cổ Tuấn nhíu mày suy nghĩ, sau đó nói:

“Anh có thể trực tiếp đến bệnh viện cạnh chừng xem. Nhâm Lê không thể rời khỏi đó quá lâu, nói không chừng mai anh có thể gặp được cậu ta.”

“Cảm ơn nhiều.”

Bất kể như thế nào, Nghiêm Dương vẫn cảm thấy rất biết ơn Phùng Cổ Tuấn.

Hạ Tử Triệt chỉ chốc lát sat đã bùng cơm ra, sau khi ăn xong Nghiêm Dương liền quay về nhà. Buổi tối Nghiêm Dương gọi điện đến đội, nói xin phép nghỉ một ngày. Vương Nghị ở đầu bên kia hô to gọi nhỏ đội trưởng không được nghỉ, Nghiêm Dương cười cười, cúp điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Dương ngồi xổm trước cửa bệnh viện Đông Tân ôm cây đợi thỏ, nhưng đợi đến hơn mười giờ vẫn không thấy bóng dáng của Nhâm Lê. Nghiêm Dương cắn răng, đi vào bệnh viện đến phòng bệnh của Chung Ly Tu.

Vừa đến phòng bệnh, liền thấy bên trong trống không, chỉ có hai y tá đang lúi rúi dọn dẹp phòng bệnh, nhìn thấy Nghiêm Dương liền hơi sững sốt, sau đó đỏ mặt nói:

“Xin hỏi anh có chuyện gì?”

Nghiêm Dương đánh giá phòng bệnh một hồi, nói:

“Người bệnh ở phòng bệnh này đâu?”

Y tá kia cười cười ngại ngùng:

“Anh ta sao? Sáng sớm nay anh ta đã xuất viện rồi.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Cảm ơn nhiều, xin hỏi văn phòng của bác sĩ Y ở đâu?”

Y tá nói:

“Bác sĩ Y? Là phó Viện trưởng đúng không, bình thường anh ấy đều ở trong văn phòng của phó Viện trưởng.”

Nghiêm Dương nói cảm ơn, xoay người đi đến văn phòng của phó Viện trưởng.

36. Chương 36: Bệnh Viện Kinh Hồn – 5

Khi Nghiêm Dương đứng ở cửa phòng làm việc của Y An thì Nhâm Lê đang định mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn Nghiêm Dương tiều tụy đi không ít, Nhâm Lê rõ ràng là sưng sốt, sau đó ánh mắt có hơi né tránh:

“A Dương...”

Nghiêm Dương rút cuộc cũng tìm ra được Nhâm Lê, tâm tình kích động đến mức không nói nên lời, hai mắt nhất thời đỏ lên, sau đó ôm chặt lấy Nhâm Lê, không nói nên lời.

Nhâm Lê cũng ôm lấy Nghiêm Dương, mở miệng nói:

“A Dương, rất xin lỗi.”

Nghiêm Dương chấn động toàn thân.

“Làm sao vậy?”

Nhâm Lê trầm mặc một hồi.

“Rất xin lỗi, em đã không đến tìm anh trước.”

Nghiêm Dương nghe ra là bởi vì chuyện này, không khỏi thở phào một hơi, cười khẽ nói:

“Có gì mà cần phải xin lỗi chứ?”

Nói xong, ánh mắt không cẩn thận lướt đến Y An ở trong văn phòng, lại sưng sốt.

Y An nhìn lướt qua hai người đang ôm nhau, trong mắt không rõ là chế giễu hay là gì.

Đôi mắt kia...

Nhâm Lê cảm thấy Nghiêm Dương không đúng, đại khái cũng biết là vì nguyên nhân gì, hơi giãy dụa trong lòng anh.

“A Dương, chúng ta về phòng làm việc của em trước đi.”

Nghiêm Dương buông Nhâm Lê ra, gật đầu cười nói:

“Được.”

Trong đôi mắt kia, chứa đầy tình cảm ấm áp.

Văn phòng của Nhâm Lê ở tầng trên ngay trên văn phòng của Y An, vì thế hai người đi vào thang máy.

Vào thang máy rồi, Nhâm Lê đưa tay ấn nút xuống tầng trệt, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Y An ngẩng đầu mắt nhìn cánh cửa mà Nhâm Lê, Nghiêm Dương hai người đã quên đóng lại, chớp chớp mắt.

Cánh cửa kia, giống như bị gió thổi, tự đóng lại.

Y An uống một ngụm cà phê trên bàn, hoàn toàn không thèm để ý cúi đầu tiếp tục xem bệnh án.

Giống như, cánh cửa tự đóng lại kia chỉ là một ảo giác mà thôi.

Nhâm Lê vừa vào văn phòng liền ngã xuống sofa, giống như trong người cậu không còn chút xương cốt nào vậy.

Nghiêm Dương thuận tay đóng cửa, buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Lê, sau đó cũng đi đến chỗ sofa ngồi xuống.

“Y An có trọng đồng sao?”

Trọng đồng tuy rằng hiếm, nhưng cũng không phải không có, chỉ là đột nhiên xuất hiện trên người Y An khiến cho Nghiêm Dương ít nhiều gì cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Ừm.”

Nhâm Lê nhũn người trong sofa, gật đầu.

“Trọng đồng... Y học hiện đại giải thích, tình trạng này là do đồng tử của mắt bị dính nhau, từ dạng O biến thành hình ∞ , là một hiện tượng biến dị.”

“Y học hiện đại?”

Nghiêm Dương buồn cười nhìn Nhâm Lê.

“Em là nói, mắt của anh em trong vòng ba ngày đột nhiên xuất hiện sự biến dị?”

“Sao có thể chứ!”

Nhâm Lê mở to hai mắt, đôi mắt to tròn kia, khiến cho Nghiêm Dương cảm thấy khô nóng.

Tâm động không bằng hành động, Nghiêm Dương ngồi xuống sofa rồi đề lên người Nhâm Lê, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Nhâm Lê.

“Để anh xem xem... Em có bị biến dị không...”

Dứt lời, liền hôn lên mắt Nhâm Lê.

Nhâm Lê ngay một giây trước khi Nghiêm Dương hôn xuống liền nhắm mắt lại, lúc này cảm thấy trên mắt hơi ngứa, vì thế yếu ớt từ chối.

“Đừng đùa nữa...”

“Ha ha...”

Nghiêm Dương cười hai tiếng, tiếng cười trầm thấp rơi vào tai Nhâm Lê, hơi thở ấm áp phả lên da thịt giống như em bé của Nhâm Lê, khiến Nhâm Lê nháy mắt đỏ mặt.

Nghiêm Dương quả thực không đùa nữa, hôn xong liền rời ra, nâng người ngồi dậy, còn rất nghiêm túc nói ra một câu:

“Ừm, tốt lắm, quả nhiên mắt của em không xuất hiện sự biến dị.”

Câu nói kia, nghe vào không hiểu sao lại cảm thấy có ý đùa giỡn.

Nhâm Lê đỏ khóc đỏ cười.

“Đương nhiên là em không bị biến dị, loại tình trạng này vừa sinh ra đã có, làm sao em có được.”

“Vậy Y An...”

Nghiêm Dương còn chưa dứt lời, Nhâm Lê đã biết anh ta có ý gì.

“Anh ấy không phải là bị di truyền.”

Nhâm Lê ngồi dậy.

“Anh ấy... Dù sao cũng không thể giải thích rõ được, nhưng anh có thể hiểu rằng anh ấy vốn có trọng đồng, sau khi sinh ra bị phong ấn lại, hiện giờ phong ấn đã bị mở ra.”

Nghiêm Dương nhướn mày hỏi lại:

“Sinh ra đã có còn nói là không phải do di truyền sao?”

“Không phải, lúc anh ấy sinh ra không có trọng đồng.”

Nhâm Lê bĩu môi, bất mãn nói.

Nghiêm Dương nhướn mày phản bác:

“Chính em vừa mới nói cậu ta sinh ra đã có.”

Nhâm Lê ngẫm lại, vừa rồi hình như đúng là có nói như vậy, vì thế không thể không giải thích lại cho Nghiêm Dương một lần nữa:

“Khi anh ấy mới sinh ra không có trọng đồng, nhưng lúc anh ấy mới sinh liền có linh lực, di của em đã che linh lực của anh ấy lại, không ngờ thứ kia theo tuổi dần tăng lên cũng phát triển theo, sau đó mấy ngày trước không hiểu vì sao đột nhiên phong ấn bị phá, thân thể anh ấy nhất thời không thể tiếp nhận được nhiều linh lực như vậy, linh lực toàn thân tập trung lại ở trên mắt, vừa khéo hình thành nên trọng đồng.”

“Đôi mắt kia, có ích lợi gì chứ?”

Nghiêm Dương vẫn cảm thấy đôi mắt kia không được bình thường.

Quả nhiên, Nhâm Lê nói:

“Người có ‘trọng đồng’, có khả năng nhìn thấy vạn vật trên thế gian.”

“A?”

Từng chữ Nhâm Lê nói ra Nghiêm Dương đều nghe rõ, nhưng ngay một chữ cũng không hiểu nổi.

“Nói đúng hơn, người có trọng đồng có thể thấy được những gì người bình thường không thấy, quỷ, thần, yêu tinh, yêu quái, linh hồn... đủ loại.”

“Vậy thế giới của người có trọng đồng không phải sẽ rất lớn sao?”

Nghiêm Dương cảm thấy có hứng thú với đôi mắt không bình thường kia.

“Cũng có thể nói như vậy.”

Nhâm Lê cười cười, trên gương mặt xuất hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu.

“Nhưng có khá nhiều người không thể nhìn thấy, bởi vì bọn họ chỉ đơn thuần là bị biến dị thôi.”

“Thứ này, còn phân biệt ra nữa sao?”

Nghiêm Dương xoa xoa đầu Nhâm Lê.

“Có.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Linh lực càng cao, sức mạnh của trọng đồng càng lớn mạnh, cho nên mới có câu nói ‘Người có trọng đồng đa phần đều là thánh nhân’ đó.”

“Hạng Vũ.”

Nghiêm Dương nói ra một cái tên.

“Đúng, Hạng Vũ sinh ra đã có trọng đồng, [Sử ký – Tán văn[1] ghi chép về Hạng Vũ] có nói, ‘Mắt Thuấn có trọng đồng, lại nghe Hạng Vũ cũng có trọng đồng’, Thuấn và Hạng Vũ đều có trọng đồng.”

Nhâm Lê dù sao cũng học về sử, chuyên nghiệp hơn Nghiêm Dương nhiều.

“Hai người họ cũng có linh lực sao?”

Nghiêm Dương cố gắng nghiên cứu ‘Thuyết linh lực’.

“Có vài người biết bọn họ có trọng đồng là bởi vì có liên quan đến linh lực, có vài người không biết.”

Nhâm Lê giải thích:

“Trên sách sử có ghi lại bảy người có trọng đồng: Thương Hiệt, Ngư Thuấn, Hạng Vũ, Lữ Quang, Lý Dục, Ngư Câu La, Lý Dục, Cao Dương[2]. [Thuyết văn giải tự] ghi lại: Thương Hiệt là Sử quan tạo ra chữ viết thời kỳ Hoàng Đế, được tôn là ‘Thánh nhân tạo chữ’; Ngư Thuấn là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng là một thánh nhân; Hạng Vũ là vị anh hùng thời xưa bị dồn vào bước đường cùng, còn được gọi là ‘Tây Sở Bá Vương’; Lữ Quang là vua Hậu Lương thời kỳ Thập lục quốc đã càn quét Tây Vực, cũng là người lập nên nhà Hậu Lương; Ngư Câu La tương truyền là danh tướng nhà Tùy đánh chết được mãnh tướng Lý Nguyên Bá; Lý Dục là Nam Đường Hậu Chủ của thời Ngũ Đại Thập Quốc, nhưng ông ta chỉ có một con mắt là trọng đồng, tên tự Trọng Quang của ông ta chính là vì nguyên nhân như vậy; Cao Dương là Hoàng đế khai quốc của Bắc Tề, nghe nói khi sinh ra đã có điềm báo khác thường, tướng mạo kỳ lạ. Trầm mặc ít nói nhưng là đại trí giả ngu, trí tuệ hơn người, kín đáo nhưng độ lượng. Nhưng nếu nói về linh lực, phỏng chừng chỉ có bọn họ mới biết được là có hay không.”

“Quả nhiên đều là thánh nhân.”

Nghiêm Dương gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nhâm Lê cười cười, thánh nhân? Kết cục của những người này... thực ra cũng không phải tốt lắm đâu... Hạng Vũ mặc dù là một thế hệ anh hùng được xưng là ‘Bá vương’, nhưng ba mươi tuổi đã tự vẫn ở Ô Giang; Lý Dục mặc dù tài hoa hơn người, nhưng cũng không thể tránh được kết cục bị người diệt quốc rồi cuối cùng bị ban chết...

“Không nói những thứ này nữa, đứng rồi, Chung Ly Tu đi rồi sao?”

Nghiêm Dương nhìn nụ cười của Nhâm Lê có chút miễn cưỡng, vội vàng nói sang chuyện khác.

Nhâm Lê nhún mày.

“Anh ta mất tích.”

Chú:

[1]Tán văn: một thể văn cổ, nội dung dùng để ca ngợi về một nhân vật nào đó.

[2]Thông tin thêm về các nhân vật được nhắc đến:

Thương Hiệt: vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A3o_lu%E1%BA%ADn:Ch%E1%BB%AF_H%C3%A1n

Lữ Quang: vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BA%ADu_L%C6%B0%C6%A1ng_%28Ng%C5%A9_H%E1%BB%93_th%E1%B

Lý Dục: vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%BD_D%E1%BB%B1c

Ngư Thuấn: vi.wikipedia.org/wiki/Thu%E1%BA%A5n

Hạng Vũ: vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BA%A1ng_V%C5%A9

Cao Dương: vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BA%AFc_T%E1%BB%81_V%C4%83n_Tu%E1%BB%93_th%E1%B

Ngư Câu La (? – 613), người Hạ Khê quận Phùng Dục (phía nam vùng đông bắc tỉnh Thiểm Tây). Thân cao tám xích (khoảng 1.8m) thể lực hơn người, giọng nói rất lớn, bình thường nói chuyện giọng nói có thể vang xa mấy trăm bước. Tương truyền mắt Ngư Câu La có trọng đồng. Là danh tướng nhà Tùy từ thời Tùy Văn Đế, tham gia diệt Trần, tiến đánh Đột Quyết; từng giữ các chức vụ Đại Đô đốc, Trụ quốc, Tổng quản Phong Châu, sau bị Tùy Dạng Đế xử tử.

Xem thêm ở nguồn: baike.baidu.com/view/716689.htm

37. Chương 37: Bệnh Viện Kinh Hồn – 6

Phùng Cổ Tuấn mặc đồ vào, trên mặt mang vẻ lạnh lùng không hợp tuổi.

Trước mặt cậu, là một chiếc la bàn.

Mỗi gia tộc bói toán đều có công cụ bọn họ chuyên dùng, mà thứ tổ tiên nhà họ Phùng truyền lại lại một chiếc la bàn.

Chỉ trời chỉ đất chỉ quỷ chỉ thần, bói trước bói sau, bói hưng là hưng bói suy là suy.

Không một ai biết, khi Phùng Cổ Tuấn rời khỏi nhà họ Phùng, thực ra cậu có mang theo một cái la bàn như vậy.

Đã vào cuối hè, thấp thoáng đã có thể thấy được bóng dáng của mùa thu, những chòm sao trên bầu trời dường như đang muốn phơi bày ra những bí mật mà người khác không biết.

Phùng Cổ Tuấn vừa thở dài một hơi, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, sự yên tĩnh của màn đêm bị chen ngang đột ngột.

Phùng Cổ Tuấn đứng dậy, đẩy cửa đi ra ban công.

Hạ Tử Triệt bưng một ly sữa đến, hơi lo lắng nhìn Phùng Cổ Tuấn.

“Tiểu Tuấn, phải chờ tới tận khuya sao?”

Phùng Cổ Tuấn nhận ly sữa, một một ngụm, khoe miệng còn vương chút sữa.

“Không cần không cần, chúng ta đi ngủ đi.”

Làm sao cậu không biết, người đàn ông dịu dàng trước mắt này lo lắng cho cậu tới mức nào.

Hạ Tử Triệt mỉm cười, có người chỉ cần cười rộ lên liền khiến người khác cảm thấy ấm lòng, rất ưa nhìn, Hạ Tử Triệt chính là người như vậy.

“Nhưng mà, đây là chuyện rất quan trọng đúng không?”

Phùng Cổ Tuấn say mê nhìn khoe môi Hạ Tử Triệt, nhin không được bước tới hôn môi anh.

“Thực ra cũng không phải quá quan trọng, đêm nay nhìn cũng không đoán ra, đến sáng sớm ngày mai chắc là có thể nhìn ra điều gì đó.”

Hạ Tử Triệt gật đầu.

“Vậy đi nghỉ ngơi trước đã, sáng mai anh gọi em.”

Hạ Tử Triệt chưa bao giờ thấy hay hỏi Phùng Cổ Tuấn đang làm những cái gì, anh luôn bình thản chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ cho Phùng Cổ Tuấn, để cậu có thể tự do thoải mái đi làm chuyện của mình.

Phùng Cổ Tuấn biết sự dịu dàng của người đàn ông này, biết rằng người đàn ông này đang dùng một phương thức khác để bù đắp cho sự trưởng thành thiếu hụt của cậu.

“Vâng.”

Ngoan ngoãn lên tiếng đáp ứng, Phùng Cổ Tuấn uống nốt nửa ly sữa còn lại rồi đưa trả cho Hạ Tử Triệt, sau đó đi đến bên cái bàn hình vuông thu dọn gọn gàng la bàn và mấy dụng cụ liên quan, sau đó ngoan ngoãn theo Hạ Tử Triệt vào phòng.

Đây chính là cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, Phùng Cổ Tuấn ở trước mặt Hạ Tử Triệt, có thể nói là một đứa bé ngoan nghe lời đáng yêu luôn tích cực hướng về tương lai, không hề có chút vẻ quái đản hay kiêu ngạo nào như ở trước mặt người ngoài.

Hai người rửa mặt xong, nằm ở trên giường, Phùng Cổ Tuấn theo thói quen chui vào trong lòng Hạ Tử Triệt, cọ cọ.

Hạ Tử Triệt ôm lấy Phùng Cổ Tuấn, nhẹ giọng hỏi:

“Gặp phải vấn đề gì khó sao?”

Phùng Cổ Tuấn tiếp tục cọ cọ, không nói lời nào.

Hạ Tử Triệt bật cười khẽ.

“Tiểu Tuấn của anh, chừng nào em mới có thể trưởng thành đây.”

Phùng Cổ Tuấn nâng cái đầu đang chôn trong ngực Hạ Tử Triệt lên, bất mãn nói:

“Em đã trưởng thành rồi!”

Hạ Tử Triệt cười cười:

“Đúng đúng, Tiểu Tuấn của anh đã trưởng thành rồi. Như vậy, Tiểu Tuấn trưởng thành có thể nói cho anh biết vì sao hôm nay lại buồn bực không vui không?”

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi:

“A Triệt.”

“Ừ, anh đây.”

Hạ Tử Triệt kiên nhẫn trả lời Phùng Cổ Tuấn.

“A Triệt.”

Phùng Cổ Tuấn lại gọi một tiếng. Hạ Tử Triệt vẫn như trước kiên nhẫn đáp lại.

“A Triệt, anh sẽ ở bên cạnh em cả đời sao?”

Giọng nói của Phùng Cổ Tuấn lộ vẻ buồn bã.

Lần này Hạ Tử Triệt không hề nóng lòng trả lời, mà nghiêm túc nhìn Phùng Cổ Tuấn:

“Tiểu Tuấn, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh sẽ chứ?”

Phùng Cổ Tuấn cố chấp muốn nghe đáp án cả hai người họ đều biết rõ kia.

“Anh sẽ. Hạ Tử Triệt sẽ ở bên Phùng Cổ Tuấn cả đời.”

Hạ Tử Triệt nói rất nhẹ, nhưng Phùng Cổ Tuấn vẫn có thể cảm nhận được sự thật lòng trong giọng nói của anh.

“Hôm qua nhìn thấy Nghiêm Dương, cảm giác của em rất không tốt.”

Phùng Cổ Tuấn có được đáp án, liền an lòng hơn.

“Không tốt?”

Hạ Tử Triệt cau mày, tuy rằng Nghiêm Dương thoát nhìn có chút tiêu tụy, nhưng vẫn chưa khiến người khác cảm thấy không tốt.

“Đúng, không tốt. Toàn thân anh ta từ trên xuống dưới bị bao phủ trong một tầng khí đen, càng không tốt là sợi tơ nhân duyên ở ngón tay út bên trái của anh ta lại cũng là màu đen.”

Phùng Cổ Tuấn cảm thấy không thể tin nổi hiện tượng này, thế nhưng mình đã tận mắt nhìn thấy rồi.

“Tơ nhân duyên sao có thể là màu đen chứ? Không phải vốn đều là màu hồng sao?”

Rõ ràng là, ở vài năm với Phùng Cổ Tuấn, Hạ Tử Triệt cũng có chút hiểu biết với mấy thứ liên quan đến bói toán.

“Nhưng của anh ta đúng là màu đen, chỉ là không phải đen hoàn toàn, đoạn đầu và đoạn cuối quả thực là màu đen, ở giữa có một đoạn ngắn là màu hồng.”

Phùng Cổ Tuấn chưa từng thấy qua tơ nhân duyên nào kỳ lạ như vậy, cho nên đặc biệt nhớ rõ ràng.

Hạ Tử Triệt nhú mày, ý thức được việc này không bình thường.

“Tơ nhân duyên... Chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề...”

Nên biết rằng, mỗi người đều có một sợi tơ nhân duyên, khi nhân duyên của một người xuất hiện thì ngón út bên tay trái hoặc tay phải sẽ xuất hiện một cái nhẫn hoặc một cái vòng hình tròn màu đỏ để làm bằng chứng, chứng minh cho tình yêu của người đó với nửa kia của mình, hơn nữa trong đó còn hàm chứa cả lời thề của hai người, sau đó vật hình tròn kia sẽ kéo ra một sợi tơ, nối liền với một nửa khác của người đó, sợi tơ dài hay ngắn biểu thị cho tình cảm sâu hay cạn, nhân duyên được trời chúc phúc cho nên mới hiện lên màu đỏ, trừ phi duyên đã hết, nếu không tơ nhân duyên sẽ không biến mất.

Màu đỏ, là sự chúc phúc của trời cao, mà màu đen, từ xưa đến nay đều không biểu thị rõ ràng.

“Em cảm thấy rất kỳ lạ, lần trước khi nhìn thấy bọn họ, tuy rằng chưa có tơ nhân duyên, nhưng vòng nhân duyên đã xuất hiện, em nhìn thấy rõ ràng là màu đỏ...”

Phùng Cổ Tuấn không nói dứt lời, rõ ràng là chính cậu cũng không rõ ràng là có chuyện gì xảy ra.

Hạ Tử Triệt cũng rất hoang mang.

“Tơ nhân duyên màu đen... Không rõ nguyên nhân sao? Nếu như không rõ, không được trời cao chúc phúc, vậy tại sao lại xuất hiện tơ nhân duyên chứ?”

Công bằng mà nói, Hạ Tử Triệt có ấn tượng tốt với Nghiêm Dương và Nhâm Lê, là một người bạn, tất nhiên hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc.

“Em không biết, nhưng tình trạng như thế này chắc chắn là trong quá trình bọn họ kết nhân duyên đã xảy ra vấn đề gì mới đúng, cho nên em mới muốn xem một chút, nhưng đêm nay lại không nhìn ra được, nhất định phải chờ đến sáng sớm mai ánh sao còn mờ nhạt, theo ánh sáng của sao kim mới có thể nhìn ra được.”

“Ngủ đi.”

Trầm mặc một lát, Hạ Tử Triệt dịu dàng nói:

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Vâng.”

Phùng Cổ Tuấn biết anh cần nghỉ ngơi, chui vào trong lòng Hạ Tử Triệt rồi liền không nói gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, lúc trời đất vẫn còn là một mảnh hỗn độn Hạ Tử Triệt đã thức dậy, đánh thức Phùng Cổ Tuấn rồi, Hạ Tử Triệt cũng không định ngủ tiếp.

“A, còn chưa đến sáu giờ mà, Nhâm Lê chết tiết lần này thiếu mình một cái ơn lớn rồi.”

Phùng Cổ Tuấn đầu tranh rời giường, mở to đôi mắt sáng như sao than thở.

Hạ Tử Triệt không còn chút bộ dáng chưa tỉnh ngủ nào, đứng ở một bên im lặng mặc quần áo.

“A Triệt, A Triệt, anh không ngủ thêm một lát nữa sao?”

Phùng Cổ Tuấn có chút tỉnh táo, hỏi người yêu đang ở bên cạnh.

Hạ Tử Triệt buồn cười lắc đầu.

“Anh không ham ngủ giống như em. Ngày hôm qua không phải em nói là muốn ăn cháo hải sản sao? Đúng lúc dậy sớm hơn chút làm cho em ăn.”

Phùng Cổ Tuấn hoan hô.

“A Triệt anh là tốt nhất!”

Hạ Tử Triệt cười cười, tặng Phùng Cổ Tuấn một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm.

Phùng Cổ Tuấn thấy Hạ Tử Triệt đi rồi, cũng không làm nũng nữa, nhanh nhẹn rời giường gấp chăn, đi ra ban công.

Dựa theo Tứ Phương Bát Quẻ sắp xếp la bàn thật tốt, lại nhìn sắc trời, vẻ mặt Phùng Cổ Tuấn dần trở nên nghiêm túc.

“Bốn phương trời đất trời xanh mênh mông, tám đàn Càn khôn xuất hiện, con cháu Tuấn nhà họ Phùng cổ xưa, xưa nay luôn ham học hỏi xin giải đáp.”

Sau khi niệm xong mấy câu đó, Phùng Cổ Tuấn khấn trương mắt nhìn chăm chăm vào la bàn.

La bàn xoay tròn rất nhanh, kim đồng hồ ở giữa giống như chuyển động xung quanh một tâm, không hề có ý định dừng lại.

Đột nhiên, la bàn bắt đầu rung động, đầu tiên là biên độ nhỏ, sau đó biên độ rung động càng lúc càng lớn, vào một khoảnh khắc la bàn chấn động mạnh nhất thì, kim đồng hồ dừng lại.

Phùng Cổ Tuấn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trước khi hôn mê, cậu chỉ mơ hồ nhìn thấy được mặt quẻ.

Hạ Tử Triệt nấu cháo hải sản xong, đợi hồi lâu không thấy Phùng Cổ Tuấn đi ra, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt trong lòng.

Anh cau mày, đi nhanh vào phòng, cách cánh cửa thủy tinh liền nhìn thấy Phùng Cổ Tuấn đang nằm trên mặt đất.

Đồng tử phóng lớn, hô hấp dồn dập, trong một tích tắc, Hạ Tử Triệt cảm thấy trời đất như sụp đổ.

38. Chương 38: Bệnh Viện Kinh Hồn – 7

Tiếng còi xe cứu thương cắt ngang sự yên bình buổi sáng sớm.

Hạ Tử Triệt ngơ ngác ngồi bên ngoài phòng mổ, trong đầu chỉ còn lại duy nhất hình ảnh Phùng Cổ Tuấn ngã trên mặt đất.

Tiểu Tuấn, em dọa anh rồi...

Tiểu Tuấn, Tiểu Tuấn...

Thời gian trôi qua giống như một thế kỷ vậy, đèn ở bên ngoài phòng mổ cuối cùng cũng tắt, Hạ Tử Triệt lo lắng chạy đến cửa phòng mổ, đón đầu bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng mổ:

“Bác sĩ, xin hỏi em trai tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ là một người trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, dáng vẻ nhìn qua rất ôn hòa.

“Đừng lo lắng, bệnh nhân không có vấn đề gì, vết thương trên đầu tuy nhìn rất đáng sợ, nhưng đây chẳng qua chỉ là do người bệnh ngã sắp xuống nên mới bị rách thôi, nhưng mà...”

Hạ Tử Triệt vừa thở phào một hơi lại căng thẳng:

“Nhưng mà cái gì?”

Bác sĩ tràn đầy vẻ áy náy:

“Bệnh nhân không hiểu vì sao lại hôn mê, thân thể của cậu ấy tất cả đều bình thường, tôi nghĩ còn cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa.”

Hạ Tử Triệt biết Phùng Cổ Tuấn hôn mê khó tránh khỏi có liên quan đến việc bói toán, cười cười miễn cưỡng:

“Cảm ơn bác sĩ, tôi có thể đi thăm em ấy không?”

Bác sĩ thấy Hạ Tử Triệt không có quấy rầy lâng lâng giống như người nhà của những bệnh nhân khác, không khỏi cảm thấy có ấn tượng tốt với anh, an ủi:

“Đương nhiên là có thể, đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Hạ Tử Triệt gật gật đầu, như người mất hồn đi theo y tá đến phòng bệnh.

“Anh Hạ! Anh Hạ?”

Hạ Tử Triệt nghe thấy có người đang gọi tên anh, ngẩng đầu liền thấy, Nhâm Lê mặc một chiếc áo choàng trắng, đang lo lắng nhìn mình.

“Tiểu thiếu gia Nhâm...”

Hạ Tử Triệt cười cười với Nhâm Lê, nhưng bất kể thế nào cũng không thể cười nổi.

“Tử Triệt gọi tôi Tiểu Lê là được rồi, có chuyện gì xảy ra sao?”

Nhâm Lê vừa ra hiệu bảo y tá đi làm việc khác, vừa hỏi Hạ Tử Triệt.

“Một lời khó nói hết được.”

Hạ Tử Triệt cười khổ, kể hết từ đầu đến cuối với Nhâm Lê.

Sau khi Nhâm Lê nghe xong, ngẫm nghĩ:

“Anh trước tiên đừng lo lắng, đại khái cậu ta chỉ nhất thời bị tổn hao linh lực, không có gì đáng ngại đâu, chúng ta đi thăm cậu ta đi.”

Nói xong, Nhâm Lê gọi điện thoại, sau đó đưa Hạ Tử Triệt lừa trái gạt phải đi vào phòng bệnh.

Vào phòng bệnh rồi, Nhâm Lê nhìn Phùng Cổ Tuấn bị cạo trọc đầu nằm trên giường bệnh liền cười gian hai cái, phản ứng đầu tiên tất nhiên là lấy điện thoại di động ra đặc biệt chụp lại, khiến cho Hạ Tử Triệt đỏ khốc đỏ cười.

Sau khi chụp xong, Nhâm Lê cảm thấy mỹ mãn cất điện thoại di động vào trong túi, sau đó, đi đến bên cạnh Hạ Tử Triệt, đưa tay đặt lên trán cậu ta, lát sau lại thu tay về.

“Cậu ta không có vấn đề gì đâu, sử dụng linh lực quá độ, lát nữa bổ sung cho cậu ta chút linh lực là có thể tỉnh lại.”

Nhâm Lê vừa nói xong, đã có người đẩy cửa đi vào.

Hạ Tử Triệt nghe Nhâm Lê nói rồi, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống, tặng cho Nghiêm Dương mới bước vào cửa một nụ cười thật tươi.

Nghiêm Dương hơi sửng sốt, sau đó cũng tặng lại cho Hạ Tử Triệt một nụ cười.

“Phùng Cổ Tuấn cậu ấy không sao chứ?”

Nhâm Lê nhảy ra.

“Có em ở đây, cậu ta không chết được.”

“Rồi rồi rồi.”

Nghiêm Dương đáp lại:

“Tử Triệt đừng quá lo lắng, không có việc gì đâu.”

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương rõ ràng là dùng thái độ ứng phó với mình, bĩu môi, lấy từ trong túi ra một con dao nhỏ cắt đầu ngón tay mình.

Nghiêm Dương đang định tiếp tục an ủi Hạ Tử Triệt, liếc mắt nhìn thấy hành vi đang tự mình hại mình của Nhâm Lê, nhất thời kinh sợ đến mức không còn để ý đến cái gì nữa, vọt đến bên cạnh Nhâm Lê giắt lấy con dao nhỏ, lạnh lùng nói:

“Em đang làm cái gì?!”

Nóng trở tay phải của Nhâm Lê bị cắt một miếng lớn, đau đến mức mặt nhăn mày nhú, nhưng nhìn thấy bộ dáng khấn trương của Nghiêm Dương thì trong lòng lại dâng tràn ngọt ngào:

“Không có việc gì đâu... chỉ là một vết cắt nhỏ thôi, Phùng Cổ Tuấn muốn tỉnh lại cần có chút máu.”

Nghiêm Dương sau khi nghe Nhâm Lê giải thích sắc mặt vẫn khó coi như cũ:

“Em muốn dọa chết anh à! Về sau không được làm động tác nguy hiểm như vậy nữa.”

Nhâm Lê cười hắc hắc, bôi vết máu ở trên ngón trở lên huyết Thái Dương của Phùng Cổ Tuấn.

Vết máu được bôi lên huyết Thái Dương của Phùng Cổ Tuấn từ từ biến mất, giống như bị hút đi vậy, miệng vết thương ở đầu ngón tay của Nhâm Lê cũng dần dần mờ đi, chỉ lát sau đã lành lặn như lúc đầu.

Hạ Tử Triệt không yên lòng nhìn Phùng Cổ Tuấn, ánh mắt nhìn chăm chú, giống như sợ Phùng Cổ Tuấn sẽ biến mất.

Nhâm Lê đi đến bên sofa ngồi xuống, nhường một chỗ cho Hạ Tử Triệt:

“Phỏng chừng ngủ hết đêm nay là ổn thôi, ngày mai hẳn là có thể tỉnh lại.”

Hạ Tử Triệt gật đầu, cười ôn hòa:

“Cảm ơn.”

Nhâm Lê nhìn đồng hồ:

“Không sao, tôi và A Dương đi mua cơm trước, sắp đến trưa rồi.”

Dứt lời, liền kéo theo Nghiêm Dương ra khỏi phòng bệnh.

Hạ Tử Triệt nhìn Phùng Cổ Tuấn đang nằm ngủ lặng im trước mắt, tuy rằng biết ngày mai cậu có thể tỉnh lại, nhưng trong lòng vẫn không tìm được thấy khấn trương.

Tiểu Tuấn, em phải nhanh nhanh tỉnh lại đi...

Gần tối.

Nhâm Lê nhàm chán ngáp một cái, ngồi ngẩn người ở trên ghế sofa trong phòng bệnh.

“Tiểu Lê, hay là cậu về trước đi, ở đây có tôi trông là được rồi.”

Hạ Tử Triệt có chút áy náy nhìn Nhâm Lê.

“Không sao không sao, đêm nay tôi nhất định phải trông cậu ta, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Nhâm Lê lắc đầu quầy quậy.

Đội của Nghiêm Dương đang nhận một vụ án đặc biệt, buổi chiều đã về trước, vừa rồi gọi điện thoại nói buổi tối phải tăng ca, không về nhà được. Nhâm Lê sau khi cúp điện thoại thì ngẫm nghĩ một chút, quyết định ở lại bệnh viện, dù sao Phùng Cổ Tuấn hôn mê cũng là vì mình và Nghiêm Dương, cứu người liền cứu cho trót đi!

Hạ Tử Triệt đương nhiên là cũng ở lại trông Phùng Cổ Tuấn, cũng may phòng bệnh cao cấp của bệnh viện Đông Tân đủ lớn, có một chiếc ghế sofa mềm mại không nói còn có một chiếc giường phụ dành cho người đến chăm nom, hai người hoàn toàn có thể chịu đựng qua một đêm này.

“Đêm nay Tiểu Lê lên giường ngủ đi, tôi ngồi ở đây trông chừng.”

Hạ Tử Triệt thấy Nhâm Lê cố ý không muốn về, cũng không tiếp tục miễn cưỡng.

“Tử Triệt anh cả một ngày nay vẫn chưa nghỉ ngơi, cũng không ăn cơm nữa, dù người làm bằng sắt cũng không chịu nổi đâu. Đêm nay anh vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, miễn cho ngày mai người nào đó tỉnh dậy lại trách tôi không chăm sóc tốt cho anh.”

Nhâm Lê có một loại cảm giác thân thiết nói không nên lời với Hạ Tử Triệt, chỉ mới một buổi chiều đã đổi giọng gọi là anh rồi.

Hạ Tử Triệt ngồi bên cạnh giường bệnh gọt táo đưa cho Nhâm Lê:

“Vây cũng được...”

Nhâm Lê gật gật đầu, gặm táo phát ra tiếng ‘rôm rốp’.

Thời gian trôi qua thực sự rất nhanh, bất tri bất giác Nhâm Lê đã xem xong một bộ phim, lúc liếc nhìn thời gian trên máy tính, đã sắp đến mười hai giờ.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hạ Tử Triệt nửa ghé lên giường bệnh, một tay còn nắm tay Phùng Cổ Tuấn, rõ ràng là đã ngủ rồi.

Nhâm Lê cười cười, đi qua gọi Hạ Tử Triệt.

Gọi vài tiếng, Hạ Tử Triệt chỉ mơ mơ màng màng ừ hai tiếng, không có chút ý tứ nào là sẽ dậy, Nhâm Lê không thể bỏ mặc, đành miễn cưỡng đỡ Hạ Tử Triệt dậy, nâng anh ta đến một chiếc giường khác.

Sau khi đắp thêm chăn cho Hạ Tử Triệt, Nhâm Lê ngáp một cái, tắt đèn, chậm rãi đi đến bên sofa ngồi xuống, chuẩn bị tìm thêm một bộ phim khác để xem.

Ai ngờ, Nhâm Lê vừa tìm được một lát liền cảm thấy mơ màng, bên tai cũng mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con.

Tiếng khóc của trẻ con?

Không đúng, chỗ này là khoa ngoại, sao lại có tiếng trẻ con khóc chứ?

Nhâm Lê đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, giây dựa muốn tỉnh lại, nhưng dù thế nào cũng không thể tỉnh lại nổi.

Dưới tình thế cấp bách, Nhâm Lê dứt khoát cắn đầu lưỡi một cái, sau đó một luồng khí tươi mát tràn lên đại não, cả người nhất thời tỉnh táo lại.

Mở mắt ra liền thấy, tất cả mọi thứ trong phòng bệnh đều bình thường, tiếng trẻ con khóc bên tai cũng không thấy đâu.

Không đúng, nếu mọi thứ đều bình thường thì việc tại sao mình đột nhiên cảm thấy mơ màng và Hạ Tử Triệt gọi mãi không dậy phải giải thích như thế nào đây?

Chẳng lẽ có ‘kẻ nào’ muốn nhảm đến Phùng Cổ Tuấn?

Nhâm Lê mặt không đổi sắc thiết lập một kết giới cho Hạ Tử Triệt, sau đó nằm lên bàn, chuẩn bị tương kế tựu kế, nhìn xem ‘kẻ kia’ chuẩn bị làm gì.

Đúng mười hai giờ.

Màn hình máy tính còn tỏa ra ánh sáng, khung cảnh trông có vẻ như mọi thứ đều bình thường, nhưng Nhâm Lê biết, thứ kia sẽ đến.

Quả nhiên, máy tính ‘xẹt’ một tiếng, tắt ngúm. Tiếp đó, bên tai Nhâm Lê truyền đến tiếng ‘tách tách, tách tách’.

“Cạch –“

Nhâm Lê biết, đây là tiếng mở cửa.

Nheo mắt lại, Nhâm Lê thật cẩn thận nhìn ‘kẻ’ đến chào hỏi kia.

Miền cưỡng mà nói, kia đúng là ‘người’.

Một ‘người’ còn chưa thành hình.

Nó có một cái đầu hơi to, đôi mắt nhắm chặt, miệng lại vô cùng khủng khiếp, khước miệng của nó kéo dài đến gần lỗ tai, miệng cũng ngậm chặt.

Thân mình nó đặc biệt nhỏ, không hề tương xứng với cái đầu đặc biệt lớn kia, tay và chân vẫn chưa phát triển thành hình, ngón tay và ngón chân vẫn còn dính nhau.

Nhâm Lê thầm kêu to trong lòng, đây là cái thứ quỷ quái gì chứ? Xem ra đã ngủ đông trong này không phải ngày một ngày hai, vì sao mình lại không hề cảm nhận được chút nào?

Nhìn xuống một chút, trên bụng đứa bé quỷ kia có một cái cuống rốn rất dài, rơi cả xuống mặt đất. Nhâm Lê đang muốn cẩn thận quan sát cuống rốn kia, ai ngờ đứa bé quỷ lại đưa một tay cầm lấy cuống rốn, một tay kia cho vào trong miệng, nghiêng đầu, ngậy người nhìn về hướng Nhâm Lê, đôi mắt kia, không biết từ lúc nào đã mở ra.

Như vậy, rất giống một đứa trẻ đang tò mò.

39. Chương 39: Bệnh Viện Kinh Hồn – 8

Nhâm Lê kinh sợ trong lòng, thầm nghĩ không ổn, đứa bé quỷ kia e rằng đã phát hiện ra cậu.

Đôi mắt của đứa bé quỷ kia rất to, không có con ngươi, chỉ có lòng trắng, người nhìn thấy liền cảm thấy toàn thân khó chịu.

Nhâm Lê một tay bấm niêm thần chú, một tay lấy bùa, chuẩn bị đứa bé quỷ kia có bất kỳ động tác nào liền lao ra, ai ngờ đứa bé quỷ kia chỉ bay lên không trung, nghiêng đầu nhìn Nhâm Lê.

Tuân thủ quy tắc định không động ta cũng không động, Nhâm Lê tập trung toàn bộ lực chú ý quan sát đứa bé quỷ, không hề xông lên trước.

Đứa bé quỷ nhìn Nhâm Lê, đột nhiên bật khóc.

Đó không phải là tiếng khóc bình thường, bên trong có trộn lẫn rất nhiều loại tình cảm, nhất thời khiến cho suy nghĩ của Nhâm Lê bị kiềm hãm.

Khi Nhâm Lê lấy lại tinh thần, đứa bé quỷ kia đã bay đến trước mặt cậu, toàn thân dài chưa đến một thước.

Nhất thời, một luồng khí lạnh đập thẳng vào mặt, Nhâm Lê theo thói quen lấy một lá bùa ra chắn ở trước mặt.

Trong bóng đêm, lá bùa phát ra ánh sáng vàng kim mỏng manh, không đến hai ba giây liền tắt mất.

Nhâm Lê mở to hai mắt nhìn, trước mắt mình rốt cuộc là cái thứ gì vậy? Lá bùa trừ quỷ vẽ bằng chu sa lại không thể dùng được!

Bên này lá bùa trừ quỷ của Nhâm Lê không có chút tác dụng nào với đứa bé quỷ, đứa bé quỷ ở bên kia bị động tác của Nhâm Lê quấy nhiễu, nâng cuống rốn lên bay về phía Nhâm Lê.

Nhâm Lê liên tục kêu khổ trong lòng, còn chưa kịp phản ứng thì đứa bé quỷ đã vọt đến trước mặt mình, cái miệng kéo dài đến bên tai mở ra.

Ai ngờ, đứa bé quỷ kia ngay một giây trước khi mở miệng liền ngừng lại, khí lạnh quanh người cũng thu lại không ít.

Nhâm Lê kinh ngạc, con quỷ này rốt cuộc là có ý gì? Nhưng xem ra nó không phải muốn gây tổn thương cho mình...

Đứa bé quỷ lại phát ra tiếng khóc kỳ lạ, lần này Nhâm Lê nghe thấy rất rõ ràng, tiếng khóc kia rõ ràng là truyền tới từ bụng của đứa bé quỷ!

Ý nghĩ này dần dần hình thành trong đầu Nhâm Lê, Nhâm Lê hơi cựa quậy, chậm rãi vươn một bàn tay ra. Đứa bé quý nhìn bàn tay kia, không có phản ứng.

Nhâm Lê thấy đứa bé quý không hề động tay, cố lấy dũng khí đưa tay lên trên đầu đứa bé quý, mắt thấy bàn tay kia sắp chạm đến mình, đứa bé quý liền nghiêng đầu, tránh đi.

Tiếng khóc của đứa bé quý nhỏ dần, giống như tiếng một người đang nức nở nhẹ nhàng.

Nhâm Lê đột nhiên có chút đau lòng, bởi vì tiếng khóc của đứa bé quý kia có chút tủ thân, có chút nén giận, còn có chút làm nũng.

Nhâm Lê thở dài, tay vẫn khớp chặt làm động tác niệm chú thả lỏng rồi rời ra. Cậu không nghe ra hận ở trong tiếng khóc của đứa bé quý, ‘đứa bé’ này theo một góc độ nào đó vẫn còn giữ được sự hồn nhiên.

“Mày muốn...làm gì chứ?”

Nhâm Lê nhẹ giọng hỏi.

Đứa bé quý bay ra xa, nhìn nhìn Nhâm Lê, lại nhìn sang Phùng Cổ Tuấn đang nằm trên giường bệnh.

Nhâm Lê cau mày nhìn đứa bé quý, thật sự không đoán ra được là nó muốn làm gì,

Ngay khi Nhâm Lê nghĩ đứa bé quý này vô hại, nó liền há to miệng phóng về hướng Phùng Cổ Tuấn, cuống rốn ở bụng từ màu trắng bệch chuyển thành màu đen, chảy ra chất lỏng màu đen.

Thân thể Nhâm Lê phản ứng trước cả suy nghĩ, cậu khớp tay niệm chú đánh lên người đứa bé quý.

Ánh sáng màu vàng chạm vào đứa bé quý, đứa bé quý phát ra một tiếng kêu chói tai tê lương, biến mất trước mặt Nhâm Lê.

Nhâm Lê ngơ ngác đứng ở trong phòng bệnh, nếu cậu không có nghe nhầm nhầm thì, nó hẳn là kêu một tiếng ‘Anh’...

Cùng lúc đó, Nghiêm Dương ngồi ở văn phòng đột nhiên cảm thấy tim đập dồn dập, trước mắt tối sầm, hôn mê.

Khi Hạ Tử Triệt tỉnh lại thì quanh mắt Nhâm Lê đã có vòng đen, đang vùi đầu vào máy tính, nghe được tiếng động, liền ngẩng đầu lên mê mang nhìn lướt qua Hạ Tử Triệt.

Hạ Tử Triệt nhìn thấy dáng vẻ trẻ con của Nhâm Lê, không khỏi cười ra tiếng.

“Bây giờ là mấy giờ rồi...”

Nhâm Lê nhìn xuống đồng hồ.

“Vẫn chưa đến tám giờ, tôi đi mua bữa sáng trước...”

Nói xong, tắt máy tính lảo đảo rời đi.

Hạ Tử Triệt cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng Phùng Cổ Tuấn vẫn đang mê man khiến cho anh không còn lòng dạ nào bận tâm đến điều gì khác.

Vội vàng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Hạ Tử Triệt lại ngồi ở bên giường bệnh.

Một tay anh khê chạm vào bên tay không truyền nước biển của Phùng Cổ Tuấn, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Tuấn, sao em vẫn còn chưa tỉnh...”

Người nằm trên giường bệnh không trả lời anh.

Hạ Tử Triệt cảm thấy khóe mắt mình cay cay, cười khổ, lại tiếp tục nói chuyện với người đang nằm ở trên giường.

“Tiểu Tuấn, mau tỉnh lại đi...”

Có lẽ là trời cao nghe được lời khẩn cầu của anh, mi mắt Phùng Cổ Tuấn giật nhẹ.

Hạ Tử Triệt chăm chú nhìn Phùng Cổ Tuấn, kiểm chế tâm tình kích động của bản thân.

“Tiểu Tuấn, Tiểu Tuấn?”

Phùng Cổ Tuấn từ từ mở mắt ra, Hạ Tử Triệt cảm thấy lâu giống như qua một thế kỷ vậy, cho đến khi bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc.

“A Triệt... Cháo hải sản của em...”

.

Phùng Cổ Tuấn tựa ở trên giường, hưởng thụ sự phục vụ của Hạ Tử Triệt.

Hạ Tử Triệt thổi nguội thìa cháo hải sản rồi đưa đến trước mặt Phùng Cổ Tuấn, Phùng Cổ Tuấn há miệng nuốt xuống, sau đó liếc mắt nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê tức giận xì mặt ra, rầu rĩ không vui.

Nghiêm Dương đau đầu nhìn Nhâm Lê và Phùng Cổ Tuấn, nghĩ thầm hai người này sao lại giống trẻ con như thế chứ...

Đột nhiên, Nhâm Lê dường như nhớ ra cái gì đó cười gian hai tiếng, sau đó bắt đầu cầm điện thoại ra đùa nghịch trong tay.

Nghiêm Dương tò mò, đưa mắt nhìn sang, sau đó bật cười ‘Ha ha’.

Tấm ảnh trên màn hình di động kia, rõ ràng là ảnh cái ‘đầu bóng lưỡng’ của Phùng Cổ Tuấn.

Bên này, Phùng Cổ Tuấn ăn xong cháo hải sản Hạ Tử Triệt tự tay làm rồi, chép chép miệng, sau đó nhìn Nhâm Lê tức giận nói:

“Cười cười cười, đợi lát nữa xem cậu còn cười nổi không.”

Nhâm Lê cười tủm tỉm cất di động đi.

“Ai, ảnh cái đầu bóng lưỡng của người nào đó nhìn quả thực là hay lắm...”

Sắc mặt Phùng Cổ Tuấn thoáng cái thay đổi.

“Nhâm Lê cậu!”

“Tôi? Tôi làm sao?”

Nhâm Lê tựa vào lòng Nghiêm Dương, cười gian xảo.

Phùng Cổ Tuấn tức giận phồng mũi trừng mắt, nhưng lại không có cách nào đấu lại Nhâm Lê.

Hạ Tử Triệt thu dọn bát đĩa xong, cười nói:

“Được rồi, đừng trêu chọc Tiểu Tuấn nữa.”

Nhâm Lê bộ dáng ngoan ngoãn gật đầu, lại cọ cọ trong lòng Nghiêm Dương.

Phùng Cổ Tuấn nhìn bộ dáng ngọt ngào của hai người, cười lạnh nói:

“Xem hai người còn được thoải mái bao nhiêu ngày nữa.”

Lời này nói ra không chỉ có Nhâm Lê thu lại nụ cười, Nghiêm Dương cũng nheo mắt lại liếc mắt nhìn Phùng Cổ Tuấn một cái.

“Tiểu Tuấn!”

Hạ Tử Triệt thấp giọng quát.

“Vốn chính là như thế, bọn họ thực sự là phiền phức, bằng không anh cho rằng em vì sao lại ngắt xỉu chứ?”

Về mặt Phùng Cổ Tuấn rất âm ỉ.

Nhâm Lê nghe xong lời này, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc.

“Rốt cuộc thì cậu nhìn thấy cái gì?”

Phùng Cổ Tuấn đưa mắt nhìn Nghiêm Dương, cũng nói với Nhâm Lê:

“Có điều này muốn hỏi cậu, bạn trai của cậu rốt cuộc có xuất thân thế nào? Quê kia hiện ra không phải chỉ có chút kỳ lạ.”

Nghiêm Dương trấn an Nhâm Lê đang muốn nổi cơn.

“Hiện ra điều gì kỳ lạ?”

Phùng Cổ Tuấn cười lạnh.

“Tôi vốn là tính nhân duyên, nhưng quê kia căn bản không hề dính gì đến nhân duyên cả.”

Tuy rằng vẫn luôn tự nói với mình rằng Nghiêm Dương không có vấn đề gì, nhưng nhiều chuyện rành rành hiện ra trước mắt như vậy, Nhâm Lê cũng không biết phải đáp lại như thế nào. Nhưng Nghiêm Dương nghe xong lời này, không có chút nào là không thoải mái, coi như mình có ‘vấn đề’ thật, Tiểu Lê có thể không cần mình nữa sao?

“Trên quê là cái gì?”

Hạ Tử Triệt lên tiếng đánh vỡ sự im lặng.

Phùng Cổ Tuấn nhắm mắt, khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác yếu ớt.

“Song tử oán hận cả nhân gian, một mệnh minh dương một mệnh âm, Quỷ Chủ nhảy lên đoạt minh dương, âm tử ôm hận oán trời đất.”

Nghe xong quẻ này mấy người đều trầm mặc, Nghiêm Dương là vì không hiểu quẻ này có ý gì, nhưng có thể nghe ra là quẻ này không được tốt lắm. Hạ Tử Triệt mấy năm nay đi theo Phùng Cổ Tuấn quen tai quen mắt, tự nhiên có thể nghe hiểu một chút. Mà Nhâm Lê, lại có thể nghe hiểu toàn bộ.

“Vốn là hỏi nhân duyên...”

Nhâm Lê cúi đầu, lẩm bẩm.

“Lại nhìn ra số mệnh.”

Phùng Cổ Tuấn thản nhiên tiếp lời Nhâm Lê.

“Giải thích thế nào?”

Nhâm Lê thấp giọng hỏi Phùng Cổ Tuấn.

“Trước tiên phải tìm hiểu hoàn cảnh của anh ta.”

Phùng Cổ Tuấn nhìn về phía Nghiêm Dương.

“Hoàn cảnh của tôi?”

Nghiêm Dương nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“A Dương, anh có em trai hay anh trai gì đó không?”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Không có, nhà anh chỉ có một đứa con là anh thôi.”

“Anh chắc chắn?”

Phùng Cổ Tuấn ngậy người nhìn Nghiêm Dương.

“Chắc chắn.”

Nghiêm Dương mỉm cười tự giễu.

“Cha tôi tham gia quân đội, ngày thường đều bận rộn nhiều việc, sau khi mẹ tôi sinh tôi xong thì qua đời, cho nên tôi không có khả năng có anh chị em nào khác.”

40. Chương 40: Bệnh Viện Kinh Hồn – 9

Nghe xong lời của Nghiêm Dương, mọi người im lặng.

“Thật xin lỗi...”

Phùng Cổ Tuấn không được tự nhiên nhận lỗi.

“Không sao.”

Nghiêm Dương lắc đầu, trong mắt hiện lên điều gì đó.

“Giúp tôi.”

Nhâm Lê mở miệng, cực kỳ bình tĩnh nói với Phùng Cổ Tuấn.

Biểu cảm trên mặt Phùng Cổ Tuấn gần như là đùa cợt.

“Giúp cậu? Dựa vào cái gì?”

“Tôi tin tưởng cậu.”

Đúng vậy, Nhâm Lê từ đầu đến cuối vẫn luôn tin tưởng Phùng Cổ Tuấn, bọn họ cứ việc chán ghét nhau, dù cho trước kia bọn họ cũng không ở chung với nhau quá lâu.

Phùng Cổ Tuấn nằm trên giường bệnh, cầm tay Hạ Tử Triệt, lặng im không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Nghiêm Dương không hiểu vì sao Nhâm Lê lại muốn Phùng Cổ Tuấn giúp mình, nhưng anh biết tất cả những điều này đều có liên quan đến mình, Nhâm Lê làm như vậy, nếu như nói là giúp anh, còn không bằng nói là giúp cho bọn họ.

Giúp cho tình yêu của bọn họ.

“Giúp chúng tôi.”

Nghiêm Dương cũng cầm tay Nhâm Lê, nhìn về phía Phùng Cổ Tuấn.

Trong ánh mắt của Phùng Cổ Tuấn có chút không chắc chắn, có vài tia mê mang, cậu nhìn về phía Hạ Tử Triệt, dường như là đang muốn tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hạ Tử Triệt cười dịu dàng, giống như tên của anh trong sáng động lòng người, trong mắt anh tràn đầy sự cổ vũ.

Tiểu Tuấn, em không phải là một đứa trẻ, có một số việc, em cần tự mình quyết định...

Phùng Cổ Tuấn nhận được ánh mắt cổ vũ của Hạ Tử Triệt, hạ quyết tâm mỉm cười.

“Được, nhưng mà...”

.

Y An ngồi một mình gần người ở trong bệnh viện.

Anh không có sinh bệnh, nhưng anh lại muốn ngồi ở trong phòng bệnh này.

Nếu như Nhâm Lê hoặc Nghiêm Dương có mặt ở đây thì, nhất định có thể nhận ra được phòng bệnh này từng thuộc về một người có tên là Chung Ly Tu.

Y An cứ ngồi như vậy, tựa bên cửa sổ, đối mặt với giường bệnh, chăm chú nhìn lên giường bệnh kia, giống như người trên giường vẫn còn đang ở đó.

Không biết qua bao lâu sau, Y An thu tầm mắt lại.

Mình, rốt cuộc là đang suy nghĩ điều gì chứ?

Đã chiếm được sức mạnh mình vẫn luôn tha thiết ước mơ, đã có được ‘trọng đồng’ trăm năm khó gặp, mình rốt cuộc còn cảm thấy chưa đủ gì nữa?

Chung Ly Tu, rốt cuộc anh muốn cho tôi nhìn thấy cái gì?

Chung Ly Tu, anh rốt cuộc là vì ai, vì sao có thể dễ dàng thu phục long tử, vì sao chỉ cần phát tay một cái đã có thể cho tôi sức mạnh như vậy?

Anh rốt cuộc, muốn cho tôi nhìn thấy thứ gì đây...

Y An không hiểu, anh thật sự không hiểu.

Nhắm mắt lại, tập trung linh lực toàn thân lên mắt, trong lòng thầm niệm tên của Chung Ly Tu, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh tối om.

Không thể nhìn thấy thứ gì cả.

Y An cố sức lắc đầu.

Những điều về Chung Ly Tu, không thể nhìn được thứ gì cả.

Đột nhiên, mắt Y An nhú lại, dường như cảm nhận được thứ gì đó đang chạy rất nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Phùng Cổ Tuấn vừa mới nói hai chữ ‘Nhưng mà’ xong, cũng cảm thấy không đúng.

Nhâm Lê cũng đứng thẳng người dậy vẽ mặt cảnh giác nhìn xung quanh.

Độ miễn cảm của Nghiêm Dương đối với nguy hiểm cao đến mức khiến cho người khác giật mình, anh ta trước tiên kéo Nhâm Lê lại rồi rất nhanh dựa vào giường bệnh.

Phùng Cổ Tuấn xoay người ngồi dậy, ngón tay phát lên, giống như bắt được thứ gì đó ở trong không khí, sau đó rất nhanh vẽ lên người Hạ Tử Triệt thứ gì đó.

“Sao lại thế này?”

Nhâm Lê lên tiếng hỏi.

“Bệnh viện của nhà cậu sao lại hỏi tôi?”

Phùng Cổ Tuấn trừng mắt nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê lắc đầu:

“Tôi chưa bao giờ được biết tôi đang canh chừng cái gì.”

“Có chuyện gì xảy ra?”

Hạ Tử Triệt tuy rằng không có chút linh lực nào, ở phương diện tự bảo vệ cũng không bằng một phần vạn của Nghiêm Dương, nhưng anh ta vẫn có đủ bình tĩnh.

“Tôi cảm thấy... sự biến hóa của thời gian...”

Phùng Cổ Tuấn cau mày, rõ ràng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

“Sự biến hóa của thời gian?”

Nghiêm Dương trong một giây vừa rồi cảm nhận được nguy hiểm, loại trực giác được huấn luyện từ trên chiến trường khiến cho anh làm ra hành động tự vệ trước tiên.

“Đúng vậy.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Em cũng cảm nhận được sự biến hóa của thời gian, thời gian trong một giây vừa rồi trôi qua rất nhanh, sau đó khiến cho không khí thay đổi, theo lý mà nói... Không gian nơi chúng ta đứng hiện tại cùng vừa này không giống nhau.”

“Quay lại sao?”

Hạ Tử Triệt hỏi.

“Cũng không đúng.”

Phùng Cổ Tuấn lại bắt mấy thứ hư ảo nữa.

“Quay lại chỉ đơn giản là phục hồi, đem hai trục thời gian ở điểm giới hạn xếp chồng lên nhau, cho nên có thể nhìn thấy trước điều gì đó, việc này và quay lại không còn giống nhau nữa. Chúng ta đang thấy chính là đảo ngược thời gian, nói theo một cách nào đó, không gian ở vị trí của chúng ta hiện tại, rất có thể là không gian trước kia. Thời gian đảo ngược chúng ta lại, nhưng thời gian trong phòng bệnh này vẫn đồng nhất với chúng ta.”

“Anh không thể ngờ nổi, cả căn phòng này và chúng ta cùng xuyên không sao?”

Hạ Tử Triệt cười cười, không khí trong phòng bệnh nhất thời sinh động hơn rất nhiều.

“Có thể, không sao đâu không sao đâu, chúng ta là bộ tộc xuyên không.”

Nhâm Lê một tay khoát lên, tay kia nắm chặt Nghiêm Dương ngồi trên giường bệnh.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào để xuyên trở về?”

Nghiêm Dương cũng hài hước một lần, thực ra có người yêu ở bên cạnh mình, cho dù xuyên không thì có làm sao chứ?

“Có hai cách.”

Hai mắt Nhâm Lê mở to.

“Một là, chúng ta chờ ở chỗ này, thời gian không thể nào không có lý do mà xảy ra nghịch chiều, nhất định là phải có thứ gì đó muốn để cho chúng ta trở về thì chúng ta mới có thể trở về. Chúng ta chờ trong phòng bệnh này, có lẽ một lát nữa chúng ta có thể quay về thôi. Đương nhiên, chúng ta cũng có thể chết đối trước rồi không thể quay về nữa.”

Nghiêm Dương nhún mày, dường như là đang suy nghĩ đến tính chất khả thi của việc ‘chờ’.

“Như vậy, hay là đi ra ngoài đi.”

Phùng Cổ Tuấn vuốt tay, cũng kéo Hạ Tử Triệt ngồi xuống.

“Đi ra ngoài và chờ ở chỗ này chỉ khác nhau một điểm là chờ có vẻ an toàn hơn, cho dù đi ra ngoài cũng không có ai biết sẽ có điều gì xảy ra. Nhưng chỉ có đi ra ngoài em cùng Nhâm Lê mới có được tám mươi phần trăm cơ hội mang mọi người quay trở lại trục thời gian bình thường.”

Hạ Tử Triệt liếc nhìn đồng hồ.

“Đồng hồ ngừng rồi.”

“Thời gian ở nơi này tương đối tĩnh lặng.”

Phùng Cổ Tuấn hôn Hạ Tử Triệt, giải thích.

“Đi ra ngoài đi.”

Nghiêm Dương vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng.

“Anh cần suy nghĩ cẩn thận.”

Nghiêm Dương đưa mắt nhìn Nhâm Lê và Hạ Tử Triệt.

“Thức ăn và nước uống không duy trì được bao lâu.”

“Vậy thì đi ra ngoài thôi... Tuy rằng chúng ta không thay đổi được trục thời gian, nhưng đánh vỡ trục thời gian giả này vẫn có thể được.”

Nhâm Lê không chút bận tâm nói.

Phùng Cổ Tuấn cũng tỏ ra chút vẻ khinh thường.

“Thứ này còn chưa làm khó được tôi đâu.”

Dứt lời, liền đứng lên đi về phía cửa.

“Tiểu Tuấn.”

Hạ Tử Triệt dịu dàng gọi.

“Vâng?”

Phùng Cổ Tuấn dừng bước, nghiêng đầu nhìn Hạ Tử Triệt.

Hạ Tử Triệt muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười cười, không nói gì thêm.

“Đi thôi đi thôi, tôi đi đầu, sau đó là Nghiêm Dương, anh Tử Triệt, cậu đi sau cùng.”

Nhâm Lê cũng đứng dậy, nhìn về phía Phùng Cổ Tuấn.

“Được.”

Phùng Cổ Tuấn gật đầu, đi ngược lại giữ chặt tay Hạ Tử Triệt.

Nhâm Lê đi đến cửa, tay đặt trên nắm cửa, chậm rãi đẩy cửa ra.

Thế giới bên ngoài cánh cửa hoàn toàn khác với bên trong, vách tường óng vàng, sàn nhà là xi-măng, tất cả đều hiện lên vẻ cổ xưa.

Nghiêm Dương nhìn ra hàng hiên, bố cục cũng hoàn toàn khác biệt, áp phích dán trên tường cũng là từ hơn hai mươi năm trước.

“Đồng hồ bắt đầu quay rồi.”

Hạ Tử Triệt là người đầu tiên lên tiếng.

“Điều này nói lên rằng thời gian ở bên ngoài vẫn tiếp tục trôi đi.”

Sau khi Phùng Cổ Tuấn đi ra khỏi phòng bệnh, cửa phòng bệnh liền biến mất, nơi từng là cánh cửa biến thành vách tường.

“Nơi này vẫn là bệnh viện.”

Nghiêm Dương bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại.

“Chắc là bệnh viện trước đây được nhà họ Y trùng tu lại, nơi này trước kia hình như không được yên tĩnh lắm.”

Nhâm Lê thực ra không có tìm hiểu gì về bệnh viện này, chỉ lơ mơ biết rằng nơi đây trước kia từng xảy ra chuyện gì đó nên nhà họ Y mới có thể thu mua lại nơi này.

“Sự kiện ma quái kỳ lạ, khoa phụ sản.”

Phùng Cổ Tuấn mang theo vẻ mặt ‘cậu thật vô dụng’ mà nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, không chút phản ứng lại Phùng Cổ Tuấn.

“Chẳng lẽ là có người muốn cho chúng ta nhìn lại sự việc từ hơi hai mươi năm trước sao?”

Nghiêm Dương đi theo Nhâm Lê, cảnh giác quan sát bốn phía.

‘Let xet, let xet, let xet...’

Trên hành lang yên tĩnh chợt vang lên tiếng bước chân.

Bốn người không khỏi đều dừng bước lại, ánh mắt nhìn chằm chằm chăm chú vào đằng kia.

41. Chương 41: Bệnh Viện Kinh Hồn – 10

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tim bốn người cũng sắp nhảy lên đến cổ họng.

Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, sau đó một tiếng cười khê truyền đến.

“Ai?”

Một giọng nam vang lên.

Nghe thấy tiếng, lông mày đang nhăn chặt của Nhâm Lê dần ra.

“Anh họ...”

Người kia xuất hiện ở chỗ rẽ, nhìn thấy bốn người Nhâm Lê, neho mắt lại:

“Nhâm Lê? Sao em lại ở chỗ này?”

Người tới đúng là Y An.

Nhâm Lê thấy Y An đặt câu hỏi, vội vàng giải thích, sau đó thật cẩn thận nhìn Y An.

Y An trầm tư, sau đó nói:

“Lúc ấy anh đang ở phòng bệnh, sau đó cảm thấy có linh lực dao động ở ngoài cửa liền đi ra, sau khi đi ra thì vẫn loang quanh ở chỗ này.”

Bốn người hiểu rõ, Phùng Cổ Tuấn mở miệng hỏi:

“Y thiếu có phát hiện ra điều gì không?”

Y An đẩy kính mắt:

“Cậu chính là Phùng Cổ Tuấn? Không phát hiện ra gì cả, tôi ngay cả tầng lầu này còn chưa đi ra hết.”

Trước đó Phùng Cổ Tuấn đã tính ra được là ‘trọng đồng’ xuất thế, cho nên nhìn thấy đôi mắt của Y An cũng không hề ngạc nhiên, nhưng Hạ Tử Triệt lại tò mò nhìn lâu thêm một chút.

“Hiện tại phải làm gì?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Hành lang này đã bị thay đổi, chúng ta chỉ có thể vừa đi vừa tìm cách thôi.”

Y An thản nhiên nói.

“Anh họ, anh dùng ‘trọng đồng’ sao?”

Y An lắc đầu.

“Bị mất tác dụng.”

“A?”

Nhâm Lê khó hiểu.

Về mặt Y An rất không kiên nhẫn.

“A cái gì mà a, mất tác dụng chính là mất dụng thôi.”

Dứt lời, liền không thèm để ý đến Nhâm Lê nữa.

Nhâm Lê tự biết mất mặt, sờ sờ mũi không nhắc lại nữa.

“Đi thôi.”

Nghiêm Dương nhìn con đường duy nhất trước mắt, nói.

Phùng Cổ Tuấn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tiếp đó thấp giọng giải thích cho Hạ Tử Triệt về trọng đồng của Y An.

Năm người đi theo hướng Y An lúc này đi đến, rẽ qua chỗ ngoặt kia, rốt cuộc vẫn là một con đường thẳng tắp.

Y An nhú mày.

“Không giống nhau, vừa rồi không có cầu thang.”

Chính xác, chỗ rẽ cuối đường so với lúc Y An nhìn thấy lúc này có sự khác biệt, xuất hiện một cái cầu thang có thể đi lên đi xuống.

Nghiêm Dương thầm giật mình trong lòng, lúc mới đi ra anh cũng cảm nhận được cảm giác quen thuộc kỳ lạ, hiện tại rốt cuộc đã biết vì sao.

Bệnh viện hiện tại nơi bọn họ đang đứng, thế nhưng lại giống bệnh viện trong giấc mơ của anh một cách kỳ dị.

Một giây nhìn thấy cầu thang kia, Nghiêm Dương trên cơ bản có thể khẳng định được đây chính là bệnh viện đã xuất hiện trong giấc mơ của mình!

“Hi hi...”

Ngay lúc năm người chuẩn bị đi về phía cầu thang, lại có một tiếng cười khê truyền đến.

Tiếng cười kia vừa đáng yêu vừa quyến rũ, nghe vào thấy vô cùng quý dị.

“Không giống tiếng cười vừa này.”

Nghiêm Dương nhú mày, tiếng cười vừa này tuy rằng cũng rất quý dị nhưng tràn ngập tình cảm, giống như một người phụ nữ không bận tâm đến chuyện gì cả mà bật cười khê, hoàn toàn khác với tiếng cười hiện tại.

“Không giống nhau chỗ nào”

Trong mắt Phùng Cổ Tuấn lướt qua một tia nghi hoặc.

“Tiếng cười ấy? Cậu không nghe thấy sao?”

Nghiêm Dương kinh ngạc nói.

Phùng Cổ Tuấn lắc đầu.

“Không có, A Triệt anh có nghe được không?”

Hạ Tử Triệt hơi do dự nói:

“Anh không nghe được gì cả...”

Nghiêm Dương cảm giác cổ họng mình có chút khô khốc, anh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía Nhâm Lê.

Cũng may mặc dù sắc mặt của Nhâm Lê rất cổ quái, nhưng vẫn gật đầu, nhưng lại lập tức lắc đầu.

“Em có nghe thấy tiếng... Tiếng đầu tiên với tiếng thứ hai quả thật là khác nhau, so với tiếng thứ hai anh nghe được lại không phải là tiếng cười...”

“Tiếng khóc.”

Không hiểu vì sao, tính cách của Y An càng ngày càng giống tính cách của Chung Ly Tu, hiện tại anh ta càng lúc càng trầm mặc.

Nghiêm Dương chỉ cảm thấy sau lưng mình lạnh toát, không biết phải nói cái gì mới được.

Năm người dừng chân, không biết là nên tiếp tục đi tới hay là nên lùi về phía sau, lại càng không biết được thanh âm quý dị kia đến từ nơi nào rồi lại biến đi đâu.

Người đầu tiên phát hiện ra Hạ Tử Triệt không ổn là Phùng Cổ Tuấn.

Tay hai người vẫn nắm chặt, Phùng Cổ Tuấn cảm giác được Hạ Tử Triệt hơi run rẩy, không nhìn được nhìn về phía người yêu của mình.

Ai ngờ vừa nhìn, liền thấy sắc mặt Hạ Tử Triệt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, cắn chặt môi dưới, trong mắt anh cũng tràn đầy hoảng sợ.

“A Triệt, A Triệt, anh làm sao vậy?”

Lúc trước Hạ Tử Triệt đã bày ra trận quẻ ở bốn phía vây quanh Hạ Tử Triệt, vận dụng ngũ hành bát quái hình thành nên một lớp chắn từ trường chất lượng cao trong phạm vi nhỏ, nếu có ‘thứ gì đó’ đến gần sẽ phát ra cảnh cáo và phản kích ngay, nhưng Phùng Cổ Tuấn không hề cảm thấy lớp từ trường vây xung quanh Hạ Tử Triệt có gì thay đổi, nhìn bộ dáng anh như vậy, không khỏi sợ hãi luống cuống.

“Mọi người...không nhìn thấy sao?”

Ngữ khí của Hạ Tử Triệt giống như sắp bật khóc đến nơi.

“Nhìn thấy cái gì?”

Phùng Cổ Tuấn vội vàng hỏi.

“Rất nhiều, rất nhiều trẻ con... Không! Không phải trẻ con, đúng, là...”

Hạ Tử Triệt nói năng lộn xộn.

“Có phải là có rất nhiều trẻ con không? Có vài đứa còn chưa thành hình hoặc vẫn còn cuống rốn?”

Đôi mắt Y An càng thâm trầm, đôi đồng tử kia càng trở nên đen láy đáng sợ.

Hạ Tử Triệt giống như bị kinh hãi rất lớn, không nhắc lại nữa, chỉ liên tục gật đầu.

Phùng Cổ Tuấn đau lòng ôm Hạ Tử Triệt, nhẹ nhàng vuốt lưng anh, vừa dịu dàng an ủi.

Nghiêm Dương và Nhâm Lê liếc nhìn nhau, bọn họ đều không nhìn thấy đứa trẻ nào.

Y An nhắm mắt lại, khi mở ra đồng tử mắt đã khôi phục màu sắc bình thường.

“Anh Thi Đạo (đường thi hài của trẻ sơ sinh), không ngờ rằng cậu ta có thể nhìn thấy.”

Nhâm Lê hít thật sâu một ngụm khí lạnh, phải biết rằng Anh Thi Đạo nếu không phải là người của Phật môn sẽ không thể nhìn thấy được.

Theo truyền thuyết Anh Thi Đạo ở bên ngoài Hoàng Tuyền, bên trong phạm trần, nó nối tiếp dương thế và Âm phủ, ở tận cùng của nó chính là Hoàng Tuyền.

Cho nên nói, đi vào Anh Thi Đạo chẳng khác nào đi xuống Hoàng Tuyền.

Nhâm Lê từng một lần trong lúc vui đùa kể cho Nghiêm Dương nghe qua chuyện xưa về Anh Thi Đạo, Nghiêm Dương cũng có thể coi như hiểu biết được đôi chút về con đường này:

“Anh Thi Đạo sao lại hiện ra ở đây...? Vị trí không gian hiện tại của chúng ta không phải chỉ là do thời gian bị đảo ngược sao?”

Ánh mắt Phùng Cổ Tuấn phức tạp nhìn con đường kia.

“Tội nghiệt quá sâu hoặc là cố ý làm, Anh Thi Đạo bị giam cầm trong không gian này.”

“Chúng ta cần phải đi qua sao?”

Nhâm Lê do dự, dù sao đi ở trên Anh Thi Đạo không cẩn thận một cái sẽ đi nhầm vào Âm phủ.

“Đi, Hạ Tử Triệt dẫn đầu.”

Y An không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng hiện lên một nét trào phúng.

Phùng Cổ Tuấn nhíu mày, rõ ràng là rất lo lắng cho Hạ Tử Triệt.

“Bằng không để tôi đi đầu cho...”

“Cậu đi đầu thì có ích gì? Cậu có thể nhìn được sao?”

Y An cười lạnh, dường như đang châm chọc sự vô dụng của Phùng Cổ Tuấn.

Phùng Cổ Tuấn tức đến đỏ mắt.

“Anh không có mắt nhìn sao? Anh ấy không thoải mái anh không biết à? Quả nhiên không phải thứ của mình sẽ không thể sử dụng thành thạo được đâu.”

Sắc mặt Y An lạnh lùng, neho mắt lại.

“Cậu nhắc lại lần nữa.”

Lúc này Hạ Tử Triệt đã khôi phục một chút, nghe thấy lời nói của Phùng Cổ Tuấn, liền vội vã giảng hòa.

“Không sao đâu Tiểu Tuấn, anh có thể mà.”

Nhâm Lê ở một bên vốn đang ôm tâm tình xem náo nhiệt, hiện tại thấy hai người thực sự gây gổ rồi, liền nhanh chóng chạy lại khuyên can.

“Anh họ anh đừng để bụng mà, tính cách của Phùng Cổ Tuấn vốn là như vậy, cũng không có ác ý gì đâu. Phùng Cổ Tuấn cậu cũng đừng không nói tiếng người như vậy, tôi biết cậu xót xa, nhưng anh Tử Triệt đúng là người duy nhất trong đám chúng ta có thể nhìn thấy Anh Thi Đạo mà.”

Phùng Cổ Tuấn cũng biết rằng Y An và Nhâm Lê nói xong sai, nhưng vẫn như trước không muốn, cuối cùng đành phải để Hạ Tử Triệt tự mình khuyên tên nhóc không được tự nhiên kia. Cuối cùng để cho Phùng Cổ Tuấn ngậm miệng lại, những thứ tốt ở trên người Nhâm Lê bị Phùng Cổ Tuấn cướp đoạt đi không ít đưa cho Hạ Tử Triệt, biến thành Nghiêm Dương dở khóc dở cười nhìn hai tên nhóc cướp qua cướp lại mấy món đồ.

“A Triệt em nói anh biết này, đợi lát nữa anh đi lên con đường kia, vài thứ đó tuy rằng không thuộc về Âm phủ, nhưng cũng không hoàn toàn thuộc về dương thế, không chạm vào là sẽ không có gì nguy hiểm, anh nhất định phải tránh mấy thứ kia ra.”

Phùng Cổ Tuấn có vẻ rất lo lắng.

“Duyên Phật của cậu rất sâu, không sao đâu.”

Y An đột nhiên nói với Hạ Tử Triệt.

Hạ Tử Triệt đã tự mình vượt qua được một hồi hung hiểm kia, không còn quá sợ đám ‘trẻ con’ này, nghe được lời của Y An, liền đáp lại anh ta bằng một nụ cười thật tươi.

“Cảm ơn nhiều.”

Sau đó hít sâu một hơi, đi lên dẫn đầu đoàn người.

42. Chương 42: Bệnh Viện Kinh Hồn – 11

Anh Thi Đạo nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, đến vị trí cách cầu thang trong bán kính một thước liền biến mất.

Việc Hạ Tử Triệt cần làm thật ra rất đơn giản, anh chỉ cần đi vòng qua đám ‘trẻ con’ này là được.

Hạ Tử Triệt bước bước đầu tiên.

Đi theo sát phía sau Hạ Tử Triệt tất nhiên là Phùng Cổ Tuấn, Phùng Cổ Tuấn trời sinh có năng lực nhìn trước tương lai, mỗi bước cậu ta nện xuống ít nhiều gì đều có chúc phúc về mặt tinh thần, hơn nữa có Hạ Tử Triệt dẫn đường, đi qua con đường này thực ra rất dễ dàng.

Phía sau Phùng Cổ Tuấn là Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương tuy rằng không có được năng lực như những người khác, nhưng trực giác và phản ứng của anh ta đều là được tôi luyện từ trên chiến trường, nhìn mỗi bước Phùng Cổ Tuấn bước xuống rồi đi theo đối với anh mà nói đúng là không có gì khó khăn, cho dù trong lòng anh đang có chuyện thì bước chân vẫn rất chuẩn xác.

Người tiếp theo nữa là Nhâm Lê.

Linh lực của Nhâm Lê mặc dù cao, nhưng có thể nhìn thấy Anh Thi Đạo hay không lại phải dựa vào duyên Phật, không hề liên quan đến linh lực, cậu không hề có sao chiếu mệnh chúc phúc như Phùng Cổ Tuấn, cũng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp giống như Nghiêm Dương, cho nên người trong đoàn khiến cho mọi người phải lo lắng nhất thực ra lại là cậu.

Người xuống cuối cùng là Y An.

Trọng đồng của Y An vốn là lúc tốt lúc xấu, sau khi đi vào không gian này lại mất tác dụng, nhưng khi gặp phải nguy hiểm vẫn có thể sử dụng được, hiện tại tuy rằng nhìn mọi vật có chút mờ ảo nhưng có còn hơn không.

Hạ Tử Triệt run như cây sậy đi ở đằng trước, chỉ sợ rằng mình đi nhầm một bước là sẽ hại đến mấy người đằng sau.

Cũng may con đường này đi cũng không quá khó khăn, mấy người bình an đi đến được khu vực an toàn.

“Biến, biến mất rồi...”

Hạ Tử Triệt không thể tin nổi nhìn con đường mình vừa đi qua.

“Việc này cũng thật không bình thường...”

Nhâm Lê chu cái miệng nhỏ nhắn ra oán giận nói.

Y An liếc mắt nhìn Nhâm Lê.

“Em cho rằng em là người bình thường sao?”

Nhâm Lê bị lời nói của Y An làm cho nghẹn, cũng không dám cãi lại, buồn bực chạy đến bên cạnh Nghiêm Dương tìm kiếm sự an ủi.

“Lên tầng đi, nhanh đi đến cuối.”

Phùng Cổ Tuấn nhìn cầu thang kiểu cũ nói.

Nhâm Lê gật đầu, Phùng Cổ Tuấn nói nhanh đi đến cuối, thì phải nhanh đi đến cuối.

Năm người đi lên tầng liền ngửi thấy mùi dung dịch khử trùng nồng nặc, mùi này ở tầng vừa rồi không hề ngửi thấy.

Ngọn đèn rất mờ tối, tầng này không thể trực tiếp nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cả tầng xây theo cấu trúc đơn giản, có một đường đi thẳng đến cuối, bên cạnh là các phòng bệnh nối tiếp nhau liên tục. Nếu đoán không sai, phòng bệnh ở cuối hành lang chắc chắn là phòng bệnh nặng cần theo dõi.

“Không mở ra.”

Nghiêm Dương thử mở một cánh cửa, không mở ra được.

Tách tách, tách tách, tách tách...

“Có nghe thấy tiếng gì không?”

Nhâm Lê nghiêng đầu nói.

“Tiếng của giọt nước.”

Nghiêm Dương từng được huấn luyện nghe tiếng đoán vật, hơi ngẫm nghĩ một chút liền đoán ra.

Tách tách tách...

Tiếng động càng lúc càng dồn dập, cũng càng lúc càng gần.

“A...!”

Hạ Tử Triệt che miệng lại, hoảng sợ nhìn phía trước.

Một cô gái tóc dài mặc áo trắng bên ngoài khoác một chiếc áo ngắn tay mỏng hiện ra trước mặt mọi người, đẹp thì có đẹp, nhưng gương mặt của cô quả thật không che giấu được hoảng sợ, không che giấu được tuyệt vọng.

Cô đang chạy, mang một cái bụng bầu mà chạy.

Dưới ánh nhìn của đoàn người Nhâm Lê, dáng chạy của cô vô cùng cổ quái, bởi vì cô chỉ chạy tại chỗ, không hề di chuyển, nhưng động tác kia quả thật là đang chạy.

Đám người Nhâm Lê phát hiện ra bọn họ không thể cử động, không chỉ không thể cử động, còn không thể nói ra tiếng.

Cô gái đột nhiên lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng này, là khi chút hy vọng cuối cùng cũng biến mất mới có thể lộ ra.

Động tác tiếp theo của cô gái khiến cho người thường xuyên làm phẫu thuật như Y An cũng rùng mình sởn gai ốc.

Cô ngã trên mặt đất, môi run run mấp máy, sau đó lộ ra nụ cười quỷ dị.

Cô không biết lấy từ đâu ra một con dao phẫu thuật, dứt khoát rạch một nhát lên bụng mình. Tiếng lớp da bị cắt mở vang vọng bên tai mọi người, mùi máu tươi càng lúc càng đậm, vết máu ở dưới thân cô gái cũng từ từ lan rộng...

Đúng lúc này quỷ đạo thời gian lại xảy ra biến hóa, trực thời gian bị vặn vẹo khôi phục bình thường, chỉ mất vài giây mọi người lại nhìn thấy không gian bình thường.

Trong phòng bệnh, Phùng Cổ Tuấn sau một hồi khiếp sợ mở miệng:

“Đây... Rốt cuộc là muốn cho chúng ta biết cái gì?”

Sắc mặt Nhâm Lê trắng bệch:

“Tôi quên nói cho mọi người một việc... Thực ra đêm qua tôi đã gặp ‘đứa bé quỷ’, bộ dáng nó xem ra không có ác ý gì nhưng là muốn làm gì đó với Phùng Cổ Tuấn...”

“Em là nói, ‘đứa bé quỷ’ kia có liên quan đến mấy chuyện chúng ta đã gặp hôm nay?”

Y An cau mày hỏi.

“Cái gì?! Muốn làm gì đó với tôi? ‘Đứa bé quỷ’ kia là thứ gì chứ?”

Phùng Cổ Tuấn cảm giận nói.

Nhâm Lê không còn cách nào khác, đành phải đem mọi chuyện xảy ra đêm hôm trước nói ra. Nhưng cậu không hiểu sao lại không nói ra việc ‘đứa bé quỷ’ đã gọi một tiếng ‘anh’ trước khi biến mất.

“Cô gái kia...”

Nghiêm Dương ngừng lại một chút.

“Lời nói cuối cùng của cô ta là ‘Hãy tha cho con của tôi’.”

“A? Cô ta nói lúc nào?”

Nhâm Lê trong nháy mắt tỏ ra khó hiểu.

Nghiêm Dương vuốt đầu Nhâm Lê cười cười.

“Tiếng nói không có phát ra, là anh nhìn hiểu khẩu hình.”

“Em cũng muốn làm em cũng muốn làm.”

Nhâm Lê mở to đôi mắt lấp lánh nhìn về phía Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương tươi cười cưng chiều.

“Được...”

Phùng Cổ Tuấn ‘hừ’ một tiếng, kéo Hạ Tử Triệt thân thiết rời đi.

“Chẳng lẽ ‘đứa bé quý’ kia có quan hệ với cô gái kia sao? Hoặc là nói... Nó chính là con của cô ta?”

Nhâm Lê trầm tư, buồn bã nói.

“Không ngoại trừ khả năng này.”

Nghiêm Dương không nói ra việc mình bị hôn mê tối hôm trước và ác mộng nhiều ngày nay nói ra, anh không muốn để cho quá nhiều người biết.

“Hừ, tôi thật không nghĩ ra là ai có năng lực lớn như vậy có thể nghịch đảo thời gian. Trong bệnh viện của các người vì sao lại xuất hiện Anh Thi Đạo chứ?”

Phùng Cổ Tuấn neho mắt nhướng mày, vẻ mặt khinh thường nhìn Nhâm Lê.

“Anh Thi Đạo... Nghịch đảo thời gian... Đứa bé quý... A a a, thật phiền phức.”

Nhâm Lê vò vò đầu, bộ dáng vô cùng buồn bực.

“Không thể trông cậy em có thể nghĩ ra được cái gì.”

Y An đẩy kính mắt, lạnh lùng nói.

“Này, em rất thông minh có được không hả...”

Nhâm Lê nhỏ giọng than thở.

“Tiểu Tuấn có thể tính ra được gì không?”

Giọng nói trong trẻo của Hạ Tử Triệt vang lên, khiến người nghe như được đắm mình trong gió xuân, vô cùng thoải mái.

Phùng Cổ Tuấn lắc đầu.

“Thứ giống như bói toán... Thuộc về siêu hình... Vốn cũng rất sâu xa khó hiểu, việc tính ra được cũng chỉ là đại khái...”

Hạ Tử Triệt cười cười, bộ dáng không chút để tâm.

“Tính không ra cũng không có vấn đề gì, thực ra tuy rằng chúng ta gặp phải nhiều thứ như vậy, nhưng thực tế chúng ta không hề bị thương tổn gì mà.”

Mọi người nghe xong lời này trong lòng cũng khẽ động, đúng rồi, tuy rằng bọn họ gặp một đồng chuyện không thể nào giải thích được, nhưng việc này về cơ bản không hề gây ra thương tổn gì cho họ.

“Này, có phải là nhà các người đã làm chuyện gì, mới khiến cho oán khí đầy trời như thế? Các người tham tài giết người hay gì gì đó, hiện tại người chết oan liền quay về tìm mấy người?”

Phùng Cổ Tuấn miễn cưỡng nhìn Y An, khiêu khích nói.

Y An neho mắt liếc mắt nhìn Phùng Cổ Tuấn một cái, tuy rằng không nói gì, nhưng cái nhìn kia khiến cho toàn thân Phùng Cổ Tuấn run rẩy.

“Tiểu Tuấn!”

Hạ Tử Triệt cũng biết lời này của Phùng Cổ Tuấn có hơi quá đáng, vội vàng quát lớn.

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi, không nói gì nữa.

“Phùng Cổ Tuấn.”

Sắc mặt Nhâm Lê đột nhiên trở nên nghiêm túc gọi tên Phùng Cổ Tuấn.

“Ừ?”

Phùng Cổ Tuấn nhú mày, không biết Nhâm Lê gọi cậu làm gì.

“Bất kể là nhà họ Y hay nhà họ Nhâm đều không có khả năng làm ra chuyện vì tiền tài mà mưu hại tính mệnh người khác. Việc này không cần thiết.”

Về mặt Nhâm Lê thực sự nghiêm túc, dù sao việc này có liên quan đến danh dự của hai nhà Y Nhâm, không nói nhà họ Phùng sẽ làm gì, nhưng nếu không khéo để cho mấy kẻ tiểu nhân nghe được thì không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

“Rồi rồi, chỉ đùa một chút mà mấy người lại như vậy...”

Phùng Cổ Tuấn cũng tỉnh ngộ rằng không thể nói lung tung, xì mặt ra nói.

43. Chương 43: Bệnh Viện Kinh Hồn – 12

“Phân công nhau điều tra đi.”

Giọng nói của Nghiêm Dương trầm thấp, lại khiến cho người khác tin tưởng nghe theo.

Mắt Y An xẹt qua một tia sáng sau lớp kính mắt.

“Nói thử xem?”

Tay Nghiêm Dương gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Cậu là phó Viện trưởng, có thể điều tra hồ sơ của bệnh viện này từ hơn hai mươi năm trước, nếu như nơi này trước đây là khoa phụ sản, như vậy cậu có thể ra tay từ chỗ đó.”

Y An nhú mày.

“Tôi không có nghĩa vụ giúp mấy người không phải sao?”

Nghiêm Dương đưa mắt nhìn Nhâm Lê không biết đang suy nghĩ cái gì, âm đạm cười:

“Tùy cậu, một mình tôi cũng có thể đảm bảo cho an toàn của Tiểu Lê.”

Y An trầm mặc không nói gì.

Nghiêm Dương lại quay đầu nhìn về phía Hạ Tử Triệt:

“Tử Triệt, các cậu quay về nhà họ Phùng hỏi thăm một chút được không? Trước kia nghe Tiểu Lê nói ông Phùng đã từng tính một quẻ cho em ấy, quẻ này ít nhiều gì hẳn sẽ có chút gợi ý.”

Nghiêm Dương thông minh không tìm đến Phùng Cổ Tuấn không được tự nhiên, mà là tìm đến ‘người giám hộ’ Hạ Tử Triệt của cậu ta.

Hạ Tử Triệt vẫn luôn là một người rất dịu dàng ôn hòa, nghe xong lời Nghiêm Dương liền cười nói:

“Được, tôi và Tiểu Tuấn sẽ giúp đỡ.”

Phùng Cổ Tuấn nghe xong lời nói của Hạ Tử Triệt cũng không hề phản bác lại, dưới cái nhìn của cậu ta, chỉ cần là chuyện người kia đồng ý làm thì cậu sẽ cùng làm với anh ấy.

“Em thì sao, em thì sao? Cần quay về hỏi thăm ông cụ à?”

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương chuẩn bị mở miệng, vội vàng giành phần nói.

“Đúng vậy, dù sao mấy người chúng ta đều phải triển khai điều tra xoay quanh phạm vi bán kính ‘hơn hai mươi năm trước’.”

Nghiêm Dương kéo Nhâm Lê qua, nhéo nhéo gương mặt búp bê của cậu.

“Cứ như vậy đi cứ như vậy đi, tôi và A Triệt đi trước, nếu biết tình hình gì sẽ liên hệ với các cậu.”

Phùng Cổ Tuấn đã sớm khó chịu vì cứ phải ở đây, hiện tại đã có mục tiêu xác định tất nhiên là có thể đi liền đi. Hạ Tử Triệt tuy rằng thân thể không tệ, nhưng trải qua một loạt sự việc vừa rồi cũng khiến cho thể xác và tinh thần mỗi mết, muốn trở về tận hưởng cảm giác ôm nhóc con ngủ một giấc.

Nhâm Lê chạy trốn khỏi hai tay của Nhâm Lê, nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện ra đã sắp sáu giờ, vội vàng nói:

“Tất cả giải tán đi, có việc gì liên lạc sau...”

Phùng Cổ Tuấn sau khi nghe xong lời Nhâm Lê nói liền kéo Hạ Tử Triệt rời đi, cũng không chào hỏi lấy một tiếng, khiến cho Hạ Tử Triệt da mặt mỏng đành phải mỉm cười mang theo có lỗi với mọi người, vừa định nói gì đó liền bị Phùng Cổ Tuấn nhanh chóng kéo ra khỏi cửa.

Y An lạnh lùng đưa mắt sang quan sát Nghiêm Dương và Nhâm Lê, sau đó không nói lời nào xoay người bỏ đi.

“Anh ấy là có ý gì...”

Nhâm Lê vẻ mặt đau khổ nhìn Nghiêm Dương, cho đến bây giờ cậu vẫn không thể hiểu nổi ông anh họ tính tình cổ quái kia.

“Ý là đồng ý?”

Nghiêm Dương lại có chút suy ngẫm nhìn cánh cửa lúc Y An đi ra không đóng lại kia.

“A...? Nhưng anh ấy vì sao không có lý do gì lại giúp chúng ta chứ... Thực ra em cảm thấy anh ấy vẫn chán ghét em.”

Nhâm Lê rầu rĩ không vui nói.

“Chán ghét em?”

Nghiêm Dương nghe được lời nói của Nhâm Lê nhện không được bật cười, Y An bình thường luôn bảo vệ nhóc con Nhâm Lê này, không biết vì sao Tiểu Lê lại có loại cảm giác này nữa.

“Anh cười cái gì mà cười... Chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhâm Lê tức giận nói.

“Vâng vâng vâng.”

Nghiêm Dương thôi cười, sau đó kéo tay phải của Nhâm Lê qua, kéo tay áo của cậu lên, lộ ra dấu ấn ‘song sinh’:

“Em nói thế nào thì coi như thế đi, chúng ta cũng về nhà thôi.”

“Cái gì kêu là ‘coi như’ chứ, A Dương anh nói cũng không nói cho hết, thật đáng ghét, thật đáng ghét.”

Nhâm Lê phùng má nói.

“Được được được, anh đáng ghét, anh đáng ghét, chúng ta về nhà đi, về nhà còn có việc phải làm đấy, nhé?”

Nghiêm Dương nhấn mạnh chữ ‘việc’ kia, cười lưu manh nói.

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương trả lời cậu cho có lệ, bấu môi buồn bực đi lên phía trước.

Nghiêm Dương cười cười bất đắc dĩ, nhanh chóng chạy đuổi theo nhóc con nhà mình.

Buổi tối, hai người nằm ở trên giường nhà Nhâm Lê, Nhâm Lê chui vào trong lòng ngực Nghiêm Dương nói chuyện câu được câu mất, tay vẽ vòng vòng trước ngực Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương không nhịn được bắt lấy cánh tay trắng nõn thon dài của Nhâm Lê nói:

“Tiểu Lê, đàn ông không chịu nổi khiêu khích như vậy đâu.”

Nhâm Lê hừ một tiếng, nhưng cũng không lấy tay vẽ trên người Nghiêm Dương nữa.

“Làm sao vậy? Còn đang giận sao?”

Nghiêm Dương buồn cười nhìn Nhâm Lê trước mắt, nhịn không được dựa sát vào hôn môi.

Nhâm Lê nhanh chóng mím chặt môi không cho Nghiêm Dương hôn, Nghiêm Dương mỉm cười đưa tay vào trước ngực Nhâm Lê sờ soạng một hồi, Nhâm Lê nhịn không được hô lên, Nghiêm Dương vừa vặn nhân cơ hội đi vào.

Môi răng chạm nhau, nước bọt dây dưa, điều tuyệt vời trong đó tự nhiên không cần người khác nói.

Sau nụ hôn, Nhâm Lê đỏ mặt nằm trong ***g ngực Nghiêm Dương, toàn thân không thể không ngoan ngoãn.

“Đúng rồi, anh muốn về nhà một chuyến.”

Nghiêm Dương xoa xoa mái tóc mềm mại của Nhâm Lê, không chút để tâm nói ra.

“Anh về nhà?”

Nhâm Lê quả nhiên nhíu mày nhìn về phía Nghiêm Dương, không hiểu vì sao vào lúc này anh lại phải về nhà.

“Đúng, về nhà.”

Nghiêm Dương rõ ràng là đã trải qua suy xét kỹ càng.

“Anh...khác với người khác, anh muốn về nhà hỏi thăm một chút.”

“Nào có cái gì khác chứ!”

Phản ứng của Nhâm Lê rất kịch liệt, cậu chán ghét Nghiêm Dương nói bản thân như vậy.

“Được rồi, được rồi.”

Nghiêm Dương cười cười trấn an.

“Anh chỉ là muốn tính toán cho tương lai của chúng ta, không có gì đâu.”

Nhâm Lê tựa đầu chôn vào trong ***g ngực của Nghiêm Dương, không nói gì.

Nghiêm Dương vòng tay ôm Nhâm Lê, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Lê cũng có loại cảm giác này đi... Anh chỉ muốn cho em một tương lai yên ổn an lành thôi, nhé?”

Nhâm Lê tất nhiên biết lời của Nghiêm Dương là muốn nói đến điều gì, trước kia cậu vẫn không muốn thừa nhận, nhưng mấy thứ này đến một ngày nào đó vẫn luôn phải đối mặt.

Nghiêm Dương giống như dỗ dành trẻ con vỗ vỗ lưng Nhâm Lê, từng chút từng chút một, cho Nhâm Lê cảm giác an tâm.

“Thực ra... khi ‘đứa bé quý’ kia biến mất, em nghe thấy nó gọi một tiếng ‘anh’.”

Nhâm Lê rầu rĩ nói.

Bàn tay đang vỗ lưng Nhâm Lê của Nghiêm Dương dừng một chút, lát sau lại khôi phục bình thường:

“Anh cũng nghe thấy.”

“A? Sao lại như thế?”

Nhâm Lê vội ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Nghiêm Dương.

“Ừ, không chỉ nghe được, còn bị ngắt nữa. Thực ra từ sau khi đi khỏi bệnh viện Đông Tân, anh luôn mơ thấy một giấc mơ giống nhau, bất kể dùng cách nào cũng không thể tránh được.”

Nghiêm Dương thẳng thắn nói ra.

Nhâm Lê không nói gì, cậu không biết phải nói gì mới tốt. Vấn đề trên người Nghiêm Dương không phải là thứ cậu có thể giải quyết, huống chi, cậu căn bản là không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

‘Người mang đến cái chết’ hay là ‘người đã chết’, cũng không phải là thứ cậu có thể tiếp nhận.

Cậu biết rõ là mình yêu Nghiêm Dương, cậu muốn cùng anh ở với nhau thật dài thật lâu, một đời bình an cho đến lúc già.

“Không có gì phải quá lo lắng đâu...”

Nghiêm Dương đột nhiên bật cười khê.

“Tiểu Lê, không có gì phải lo lắng cả, anh sẽ ở cùng một chỗ với em.”

Anh sẽ ở cùng một chỗ với em.

Tim Nhâm Lê giống như được rót vào một dòng nước ấm, phiền muộn mấy ngày nay dường như đều bị đánh tan. Cậu nhìn Nghiêm Dương, bóng tối cũng không thể che khuất được gương mặt anh tuần kia.

Nhâm Lê ngáp một cái.

“Quay lại vấn đề chính, đúng rồi, nhà anh ở đâu?”

“Đề đô[1], chờ làm xong mấy việc này rồi anh sẽ đưa em về xem.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, đề đô cách thành phố T[2] cũng chỉ mấy giờ ngồi máy bay, Nghiêm Dương hẳn là sẽ không đi lâu lắm.

“Vậy hai ngày này em đến chỗ ông cụ là được, sáng ngày mai anh đi luôn à?”

“Ừ, đi sớm về sớm.”

Nghiêm Dương thật ra không muốn về nhà, dù sao anh cũng không có nhiều tình cảm lắm với cái ‘nhà’ kia, nhưng nếu muốn biết việc này có liên quan đến mình hay không thì không thể không về nhà.

Biết rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện, anh mới có thể yên tâm ở cùng một chỗ với Nhâm Lê.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương rời giường sớm, ăn sáng ở quán ăn dưới tầng rồi đi.

Nghiêm Dương tất nhiên là về nhà như đã nói từ đêm hôm trước, mà Nhâm Lê sau khi vòng qua bệnh viện một lát liền đi về nhà họ Nhâm.

Cùng lúc đó, Phùng Cổ Tuấn cũng mang theo Hạ Tử Triệt vội vã chạy về nhà họ Phùng.

Nhà họ Phùng không nằm trong ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô giống như nhà họ Nhâm, nhà bọn họ lớn mạnh thịnh vượng không nói, ở trong giới cũng có tiếng tăm rất lớn. Tuy nói nhà chính nằm ở trong núi, nhưng cả ngọn núi kia là của nhà họ Phùng.

Phùng Cổ Tuấn tất nhiên là không mang theo Hạ Tử Triệt ngồi máy bay hay xe lửa quay về, mà sử dụng trận pháp chỉ vài giây đồng hồ đã tới rồi.

Hạ Tử Triệt mấy năm trước đã từng ghé qua nhà họ Phùng, cho nên có thể xem như quen thuộc với dinh thự cổ trên đỉnh núi kia, rẽ trái rẽ phải một lúc liền đi vào phòng của Phùng Cổ Tuấn ngủ bù.

Về phần vì sao phải ngủ bù, không cần thiết phải nói cho người ngoài biết.

Phùng Cổ Tuấn chán muốn chết đi vòng quanh nhà mình, A Triệt dứt khoát không cho cậu đi vào, cha mình lại không biết đi đâu, muốn tìm ông cụ hỏi thăm việc xấu kia cho Nhâm Lê thì ông cụ ở trong phòng chiêm tinh vẫn chưa đi ra, cậu thật sự không biết nên làm gì mới tốt.

Quản gia ở một bên nhìn tiểu thiếu gia nhàm chán ngồi xõm trên mặt đất đếm kiến, cũng không biết có nên nói ra lời mình vẫn giữ bên miệng này giờ hay không.

Phùng Cổ Tuấn đã sớm thấy ông chú quản gia đứng ở bên cạnh nhìn mình như hổ rình mồi, nhưng bởi vì mỗi lần ông ấy tìm mình cũng không có chuyện gì tốt, cho nên quyết định không để ý tới.

Cứ như vậy, ông chú quản gia tận tâm tận lực cùng Phùng tiểu thiếu gia chán đến chết, một người rồi rắm không biết rốt cuộc có nên nói hay không cùng một người nhàm chán ngồi đếm kiến, lãng phí thật nhiều thời gian một cách vô ích.

Chú:

[1]Đế đô: Trường An cũ, nay là Tây An.

[2]Có lẽ là thành phố Thiên Tân. Theo như Google maps thì hai thành phố này cách nhau khoảng cách gần nhất cũng là 1175km đường bộ, nếu bay đường thẳng bằng máy bay cũng khoảng hơn 1000km.

44. Chương 44: Bệnh Viện Kinh Hồn – 13

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhâm Lê mang theo đầu óc tràn ngập mơ hồ quay về thành phố T, gọi điện thoại hẹn mọi người ở quán Danh Cổ.

Y An chưa đến mười giờ đã có mặt, Phùng Cổ Tuấn và Hạ Tử Triệt qua hơn mười giờ một chút cũng đến.

Ba người ngồi quanh một cái bàn, chỉ thiếu duy nhất Nghiêm Dương.

“Nghiêm Dương đâu?”

Phùng Cổ Tuấn nhíu mày hỏi.

“Không liên lạc được...”

Nhâm Lê lắc đầu, dường như cũng không để ý đến việc Nghiêm Dương không đến họp.

“Toàn bộ hồ sơ của khoa phụ sản hai mươi bảy năm trước đều đã bị tiêu hủy.”

Y An sau khi được Y Vũ Vĩ đồng ý đã tra xét lại toàn bộ hồ sơ hơn hai mươi năm trước của bệnh viện Đông Tân. Kỳ lạ chính là, hồ sơ của khoa phụ sản hai mươi bảy năm trước không có trong phòng hồ sơ, mà những hồ sơ khác toàn bộ đều bình thường.

Nói cách khác, vấn đề nằm ở khoa phụ sản hai mươi bảy năm trước.

“Hôm qua tôi đã đến chỗ ông cụ.”

Nhâm Lê cười cười.

“Ông cụ nói cho tôi biết, hai mươi bảy năm trước có chuyện.”

“Hai mươi bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Cổ Tuấn ở nhà không moi được tin tức về ‘hai mươi bảy năm trước’, tất nhiên cảm thấy rất ngạc nhiên với tin tức này.

“Hai mươi bảy năm trước, trong khoa phụ sản của bệnh viện Đông xảy ra án mạng kỳ lạ, toàn bộ phụ nữ có thai đều mổ bụng mà chết, thai nhi cũng không cánh mà bay. Lúc đầu tất cả mọi người đều nghĩ đây chỉ là án mạng bình thường, chỉ là thủ pháp gây án có chút thâm hiểm mà thôi, nhưng khi đi sâu vào điều tra, kết quả càng ngày càng khiến cho người ta kinh hãi. Những phụ nữ có thai chết thảm này bất kể theo góc độ

nào thì xem vân tay ở trên hung khí, kết luận đưa ra cũng chỉ có một, đó là hung thủ là chính những người phụ nữ có thai đó! Bởi vì tính lý kỳ và bí ẩn của nó, Nghiệp giới quyết định nhúng tay vào triển khai điều tra. Đường nhiên, chính phủ cũng có ‘lực lượng’ thuộc về mình, nhưng ‘lực lượng’ này hoàn toàn không thể so với tứ đại thế gia.”

“Tứ đại thế gia? Nếu tứ đại thế gia có tham dự thì sao tôi lại không biết chứ?”

Phùng Cổ Tuấn cau mày hỏi, tứ đại thế gia lần lượt là nhà họ Phùng chuyên bói toán, nhà họ Nhâm trừ quỷ quái, nhà họ Đồng thông âm dương cùng nhà họ Thích theo Phật, bản thân mình từ nhỏ đã được chủ nhân nhà họ Phùng bồi dưỡng, nếu hai mươi bảy năm trước tứ đại thế gia thật sự từng bắt tay hành động thì mình không có lý do gì lại không biết.

“Bởi vì tất cả mọi việc về hai mươi bảy năm trước đều đã bị che giấu.”

Nhâm Lê cười khổ, nếu người nói với mình tất cả mọi việc đã xảy ra hai mươi bảy năm trước không phải là ông cụ thì, mình chắc chắn sẽ không tin tưởng.

“Lúc đầu khi Nghiệp giới mới tham gia thì tứ đại thế gia vẫn chưa bắt tay với nhau, năm đó nhà họ Nhâm...Cha tôi phụ trách chuyện này, cha làm phép ba ngày ở bệnh viện Đông Tân cũng không tra ra được điều gì, cuối cùng chính là, khi mẹ của tôi đi tìm cha thì thấy được Anh Thi Đạo.”

Nhâm Lê từ khi sinh ra vẫn chưa từng được thấy cha và mẹ mình, thậm chí ngay cả nghe cũng rất ít khi được nghe, hiện tại lập tức được nghe nói nhiều chuyện như vậy về cha mẹ mình, về mặt tình cảm tất nhiên là rất phức tạp.

“Lại là Anh Thi Đạo, mẹ cậu là người nhà họ Thích sao?”

Tứ đại thế gia bắt tay, Phùng Cổ Tuấn tất nhiên là nghĩ đến nhà họ Thích theo Phật.

Nhâm Lê gật đầu, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Phùng Cổ Tuấn rõ ràng là không thể tiếp nhận sự thực mẹ Nhâm Lê là người nhà họ Thích, này cũng không thể trách cậu ta. Nhà họ Thích là gia tộc có tiếng nói thấp nhất trong tứ đại thế gia, người nhà họ Thích có duyên Phật cực cao, bọn họ không có linh lực mạnh mẽ, nhưng bọn họ từ khi sinh ra đã có năng lực thanh lọc cực mạnh, năng lực thanh lọc này là không thể thiếu trong việc diệt yêu trừ ma, cho nên dù tiếng nói của nhà họ Thích thấp nhưng danh vọng trong Nghiệp giới vẫn cực cao.

“Đừng nói cậu không thể tiếp nhận, tôi cũng không tiếp nhận được.”

Nhâm Lê uống một ngụm cà phê, chua xót nói:

“Sau khi mẹ tôi nhìn thấy Anh Thi Đạo, người của tứ đại thế gia lập tức coi trọng chuyện này, đại diện của nhà họ Thích tất nhiên là mẹ tôi, đại diện của nhà họ Đồng lúc ấy là gia chủ nhà họ Đồng, còn nhà họ Phùng các cậu, là chú của cậu đấy.”

Phùng Cổ Tuấn chấn động toàn thân, người khác có thể không rõ ràng lắm, nhưng bản thân sinh ra là người nhà họ Phùng lại rất rõ ràng, mặc dù mình chưa từng gặp được chú, nhưng lại biết nếu không phải chú mất quá sớm, gia chủ hiện tại khẳng định không phải là cha mình.

“Năm đó tứ đại thế gia đưa gia chủ nhà mình vào bên trong, mới che lại được Anh Thi Đạo!”

Nhâm Lê kích động, mắt cũng không tự chủ được đỏ lên.

“Năm đó tứ đại thế gia nghĩ vô số biện pháp cũng không thể phong ấn được Anh Thi Đạo. Mất thấy Anh Thi Đạo sẽ hoàn toàn lộ ra ở dương thế, người của tứ đại thế gia cần rằng phong tỏa hai mươi dặm xung quanh bệnh viện Đông Tân, vô số cao thủ tinh anh canh chừng ở nơi đó, cuối cùng do chú của cậu chiêm tinh dẫn đường, chiêm tinh của nhà cậu tính ra từng bước từng bước một con đường ít nguy hiểm nhất, sau đó cha tôi dùng máu trong tim tạo ra phong ấn, mẹ tôi đi vào chỗ sâu nhất trong Anh Thi Đạo tiến hành phong ấn, mà gia chủ có thể thông âm dương thì ở ngay tại chỗ giao hòa âm dương phong tỏa cửa lớn của âm phủ. Hôm qua tôi mới biết, lần trước chúng ta đi qua căn bản không phải là Anh Thi Đạo, chỉ là một trò đùa thôi. Nếu Anh Thi Đạo sắp sửa hiện thể thì trong vòng hai mươi dặm xung quanh đây đều sẽ là loại cảnh tượng như thế. So với bọn họ, chúng ta tính là gì chứ.”

Không riêng gì Nhâm Lê không cách nào không chế được cảm xúc của mình, bốn người, thậm chí trong lòng Y An cũng dâng sóng mãnh liệt, Phùng Cổ Tuấn hiểu rõ tứ đại thế gia lại không nói nên lời, cậu biết rất rõ năng lực của gia chủ tứ đại thế gia.

Nhâm Lê nhịn không được nhắm hai mắt lại.

“Cuối cùng phong ấn Anh Thi Đạo thành công, nhưng cái giá phải trả cũng rất bi thảm. Quá trình phong ấn cũng không thuận lợi, chú của Phùng Cổ Tuấn vì muốn kết quả bói toán chính xác hơn, mẹ của tôi đi từng bước chú ấy liền bói theo từng bước, kết quả chưa được một nửa liền bị phản phệ, chỗ phòng chiêm tinh kia người bình thường không vào được, đợi đến khi ông cụ nhà họ Phùng ôm người ra thì đã sớm không còn thở nữa. Bởi vì trước đó đã bói một lần, mẹ tôi liền căn cứ theo kết quả của lần bói toán đầu tiên bước đi, bước đi tuy đúng, nhưng càng vào trong thì âm khí càng nặng, tuy rằng bà có khả năng thanh lọc, nhưng phụ nữ vốn là âm, Anh Thi Đạo lại là đường vào Âm phủ, âm khí tràn đầy, lúc ấy nhà họ Thích còn nắm vị cấp bậc Trưởng lão, đều nhờ vào bọn họ ở bên ngoài tụng kinh Phật, bà mới có thể đi đến đích. Nhưng khi đó phong ấn bởi vì sức mạnh trong máu quá yếu, còn khiến nó trước tiên bùng nổ, gia chủ các nhà lấy thân làm ẩn che lại cửa lớn của Âm phủ, mới khiến cho trăm quỷ bên trong không có cơ hội thoát ra, nhưng quỷ quái tự do bên ngoài Anh Thi Đạo cùng với mấy thứ ở trên đường vẫn thoát ra được, nhà họ Nhâm tổn thất gần mười nhân tài phong ấn ở trên Anh Thi Đạo.”

Đại chiến hai mươi bảy năm trước rất thê thảm, bọn họ thậm chí không biết kẻ địch là ai, bọn họ tổn thất gần như toàn bộ tinh anh mới đối lấy được vài chục năm bình yên.

Cổ họng Phùng Cổ Tuấn khô khốc, cậu cố sức nuốt nước miếng.

“Chưa từng có người nào nói với tôi việc này, thậm chí, thậm chí tôi cũng chưa từng đọc được những thứ này trên tài liệu ghi chép.”

Tách cà phê của Nhâm Lê đã sớm uống hết, cậu nhận nước chanh Hạ Tử Triệt đưa tới hưng hăng uống ngay một ngụm.

“Ông cụ nói chuyện này năm đó ảnh hưởng quá lớn, cho nên tất cả mọi người quyết định giấu kín.”

Hạ Tử Triệt nghe không hiểu mấy chuyện chuyên nghiệp như thế này, nhưng anh có thể nghe ra được sự nguy hiểm của tình hình chiến đấu năm đó, miệng mở ra khép lại, cũng không biết nên an ủi Nhâm Lê và Phùng Cổ Tuấn như thế nào, dứt khoát ngậm miệng lại thành thành thật thật ngồi im một chỗ.

Hai mươi bảy năm trước Y An cũng chưa sinh ra, nhưng anh nhận biết mọi thứ từ sớm, vẫn có chút ấn tượng mơ hồ với cha mẹ Nhâm Lê.

“Năm đó cậu và mẹ thật sự rất hạnh phúc...”

Nhâm Lê cắn môi dưới, trong lòng tràn đầy chua xót, ông cụ nói cơ thể mẹ sau đó để lại bệnh căn, sau khi sinh mình ra không bao lâu thì qua đời, sau đó cha cũng đi theo mẹ.

“Đừng như vậy.”

Phùng Cổ Tuấn chán ghét không khí hiện tại, chán ghét cả Nhâm Lê tràn ngập bi thương.

“Ngày này, nói mấy chuyện vui vẻ chút đi.”

Phùng Cổ Tuấn đau đầu, muốn khuấy động không khí.

Nhâm Lê cũng không muốn bi thương quá mức, dù sao người chết cũng đã chết, người còn sống phải sống cho tốt.

“Có chuyện gì vui vẻ chứ?”

Phùng Cổ Tuấn cười hắc hắc hai tiếng.

“Tôi ra tay còn lo không làm được việc sao? Nhâm Lê, mệnh cách của cậu tôi đã lén lấy ra được rồi.”

Nhâm Lê lúc nhỏ từng nghe nói qua chuyện mệnh cách của mình, tiếc rằng người xung quanh đều có lòng giấu cậu, người không có lòng giấu cậu lại không nói rõ ra được nguyên nhân, hiện tại quả thực là tò mò về mệnh cách kia muốn chết.

“Là gì, là gì? Mau nói cho tôi biết.”

“Con thứ mười của Rồng sinh vào sáng sớm, bước lên mây rực rỡ trừ âm u, thế nhưng u ám thành âm hôn, đời đời kiếp kiếp cùng quần quít.”

Đừng nói là Nhâm Lê, ngay cả Phùng Cổ Tuấn khi mới tìm được mệnh cách của Nhâm Lê về mặt cũng giống như ăn phải phân.

“Đây rốt cuộc là mệnh cách hay là nhân duyên chứ...”

Nhâm Lê đầu đầy hắc tuyến, chẳng lẽ đây là chia đôi, nửa trước là mệnh cách nửa sau là nhân duyên sao?

Hạ Tử Triệt thấy ánh mắt Nhâm Lê thay đổi.

“Rồng không phải chỉ có chín con trai sao... Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ cậu là con riêng?”

Phùng Cổ Tuấn tiếp nối lời của Hạ Tử Triệt, vẻ mặt âm hiểm nói ra.

Người bình tĩnh nhất trong đám phải nói đến Y An, nhưng lời nói tiếp theo của anh ta khiến cho ba người đang ngồi không bình tĩnh nổi nữa.

“Các cậu có nghĩ tới không, năm nay Nghiêm Dương vừa tròn hai mươi bảy tuổi.”

— Bệnh viện kinh hồn – Kết thúc —

45. Chương 45: Đêm Trăng Nông Thôn – 1

Nghiêm Dương ngồi một mình trong phòng, không hề muốn động dậy dù chỉ một chút.

Tiểu Lê... Tiểu Lê...

Nghiêm Dương không hút thuốc lá, nhưng hôm nay lại hút một điếu, trong phòng tràn ngập mùi cùng khói thuốc lá dày đặc.

Nhà Nghiêm Dương đời đời là quân nhân, cha anh là nhân vật hàm cấp Tướng quân, ông nội là người đứng đầu Nam Hải, đáng tiếc nhà này lại rất ít con gái.

Hai ngày trước anh về nhà trực tiếp đi tìm cha mình, cha đã gặp được, tin tức cũng hỏi ra, cha anh thậm chí còn tặng thêm một tin tức khác.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Dương không khỏi cười cười tự giễu.

Lâm Cảnh, vốn là cái tên anh cả đời cũng không muốn nhắc lại.

Lâm Cảnh khác với Nhâm Lê, ở trên rất nhiều việc anh ta đều có lời giải thích khác biệt của bản thân, hơn nữa cũng mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Cảnh lớn lên cùng mình từ nhỏ.

Tính hướng của Nghiêm Dương người trong nhà đều biết, đánh cũng từng đánh, mắng cũng đã mắng, cuối cùng bị dứt khoát đưa vào trong quân ngũ, anh nghĩ Lâm Cảnh đã từ bỏ tình cảm giữa bọn họ, anh vẫn luôn nghĩ như vậy.

Nhưng là thật không ngờ, Lâm Cảnh vẫn chưa bao giờ từ bỏ.

“Năm đó khi con với Lâm Cảnh ở cùng nhau, tính tình quá nóng nảy, còn đòi chết đòi sống, cha nhất thời giận dữ đã ném con vào trong quân ngũ, thư con gửi cho Lâm Cảnh cha cũng phái người lập tức chặn lại.

Con vào quân ngũ không không lâu, thằng bé kia liền đến tìm cha, cha không gặp, nó liền quỳ ở trước cửa nhà ta ba ngày, cuối cùng ngắt xỉu tại chỗ, bà Vương thật sự không nhìn được, bế nó vào trong.

Nó vừa tỉnh lại, đã chạy đến gặp cha, xin cha đồng ý cho hai đứa cùng một chỗ, cha tất nhiên là không đồng ý, nói cho nó biết con đã đính hôn với người khác, kêu người đến đuổi nó đi.

Sau đó một tháng liền nó đều đứng canh trước cửa nhà ta, nói muốn gặp con một lần, cha bảo mọi người không cần để ý đến nó, một ngày nọ nó đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, cha còn đang suy nghĩ, ai ngờ ngày thứ ba nó lại xuất hiện đúng giờ, chẳng qua sắc mặt tiêu tụy, thái độ cũng không phải ngang bướng, cầu xin cha cho hai đứa gặp nhau một lần, nhưng cha không để ý đến nó.

Sau đó nó lại biến mất một tháng, rồi bà Vương nói rằng mẹ nó bệnh nặng, xem chừng không được, cha đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. Cha đi tìm nó, nói rằng có thể cho nó một số tiền, chữa khỏi bệnh cho mẹ nó, hơn nữa còn có thể đưa nó ra nước ngoài học tập, đương nhiên, yêu cầu chính là bảo nó chủ động rời khỏi con.

Lúc đầu nó không đồng ý, nhưng con chờ được chứ mẹ nó không chờ được, tình hình gia đình nó con cũng biết đấy, cuối cùng không phải là cũng phải đồng ý sao?

Sau đó con quay về, cha nói với con rằng nó cầm tiền đi ra nước ngoài rồi gặp tai nạn xe cộ, đều là giả. Nó vốn không có bị tai nạn xe. Cha nói cho con biết những việc này, không vì gì cả, hiện tại con đã lớn, cha cũng đã nghĩ thông, rất nhiều việc, tự con quyết định đi.”

Chuyện này là gì chứ?

Nghiêm Dương mỉm cười thâm đạm, lại rít một hơi thuốc.

Nhà anh hiển hách, gia đình Lâm Cảnh lại quá khó khăn, Lâm Cảnh mồ côi từ trong bụng mẹ, mẹ anh ấy là người làm nhà họ Nghiêm, khoảng cách giữa hai người phải nói là trời đất cách biệt.

Lâm Cảnh lớn hơn Nghiêm Dương bốn tuổi, năm ấy Nghiêm Dương vượt rào đứng vào lúc anh ta tốt nghiệp đại học, khó tìm công việc không nói, cha của mình có lòng không để cho anh tìm việc thì sao anh ta có thể tìm được chứ!

Huống chi... anh không có nhận được lá thư này.

Nghiêm Dương chua xót trong lòng, khó khăn của Lâm Cảnh năm đó hiện ra rõ ràng trước mắt, mà bản thân mình còn đi oán trách anh ta.

Tiếng chuông cửa đúng lúc này vang lên, Nghiêm Dương lại không muốn ra mở cửa. Tiếng chuông cửa dừng, tiếng di động lại bắt đầu vang lên.

Nghiêm Dương miễn cưỡng cầm lấy di động, đang chuẩn bị bấm tắt máy, liền nhìn thấy một đoạn tin nhắn.

[From Nhâm Lê:

A Dương, mở cửa, đừng tắt máy.]

Nghiêm Dương ngơ ngẩn.

Tiếng đập cửa điên cuồng lại vang lên, Nghiêm Dương buông điều thuốc trong tay, đi ra mở cửa.

Nhâm Lê vừa vào cửa đã bị sặc bởi khói thuốc đầy phòng, cậu đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra, sau đó mở cửa sổ, xoay người lại nhìn Nghiêm Dương đang ngồi im trên ghế sofa trầm mặc không nói gì.

“A Dương...”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê trước mặt, vẫn như trước trầm mặc không nói gì.

“A Dương, rốt cuộc làm sao vậy?”

Nhâm Lê không biết trong vòng ba ngày ngắn ngủi Nghiêm Dương đã gặp phải chuyện gì, nhưng cậu muốn Nghiêm Dương bình an.

Ánh nắng tàn của trời chiều hắt lên người Nghiêm Dương, gương mặt góc kia liền chia thành hai nửa sáng tối.

“Anh nói chuyện đi mà...”

Nhâm Lê thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy sự lo lắng.

“...Không sao cả.”

Nghiêm Dương cuối cùng cũng mở miệng, âm sắc thô khàn, giống như đã rất lâu không nói gì.

“A Dương...”

Nhâm Lê lo lắng không thôi.

Nghiêm Dương cười lưu manh, cánh tay khoát trên sofa một tay vỗ nhẹ, thân thể cách chỗ bàn tay vỗ lên vừa đủ khoảng cách cho một người.

“Đến, ngồi đây.”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Nghiêm Dương một cái, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở ‘trong lòng’ Nghiêm Dương.

Nhâm Lê ngồi trên sofa cùng Nghiêm Dương, một lát sau, Nghiêm Dương đột nhiên hỏi:

“Tiểu Lê, nếu có một ngày, mối tình đầu mà em cho rằng đã chết không chỉ không chết, còn quay về tìm em thì em sẽ làm gì?”

Nhâm Lê im lặng, cậu đại khái đã đoán được là có chuyện gì.

“Mối tình đầu của em là anh.”

Nhâm Lê nhẹ giọng nói.

Nghiêm Dương không nói gì, có lẽ anh vốn đã không mong Nhâm Lê cho anh được đáp án gì.

“Tiểu Lê, anh ta không chết, anh ta đã quay về.”

Nghiêm Dương cười cười với Nhâm Lê dường như không chút để tâm.

Nhâm Lê lặng im một lát, sau đó nói:

“Sau đó...”

Nghiêm Dương cười ha ha:

“Anh quen biết anh ta hai mươi năm... Anh vẫn nghĩ là anh ta phản bội tình cảm của bọn anh, cho dù nghe được tin tức anh ta chết cũng vẫn oán trách anh ta, nhưng ngày hôm qua đột nhiên có người nói cho anh biết, anh ta không chỉ không chết, còn chưa bao giờ bỏ rơi tình cảm của bọn anh. Hơn nữa, anh ta còn quay về tìm anh.”

Nhâm Lê đau xót trong lòng, vậy không phải tương đương với hai đứa nhỏ vô tư làm bạn từ thuở nhỏ sao?

“Anh, anh thật sự không biết phải làm thế nào mới được.”

Nghiêm Dương cười khổ, có người từng nói mối tình đầu sẽ khiến người ta đau khổ nhất, trước kia không cảm thấy được, nhưng nay, lại không thể không thừa nhận.

“Anh còn yêu anh ta sao?”

Nhâm Lê cũng không biểu hiện ra cảm xúc quá kích động, cậu thậm chí còn rất bình tĩnh.

“Đã không còn yêu.”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Nhưng là mắc nợ nhiều lắm, không biết phải trả lại như thế nào.”

“Mắc nợ?”

Nhâm Lê dù sao cũng không phải người trong cuộc, cậu không biết chuyện cũ của Nghiêm Dương và Lâm Cảnh.

“Đúng, mắc nợ.”

Nghiêm Dương ngẩng đầu tựa vào sofa, nhìn trần nhà.

“Năm đó anh cãi nhau với anh ta, sau đó kích động bỏ chạy về nhà công khai. Cha anh lại là người có tính tình nóng nảy, vài ngày sau liền ném thẳng anh vào trong quân đội. Anh nhờ người chuyển cho anh ta một bức thư, anh ta không nhận được. Cuối cùng anh ta chạy đến cửa nhà anh quỳ ba ngày cha anh mới để cho anh ta vào nhà. Sau đó cha anh làm khó anh ta đủ điều, làm chậm thời gian điều trị bệnh tốt nhất của mẹ anh ta...”

Nghiêm Dương nói đến đây liền không nói thêm được nữa, Nhâm Lê cũng có thể đoán được những chuyện xảy ra phía sau.

“Không bằng không gặp.”

Nhâm Lê lớn như vậy lần đầu tiên gặp vấn đề về tình cảm, nhưng lại không phải của mình, chỉ có thể kiên trì đưa ra một đề nghị cho Nghiêm Dương.

“Không bằng không gặp, không bằng không gặp, được! Vậy coi như không hề biết chuyện!”

Nghiêm Dương vốn là người phóng khoáng, bị chuyện tình cảm làm cho choáng váng đầu óc cũng chỉ là tạm thời, hơn nữa bên cạnh còn có một người bình tĩnh như Nhâm Lê, suy nghĩ rõ ràng một chút cả người liền tỉnh táo.

Quan trọng nhất là, anh từng yêu Lâm Cảnh, lướt tiếc Lâm Cảnh, lại vĩnh viễn không thể yêu lại Lâm Cảnh được nữa.

Có đôi khi bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, Nghiêm Dương khi còn trẻ bất kể như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra được chỉ một trận cãi nhau vô nghĩa có thể khiến đường tình của mình xảy ra thay đổi to lớn.

Cuộc sống vẫn luôn như thế, một khi bỏ qua, sẽ trở thành hai đường thẳng song song vĩnh viễn không giao nhau nữa.

“Đúng rồi, anh về nhà hỏi thăm thế nào?”

Nói không thêm để ý là giả, Nhâm Lê thật sự không muốn bạn trai cũ của bạn trai hiện tại của mình còn dây dưa với nhau, vừa thấy khe hở liền vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

“Hỏi được rồi, anh đại khái thật sự là ‘người đã chết’.”

Nghiêm Dương thờ ơ nói.

Nhâm Lê nhất thời mở to hai mắt.

“Sao lại thế chứ?!”

“Cha anh nói, anh hẳn là có một người em trai, là thai song sinh.”

Cha Nghiêm Dương vài năm không gặp con trai độc nhất, vợ lại mất sớm, trong ngôi nhà to như vậy chỉ có một mình mình vắng vẻ lạnh tanh. Trong mấy năm con trai không ở nhà cũng đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng bị một câu nói đánh thức, chính là cái gọi là con cháu đều có phúc của con cháu, ông liền dứt khoát buông tay không quản nữa. Chuyện của vợ vốn hẳn là nên giữ bí mật, nhưng một cao nhân năm đó đã nói cho ông biết, nếu hai mươi bảy năm sau có một ngày con trai hỏi ông về chuyện năm đó, không được phép giấu diếm, nên khi Nghiêm Dương hỏi ông, ông liền kể hết từ đầu đến cuối.

“Là ‘đứa bé quý’ trong bệnh viện kia...”

Nhâm Lê dường như nhớ tới điều gì, không thể tin nổi nói.

Nghiêm Dương gật đầu, trong lòng đối với sự bất đắc dĩ này đã càng thêm chết lặng.

“Đúng, có lẽ chính là như em nghĩ.”

46. Chương 46: Đêm Trăng Nông Thôn – 2

“Sao lại... Có thể...”

Nhâm Lê quả thực không có cách nào tin tưởng.

“Cha anh nói, năm đó mẹ anh mang thai là thai song sinh, ở bệnh viện Đông Tân. Là vì khó sinh mà mất.”

Nghiêm Dương ngẩn ngàng trăm mối cảm xúc, trước kia, anh chưa từng được nghe bất kỳ điều gì về mẹ mình.

Nhâm Lê nhớ lại người phụ nữ đã từng gặp trong bệnh viện, gương mặt sáng sủa, vẻ mặt kinh hoàng, còn có câu nói ‘Buông tha cho con của tôi...’ kia.

“Song tử oán hận cả nhân gian... Song tử... không phải là ý chỉ thai song sinh sao...”

Nhâm Lê đột nhiên nhớ tới quả mệnh cách Phùng Cổ Tuấn bói ra khi tính nhân duyên, lúc đầu bọn họ không biết là có ý gì, hiện tại xem ra câu đầu tiên đã hoàn toàn chính xác.

“Song tử oán hận cả nhân gian, một mệnh minh dương một mệnh âm.”

Nghiêm Dương đọc ra nửa phần trước trên quả, từ khi anh gặp phải mấy sự kiện thần quái như thế này đã tạo thành bản năng nhất định...

“ ‘Một mệnh minh dương một mệnh âm’ hẳn là ám chỉ anh và... em trai anh...”

Nhâm Lê nghĩ đến ‘đứa bé quý’ kỳ lạ xuất hiện lúc nửa đêm kia, nó hẳn là em trai của Nghiêm Dương đi... Nhưng nó vì sao lại phải gọi anh trai của mình chứ?

“VẬY ‘Quý Chủ nhảy lên đoạt minh dương, âm tử ôm hận oán trời đất’ nghĩa là gì?”

Nghiêm Dương tiếp tục nhìn trần nhà, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

“ ‘Quý Chủ nhảy lên đoạt minh dương’... Em không hiểu rõ lắm, nhưng ‘âm tử ôm hận oán trời đất’ kia chắc là ‘đứa bé quý’ bị anh trai nó bắt nạt, sau đó nó oán hận.”

Nhâm Lê miễn cưỡng giải thích.

Nghiêm Dương cười như không cười nhìn Nhâm Lê, nhìn đến lúc mặt Nhâm Lê đỏ bừng lên mới nói:

“Ừm? Không biết câu thứ ba có ý gì?”

Nghiêm Dương nhìn gương mặt giống như búp bê của Nhâm Lê đỏ bừng, nhin không được dựa sát lại.

Hơi thở ấm áp phả lên vành tai, Nhâm Lê có chút tâm thần không yên.

“Anh, anh làm cái gì...”

Nghiêm Dương không nói gì cả, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Nhâm Lê, chỉ động tác này, liền khiến cậu giống như bị điện giật mà nhảy dựng lên.

Nhưng cậu đã quên, chỗ ngồi Nghiêm Dương chừa ra cho cậu thật sự là nhỏ đến đáng thương, cậu vừa bắt đầu giật nhẹ, tay Nghiêm Dương lập tức vòng lại, khiến cậu phải ngồi im trong ***g ngực của Nghiêm Dương.

“Cho em động đây sao?”

Giọng nói xấu xa của Nghiêm Dương vang lên bên tai Nhâm Lê, khiến cho cậu muốn đứng không được mà muốn ngồi cũng không xong.

“Em cũng không muốn động... rõ ràng là anh...”

Nhâm Lê nhỏ giọng thì thầm.

“Anh làm gì?”

Nghiêm Dương biết rõ còn cố hỏi.

Mặt Nhâm Lê hồng rục nói không nên lời, bảo cậu nói kiểu gì đây? Chẳng lẽ nói rõ ràng là do anh liếm em trước sao?

“Được rồi, ngoan ngoãn ngồi ở đây đi.”

Hai tay Nghiêm Dương ôm chặt vòng eo của Nhâm Lê, giọng điệu thoải mái nói.

Anh thoải mái, nhưng Nhâm Lê lại không hề thoải mái, cảm xúc từ trên lưng truyền đến không lúc nào là không chỉ rõ cậu đang ngồi trên một cơ thể nam tính mạnh mẽ, khiến cho cậu có loại cảm giác như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

“Em nghĩ vẫn nên buông ra trước đã...”

Nhâm Lê không được tự nhiên xê dịch thân thể.

“Không được.”

Nghiêm Dương dường như đặc biệt nổi tính trẻ con, lực trên tay cũng tăng lên, ôm chặt lấy Nhâm Lê.

Nhâm Lê bất đắc dĩ liếc mắt xem thường.

“Em nói đây, ‘Quý Chủ nhảy lên đoạt minh dương’ đại khái có nghĩa là khi anh sinh ra có con quý nào đó ở Minh giới chạy vào trong thân thể của anh.”

“Chạy vào trong thân thể anh?”

Nghiêm Dương cau mày, trong thân thể của mình còn có một quý hồn? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy... không thoải mái.

“Đúng.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Anh đã từng gặp chuyện thần quái nào chưa? Nhất là dạo trước ấy.”

“Chuyện thần quái? Trước đây sao... Hình như không có, nhưng sau khi gặp em thì cơ bản mỗi ngày đều gặp được.”

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, phát hiện ra thật sự là từ sau khi gặp được Nhâm Lê thì những sự kiện thần quái xung quanh mới bắt đầu nhiều lên.

“Thế nào, anh ghét bỏ em rồi? Hừ hừ, đó là em giúp anh tăng thêm kiến thức đó.”

Nhâm Lê bĩu môi nói.

“Nào dám ghét bỏ em chứ, có người đàn ông nào lại ghét bỏ vợ của chính mình bao giờ?”

Nghiêm Dương vội vàng nói rõ.

“Anh nói ai là vợ ai hử!”

Nhâm Lê xù lông, bản thân tuy rằng lớn lên có chút non nớt, nhưng tuyệt đối vẫn chưa có non nớt đến mức độ bị người khác gọi là vợ đâu!

“Được được được, vậy anh làm vợ của em được không?”

Nghiêm Dương phát hiện bé con nhà mình càng ngày càng cần người dỗ dành, về phần rốt cuộc ai là vợ ai... vẫn là đợi lên giường rồi nói sau.

“Đúng rồi, trước kia anh thật sự chưa từng gặp được sự kiện thần quái nào sao? Hoặc là thường xuyên nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy.”

Nhâm Lê cảm thấy kỳ lạ, nếu thật sự có quý hồn muốn cướp thân thể của Nghiêm Dương làm chỗ trú ngụ, vậy hẳn là phải động tay từ trước rồi chứ, dù sao trẻ con dương khí yếu, dễ ra tay hơn.

“Không phải, anh nhớ ra rồi, trước đây anh cũng từng gặp qua một việc... một việc rất kỳ quái.”

Sắc mặt Nghiêm Dương đột nhiên trở nên khó coi, rõ ràng là nghĩ đến điều gì đó.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhâm Lê vội vàng hỏi.

“Ừm... Đại khái là năm ấy anh sáu tuổi có bệnh một thời gian, khi đó cha anh bận rộn, lại lo lắng người làm trong nhà, kết quả liền đưa anh đến nhà bà nội...”

Nghiêm Dương cau mày nhớ lại chuyện năm đó, không phải trí nhớ của anh không tốt, chủ yếu là do khi đó tuổi còn nhỏ, xảy ra chuyện không thoải mái khiến cho người ta cảm thấy thật khó chịu.

“Sáu tuổi? Là gặp chuyện gì ở nhà bà nội anh sao?”

Nhâm Lê dịu dàng hỏi.

“Đúng.”

Nghiêm Dương cười cười với Nhâm Lê, nghiêng người qua hôn cậu.

“Cha anh cùng ông nội đều ở trong quân đội, ông nội anh mất sớm, sau khi ông nội mất bà nội liền quay về nông thôn, cha anh đưa anh đến chỗ của bà nội. Lúc ấy hình như anh phát sốt, đợi hơi hạ sốt một chút cha anh liền bắt người đưa anh về chỗ của bà nội. Nói đến cũng lạ, anh vừa đến chỗ bà nội vài ngày thì cơn sốt vốn mãi không hạ lại tự nhiên khỏi hẳn. Sau đó anh ở lại nông thôn nửa năm... gặp... rất nhiều chuyện kỳ lạ.”

“Vừa rồi còn nói không có, hiện giờ lại nói có rất nhiều.”

Nhâm Lê vốn còn tưởng phỏng đoán của mình sai rồi, hiện tại xem ra là đúng. Trận sốt cao kia hẳn chính là vì quỷ hồn trong cơ thể Nghiêm Dương chuẩn bị chiếm đóng, có thể là bởi vì trong nhà Nghiêm Dương nhiều quân nhân, có chính khí cùng sát khí rất nặng nên mới không thành công. Mà quỷ hồn kia không cam lòng, mới gây ra trận sốt cao không hạ được kia.

Cũng không biết bà nội của Nghiêm Dương là ai, lại có thể áp chế được cơn sốt do quỷ hồn gây ra.

“Khi đó tuổi còn nhỏ, nào có nghĩ đến mấy chuyện lạ này chứ, nếu không phải em vừa khiến anh nhớ lại, phỏng chừng cả đời anh đều cho rằng đây chẳng qua là mấy tập tục ở nông thôn.”

Nghiêm Dương cười cười, thờ ơ giải thích.

“Cơn sốt của anh được hạ kiểu gì? Em là muốn hỏi, bà anh có phải đã làm gì với anh hay không?”

Nhâm Lê ngửa ngáy trong lòng, nghĩ muốn biết có phải thật sự đúng là như cậu nghĩ hay không.

“Cái gì mà bà của anh... Sau này cũng gọi bà nội giống anh đi... Đã làm gì với anh sao?...”

Nghiêm Dương cố gắng nghĩ lại, bản thân mình lúc ấy đã choáng váng mơ hồ, dường như có nhìn thấy bà nội dùng vải đỏ bọc thứ gì đó lại, vì thế do do dự dự nói với Nhâm Lê:

“Hình như có thứ gì đó bị vải đỏ bọc lại...”

“Gạo.”

Nhâm Lê bày ra vẻ mặt em đã biết rồi.

“Một chén gạo bị bọc lại bằng vải đỏ, bà nội còn nói gì không?”

“Em nói như thế... hình dạng của vật kia quả thực giống cái bát. Để anh nghĩ đã... miệng bà nội hình như nhắc đi nhắc lại cái gì mà du hồn hay gì đó...”

Nghe Nhâm Lê nói thế, Nghiêm Dương nghĩ đến vật bị vải đỏ bọc lại kia thật đúng là giống cái bát, miệng bà nội quả thực cũng lẩm nhẩm vài câu.

“Du hồn mạnh mẽ, chú ý các phương, ba phách chiếu sáng, bảy phách đến đây, sống ở ven sông, thôn trang trước miếu, công thần Lão Nguyệt, phần mộ núi rừng, kính thỉnh sơn thần chỉ lối, tướng quân đường xa, thổ địa phương xa, thần linh mạnh mẽ, đều có tu hành, ngàn dặm cùng tới, mau tới đưa hồn, mau tới đưa hồn...”

Nhâm Lê nhẹ giọng thì thầm, vẻ mặt phức tạp.

Nghiêm Dương kích động xoa xoa tóc Nhâm Lê, tuy rằng anh không nhớ bà nội đọc những cái gì, nhưng trong lúc anh hoảng hốt vẫn nhớ kỹ âm điệu này, Nhâm Lê vừa đọc, trong lòng tức khắc nổi lên cảm giác quen thuộc.

“Năm đó bà đó nhắm đi nhắm lại chính là mấy cái này, sao em lại biết được?”

Nhâm Lê giãy dụa xoay người lại, tựa lên tay Nghiêm Dương, nhíu mày.

“Không ngờ bà nội lại là người trong giới tu hành, thứ này từ xa xưa gọi là kinh gọi hồn, lúc trước anh hẳn là bị quỷ hồn trong cơ thể gây sức ép rồi sốt cao, sau đó bà nội liền dùng kinh gọi hồn để gọi hồn anh về.”

47. Chương 47: Đêm Trăng Nông Thôn – 3

Nghiêm Dương kinh ngạc, chẳng lẽ năm đó đưa mình đến chỗ bà nội là còn có ẩn tình khác? Hiện tại ngẫm lại, bà nội quả thực rất ‘mê tín’.

“Nói cho em nghe một chút đi, anh ở nhà bà nội đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhâm Lê bị khơi gợi hứng thú, vội vàng muốn biết chuyện cũ trước kia của Nghiêm Dương cùng với vị bà nội thần bí kia.

“Em đừng nhắc nữa, một năm đó anh ở nông thôn, thật đúng là đã xảy ra không ít chuyện lạ.”

Nghiêm Dương cười khổ một tiếng, chậm rãi kể lại.

“Sau khi anh hết bệnh rồi có thể ăn cũng có thể chạy nhảy, không tới vài ngày đã quen thuộc với đám trẻ con trong thôn, mỗi ngày cùng chơi với nhau. Có một lần anh đến nhà một đứa nhỏ chơi, trời tối rồi vẫn không về nhà, hơn nửa hôm đó anh còn quên không nói cho bà nội, cuối cùng bà nội phải đi từng nhà rồi tìm được đến đó. Loại chuyện này trước kia cha anh quản anh rất nghiêm, phản ứng đầu tiên của anh khi nhìn thấy bà nội tìm đến cửa chính là tiêu rồi! Nhưng bà nội sau khi đón anh về nhà không hề có ý trách cứ anh, còn làm bữa khuya cho anh ăn. Bà nói với anh, về sau trước khi đi đến nhà mấy đứa nhỏ chơi phải nói với bà một tiếng, còn nữa, khi đi đường lúc đêm khuya nghe được tiếng gì ngàn vạn lần không được quay đầu lại.”

“Đi đường đêm khuya, không được quay đầu lại. Từ nhỏ em đã biết rồi nhé.”

Nhâm Lê cười hì hì nhìn Nghiêm Dương, thầm nghĩ những điều bà nội dạy Nghiêm Dương đều là đơn giản nhất, nhưng cũng thực dụng nhất.

“Này, khi đó anh cũng mới sáu tuổi thôi có được không?”

Nghiêm Dương nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, thả Nhâm Lê xuống, đi qua đóng cửa sổ bật đèn lên, sau đó ngồi sòng vai với Nhâm Lê trên ghế sofa.

“Hừ, em chưa đến sáu tuổi đã biết nguyên nhân đi đường lúc đêm khuya không được quay đầu lại, anh có biết không?”

Nhâm Lê hừ giọng nói.

Nghiêm Dương lắc đầu, lúc ấy anh quả thực không biết nguyên nhân vì sao đi đường lúc đêm khuya không được quay đầu lại, đợi sau khi lớn lên có nghe nói đi đêm nếu quay đầu lại có khả năng sẽ bị sói cắn một miếng đứt cổ họng, nhưng nguyên nhân này khẳng định không phải là nguyên nhân Nhâm Lê muốn nói.

“Nói cho anh biết, con người nha, trên đầu hai vai có ba ngọn đèn, tục xưng là Tam hoa hộ thể. Nguyên nhân chính là vì có ba ngọn đèn này, buổi tối khi đi trên đường một mình thì không có bất cứ ma quỷ nào đến gần được. Nhưng ba ngọn đèn này cũng không phải là tuyệt đối, ba ngọn đèn có thể tắt bất cứ lúc nào. Khi anh đi đêm trên đường mà quay đầu lại, mỗi lần quay đầu một ngọn đèn sẽ tắt, đợi đến khi ba ngọn

đèn của anh hoàn toàn tắt rồi, quý có thể đến gần anh. Cho nên ma quý muốn hại người sẽ luôn đợi đến thời điểm anh đi một mình rồi giả thành giọng nói của người quen thuộc với anh để dụ anh quay đầu lại.”

Nhâm Lê thì thầm nhẹ nhàng nói ra nguyên nhân đi đêm không được quay đầu lại.

Nghiêm Dương nghe xong lời này liền sửng sốt, sau đó hỏi:

“Giả thành giọng nói của người quen thuộc với anh?”

“Đúng, nếu không phải giọng nói của người quen thì sao anh quay đầu lại được chứ? Đương nhiên, nó không có khả năng biết giọng nói của người quen thuộc với anh là như thế nào, nhưng nó có thể phát ra một loại từ trường nào đó, bắt chước thành giọng nói ở trong đầu anh, cho nên, anh có thể nghe được tiếng của ai là do chính anh quyết định thôi.”

Nhâm Lê nghĩ rằng Nghiêm Dương là đang lấy làm kỳ lạ vì sao quý có thể giả giọng của tất cả những người quen thuộc với mình, kiên nhẫn giải thích một hồi.

Nghiêm Dương trầm mặc, nói:

“Tiểu Lê, anh cảm thấy là lạ.”

Lại nói tiếp.

“Từ sau khi anh biết bà nội không hề quy định mấy loại chuyện như mấy giờ về nhà linh tinh gì đó, liền chơi càng hăng. Bà nội cũng không quá lo lắng cho anh, dù sao cả thôn cũng chỉ loanh quanh trong một mảnh đất như vậy, để mặc anh chơi, chỉ cần không ra khỏi thôn là được.

Anh nhớ rõ có một ngày, anh được một đứa nhóc hẹn nhau buổi tối đến nhà nó nhìn một con chó sắp sinh con. Anh ở thành phố cho đến bây giờ vẫn chưa từng được nhìn chuyện này, cơm nước xong nói với bà nội một tiếng liền chạy nhanh như bay đến nhà đứa nhóc kia. Vốn nghĩ rằng con chó kia sinh con sẽ rất nhanh, ai ngờ nó thể nhưng mất đến mấy tiếng mới sinh được bốn con chó con. Đợi đến khi chó mẹ sinh xong hết chó con đồng thời mấy đứa nhóc kia hứa đợi chó con đủ tháng sẽ đưa cho anh một con anh mới lưu luyến không rời đi về nhà.

Khi anh đi ra khỏi nhà cậu ta, mới phát hiện mặt trăng đã treo cao trên bầu trời, hơn nữa ánh trăng còn hơi đỏ lên! Bởi vì đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy mặt trăng đỏ, nhà đứa nhóc kia cách nhà bà nội anh chỉ năm trăm mét, khi anh đi được nửa đường đột nhiên nghe thấy có người gọi ‘anh ơi’, nói như thế nào nhỉ, đó là một giọng nói đặc biệt xa lạ, nhưng trong xa lạ lại có cảm giác quen thuộc nói không nên lời, lúc ấy anh còn có loại ham muốn quay đầu lại nhìn xem.

Mà khi anh quay đầu lại thì, anh nhớ đến lời bà nội dặn đi đường ban đêm ngàn vạn lần không được quay đầu lại, liền có chút lưỡng lự.

Đừng nghĩ bạn trai em năm đó mới sáu tuổi, lúc ấy anh đã có ý thức tự giác vượt qua chính mình rất cao. Lúc anh đang nghĩ xem có nên nện bước nhanh hơn chạy về nhà không, thì phía sau lại truyền đến một tiếng ‘anh ơi’.

Lần này anh có thể cảm giác được tiếng gọi kia cách anh rất gần, có lẽ còn không được đến một mét. Tiếng gọi kia dù nhỏ nhưng lại vô cùng rõ ràng, nhất thời anh cảm thấy da đầu tê rần, lưng cũng toát mồ hôi lạnh, bởi vì lần đầu tiên khi anh nghe thấy tiếng gọi này thì nó còn cách anh rất xa!

Anh sợ hãi trong lòng, cũng quên mất lời bà nội nói, nhanh chóng quay đầu lại nhìn xem. Nhưng lại không nhìn thấy cái gì khủng bố, đằng sau anh không hề có thứ gì. Khi đó ở nông thôn ban đêm cũng không có đèn đường hay gì cả, thời gian lại muộn, rất nhiều nhà người ta đã đi ngủ, chỉ còn lác đác mấy nhà còn thấp đèn dầu, chiếu sáng cho con đường vào ban đêm đều dựa vào ánh trăng.

Anh nhìn theo ánh trăng, đằng sau không hề có gì cả, càng nghĩ lại càng thấy sợ, liền giẫm chân cắm đầu nhanh chóng chạy về nhà.

Bà nội sẽ không đi ngủ trước khi anh về nhà, cửa cũng vẫn để mở cho anh. Sau khi anh về nhà liền chạy nhanh vào trong phòng, nhìn cũng không dám nhìn thứ theo sau ngoài cửa. Anh cũng không dám nói cho bà nội anh gặp phải thứ gì, nhưng bà nội dường như đã biết tất cả câu chuyện nhìn anh thật lâu, sau đó bảo

anh ra ngoài. Anh sợ vô cùng, nào còn dám đi ra ngoài nữa, nhưng bà nội vẫn luôn từ ái với anh lại kiên trì bắt anh đi ra ngoài một chút, sau đó sau khi đi vào liền xoay người đóng cửa lại.

Anh không có cách nào khác, đành phải làm theo những gì bà nội nói, mà sau khi anh đi vào xoay người đóng cửa lại rõ ràng nhìn thấy một đám màu lam lam giống như ma trôi bay trong sân nhà bà nội.”

Sau khi Nhâm Lê nghe nốt nửa cuối của câu chuyện cũng sửng sốt.

“Trước tiên mặc kệ là ma trôi hay gì, anh nghe thấy có người gọi anh là ‘anh’, hơn nữa anh chưa từng nghe thấy âm thanh kia.”

“Đúng.”

Nghiêm Dương cười khổ gật gật đầu, lời giải thích của Tiểu Lê cùng với những việc anh gặp không khác nhau là mấy. Nhưng điều Tiểu Lê nói không thể sai được, xem ra vấn đề là nằm ở trên người mình.

“Không, không được, chẳng lẽ...”

Sắc mặt của Nhâm Lê trở nên cổ quái, dường như bản thân cũng không tin được vào suy nghĩ của chính mình.

“Chẳng lẽ, ‘đứa bé quý’ vẫn luôn đi theo anh.”

Nghiêm Dương đột nhiên cảm thấy sợ đến nổi da gà, anh nhìn quanh bốn phía, sau đó sắc mặt trở nên rất khó xem. Tuy rằng lá gan anh lớn, nhưng đối với người ‘em trai’ kia của mình cũng thoáng có chút bất an, cũng có thể nói, anh còn chưa chuẩn bị tốt để gặp ‘em trai’.

“Bà của anh nhất định là người trong giới.”

Nhâm Lê khẳng định.

“Bà nội anh là dòng dõi thư hương, từ xưa đã không bàn đến chuyện thần quái, bà làm sao có thể là người trong giới được.”

Nghiêm Dương cũng không quá cố chấp về vấn đề của bà nội, anh cảm thấy bà nội hiểu được những thứ này hẳn là do từ thế hệ trước truyền xuống, không có khả năng là ‘người trong giới’.

“Thế hệ trước có thể truyền xuống cách gọi hồn hay đi đường đêm khuya, nhưng sẽ không truyền lại được kinh gọi hồn chuyên nghiệp như vậy, bà anh đọc kinh gọi hồn kia cho anh vốn là kinh của dân tộc Di sống ở trên núi cao Đông Ai, toàn bộ phần kinh thư kia chỉ dùng chữ của người Di cổ để biên soạn, anh cảm thấy nếu chỉ là một người già bình thường thì sẽ biết được sao?”

Nhâm Lê đã xác định bà nội của Nghiêm Dương chắc chắn là người trong giới, hơn nữa Nghiêm Dương có thể an toàn mà lớn lên không thể thiếu được một phần khổ tâm của bà.

“Anh có biết vì sao bà nội lại muốn anh đi vào cửa một lần nữa rồi xoay người đóng cửa lại không? Mặc kệ thứ gọi anh là ‘anh’ là ‘đứa bé quý’ hay loại quý khác, anh xoay người đóng cửa chính là biểu thị cho việc anh không chào đón thứ theo sau anh đi vào.”

Dì út của Nhâm Lê tuy rằng không thích cậu dùng linh lực, nhưng những thứ cấm kỵ thì vẫn dạy cậu từ nhỏ. Giống như không thể dựng thẳng đũa cắm ở trong bát, hay là buổi tối không được đứng sát vào tường,... đều để tâm dạy hết.

“Anh cảm thấy, bà nội đại khái là biết... chuyện của em trai.”

Trong lòng Nghiêm Dương có một loại cảm giác kỳ lạ, nếu như bà nội đã biết, liệu có thể là cha cũng biết hay không? Hay... chỉ có một mình anh là không biết gì.

Nhâm Lê có thể xác định bà nội Nghiêm Dương là người trong giới, nhưng cũng không thể xác định được bà có biết sự tồn tại của ‘đứa bé quý’ hay không, vừa nghe Nghiêm Dương nói như thế, liền tò mò chờ lời giải thích của anh.

48. Chương 48: Đêm Trăng Nông Thôn – 4

“Anh cảm thấy vẫn nên đi ăn cơm trước, em không thấy đói bụng sao?”

Nghiêm Dương nhìn ánh mắt mắt hiếu kỳ của Nhâm Lê, buồn cười nói.

Nhâm Lê thề lưỡi, cậu quả thật là có chút đói.

“Nhà anh có gì ăn?”

Ừm, tùy tiện ăn một chút là được, đợi lát nữa còn muốn nghe chuyện.

Nghiêm Dương đứng dậy, hai ba bước đi đến bên tủ lạnh, trong tủ lạnh có vài thứ đồ ăn, nhưng muốn biến đồ ăn này từ sống thành chín cũng cần không ít thời gian, chờ làm xong đồ ăn không chừng Tiểu Lê cũng đói lả rồi.

“Sủi cảo đông lạnh ăn liền được không?”

Nghiêm Dương lấy từ trong tủ lạnh ra hai phần sủi cảo, hai người ăn chắc là đủ.

“Được.”

Nhâm Lê đá chân, chờ cơm nấu xong nhanh nhanh còn nghe chuyện.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê đồng ý, liền vào phòng bếp nấu sủi cảo.

Nhâm Lê ngồi ở trên ghế sofa nhìn trái nhìn phải, thấy trên bàn có đặt một bức ảnh chụp.

Ảnh hẳn là đã chụp từ rất lâu rồi, bởi vì Nghiêm Dương trong ảnh chụp còn rất nhỏ, đứng bên cạnh là một người phụ nữ, người phụ nữ này mặc dù đã già nhưng lại rất có tinh thần, sau lưng bọn họ là một sân nhỏ xây theo kiểu tứ hợp viện, trong sân còn có một cây hòe cùng với một gốc trúc.

Nhâm Lê gần như là trong một giây nhìn thấy bà liền nhận ra bà là bà nội của Nghiêm Dương, còn chưa kịp cảm thán thì đã bị thứ khác ở trong sân thu hút.

Một cây hòe cùng với một gốc trúc.

Cho dù là người thường cũng biết, không được trồng cây hòe ở gần chỗ có người ở, đừng nói đến là trồng ở trong sân nhà mình.

Chữ ‘Hòe’ bên trái là ‘mộc’ bên phải là ‘quỷ’, trong những loại cây có âm khí nặng nhất thì cây hòe đứng đầu, trong phong thủy học, cây hòe và cây đào giống nhau, bị cấm trồng gần nơi ở, nhất là ở phương Bắc. Loại cây này có danh hiệu là ‘Quỷ trong các cây’, là nơi cô hồn dã quỷ cư trú, bà nội Nghiêm Dương sao có thể trồng thứ cây hung ác này ở trong sân nhà mình chứ?

Mà trúc vẫn luôn biểu thị cho sinh mệnh kéo dài, trường thọ, là cực kỳ may mắn, trong phong thủy học là loại cây hóa giải sát khí tốt nhất, chưa nói đến việc trúc còn có tác dụng bảo vệ bình an.

Trong sân này trồng một cây hòe cùng một gốc trúc, như thế nào cũng thấy kỳ quái.

Nghiêm Dương rất nhanh đã nấu xong sủi cảo, khi anh bưng ra liền nhìn thấy Nhâm Lê đang nhìn chăm chăm vào tấm ảnh chụp cũ.

“Đó chính là bà nội của anh.”

Nghiêm Dương đặt hai bát sủi cảo lên bà tràn, nói với Nhâm Lê.

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng rồi, sao trong sân nhà bà anh lại có cây hòe và gốc trúc?”

Nghiêm Dương không nghĩ tới Nhâm Lê sẽ hỏi vấn đề này, dù sao có rất ít người xem ảnh chụp người lại chú ý đến cây, nhưng Nhâm Lê đã hỏi thì khẳng định là có lý do của cậu ấy.

“Trúc vẫn được trồng từ trước, cây hòe là sau khi anh quay về nhà bà nội mới trồng. Lúc trước cũng từng có người nói qua trồng cây hòe không tốt, nhưng bà nội cố ý muốn trồng, trồng thì trồng thôi, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì.”

Nhâm Lê ăn một miếng sủi cảo, nghĩ thầm không xảy ra chuyện gì hơn phân nửa là bởi vì có gốc trúc kia trấn áp thì có. Trồng trúc ở phía Nam, là vị trí ‘vượng’ nhất trong sân, trấn áp một cây hòe còn nhỏ cũng không có vấn đề gì.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê ăn đến không biết gì nữa, tự mình cũng bắt tay vào ăn, hai người đàn ông không quá bao lâu liền giải quyết xong cơm chiều.

Nếu cơm đã là Nghiêm Dương nấu vậy bất nhất định là Nhâm Lê rửa, Nhâm Lê sau khi ăn xong miếng sủi cảo cuối cùng liền rất tự giác bưng bát chạy vào phòng bếp.

Nghiêm Dương nghe thấy tiếng nước chảy ào ào liền cảm thán bé con nhà mình cũng có chút khả năng đấy, chợt nghe thấy tiếng nước ngừng lại, sau đó nhìn thấy Nhâm Lê bạch bạch chạy ra.

“Rửa xong rồi?”

Nghiêm Dương thực ngạc nhiên với tốc độ của nhóc con nhà mình.

“Không.”

Nhâm Lê gặm một miếng dưa chuột.

“Ngâm đầy đã, anh kể về bà nội của anh trước đi.”

Nghiêm Dương biết Nhâm Lê rất cố chấp về bà nội của anh, vậy nên cũng đành gật đầu kể tiếp.

“Ngày đó anh về đã rất khuya rồi, bà nội liền bảo anh tắm rửa rồi đi ngủ, đến khi anh lên giường thì đã sắp mười hai giờ.”

Sau đó anh còn lầy lăm lẹ vì sao bà nội không gọi anh dậy, ra khỏi phòng liền thấy bà nội đang thương lượng chuyện trồng cây với hai thanh niên, ừm, chính là cái cây hòe kia. Hai thanh niên nói loại cây này không lành, nhưng bà nội lại khẳng định muốn trồng, cuối cùng bọn họ không còn cách nào khác đành phải đi trồng. Khi anh đi chơi nghe thấy người khác nói có cây hòe trong nhà không tốt, liền chạy về nói với bà nội, bà nội lại nói không sao. Em đừng nói, cây hòe của nhà anh đúng là không sao, ngay cả sâu cũng rất ít. Hơn nữa cây hòe này lớn lên rất nhanh, cây trồng vào mùa thu, gần đến lễ mừng năm mới sẽ có thể cho bóng mát.

Năm ấy anh ở nhà bà nội qua năm mới, yêu cầu của nông thôn khi đến năm mới tương đối nhiều, cái này không cho làm cái kia không cho làm, nhưng cũng may bà nội quản anh thì có quản nhưng khá lơ lửng. Đợi đến đêm ngày mười lăm, trăng rất tròn. Anh ăn Trung thu xong liền muốn đi ra ngoài chơi, đó là ngày mười lăm cuối cùng của năm, ngày đó nhà nào cũng rất náo nhiệt, đều cho phép bọn trẻ ra ngoài chơi. Mấy đứa nhóc bọn anh hẹn nhau đi chơi trốn tìm, bởi vì sân nhà bà anh lớn, còn có sân ở đằng sau, bọn anh liền hẹn chơi ở trong sân, không chạy ra bên ngoài.

Lúc bắt đầu chơi rất vui vẻ, nhưng đến vòng thứ ba liền xảy ra chút chuyện, có một đứa nhóc mất tích. Bọn anh tìm thế nào cũng không thấy cậu ta, bởi vì đang chơi trốn tìm, bọn anh chỉ nghĩ là cậu ta trốn rất giỏi, tìm vài vòng không thấy liền cùng gọi cậu ta ra, nhưng không có ai đáp lại. Sau đó bọn anh nghĩ rằng có thể cậu ta đã chạy ra ngoài trốn, còn oán giận cậu ta không tuân thủ luật chơi, thay phiên nhau chơi xong bọn anh liền giải tán, không hề để ý đến người bị mất tích kia nữa.

Đến buổi tối khi cha mẹ đứa nhóc kia tìm đến cửa anh mới biết là cậu ta vẫn chưa về nhà, bà nội sau khi nghe vậy lập tức nói cùng đi tìm.

Bà nội bảo anh ở trong phòng, bà nghĩ sân sau có mấy chỗ bí mật, có lẽ đứa nhóc kia đi trốn rồi ngủ quên mất ở trong đó không chừng. Cha mẹ đứa nhóc kia sau khi nghe vậy liền theo sát bà nội rời đi.

Anh vốn là chuẩn bị ngoan ngoãn ở yên trong phòng, nhưng đột nhiên nghĩ ra cạnh cây hòe trong sân có một cái hốc nhỏ, cậu bạn kia liệu có phải là trốn ở trong đó không? Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu anh

liền không đợi được nữa, đẩy cửa ra chạy về phía cây hòe kia, đáng tiếc chính là, không có ai trong cái hốc kia.

Anh ử rũ quay về, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên mặt đất có hai cái bóng! Lúc ấy còn nghĩ cậu bạn kia nhìn thấy anh đến nên mới lại trốn đi chuẩn bị hù dọa anh, anh nhanh chóng quay lại nhìn, nhưng phía sau không có một ai cả.

Khi đó anh có chút sợ, cúi đầu nhìn vẫn thấy hai cái bóng, hơn nữa hai cái bóng kia còn kề sát một chỗ, anh càng nhìn càng thấy sợ, vội vàng chạy về phòng.

Khi quay lại phòng, liền thấy cha mẹ đứa nhóc kia đang cảm ơn bà nội, đứa nhóc đứng một bên cúi đầu, xem ra đúng là trốn đi rồi ngủ quên mất.

Người nhà kia đi rồi anh mới ngáp ngừng đem chuyện nhìn thấy hai cái bóng kia kể hết cho bà nội, không ngờ bà nội lại cười nói anh hoa mắt.

Khi đó anh cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy có thể là buổi tối nhìn không rõ, nhìn cảnh cây thành bóng người. Nhưng hiện tại trải qua nhiều việc như vậy, anh lại nghĩ, chuyện hai cái bóng kia liệu có thể có liên quan đến ‘đứa bé quỷ’ không?”

Nhâm Lê nghe xong chuyện xưa về mặt cũng giống như bưng tỉnh.

“Em biết bà anh vì sao lại trồng cây hòe, hơn nữa, bà anh thực sự biết về sự tồn tại của ‘đứa bé quỷ’!”

Nghiêm Dương đối với việc bà nội mình biết sự tồn tại của ‘đứa bé quỷ’ cũng chỉ là đoán mò, nghe Nhâm Lê nói như vậy liền cảm thấy là lạ trong lòng.

“Làm sao em biết?”

“Đồ gốc, chữ ‘Hòe’ bên trái là ‘mộc’ bên phải là ‘quỷ’, từ xưa đến nay cây hòe chính là loại cây có âm khí nặng nhất, loại cây này rất dễ gọi quỷ đến, hơn nữa rất thích hợp cho cô hồn dã quỷ cư ngụ, anh còn nói cạnh cây hòe có một cái hốc, cây hòe kia rõ ràng là có quỷ trú ngụ! Cho nên, cây hòe trong sân chắc chắn là để cho ‘đứa bé quỷ’ ở lại.”

Nhâm Lê vốn chưa nghĩ ra vì sao lại trồng loại cây gọi quỷ này ở trong sân, mà nếu ý định ban đầu của người trồng cây chính là muốn gọi quỷ thì tất cả đã có thể giải thích rõ ràng.

“Anh nhìn thấy hai cái bóng kia, trong đó một cái nhất định là ‘đứa bé quỷ’, anh đi xem bạn anh có trốn trong cái hốc kia không, ‘đứa bé quỷ’ lại nghĩ rằng anh muốn chơi với nó, liền đi theo anh ra.”

Lời giải thích của Nhâm Lê khiến cho Nghiêm Dương sợ run cả người, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề.

“Không phải nói là quỷ không có bóng sao?”

Nhâm Lê nghe xong lời của Nghiêm Dương cũng ngơ ngẩn, vừa rồi cậu quả thực không nghĩ tới, quỷ, không có bóng,

“A.”

Nghiêm Dương đột nhiên rùng mình một cái, khiến cho Nhâm Lê vốn đang chuyên chú hỏi chuyện cũng kỳ quái nhìn anh.

“Anh là lạnh hay là sợ đấy?”

Nghiêm Dương cười khổ, muốn nói lạnh, bây giờ còn đang là cuối hạ; muốn nói sợ, anh từ mấy năm trước đã sớm không còn sợ mấy thứ như thế này, hiện tại vô duyên vô cớ rùng mình một cái, bảo anh giải thích điều này kiểu gì chứ?

“Thật là phiền, quỷ không có bóng đáng, mà nếu quả thực không phải đứa bé quỷ thì là cái gì chứ? Chẳng lẽ thật sự là anh hoa mắt sao?”

Nhâm Lê buồn bực.

“À đúng rồi, sau đó bà nội có... việc làm gì mới không?”

Nhâm Lê muốn bắt đầu từ góc độ khác.

49. Chương 49: Đêm Trăng Nông Thôn – 5

“Có.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Trước kia anh cảm thấy việc này rất quý dị, nhưng hiện tại lại cảm thấy rất bình thường.”

“Là gì?”

Nhâm Lê cắn hai ba miếng đã ăn xong dưa chuột, rút tờ giấy lau lau tay, sau đó thuận tay ném tờ giấy lên mặt bàn.

“Là một chuyện cuối cùng.”

Nghiêm Dương cười cười, sau đó nhìn đồng hồ.

“Hy vọng hôm nay có thể kể xong nó.”

“Đại khái khoảng một tuần sau, anh đột nhiên phát hiện những thứ trong nhà đều nhiều hơn một bộ. Không phải toàn bộ, mà là những thứ anh dùng đều nhiều hơn một bộ. Từ mấy thứ nhỏ như khăn mặt đến lớn như quần áo, thậm chí ngay cả bát ăn cơm cũng nhiều hơn một phần, hơn nữa bát cơm cũng được bày ra trên bàn, trong bát cũng có cơm. Anh từng lén nhìn qua, khi cơm nước xong bà nội luôn đem đồ ăn trong bát đổ vào cái hộc cạnh cây hộc, thời điểm đó bà nội đã không cho anh đến chơi gần cây hộc nữa. Có một lần anh tò mò, khi bà nội vừa mới đổ cơm vào cái hộc kia xong, đến lúc ngủ trưa liền chạy đến chỗ cái hộc kia nhìn xem, kỳ lạ chính là anh căn bản không nhìn thấy thức ăn mà bà nội đổ vào.

Em không biết loại cảm giác này kỳ quái như thế nào đâu, hễ là thứ gì chuẩn bị cho em đều có nhiều hơn một phần, thật giống như em còn có một người anh em nữa, nhưng hiện tại ngấm lại, mấy thứ kia chắc là chuẩn bị cho ‘người anh em’ của anh.”

Nghiêm Dương bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng, năm đó anh chỉ cảm thấy kỳ quái, tâm tình hiện tại lại rất phức tạp. Bà nội giấu diếm mấy thứ kia cũng là vì muốn tốt cho mình, nhưng lại có cảm giác không được tự nhiên không nói nên lời.

“Bà nội thật sự đã khổ tâm suy nghĩ rồi.”

Nhâm Lê đưa tay nâng cằm, trên gương mặt búp bê tràn đầy vẻ tôn kính.

“Em không biết loại vẻ mặt cùng với động tác như thế này rất kỳ lạ sao?”

Nghiêm Dương buồn cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc cùng động tác ngả ngón kết hợp với nhau của Nhâm Lê, cứ thế làm ra bộ dáng chẳng ra sao cả.

“Không biết, em chỉ cảm thấy tư thế này rất thoải mái.”

Nhâm Lê bĩu môi, vẫn làm động tác không ra sao như trước.

“Em thoải mái là được rồi.”

Nghiêm Dương không thèm để ý, dù sao nhóc con nhà mình bất kể nhìn như thế nào cũng đều thấy đáng yêu.

“Đúng rồi, vì sao lại nói bà nội khổ tâm suy nghĩ? Anh còn chưa hiểu rõ vì sao bà lại làm như vậy. Từ sau khi trong nhà có thêm một phần đồ dùng, thân thể bà nội liền càng ngày càng kém, luôn luôn sinh bệnh, hôm nay phát sốt ngày mai lại cảm nắng, hơn nữa bà nội còn rất không may, đi đường luôn bị vấp ngã.”

Nghiêm Dương giống như là đang nén giận, bà nội đối với anh thực sự rất tốt, lần đó tình trạng thân thể bà nội như thế, khiến cho anh đến giờ cũng khó có thể quên.

“Cho nên mới nói là bà nội khổ tâm suy nghĩ, không chỉ có khổ tâm suy nghĩ, bà nội quả thực là một thiên tài.”

Hiện tại Nhâm Lê tràn ngập cảm giác kính nể bà nội của Nghiêm Dương, không nói đến bà nhọc lòng như thế nào để bảo vệ Nghiêm Dương, ngay cả sự thông minh cùng tài trí của bà đã khiến mình phải mặc cảm rồi.

“Em kể cho anh một câu chuyện cũ, là chuyện từ nhiều năm trước. Có một đứa bé từ khi sinh ra thân thể đã rất không tốt, ba ngày bệnh nhẹ bảy ngày bệnh nặng, nếu không phải cha mẹ đứa bé này giàu có lắm của cải, nó thật sự là không lớn nổi. Đôi vợ chồng kia cũng là lớn tuổi mới sinh được một đứa con, hơn nữa đứa bé kia còn là đời thứ ba trong mấy đời độc đinh, tự nhiên là bảo bối cầu được. Bọn họ nghĩ đứa nhỏ này cứ bệnh mãi cũng không phải là cách, dù sao cũng phải tìm được thuốc chữa cho dứt hẳn. Bà nội nhà này cũng là một người khôn khéo, thấy con trai cùng con dâu mang cháu nội đi rất nhiều bệnh viện lớn nhỏ cũng không tra ra được cháu nội bảo bối sao lại dễ sinh bệnh như vậy, liền đặt tâm tư đến chỗ khác. Đôi vợ chồng kia lúc đầu cũng không muốn, nhưng thân thể của đứa nhỏ càng ngày càng yếu hơn, mắt thấy sắp không được, đành phải cắn răng đưa đứa nhỏ đến chỗ ‘đại tiên’ mà bà nội nói. ‘Đại tiên’ này cũng là người có bản lĩnh, hơn nữa nhà này trả tiền không ít, liền thật sự bói cho họ một quẻ.

Trên quẻ nói đứa nhỏ này đời trước cũng không phải người đại gian đại ác, nhưng lại chộc không ít họa, vốn không thể đầu thai làm người, nhưng may mắn là kiếp trước đứa nhỏ này vô tình cứu được chân long thiên tử của triều đại ấy, đây là việc thiện lớn tích được thánh đức, việc này khiến cho ngay cả phán quan cũng không thể đưa ra quyết định rõ ràng cho đứa bé kia, dứt khoát vung tuyệt bút lên cho nó đầu thai làm người, hơn nữa còn để cho toàn bộ tội nghiệt nó tạo ra đời trước đều dồn lên đời này, sống hay chết tùy vào tạo hóa. Đại tiên kia nghĩ tới nghĩ lui liền chỉ cho nhà này một cách, bảo họ làm như mình còn có một đứa con lớn, bất kể thứ đồ dùng gì cũng đều làm hai phần, hơn nữa còn gọi tên ‘đứa con lớn’ kia bằng tên của đứa nhỏ hiện tại, như vậy oan có đầu nợ có chủ gì cùng đều báo lên trên người ‘đứa con lớn’ không tồn tại kia, đứa nhỏ sau đó tự nhiên không còn bệnh tật gì nữa. Hơn nữa ‘đứa con cả’ kia không thể chỉ là hình thức, nhất định trong lòng phải toàn tâm toàn ý coi như ‘đứa con cả’ kia còn tồn tại, cho đến khi đứa nhỏ kia trưởng thành mới có thể từ bỏ.

Người nhà kia sau khi nghe xong, cũng chỉ có thể làm theo phương pháp của đại tiên kia. Thân thể đứa bé kia quả nhiên từ từ tốt lên, nó cũng thực sự cho rằng mình có một người ‘anh’ nhìn không thấy. Cho đến khi nó trưởng thành, đôi vợ chồng kia mới đem hết sâu xa năm đó nói ra.”

Nhâm Lê liếm liếm môi, nghiêng đầu nhìn Nghiêm Dương.

“Có liên tưởng gì không?”

Nghiêm Dương vốn cảm thấy chuyện cũ Nhâm Lê kể không có chút liên quan gì đến chuyện mà mình gặp được, nhưng khi nghe nói đại tiên kia bảo người nhà chuẩn bị hai phần đồ dùng liền hiểu rõ, nhưng khi nghe xong toàn bộ câu chuyện vẫn cảm thấy có khác biệt với chuyện của mình.

“Dù thế nào anh vẫn cảm thấy ngoại trừ việc chuẩn bị hai phần đồ dùng, câu chuyện này không có liên hệ gì đến anh...”

“Cho nên mới nói bà nội của anh thông minh đó!”

Nhâm Lê vỗ đùi, tán thưởng.

“Bà nội anh có thể nói là đảo ngược lại toàn bộ, hơn nữa còn lật ngược tất cả. Anh xem, vốn đứa bé kia thân thể suy yếu, bà của anh liền kéo thân thể suy yếu lên người mình. Sau đó nhà bọn họ thực thể hóa một người không tồn tại, để cho nó chịu tất cả tai họa, bà của anh thực thể hóa người vốn đã chết, bảo nó không được trêu chọc anh, mà hậu quả của tất cả những việc này đều do một mình bà gánh vác.”

Nhâm Lê vốn đang kích động, nhưng càng nói giọng càng thấp, bởi vì cậu biết cái giả phải trả nếu như làm việc này.

Trong lòng Nghiêm Dương chấn động mạnh, anh thật không ngờ bà nội vì anh mà phải trả giá nhiều như thế. Thậm chí tất cả những mầm tai vạ này đều bởi vì anh không nghe lời bà nội nói, khiến cho ‘em trai’ vốn đã chết đi lại ‘sống’ lại một lần nữa. Lớn dần lên, bà nội đúng là vào năm anh trưởng thành mà...

Trong phòng im ắng, hai người đều không nói gì, một người đang chìm đắm trong nhớ nhung, một người chìm đắm trong cảm động, cho đến khi chuông điện thoại di động của Nghiêm Dương phá vỡ sự yên lặng này.

“A lô? Cái gì?! Tôi biết rồi, tôi đến ngay đây.”

Nghiêm Dương vội vàng buông điện thoại xuống, sau đó nói với Nhâm Lê:

“Bệnh viện Đông Tân xảy ra án mạng, anh muốn qua xem một chút, em đi không?”

“Đương nhiên là đi, nói như thế nào thì em cũng là Viện trưởng mà.”

Nhâm Lê nghĩ đến vài ngày nay bệnh viện không được bình yên, không chút do dự trả lời.

Nghiêm Dương khoác thêm một chiếc áo khoác, sau đó cầm chìa khóa trên bàn.

“Vừa đi vừa nói, anh cảm thấy vụ án lần này không thoát được có liên quan đến ‘em trai’ của anh.”

Trên xe.

Nghiêm Dương đánh tay lái, thuận thực phóng xe về hướng bệnh viện Đông Tân.

“Người chết là phụ nữ có thai, kiểu chết giống như hai mươi bảy năm trước.”

“Giống nhau sao?”

Nhâm Lê hít vào một hơi thật sâu, chuyện hai mươi bảy năm trước chẳng lẽ lại phải diễn ra?

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương biết năm ấy mình sinh ra đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng lại không biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Nhâm Lê vội vàng kể tóm tắt sự việc trong hai ba câu, Nghiêm Dương nghe xong, trầm mặc, sau đó nói:

“Hắn là không phải, anh cảm thấy lần này là bởi vì ‘đứa bé quý’.”

“Vì sao?”

Nhâm Lê hiếu kỳ hỏi, Nghiêm Dương sao lại có ý nghĩ như vậy, việc này như thế nào cũng không có liên quan quá lớn đến ‘đứa bé quý’.

Nghiêm Dương hơi mỉm cười.

“Em cứ coi như giữa cặp song sinh có cảm ứng tâm linh rất tốt, chẳng qua anh không biết là nó muốn làm gì.”

Nói xong, xe cũng dừng lại.

Bệnh viện Đông Tân dù sao cũng là bệnh viện lớn, hơn nữa còn là bệnh viện tư nhân, cảnh sát chỉ có thể phong tỏa hết tầng xảy ra sự việc, khi hai người Nghiêm Dương đến, mọi người đã bị sơ tán đi hết, thi thể cũng được đưa vào phòng đông lạnh của bệnh viện.

“Ai u đội trưởng anh xem xem, người này chết cũng quá kỳ lạ rồi.”

Vương Nghị vừa nhìn thấy Nghiêm Dương liền hô to gọi nhỏ.

Nghiêm Dương hỏi Vương Nghị tình hình cụ thể, Nhâm Lê ở bên cạnh cau mày trà xét từ trường xung quanh, muốn phát hiện việc này có thật sự là do ‘đứa bé quý’ làm hay không.

“Ai, chị dâu, đã trẻ thế này còn theo đội trưởng đến tăng ca sao?”

Vương Nghị giải thích xong tình hình cho Nghiêm Dương, liền mang theo nụ cười trêu chọc nhìn sang Nhâm Lê.

Nhâm Lê lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta, còn vô cùng có khí thế nói:

“Tôi là Viện trưởng của bệnh viện này, tôi không đến các người cũng phải đi tìm tôi.”

“A?!”

Vương Nghị choáng váng, cậu ta thật không nghĩ tới Nhâm Lê là Viện trưởng của một bệnh viện lớn như vậy.

“A cái gì mà a, nói, người kia chết như thế nào?”

Nhâm Lê liếc mắt nhìn Vương Nghị thật sâu rồi hỏi.

50. Chương 50: Đêm Trăng Nông Thôn – 6

Vương Nghị nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm Nhâm Lê này thật đúng là chân nhân bất lộ tướng.

“Thân phận người chết còn chưa xác định được, bước đầu được biết là bị ngất xỉu trên đường sau đó được người tốt bụng đưa đến đây. Căn cứ theo nhân chứng nói, người chết đột nhiên lao ra từ phòng bệnh của mình sau đó dùng dao nhỏ tự mổ bụng mình ra, dao nhỏ kia chỉ là dao gọt hoa quả thông thường, người chết tử vong tại chỗ.”

Nghiêm Dương rung mình trong lòng, âm thầm liếc mắt nhìn Nhâm Lê một cái, thấy cậu gật đầu không tra xét gì, liền nói với Vương Nghị:

“Việc này tôi mặc kệ, xin đổi người đi.”

“A?!”

Vương Nghị choáng váng.

“Mặc kệ? Sao lại không muốn nhận chứ? Đội trưởng, vụ án này tuy rằng có chút cổ quái...”

“Tôi đã nói mặc kệ thì sẽ không quan tâm nữa, quên đi quên đi, để tôi báo lại, sao cậu so với phụ nữ còn lảm nhảm hơn vậy.”

Nghiêm Dương khoát tay, không kiên nhẫn nói.

Vương Nghị trưng bộ mặt đau khổ ta, đây rốt cuộc là cái gì chứ!

Nhâm Lê đi đến bên cạnh Nghiêm Dương, nói thầm với anh vài câu, Nghiêm Dương gật gật đầu, sau đó nói với Vương Nghị:

“Muốn làm gì thì làm đi, chúng tôi đi trước.”

Nói xong cũng không để ý Vương Nghị nói gì, sóng vai rời đi cùng Nhâm Lê.

Vẫn phòng Viện trưởng.

“Là nó?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Không quá giống, nhưng vẫn có mùi của nó.”

Nhâm Lê nói.

“Có ý gì?”

Nghiêm Dương nói.

“Chính là...”

Nhâm Lê lật tìm thứ gì đó trên bàn làm việc.

“Có mùi của nó, nhưng em cảm giác được không phải là nó tự nguyện.”

“Còn có người nào ép buộc được nó chứ?”

Nghiêm Dương cau mày, nhìn Nhâm Lê đầu đầy mồ hôi đang tìm thứ gì đó.

Nhâm Lê rút cuộc cũng tìm thấy thứ mình cần, Nghiêm Dương vừa nhìn, là một chiếc bút lông.

“Ai biết được, gọi đến xem.”

Nhâm Lê vung vẩy bút lông, thấm ướt trong chén nước, sau đó ngồi xổm trên mặt đất vẽ cái gì đó.

“Thứ này có thể gọi được?”

Nghiêm Dương ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Nhâm Lê đang bận rộn trên mặt đất.”

“Vốn không thể, nhưng vì có anh, liền có thể.”

Thứ Nhâm Lê đang vẽ trên mặt đất chính là một thứ có hình dạng giống ngôi sao sáu cánh, Nghiêm Dương cảm thấy thứ này cùng thứ lần trước dùng để tìm Hi Hi rất giống nhau.

“Cần dùng đến máu à?”

Nghiêm Dương cũng không phải đồ ngốc, có thể lên làm bộ đội đặc chủng thì có người nào không phải kẻ thông minh chứ? Chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết được.

Nhâm Lê gật gật đầu, từ dưới đất đứng lên.

“Đây, mỗi cánh của ngôi sao nhỏ xuống một giọt máu, của ngón giữa nhé. Dao đây, tự anh rạch đi.”

Nhâm Lê nói xong liền rút từ trong túi ra một thanh dao nhỏ.

Kiểu dáng của con dao này rất đẹp, nó thậm chí còn có cả vỏ, trên vỏ dao được khắc hoa văn tinh xảo, trên chuôi dao còn gắn một viên hắc diệu thạch.

Toàn bộ thanh dao tản ra ánh sáng màu bạc, tuy nhỏ nhưng đặc biệt xinh đẹp.

Nghiêm Dương rút vỏ ra, nhìn lưỡi dao lóe sáng, tán thưởng:

“Dao tốt, từ đâu có được vậy?”

Bộ dáng Nhâm Lê có chút đặc chí:

“Anh cũng biết được? Nói cho anh biết, dao này được ông cụ làm mô phỏng theo hình dáng của Ngư Trường. Mặc dù không bằng được một phần mười của Ngư Trường*, nhưng cũng là chém sắt như chém bùn đó nha.”

Nghiêm Dương quả thực là rất kinh ngạc, mỗi thanh kiếm Âu Giả Tử tạo ra đều là bảo kiếm, đáng tiếc những thanh kiếm này đều bị mất, phương pháp đúc kiếm đương nhiên cũng biến mất trên dòng chảy dài của lịch sử, người có thể mô phỏng Ngư Trường rồi làm ra một thanh dao tuyệt đối không đơn giản.

Nghiêm Dương nhẹ nhàng dùng dao rạch một nhát lên đầu ngón tay, tiếp đó một cơn đau nhói truyền đến, rồi anh thấy máu theo lưỡi dao chảy xuống, cuối cùng bị thân dao hút hết.

“Nhận chủ.”

Nhâm Lê không giải thích nhiều, nhưng trên mặt không hiểu sao hơi ửng đỏ.

Nghiêm Dương cũng biết Nhâm Lê có ý tốt, cắt dao vào trong vỏ rồi cho vào trong túi, thừa dịp vết thương còn chưa khép lại, nhỏ vài giọt máu xuống sáu cánh của ngôi sao.

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương nhỏ xong máu rồi, liền đứng trước ngôi sao sáu cánh niệm gì đó, khoảng năm giây sau, mồ hôi trên đầu toát ra đầm đìa.

Tần suất Nhâm Lê mấp máy môi nhanh hơn, Nghiêm Dương cũng cảm thấy nhiệt độ trong phòng từ từ giảm xuống, cuối cùng đèn vụt tắt, một đốm sáng màu lam hiện ra ở giữa ngôi sao sáu cánh.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Dương thực sự nhìn thấy đứa bé quý.

So với lần trước Nhâm Lê nhìn thấy, khuôn mặt của đứa bé quý lần này đã bình thường hơn không ít, ngoại trừ làn da tái nhợt quá mức cùng với cuống rốn thật dài kia, đều giống với trẻ con bình thường.

Về mặt đứa bé quý dường như có chút thống khổ, nó gắt gao nắm lấy cuống rốn, lơ lửng trong không trung.

“Anh... anh...”

Giọng của đứa bé quý không non nớt giống một đứa trẻ thật sự, giọng của nó thậm chí còn khiến cho người nghe thấy lạnh cả người, nhưng Nghiêm Dương vẫn có thể cảm nhận được đứa bé quý không hề có ác ý.

“Anh anh...”

Dường như là bởi vì không có ai trả lời nó, đứa bé quý lại gọi một lần nữa, trong giọng nói lại có chút tủi thân.

Nghiêm Dương luống cuống nhìn đứa bé quý, anh thật sự không biết nên trả lời đứa bé quý như thế nào, cuối cùng vẫn là Nhâm Lê mở miệng trước.

“Này, nếu muốn anh em để ý em, trước tiên trả lời anh mấy câu đã.”

Đứa bé quý nhìn Nhâm Lê, nghiêng nghiêng đầu sau đó lại gật gật đầu, xem như đồng ý rồi.

“Câu thứ nhất, lần trước vì sao em muốn làm hại người khác?”

Nhâm Lê có thể khẳng định, Phùng Cổ Tuấn là người đầu tiên đứa bé quý muốn gây tổn thương.

“Anh ta... đã biết... anh... bí mật... của anh... không thể... nhớ...”

Đứa bé quý không nói được mạch lạc, nhưng Nhâm Lê vẫn có thể nghe hiểu đứa bé quý muốn bộc lộ điều gì.

“Anh nhìn thấy em, vì sao em lại không làm hại anh?”

Nhâm Lê hỏi.

“Có... mùi... anh...”

Đứa bé quý nói từng chữ một, ngữ khí vô cùng thật lòng.

Nhâm Lê nhìn đứa bé quý, đột nhiên lại cảm thấy thông cảm với nó, nó chẳng qua cũng chỉ là một đứa bé thôi.

“Câu hỏi thứ hai, người phụ nữ kia là em giết sao?”

Nhâm Lê nói.

Sắc mặt đứa bé quý có vẻ thống khổ.

“Phải... Không... Phải...”

“Rốt cuộc là phải hay không?”

Lần này Nhâm Lê thật không hiểu ý tứ của đứa bé quý.

“Là em giết, nhưng không phải em tự nguyện giết, đúng không?”

Nghiêm Dương nói.

Đứa bé quý thấy Nghiêm Dương nói chuyện với nó, lập tức gật gật đầu:

“Anh... Anh...”

Nghiêm Dương nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, lại khiến đứa bé quý hưng phấn không thôi.

“Như vậy một câu hỏi cuối cùng, vì sao em không khống chế chính bản thân mình?”

Nhâm Lê cảm thấy kỳ lạ vì sao đứa bé quý lại xảy ra tình trạng như thế.

“Bà... bà... trúc... hoa...”

Đứa bé quỳ ngắc ngứ đáp.

“Hoa? Có ý gì?”

Nhâm Lê hỏi Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương biết trúc đại khái là chỉ gốc trúc ở trong sân nhà bà nội, nhưng cũng không thể hiểu được hoa nghĩa là gì.

“Trong sân nhà bà nội... không có hoa...”

Nghiêm Dương suy tư.

“Anh... anh... quay về... quay về...”

Đứa bé quỳ vội vàng muốn nói gì đó.

“Quay về? Quay về đâu?”

Nghiêm Dương nghiêng đầu, quay về là có ý gì?

“Không... giết... anh... quay về...”

Thân hình đứa bé quỳ càng lúc càng mờ nhạt.

“Không... giết... anh... quay... về...”

Đứa bé quỳ nhắc lại một lần, vừa mới dứt lời, toàn bộ thân hình liền biến mất.

Đèn nhấp nháy, lại bừng sáng trở lại.

Nghiêm Dương lúc này mới chú ý đến Nhâm Lê toàn thân ướt đầm mồ hôi, giống như mới đi từ trong nước ra.

“Tiểu Lê!”

Nghiêm Dương khẩn trương kêu lên.

Nhâm Lê khoát tay, hít sâu một hơi.

“Em không sao, đứa bé quỳ nó tự phong ấn chính mình, nó không khổng chế nổi bản thân nữa.”

“Còn rất nhiều thứ chưa kịp hỏi rõ ràng...”

Nghiêm Dương buồn rầu nói.

Nhâm Lê đặt người xuống ghế sofa.

“Có thể hỏi được mấy câu vừa rồi đã không tệ, nên biết rằng sau khi đứa bé quỳ giết người liền tự phong ấn chính mình, là em mạnh mẽ kéo nó ra, nó khó chịu, em cũng không chịu nổi.”

Nghiêm Dương thở dài, cũng ngồi xuống ghế sofa.

Hai người ngồi sóng vai, không có ai nói gì, sự yên tĩnh của ban đêm chợt hiện lộ vào lúc này.

“Đúng rồi, bà nội có để lại cho anh thứ gì không?”

Nhâm Lê trầm tư suy nghĩ, cuối cùng vẫn chuyển lực chú ý lên người bà nội của Nghiêm Dương.

“Để lại thứ gì? Bà nội không hề để lại cho anh thứ gì đặc biệt... Đúng rồi, sau khi bà nội mất thì có để lại gian nhà kia cho anh.”

Nghiêm Dương nghĩ đến ngôi nhà ở nông thôn, cũng không nhận ra có điều gì khác thường.

“Em nghĩ, ý đứa bé quỳ là anh có thể quay về nhà của bà hay không? Chẳng lẽ trong sân nhà bà xảy ra vấn đề gì mới ảnh hưởng đến đứa bé quỳ?”

Nhâm Lê nói ra suy nghĩ của mình.

“Rất có thể, nếu không chúng ta quay về đó xem thử?”

Nghiêm Dương cũng hiểu được là có vấn đề gì đó xảy ra trong sân nhà bà nội, đứa bé quý... không thể nào vô duyên vô cớ đi giết người.

Nhâm Lê liếc mắt nhìn đồng hồ.

“Lại nói công việc của anh làm sao bây giờ? Gần đây hình như anh xin nghỉ phép hơi nhiều.”

“Ừm.”

Nghiêm Dương tựa lên ghế sofa, hơi nhắm mắt lại.

“Nhà họ Nghiêm anh làm việc cống hiến cho ông ta nhiều năm như vậy, anh xin nghỉ vài ngày ông ta có thể ăn thịt anh chắc?”

Chú: Ngư Trường kiếm: là một trong năm thanh bảo kiếm do Âu Giả Tử tạo ra, Việt Vương dâng cho Ngô Vương Thộ Mộng ba thanh: Ngư Trường – thanh chủ thủ Chuyên Chư dùng để đâm Vương Liêu; Bản Sinh được Ngô Vương Hạp Lư chôn theo con gái Thắng Ngọc; Trảm Lư bỏ Ngô Vương xuất hiện trong phòng của Chiêu Vương nước Sở (theo wikipedia).

51. Chương 51: Đêm Trăng Nông Thôn – 7

Nông thôn trong lời Nghiêm Dương thực ra ở rất gần thành phố, cho nên hai người quyết định lái xe đi.

Trước khi đi, Nhâm Lê chỉ đơn giản nói với Y An rằng bọn họ tra được chút manh mối, Y An gật đầu nói chú ý an toàn, chuyện ở bệnh viện đã có anh ta.

Thành phố T cách vùng nông thôn này nói xa cũng không phải quá xa, hai người bàn bạc xong chuẩn bị buổi chiều lên đường, lái xe cả đêm, giữa trưa ngày hôm sau phỏng chừng có thể đến nơi.

Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê đi đường quốc lộ men theo núi, khi sắc trời chuyển tối, Nhâm Lê rất cuộc không ngồi yên được:

“A Dương, A Dương, nghỉ ngơi chút đi.”

Nghiêm Dương liếc mắt nhìn Nhâm Lê.

“Mệt rồi? Bằng không em ra phía sau ngồi một lát nhé.”

Nhâm Lê vắn vẹo thân mình, không nói gì.

Nghiêm Dương chỉ cho rằng Nhâm Lê mệt mỏi, thấy Nhâm Lê không trả lời còn nghĩ rằng cậu không muốn ra đằng sau, cũng không phản ứng lại. Ai ngờ, một lát sau, Nhâm Lê lại nói:

“A Dương... Dừng xe lại...”

Nghiêm Dương dừng xe lại, thấy sắc mặt Nhâm Lê không tốt, vội vàng nói:

“Sao vậy? Không thoải mái à?”

Nhâm Lê ghen trưng ra gương mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói gì đó, Nghiêm Dương không có nghe thấy.

Nhâm Lê phẫn hận nhìn Nghiêm Dương, cuối cùng không nhịn được hét lên:

“Em nói mở cửa ra a a a!!! Em muốn đi, vệ, sinh!”

Nghiêm Dương phì cười, nhanh chóng mở chốt cửa xe, chốt vừa mở Nhâm Lê liền nhanh chóng đẩy cửa xe ra, nhảy xuống.

Chờ sau khi Nhâm Lê quay về, Nghiêm Dương vẫn đang buồn cười, Nhâm Lê đỏ mặt oán giận nói:

“Cười cái gì mà cười, không cho cười.”

Nghiêm Dương đành phải bắt đầu ghen cười:

“Bây giờ có thể đi rồi chứ?”

Nhâm Lê nhìn nhìn sắc trời, lúc này chút ánh sáng còn sót lại của trời chiều đã biến mất, trời cùng dần chuyển tối đen, trên con đường quốc lộ men theo núi này ít xe đến đáng thương, gió lạnh thổi qua, khiến cho người ta có một loại cảm giác tê lương.

“Sao vậy, không thích hợp sao?”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê nhìn thật lâu ra ngoài cửa sổ không nói chuyện, nghĩ rằng cậu đã nhận ra gì đó.

Nhâm Lê nghe thấy tiếng Nghiêm Dương hỏi, quay đầu lại:

“Không phải, chỉ là nơi này...”

Nhâm Lê cau mày, cậu cảm thấy nơi này có một cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Nghiêm Dương lại khởi động xe.

“Có lẽ là vì có nhiều cô hồn dã quỷ, không sao đâu. Trên con đường này căn bản không có người, thiếu nhân khí.”

Nhâm Lê nghịch nghịch túi áo:

“Em không thích đường quốc lộ men theo núi, luôn cảm thấy chỉ cần không cẩn thận một chút thì sẽ lao xuống núi.”

Nghiêm Dương nở nụ cười:

“Phải tin tưởng chồng em, chồng em còn chỗ nào chưa lái xe qua? Đi đường quốc lộ qua núi này mà còn sợ lao xuống sao?”

Nhâm Lê liếc mắt trừng Nghiêm Dương một cái, nghĩ nghĩ, hơi xoay người vươn ra đằng sau lấy túi của Nghiêm Dương, bới trái bới phải một hồi lấy thanh đao kia ra, sau đó thuận tay để túi lại chỗ cũ, đặt thanh đao nhỏ ở phía dưới kính chiếu hậu.

“Cái này để làm gì?”

Khó hiểu hỏi.

“Cô hồn dã quỷ nhìn thấy đao này đều phải đi vòng đường khác.”

Nhâm Lê cuối cùng cũng an tâm hơn không ít.

“Em còn sợ cô hồn dã quỷ sao?”

Nghiêm Dương bật đèn xe, cười nói.

Nhâm Lê bĩu môi:

“Đêm đi đường còn sợ quỷ gõ cửa, thứ kia anh sợ nó nó sẽ khinh thường anh, phòng bị nhiều một chút vẫn hơn.”

Nghiêm Dương cười cười, không nhắc lại nữa.

Nhâm Lê nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ xem, gió đêm thổi mạnh, chốc lát sau có chút buồn ngủ.

Nghiêm Dương mắt nhìn Nhâm Lê, cười đóng cửa kính xe lại.

Nhâm Lê ngủ lần này là ngủ thẳng đến sáng hôm sau, cũng không biết cậu ngủ như thế nào, tỉnh lại cũng không có gì không khỏe.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê tỉnh lại, quan tâm hỏi:

“Phía trước có một thị trấn, chúng ta đợi lát nữa đi ăn chút gì nhé.”

Nhâm Lê nhìn đồng hồ, mới hơn sáu giờ:

“Sớm như vậy, đã có đồ ăn rồi sao?”

Dứt lời liền vịn vào co duỗi thắt lưng.

Nghiêm Dương thức lái xe một đêm cũng không thấy chút dấu hiệu mỏi mệt, ngược lại tinh thần dường như vẫn rất tốt:

“Ai cũng giống như em chắc, người trong trấn hơn năm giờ khẳng định là đều dậy hết rồi.”

Nhâm Lê xoa xoa mắt, lười biếng nói:

“Bình thường em cũng không có dậy muộn được không, đứa bé quý kia rất biết cách gây sức ép người khác.”

Rốt cuộc cũng đi vào trấn, Nghiêm Dương tùy tiện tìm một chỗ để xe.

“Trước tiên dừng chân ở nơi này đã, xuống xe đi.”

Nhâm Lê lười biếng đẩy cửa ra, xuống xe.

Đại khái nguyên nhân là vì không ở trong thành phố, không khí nơi này đặc biệt tươi mát, Nhâm Lê hít vào một hơi thật sâu, đầu óc nhất thời tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nghiêm Dương nhìn bốn phía một lượt, người đi trên đường thành tốp năm tốp ba, ven đường có mấy người vây xung quanh một cái bàn ăn sáng, bộ dáng của những người này đều rất nhàn nhã thoải mái.

“Bên kia.”

Nghiêm Dương túm lấy Nhâm Lê, chỉ vào một quầy hàng ít người.

Nhâm Lê đang bận chơi đùa với một chú chó con ở ven đường, liếc mắt nhìn về hướng Nghiêm Dương chỉ.

“Ít người như thế, liệu có phải là rất khó ăn hay không?”

Nghiêm Dương đá một hòn đá, hòn đá vừa văng đập lên người con chó kia, con chó ăng ăng mấy tiếng rồi cuộn tròn đuôi lại.

“Anh làm gì thế?”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn Nghiêm Dương, tự dừng lại đi bắt nạt một con chó làm gì.

Nghiêm Dương cười ha ha, cũng không nói gì, kéo tay Nhâm Lê qua đi về hướng kia.

Nhâm Lê muốn chống lại nhưng tiếc là không thể giãy ra, chỉ có thể bất đắc dĩ để mặc Nghiêm Dương kéo tay cậu.

Khóe miệng Nghiêm Dương hơi nhếch lên, đi nhanh về phía trước.

Ăn xong bữa sáng hai người nghỉ ngơi một chút rồi lên xe, Nhâm Lê ăn uống no đủ cũng không còn mệt nhọc, vì thế chớp chớp mắt chọc chọc Nghiêm Dương:

“A Dương, còn bao lâu nữa mới đến...”

Nhâm Lê vừa chọc, đã khiến cho Nghiêm Dương cảm thấy giống như có một con mèo đang cào trong lòng mình.

“Hơn một tiếng nữa, không xa.”

Nhâm Lê lại chọc chọc Nghiêm Dương.

“A Dương...”

Một tiếng gọi ‘A Dương’ kia khiến cho tâm thần Nghiêm Dương nhộn nhạo, đạp phanh một cái rồi nhào về phía Nhâm Lê.

Nhâm Lê bị cú dừng lại đột ngột của Nghiêm Dương dọa còn chưa kịp phục hồi tinh thần, liền cảm thấy môi hơi đau, tiếp đó là một nụ hôn ẩm ướt nóng ẩm.

Nhiệt độ trong không gian nhỏ hẹp chợt tăng cao, Nhâm Lê sắc mặt ửng hồng tiếp nhận nụ hôn của Nghiêm Dương, trong lòng nháy loạn như một chú nai con, đầu cũng trống rỗng.

Cuối cùng, Nghiêm Dương buông Nhâm Lê ra, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục lái xe.

Nhâm Lê sau khi tách ra liền quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như là đang hôn dỗi, nhưng vành tai nhỏ nhắn hơi hồng lên lại vạch trần cậu.

Nhóc con thực ra là đang thẹn thùng đi.

Nghiêm Dương nghĩ đến đây, không khỏi cười giảo hoạt, khẽ ngâm một điệu nhạc.

Nhâm Lê vốn là muốn đùa giỡn Nghiêm Dương, không ngờ rằng lại bị Nghiêm Dương đùa giỡn lại, đúng là có chút hôn dỗi, nhưng nghĩ đến nụ hôn đột ngột vừa rồi, lại không khỏi đỏ mặt lên.

Cũng không biết qua bao lâu, Nghiêm Dương rút cuộc dừng xe.

“Đến rồi.”

Nhâm Lê xuống xe, nhìn ngôi nhà trước mặt, hai mắt sáng lên.

Nằm ở giữa bắc và nam, hơn nữa phía bắc có núi, vậy gần đây nhất định là có nước, nhà này trái có Thanh Long, phải có Bạch Hổ trấn giữ, nơi đây nhất định là vùng đất phong thủy tốt chứa phong tụ khí.

“Làm sao vậy, nhìn đến ngây người?”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê bất động hồi lâu, cười nói.

Nhâm Lê nhíu mày, nhanh chóng đi vào.

Cửa sân không có khóa, bà nội Nghiêm Dương ở trong thôn có uy vọng rất lớn, bình thường không chỉ không có ai trộm cắp, ngược lại còn thường xuyên có người đến quét dọn, cho nên trong sân cũng không có cỏ dại gì chướng đường.

Năm ấy Nghiêm Dương sáu tuổi thì cây hòe đã rất cao lớn, gốc trúc mà Nhâm Lê từng nhìn thấy qua ảnh kia cũng bình bình tràn ngập sức sống.

Nghiêm Dương thở dài, ngồi ở dưới tàng cây hòe.

“Trước đây sau khi anh rời đi, vẫn chưa từng quay về nơi này.”

Nhâm Lê ngồi cùng với Nghiêm Dương ở dưới tàng cây hòe, khịt khịt mũi.

“Trong cây không hề có mùi vị xa lạ...”

“Ừ?”

Nghiêm Dương khó hiểu.

“Trong cây không có mùi vị xa lạ, đều là của đứa bé quý, trước khi bà nội mất đều có đứa bé quý ở bên bà.”

Nhâm Lê an ủi Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười cười, biết rằng Nhâm Lê là đang an ủi anh.

“Ngoan.”

Nhâm Lê đỏ mắt đánh giá toàn bộ sân.

Sân này xây theo kiểu mẫu điển hình, nửa đằng trước có tổng cộng chín phòng ở, mấy gian phòng đều là ba gian, nhìn qua vô cùng đơn giản mà tràn ngập đại khí.

“Ừm, thoạt nhìn rất đẹp.”

Nhâm Lê gãi gãi đầu, cuối cùng cũng dùng đến từ ‘đẹp’.

Nghiêm Dương hơi mỉm cười.

“Thời gian còn sớm, hay là chúng ta đi thu dọn phòng ở một chút? Buổi tối ở lại nơi này đi.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Được.”

Mặc dù có người quét dọn sân viện, nhưng bọn họ không đi vào trong phòng, cho nên Nghiêm Dương vừa đẩy cửa ra liền hít hơi một cái.

“Bụi thật dày...”

Nhâm Lê khoát tay, qua ánh mặt trời chiếu vào có thể thấy đồ vật bị phủ một lớp bụi rất dày.

Nghiêm Dương xoa xoa cái mũi hơi đỏ lên.

“Rất nhiều năm không còn ai ở... Đây là phòng mà anh ở năm đó.”

Năm đó phòng Nghiêm Dương ở là phòng đầu tiên đếm từ bên trái sang ở nhà giữa, chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ lực phủ ngũ tạng, hai người Nhâm Lê bận rộn một buổi sáng mới thu dọn hoàn toàn sạch sẽ được.

Cũng may giờ vẫn là mùa hè, không cần lo lắng về chăn gối gì đó, Nghiêm Dương vừa trải cái chiếu mới tìm ra lên giường Nhâm Lê liền nhảy lên.

“Một chết đi được...”

Nhâm Lê hữu khí vô lực nói.

“Ai bảo bình thường em không chịu tập luyện.”

Nghiêm Dương không hổ là từng tham gia quân ngũ, làm nhiều việc như vậy cũng không thở gấp một chút nào.

“Đi, đi tìm chỗ ăn cơm đi.”

Nghiêm Dương đẩy đẩy Nhâm Lê nói.

Tuy rằng buổi sáng Nhâm Lê đã ăn rất no, nhưng vận động nhiều tiêu hao cũng nhiều, đành phải chậm rãi đứng lên.

52. Chương 52: Đêm Trăng Nông Thôn – 8

Cơm là ăn ở nhà bên cạnh.

Trong thôn không có quán cơm gì cả, Nghiêm Dương vốn định đưa Nhâm Lê vào trong nội thành ăn, nhưng vừa mới đi ra cửa liền gặp người quen cũ.

“Tôi mới nghe nói nơi này có người đến, không ngờ là tên nhóc cậu đấy.”

Người tới có làn da ngăm đen, răng lại đặc biệt trắng.

Nghiêm Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh ngạc vui mừng nói:

“Nhị Cầu Tử!”

Nhị Cầu Tử cười nói:

“Nhiều năm như vậy rồi không thấy cậu về đây thăm một lần, hiện tại còn kêu to thế? Chuẩn bị đi ăn cơm sao, đi, đến nhà của tôi.”

Nghiêm Dương cũng không chút khách khí.

“Được, đây là đồng sự của tôi, giới thiệu với anh.”

Nhị Cửu Tử chào hỏi Nhâm Lê, Nhâm Lê vội vàng đáp lại.

Nghiêm Dương cùng Nhị Cửu Tử vừa đi vừa nói chuyện, một lát sau đã đến nhà Nhị Cửu Tử, còn có, một người phụ nữ nắm tay một bé gái đứng ở cửa.

“Sao lại đi ra đây?”

Nhị Cửu Tử thấy người phụ nữ kia, vội vàng khẩn trương hỏi.

Người phụ nữ kia cười ngượng ngùng:

“Tiểu Huyền muốn đi tìm cha... Em không có cách nào khác đành mang nó ra, đứng ở đây chờ.”

Bé gái bộ dáng chỉ khoảng ba bốn tuổi, nhìn thấy Nhị Cửu Tử trở về, liền kêu ‘cha, cha’.

Nhị Cửu Tử một tay nhắc bé gái đặt lên vai, bé gái vui vẻ cười khanh khách không ngừng.

Nhị Cửu Tử cũng cười, giới thiệu cho Nghiêm Dương và Nhâm Lê:

“Đây là vợ tôi, Thước Tuyết, bé con này là con gái của tôi, tên là Lý Huyền.”

Sau đó lại giới thiệu với Thước Tuyết:

“Đây là người anh em của anh, quen biết từ nhỏ. Nhà kia chính là của bà nội cậu ấy, không sao đâu. Đây là đồng sự của cậu ta.”

Thước Tuyết nghe nói như thế, bộ dáng rõ ràng là an lòng:

“Trưa nay ở đây ăn một bữa cơm đi, đừng chê nhé.”

Nghiêm Dương cười ha ha:

“Chị dâu nói gì vậy, sao lại chê chứ.”

Dứt lời, liền mang theo Nhâm Lê đi theo Nhị Cửu Tử vào phòng.

Vừa vào nhà Nhị Cửu Tử đã đặt Lý Huyền xuống đất, Thước Tuyết vội vã đi vào bếp, Nhâm Lê nhìn Lý Huyền mở to đôi mắt to tròn, trong lòng khẽ động, lấy một thanh chocolate ra đưa cho Lý Huyền.

Lý Huyền nhìn nhìn chocolate, lại nhìn Nhị Cửu Tử, nhưng không nhận lấy.

Nhị Cửu Tử rất cưng chiều con gái, thấy Nhâm Lê đối tốt với con gái nhà mình liền có ấn tượng tốt với cậu.

“Trẻ con đứa nào cũng thế, không cần cho nó ăn.”

Nhâm Lê cười cười, nhét chocolate vào tay Lý Huyền.

“Ăn một miếng không sao đâu, Tiểu Huyền rất ngoan, con bé nhà tôi thấy người liên nhào đến, một khối đồ chơi cũng có thể lừa gạt đi được.”

Nhị Cửu Tử cười ha ha.

“Chú cho con thì con cầm đi.”

Ngược lại nói với Nhâm Lê.

“Con gái nhà cậu bao nhiêu rồi? Nhìn cậu vẫn còn rất trẻ mà.”

Nhâm Lê không tiện nói về sự đặc biệt của Hi Hi với Nhị Cửu Tử, chỉ có thể nói:

“Năm tuổi, là con của anh tôi, anh ấy bận rộn công việc, bình thường gửi nuôi ở nhà tôi.”

Lúc này Thước Tuyết bưng cơm ra, cười nói:

“Đồ ăn tự nhà làm, ăn vẫn ngon hơn bên ngoài.”

Nghiêm Dương thấy Thước Tuyết đi ra vội vàng qua bưng giúp.

“Chị dâu vất vả rồi, để đây cho tôi.”

“Tam Đản cậu đừng làm, để chị dâu cậu lo.”

Nhâm Lê nghe được tiếng ‘Tam Đản’ kia, hơi hơi sững sốt, sau đó bật cười ha ha.

“Tam Đản, cười chết tôi, ha ha ha ha...”

Nhâm Lê thật sự là không nhịn được.

Nhị Cầu Tử cũng cười.

“Lúc trước ba người chúng tôi cùng kết bái, tôi gọi là Nhị Cầu, cậu ấy gọi là Tam Đản.”

Nhâm Lê bị khơi gợi hứng thú.

“Còn một người nữa mà? Gọi là gì vậy?”

Ai ngờ lời này vừa mới hỏi ra, nụ cười trên mặt Nhị Cầu Tử hơi cứng lại một chút.

Nghiêm Dương lắc đầu ý bảo Nhâm Lê đừng hỏi tiếp, Nhâm Lê tự biết lời này hỏi ra là sai rồi, cũng không lên tiếng nữa.

Thước Tuyết bưng đĩa đồ ăn cuối cùng vào liền thấy ba người đàn ông trầm mặc ngồi quanh bàn, Lý Huyền ở bên cạnh ăn chocolate.

“Sao lại chưa ăn vậy? Ha ha, đã nói là không cần chờ em mà.”

Nhị Cầu Tử cũng là người hiểu chuyện, vừa thấy vợ nói như thế, cũng cười nói:

“Ăn thôi ăn thôi, buổi chiều hai người còn phải thu dọn phòng ở không phải sao? Đúng rồi, lần này quay về định ở đây mấy ngày?”

Nghiêm Dương một tay ôm Lý Huyền đặt ở trên đùi, đùa với bé con.

“Về đây tìm vài món đồ thôi, ngày mai sẽ đi luôn.”

“Ngày mai? Có phải là quá nhanh không?”

Nhị Cầu Tử gấp cho Thước Tuyết một đĩa thức ăn, Thước Tuyết hơi đỏ mặt ăn hết.

Nhâm Lê nhìn bộ dáng của hai vợ chồng Nhị Cầu Tử, mở to mắt nhìn.

“Ai, vốn tính toán ở lại một thời gian, nhưng trên đường đi đơn vị gọi điện thoại đến, nói hiện tại có chút việc phải làm nhanh rồi về.”

Nghiêm Dương không tiện nói với Nhị Cầu Tử về công việc của mình, chỉ giải thích vì sao ở lại có một ngày đã vội đi, cũng dứt khoát nói rằng mình chỉ làm ở một công ty bình thường.

Mấy người ăn uống trò chuyện, một bữa cơm cũng ăn hết hơn một tiếng, đến khi Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê quay trở về nhà thì đã gần hai giờ, mặt trời chói chang như muốn đốt cháy mặt đất, Nhâm Lê nhìn quanh bốn phía, phát hiện chỉ có dưới cây hòe là một mảnh râm mát.

“Chỗ hàng hiên thật ra rất mát, tiếc là vẫn chưa kịp quét dọn.”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê nhìn về phía cây hòe, biết là cậu đang nghĩ cái gì.

“Sau khi anh đi không bao lâu thì anh cả cũng rời đi, đột nhiên bỏ đi, không nói gì với bọn anh, giống như biến mất khỏi thế gian.”

“Ừm.”

Nhâm Lê gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh gốc trúc nhìn nhìn.

Trong sân nhà bà nội Nghiêm Dương có một gốc trúc, cô đơn đứng ở một chỗ, Nhâm Lê nhìn thấy liền nhúu mày.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Anh xem gốc trúc này này.”

Nhâm Lê chỉ vào gốc trúc.

Gốc trúc này là loại trúc tía, toàn thân lộ ra màu xanh tím, nhìn từ xa giống như ngọc thạch xinh đẹp vươn cao, nhưng đến gần liền thấy có vấn đề.

Các đốt của gốc trúc này lại dài ngắn không giống như mọc ra từ cùng một mạch.

“Đây là thứ gì?”

Nghiêm Dương kinh ngạc nói, anh sống đến từng này tuổi rồi vẫn chưa từng thấy qua thứ như thế này.

“Trong Tấn Thư ghi lại, Tấn Huệ đế năm Nguyên Khang thứ hai, cỏ trúc giai có nhánh như nút thắt. Nếu không đoán sai, trúc này chắc là sắp nở hoa rồi.”

Nhâm Lê cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một gốc trúc sắp nở hoa, lấy điện thoại di động ra chụp ảnh lại, sau đó mới nói.

“Trúc nở hoa, vạn vật thay đổi. Chẳng lẽ bởi vì trúc nở hoa nên đứa bé quý mới rơi vào tình trạng kia?”

Nghiêm Dương nhớ đến một câu mà bà nội thường hay nói.

“Rất có thể. Tuy rằng khoa học hiện đại đã giải thích nguyên nhân khiến trúc nở hoa, nhưng đối với đạo gia thì trúc nở hoa lại không thể nói rõ được.”

Nhâm Lê có một dự cảm, sắp tới nhất định sẽ xảy ra việc lớn.

Dự cảm của Nhâm Lê là chính xác, một loạt sự kiện xảy ra sau này đã chứng minh điều đó, trúc nở hoa cũng chỉ là mở đầu thôi.

“Làm sao bây giờ? Quay về à?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Không về, ở lại một đêm.”

Nhâm Lê kiên trì muốn ở lại một đêm, cậu cảm thấy bà nội Nghiêm Dương nhất định là có để lại cho bọn họ thứ gì đó.

Đêm lạnh như nước.

Chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm ở nông thôn rất lớn, ban ngày rất nóng, nhưng sau khi mặt trời lặn Nhâm Lê lại cảm thấy lạnh lẽo toàn thân.

Cơm chiều lại ăn ở nhà Nhị Cầu Tử, cơm nước xong nói chuyện một hồi Nghiêm Dương liền mang theo Nhâm Lê đi về nhà, trong lòng Nhâm Lê đều là chuyện về trúc nở hoa, kết quả bói được lúc chiều chỉ có bốn chữ, ‘Quý nhân báo mộng’.

Quý nhân báo mộng này là ai tất nhiên không cần nói cũng biết, Nhâm Lê không nói tin tức này cho Nghiêm Dương, ý muốn để tất cả thuận theo tự nhiên. Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê hôm nay lên giường từ sớm, chỉ nghĩ hai ngày nay cậu đi đường mệt mỏi, ở nông thôn lại không có phương tiện giải trí gì, không ngủ cũng quá nhàm chán.

Hai người lên giường như không biết làm sao lại không ngủ được, cửa sổ mở ra để ánh trăng lọt vào, vừa tròn lại vừa lớn.

“Thực ra buổi tối ở nông thôn cũng rất thú vị.”

Nghiêm Dương ôm lấy Nhâm Lê từ phía sau, hai người cùng ngắm trăng.

Tuy rằng hiện tại mới hơn mười giờ, nhưng mặt trăng đã treo ở giữa trời, lại có sao sáng làm nổi bật, nhìn thấy thật xinh đẹp.

“Môi trường ở nông thôn tốt, buổi tối còn nhìn thấy sao, thích hợp chơi trò trốn tìm nhất.”

Nghiêm Dương nhớ lại ngày trước, mang theo chút hạnh phúc nhàn nhạt.

Nhâm Lê mở to hai mắt.

“Hát cho anh nghe một bài nhé.”

Nghiêm Dương cười cười.

“Hát bài gì? Chồng em thích nghe nhất là nhạc thiếu nhi, biết hát không?”

“Bầu trời tối đen buông xuống, thật nhiều sao sáng cùng bay.

Côn trùng bay, côn trùng bay, bạn đang nhớ ai?

Sao trên bầu trời khóc, hoa hồng trên mặt đất héo úa.

Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có bạn bên cạnh.

Côn trùng bay, bông hoa ngủ, một đôi cùng một đôi mới đẹp.

Không sợ bầu trời tối đen, chỉ sợ tan nát cõi lòng.

Mặc kệ có mệt hay không, cũng không bận tâm hướng nào...”

Tiếng hát bay bổng lại rõ ràng, giọng hát của Nhâm Lê thanh thúy trầm bổng, Nghiêm Dương giống như được trở lại thời thơ ấu tươi đẹp, trong đêm hè mát mẻ đầy sao đi bắt đom đóm, bắt tri bắt giac nhắm hai mắt lại...

53. Chương 53: Đêm Trăng Nông Thôn – 9

Nghiêm Dương mơ thấy ngày trước.

Nói đúng ra, là mơ thấy bà nội.

Bà nội nằm trên ghế ở dưới tàng cây hòe, tay cầm quạt nan, chậm rãi quạt.

Giờ là ban ngày, nhưng bầu trời lại u ám, không phải tối đen, mà là âm u khiến người ta cảm thấy bức bối.

Nghiêm Dương nhìn bà nội, không biết nên đi qua hay nên làm gì, cho đến khi anh nghe thấy tiếng của Nhâm Lê.

Nghiêm Dương xoay người nhìn sang, Nhâm Lê đang đứng cạnh gốc trúc tía, mỉm cười nhìn anh, dường như anh thấy Nhâm Lê được một luồng ánh sáng vàng kim bao phủ, Nhâm Lê đi tới, cầm tay Nghiêm Dương.

“Làm sao thế? Đột nhiên ngầy người?”

Nhâm Lê hỏi.

Nghiêm Dương nhướng mi.

“Đây là mơ.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng, là mơ.”

Nghiêm Dương nhú mày.

“Em đi vào giấc mơ của anh?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không, chúng ta cùng nhau đi vào giấc mơ.”

Nói xong, liền nắm tay Nghiêm Dương đi về phía bà nội.

Bà nội nhắm mắt, quạt nan phe phẩy nhẹ nhàng, giống như không biết đến sự tồn tại của hai người Nghiêm Dương.

“Bà nội...”

Nghiêm Dương gấp lại bà nội đã qua đời nhiều năm, đôi mắt hơi đỏ, nhin không được kêu lên.

Nhâm Lê cũng nhẹ giọng gọi:

“Bà nội.”

Bà nội mở mắt ra, nhìn Nhâm Lê, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Nghiêm Dương, ôn hòa cười nói:

“Khóc gì chứ? Đã lớn như vậy rồi, còn khóc.”

Nghiêm Dương nghe thấy giọng nói hiền lành trong trí nhớ, lại nước nỡ:

“Bà nội... Con, con...”

Bà nội ngồi dậy, Nhâm Lê vội vàng điều chỉnh lại góc độ của ghế nằm, bà nội cười cười:

“Không nghĩ tới lại là đứa bé này, đứa bé chảy trong người huyết mạch của nhà họ Nhâm.”

Nghiêm Dương mãi mê nhìn nụ cười của bà nội, lại gọi một tiếng.

Bà nội cười cười lắc đầu.

“Tiểu Dương cũng là người sắp lấy vợ rồi, còn làm nũng với bà nội nữa.”

Nghiêm Dương đỏ mặt, sau đó giống như nghĩ đến điều gì, kéo tay Nhâm Lê giới thiệu với bà nội:

“Bà nội, đây là vợ con.”

Ánh mắt của bà nội chuyển hướng về phía Nhâm Lê.

“Bà nội không có gì có thể đưa cho con, gốc trúc trong vườn là mang từ trong nhà đến, toàn bộ tặng con làm lễ vật.”

Nhâm Lê liếc mắt về phía Nghiêm Dương, nói với bà nội:

“Bà nội, chúng con còn vài việc muốn hỏi người một chút.”

Nhâm Lê nâng gương mặt búp bê lên, rất có khí chất, cười rộ lên cực kỳ khiến người ta yêu thích.

Quả nhiên, ánh mắt bà nội mang theo cưng chiều, gật đầu ý bảo Nhâm Lê hỏi đi.

Nhâm Lê nắm chặt tay Nghiêm Dương.

“Bà nội, việc này có liên quan đến A Dương, thậm chí còn liên quan đến việc làm hại sinh linh.”

Cánh tay đang phe phẩy quạt của bà nội khựng lại, sau đó nói:

“Là chuyện Anh Thi Đạo?”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Đúng, là chuyện Anh Thi Đạo, bà nội có thể nói cho chúng con biết tình hình liên quan được không ạ?”

Lần này bà nội không trả lời Nhâm Lê, mà nói với Nghiêm Dương đang lẳng lặng đứng nghe ở bên cạnh:

“Tiểu Dương, con đã gặp Tiểu Phi đúng không?”

Tiểu Phi, Tiểu Dương, Phi Dương (bay lên).

“Tiểu Phi là một đứa bé đáng thương, là em trai của con. Trước đây con âm khí nặng, không thể tiếp xúc nhiều với em trai con, hiện tại con đã lớn, phải chăm sóc nó nhiều hơn.”

Ngược lại nhìn về phía Nhâm Lê.

“Tiểu Lê, ta có thể gọi con như vậy không?”

Nhâm Lê nhanh chóng gật đầu.

“Tiểu Lê, Tiểu Dương nó cả đời nhất định không thể tách rời khỏi mấy thứ này, con là con cháu nhà họ Nhâm, đương nhiên, con cũng là con cháu nhà chúng ta, xin con hãy chăm sóc Tiểu Dương. Việc này, nó không hiểu.”

“Con thương anh ấy, cả đời này con cũng không rời khỏi được việc này, chúng con vừa vận hợp thành một khối, đừng nói cái gì chăm sóc hay không chăm sóc.”

Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, Nhâm Lê từ ban ngày đã suy nghĩ vô cùng rõ ràng.

Bà nội cười ha ha, nhìn Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương nắm tay, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

“Bà nội, chúng con sẽ hạnh phúc.”

Nghiêm Dương cam đoan với bà nội, anh sẽ cho Nhâm Lê hạnh phúc, bọn họ sẽ hạnh phúc.

Bà nội cười nói:

“Bà nội biết các con sẽ hạnh phúc, các con đời đời kiếp kiếp sẽ hạnh phúc.”

“Bà nội, Tiểu Phi nó...”

Nghiêm Dương còn chưa nói xong, đã bị bà nội ngắt lời.

Bà nội nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt nan, giống như nhớ về chuyện cũ, trong giọng nói luôn có loại cảm giác mịt mờ.

“Hai mươi bảy năm trước Anh Thi Đạo bất ngờ hiện thế, người không đúng, phương pháp không đúng, cuối cùng khiến cho phong ấn kia chỉ giằng co được hai mươi bảy năm.”

“Người và phương pháp không đúng?”

Nhâm Lê nghĩ đến chuyện hai mươi bảy năm trước, chẳng lẽ phương pháp mà bậc cha chú đau khổ suy tư mới nghĩ ra lại là sai lầm sao?

“Phương pháp của bọn họ không đúng, người lại càng không đúng. Không phải người chí tôn chí quý trong thiên hạ sao có thể phong ấn được vật chí âm chí tà của thể gian?”

Bà nội thở dài.

“Hiện giờ người đã đúng rồi sao?”

Nhâm Lê tôn kính hỏi.

Bà nội cười gật gật đầu.

“Hiện giờ người đúng rồi.”

“Bà nội, phương pháp là gì ạ?”

Nghiêm Dương trời sinh chính nghĩa, đối với việc liên quan đến hàng vạn hàng nghìn sinh mệnh này rất là quan tâm.

“Các con cần tìm được sáu loại đồ vật mới có thể tiến hành phong ấn, có sáu thứ đồ đó rồi cũng có thể sẽ không thành công, nhưng nếu không có sáu thứ đồ đó thì khẳng định sẽ không thành công.”

Bà nội biết tính tình của cháu trai nhà mình, mỉm cười vui mừng.

“Sáu thứ đồ vật là gì?”

Nhâm Lê và Nghiêm Dương gần như là đồng thanh thốt lên.

“Ta chỉ biết sáu thứ đồ này phân biệt là tục vật chí tôn trong thiên hạ, vật chí tà tinh khiết, vật chí thánh của Phật gia, vật vừa chính vừa tà của Huyền học, vật vừa si vừa oán cùng chí sát chí dữ của thể gian, trong đó vật chí thánh của Phật gia chính là xá lợi, còn lại các con chỉ có thể tự dựa vào suy nghĩ của chính mình.”

Bà nội thở dài, đáp.

“Bà nội biết xá lợi ở nơi nào sao?”

Nhâm Lê mở to hai mắt, cười hỏi.

“Tiểu Dương, người vợ này của con thật là thông minh.”

Bà nội trêu chọc Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười hắc hắc.

“Đó là đương nhiên, cháu dâu của bà tất nhiên là phải thông minh rồi.”

Bà nội bị sự không đứng đắn của Nghiêm Dương chọc cho cười ha ha.

“Tiểu Lê, con muốn lấy được xá lợi kia, cần đến nhà của ta một chuyến.”

Nhâm Lê cảm nhận được sự biến hóa của từ trường, vội hỏi:

“Nhà của bà là ở đâu?”

Nghiêm Dương cũng cảm nhận được sự biến hóa ở xung quanh, bầu trời vốn u ám hơi chuyển sáng, gió trong sân bắt đầu thổi mạnh, anh khẩn trương nhìn bà nội.

Bà nội cười nhạt không nói, cứng chiều nhìn Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê, lá hộc rụng từng mảnh từng mảnh, Nghiêm Dương muốn gọi bà nội, lại không thể phát ra tiếng.

Nhâm Lê nắm chặt tay Nghiêm Dương, thầm nghĩ, bà nội yên tâm, con cùng A Dương nhất định sẽ hạnh phúc.

Thân ảnh bà nội dần dần biến mất trong làn lá rụng, nhất thời cùng một lúc, luồng sáng vàng kim thoát phá khỏi tầng mây, chiếu sáng toàn bộ sân.

“Bà nội!”

Nghiêm Dương hét to một tiếng, bật ngồi thẳng dậy.

Nhâm Lê cũng mở mắt, nhìn nhìn đồng hồ, tám giờ.

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê, hai mắt đỏ bừng.

“Tiểu Lê, vừa rồi... là thật sao?”

Nhâm Lê cũng ngồi dậy, tựa lên người Nghiêm Dương.

“Là thật, bà nội ở trước mặt chúng ta cho phép chúng ta trọn đời bên nhau.”

Hô hấp của Nghiêm Dương dồn dập.

“Bà nội sao lại... Anh là nói...”

Nhâm Lê cọ cọ trên người Nghiêm Dương, trong lòng cũng khó chịu, bà nội là người tốt.

“Là báo mộng... Bà nội hẳn là đã sớm đoán được ngày này.”

“Như vậy, còn có thể sao?”

Nghiêm Dương kích động, lần này gặp bà nội, anh vẫn còn rất nhiều lời chưa nói với bà, anh vẫn còn chưa hiểu thuận với bà nội.

Nhâm Lê nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì.

Hô hấp của Nghiêm Dương dần dần ổn định, cảm xúc cũng từ từ khôi phục.

Kia là một giấc mơ, tỉnh lại rồi tất cả đều biến mất.

“Kiếp sau bà nội nhất định sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô tận, cả đời hạnh phúc không sầu lo.”

Nhâm Lê không phải là đang an ủi Nghiêm Dương, bà nội có tướng mạo phú quý, đời này lại tích vô số thánh đức, kiếp sau nhất định sẽ sống tốt.

Nghiêm Dương gật đầu, nhẹ nhàng hôn Nhâm Lê, không có chút mạnh bạo hay thô lỗ, chỉ là một nụ hôn vô cùng đơn thuần.

“Cảm ơn em, Tiểu Lê.”

Khi Nghiêm Dương dịu dàng, chính là người đàn ông dịu dàng nhất thế giới này.

Cảm ơn em cùng anh, cảm ơn em khi anh thống khổ nhất đã an ủi anh, cảm ơn em, dứt khoát cùng anh đi hết một đời này.

Nhâm Lê dựa sát vào Nghiêm Dương ở đối diện, bọn họ mặt đối mặt, lại hôn tiếp.

Nụ hôn lần này là kịch liệt, là kéo dài, cho đến khi hai người đều thở hổn hển hít thở không thông mới chịu tách ra.

“Em yêu anh. Nghiêm Dương, em yêu anh.”

Nhâm Lê nhìn thẳng vào Nghiêm Dương, giống như trong đôi mắt anh là cả thế gian của mình.

Khóe miệng Nghiêm Dương càng cong, cuối cùng lại cúi người hôn Nhâm Lê.

Nhâm Lê hôn đáp lại, hôn hôn liền cảm thấy không đúng, mở to hai mắt đẩy Nghiêm Dương ra, cả giận nói:

“Nghiêm Dương!”

Nghiêm Dương miễn cưỡng cười, vừa lưu manh lại có chút buồn bực.

“Ừ?”

Nhâm Lê đầu đầy hắc tuyến, chỉ vào thứ đã ngắc đầu của anh cả giận nói:

“Anh có thể giải thích cho em đây là có chuyện gì không?!”

54. Chương 54: Đêm Trăng Nông Thôn – 10

Khi hai người bước xuống khỏi giường thì đã không còn sớm, Nghiêm Dương chạy vào trong xe lấy vài cái bánh mì ăn tạm với Nhâm Lê, ăn xong bữa sáng Nhâm Lê liền ngồi xổm trước gốc trúc tía duy trì vẻ suy tư.

Trúc, còn là trúc tía, lại mang đến từ bốn gia, xem ra chỉ có người nhà kia mới có thói quen này...

Vượt nhập hồng trần để phạm tục quần thân, bên cạnh còn mang theo một gốc trúc tía.

“A Dương, bà nội họ gì?”

Nhâm Lê muốn xác nhận xem thân phận của bà nội có giống như trong suy nghĩ của mình không.

“Họ?”

Nghiêm Dương đang dọn dẹp đám lá hòe, nghe thấy câu hỏi của Nhâm Lê, cau mày suy nghĩ.

“Bà nội họ Thích, làm sao vậy?”

Nhâm Lê bật ra một tiếng hô nhỏ.

“Trách không được, trách không được, nếu bà nội là người nhà họ Thích thì tất cả đã có thể giải thích rõ ràng.”

Nghiêm Dương nhảy từ trên cây xuống.

“Thích? Lại là mấy người kia?”

Nhâm Lê gật đầu, đứng lên.

“Nhà họ Thích cũng là một trong tứ đại thế gia, truyền lại tiếng của Phật chính là để chỉ nhà họ Thích, nếu như nói chúng ta cần vật chí thánh của Phật gia, vậy nó nhất định là ở nhà họ Thích.”

Nhâm Lê kích động đến mức nói năng có chút lộn xộn, nhà họ Thích ngày đêm nghiên cứu Phật, hiểu biết về Anh Thi Đạo nhất định là nhiều hơn mấy người bọn họ, phương pháp bà nội nói nhất định là có tác dụng!

“Tục vật chí tôn trong thiên hạ, vật chí tà tinh khiết, vật chí thánh của Phật gia, vật vừa tà vừa chính của Huyền học, vật vừa si vừa oán và chí dũng chí sát nhất thế gian, ngoài xá lợi ra, nhưng thứ khác rốt cuộc là gì chứ...”

Nhâm Lê cúi đầu lẩm bẩm.

Nghiêm Dương nhìn đất dưới chân, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Chung Ly Tu từng nói, những thứ bọn họ tìm thấy được sau này đều có chỗ dùng...

“Tiểu Lê, người kia nói đất long mạch là dạng tồn tại như thế nào?”

Nghiêm Dương cười nói.

“A!”

Nhâm Lê kêu lên một tiếng.

“Long mạch là tôn thổ nhưng cũng là tục, tục vật chí tôn, vật chí tôn lại tục... Chẳng lẽ chính là cái tượng đất kia!”

Nghiêm Dương cười cười.

“Anh cũng chỉ đoán thôi, thứ này có cách nào kiểm tra không?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Em không biết, nhưng mà... Em nghĩ ông cụ chắc chắn sẽ biết!”

“Muốn đi tìm ông nội của em?”

Nghiêm Dương hỏi.

Nhâm Lê cười hắc hắc, túm lấy áo ngoài của Nghiêm Dương.

“Em đã gặp bà nội của anh, nên anh cũng phải gặp ông nội của em đi thôi.”

Nghiêm Dương đỏ khốc đỏ cười nói:

“Từ từ chậm một chút, đến chào hỏi anh hai trước đi.”

Bước chân Nhâm Lê hơi dừng lại.

“Cũng đúng, nên nói trước với anh hai một tiếng.”

Hai người sóng vai đi đến nhà Nhị Cầu Tử, liền thấy Lý Huyền ngồi xổm một mình trước cửa ôm một chú chó mực chơi.

“Tiểu Huyền, cha của con đâu?”

Nhâm Lê ngồi xổm xuống hỏi Lý Huyền.

Lý Huyền chớp chớp đôi mắt đen bóng.

“Cha đi ra ngoài, chỉ có mẹ thôi.”

Nhâm Lê đưa tay ôm Lý Huyền lên, cười nói:

“Đi, chúng ta đi tìm mẹ đi.”

Hai tay Lý Huyền ôm chặt chú chó mực con, khi Nhâm Lê ôm lấy bé thì bé không có nắm tay Nhâm Lê, khiến cho bé con đầu tiên là hô lên kinh ngạc sau đó cười khanh khách không ngừng.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê như vậy, buồn cười nhắc nhở:

“Cẩn thận một chút, đừng làm ngã bé con nhà người ta.”

Nhâm Lê tung Lý Huyền lên cao, chọc cho cô bé người không ngừng.

“Làm sao ngã được, Tiểu Huyền chơi rất vui đúng không?”

Lý Huyền vội vàng gạt đầu, nhưng mà chú chó mực nhỏ bị choáng váng kêu ăng ăng hai tiếng, giẫy dụa muốn xuống dưới.

Nghiêm Dương đá nhẹ vào chân Nhâm Lê.

“Mau buông con bé xuống, kéo lát nữa con chó kia lại cắn em.”

Nhâm Lê thấy Lý Huyền cũng có chút mệt, liền thả bé xuống.

Lý Huyền vừa chạm xuống đất, chú chó nhỏ kia liền nhảy từ trên người bé xuống, ăng ăng mấy tiếng chạy vào trong phòng.

Chốc lát sau, Thước Tuyết đi từ trong phòng ra, cạnh chân còn có con chó mực nhỏ đi theo.

“Chị dâu, tôi và Tiểu Lê định quay về, vội đến nói một tiếng với anh hai.”

Nghiêm Dương nhìn thấy Thước Tuyết đi ra, cười nói.

Thước Tuyết sững sốt.

“Rời đi sớm như vậy sao? Chờ đến giữa trưa anh cậu về, mọi người cùng ăn một bữa rồi hãy đi.”

Nghiêm Dương lắc lắc đầu.

“Công ty thúc giục rất gấp, lần sau đi, lần sau sẽ ở lại ăn cùng anh hai một bữa.”

Thước Tuyết thấy sắc mặt Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê quả thực mang theo vội vàng, cũng không cố giữ bọn họ:

“Vậy tôi về sẽ thay các cậu nói cho anh ấy một tiếng.”

“Cảm ơn chị dâu, chúng tôi đi trước.”

Nghiêm Dương nói.

Thước Tuyết gạt đầu.

“Đi đường cẩn thận nhé.”

Nghiêm Dương mỉm cười, kéo Nhâm Lê rời đi.

Đi chưa được vài bước, Nhâm Lê đột nhiên quay đầu chạy lại, đem một miếng ngọc có một sợi dây đỏ xuyên qua đeo lên cổ Lý Huyền, sau đó sờ sờ đầu Lý Huyền, cười cười với Thước Tuyết, chạy đi.

Thước Tuyết nhìn miếng ngọc trên cổ Lý Huyền, thở dài, khi lại nhìn về phía hai người Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê thì trong mắt tràn ngập lo lắng.

Phật nói, người có tám điều khổ...

Nhâm Lê ngồi trong xe, dùng mạng internet trên điện thoại di động, đăng nhập vào trang web của người tu đạo đăng bài nhờ giúp đỡ.

Về đến nhà nhanh nhất cũng là buổi tối, hiện tại không bằng lên diễn đàn hỏi một chút xem có ai biết không.

Nghiêm Dương lái xe, đường ở nông thôn có rất ít người, tốc độ xe tự nhiên cũng tăng nhanh hơn không ít.

“Vừa rồi sao lại quay lại?”

Nghiêm Dương không nhìn thấy miếng ngọc Nhâm Lê cho Lý Huyền, không biết vì sao cậu lại chạy trở lại.

“Tặng Tiểu Huyền một miếng ngọc.”

Nhâm Lê tải lại trang nhất, vẫn chưa thấy ai trả lời, liền tự mình đẩy bài lên.

“A.”

Nghiêm Dương không hỏi thêm gì nữa, dù sao muốn tặng người khác thứ gì cũng là tự do của Nhâm Lê.

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương không hỏi thêm gì liền chủ động nói ra.

“Đứa bé Tiểu Huyền kia thân thể yếu, tuy rằng chưa xuất hiện thứ gì, nhưng khi tập trung tinh thần làm việc luôn cảm thấy mệt nhọc hơn đứa trẻ bình thường một chút, khối ngọc kia chủ yếu là tụ khí ngưng thần, người thường đeo cũng tốt, cho con bé đeo rất thích hợp.”

“Dễ bị mệt? Đây là bệnh gì vậy?”

Nghiêm Dương không ngờ một đứa bé nhỏ như thế lại mắc thứ bệnh kỳ lạ này.

“Cũng không phải bệnh nghiêm trọng lắm, phỏng chừng là lúc mới có ý thức đã bị nhiễm chút âm khí, nhưng em thấy con mắt âm dương của Tiểu Huyền không mở ra, cho nên vấn đề không lớn.”

Nhị Cầu Tử và Thuốc Tuyết đều là người quen thuộc, Tiểu Huyền lộ ra duyên Phật, nghĩ cả đời này chắc là không có trở ngại gì quá lớn.

“A.”

Nhâm Lê cau mày nhìn di động.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Vừa rồi không phải là em mới lên diễn đàn xin giúp đỡ sao, có người trả lời, anh ta nói vật chí tà nhưng tinh khiết chính là ảnh da.”

Nhâm Lê tải lại trang rồi kéo xuống.

“Ảnh da?”

“Đúng, ảnh da. Việc này cũng không phải kỳ lạ, kỳ là nhất chính là người này lại tên là Chung Ly Ly Thương.”

Nhâm Lê nhanh chóng gõ lại một câu, trả lời.

“Chung Ly? Người cùng tộc với Chung Ly Tu?”

Nghiêm Dương cũng lập tức nhớ tới người tên Chung Ly Tu.

“Không biết, còn đang hỏi.”

Nhâm Lê lại đăng thêm một cái mới, nhưng lần này không thấy có gì mới, người nọ dường như đã không còn ở trang này nữa.

“Anh ta nói như thế nào vậy?”

Nghiêm Dương đánh tay lái, tăng tốc độ.

“Vật tinh khiết nhưng chí tà là ảnh da.”

Nhâm Lê đọc nguyên văn cho Nghiêm Dương.

“Nghe ngữ khí, sao lại giống như chính là Chung Ly Tu vậy?”

Nghiêm Dương nói ra suy nghĩ của mình.

“Không đâu.”

Nhâm Lê lắc lắc đầu.

“A Tu sẽ không lên những nơi này. Người này quả thực là người nhà Chung Ly, như vậy, tuổi của anh ta thật sự rất trẻ.”

“Vì sao?”

Chẳng lẽ người già của nhà Chung Ly không dùng internet? Chung Ly Tu cũng rất trẻ tuổi được không.

“Bởi vì nhà bọn họ rất thần bí, là vương giả ngầm đó. Ngoại trừ những đứa trẻ được sinh ra ở thời đại này, phỏng chừng không có người nào dùng đến máy tính.”

Nhâm Lê đặt điện thoại sang một bên, mở cửa kính xe ra.

“Chung Ly Tu nói, những thứ chúng ta lấy được đều có chỗ dùng.”

Nghiêm Dương nhớ lại một câu mà Chung Ly Tu từng nói với anh thật lâu trước đây.

“Nếu tượng đất cùng ảnh da đều có chỗ dùng, vậy sách là gì? Hơn nữa, tượng đất là tục vật nhưng chí tôn là bởi vì cấu tạo cùng tính đặc thù của nó, ảnh da sao lại là vật chí tà tinh khiết?”

Nhâm Lê nghiêng nghiêng đầu, khó hiểu nói.

“Vấn đề này sao...”

Nghiêm Dương hơi mỉm cười.

“Có nhớ Tiểu Dương không? Trong câu chuyện của cậu ta, ảnh da kia chính là da người.”

Nghe Nghiêm Dương nhắc một câu như vậy liền tỉnh táo, Nhâm Lê nhớ trong chuyến đi đến Thiểm Tây bọn họ có quen biết Tiểu Dương, trong câu chuyện của anh ta, ảnh da kia đúng là vật chí tà.

“Vậy tinh khiết thì sao? Vì sao lại là tinh khiết?”

Nhâm Lê nhíu mày lẩm bẩm.

55. Chương 55: Đêm Trăng Nông Thôn – 11

Nhâm Lê cả một quãng đường này đều chìm trong rối rắm về tinh khiết của ảnh da, khi hai người đến thành phố T thì trời đã tối rồi, nhưng Nhâm Lê vẫn như cũ bảo Nghiêm Dương lái xe về tiểu viện nhà họ Nhâm.

Nghiêm Dương dừng xe lại, mắt nhìn đồng hồ, nhẹ thở ra một hơi trong lòng.

Hoàn hảo vẫn chưa tới mười một giờ, nhưng người già hẳn là thường ngủ rất sớm, không biết ông nội Nhâm Lê đã ngủ chưa.

Nhâm Lê chờ Nghiêm Dương vừa dừng xe lại liền khẩn cấp nhảy xuống, một cước đá văng cửa sân chạy vào.

Nghiêm Dương đỗ xe cho ổn liền thấy cánh cửa đang lay động trong gió, thật lâu không nói gì.

Nếu buổi sáng hôm đó Tiểu Lê đá chính xác, mình không phải là bị phé đi...

Nghiêm Dương cười khổ lắc đầu, sau đó đi vào.

Cũng giống như lần trước đến, Nhâm lão gia tử ôm mèo đen ngoan ngoãn miễn cưỡng nằm ở trên ghế, mèo đen từ lúc Nghiêm Dương đi vào sân liền mở to đôi mắt màu vàng nhìn chằm chằm vào Nghiêm Dương.

Trên mặt Nhâm Lê đã hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

“Con nói này ông, ông có thể nói rõ ràng một lần được không, đừng nói kiểu không có chủ đích như thế chứ?”

Nhâm lão gia tử sờ sờ cằm mèo.

“Ông thì làm sao? Lần trước không phải đã kể chuyện hai mươi bảy năm trước cho con à? Ta nói nhóc con này sao không biết đủ chứ?”

Nhâm Lê cười lạnh.

“Vậy ông giải thích cho con cái gì là tục vật chí tôn, cái gì là vật chí tà tinh khiết, cái gì là vật vừa si vừa oán!”

Nhâm lão gia tử nghe được câu hỏi của Nhâm Lê, mắt nheo lại, ngồi thẳng người, giọng lạnh lùng:

“Đây là do ai nói cho con biết? Con còn biết cái gì nữa?”

Nhâm Lê lớn như vậy còn chưa thấy qua vẻ mặt nghiêm khắc như thế này của ông, trong lòng hơi sợ hãi, khí thế cũng yếu đi không ít.

“Ông đừng bận tâm, ông chỉ cần nói cho con biết mấy thứ này là gì là được. Tất nhiên còn có vật chí thánh của Phật gia cùng với vật chí dũng chí sát nữa.”

Nhâm lão gia tử không để ý đến Nhâm Lê, mà đưa mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Cậu nói.”

Nhâm lão gia tử đối với Nghiêm Dương tất nhiên là không khách khí như đối với Nhâm Lê, Nghiêm Dương biết vậy nên cảm thấy không khí bốn phía bị đè xuống, thái dương cũng toát mồ hôi đến mức trong lòng có loại ham muốn muốn kể hết mọi chuyện ra.

Nghiêm Dương liếc chết cắn chặt môi dưới, không rên một tiếng đứng im tại chỗ, chịu đựng uy áp của Nhâm lão gia tử.

“Ông!”

Cuối cùng vẫn là Nhâm Lê không nhịn được, kêu lên.

“Ông! A Dương là người đàn ông của con, ông muốn làm gì!”

Nhâm lão gia tử trong lòng hơi động, giải trừ uy áp với Nghiêm Dương, ánh mắt phức tạp nhìn Nhâm Lê, cuối cùng, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

“Con lớn không giữ nổi rồi...”

Nói xong, liền cúi đầu vuốt ve mèo đen, không thèm liếc mắt nhìn Nghiêm Dương và Nhâm Lê một lần nào nữa.

Nhâm Lê cảm thấy không sao cả, Nghiêm Dương lại sợ hai ông cháu nhà này gây tổn thương hòa khí, nghĩ nghĩ, nói:

“Ông nội, con...”

Nhâm lão gia tử cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh như băng nói:

“Ai là ông nội cậu? Nhà họ Nhâm chúng tôi không nhận loạn người thân.”

Nghiêm Dương nghe xong lời này, trên mặt lúc trắng lúc xanh, nói không được không nói cũng không được, chỉ có thể đứng im một chỗ xấu hổ.

Nhâm Lê nghe được lời của Nhâm lão gia tử nói với Nghiêm Dương liền chen ngang, vẻ mặt âm trầm nói:

“Bà nội anh ấy họ Thích, sao anh ấy không thể gọi ông là ông nội chứ?”

Nhâm lão gia tử thiên tính vạn tính cũng không tính được đến khả năng này, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nghiêm Dương.

“Cái gì!? Bà của cậu là người nhà họ Thích? Tên bà ấy là gì?”

Nghiêm Dương thấy Nhâm lão gia tử kích động như vậy, kinh hãi run sợ nói:

“Bà nội là Thích Như Thủy.”

“Thiện như nước, quân tử làm việc mưu thủy... Ý trời, đây là ý trời...”

Nhâm lão gia tử nghe thấy tên bà nội Nghiêm Dương, thở dài một tiếng, đè nén cảm xúc phức tạp hỗn loạn trong lòng.

“Ông?”

Nhâm Lê thấy tình hình không đúng, vội vàng kêu lên. Cậu không vừa mắt ông, nhưng dù sao ông vẫn là ông nội cậu không phải sao?

Nhâm lão gia tử nhìn Nghiêm Dương, giống như là muốn nhìn ra được bóng dáng của Như Thủy trên người anh, sau đó cười khỏ, lắc đầu.

“Đúng là ông trời cao tay, lão già này cũng chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người.”

Ngược lại hỏi Nhâm Lê.

“Mấy thứ kia là Như Thủy nói cho tên nhóc con đúng không?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Là bà nội anh ấy nói cho chúng con biết.”

Nhâm lão gia tử dừng lại một chút, lại hỏi Nghiêm Dương.

“Bà nội cậu vẫn ổn chứ?”

Nghiêm Dương trầm mặc, sau đó nói:

“Bà nội đã đi rồi.”

Nhâm lão gia tử cười cười, nếp nhăn trên mặt lại hiện lên một tia bi thương.

“Ta biết bà ấy đã đi rồi... Ta là nói, bà ấy mấy năm nay, vẫn ổn chứ?”

Nghiêm Dương đoán không ra mối quan hệ giữa Nhâm lão gia tử và bà nội mình là như thế nào, nhưng bọn họ là người quen cũ chắc chắn không thể sai được.

“Bà nội rất tốt, bà... rất vui vẻ.”

Bà nội ra đi rất thanh thản vui vẻ, bà có người bà yêu, cũng có người yêu bà, bà nhất định là rất vui vẻ.

Nhâm lão gia tử gật đầu, sau đó nói với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương:

“Đương nhiên những thứ này là Như Thủy nói cho hai đứa biết, bà ấy tất nhiên cũng đã đưa vật chí thánh của Phật gia cho hai đứa đi?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không có, bà nội bảo chúng con đến nhà họ Thích lấy.”

Nhâm lão gia tử nhú mày.

“Nhà họ Thích? Thôi, nhiều năm như vậy, con cũng nên quay về nhà họ Thích một chuyến...”

Nhâm lão gia tử nói nhỏ, tiếng ‘con’ này không biết là chỉ Nhâm Lê, Nghiêm Dương hay là ai khác...

“Nhóc con, con và tên nhóc họ Nghiêm ngày mai về bệnh viện một chuyến đi, ngày mốt thì đi đến nhà họ Thích.”

Nhâm lão gia tử khoát tay.

“Về phần mấy thứ đồ kia, chờ đến khi hai đứa từ nhà họ Thích quay về đây ta sẽ nói cho hai đứa biết. Chỗ ông già này còn mấy gian phòng, hai đứa đêm nay ngủ lại đây đi.”

Nói xong, Nhâm lão gia tử ôm mèo đi vào nhà, chỉ để lại Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương hai người đứng ngẩn ra ở trong sân.

“Tất cả chuyện này là gì chứ.”

Nhâm Lê nghĩ thái độ cổ quái của Nhâm lão gia tử, nhịn không được oán thầm nói.

Nghiêm Dương lại trầm tư nhìn theo hướng Nhâm lão gia tử rời đi.

“Ông nội em cho anh qua đêm ở đây, có phải là đã nhận anh rồi không?”

“A?!”

Nhâm Lê ngây ngốc nói:

“Nhận? Có sao?”

Nghiêm Dương nghiêm túc gật đầu, kiên định nói:

“Có.”

Nhâm Lê nuốt nước miếng.

“Được rồi...”

Ánh mắt Nghiêm Dương nhất thời trở nên không có ý tốt.

“Ông nội em cũng đã nhận anh, vậy có phải hay không, chúng ta có thể... Ừm?”

“Có thể cái gì?”

Nhâm Lê hai mắt mờ mịt hỏi ngược lại, sau đó ở trong ánh mắt ngụ ý rõ ràng của Nghiêm Dương lông mao bùng nổ.

“Nghiêm, Dương! Anh, dừng, nghĩ! Biến!”

Ngày hôm sau Nghiêm Dương mang theo đôi mắt gấu trúc xuất hiện trước mặt Nhâm lão gia tử, Nhâm lão gia tử nheo mắt nhìn đôi mắt gấu trúc kia, sau đó sờ sờ mèo, thăm thía nói:

“Người trẻ tuổi ai... Làm việc vẫn không biết kiềm chế mà...”

Nghiêm Dương cuống cuống trong lòng, có khổ không nói nên lời, trời biết, anh chỉ là vì sàn nhà quá lạnh cộng thêm dục hỏa đốt người mà ngủ không ngon thôi...

Nhâm Lê không được tự nhiên đi cùng Nghiêm Dương tới bệnh viện Đông Tân, vừa mới đến cổng bệnh viện, liền nhú mào.

Nghiêm Dương theo thói quen hỏi Nhâm Lê:

“Làm sao vậy?”

Lần này Nhâm Lê không trực tiếp nói cho Nghiêm Dương, mà muốn để cho anh tự mình cảm nhận.

“Anh có thể thử mở lỗ chân lông toàn thân ra, sau đó cảm nhận một chút.”

Nghiêm Dương nhắm mắt, một lát sau lại mở ra.

“Lỗ chân lông mở không ra, không cảm nhận nổi.”

Nhâm Lê nhú mi.

“Không thể nào, nhất định là tâm anh không đủ tĩnh. Nếu như anh nghiêm chỉnh, anh nhất định có thể hiểu được.”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê không phải đang nói đùa với mình, nhú mào, nhắm mắt lại làm theo lời Nhâm Lê.

Hít sâu... Tĩnh tâm... Cảm nhận...

Nghiêm Dương trấn tĩnh những phần tử xao động trên người, từng bước tĩnh tâm ngưng thần, muốn hiểu được thứ gì đó.

Nhưng đại khái là nguyên nhân thiên phú, Nghiêm Dương nghĩ ra kiểu gì cũng không thể hiểu được, chỉ có thể thở dài mở mắt ra, mang theo có lỗi nhìn Nhâm Lê.

“Thật xin lỗi, anh thực sự không cảm nhận được gì.”

Nhâm Lê cũng thở dài.

“Là em nóng nảy, không sao đâu, trước đây anh cũng chưa từng được huấn luyện về mặt này, hơi thở của nơi đây cũng yếu, nguyên nhân không phải tại anh.”

Nghiêm Dương xoa xoa đầu Nhâm Lê.

“Là cái gì?”

Nhâm Lê kéo Nghiêm Dương đi về phía văn phòng Viện trưởng.

“Là biến hóa của từ trường, từ trường xung quanh bệnh viện xảy ra biến hóa.”

“Anh Thi Đạo?”

Nghiêm Dương mặc dù không biết từ trường xảy ra biến hóa gì, nhưng cũng biết từ trường bị biến hóa khẳng định không tránh được liên quan đến Anh Thi Đạo.

“Đúng, muốn tìm anh họ hỏi một chút, hai ngày chúng ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì.”

Nhâm Lê rẽ sang, đi về phía văn phòng của phó Viện trưởng.

Còn chưa đi đến cửa, cửa đã tự động mở ra, sau đó giọng nói của Y An truyền đến.

“Hai người còn không trở lại, bệnh viện này khéo phải đóng cửa.”

56. Chương 56: Đêm Trăng Nông Thôn – 12

Nhâm Lê ngơ ngác ‘A’ một tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Dương nói.

“Không biết.”

Y An nhún nhún vai.

“Đứa bé chưa đầy một tuổi được đưa vào bệnh viện liền khóc nỉ non không ngừng, mảnh đất chỗ khoa phụ sản kia đã bị oán khí vây kín, tôi đang nghĩ có nên đóng cửa khoa phụ sản trước hay không.”

“Đóng cửa...”

Sắc mặt Nhâm Lê cổ quái.

“Đóng cửa kiểu gì?”

“Tu sửa? Đổi mới dụng cụ? Tùy tiện kiểm lý do gì cũng được.”

Y An không bận tâm lắm nói.

Nhâm Lê đỡ trán.

“Anh thật đúng là...”

“Tình hình hiện tại ở bệnh viện thế nào? Anh Thi Đạo có gì khác thường à?”

Nghiêm Dương nhíu mày hỏi.

“Phùng Cổ Tuấn chắc là sắp đến rồi.”

Y An vừa nói, cửa đã bị đẩy ra.

“A, đã về rồi à.”

Phùng Cổ Tuấn cùng Hạ Tử Triệt một trước một sau đi vào, trên tay Hạ Tử Triệt còn cầm thứ gì đó.

“Anh Tử Triệt cầm thứ gì vậy?”

Nhâm Lê thấy Hạ Tử Triệt cầm một gói to còn nhúc nhích trên tay, giống như một vật còn sống, hiếu kỳ hỏi.

Hạ Tử Triệt cười cười, đưa cái gói to trong tay cho Nhâm Lê.

“Kiếm được trên đường, cầm chơi đi.”

Phùng Cổ Tuấn ở một bên hừ hừ.

“Em kiếm được sao lại đưa cậu ta.”

Hạ Tử Triệt cười nói:

“Em không phải là không thích sao?”

Nhâm Lê mở cái gói to kia ra liền nhìn thấy một con mèo con ở trong bọc, thân mình cuộn lại, run lên từng hồi, bộ lông vốn màu tuyết trắng nhiễm không ít đốm đen, phát ra từng tiếng kêu meo meo rất đáng thương.

“Thật nhỏ, là nhặt được sao?”

Nghiêm Dương nghiêng người qua xem cũng không nhận được hô lên kinh ngạc, con mèo còn chưa to bằng nửa bàn tay anh.

“Mèo của tôi, mèo của tôi, ai cho mấy người xem.”

Phùng Cổ Tuấn cảm giận đoạt lại mèo từ trong tay Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, hừ hừ hai tiếng.

“Chồng của cậu.”

Nhâm Lê nhíu mày, nhưng cũng không có cướp lại con mèo con kia.

“Phùng Cổ Tuấn, bói toán, Anh Thi Đạo.”

Y An giống như không kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng.

Phùng Cổ Tuấn đúng là không thể chống lại được cặp trọng đồng kia của Y An, bĩu môi đưa mèo cho Hạ Tử Triệt, sau đó tay phải làm động tác vung lên trong không khí lấy ra một bộ la bàn.

“Thì ra là ở chỗ cậu.”

Nhâm Lê kinh ngạc nói, rõ ràng là biết rõ la bàn tổ truyền kia của nhà họ Phùng.

“Hừ.”

Phùng Cổ Tuấn khinh thường, coi như Nhâm Lê nhìn thấy thứ hiếm lạ, sau đó đặt la bàn ở trên bàn.

“Đúng rồi, đã quên nói cho mọi người.”

Phùng Cổ Tuấn thông thả nói.

“Nói cái gì?”

Nhâm Lê sau khi nhìn thấy la bàn kia giống như bị kích thích, bộ dáng ỉu xìu.

Phùng Cổ Tuấn điều chỉnh sắc mặt.

“Nhà họ Phùng chính thức tham gia vào chuyện Anh Thi Đạo, Tuấn tự nhiên sẽ toàn lực đối phó.”

Lời này Phùng Cổ Tuấn nói ra vô cùng nghiêm túc, ngay cả Y An cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Phùng Cổ Tuấn vừa nói hết lời này liền khôi phục lại bộ dáng cà lơ phất phơ lúc trước.

Nhâm Lê vò đầu, ‘ừ’ một tiếng.

Phùng Cổ Tuấn cũng không bận tâm đến phản ứng của Nhâm Lê là như thế nào, chỉ đi tới bên cạnh Hạ Tử Triệt lấy ra một thứ giống gậy gỗ, sau đó vẽ vài nét lung tung trên la bàn rồi nhắm mắt lại không nói gì.

Nhâm Lê biết quy định bói toán, cũng không hé răng nữa, tìm con mèo nhỏ Hạ Tử Triệt mang tới kia ôm vào lòng chơi đùa.

Y An ở một góc khác bận rộn với máy tính trên bàn, cũng không biết là đang làm cái gì, chỉ là thỉnh thoảng truyền đến tiếng gõ bàn phím.

Nghiêm Dương cũng tự tìm một chỗ cho mình ngồi xuống, vắt chân, một tay chống đầu một tay lấy thanh đao nhỏ Nhâm Lê đưa cho ra xem xét, ánh mắt mơ hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Gương mặt Hạ Tử Triệt mang theo mỉm cười nhìn nhóc con nhà anh, ngẫu nhiên lại nhìn sang Nhâm Lê đang chơi với mèo, không biết nghĩ đến cái gì.

Động tác của Phùng Cổ Tuấn rất thông thả, thực ra cậu cũng chưa có động tác gì, cậu ta chỉ đứng như vậy, sau đó trên trán liền đổ mồ hôi không ngừng.

“Em không bói toán được sao?”

Nghiêm Dương không biết đã tiến sát lại từ khi nào, nói.

Nhâm Lê gật đầu lại lắc đầu.

“Em có thể bói toán, nhưng hiệu quả không tốt như cậu ta. Dù sao một người là trời sinh, một người là sau đó rèn luyện mới có.”

Nghiêm Dương có chút dăm chiêu.

“Nói đúng ra, em không làm tốt được như cậu ta.”

Nhâm Lê tức giận.

“Em chỉ bói toán không bằng cậu ta, toàn bộ những thứ khác đều tốt hơn nhiều, nói như thế nào em cũng là người mang dòng máu của hai nhà mà!”

Nghiêm Dương cũng không biết là làm sao, còn trêu chọc Nhâm Lê.

“Đúng đúng đúng, máu lai, máu lai...”

Nói xong, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Nhâm Lê, bộ dáng giống như muốn cười lại không dám cười.

Y An mắt nhìn Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, thản nhiên nói:

“Tập chung.”

Nhâm Lê đầu tiên là sửng sốt, sau đó mắt liền đỏ lên.

Nghiêm Dương không nghĩ tới sẽ khiến Nhâm Lê giận, trong khoảnh khắc cảm thấy tim giống như bị kim đâm.

“Tiểu Lê, anh sai rồi, anh sai rồi, chỉ là nói đùa thôi mà.”

Nhâm Lê cũng không để ý Nghiêm Dương nữa, một mình ngồi một góc mắt đỏ hồng lên.

Nghiêm Dương tội nghiệp nhìn Nhâm Lê, không giải thích được cho cậu, Nhâm Lê cũng hoàn toàn không thèm nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương nóng ruột muốn chết, thậm chí mình không biết vì sao lại khờ ra trò đùa này.

Hạ Tử Triệt ở bên cạnh muốn an ủi Nhâm Lê lại không biết nên an ủi như thế nào, vợ chồng son người ta giận đối nhau chẳng lẽ mình lại đi khuyên can?

Cuối cùng vẫn là Y An mở miệng.

“Nói em tạp chủng thì anh đây là cái gì? Anh của tạp chủng?”

Tiếp đó, lại bồi thêm một câu:

“Nhưng mà nói ra thì, em với Nghiêm Dương cũng coi như là anh em, không biết nhà họ Thích này sắp xếp bồi phận như thế nào.”

Nhất thời Nhâm Lê giống như bị thiên lôi dồn dập đánh xuống.

“Anh anh anh anh anh em?”

Y An cười như không cười:

“Không phải sao, bà nội Nghiêm Dương và mợ cùng họ?”

Đôi mắt Nhâm Lê không đỏ nữa, cả người lâm vào trạng thái đại ra, Nghiêm Dương cũng bị đả kích không ít hơn so với Nhâm Lê, khó khăn nói:

“Làm sao cậu biết...”

Y An cười nhạo.

“Nhìn ra được.”

Nghiêm Dương vừa muốn nói gì đó, liền thấy Phùng Cổ Tuấn phun ra một búng máu, mở mắt.

Sắc mặt Hạ Tử Triệt trong nháy mắt biến thành trắng bệch, hô lên:

“Tiểu Tuấn!”

Phùng Cổ Tuấn lại giống như không sao cả, nâng tay áo lên lau miệng.

“A Triệt, em không sao.”

Hạ Tử Triệt nhú mày, rõ ràng là có chút không vui.

Phùng Cổ Tuấn cười hắc hắc hai tiếng với Hạ Tử Triệt, sắc mặt Hạ Tử Triệt mới tốt hơn một chút.

Y An mặc kệ Phùng Cổ Tuấn và Hạ Tử Triệt liếc mắt đưa tình, âm thanh lạnh lùng nói:

“Kết quả bói toán thế nào?”

Phùng Cổ Tuấn thu hồi nụ cười trên mặt, thở dài.

“Nếu như không sai, Anh Thi Đạo ba tháng sau sẽ hiện thế.”

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đều hít sâu một hơi, nhú mày.

Phùng Cổ Tuấn đoạt lấy mèo con từ trên tay Nhâm Lê qua, sau đó đi đến bên cạnh Hạ Tử Triệt coi như việc không liên quan đến mình, cười hì hì nói gì đó.

Y An đóng máy tính, day day mi tâm.

“Nhâm Lê, mấy người có đầu mối gì chưa?”

Nhâm Lê cũng không có ý vui đùa thêm, nói:

“Bọn em gặp được quý nhân báo mộng, muốn phong ấn Anh Thi Đạo phải tìm được mấy món đồ mới được.”

“Quý nhân báo mộng?”

Ánh mắt của Y An dưới tầng kính mắt chột lóe.

“Quý nhân gì?”

Nhâm Lê đành phải kể chuyện về bà nội của Nghiêm Dương, vừa nói xong, chợt nghe thấy Phùng Cổ Tuấn ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa nói:

“Ha, có người thất vọng rồi, đau lòng chưa, khổ sở chưa?”

Nhâm Lê không biết Phùng Cổ Tuấn có ý gì, Y An ở bên kia lại đen mặt.

“Câm miệng.”

Phùng Cổ Tuấn thấy Y An phát hỏa cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể thấp giọng cảm giận nói:

“Sau đó tìm không thấy người còn không phải van xin tôi, hừ, mấy kẻ các người.”

Lời nói này thanh âm cực thấp, ngoại trừ Hạ Tử Triệt ở bên cạnh thì không có ai nghe thấy, Hạ Tử Triệt chỉ cười khở lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn Phùng Cổ Tuấn hiển lộ tất cả nhu tình.

Phùng Cổ Tuấn cũng là loại người e sợ thiên hạ không loạn, vừa chọc Y An xong lại quay sang chọc Nhâm Lê.

“A, đúng rồi, tôi vừa nghe được cái gì mà anh em hay gì gì đó, sao lại thế này chứ?”

Nhâm Lê nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu nghe nhầm rồi.”

Phùng Cổ Tuấn vô cùng đắc ý ‘Hử?’ một tiếng, sau đó nói:

“Ai nha, hình như tôi không có nghe nhầm đâu.”

Lúc này, Nghiêm Dương nghiêm mặt nói:

“Nói rằng Tiểu Lê và Y An là anh em, làm sao vậy?”

Phùng Cổ Tuấn đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Nghiêm Dương, sau đó giống như cầu xin sự giúp đỡ nhìn nhìn Hạ Tử Triệt, Hạ Tử Triệt cố nén cười gật gật đầu.

Phùng Cổ Tuấn lại nhìn về phía Y An, Y An lại không thèm để mắt đến cậu ta.

“Được rồi, nói việc chính đi, vật chí thánh của Phật gia ở nhà họ Thích, tôi cùng A Dương định ngày mai đi đến nhà họ Thích một chuyến, mọi người định sắp xếp thế nào?”

Nhâm Lê nói.

Y An đẩy kính mắt.

“Anh ở lại bệnh viện chú ý đến Anh Thi Đạo.”

Phùng Cổ Tuấn mắt nhìn Hạ Tử Triệt.

“Mấy thứ kia tôi sẽ hỗ trợ tìm xem, mỗi lần bói toán cần nghỉ ngơi một thời gian, phỏng chừng đến khi các người trở về sẽ có tin tức.”

Nhâm Lê gật đầu, trong lúc lơ đãng liền chạm đến ánh mắt của Nghiêm Dương, hai người đối diện nhau, sau đó nhìn nhau cười:

“Như vậy, trước hết cứ sắp xếp như thế đi.”

57. Chương 57: Đêm Trăng Nông Thôn – 13

Công tác phủ xanh của bệnh viện Đông Tân vô cùng tốt, khoa an dưỡng ở bên trong giống như một trang viên nghỉ dưỡng.

Lúc này, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương sóng vai đi dưới bóng mát của rừng cây ở khoa an dưỡng, mười ngón tay đan vào nhau.

“Ông bảo chúng ta đi tìm dì út...”

Nhâm Lê thấp giọng nói.

Ngày hè còn chưa kết thúc, giữa hàng cây tràn ngập tiếng ve kêu, khoa an dưỡng vào giữa trưa dưới sự phụ trợ của tiếng ve liền trở nên đặc biệt yên tĩnh.

“Lại là dì út của em? Bà ấy...”

Nghiêm Dương thở dài, rõ ràng là đang lo lắng việc Nhâm Thiên không đồng ý chuyện của hai người.

“Nếu như ông cụ đã đồng ý... Dì út hẳn là sẽ đồng ý thôi...”

Nhâm Lê đáp.

Khóe miệng Nghiêm Dương gợi lên một nét cười.

“Nếu... Nếu dì út em biết chúng ta là... anh em thì sẽ phản ứng thế nào?”

Nhâm Lê sửng sốt, sau đó sắc mặt trở nên cổ quái.

“Anh thực sự cảm thấy chúng ta là anh em?”

Nghiêm Dương nhìn trời, đánh tiếc bầu trời bị cành cây che khuất, chỉ để lại nhiều vết sáng lốm đốm.

“Bà nội anh và mẹ em quả thực đều là người nhà họ Thích...”

Nhâm Lê ‘phụt’ một tiếng bật cười.

“Chọc cười chết em, ha ha ha.”

Nghiêm Dương dường như ý thức được điều gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bà nội mình và mẹ của Nhâm Lê quả thực đều là họ Thích, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì mà mình không biết?

“Sao lại thế?”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê cười mãi không ngừng hỏi.

Nhâm Lê khoát tay.

“A Dương anh rất đáng yêu, lời của Y An cũng tin được sao?”

Nghiêm Dương nhún mày.

“Chúng ta không phải anh em?”

Gương mặt Nhâm Lê lúc này đều là ý cười.

“Chúng ta tất nhiên không phải là anh em, lúc đầu em cũng bị hoảng sợ, nhưng sau đó đột nhiên nghĩ đến Phật gia đều là Lạt Ma chuyển thế gì đó, dòng máu của nhà họ Thích cũng có sự khác nhau, em lại không hề cảm nhận được giữa chúng ta có sự liên hệ đặc biệt về huyết thống, cho nên nói tuy rằng chúng ta đều là người thân của người nhà họ Thích, nhưng hai người ấy đều có huyết thống khác nhau.”

Nghiêm Dương lúc này mới yên lòng, tiếp theo đó là nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa kẻ thích đùa giỡn người khác là Y An.

“Có phải anh em hay không, rất quan trọng sao? Chẳng lẽ chúng ta là anh em thì anh sẽ không muốn em nữa?”

Nhâm Lê hỏi.

“Làm sao dám không cần em?”

Nghiêm Dương nhún mi.

“Sao lại không cần em được, chỉ có em không cần anh thôi.”

“A.”

Nhâm Lê chớp mắt mấy cái.

“Xem ra anh phải ngoan ngoãn nghe lời em, nếu không nghe lời sẽ không cần anh nữa.”

Nghiêm Dương tươi cười cứng chiều.

“Đúng đúng...”

Nhâm Lê cũng cười ha ha, sau đó nói:

“Dì út ở khoa an dưỡng, chúng ta đi thôi.”

Nghiêm Dương gật đầu, tương lai như thế nào anh không biết, Nhâm Thiển có đồng ý chuyện tình cảm lưu luyến của mình và Nhâm Lê không anh cũng không biết, nhưng anh biết một điều, biết rằng đời này, e rằng không thể rời khỏi Nhâm Lê.

Khoa an dưỡng là nơi chỉ kẻ có tiền mới ở lại, bên trong có đủ các loại ‘Phòng bệnh cao cấp’, mấy ‘Phòng bệnh cao cấp’ này đều độc lập, hơn nữa còn là biệt thự có vườn vây quanh.

“Chắc, thật xa xỉ.”

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Dương đến khoa an dưỡng, nhìn thấy đồng biệt thự trùng trùng kia không nhận được chắc lưỡi nói.

Nhâm Lê cười cười.

“Đây là do dựng thiết kế, lúc trước chỉ là để dành cho bạn bè có quan hệ tốt dùng, hiện tại đều bị đại chúng hóa rồi.”

Nhâm Lê mang theo Nghiêm Dương đi đến một biệt thự nhỏ nằm giữa một đồng biệt thự màu trắng, trong vườn hoa của biệt thự này còn có một cái xích đu nhỏ.

“Chính là nơi này, thực ra trước kia thân thể dì út không được tốt lắm, thường xuyên đến đây.”

Nhâm Lê hơi phì cười nói.

Sau đó Nhâm Lê đẩy cửa hàng rào ra, mang theo Nghiêm Dương đi vào.

Nghiêm Dương đi vào rồi mới phát hiện bên trong so với lúc nhìn bên ngoài, thấy hoàn toàn khác biệt, tựa như đi vào ảo cảnh, biệt thự nhỏ nhìn qua rất xấu xí này lại có tư thế của một sơn trang, dòng suối nhỏ chảy lững lờ bên chân, núi cao mờ ảo ở xa xa.

“Ảo thuật?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Không phải.”

Nghiêm Dương nghiêng đầu.

“Huyền môn, dịch chuyển không gian. Mảnh trời đất này thực sự tồn tại.”

Sắc mặt Nghiêm Dương phức tạp nhìn mảnh trời đất này, cảm thán có những lĩnh vực kỳ diệu mà đại đa số nhân loại không hề biết.

“Đi thôi.”

Nhâm Lê cười nắm lấy tay Nghiêm Dương, dẫn anh đi đến chỗ vườn hoa của biệt thự. Nhâm Thiển một thân váy liền áo màu tím, nhìn qua thật thanh lịch cao quý, bà ngồi ở bên cạnh bàn tròn nhỏ, trên bàn có đặt một ly trà sữa còn tỏa hơi nóng cùng một đĩa điểm tâm nhỏ.

“Dì út.”

Nhâm Lê người chưa tới tiếng đã tới trước, Nhâm Thiển nhẹ nhàng mỉm cười.

“Không lẽ phép.”

Nhâm Thiến lắc đầu, trên mặt lại không giấu được căng chiêu.

“Hắc hắc...”

Nhâm Lê le lưỡi, cười khê không nói gì.

“Tiểu Lê bây giờ là người lớn rồi, không chịu về nhà, sao lại có thời gian rảnh đến gặp dì út?”

Nhâm Thiến hơi trêu chọc nói.

“Nào có, a đúng rồi, dì út, con với A Dương...”

Nhâm Lê còn chưa nói xong đã bị Nhâm Thiến chặn lời.

“Gầy đi rồi, nhóc con lớn như vậy cũng không biết tự chăm sóc mình, nhanh chóng tìm một cô bé mà kết hôn đi.”

Nhâm Thiến mặt không đổi sắc nói.

Nghiêm Dương xem như hiểu được, Nhâm Thiến hiện tại là tính toán không nhìn mình.

Nhâm Lê cười cười xấu hổ, vừa chuẩn bị mở miệng, lại nghe Nhâm Thiến nói:

“Tiểu Lê còn nhớ Vị Mị không? Máy hôm trước dì vừa gặp, cô bé kia hiện tại trở mã giống như làn nước trong veo, khi nói đến con mặt con bé còn đỏ bừng, khi nào thì đi gặp đây?”

Mồ hôi lạnh của Nhâm Lê nhất thời chảy xuống, cũng không bận tâm gì đến tôn kính hay không tôn kính trưởng bối nữa, vội nói:

“Dì út, dì đừng như thế mà, con đã có người yêu rồi.”

Nhâm Thiến vẫn không thèm nhìn Nghiêm Dương.

“Là con gái nhà ai? Thích liền đưa về nhà gặp, dì út vẫn chờ con mang con cái về mà.”

Nhâm Lê cuối cùng cũng hiểu dì út nhà mình là đang giả khờ, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng nói:

“Người con yêu là đàn ông, dì út đã từng gặp, hôm nay con dẫn anh ấy về nhà gặp mặt.”

Nhâm Thiến lúc này mới lạnh lùng liếc mắt nhìn Nghiêm Dương, sau đó nói với Nhâm Lê:

“Tiểu Lê, con có biết nhà họ Nhâm giờ còn bao nhiêu người không?”

Nhâm Lê không rõ Nhâm Thiến nói những lời này là có ý gì, nhưng Nghiêm Dương vừa nghĩ liền hiểu.

“Hiện tại có rất nhiều người thuê người khác sinh con, con của Nhâm Lê cháu nhất định sẽ coi như con mình.”

Nhâm Thiến cũng biết Nghiêm Dương là một người thông minh, cũng biết duyên phận giữa anh với Nhâm Lê không phải nói muốn cắt liền cắt, huống chi chuyện của hai người theo ý nghĩa nào đó đã được trưởng bối trong nhà thừa nhận, nhưng bà không cam lòng chính là đứa nhỏ mình nuôi lớn tốt lành lại chạy theo một người đàn ông mất.

Quan trọng nhất là, người đàn ông này còn có thân phận không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu tất cả mọi người đều là người thông minh, chúng ta cứ việc thẳng thắn ra đi. Cảnh sát Nghiêm, muốn thế nào cậu mới bằng lòng rời khỏi Tiểu Lê? Tiểu Lê con im ngay.”

Nhâm Thiến lạnh mặt hỏi Nghiêm Dương, còn ngăn cản Nhâm Lê muốn chen vào. Trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của Nghiêm Dương không có chút cảm xúc nào.

“Dì là người thân của Tiểu Lê, cho nên tôi kính trọng dì, nhưng không có nghĩa là dì có thể thóa mạ tình cảm giữa tôi và Nhâm Lê.”

“Thóa mạ tình cảm giữa hai người?”

Nhâm Thiến giống như nghe được một chuyện buồn cười.

“Tình cảm giữa hai người sẽ mang đến cho hai người một cuộc sống yên ổn như thế nào? Tôi thậm chí có thể không ngại để Tiểu Lê cùng một chỗ với một người đàn ông, nhưng tôi tuyệt đối không đồng ý cho Tiểu Lê ở cùng với một người đàn ông thân phận không rõ ràng.”

Nói trắng ra, Nhâm Thiển không phải để ý đến việc Nghiêm Dương là đàn ông, mà là để ý đến việc Nghiêm Dương là Nghiêm Dương.

“Làm sao cậu biết bản thân cậu và Anh Thi Đạo không có vấn đề gì? Cho dù hiện tại cậu bình thường, nhưng cậu có thể đảm bảo ba tháng sau cậu vẫn bình thường không? Cậu, căn bản là không thể tạo dựng một cuộc sống yên bình cho Tiểu Lê.”

Nhâm Thiển ôm tâm tình có thể chia rẽ được thì chia rẽ, không chia rẽ được thì bàn sau, bà biết hiện tại mình đang sắm vai vào hình tượng một người đàn bà độc ác muốn chia rẽ uyên ương, nhưng người đàn bà độc ác này phải làm, bà thầm nghĩ muốn cho đứa con duy nhất của anh trai mình được hạnh phúc thôi.

Có lẽ Nhâm Lê sẽ hận bà, nhưng nếu cần lựa chọn giữa việc để cho Nhâm Lê hận bà với an toàn của Nhâm Lê thì, bà tình nguyện để Nhâm Lê hận bà.

“Đi út.”

Nhâm Lê nhịn không được chen vào.

“Con biết quỷ hồn trong cơ thể A Dương trước hay sau khi Anh Thi Đạo xuất hiện đều không ổn định, nhưng con tin tưởng anh ấy... Trên người anh ấy có chảy dòng máu của nhà họ Thích, con không tin anh ấy ngay cả một quỷ hồn muốn cướp nhà đều không áp chế được. Hơn nữa, thật sự không được thì chúng ta đi tìm người nhà họ Thích, nhờ người lập lễ cúng bái cho anh ấy hẳn là có thể...”

“Nếu như di đang lo lắng việc này, như vậy di có thể hoàn toàn yên tâm.”

Dưới cái nhìn của Nghiêm Dương, chỉ cần Nhâm Thiển không ghét bỏ anh là một người đàn ông, những vấn đề khác đều không phải là vấn đề.

“Tôi nghĩ, thứ gọi là ‘Quỷ Chủ’ ở trong thân thể tôi đã biến mất rồi.”

Ngoại trừ một lần trước đây, Nghiêm Dương chưa bao giờ cảm thấy thân thể mình có tình huống ngoài ý muốn xảy ra.

“Đúng vậy, nhiều năm như thế, ai biết ‘Quỷ Chủ’ kia còn có ở bên trong hay không, nói không chừng hẳn cảm thấy thân thể của A Dương không tốt để sử dụng nên đã chạy sớm rồi, di út cũng không cảm nhận được hơi thở của ‘Quỷ Chủ’ ở trong cơ thể của A Dương đi?”

Nhâm Lê cũng cố gắng đưa ra bằng chứng, ý đồ công phá Nhâm Thiển.

Nhâm Thiển trầm mặc, tử khí trên người Nghiêm Dương đúng là càng ngày càng ít, vậy... đành xem như ý trời đi... Nhâm Thiển lấy từ trong túi ra một cái hộp sơn màu hồng khắc hoa văn, trên hộp có một cái khóa tinh xảo, Nhâm Thiển mở khóa ra, thứ ở trong hộp lộ rõ trước mặt Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

Đó là một cái vòng tay.

— Đêm trăng nông thôn – Kết thúc —

58. Chương 58: Trúc Nở Hoa – 1

Vòng tay bằng bạc làm theo phong cách cổ xưa, hình thức tinh mỹ, phần tâm của nó cũng không có mặt tình yêu hay các kiểu mặt khác giống như vòng tay hiện đại, trung tâm của nó là một vật hình chữ ‘Vạn’ () nho nhỏ.

“Đây là...?”

Nhâm Lê hoang mang nhìn cái vòng tay kia, cậu có thể nhìn thấy xung quanh vòng tay hiển lộ Phật quang nhàn nhạt.

“Đây là đồ của mẹ con, nếu cảnh sát Nghiêm có thể có được sự tán thành của nó, người làm di như di cũng sẽ không còn gì để nói.”

Nhâm Thiến hơi chua xót đáp.

Năm ấy chị dâu ôm Tiểu Lê, bên cạnh là anh hai hai mắt đều đỏ, chị dâu vẫn cười dịu dàng như trước nói:

“Thiến Thiến... Tiểu Lê nhờ em chăm sóc... Chiếc vòng này... Mai sau nó có thích người nào... Chiếc vòng này bảo nó đưa cho người kia nhé...”

Nhâm Thiến khép hờ hai mắt, giấu đi chua xót trong mắt.

“Đương nhiên, di cũng không biết sau khi đeo chiếc vòng này vào sẽ xảy ra chuyện gì, đành phải xem ý của cảnh sát Nghiêm thế nào thôi.”

Nghiêm Dương không chút bận tâm cười cười.

“Tôi tất nhiên phải nhận được sự tán thành của nó.”

Dứt lời, liền chuẩn bị đi lên cầm lấy chiếc vòng kia.

“Từ từ.”

Ngay khi tay Nghiêm Dương chuẩn bị chạm vào chiếc vòng kia, Nhâm Lê đột nhiên lên tiếng.

“Từ từ đã.”

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương hoang mang nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê cắn môi, nhìn Nhâm Thiến, lại nhìn hộp gỗ kia, đầu óc xoay tròn liên tục.

Nếu như mình không nhìn lầm, mộc khắc kim, chiếc hộp gỗ dùng để khắc chế, xung quanh chiếc vòng lại có Phật quang, thứ hộp gỗ áp chế vô cùng có khả năng là chiếc vòng mang theo Phật quang... Phật quang chủ yếu dùng để tinh lọc, nếu ‘Quỷ Chủ’ trong cơ thể A Dương vẫn còn ở đó, chiếc vòng kia nhất định sẽ gây lại cho A Dương...

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương lại cất tiếng hỏi.

Nhâm Thiến dường như là hiểu được Nhâm Lê đang suy nghĩ điều gì, thở dài nói:

“Di chưa đến mức muốn hại cậu ta, chủ ý của mẹ con chính là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.”

Nhâm Lê đột nhiên cảm thấy áy náy, cậu... đang hoài nghi di út vẫn luôn yêu thương cậu sao?

Nghiêm Dương nghe xong lời nói của Nhâm Thiến cũng hiểu được Nhâm Lê là đang lo lắng cái gì, vì thế cười cười với cậu.

“Đừng lo lắng, được không? Không có vấn đề gì đâu.”

Nụ cười hơi lộ vẻ lưu manh của Nghiêm Dương khiến Nhâm Lê an tâm hơn không ít, cậu nhẹ gật đầu, lại nhẹ nhàng nói với Nhâm Thiến:

“Con xin lỗi...”

Nhâm Thiến lắc đầu, đáy mắt lại hiện lên chút bi thương.

Đứa bé này... lớn rồi...

Nghiêm Dương vươn tay, thong thả mà kiên định cầm lấy chiếc vòng bạc.

Dưới ánh nhìn của Nhâm Lê, khi Nghiêm Dương chạm vào chiếc vòng liền ngắt xỉu, nhưng với Nghiêm Dương mà nói, anh lại hoàn toàn tỉnh táo.

Nghiêm Dương không biết mình ở nơi nào, bên cạnh anh không có Nhâm Lê cũng không có Nhâm Thiến, thậm chí còn không có cả chiếc vòng bạc kia, anh giống như được đưa vào giữa tầng mây, đưa mắt nhìn về nơi xa có thể nhìn thấy nhiều luồng sáng vàng kim.

Một tiếng kêu to từ đằng xa truyền đến, Nghiêm Dương có thể chắc chắn bản thân chưa bao giờ nghe thấy tiếng kêu như thế này, trong tiếng kêu ẩn chứa loại uy nghiêm hoàn toàn được tạo thành tự nhiên.

Thần thánh, không cho xâm phạm, uy nghiêm tuyệt đối.

Giây tiếp theo, Nghiêm Dương mở to hai mắt.

Đầu giống trâu, sừng như hươu, mắt giống tôm, tai như voi, thân tựa xà, vẩy giống cá, vuốt như phượng, chân giống hổ, tiếng kêu tựa như tiếng đồ đồng va vào nhau, cạnh miệng có râu, dưới hàm có minh châu, dưới cổ họng có nghịch lân, trên đầu có ánh bạc.

Bay lượn giữa mây mù xa xa, lại có kim quang làm bạn, quái vật to lớn xuyên qua những tầng mây rõ ràng là một con Thanh Long.

Khi ánh sáng từ rồng phát ra tan đi, cảnh tượng trước mắt Nghiêm Dương cũng theo đó thay đổi.

Nếu như nói vừa rồi thân mình Nghiêm Dương còn ở giữa chín tầng mây, vậy hiện tại anh nhất định đang ở địa phủ âm ty.

U ám, hỗn độn, nghe không thấy những tiếng rên rỉ thống khổ xung quanh.

Nghiêm Dương dường như thấy được một thanh niên nho nhã mặc áo xanh đi về phía anh.

Bên tai, nghe không hiểu thứ ngôn ngữ kia, nhưng anh có thể cảm giác được người ấy đang nói gì đó, nhưng anh không nghe rõ, giống như bị nhốt trong một cái ***g.

Hình ảnh cuối cùng, là bóng dáng thanh niên áo xanh rời đi cùng một người mặc áo đen.

Nghiêm Dương không biết vì sao, trong lòng cứng lại, thì thào nói:

“Đừng đi...”

Sau đó, là bóng tối vô tận.

Khi ý thức của Nghiêm Dương còn chưa tỉnh táo thì thời gian đã cách lúc anh ‘hôn mê’ một giờ, anh còn chưa mở mắt đã phát hiện trên tay khác lạ, mở mắt ra liền thấy, một chiếc nhẫn bằng bạc không biết đã đeo lên ngón trỏ của mình từ lúc nào, mặt nhẫn là một chữ ‘Vạn’ nho nhỏ giống như lúc trước.

“Cuối cùng anh cũng tỉnh.”

Nhâm Lê thấy Nghiêm Dương tỉnh lại, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Anh bị làm sao...?”

Nghiêm Dương cảm thấy toàn thân mình bủn rủn vô lực, giống như bị xe lăn qua người.

“Mất sức, nghỉ ngơi là được rồi.”

Nhâm Lê đỡ Nghiêm Dương lên, để anh dựa lưng vào giường.

“Anh vừa chạm vào chiếc vòng tay liền ngắt xỉu, em cũng nhanh bị dọa chết.”

Nhâm Lê ngồi ở trên một cái ghế nhỏ cạnh giường, nhéo má nói:

“Nhưng anh hôn mê chưa đến mười phút, vòng tay liền biến thành chiếc nhẫn trên tay anh. Dì út nhìn thấy liền bỏ đi, em nghĩ, vẫn là tìm một phòng trống cho anh nghỉ tạm.”

“Anh... hình như nhìn thấy ảo giác...”

Nghiêm Dương do dự, vẫn là nói ra những thứ mình đã gặp.

“Rồng?”

Nhâm Lê nhíu mày.

Nghiêm Dương gật đầu.

“Đúng, Thanh Long.”

Nhâm Lê trầm mặc, nói:

“Không nói việc này nữa, bây giờ anh cảm thấy thế nào? Ngày mai chúng ta nhất định phải đến nhà họ Thích, thời gian không còn nhiều lắm...”

Thân thể của Nghiêm Dương vốn rất tốt, nghỉ một lát cảm thấy đã hồi phục được bảy tám phần, lập tức nói:

“Thân thể chồng em rất tốt, đêm nay còn có thể thỏa mãn em.”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn Nghiêm Dương, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Xem ra anh không cần nghỉ ngơi nhiều, vậy chúng ta lập tức đi thôi.”

Nói xong, đứng lên, xoay người rời khỏi phòng.

Nghiêm Dương sững sốt, sau đó lắc lắc đầu nhận lệnh, cầm lấy quần áo mặc vào rồi đuổi theo.

Buổi tối, trên xe lửa.

Nhâm Lê tuyệt đối là người theo trường phái hành động, vì thế trời còn chưa tối hai người đã ngồi trên xe lửa.

“Anh sai rồi mà bảo bối, lần sau anh tuyệt đối sẽ không trêu đùa kiểu ấy nữa.”

Nghiêm Dương nhắc tay lên thề, vẻ mặt nghiêm trang.

Khóe miệng Nhâm Lê hơi giật, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Dương không chút tức giận, trông mắt hơi chuyển thừa dịp xung quanh không có ai nhanh chóng kéo đầu Nhâm Lê qua hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn kia.

Nhâm Lê còn chưa kịp phản ứng thì Nghiêm Dương đã buông cậu ra, lại nghiêm túc đưa tay lên thề.

Nhâm Lê nhìn bộ dáng nghiêm trang của Nghiêm Dương, ‘phì’ một tiếng bật cười.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê mỉm cười, cũng không làm trò nữa.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

Hai người chọn giường nằm, hai người còn lại vẫn chưa đến, cho nên trong toa chỉ có Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê.

“Ô Châu...”

Nhâm Lê cuộn mình nằm trong ngực Nghiêm Dương, mặt mày hiện lên chút ưu sầu.

“Ô Châu?”

Nghiêm Dương nhíu mày, Ô Châu lớn như thế, chẳng lẽ không có vị trí nào cụ thể sao?

“Nhà họ Thích... Nếu có duyên tự nhiên có thể gặp, nếu vô duyên thì dù đi khắp toàn bộ Ô Châu cũng không thể tìm thấy.”

Nhâm Lê cười khổ nói.

Nghiêm Dương nghe xong lời này, an lòng, mình và Tiểu Lê nhất định là có duyên với nhà họ Thích.

Nhâm Lê buồn bực gãi gãi đầu.

“Nói như thế nào nhỉ, nhà bọn họ thực ra rất mơ hồ...”

“Sợ cái gì.”

Nghiêm Dương cười cười không chút bận tâm, sau đó vuốt ve Nhâm Lê trong lòng một hồi.

“Nhột... Ha ha... đừng mà... Ha...”

Nhâm Lê cười không ngừng nổi, khóe mắt cũng hiện lên chút nước.

Ánh mắt Nghiêm Dương âm trầm, khi Nhâm Lê giấy dựa liền hôn xuống.

Nhâm Lê vốn bị Nghiêm Dương cù đến đỏ khóc đỏ cười, giờ ngay cả đường hô hấp cũng bị Nghiêm Dương đoạt mất, chỉ khoảng hai phút sau người liền mềm ra nằm im trong lòng Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nhẹ nhàng đặt Nhâm Lê xuống giường, nửa quỳ nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê rất không tự nhiên cuộn người lại, giống như là muốn che đậy gì đó.

Nghiêm Dương đưa tay đặt lên nơi đã đứng thẳng của Nhâm Lê, ánh mắt Nhâm Lê liền trở nên hoảng hốt.

“Không... Đừng chạm...”

Nghiêm Dương cười.

“Không sao.”

“Không.”

Nhâm Lê cau mày, đẩy tay Nghiêm Dương ra, cố gắng khép chân lại.

“Đừng, có người...”

Hai người giằng co, cuối cùng Nghiêm Dương thở dài.

“Vậy quên đi, nhé? Ngoan...”

Nhâm Lê cụp mắt, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng.

Nghiêm Dương quay lại giường của mình, đầu gối lên cánh tay, chân vắt chéo, không biết là đang suy nghĩ việc gì.

Nhâm Lê cuộn mình ở trong chăn, điều hòa thổi vù vù, cậu lạnh.

Một đêm này, hai người không nói chuyện nhiều nữa, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có tiếng xe lửa ‘kéo kẹt’.

59. Chương 59: Trúc Nở Hoa – 2

Sáng hôm sau không ai nhắc lại chuyện tối hôm trước, giống như việc không thoải mái xảy ra lúc trước chỉ là một cảnh trong mơ, tỉnh giấc rồi tất cả lại khôi phục như cũ.

Khi đến Tô Châu thì mới khoảng chín, mười giờ, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương hai người đều tay không mà đến, cho nên cũng không mang theo túi lớn túi nhỏ chạy xuống giống những hành khách khác, hai người có chút nhàn nhã đi ra sân ga, sau đó đứng bên ngoài ra ngăn người.

Đúng, ngăn người.

“Hiện tại phải làm gì bây giờ...?”

Nhâm Lê tội nghiệp nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cũng không biết nên nói cái gì cho phải, những chuyện mình biết về nhà họ Thích tuyệt đối không thể nhiều hơn cậu ấy...

“Chẳng lẽ em không biết nhà họ Thích ở đâu sao?”

Nghiêm Dương đỡ trán.

Nhâm Lê mê mang lắc đầu.

“Ông nói, sau khi xuống xe sẽ biết.”

Nghiêm Dương nhận không được phần hận, cả nhà này đều là tai họa.

Mặc kệ ở nơi nào, sân gia luôn tấp nập người đến người đi, một dòng người đi qua, không chỉ tách Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương ra, hơn nữa trên tay Nhâm Lê còn nhiều thêm một cái ví.

Nhâm Lê cúi đầu nhìn chiếc ví, ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Dương.

“Đây là loại tình huống gì...”

“Mau ném đi.”

Nghiêm Dương là cảnh sát, tuy rằng là cảnh sát hình sự, nhưng vẫn nhận biết được mấy loại mảnh khoe này.

Nhâm Lê còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy tay mình đau đớn, sau đó một giọng nói bén nhọn truyền đến.

“Ví của bà cô mà mày cũng dám trộm, có phải không biết chữ chết viết thế nào hay không hả?!”

Tiếp theo đó, Nhâm Lê liền nhìn Nghiêm Dương ‘soạt’ một tiếng vọt sang đây, sao đó là tiếng kêu đau của cô nàng đáng sợ kia.

“A, đây là đạo lý gì chứ, đã ăn trộm lại còn đánh người, cứu mạng với...”

Cô nàng kia vừa thấy mình không phải là đối thủ của Nghiêm Dương, dứt khoát ngồi dưới đất ăn vạ.

Nghiêm Dương lại không hề để ý đến cô nàng, mà kéo cánh tay Nhâm Lê qua nhìn nhìn, sau đó nói:

“Không có việc gì, chỉ bị sái tay một chút thôi, đợi lát nữa mua chút thuốc xoa lên là được rồi.”

Sau đó cầm lấy chiếc ví trên tay Nhâm Lê.

Nhâm Lê lúc này tỉnh táo lại mới ý thức được bà điên này phỏng chừng là chủ nhân của chiếc ví kia, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Miệng mồm sạch sẽ một chút, trộm cái gì! Nhóc điên.”

Nghiêm Dương đặt chiếc ví bên cạnh cô nàng kia, Nhâm Lê nói cô ta là nhóc con cũng không sai, cô nàng nhìn qua chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, ăn mặc rất đúng đắn, trên cổ tay còn đeo một chuỗi Phật châu.

Cô nàng cầm lấy ví đứng lên, lúc này đã có rất nhiều người vây xung quanh cả ba.

Cô nàng hít sâu một hơi.

“Anh cùng với người vừa rồi chính là đồng bọn!! Đừng cho rằng tôi nhìn mà đoán không ra!!! Không phải anh ta đưa ví cho anh sao!! Mấy tên kẻ trộm các người!! Đã trộm đồ còn lý sự!!!!”

Đầu Nhâm Lê bị chất giọng lớn của cô nàng kia chấn động đến mức đầu óc ong ong, nhất thời đại ra nghĩ: may mắn A Dương là một người đàn ông... May mắn giọng A Dương không lớn...

Quần chúng xung quanh cùng bắt đầu ồn ào nhiều hơn, cô gái vừa thấy có người giúp mình, hừ hừ hai tiếng.

“Nhà tôi đều là người làm công tác văn hóa, hôm nay chỉ cần hai người nói xin lỗi tôi, tôi sẽ không truy cứu việc này nữa.”

Vốn điều kiện cô gái này đưa ra đúng là rất nhẹ nhàng, nhưng Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê là ai? Một người thuộc thể gia quân nhân, một người là thiếu gia nhà giàu nhất nhì, sao có thể chịu phần uất giận kia.

Nghiêm Dương vốn không muốn lằng nhằng nhiều với cô bé kia, thấy cánh tay Nhâm Lê không bị thương tích gì liền chuẩn bị kéo cậu đi, ai ngờ cô bé kia muốn gây sự, còn muốn hai người họ phải xin lỗi.

“Tôi nói, cô có đầu óc hay không, thứ kia nếu thật là chúng tôi lấy chẳng lẽ còn để cô bắt được sao?”

Nghiêm Dương không kiên nhẫn nói.

Cô bé kia vừa nghe Nghiêm Dương nói thế liền cả giận nói:

“Ngay cả nhân chứng vật chứng đều bắt được mà các người còn muốn chống chế? Tôi hôm nay muốn nhìn xem trên đời này có còn... vương pháp hay không!”

Nhâm Lê vừa nghe lời này liền ‘phụt’ một tiếng bật cười. Vương pháp? Cô nàng này sao lại nói chuyện đáng yêu như thế chứ. Mình có nên phối hợp với cô ta nói một câu “Tôi chính là vương pháp!” hay không?

Cô gái nhìn thấy Nhâm Lê không chỉ không xin lỗi còn cười nhạo mình, nhất thời tức giận đến mức đầu cũng muốn bốc khói, cũng không bận tâm đến trước khi ra ngoài người trong nhà đã dặn dò mình ít gây chuyện, cầm di động lên bấm 110.

Những nơi như nhà ga này đều là nhân viên địa phương, chỉ chốc lát sau, cảnh sát địa phương liền chạy đến, sau khi tìm hiểu chuyện đã xảy ra cũng không quá kích động, chỉ lạnh lùng lại mang theo xa cách nói với Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê:

“Tôi đã tìm hiểu những chuyện đã xảy ra, chúng ta về cục cảnh sát lập biên bản trước đã.”

Vì thế trạm đầu tiên của Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương khi đến Tô Châu chính là cục cảnh sát.

.

“Cảnh sát Nghiêm, thật sự là rất xin lỗi... Cấp dưới là người không có mắt nhìn...”

Một người trung niên hói đầu cúi đầu khom lưng nói với Nghiêm Dương.

“Không sao không sao, này không phải chứng tỏ bọn họ rất nghiêm túc sao.”

Nghiêm Dương ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Nói cũng thật khéo, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương vừa mới bị ‘mời’ đến cục cảnh sát liền đụng phải Cục trưởng ở đây, Cục trưởng này không có tài cán gì, chỉ là trong nhà quen biết khá nhiều người, lại có chút tiền, ông ta lại có mắt nhìn, vừa nhìn thấy Nghiêm Dương liền quen mặt nhớ kỹ.

Quay lại văn phòng ngẫm nghĩ, người kia không phải là Thái tử nhà họ Nghiêm ở Bắc Kinh sao!

Vừa nghĩ đến đây liền tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy qua liền nhìn thấy, trên cái cột kê khai tên tuổi kia viết hai chữ lớn ‘Nghiêm Dương’.

Lần này Cục trưởng ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có, lại vội vàng vàng chạy qua ‘cởi trói’ cho Thái tử gia, sau đó còn cúi đầu khom lưng, xin người ta đừng tính toán.

Nhâm Lê thật ra lại không bận tâm đến Cục trưởng lắm, thấy cô bé kia vẻ mặt tức giận nhin không được trêu đùa nói:

“Nhìn cái gì? Tôi chính là vương pháp, tôi bắt tôi đi.”

Cô gái kia nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Anh chờ xem...”

Nghiêm Dương bên này cảm ơn và nhận hết cái loại ‘ý tốt’ xong, kéo Nhâm Lê ra khỏi cục cảnh sát.

Cô gái kia hung tợn nhìn hai người chằm chằm, ánh mắt kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Khoảng thời gian tiếp theo, bất kể Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đi đến đâu, cô gái liền theo tới đó, Nghiêm Dương thấy không sao cả, nhưng Nhâm Lê lại có chút không chịu đựng nổi.

“Bà cô à, cô đã sắp theo chúng tôi cả một ngày rồi, có gì làm ơn nói đi, tôi sai rồi còn không được sao?”

Nhâm Lê vẻ mặt đau khổ nói với cô gái.

Thích Vũ không biết nên làm cái gì mới tốt, bởi vì cô vừa ra khỏi cục cảnh sát đột nhiên phát hiện ra ví của mình trống không! Mất thấy hai người kia không phải thủ phạm, tiền của mình tìm kiếm gì về bây giờ?

Như bình thường thì tiền đã mất đành để mất, nhưng hiện tại cô muốn đi tìm người, chút tiền lẻ trong túi này sao đủ để đến thành phố T chứ?

“Tôi... Tôi...”

Thích Vũ ghen đỏ mặt không nói gì.

“Rốt cuộc thì cô làm sao vậy?”

Nhâm Lê tiếp tục bày ra bộ mặt cầu xin.

“Tôi...”

Thích Vũ dù thế nào cũng không nói ra miệng được, bảo cô phải nói kiếm gì? Chẳng lẽ nói ‘Là do các người nên tôi mới đánh mất tiền cho nên hai người phải trả lại tiền cho tôi’ sao?

Thấy cô gái không nói lời nào, Nhâm Lê đành phải dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ nhìn về phía Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nhướn mi, nghiêng người qua thấp giọng nói:

“Muốn biết?”

Nhâm Lê nhanh chóng gật đầu.

Nghiêm Dương thấp giọng cười hai tiếng.

“Nếu muốn biết, thì phải đồng ý một yêu cầu của anh.”

Nhâm Lê sững sốt, yêu cầu? Yêu cầu gì?

“Chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho em biết, được không?”

Nghiêm Dương nói.

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, dù sao Nghiêm Dương cũng sẽ không hại cậu, liền gật đầu.

“Tiền của cô ấy bị trộm, cho cô ấy ít tiền.”

Nghiêm Dương sau khi có được lời hứa hẹn tâm tình rất vui vẻ nói.

Ai ngờ, Thích Vũ sau khi nghe thấy cách nói của Nghiêm Dương liền nổi giận đùng đùng nói:

“Tôi không thèm tiền của các người!”

Nhâm Lê bất đắc dĩ.

“Vậy cô muốn gì bây giờ?”

Thích Vũ ngẫm nghĩ.

“Như vậy đi, tôi có thể giúp các người một việc.”

Nhâm Lê đang buồn rầu không biết phải thoát khỏi bà cô trước mắt kiếm gì, đột nhiên nhanh trí nói:

“Có biết nhà họ Thích không?”

Nhâm Lê chỉ là tùy tiện hỏi một chút, không ngờ lại ngoài ý muốn hỏi đúng chính chủ.

Đôi mắt Thích Vũ khẽ chuyển.

“Nhà họ Thích theo Phật?”

Nhâm Lê không ngờ cô gái trước mắt lại biết về nhà họ Thích, ánh mắt sáng lên.

“Cô có biết?”

Thích Vũ cảnh giác nói.

“Anh tìm nhà họ Thích làm gì?”

Nhâm Lê đưa mắt nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương tùy tiện đưa mắt lại với cậu, cực kỳ ngắn gọn nói:

“Chuyện rất quan trọng.”

Thích Vũ mở to hai mắt, không thuận theo cũng không buông tha nói:

“Chuyện gì?”

Nhâm Lê không thể trả lời, lại nhìn Nghiêm Dương xin trợ giúp.

Nghiêm Dương tiến lên từng bước.

“Là chuyện không phải trẻ con có thể nhúng tay vào.”

Mặt Thích Vũ trong khoảnh khắc đỏ bừng, hét to:

“Tôi không phải là trẻ con!”

Nghiêm Dương quét mắt nhìn Thích Vũ một lượt từ trên xuống dưới.

“Mười tám?”

Thích Vũ không ngờ rằng một lời của Nghiêm Dương đã đoán trúng tuổi của mình, cắn môi hung tợn trừng mắt nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương là ai? Một người đã đi qua chiến trường cũng đã giết người mà còn sợ một cô bé sao? Nhận được ánh mắt của Thích Vũ, cũng chỉ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Lúc này, Nhâm Lê đột nhiên mở miệng.

“Lệ (tàn bạo)khí quá nặng, vừa mới trưởng thành, tôi biết cô là ai.”

60. Chương 60: Trúc Nở Hoa – 3

“Tôi chỉ tò mò, vì sao cô lại chạy đến nhà ga?”

Nhâm Lê nói xong, liền bày ra bộ dáng như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Anh là ai?”

Thích Vũ từ khi nghe thấy người có gương mặt búp bê trước mắt nói ‘lệ khí quá nặng’ liền trở nên khấn trương nhìn anh ta không rời mắt.

Nhâm Lê mỉm cười.

“Tôi họ Nhâm, không biết cô đã từng nghe qua chưa.”

Ánh mắt Thích Vũ nhú lại.

“Anh họ Nhâm? Anh chính là Nhâm Lê?”

Nhâm Lê cười nhạt gật đầu.

Nghiêm Dương nhìn hai người lời qua tiếng lại, bất đắc dĩ nói:

“Cô ấy là người nhà họ Thích?”

“Thích Vũ, đại tiểu thư nhà họ Thích.”

Nhâm Lê cười cười, nói với Nghiêm Dương.

Thích Vũ hoài nghi nhìn nhìn Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê, hoang mang nói:

“Hai người...”

“Được rồi, hiện tại cô hẳn là nên đưa tôi về nhà họ Thích, có chuyện quan trọng nha.”

Nhâm Lê dùng giọng điệu dễ dàng trẻ con khiến cho Thích Vũ đỏ mặt lên, nhất gan nói:

“Anh còn chưa nói đã xảy ra chuyện gì...”

“...”

Nhâm Lê không nói gì, thăm nghĩ thật đúng là một đứa trẻ quật cường, cũng không biết cô bé có thể kế thừa nhà họ Thích không.

Thích Vũ gãi gãi đầu, ngây ngô cười hắc hắc hai tiếng.

“Quên đi quên đi, để đại tiểu thư đây cố gắng đưa hai người đến đó vậy.”

Trên xe bus.

“Sao cô lại đến nhà ga?”

Nhâm Lê vẫn đang thắc mắc về vấn đề này, phải biết rằng, người nhà họ Thích một lòng hướng Phật, rất ít khi đi ra ngoài.

Thích Vũ liếm kem, hai chân đá đá, trả lại cho Nhâm Lê một câu.

“Có chuyện quan trọng.”

Dứt lời, đeo tai nghe lên.

Nghiêm Dương nhíu mày, ghé sát vào tai Nhâm Lê nói:

“Em xác định cô ấy không phải là giả mạo chứ?”

Nhâm Lê cười cười xấu hổ, thấp giọng nói:

“Chắc là không đâu... Có nhìn thấy chuỗi phật châu trên tay cô ấy không? Là do cao tăng khai quang... Hơn nữa... tiểu thư nhà họ Thích trong truyền thuyết chính là như vậy.”

Nghiêm Dương nhìn nhìn tiểu thư nhà họ Thích ở đằng trước, thật sự không thể liên tưởng một cô gái như vậy thì có liên quan gì đến ‘Phật’.

“...Em không thấy là cô ấy, rất không giống người đó sao?”

Nghiêm Dương hỏi.

Nhâm Lê sắc mặt cổ quái.

“...Người nào?”

Nghiêm Dương nhíu mày.

“Là người kia đó.”

Khóe miệng Nhâm Lê khẽ giật.

“...Anh muốn nói người nào?”

Nghiêm Dương giận.

“Em không biết cô ấy là một cô gái mà lại chú tâm với ‘Phật’ thì rất lạ sao? Chẳng lẽ sau này chính là ni cô?”

Nhâm Lê kinh hãi.

“Nhỏ giọng nhỏ giọng, anh nhỏ giọng một chút.”

Nói xong nhìn nhìn Thích Vũ ở đằng trước vẫn đeo tai nghe liêm kেম, mới nói với Nghiêm Dương:

“Sao lại là ni cô chứ, chẳng lẽ bà của anh cũng là ni cô sao? Nhà họ Thích chẳng qua là có duyên với Phật rất sâu thôi, có rất ít người ăn chay niệm Phật cả đời, những người đó thuộc cấp bậc ‘Trưởng lão’, đều là cao tăng đắc đạo. Cũng không có nghĩa tất cả mọi người trong nhà họ đều là như vậy.”

Sắc mặt Nghiêm Dương cuối cùng cũng bình thường hơn chút.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Cô ấy còn chưa nói thì sao em biết được...”

Thích Vũ sau khi vợ vét tiền bạc liền mua một đồng đồ ăn cùng ba cái vé xe, chỉ nói cho họ biết điểm cuối, không hề nhắc đến thứ gì khác.

‘Đình đình đình đình...’

Tiếng di động của Nghiêm Dương vang lên.

Nghiêm Dương cúi đầu, lấy di động ra, một mẫu tin nhắn hiện lên màn hình:

[Yang, chúng ta có thể gặp mặt không?]

Đây là một dãy số lạ, nhưng chữ ‘Yang’ quen thuộc kia trong khoảnh khắc đã nói rõ, báo cho Nghiêm Dương biết đoạn tin nhắn này đến từ ai.

Cổ họng Nghiêm Dương khô khốc, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Nhâm Lê.

Nhâm Lê chán đến chết nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cũng không để ý đến Nghiêm Dương.

Lại một hồi chuông truyền ra, Nhâm Lê tò mò đưa mắt nhìn di động của Nghiêm Dương.

“Ai vậy?”

Nghiêm Dương chỉ cảm thấy lưng mình ướt đầm mồ hôi, anh thần nhiên cười cười.

“À, là tên nhóc Vương Nghị kia.”

Nghiêm Dương đầu tiên là chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, sau đó mới mở tin nhắn ra:

[Yang, anh ở thành phố T, bác trai đã nói cho anh biết chuyện năm đó, anh muốn gặp em một lần.

Lần này về rồi, anh sẽ không đi nữa.]

Nghiêm Dương hít một hơi thật sâu, muốn giảm bớt nôn nóng trong lòng, anh dường như có thể xuyên qua di động nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng cùng đôi môi hơi mỏng của người kia.

Nghiêm Dương biết anh lúc này hẳn là không nên xem hai tin nhắn kia, sau đó cho dãy số đó vào sổ đen, nhưng anh vẫn nhịn không được đánh vài chữ, khó khăn bấm nút trả lời.

[Hiện nay tôi không ở thành phố T, có chuyện gì, chờ tôi về rồi nói sau.]

Di động im lặng thật lâu, mới nhận được một tin nhắn khác.

[From J:

Được, anh chờ em, anh yêu em.]

Nghiêm Dương xóa tin nhắn này đi, chưa xót nhắm hai mắt lại, cười cười tự giễu.

Nhâm Lê nhìn động tác của Nghiêm Dương phản chiếu trên kính thủy tinh, nhú mày.

A Dương, tin nhắn này, rốt cuộc là đến từ ai? Vì sao, lại khiến anh bị thương như thế...

Lắc lư một đường, cuối cùng cũng đến trạm cuối, Thích Vũ khẩn cấp nhảy xuống xe, tháo tai nghe xuống, đuổi đuổi thân mình.

“Ngồi xe này quả thực là mệt chết người, trách không được bọn họ không thích ra ngoài...”

Một câu này của Thích Vũ khiến Nhâm Lê đang uống nước liền phun ra, cảm thấy chẳng lẽ nhà họ Thích luôn luôn lánh đời là bởi vì không thích ngồi xe?

Nghiêm Dương nhìn quanh bốn phía, tốt lắm, nơi này ngoại trừ trạm điều hành mấy chiếc xe thô sơ đến mức không thể thô sơ hơn ra thì không có gì cả, thậm chí ngay cả lái xe cũng lái xe đi rồi.

“Nơi này... sao lại... hoang vu như thế...”

Nhâm Lê bắt tri bắt giác nói ra.

Thích Vũ cười, để lộ ra răng nanh trắng bóng, buồn bã nói:

“Bởi vì nơi này có chuyện ma quái...”

Nhâm Lê rùng mình.

“Chuyện ma quái ở nhà họ Thích? Ai tin chứ.”

Thích Vũ trừng mắt, vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi nói nơi này là nhà họ Thích lúc nào chứ?”

Nhâm Lê hít sâu một hơi, thầm nghĩ ngàn vạn lần không thể nổi giận với một đứa trẻ.

“Em gái à, tôi nghĩ em đừng nói đùa nữa, nhanh đưa bọn tôi đến nhà em đi, được không?”

Thích Vũ vẻ mặt chán ghét.

“Anh nói ai là em gái chứ? Anh có lớn hơn tôi bao nhiêu đâu, anh là một tiểu thụ.”

Nhâm Lê hai mắt khê đảo.

“Cô cô cô cô...”

Cái miệng của Thích Vũ vẫn không buông tha cho người khác.

“Cô cái gì mà cô, anh là một tiểu thụ, vạn năm thụ.”

Sau đó lại quay đầu nói với Nghiêm Dương:

“Anh đã thượng vợ của anh rồi hay là chưa?”

Nghiêm Dương đang ghen cười ghen đến đau bụng, nghe được lời nói của Thích Vũ, nghi hoặc ‘Ừ?’ một tiếng.

Thích Vũ liếc mắt xem thường.

“Nơi này thật sự có quỷ, nếu muốn đến nhà họ Thích nhất định phải siêu độ được quỷ.”

Nhâm Lê quyết định không tính toán với cô nhóc Thích Vũ này, cười lạnh.

“Đến nhà họ Thích cũng không có quy định đó đi?”

Thích Vũ bày ra vẻ vô lại không hợp tuổi.

“Tôi nói có là có, các người có làm hay không, nếu không thì cút đi.”

Nhâm Lê giận sôi lên cũng không có cách nào đối phó với Thích Vũ, chỉ có thể ngậm nguyền rửa cô trong lòng.

“Bà cô, chúng tôi cần phải làm gì?”

Thích Vũ mắt nhìn Nghiêm Dương, chỉ trạm điều hành đơn sơ kia.

“Chúng ta phải siêu độ, anh qua đi, tìm xem có xương cốt linh tinh gì đó không?”

“Vì sao lại là anh ấy, sao cô không tự mình đi đi...”

Nhâm Lê nhỏ giọng nói.

Thích Vũ hừ một tiếng, ý nói mình có nghe được, sau đó nhìn Nghiêm Dương bất đắc dĩ đi qua mới nói:

“Tôi là nữ, âm khí nặng. Chồng anh toàn thân đều là sát khí, thích hợp nhất, chẳng lẽ anh muốn đi?”

Nhâm Lê rút đầu, mấy thứ kia, loại chuyện này để cho người đàn ông có sát khí nặng đi làm thì tốt hơn...

Chưa đến năm phút trôi qua Nghiêm Dương đã quay lại, trên tay còn cầm một cái túi nhỏ màu đen.

“Tìm được rồi?”

Thích Vũ kinh ngạc nói.

“Ừ.”

Nghiêm Dương gật đầu, đưa cái gói cho Thích Vũ.

Thích Vũ mở ra nhìn, lại nhanh chóng đóng lại, trong mắt hiện lên chút hoang mang.

“Cái túi này từ đâu ra... Tôi nhớ lúc đầu đâu có đâu...”

Nghiêm Dương cười, cười đến mức Thích Vũ lạnh run cả người.

“Luôn mang theo người.”

Thích Vũ run rẩy, đưa cái gói cho Nhâm Lê, Nhâm Lê mắt nhìn thứ trong cái gói một chút, nhanh chóng trả lại cho Nghiêm Dương.

“Hiện tại có thể đưa chúng tôi đến nhà cô được chưa?”

Nghiêm Dương hỏi.

Thích Vũ gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

“Các người nhắm mắt lại.”

Nghiêm Dương đưa mắt nhìn Nhâm Lê, Nhâm Lê gật đầu, vì thế anh nhắm hai mắt lại.

Đó là một loại cảm giác thật kỳ diệu, bởi vì căn bản không có chút cảm giác nào, dù sao khi Thích Vũ nói một tiếng ‘Được rồi’, sau đó hai người mở mắt ra thì đã đi vào thế giới kia.

Đó là một thế giới toàn là trúc.

Chim chóc kêu vang, thỉnh thoảng lại có vài con thú nhỏ nhô đầu ra, tò mò nhìn vị khách từ xa, gió mát lướt qua, thổi đến mức khiến người ta có cảm giác lưỡi biếng.

Rừng trúc tía lớn như vậy chỉ có một con đường nhỏ xuyên qua, dọc một đường đi còn thấy được bên đường có không ít măng tre.

Những thứ đó đều rất cuốn hút người ta, nhưng khiến Nhâm Lê muốn mù cả hai mắt chính là, tất cả những cây trúc tía này đều có dấu hiệu sắp nở hoa.

61. Chương 61: Trúc Nở Hoa – 4

“Chuyện gì đây?”

Nhâm Lê khiếp sợ hỏi.

Chỉ có một hai gốc trúc sắp nở hoa thì không sao, nhưng thật nhiều gốc trúc đều có dấu hiệu nở hoa khiến cho người ta cảm thấy tuyệt đối bị chấn động.

Thích Vũ thở dài.

“Từ một tháng trước những gốc trúc tía này bắt đầu nở hoa trên diện rộng, không có chút dấu hiệu báo trước nào, mà các trưởng bối trong nhà không không giải thích được là có chuyện gì xảy ra.”

“Cô đi ra ngoài chính là vì việc này?”

Nghiêm Dương hỏi.

Thích Vũ gật gật đầu.

“Ừm. Trong nhà không tìm ra nguyên nhân cũng chỉ có thể đi cầu sự giúp đỡ ở bên ngoài. Đúng rồi, đưa cái gói kia cho tôi.”

Nghiêm Dương đưa cái gói cho Thích Vũ, Thích Vũ mở túi lấy hộp sọ bên trong ra.

Đúng vậy, thứ Nghiêm Dương tìm được trong trạm điều hành cũ nát kia chính là một cái sọ.

Thích Vũ đi vào rừng trúc, cũng ra hiệu bảo Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đi theo, Nhâm Lê chú ý đến hộp sọ Thích Vũ cầm trong hai tay.

Thích Vũ cầm sọ đi ở phía trước, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương hai người đi song song ở phía sau, dọc đường đi ngoại trừ tiếng niệm kinh văn của Thích Vũ thì không còn âm thanh nào khác. Cũng không biết đã đi bao lâu, hộp sọ trên tay Thích Vũ chảy ra chất lỏng màu đen, ngay khi chất lỏng màu đen kia sắp rơi lên tay của Thích Vũ cô liền ném cái sọ lên, tay Thích Vũ vẫn giữ nguyên trạng thái như đang cầm thứ gì đó, hộp sọ trôi nổi trong không trung cùng chất lỏng chảy xuống, tản ra một thứ mùi tanh tưởi.

Tốc độ niệm kinh văn của Thích Vũ càng lúc càng nhanh, một cơn gió lạnh thổi ra từ trong rừng trúc tía, gió lạnh qua rồi, hộp sọ ‘phụt’ một tiếng tan thành tro bụi.

“Phù.”

Thích Vũ lau mồ hôi trên đầu, bộ dáng thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại tịnh hóa ở chỗ này chứ?”

Nhâm Lê cau mày hỏi.

Rừng trúc tía của nhà họ Thích là thánh lâm, càng đi vào trong thì linh khí càng thuần khiết, toàn bộ rừng trúc này bao quanh nhà họ Thích, đám cao tăng đắc đạo cũng ở trung tâm của rừng trúc tía.

“Cô vốn định tìm ai để nhờ giúp đỡ?”

Nghiêm Dương đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan.

Thích Vũ sửng sốt, sau đó không được tự nhiên nói:

“Tôi tính đến nhà họ Phùng cầu một quả...”

Nhâm Lê vừa nghe liền cười.

“Cô muốn đi tìm Phùng Cổ Tuấn? Cô lại muốn đi tìm Phùng Cổ Tuấn sao?”

Thích Vũ đỏ mặt, có chút thẹn quá thành giận.

“Tôi chỉ là nghe nói cậu ta bói rất chuẩn, gốc trúc trong nhà chưa từng nở hoa trên diện rộng như vậy... Đây, này...”

“Lịch sử nhà họ Thích chưa từng xảy ra bao giờ?”

Nghiêm Dương tùy tiện hỏi.

Thích Vũ mắt nhìn Nghiêm Dương, lắc đầu.

Người này, luôn cho cô một loại cảm giác rất kỳ lạ. Giống như rất quen thuộc, hơn nữa đối với lời anh ta nói hay bất cứ chuyện gì đều không tự chủ được mà làm theo.

Nhâm Lê trầm tư.

“Chưa bao giờ xảy ra tình trạng trúc nở hoa à?”

“Những gốc trúc này đều có linh tính, trúc bên ngoài chỉ có mấy trăm năm tuổi, nhưng trúc ở trong này đã trên một ngàn năm tuổi, chúng sớm không chỉ đơn thuần là trúc, loại nở hoa này sao có thể bị những thứ thế tục nhiễm lên được.”

Thích Vũ bắt đầu kể nói.

Đường nhỏ giữa rừng trúc cuối cùng cũng thấy điểm cuối, nói điểm cuối, nhưng cũng chỉ là vào được tầng trúc thứ nhất mà thôi, toàn bộ nhà họ Thích xây theo hình chữ ‘Hồi’ (: Quay về), bên trong tầng trúc thứ hai mới là trung tâm nhà họ Thích, cũng là nơi được coi là cấm địa.

Nhâm Lê quan sát bốn phía, đây là lần đầu tiên cậu đến nhà họ Thích trong truyền thuyết, nói không tò mò là giả.

Nhà họ Thích giống như những lời đồn đại ở bên ngoài, cho người ta cảm giác thanh tịnh, trong không khí có một loại mùi hương hỗn hợp của mùi trúc và hương Phật.

Nhâm Lê lắc đầu, nơi như thế này, thật đúng là cho người ta cảm giác thể xác và tinh thần được gột rửa.

“Tôi đưa các anh đi tìm cha của tôi.”

Thích Vũ đi vào rừng trúc, liến giống như cá gặp nước, vui không kìm nén được.

Trên đường đi không thấy ai, phong cách nhà ở của nơi này cũng rất cổ xưa, toàn bộ kiến trúc không cao lắm ẩn giấu trong tầng trúc thứ hai, chỉ lộ ra đỉnh nhọn của tháp Phật.

“Cha, con đã về.”

Thích Vũ đi thẳng đến một căn nhà, vừa đi vừa gọi.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương vào nhà mới phát hiện trái ngược với phong cách cổ xưa bên ngoài, bên trong lại theo phong cách mười phần hiện đại, cấu trúc bên trong không hề khác khách sạn là mấy.

Thích Vũ chạy đến bên bàn nhấc ấm nước rót vào miệng, không hề có phong thái của một thực nữ. Cho đến khi Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương tiến vào theo, một người đàn ông trung niên ở trong phòng xấu hổ khụ một tiếng cô mới buông ấm trà xuống.

“Con chính là Tiểu Lê.”

Người đàn ông dùng câu khẳng định, ánh mắt ông nhìn về phía Nhâm Lê tràn ngập hoài niệm.

Nhâm Lê gật gù đầu, thấp thỏm nhìn người đàn ông trung niên trước mắt.

Người đàn ông trung niên cười cười.

“Con không cần phải sợ, lại nói, ta vẫn là cậu của con mà.”

Lúc này ngay cả Thích Vũ cũng hơi kinh dị nhìn Nhâm Lê.

“Cái gì?! Cha là cậu của anh ta? Vậy anh ta chính là anh của con?”

Ánh mắt của người đàn ông trung niên mang theo chút trách cứ nhìn Thích Vũ.

“Sao giờ vẫn còn thô lỗ như vậy? Tiểu Lê là con trai của bác con, tất nhiên là anh của con.”

Thích Vũ lè lưỡi, ánh mắt nhìn Nhâm Lê tràn ngập tò mò.

Người đàn ông trung niên lại nhìn Nhâm Lê, phiền muộn nói:

“Thành thực mà nói, từ sau khi cha con bắt cóc mẹ con cậu vẫn chưa từng được gặp lại chị.”

Nhâm Lê đau đầu, không biết nên nói cái gì cho phải.

Người đàn ông trung niên cười cười, nhún nhún nói không nên lời.

“Con không cần khách sáo, nơi này cũng là nhà của con.”

Nhâm Lê há miệng thở dốc, nhỏ giọng gọi:

“Cậu...”

Người đàn ông trung niên nghe xong lời gọi của Nhâm Lê thì mắt hơi lóe lên.

“Cậu vốn nghĩ cả đời sẽ không nghe được một tiếng ‘cậu’ này...”

Nhâm Lê cười cười xấu hổ, cậu không biết phải đối mặt như thế nào với vị thân nhân chưa từng gặp trước mắt này.

“Vị này chính là...?”

Người đàn ông trung niên giống như là hiểu sự xấu hổ của Nhâm Lê, liền chuyển đề tài từ Nhâm Lê sang Nghiêm Dương đứng ở bên cạnh.

“Nghiêm Dương.”

Nghiêm Dương báo tên của mình.

Người đàn ông trung niên gật đầu.

“Thích Quân.”

Hai người kia dường như đơn giản chỉ là trao đổi tên, giữa bọn họ có cảm giác trưởng thành hơn, khiến cho người ta cảm thấy bọn họ đồng trang lứa.

“Đúng rồi, sao hai người lại gặp được Thích Vũ?”

Thích Quân biết con gái yêu của mình lén trốn ra ngoài muốn đi tìm gặp Phùng Cổ Tuấn, nhưng ông không rõ vì sao Thích Vũ lại mang theo Nhâm Lê và Nghiêm Dương về cùng.

“Gặp được, bọn họ nói có chuyện quan trọng, liền mang bọn họ về đây.”

Thích Vũ nhún vai, cầm một miếng điểm tâm lên cắn một miếng.

“Được rồi được rồi, con đi xuống trước đi.”

Thích Quân nhìn con gái mình liền đau đầu đau lòng đau toàn thân, khoát tay ý bảo Thích Vũ rời khỏi đây.

Thích Vũ giống như đã quen với kiểu vậy thì đến đuổi thì đi của Thích Quân, ‘ưm’ một tiếng liền bụng đĩa điểm tâm đi ta ngoài, lúc đi ngang qua Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương cũng không tỏ vẻ gì.

Nhâm Lê đột nhiên cảm thấy, có lời đồn nói người nhà họ Thích tình cảm thừa mả, xem ra là đúng.

“Con bé còn quá nhỏ, không hiểu chuyện.”

Thích Quân nhìn hướng Thích Vũ rời đi, cười tủm tỉm nói với Nhâm Lê và Nghiêm Dương.

“Thích Vũ, rất tốt.”

Nhâm Lê nói.

Thích Quân mỉm cười, không biểu lộ gì cả.

“Hai người đến đây là có chuyện gì?”

“Xá lợi, chúng tôi đến cầu một viên xá lợi.”

Lần này là Nghiêm Dương mở miệng.

“Muốn xá lợi làm gì?”

Thích Quân rõ ràng không ngờ Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đến là để cầu xá lợi.

“Cậu có biết Anh Thi Đạo không? Có người nói cho chúng con biết, muốn phong ấn Anh Thi Đạo nhất định phải có xá lợi.”

Nhâm Lê cũng không nói ra tên của bà nội Nghiêm Dương, cậu ả ả cảm giác được bà nội rất đặc biệt.

Thích Quân trầm tư, sau đó nói:

“Nhà họ Thích đương nhiên là có một ít xá lợi, nhưng không thể phá quy củ, nếu các con muốn lấy được xá lợi cần hoàn thành được một yêu cầu.”

“Là cái gì?”

Nhâm Lê hỏi.

Thích Quân cười cười mang theo chút áy náy.

“Cậu cũng không biết, xá lợi được thờ phụng ở trong tháp Phật, yêu cầu các con cần hoàn thành phải do các vị trưởng bối quyết định.”

Ở nhà họ Thích, các vị cao tăng đắc đạo không biết đã sống được bao nhiêu năm thường gọi là ‘Trưởng bối’.

“Rất khó sao?”

Nhâm Lê nghiêng đầu mở to mắt nhìn.

Thích Quân ‘phì’ một tiếng bật cười, trong giọng nói tràn ngập ý cười:

“Sẽ không quá khó, nếu như khó thì không cần làm nữa, cậu sẽ đi trộm cho các con một cái.”

Cho nên nói, có đôi khi giả bộ non nớt đáng yêu sẽ mang đến những thu hoạch ngoài ý muốn.

“Được rồi, các con tự đi dạo chơi chút đi, cậu đi hỏi về xá lợi cho con.”

Thích Quân ra ngoài cửa gọi một người đến.

“Cậu ta tên là Thước Tuyền, mấy ngày các con ở nhà họ Thích hãy để cậu ta tới chăm sóc đi.”

Nhâm Lê đưa ánh mắt tò mò nhìn thanh niên toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương kia, trẻ con được nhà họ Thích nhận nuôi, đều mang họ Thước.

62. Chương 62: Trúc Nở Hoa – 5

Thước Tuyền đưa Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đến trước một căn phòng ở một góc gần nhà chính, gian phòng thấp bé phía trên có khắc đầy kinh văn.

Đó không phải là chữ Hán, thật lâu về sau, Thích Vũ nói cho Nhâm Lê biết đó là chữ Tạng, do Thích Quân tự tay khắc lên.

Thước Tuyền sau khi đưa hai người vào nhà cũng không rời đi, mà đứng ở cửa, lưng đứng thẳng tắp.

“Anh không vào nhà sao?”

Nhâm Lê tò mò hỏi.

Thước Tuyền lắc lắc đầu.

“Đây là nơi tiểu thư Vân từng ở.”

Nhâm Lê trầm mặc, tiểu thư Vân, Thích Vân, mẹ của cậu.

Nghiêm Dương không biết tiểu thư Vân là ai, nhưng anh nhìn vẻ mặt của Nhâm Lê cũng có thể đoán ra vài phần, anh đến bên cạnh Nhâm Lê xoa xoa đầu cậu.

“Ngây ra gì chứ, không nhìn qua nơi bà từng sống sao?”

Chữ bà này chỉ ai, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nhâm Lê cười cười, sau đó nói với Thước Tuyền đứng ở ngoài cửa:

“Vào đi, tôi nghĩ... mẹ tôi sẽ không để ý đâu.”

Thước Tuyền hơi do dự, nhưng vẫn đi vào.

“Anh đã từng gặp mẹ của tôi chưa?”

Nhâm Lê không nhìn ra tuổi của Thước Tuyền, không chắc chắn được anh ta đã từng gặp mẹ của mình chưa.

Thước Tuyền lắc đầu.

“Tuy rằng tôi chưa từng gặp tiểu thư Vân, nhưng cô ấy là người tốt.”

“Chưa từng gặp sao...”

Nhâm Lê hơi phiền muộn nói.

Thước Tuyền đưa mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay Nghiêm Dương, lại cẩn thận nhìn sang Nhâm Lê.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương hỏi, anh cảm giác được Thước Tuyền đang muốn hỏi điều gì đó.

“Hai người... ở cùng nhau sao? Ý tôi là...”

Thước Tuyền hơi đỏ mặt nói.

Nghiêm Dương cười cười, không trả lời Thước Tuyền, mà ôm lấy Nhâm Lê hôn một cái, sau đó lại nhìn Thước Tuyền, trong ánh mắt tràn ngập trên tức.

Mặt Thước Tuyền như sắp chích được máu, cực kỳ kích động nói quanh co hai câu với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương rồi chạy trốn chết.

Nhâm Lê buồn cười Nghiêm Dương.

“Thước Tuyền này so với ấn tượng ban đầu thì dễ ở chung hơn nhiều.”

Nghiêm Dương cười tùm tùm tùy tiện kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống.

“Khung cảnh của nơi này không tệ, rất thích hợp để dưỡng lão.”

Nhâm Lê cũng ngồi xuống, dựa vào bàn bát tiên thưởng thức một chén trà nhỏ.

“Đến nơi này để dưỡng lão, xa xỉ quá đấy.”

So với căn phòng của Thích Quân, phong cách của căn phòng này rõ ràng là cổ xưa hơn nhiều, chỗ nào cũng lộ ra hơi thở cổ kính.

“Xa xỉ? Có sao?”

Nghiêm Dương nhắc ấm trà lên rót vào trong chén, không biết có phải là có người cố ý chuẩn bị không, trong ấm trà không chỉ có nước mà độ ấm cũng rất vừa phải.

“A.”

Nhâm Lê cất cái chén đang đùa nghịch trong tay, ngẩng đầu lên.

“Thực ra cũng không xa xỉ, cứ như vậy đi, bằng không sau này chúng ta đến đây dưỡng lão?”

Nghiêm Dương tỏ vẻ hứng thú nhìn Nhâm Lê.

“Tiểu Lê, em đây là đang tính chuyện vài chục năm sau của chúng ta sao?”

Nhâm Lê thành thật nói:

“Đúng vậy, em đã tính hết rồi. Sau này chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc, sau đó nuôi hai con chó, cũng có thể nhận nuôi vài đứa trẻ, hoặc là chúng ta mở một cô nhi viện?”

Nghiêm Dương nghe kế hoạch của Nhâm Lê mà dở khóc dở cười, đang muốn trả lời chợt nghe thấy tiếng Thích Vũ hô to gọi nhỏ ở bên ngoài.

Nhâm Lê bĩu môi oán giận một câu, sau đó không tình nguyện đứng lên ra mở cửa cho đại tiểu thư.

Thích Vũ ôm một đồng ống trúc đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Nhâm Lê mở cửa, nhanh chóng đưa hết đồng đồ trong ngực cho Nhâm Lê, Nhâm Lê nhất thời trở tay không kịp liền nhận lấy, về mặt cầu xin chuyển đồng ống trúc kia vào phòng.

“Chuẩn bị làm gì đây?”

Nghiêm Dương nhìn đồng ống trúc với số lượng lớn kia kinh ngạc hỏi.

“Nấu cơm, tôi mời hai người ăn.”

Thích Vũ ra hiệu ý bảo Nhâm Lê đặt ống trúc ở trên bàn.

“Là em muốn tự làm hay là...?”

Nhâm Lê thông minh sâu sắc đã nhận ra một chút không bình thường.

Thích Vũ kỳ quái liếc mắt nhìn Nhâm Lê một cái.

“Tất nhiên là hai người làm, chẳng lẽ hai người muốn ăn không muốn làm?”

Nhâm Lê , nghĩ thầm chẳng lẽ em đến nhà người khác làm khách cũng tự mình xuống bếp nấu cơm ăn sao?

“Ai nha nha, anh xem, cũng sắp giữa trưa rồi, nhanh nhanh đi làm đi.”

Nhâm Lê có thể xác định, Thích Vũ nhất định là cố ý!

“Tiểu Lê, thực ra dùng ống trúc để nấu cơm ăn cũng ngon lắm.”

Nghiêm Dương nhìn gương mặt đau khổ của Nhâm Lê, nhin không được muốn đùa một chút.

Bé con này lại ngốc ngếch tin rằng mình thật sự phải động tay mới có cơm ăn, chẳng lẽ em ấy không nhìn ra rằng ống trúc mang đến này chưa chắc đã đúng là loại ống trúc dùng để nấu cơm sao?

Nhưng Thích Vũ ngược lại kinh ngạc đưa mắt nhìn Nghiêm Dương, thành phố T ở phương bắc, việc dùng ống trúc để nấu cơm ở phương bắc không hề phổ biến.

“Em cũng từng nếm thử thứ đó rồi.”

Nhâm Lê vẫn đeo khuôn mặt đau khổ, không chút động lòng vì đồ ăn ngon.

“Thích Vũ, con lại nghịch ngợm.”

Thích Quân đi từ ngoài phòng vào, trên tay bưng một mâm cơm lam.

Thích Vũ thè lưỡi, cười hắc hắc hai tiếng.

Nhâm Lê thế mới biết rằng mình bị đùa giỡn, nghe rằng nhếch miệng nhảy qua bóp cổ Nghiêm Dương.

Thích Quân đặt cơm lam lên bàn, cười nói:

“Đây là của nhà làm, nguyên liệu lấy tại chỗ, hàng thật chính cống.”

Nhâm Lê nhìn cái mâm kia, mâm cũng được làm bằng trúc, phía trên bày bảy tám ống trúc còn tỏa ra hơi nóng.

Mấy ống trúc này thô to hơn mấy ống trúc Thích Vũ mang đến một vòng, ống trúc đã bị cháy đen, nhìn không ra màu sắc nguyên bản.

Thích Quân lấy ba chiếc thìa gỗ, dọn ra.

“Tới nơi này mà không ăn cơm lam, là đến vô ích.”

Thích Quân cười đặt cơm lam ở trước mặt hai người.

“Đây là món cơm thôn quê, cậu cố ý kêu người làm cho các con, phải biết là mấy vị trưởng bối trong nhà không thích sát sinh đâu.”

Nhâm Lê nhìn cơm lam trước mắt, ống trúc đã bị phá gần như hoàn toàn, chỉ bóc nhẹ ra đã có thể ăn được, mùi cơm lam thơm ngát tỏa ra bốn phía, khiến Nhâm Lê không nhịn được mà khụt khịt mũi.

“Cậu không ăn sao?”

Nhâm Lê thấy chỉ có ba cái thìa gỗ, hỏi.

Nghiêm Dương cũng đứng dậy đẩy cái ghế bên cạnh ra, không nói gì mời Thích Quân.

“Cậu không ăn cái này, cậu đi về trước, các con ăn xong thì đến chỗ cậu một chuyến, phỏng chừng khi đó thử thách cũng được các vị trưởng bối định ra xong rồi.”

Thích Quân khoát tay, từ chối lời mời của Nghiêm Dương.

“Được rồi được rồi, ba người nhanh nhanh lên.”

Thích Vũ nhìn cơm lam đã muốn chảy nước miếng ba thước, chờ Thích Quân đi rồi sẽ lao vào ăn ngay.

Thích Quân không khỏi liếc mắt nhìn con gái nhà mình một cái, rồi cười cười với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, sau đó rời đi.

“A, tự mình ăn đi, tôi không mời nhé.”

Thích Vũ nói xong, liền vội vã lật một ống cơm lam, cầm thìa gỗ lên ăn.

Nghiêm Dương mang theo chút đùa giỡn nói với Nhâm Lê:

“Bảo bối, cần anh giúp không?”

Nhâm Lê lừ mắt xem thường nhìn Nghiêm Dương, cúi đầu tự lật một ống cơm lam cho mình.

Vừa lật lớp trúc ra, hương thơm liền đập vào mặt, ngoài mùi thơm ra màu sắc của cơm cũng rất đẹp, gạo nếp nở đều, những món ăn thôn quê không biết tên xếp đều bốn phía, khiến người ta nhịn không được muốn một miếng ăn hết.

Nhâm Lê cầm thìa gỗ nhỏ xúc cơm, chậm rãi đưa vào trong miệng.

Cậu và Y An từng nếm qua một lần thứ gọi là cơm lam chính cống, dựa theo trí nhớ thì nhà hàng kia viết trên tờ quảng cáo là ống trúc xanh tươi, cơm tương vàng, hương thơm bốc lên, cho vào miệng ăn thấy dẻo mềm, nhưng so sánh với cơm lam đang ăn này, hương vị của nhà hàng kia không chỉ kém một bậc.

Cơm mềm mà không nát, thịt xốp mà không rữa.

Cơm màu trắng, nhưng lại chứa đầy vị thịt, khi cậu nuốt miếng cơm này, trong miệng còn lưu lại mùi trúc thơm ngát.

“Ăn ngon thật.”

Nhâm Lê nhịn không được khen ngợi.

Nghiêm Dương gật gật đầu.

“Vị thịt cùng hương trúc hòa quyện, lại không hề chọi nhau, cái này làm như thế nào vậy? Trước kia khi chấp hành nhiệm vụ tình cờ cũng được nếm qua ở một nhà người dân tộc Thái một lần, nhưng hương vị cũng không ngon như cái này.”

Thích Vũ nuốt một miếng cơm xuống.

“Dương nhiên không thể ngon bằng nhà tôi, phương pháp của nhà tôi là bí truyền nhé. Cơm này không chỉ có ăn ngon, còn có thể tịnh hóa tạp chất trong cơ thể. Mùi không quá rõ ràng, nhưng những món thuốc bên trong ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ đó nha.”

Thích Vũ bày ra bộ dáng tự hào vì hương vị quê nhà, Nhâm Lê nhìn mà không nhịn được muốn cười.

“Thật sự? Thần kỳ như thế?”

Nhâm Lê chớp chớp mắt mấy cái, phối hợp với bộ dáng của Thích Vũ.

“Lén nói cho hai anh biết, ống trúc hôm nay là cha lấy từ trong viện ra đó, cái gọi là món ăn thôn quê cũng là nuôi trồng ở trong viện, cơm là cha tự mình làm, hừ hừ.”

Cơm lam của nhà họ Thích rất ngon, nhưng Thích Vũ tất nhiên là không thấy hiếm lạ, cũng chỉ có món cơm Thích Quân tự làm mới khiến cô nhỏ nước miếng ba thước.

Nhâm Lê nghe xong mấy lời Thích Vũ nói, đầu đầy hắc tuyến.

Trong viện chính là bên trong chữ ‘Hồi’, Thích Quân đi vào trong viện trộm ống trúc cùng mấy món ăn thôn quê, đây cũng quá...không thể tin nổi đi.

63. Chương 63: Trúc Nở Hoa – 6

Ba người sau khi ăn xong đều miễn cưỡng tựa lên ghế, cái bụng căng tròn không muốn động đậy.

Không có cách nào, cơm lam này ăn thật sự là quá ngon.

Cho đến khi một cô bé buộc tóc đuôi ngựa từ bên ngoài chạy vào mang theo đôi mắt trông mong nhìn ba người, Nhâm Lê mới đột nhiên nhớ tới hình như cậu đã nói cơm nước xong thì qua bên kia tìm cậu.

Quả nhiên, cô bé kéo kéo vạt áo Thích Vũ.

“Chị Vũ, chú bảo chị đưa các anh qua đó.”

Thích Vũ cười cười ôm cô bé lên, đặt trên đùi.

“Không vội, nghỉ ngơi một lát rồi đi.”

Cô bé nắm chặt tay, sợ hãi ngồi trong lòng Thích Vũ đối diện với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

Đại khái bởi vì có Hi Hi, Nhâm Lê có tình cảm rất tốt với trẻ con.

“Em gái, váy của em thật đẹp, em tên là gì?”

“Em là Thích Tình.”

Thích Tình rõ ràng là cũng rất thích anh trai xinh đẹp trước mặt này.

“Ha ha, Tình Tình thật ngoan.”

Nhâm Lê cười nói với Thích Tình.

“Anh, chú gọi các anh qua đó...”

Thích Tình ngọ ngoạy trong lòng Thích Vũ, rõ ràng vẫn chưa quên ‘nhiệm vụ’ của cô bé.

“Được được, đợi bọn anh thu dọn mấy thứ này rồi đi qua được không?”

Nhâm Lê đứng dậy vươn vai, chỉ vào ống trúc trên bàn cùng mấy ống trúc ở bên cạnh.

“Không cần, sẽ có người đến thu dọn... Các anh đi cùng Thích Tình sang bên đó trước đi.”

Thích Tình nghiêng đầu, chăm chú nhìn Nhâm Lê.

Nghiêm Dương cũng đứng lên, chuẩn bị cùng Nhâm Lê đi sang chỗ Thích Quân.

Thích Vũ thấy hai người đều đứng lên, bĩu môi thả Thích Tình xuống dưới, cầm một ống trúc trên bàn nói với Thích Tình:

“Thích Tình em ở lại trông chỗ này, đợi lát nữa kêu bọn họ đừng lấy mấy ống trúc của chị đi.”

Thích Tình nghe xong lời Thích Vũ nói liền kéo một cái ghế ra ngoan ngoãn ngồi lên, gật đầu.

“Em sẽ.”

Lúc ra ngoài cửa, giọng nói mềm nhẹ của Thích Tình truyền ra.

“Lòng ta lo lắng, giấc mộng nhớ về người, chuyện cũ ngày xưa, dấu vết trong linh hồn hướng về người...”

“Con bé đang nói cái gì?”

Nghiêm Dương nghe một cô bé nói ra những lời ‘thâm ảo’, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất lạ.

Ánh mắt Thích Vũ mang theo thâm ý nhìn Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê.

“Nó tên là Thích Tình.”

“Tên cô bé có nghĩa là gì?”

Nhâm Lê hỏi.

Tên tự của người nhà họ Thích bình thường đều có một tầng thâm ý, giống như tên bà nội của Nghiêm Dương là Thích Như Thủy, chính là lấy trong ý ‘Thiện như nước, quân tử hành sự mưu thủy’. Hoặc là đôi chị em Thích Quân và Thích Vân, ý nghĩa trong tên chính là ‘Vạn vật trong trời đất vĩnh viễn tuân theo người, mặt trời mọc lặn tuần hoàn cũng là vì người’.

“Tình sao, đứa bé kia từng vượt qua tình kiếp thôi.”

Thích Vũ thờ ơ nói ra hàm nghĩa trong tên của Thích Tình, Nhâm Lê nghe vào mà thấy tỉnh tỉnh mê mê.

“Ha, dù sao hai anh cũng không cần nhớ kỹ lời nói của nhóc kia, cho dù kia là một món quà nho nhỏ của con bé tặng hai người đi.”

“Tên của em thì có hàm nghĩa gì?”

Nghiêm Dương hỏi.

Thích Vũ rẽ sang, phía trước chính là nơi ở của Thích Quân.

“Vũ? Anh có thể hiểu theo ý là ‘bay lên’. Tôi không vào đâu, tự các anh đi đi thôi.”

“Không phải cậu bảo chúng ta cùng đi qua đó sao...”

Nhâm Lê đau đầu nói.

“Ai thèm để ý ông ấy chứ, các anh tự mình đi đi, tôi còn có chút việc, đi trước.”

Thích Vũ đưa ánh mắt chán ghét nhìn về nơi của Thích Quân, không đợi Nhâm Lê phản ứng đã xoay người bỏ đi.

“Đây là loại tình huống gì chứ...”

Nhâm Lê trợn mắt há miệng nhìn theo hướng Thích Vũ rời đi, chỉ cảm thấy đầu càng đau hơn.

Sớm đã biết tính tình của đại tiểu thư nhà họ Thích cổ quái, tích cách mạnh mẽ, cả người toàn lệ khí, nhưng không ngờ tính tình cô em họ này còn cổ quái bất thường, một giây trước còn vui vẻ hồn hởi, một giây sau đã trở mặt chạy lấy người.

“Không phải là anh hỏi sai rồi chứ...”

Nghiêm Dương do dự nói.

Nhâm Lê đỡ trán.

“Mặc kệ cô bé này có vấn đề gì, dù sao nơi này cũng là nhà cô ấy, cô ấy muốn làm gì thì cứ làm đi, đi thôi đi thôi, chúng ta đi vào tìm cậu.”

Nghiêm Dương nhún nhún vai, tỏ vẻ đồng ý, cùng Nhâm Lê đi đến nơi ở của Thích Quân.

Hai người vào cửa liền nhìn thấy Thích Quân cau mày đứng ở bên cửa sổ, trong tay không tự giác xoay xoay một quả cầu tròn.

“Các con tới rồi.”

Thích Quân mỉm cười với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, đưa tay cất quả cầu vào trong túi.

“Ai, lần này không chừng cậu phải thật sự đi giúp các con trộm xá lợi.”

Thích Quân lắc đầu, người rõ ràng đã bốn năm mươi tuổi lại bày bộ dáng ưu sầu của thiếu niên.

“Thử thách của chúng con là gì?”

Nhâm Lê hỏi.

“Trưởng bối muốn các con điều tra nguyên nhân trúc tía nở hoa, đều do cậu bắt mất con gà rừng của ông ấy.”

Thích Quân tỏ vẻ hối hận không thôi.

“Chỉ là như vậy sao?”

Nhâm Lê cười cười, nếu nói rõ như vậy, cậu thật đã có cách giải quyết.

Thích Quân bày ra vẻ mặt bi thảm.

“Không sao, các con cứ chơi ở đây vài ngày, cậu đi trộm cho hai đứa một viên xá lợi ra.”

Nhâm Lê cười mở to hai mắt.

“Cậu đừng xem thường con, nếu đã nói rõ như vậy con cũng có vài cách.”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê vẽ vòng tròn trên mặt đất, giữa vòng tròn là một nhánh trúc.

“Vì sao em phải phiền phức đi vẽ vòng tròn chứ? Chẳng lẽ em không có la bàn hay cái gì đó sao?”

Nghiêm Dương buồn bực nói.

“Em đây không ai thương cũng không ai yêu, nào có thứ gì như thế chứ. La bàn của Phùng Cổ Tuấn là bảo vật do tổ tiên nhà họ Phùng truyền lại đấy.”

Nhâm Lê đánh giá hình vẽ của mình trên đất, ừm, rất tròn.

Nghiêm Dương cười lưu manh.

“Sao lại không có ai yêu? Hừm? Không phải là có chồng em thương em sao?”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn Nghiêm Dương, đứng lên vỗ vỗ tay.

“Được rồi.”

“Em chuẩn bị mấy thứ thần thần bí bí thế này định làm như nào đây?”

Nhâm Lê mở to hai mắt.

“Thiên thời địa lợi nhân hòa đều hội đủ, khẳng định có thể bói được.”

“A? Là thế nào vậy?”

Nhâm Lê chỉ chỉ trời, có thể là vì nhà họ Thích rời xa phạm trần, sắc trời đặc biệt sáng rõ, ‘Thiên thời’.

Nhâm Lê lại chỉ chỉ rừng trúc xung quanh.

“Đây là địa lợi.”

Cuối cùng, Nhâm Lê cười chỉ chỉ vào mình.

“Nhân hòa.”

Nghiêm Dương dựa vào một cây trúc, cười nhìn Nhâm Lê ở dưới nắng, tâm tình đột nhiên cảm thấy thật sáng sủa.

“Hắc hắc.”

Nhâm Lê gãi đầu, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Em bắt đầu đây.”

Nhâm Lê bước vào trong vòng tròn, đi đến bên cạnh gốc trúc ở giữa, sau đó đưa tay đặt lên ngọn của cây trúc.

Trúc này chỉ là một gốc trúc nhỏ, cũng là một trong số ít những gốc trúc trong rừng không nở hoa.

Nhâm Lê sau khi lặng im đặt tay lên ngọn trúc cũng không có động tác gì khác, giống như một bộ hình ảnh đang chuyển động thì dừng lại, xinh đẹp mà không thực.

Nghiêm Dương đột nhiên có loại cảm giác khoảng cách giữa mình và Nhâm Lê thật xa xôi, giống như chỉ cần buông tay ra thì Nhâm Lê sẽ biến mất không thấy đâu.

Không biết qua bao lâu, Nhâm Lê gương mặt trắng bệch nghiêm nghị khó khăn đi ra khỏi vòng tròn, Nghiêm Dương nhanh chóng chạy đến đỡ lấy cậu, mà tốc độ héo tàn của gốc trúc kia dùng mắt thường có thể thấy được, cuối cùng chỉ còn lại một gốc trúc héo vàng.

“Sao rồi?”

Nghiêm Dương đợi đến khi Nhâm Lê khôi phục không tệ rồi, mới hỏi.

Sắc mặt Nhâm Lê phức tạp, thật lâu sau mới bật ra mấy chữ ‘Anh Thi Đạo’.

“Hình ảnh em nhìn thấy rất giống với hình ảnh chúng ta nhìn thấy ở trong bệnh viện ngày ấy, xem ra trúc nhà họ Thích nở hoa, nguyên nhân chính là vì ‘Anh Thi Đạo’.”

“Nhưng mà...”

Nghiêm Dương ngừng lại một chút.

“Thích Vũ nói hai mươi bảy năm trước trúc tía không hề có dấu hiệu nở hoa.”

Nhâm Lê cau mày tự hỏi vấn đề này.

“Chẳng lẽ... không chỉ là Anh Thi Đạo?”

“Anh Thi Đạo và Hoàng Tuyền thông nhau... Các em có định nghĩa như thế nào về Hoàng Tuyền?”

Nghiêm Dương có chút trầm ngâm.

“Định nghĩa về Hoàng Tuyền?”

Nhâm Lê hơi sững sốt.

“Hoàng Tuyền chính là Hoàng Tuyền thôi... Mà, chuyện Anh Thi Đạo và Hoàng Tuyền thông nhau cũng chỉ là truyền thuyết, không thể xác định được.”

“Anh nghĩ, chúng ta phải đi điều tra xem Hoàng Tuyền là gì.”

Nghiêm Dương nói.

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Trong Tàng Thư Các của nhà họ Thích có rất nhiều bản ghi chép, bằng không ngày mai chúng ta đến hỏi cậu xem, nhưng mà Tàng Thư Các ở trong viện... không biết chúng ta có thể đi vào hay không.”

Nghiêm Dương cười cười, ôm thắt lưng Nhâm Lê.

“Đừng lo lắng, nhất định sẽ vào được thôi.”

Nhâm Lê miễn cưỡng ngáp một cái, có chút mệt mỏi.

“Quay về ngủ nhé, được không?”

Nghiêm Dương nói.

“Ừm...”

Bói toán là loại hình hao phí tinh thần lực nhất, Nhâm Lê tuy rằng tinh thần lực không kém, nhưng so ra vẫn kém loại trời sinh được kế thừa tinh thần lực vượt trội như Phùng Cổ Tuấn, lúc này đã có vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

Nghiêm Dương mỉm cười cưng chiều.

“Để chồng công em.”

Nhâm Lê cũng không từ chối, miễn cưỡng dựa vào lưng Nghiêm Dương.

Nhâm Lê từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận nhiệt độ của thân thể mạnh mẽ tràn ngập sức sống phía dưới tản ra, bất tri bất giác liền ngủ mất...

64. Chương 64: Trúc Nở Hoa – 7

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đến tìm thì Thích Quân đang đọc sách.

Thích Quân sau khi nghe được ý định của hai người, ngẫm nghĩ, nói:

“Tiểu Lê con không phải là không biết quy củ của nhà họ Thích, con muốn đi thì đi cũng được... Nhưng mà...”

Nhâm Lê cũng biết yêu cầu của mình khiến cho Thích Quân khó xử, cậu đưa vẻ mặt đau khổ nhìn sang Nghiêm Dương, Nghiêm Dương cười yếu ớt gật đầu.

“Cậu, thực ra A Dương... Ừm... Bà nội của A Dương cũng là người nhà họ Thích.”

Thích Quân rõ ràng là không ngờ Nghiêm Dương cả người tản ra sát khí như thế lại là con cháu của nhà họ Thích, kỳ quái hỏi:

“Bà cậu tên là gì?”

“Thích Như Thủy.”

Nghiêm Dương đáp.

Thích Quân ‘a’ một tiếng, kinh ngạc nhìn Nghiêm Dương, trong ánh mắt tràn ngập phức tạp, thật lâu sau mới mở miệng.

“Hai đứa... Đi theo ta.”

Đường nhỏ giữa rừng trúc rất yên tĩnh, đại khái bởi vì đang là sáng sớm, xa xa còn tản ra một lớp sương mù mỏng manh.

Người đi lại cũng không nhiều, nhưng khi bọn họ nhìn thấy ba người Thích Quân đều dừng chân tặng bọn họ nụ cười thân mật, thỉnh thoảng còn có mấy cô gái trẻ tuổi mặc trang phục dân tộc thiểu số cười khanh khách, trong đó một người còn can đảm xông lên tặng cho Nhâm Lê một bó hoa.

Nhâm Lê xấu hổ nhìn bó hoa trước mắt, nhận không được không nhận cũng không được, chỉ có thể liếc nhìn Thích Quân cầu xin sự giúp đỡ.

Ai ngờ Thích Quân ở bên cạnh không làm gì cả, trong mắt còn đầy vẻ trêu tức.

Nhâm Lê lại nhìn về phía Nghiêm Dương, Nghiêm Dương nhìn cậu nhú nhú mi, sau đó ôm lấy thắt lưng cậu rồi hôn môi.

Xa xa lập tức truyền đến tiếng các thiếu nữ hét chói tai, sau đó cô gái chạy lại đây tặng hoa nhanh chóng nhét hoa vào trong ngực Nghiêm Dương rồi không hề quay đầu lại chạy đi, để lại Nghiêm Dương dở khóc dở cười nhìn bó hoa đại không biết tên kia.

Thích Quân cười đầy thiện ý.

“Yên tâm yên tâm, đây là ý chúc phúc.”

Ba người lại đi về phía trước, không lâu sau, liền nhìn thấy một tấm bia đá, chữ khắc trên bia đá đã phai mờ đi rất nhiều, khiến người ta không thể nhìn rõ được.

Thích Quân dừng chân lại.

“Cậu không đi nữa, các con tự đi vào đi, độ cao của Tầng Thư Các gần bằng tháp Phật, nhận ra rất dễ.”

Nhâm Lê chần chừ.

“Cậu không đi theo giúp chúng con sao?”

Thích Quân làm ra vẻ ưu sầu, thở dài một tiếng thật sâu:

“Ai... Đừng nói nữa, cậu sợ đi vào sẽ bị đám bạn bè của con gà rừng kia trả thù.”

Nhâm Lê ‘xì’ một tiếng bật cười, sau đó nói:

“Vậy con cùng A Dương đi vào đây.”

Thích Quân khoát tay.

“Đi đi, đi đi, cậu về trước.”

Nói xong, không hề quay đầu lại rời đi.

Nhâm Lê bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Dương.

“Không hiểu sao em cảm thấy cậu rất giống một đứa trẻ.”

Khóe miệng Nghiêm Dương nhếch lên thành một độ cong rất đẹp.

“Người như vậy, đại khái là sống rất thoải mái đi.”

Nhâm Lê bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Hai người lại đi về phía trước, bước chân vào phần đất bên trong tấm bia đá mới cảm thấy rừng trúc này là một chốn bồng lai khác, vốn nhìn bên ngoài là một rừng trúc rậm rạp, sau khi đi vào lại là một vùng đất rộng rãi, mấy ngôi nhà lớn nhỏ vây xung quanh bốn phía một tòa tháp trắng, cách tháp trắng không xa có một tòa lầu màu đỏ, không khó để nhìn ra mục tiêu của hai người, Tầng Thư Các.

Từng hồi kinh văn không biết là truyền ra từ nơi nào, theo tiếng gió mờ ảo truyền vào tai hai người, vô hình trung khiến tâm của hai người bình tĩnh đi không ít.

Nhâm Lê sắc mặt nghiêm túc, cung kính cất cao giọng nói.

“Đệ tử nhà họ Nhâm đến chào hỏi.”

Tiếng kinh văn chưa biến đi, Nhâm Lê cũng không nghe ra được đây là hoan nghênh hay là không chào đón, Nghiêm Dương mặc dù nhận ra tiếng kinh văn này cũng không có ác ý, nhưng vẫn tập trung tinh thần đề phòng đứng bên cạnh Nhâm Lê.

Đột nhiên, một tiếng cười sang sảng truyền đến, cùng với một câu ‘Đứa bé này’, tiếng kinh văn cũng ngừng lại.

Không biết từ khi nào, một người gương mặt hiền hòa, rất có phong thái của Phật Di Lặc hiện ra trước mặt hai người, Nghiêm Dương nhất thời cả kinh toát ra một thân mồ hôi lạnh, anh thế nhưng không biết người nọ xuất hiện từ lúc nào!

Nhâm Lê rõ ràng cũng bị dọa không nhẹ, ‘A’ một tiếng không biết nói cái gì mới tốt.

Người kia nhìn thấy bộ dáng của hai người Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương liền cười ha ha, sau đó cảm thấy hứng thú nói với Nhâm Lê:

“Con chính là con trai của bé con Thích Vân kia? Thích Quân đâu? Sao lại không dám tới?”

Nhâm Lê nhìn người trước mắt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng Nghiêm Dương lại trả lời câu hỏi của người nọ.

“Thích Quân ông ấy sợ ngài trách cứ.”

Người nọ vốn là dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Nghiêm Dương, rõ ràng không dự đoán được Nghiêm Dương lại dám mở miệng nói chuyện, sau khi nhìn Nghiêm Dương liền kinh hãi:

“Thích Như Thủy là gì của cậu?”

Nghiêm Dương bình tĩnh đáp:

“Là bà nội của tôi.”

Người nọ nhìn Nghiêm Dương, lại nhìn nhìn Nhâm Lê, thở dài, chỉ về hướng Tàng Thư Các nói.

“Đó là Tàng Thư Các, hai đứa tự mình đi vào đi.”

Nhâm Lê dừng lại nói cảm ơn, người nọ phất phất tay đi về một hướng khác, Nhâm Lê loáng thoáng nghe được lời nói của người nọ, chỉ nói ba chữ:

“Nghịch duyên mà...”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê không hiểu sao lại ngây người ra, quan tâm hỏi.

“Làm sao vậy?”

Nhâm Lê cau mày:

“Anh không nghe thấy gì sao?”

“Nghe thấy cái gì?”

Lời của Nhâm Lê ra đến sát miệng rồi, cuối cùng vẫn không nói ra.

“Quên đi... Chúng ta nhanh nhanh đi thôi, làm xong sớm còn quay về nhà.”

Trong Tàng Thư Các.

Trong Tàng Thư Các có tất cả bốn tầng, càng lên cao thì các bộ sách càng trân quý, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương ở trong này gặp được khá nhiều bản đơn lẻ đã bị tàn phá không ít, cùng với những quyển sách chưa bao giờ nghe thấy tên.

Nhâm Lê thở dài, nhìn Tàng Thư Các lớn như vậy, không biết nên bắt tay vào từ chỗ nào.

Một buổi sáng bọn họ cũng xem được một tầng, nhưng lại chỉ xem qua tên sách, về phần những văn tự tối nghĩa trong sách bọn họ đọc không hiểu cũng không nhận ra!

“Thế này cũng không phải cách đâu.”

Nhâm Lê buồn bực ngồi trên bậc thang, hai tay chống cằm.

Nghiêm Dương cũng thở dài, cầm một quyển sách nhét vào giữa giá, đi tới ngồi bên cạnh Nhâm Lê, cười khổ lắc đầu.

“Hôm nay anh mới biết thì ra còn nhiều chữ anh không biết như vậy.”

“Em nghĩ dựa theo tốc độ này, chờ đến khi Anh Thi Đạo hiện thế chúng ta cũng chưa tìm ra nguyên nhân trúc tía nở hoa.”

Nhâm Lê ỉu xìu nói.

“Không thể tìm người đến giúp sao?”

Nghiêm Dương đột nhiên hỏi.

Nhâm Lê mở to hai mắt.

“Đúng nha, chúng ta có thể tìm người đến giúp đỡ... Nhưng em cảm thấy ngay cả người nhà họ Thích cũng sẽ không đưa người nhà mình đến xem sách ở đây...”

“Chúng ta có thể tìm một người quen thuộc với Tầng Thư Các nhất đến giúp đỡ không?”

Nghiêm Dương trầm ngâm.

Nhâm Lê không biết nghĩ đến cái gì, cười ‘hắc hắc’ hai tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Em có cách. Chúng nó nhất định biết thứ chúng ta muốn tìm ở đâu!”

“Ai?”

Nghiêm Dương tò mò hỏi.

Nhâm Lê thần bí mở to hai mắt.

“Sâu sách.”

Nói xong, Nhâm Lê chạy đến giá sách rút tùy tiện rút một quyển sách ra, nhỏ giọng niệm cái gì đó.

Nghiêm Dương nghiêng người qua, chỉ nghe thấy Nhâm Lê niệm.

“Trong sách đều có mặt như ngọc, trong sách đều có phòng bằng vàng, thần sách thần sách, hãy hiện ra đây!”

Nhâm Lê nói xong, chờ mong nhìn quyển sách mở ra kia, nhưng qua một lúc lâu sau cũng không thấy quyển sách có phản ứng.

Ngay lúc Nhâm Lê ủ rũ muốn gấp sách lại thì, một giọng nói yếu ớt truyền đến.

“Ai...? Là ai cần giúp đỡ?”

Nghiêm Dương không tin nổi mở to hai mắt, xác định bản thân không hề hoa mắt, anh nhìn thấy một người lùn nhỏ bé chỉ cỡ một bàn tay đứng ở trên quyển sách mà Nhâm Lê mở ra kia.

Người lùn đó rất nhỏ, mặc một thân đồ lót màu vàng nhạt, sợ hãi nhìn Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

Nhâm Lê kích động muốn kêu lên, nhưng lại nghĩ tới vị ‘Thần sách’ này luôn nhát gan, chỉ có thể kiềm chế tâm tình kích động của mình.

“Chúng ta muốn tìm sách về Anh Thi Đạo cùng với trúc tía nở hoa, giúp nhé, được không?”

Nghiêm Dương cũng nghiêng người qua nhìn người lùn kỳ lạ kia, ai ngờ người lùn hét lên một tiếng trốn vào trong tay áo của Nhâm Lê, Nghiêm Dương trợn mắt há miệng nhìn người lùn.

Một lát sau, người lùn sợ hãi nhô đầu ra, nhìn Nghiêm Dương thật cẩn thận, run run nói:

“Người người người đừng có đến đây...”

Nghiêm Dương cau mày móc người lùn kia từ trong tay áo Nhâm Lê ra, túm lấy cổ áo của nó nói:

“Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Người lùn lại hét một tiếng chói tai, sau đó nhanh chóng nói:

“Tầng ba nhóm sáu và tầng hai số bảy, đừng tìm đến ta a a a!”

Nói xong, liền ‘vụt’ một tiếng không thấy đâu.

Nghiêm Dương nhìn hai bàn tay trống không không còn thứ gì, lại nhìn nhìn Nhâm Lê, Nhâm Lê vui sướng khi người gặp họa nói:

“Anh dọa nó chạy mất rồi.”

Cùng lúc đó, các tầng nhân vốn đang tụng kinh trong Phật đường không hẹn mà cùng dừng động tác của mình lại, một tầng nhân đứng đầu mở mắt ra cười nói:

“Bọn họ không ngờ lại triệu hồi vị kia ra.”

Một tăng nhân ngồi dưới ông cũng mở mắt.

“Không chỉ triệu hồi ra được, còn được giúp đỡ, hơn nữa còn dọa nó chạy mất.”

Các tăng nhân đều phát ra một trận cười đầy thiện ý, tăng nhân đứng đầu lại nói:

“Xem ra đã đến lúc rồi...”

65. Chương 65: Trúc Nở Hoa – 8

Nhâm Lê ôm tâm tình không yên khép sách lại.

Theo cuốn sách không tên này ghi lại, trúc nở hoa vốn là điềm xấu, mà trúc tía nở hoa lại dự báo đủ loại tai ác.

Trong đó có một câu là ‘Trúc tía nở hoa, cửa Minh (âm phủ)hiện thế.’

Tạm thời bất kể cửa Minh là thứ nguy hiểm như thế nào, chỉ có những ghi chép về Anh Thi Đạo là khiến Nhâm Lê lo lắng.

Trong quyển sách chỉ có một câu miêu tả Anh Thi Đạo, phía trên viết ‘Anh Thi Đạo, tới Hoàng Tuyền’.

Cho đến nay, điểm cuối của Anh Thi Đạo là Hoàng Tuyền chỉ là một truyền thuyết, cũng không có văn bản nào ghi lại, mà bản ghi chép của quyển sách này lại khẳng định tin tức về Anh Thi Đạo, không thể không khiến cho Nhâm Lê tin phục.

“Xem ra chúng ta phải hành động nhanh một chút.”

Nghiêm Dương an ủi Nhâm Lê.

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Em không thể tưởng tượng nổi tình cảnh khi Anh Thi Đạo hiện thế sẽ là như thế nào.”

Nghiêm Dương nhíu mày.

“Tiểu Lê.”

“Ừ?”

“Em nói chúng ta không thể lý giải cửa Minh thành Hoàng Tuyền được sao?”

Nghiêm Dương nói ra suy đoán của bản thân.

Nhâm Lê suy tư.

“Trúc tía nở hoa, cửa Minh hiện thế... Trong khoảng thời gian này ngoại trừ Anh Thi Đạo ra hẳn là không có việc gì lớn... Mà Anh Thi Đạo lại thông với Hoàng Tuyền, nếu Anh Thi Đạo đúng như trong quyển sách này viết thì ‘cửa Minh’ cũng có thể là đúng như vậy...”

“Chúng ta có thể đi nói cho họ biết, nguyên nhân trúc tía nở hoa là bởi vì Anh Thi Đạo hiện thế, Hoàng Tuyền xuất hiện, như vậy chúng ta có thể mượn được xá lợi rồi.”

Nghiêm Dương ôm thắt lưng Nhâm Lê, vừa ôm vừa nói.

Nhâm Lê không giãy ra khỏi hai cánh tay nóng rực của Nghiêm Dương, ngược lại tựa đầu chôn ở ngực Nghiêm Dương, hít sâu mùi hương đặc biệt chỉ có ở người phía sau.

Loại hương vị này khiến cho người ta an tâm.

Không biết qua bao lâu sau, Nghiêm Dương bật cười ha ha.

“Là đang làm nũng với chồng em sao? Hử?”

Nhâm Lê thoáng chốc nhanh chóng ngẩng đầu lên, ai ngờ đúng lúc Nghiêm Dương cúi xuống nói chuyện với Nhâm Lê, cứ như vậy, hai người không thể tránh khỏi đụng vào nhau.

“Ui...”

Nhâm Lê ôm trán kêu lên một tiếng đau đớn.

“Có đau không? Ngoan... Để anh thổi thổi nhé...”

Nghiêm Dương khấn trương đỡ Nhâm Lê.

Nhâm Lê ôm trán cười.

“Nào có nghiêm trọng như vậy chứ, đụng phải một chút thôi.”

Nghiêm Dương nhéo nhéo cái mũi của Nhâm Lê, đau đầu nói.

“Lại còn cười.”

Nhâm Lê buông tay xuống, Nghiêm Dương thấy cái trán trắng nõn của cậu có một mảnh đỏ lên, buồn bực nói:

“Là tại anh không cẩn thận...”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không nghiêm trọng lắm đâu, chúng ta vẫn là nhanh đi tìm cậu thôi.”

Chủ ốc nhà họ Thích.

Thích Quân ngồi ở ghế dưới, ghế trên trống không, không biết là để cho ai.

“Theo như các con nói, trúc tía nở hoa là bởi vì có liên quan đến việc của Minh hiện thế, mà của Minh rất có thể chính là chỉ Hoàng Tuyền?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng, nếu không tiến hành ngăn chặn, e rằng ngày toàn bộ trúc tía nở hoa hết cũng chính là lúc Hoàng Tuyền hiện thế... Đến lúc đó... Vấn đề sẽ không còn là chết bao nhiêu người.”

Thích Quân trầm tư, sau đó thở dài.

“Tiểu Lê, theo cách nói của con, cậu chỉ sợ là bất lực.”

Nhâm Lê kinh ngạc.

“Cậu?”

Thích Quân cười khổ.

“Nhà họ Thích có một viên xá lợi, là ngàn năm trước các đời gia chủ nhà họ Thích để lại khi viên tịch, muốn áp chế Hoàng Tuyền, e rằng chỉ có thể dùng viên xá lợi đó.”

Nhâm Lê chần chừ.

“Chẳng lẽ... Các tiền bối không chịu cho mượn sao?”

Thích Quân lắc đầu.

“Không phải không cho mượn, là đã đánh mất.”

Lần này không chỉ có Nhâm Lê, ngay cả gương mặt Nghiêm Dương cũng bị vẻ kinh ngạc bao trùm.

Dù sao thì việc nhà họ Thích đánh mất bảo vật gia truyền cũng khó có thể tin nổi.

“Không có thứ khác để thay thế sao?”

Nhâm Lê chưa từ bỏ ý định hỏi.

Thích Quân cúi đầu.

“Có lẽ có, có lẽ cũng không.”

Nghiêm Dương nhú mảy.

“Có ý gì?”

Thích Quân thở dài.

“Việc này... chắc là các con phải vào trong viện hỏi một chút.”

Phật đường nhà họ Thích.

Tăng nhân đứng đầu lại mở mắt.

“Ai đi đây?”

Các tăng nhân im lặng không nói gì, cuối cùng một người có thần thái rất giống Phật Di Lặc nói:

“Vẫn là tôi đi đi.”

Một tăng nhân bên cạnh ‘Phật Di Lặc’ nói:

“Liễu Vô, cậu... không nên đi gặp đứa trẻ kia nữa.”

Liễu Vô không nhanh không chậm gõ mõ, Phật đường yên tĩnh truyền ra tiếng ‘đăng đăng’.

“Hừ, bọn họ cũng chỉ là hai đứa con trai thôi.”

Ngay khi hai người đều cố chấp với lý do của mình, tăng nhân cầm đầu nói một câu:

“A di đà Phật, cho dù là người thừa kế của thượng nhân Như Thủy cùng với con trai của đứa bé Vân kia, cũng chỉ là hai đứa con trai mà thôi.”

Những lời này, rõ ràng là tán thành ý nghĩ của Liễu Vô.

Liễu Vô đứng dậy, cung kính chấp tay khom mình với tăng nhân đứng đầu một cái, xoay người rời khỏi Phật đường.

Đợi sau khi ông ra khỏi Phật đường, Phật đường lại truyền ra tiếng tụng kinh, giống như một màn vừa rồi chỉ là phần nhạc đệm không tồn tại.

Người khác họ trong vòng một ngày lại tiến vào viện trong của nhà họ Thích hai lần quả thực là hiếm thấy, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương liền làm người hiếm thấy này.

Khác lần trước chính là, lần này Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đi vào viện liền nhìn thấy người, khéo sao lại chính là tăng nhân có thần thái ‘Phật Di Lặc’ kia đi tới.

‘Phật Di Lặc’ khép hai tay lại nói với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

“Bần tăng Liễu Vô.”

Nhâm Lê nhanh chóng đáp lễ:

“Chào đại sư.”

Liễu Vô hòa ái cười nói:

“Gặp nhau đó là duyên, vấn đề của hai vị thí chủ hãy để bần tăng giải đáp đi.”

Nhâm Lê chần chừ, không hiểu sao cậu cảm thấy vị đại sư này buổi sáng cùng buổi chiều khác nhau rất nhiều?

Liễu Vô thấy Nhâm Lê chần chừ, dứt khoát buông tay xuống.

“Được rồi, ta kể cho hai người nghe một chuyện cũ, không cần khẩn trương.”

Nhâm Lê mở to mắt há hốc miệng, nhà họ Thích này quả nhiên chỗ nào cũng tràn đầy sự khó hiểu...

Liễu Vô cười cười, đưa tay trái ba cái chiếu trúc trên mặt đất.

“Ngồi đi.”

Nhâm Lê nhìn nhìn Nghiêm Dương, ngoan ngoãn ngồi xuống, Nghiêm Dương mặt không đổi sắc ngồi xuống bên cạnh Nhâm Lê.

“Chuyện cũ này, phải kể từ tổ tiên nhà họ Thích. Tổ tiên của nhà họ Thích vốn là trẻ mồ côi, bị người ta để lại ở cửa một ngôi chùa ở nơi hẻo lánh, trụ trì nơi đó đưa ông về, vì thế ông liền trở thành tiểu sa di của ngôi chùa hẻo lánh ấy. Nhưng trụ trì nơi đó khi thu dưỡng ông liền nhìn ra phẩm căn của ông chưa tịnh, mười lăm năm sau có một người tự xưng là người hầu của nhà tổ tiên xuất hiện trước cửa chùa.

Tổ tiên cũng rất tò mò với thế giới bên ngoài, muốn xuống núi. Trụ trì cũng có ý muốn để ông xuống núi giải quyết cho dứt phạm căn, liền đồng ý. Tổ tiên tuy rằng lớn lên ở trong chùa, nhưng vì duyên trần chưa dứt nên để tóc tu hành, xuống núi cũng không giống hòa thượng. Hơn nữa dáng vẻ của ông vốn thanh tú, chỉ mấy tháng sau liền có một hồng nhan tri kỷ.

Chuyện tiếp theo hai người cũng không cần biết quá nhiều, chỉ cần biết tục gia của tổ tiên cũng không tầm thường, là gia tộc quyết định sự hưng suy của cả một vương triều, thiên hạ hợp lâu tất phân lâu tất hợp, sau khi tổ tiên trải qua một loạt sự việc liền quay lại ngôi chùa nhỏ ban đầu kia.

Khi đó trụ trì đã hấp hối, không đành lòng nhìn đứa trẻ chính tay mình nuôi lớn lên không có chỗ nương tựa, liền nói cho ông một bí mật. Thì ra, trước đây trong vài năm tổ tiên xuống núi từng có một nữ tử ôm một đứa bé đi vào trong chùa, cầu trụ trì thu nhận. Nhưng khi đó thân thể trụ trì đã rất không tốt, liền bảo nữ tử đưa đứa trẻ đến một hộ nông gia ở dưới chân núi.

Mà đứa trẻ kia, chính là đứa con duy nhất của tổ tiên, nữ tử kia cũng là người duy nhất mà tổ tiên yêu.

Kết cục chuyện đó chính là như vậy, nữ nhân kia cũng không giao đứa bé cho hộ nông gia, mà tự mình nuôi nấng, cuối cùng nữ nhân chết trong thời loạn, đứa nhỏ cũng không thấy tung tích. Tổ tiên không đi tìm đứa bé kia, nhưng hai mươi năm sau, một thanh niên ôm một đứa trẻ đến trước mặt tổ tiên, không nói gì cả rồi đi.

Nhưng tổ tiên hiểu hết tất cả, bởi vì gương mặt của thanh niên kia không khác tổ tiên lúc còn trẻ là bao. Chuyện cũ, cũng kết thúc ở đây.”

“Cái đó có liên quan gì đến chúng tôi?”

Nhâm Lê cảm thấy kỳ lạ vì sao vị ‘cao tăng’ có bối phận rất cao trước mặt lại kể cho bọn họ nghe loại ‘bí tân’ này.

Liễu Vô cười cười, ánh mắt chuyển hướng sang Nghiêm Dương.

“Cả đời tổ tiên chính là cầu mà không được, khi ông viên tịch thì vương bản nhất cũng là người phụ nữ đã chết vào thời loạn kia. Nhưng người phụ nữ ấy nghiệt sát quá nặng không có khả năng luân hồi, vì thế nửa đời sau của ông liền ăn chay niệm Phật, thậm chí còn vì đời sau của ông và người phụ nữ kia mà ăn chay niệm Phật tích đức, hy vọng ngày nào đó người ấy có thể chuyển thế.”

Nhâm Lê vẫn mơ hồ nhìn Liễu Vô, Nghiêm Dương lại dường như đã hiểu được điều gì đó.

“Cố gắng mấy ngàn năm, người phụ nữ kia cuối cùng cũng được chuyển thế làm người, nhưng lão nhân gia Phật Tổ ông ta dường như cũng muốn vui đùa với nhà họ Thích, chúng ta cuối cùng đặt tên cho cô ấy là ‘Như Thủy’, cũng có cái gọi là thủy ý của trời cao.”

Nghe đến đó, cuối cùng Nhâm Lê cũng đã hiểu được, sau khi hiểu rồi liền kinh ngạc há to miệng. Ngược lại Nghiêm Dương rất bình tĩnh hỏi.

“Như vậy cái đó và việc mất xá lợi có liên quan gì đến nhau?”

Liễu Vô cười cười.

“Chúng ta hy vọng cô ấy không có cuộc sống giống như trước, vì thế sau khi cô ấy trưởng thành liền cho cô ấy rời khỏi nơi này. Nói là đánh mất, cũng chỉ là muốn cho cô ấy có được thứ mà cô ấy vốn hẳn là có được thôi.”

66. Chương 66: Trúc Nữ Hoa – 9

Nhâm Lê cuối cùng cũng hiểu được, cậu vừa muốn nói, đã bị Liễu Vô chặn ngang.

“Mọi chuyện hai người cũng đã biết không ít rồi, chỉ như vậy thôi. Nhớ rõ gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ta đến ông nội cậu.”

Liễu Vô chấp hai tay, mỉm cười.

Nụ cười kia giống như có phép thuật, bắt tri bắt giác liền thu hút ánh mắt của Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương, khi bọn họ phục hồi tinh thần, mới kinh ngạc phát hiện đã không còn ở trong viện, bọn họ thậm chí đã không còn ở trong nhà họ Thích.

Nghiêm Dương bắt đắc dĩ nhìn trạm điều hành cũ nát kia, vuốt tay.

“Sao anh lại có cảm giác như chúng ta bị đuổi đi.”

Nhâm Lê đau đầu.

“Hình như chúng ta... đúng thật là bị đuổi đi, nhưng mà xá lợi đâu?”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê giống như nhìn quái vật.

“Nhóc ngốc, em nghe không hiểu sao?”

“A...? Nghe hiểu cái gì?”

Nhâm Lê hồ đồ nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương đỡ trán.

“Nhóc ngốc, xá lợi ở chỗ bà nội đó, chúng ta phải đến chỗ bà nội một chuyến, phiền phức.”

Nhâm Lê cười hắc hắc.

“Em có cách trực tiếp đi đến đó nhé.”

Nghiêm Dương nhú mi.

“Nhóc ngốc, rốt cuộc thì em có hiểu không?”

Nhâm Lê buồn bực đập Nghiêm Dương một cái.

“Anh mới ngốc, cả nhà anh đều ngốc, đương nhiên là em hiểu được.”

“Em không phải là cả nhà anh sao?”

Nghiêm Dương không bận tâm nói.

“Nhưng em định đi trực tiếp kiểu gì?”

Nhâm Lê cười cười ra vẻ thần bí.

“Giữ chặt em.”

Nghiêm Dương tiếp tục bắt đắc dĩ, từ phía sau tiến lên ôm lấy thắt lưng Nhâm Lê.

“Đủ chặt chưa?”

Nhâm Lê bắt tri bắt giác đỏ mặt, Nghiêm Dương nhẹ giọng cười ha ha, nhẹ nhàng liếm vành tai Nhâm Lê, thân thể Nhâm Lê nhanh chóng run bắn lên, cả giận nói:

“Anh đừng lộn xộn.”

Nghiêm Dương ‘ừ?’ một tiếng.

“Anh lộn xộn gì chứ?”

Nhâm Lê buồn bực, dứt khoát không để ý đến Nghiêm Dương nữa, hai tay cũng chấp lại niệm khẩu quyết.

Nghiêm Dương chỉ cảm thấy khung cảnh xung quanh vụn vẹo, mọi tiếng động đều biến mất, qua hai giây mới khôi phục lại.

Nghiêm Dương ngẩng đầu, trước mắt anh chính là tứ hợp viện quen thuộc kia.

“Cảm giác thế nào?”

Nhâm Lê mỉm cười hỏi Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nhú mi.

“Ừm, chồng em cảm thấy tốt lắm.”

Nhâm Lê giãy dụa rời khỏi cái ôm của Nghiêm Dương, lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, xa xa chỉ có tốp năm tốp ba mấy đứa trẻ đang nô đùa.

Nhâm Lê đẩy cửa ra, đi vào.

Nghiêm Dương theo Nhâm Lê đi vào, vừa vào cửa đã thấy gốc trúc tía kia trong ánh chiều tà nở ra từng đóa hoa lớn, những bông hoa tím nhạt khiến toàn bộ khung cảnh có thêm vài phần sắc thái.

“Cây hòe héo rồi...”

Nhâm Lê đứng dưới tàng cây hòe, nhẹ nhàng vuốt ve thân cây héo rũ.

“Sao lại thế này, đứa bé quý đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cũng không thể trách Nghiêm Dương khẩn trương, cây hòe vốn làm chỗ ở cho đứa bé quý lại đột nhiên héo rũ, không khỏi khiến người ta nghĩ ngay đến đứa bé quý.

Nhâm Lê lắc đầu.

“Đứa bé quý không sao, cây hòe héo rũ là vì trúc tía nở hoa. Trúc tía là thánh vật, khi nở hoa sẽ phát ra một lượng sức mạnh tịnh hóa cực lớn, cây hòe này âm khí quá nặng, mới có thể gây ra tình trạng héo rũ này.”

“Trúc tía ở nơi này đã nở hoa rồi...”

Nghiêm Dương nghe xong lời giải thích của Nhâm Lê, lẩm bẩm.

Nhâm Lê lại đi đến bên cạnh gốc trúc tía.

“A Dương, anh nói xá lợi ở chỗ này sao?”

Nghiêm Dương cười cười.

“Em thử là biết ngay mà?”

“Nhưng em sợ nếu như không có ở đây thì không phải là vô duyên vô cớ lãng phí một gốc trúc tía sao?”

Nghiêm Dương đi qua xoa xoa đầu Nhâm Lê.

“Lãng phí thì lãng phí, bà nội từng nói tất cả những thứ này đều để lại cho em mà, đã quên rồi sao?”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ.

“Mong rằng có thể thành công.”

Nghiêm Dương tự giác lui về phía sau từng bước, để cho Nhâm Lê có thêm không gian làm phép.

Nhâm Lê nhẹ nhàng vuốt ve gốc trúc nở hoa kia, gốc trúc sau khi được Nhâm Lê chạm vào liền tỏa ra quang sáng màu vàng, quang sáng rực rỡ yếu dần, một lát sau, quang sáng biến mất, lòng bàn tay của Nhâm Lê liền xuất hiện một viên xá lợi.

Sau khi xá lợi xuất hiện, hoa trúc tía héo dần rồi tàn hẳn, cuối cùng cả gốc trúc tía cũng héo rũ.

Sắc mặt Nhâm Lê lộ vẻ vui mừng.

“Thành công!”

Nghiêm Dương cũng cười.

“Bảo bối thật giỏi.”

Nhâm Lê muốn đưa xá lợi cho Nghiêm Dương, lại nhìn thấy Nghiêm Dương đang chăm chú nhìn gốc trúc tía héo rũ.

“Làm sao vậy...?”

Nhâm Lê nghi hoặc.

Nghiêm Dương thở dài, lắc đầu.

“Rốt cuộc là làm sao vậy...?”

Nhâm Lê khẳng định tình trạng của Nghiêm Dương tuyệt đối không bình thường.

“Chỉ là không thể ngờ được trong vòng thời gian một tháng, mà cây hòe cùng với trúc tía đều héo rũ...”

Nhâm Lê túm vạt áo của Nghiêm Dương, không nói gì.

Nghiêm Dương cười cười.

“Không sao, chỉ là bỗng dưng có chút cảm khái thôi, không phải nói trúc tía là thánh vật sao? Sao lại khô héo mất rồi...”

Nhâm Lê cắn cắn môi.

“Trúc tía là linh vật trong trời đất, về sau khẳng định sẽ sống lại... Về phần cây hòe vô hình trung đã làm bạn với từ trường của gốc trúc tía, sau này cũng sẽ ổn thôi...”

Nghiêm Dương cười sờ sờ đầu Nhâm Lê, mái tóc mềm mại của Nhâm Lê chạm vào lòng bàn tay Nghiêm Dương, khiến cho anh có xúc động muốn xông tới hôn môi.

“Chú...”

Một giọng nói thanh thúy truyền đến.

Nghiêm Dương quay đầu lại, thấy Lý Huyền đang thò đầu nhìn vào trong viện.

“Tiểu Huyền?”

Nghiêm Dương kinh ngạc không hiểu vì sao Lý Huyền lại xuất hiện một mình.

Lý Huyền thấy Nghiêm Dương để ý đến mình, ‘bịch bịch bịch’ chạy vào, ngửa đầu nhìn Nghiêm Dương, trong đôi mắt to tròn ngập nước mắt.

“Chú, cứu mẹ.”

Nhâm Lê vừa nghe lời này, nhanh chóng chạy đến ôm Lý Huyền.

“Tiểu Huyền không khóc, ngoan, nói cho chút biết mẹ bị làm sao vậy?”

Vừa hỏi vừa kéo Nghiêm Dương đi ra ngoài sân.

Lý Huyền nức nở nhẹ nhàng.

“Cha không có nhà... Mẹ, mẹ đang ngủ.”

Nghi hoặc ngập tràn trong đầu Nhâm Lê, chỉ có thể cùng Nghiêm Dương ba bước biến thành hai bước đi đến nhà Lý Huyền.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương tới nhà Lý Huyền rồi mới biết chuyện xảy ra bé nói là gì, Nhị Cửu Tử không có nhà, Thước Tuyết ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Nhâm Lê nhanh chóng thả Lý Huyền xuống, cùng Nghiêm Dương nâng Thước Tuyết đặt lên trên giường.

“Không có vết thương ngoài, hô hấp vững vàng có lực.”

Nghiêm Dương phỏng đoán đơn giản tình trạng bên ngoài của Thước Tuyết.

Nhâm Lê dùng linh lực kiểm tra cũng không thấy chỗ nào khác lạ, không khỏi nhủ mày.

“Tiểu Huyền, cha con đâu?”

Nghiêm Dương ngồi xổm xuống hỏi Lý Huyền.

Mắt Lý Huyền đỏ hồng lên, bé không biết vì sao mẹ lại ‘ngủ’ mất.

“Buổi sáng cha đã đi ra ngoài...”

Nhâm Lê cũng ngồi xổm xuống.

“Tiểu Huyền không dụi mắt, mẹ không sao đâu, đợi lát nữa sẽ tỉnh. Nói cho chú biết vì sao Tiểu Huyền biết chú ở bên kia?”

Lý Huyền nắm chặt tay vịn vẹo, bộ dáng vô cùng đáng thương.

“Mẹ nói...”

Nhâm Lê gật gật đầu, dịu dàng nói:

“Được rồi... Tiểu Huyền giờ đã mệt, chúng ta đi ngủ một lát, tỉnh dậy thì cha mẹ sẽ về...”

Theo lời Nhâm Lê nói, Lý Huyền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nghiêm Dương đặt Lý Huyền lên giường, ngay bên cạnh Thước Tuyết.

“Đau đầu, này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, có cần đưa đến bệnh viện không?”

Nhâm Lê nhìn Thước Tuyết giống như đang ngủ nói.

“Tiểu Lê, anh đột nhiên có một suy nghĩ, Thước Tuyết liệu có phải là người nhà họ Thích?”

Nhâm Lê nghĩ đến trên người Thước Tuyết có một luồng sức mạnh giống như tịnh hóa, không khỏi nhủ mày.

“Nếu như Thước Tuyết thật sự là đứa trẻ được nhà họ Thích nhận nuôi, nguyên nhân khiến cô ấy hôn mê khẳng định là có liên quan đến trúc tía nở hoa.”

Khi Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương còn đang sầu khổ suy nghĩ, Thước Tuyết lại tỉnh lại.

“Chị dâu.”

Nghiêm Dương thấy Thước Tuyết đột nhiên tỉnh lại, nhất thời không biết nên ứng phó như thế nào.

Thước Tuyết nhìn vị trí ở bên cạnh mình, lại nhìn Lý Huyền đang ngủ say ở bên cạnh, hơi mỉm cười.

“Cảm ơn hai người.”

Nhâm Lê chần chừ nhìn Nghiêm Dương, sau đó nói với Thước Tuyết:

“Chị là ai?”

Thước Tuyết cười không nói gì, đứng dậy xuống giường.

Nghiêm Dương lại gọi một tiếng ‘Chị dâu’.

“Đi theo tôi.”

Thước Tuyết sắp xếp cho Lý Huyền cẩn thận, đi ra khỏi cửa.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương liếc nhau, đi theo Thước Tuyết ra ngoài.

Thước Tuyết dẫn bọn họ đi đến nơi cũng không có gì đặc biệt, mà là sân viện bọn họ vừa mới đứng đó.

Thước Tuyết đứng lại bên cạnh gốc trúc tía đã héo rũ.

“Hắn là các cậu đã lấy được xá lợi rồi? Cho tôi mượn dùng một chút.”

Nhâm Lê đưa xá lợi cho Thước Tuyết, mặc kệ cô là ai, dù sao cũng là người đáng tin tưởng.

Thước Tuyết nhận lấy xá lợi, cầm nó vòng quanh gốc trúc tía một vòng, trả lại cho Nhâm Lê.

Chỉ một phút đồng hồ sau, trúc tía vốn đã héo rũ lại hiện ra màu xanh biếc, sau đó dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy mọc ra lá mới, dần dần khôi phục sức sống.

Cây hòe bên cạnh đã rụng hết lá cũng bắt đầu mọc ra mầm cành mới, lát sau đã mọc ra đầy lá.

Thước Tuyết cười cười với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương.

“Sinh sôi mạnh mẽ mạnh mẽ sinh sôi cũng có chuyện như vậy, không có tử làm sao có sinh? Nhớ kỹ, cái chết không phải chấm dứt, tử vong cũng chỉ là bắt đầu.”

— Trúc nở hoa – Kết thúc —

67. Chương 67: Âm Dương Quỷ Kính – 1

Nhâm Lê nằm trên giường, tay cầm điện thoại di động.

Di động kêu ‘tích tích’ báo có tin nhắn, Nhâm Lê vội vàng mở đôi mắt khép hờ nhìn về phía di động.

[From A Dương:

Không biết bảo bối đã ngủ chưa, đêm nay sợ là không về được, bảo bối chưa ngủ thì nhanh đi tắm rửa rồi ngủ đi, sáng mai chồng sẽ mang bữa sáng về nhà.]

Nhâm Lê cười cười, đưa tay bấm bàn phím lách cách.

[Reply:

Em muốn ăn cháo trứng muối với bánh bao ~]

Chốc lát sau, di động lại kêu.

[From A Dương:

Được, ngủ sớm đi một chút, ngoan.

Ngủ ngon, đừng trả lời lại nữa.]

Nhâm Lê đọc được mẫu tin nhắn này, lưu luyến không rời đặt điện thoại di động ở bên gối, ôm chăn lăn một vòng ở trên giường, sau đó vui đầu vào trong chăn hít một hơi thật sâu.

Trong chăn, dường như còn mang theo mùi hương của A Dương mà...

Từ khi trở về từ chỗ Thước Tuyết đã một tuần trôi qua, sau khi có được xá lợi mình và A Dương trước tiên đến chỗ ông, ông sau khi nhìn qua xá lợi thì không nói gì cả mà đưa cho bọn họ một cái hộp làm bằng gỗ đàn hương, bảo bọn họ tập trung hết tất cả những thứ cần dùng để phong ấn đã tìm được cho vào trong cái hộp kia. Nhâm Lê vẫn luôn cảm thấy ông biết cái gì đó, nhưng không hiểu vì sao lại không nói ra thôi.

Khi quay lại bệnh viện tìm Y An bọn họ đã có được một tin tức tốt, người nhà họ Đồng mấy ngày trước khi bọn họ không có ở đây đã từng xuất hiện, hơn nữa cầm theo lá bùa còn lại từ hai mươi bảy năm trước thử kéo dài thời gian hiện thế của Anh Thi Đạo, bọn họ cũng thành công.

Theo kết quả bói toán mới nhất của Phùng Cổ Tuấn, Anh Thi Đạo sau khi được người nhà họ Đồng phong ấn đã ổn định không ít, mọi người tạm thời có thể thở phào một hơi.

Đáng tiếc người nhà họ Đồng biến mất cũng đột ngột như lúc họ đến, sau khi việc phong ấn tạm thời Anh Thi Đạo hoàn thành bọn họ cũng đi mất, chỉ để lại lời nhắn khi nào đến thời điểm thích hợp bọn họ sẽ xuất hiện.

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại tuy rằng ba thứ còn lại cần tìm để phong ấn còn chưa rõ ràng, nhưng Anh Thi Đạo cũng không còn tình trạng bất cứ lúc nào cũng có thể hiện thể nữa, bọn họ vẫn còn thời gian.

Nhâm Lê không mở điều hòa, mà mở cửa sổ để cho gió hè thổi vào trong phòng, trong lúc mơ mơ màng màng, Nhâm Lê rơi vào giấc ngủ say.

Tiếng chuông cửa ‘đình đình’ vang lên.

Nhâm Lê giãy dụa mở mắt, khoác áo ngoài vào chuẩn bị ra mở cửa.

Khi xuống giường, cậu đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ.

Lúc này, chuông cửa lại ‘đình đình’ một tiếng, Nhâm Lê không kiên nhẫn hô lên.

“Đến đây đến đây, ai vậy?”

Có lẽ vì hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn có chút khác biệt, Nhâm Lê không hề bị tiếng đập cửa đột ngột lúc nửa đêm dọa sợ, dù sao cậu cũng không làm việc gì sai trái, không sợ quỷ gõ cửa.

Nhâm Lê xuống giường, lúc đi ngang qua phòng khách còn thuận tiện liếc mắt nhìn đồng hồ, mười hai giờ.

Nhâm Lê thoáng có chút nghi hoặc, vừa rồi khi cậu nhắn tin xong với Nghiêm Dương thì đã hơn mười một giờ rồi, chẳng lẽ mình chỉ ngủ nửa giờ? Nhưng lại ngủ say đến mức không bình thường.

Ngoài cửa lại truyền đến một tiếng chuông cửa khiến Nhâm Lê không nghĩ thêm được nữa, cậu đi đến lỗ mắt mèo trên cửa nhìn ra bên ngoài, một người mặc quần áo nhân viên bưu điện Trung Quốc đứng ở ngoài cửa, trên tay còn cầm theo một gói bưu kiện.

Nhâm Lê nhíu mày, đột nhiên thấy lạnh cả sống lưng.

Giờ đã hơn nửa đêm, sao lại còn người đến đưa bưu kiện chứ? Cái khác không nói, bản thân mình tuyệt đối không thể bình tĩnh trước gói bưu kiện khiến cho người ta đổ mồ hôi này.

Khi Nhâm Lê đang do dự có nên quay lại giường hay không, cửa ‘kẹt’ một tiếng, chậm rãi mở ra...

Nhâm Lê mở mắt, cảm di động bên gối lên ghé mắt nhìn, tốt lắm, bốn giờ, xem ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Nhâm Lê nhắm mắt lại muốn tiếp tục ngủ, nhưng làm thế nào cũng không thể buồn ngủ trở lại, đầu óc cũng không tự chủ được suy nghĩ về giấc mơ vừa rồi.

Người sẽ không vô duyên vô cớ nằm mơ, huống chi là những người thuộc giới tu đạo như bọn họ, có thể nói mỗi khi bọn họ có một giấc mơ đều ít hoặc nhiều dự báo việc gì đó, giấc mơ của mình vừa rồi đại biểu cho thứ gì chứ?

Nhâm Lê đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy một tiếng ‘đình đình’.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, tiếng vừa rồi là tiếng chuông cửa...

Nhâm Lê chần chờ, mình nên đứng dậy ra mở cửa hay là tiếp tục nằm ở trên giường giả chết đây?

‘Đình đình đình đình đình đình’, lại một loạt tiếng chuông cửa truyền đến, Nhâm Lê quyết định, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mình vẫn nên giả chết quên đi.

Ngay khi cậu chuẩn bị dùng chăn che đầu không thèm để ý đến tiếng chuông cửa nữa, chuông báo của di động lại truyền đến.

Nhâm Lê bất đắc dĩ cảm di động lên xem, là một dãy số lạ, nội dung tin nhắn chỉ có hai chữ.

[Mở cửa.]

Nhâm Lê rụt cổ, quyết định đau dài không bằng đau ngắn, mặc quần áo vào xuống giường.

Khi đi ngang qua phòng khách, cậu cố ý đưa mắt nhìn đồng hồ, bốn giờ.

Nhâm Lê không định nhìn qua lỗ mắt mèo nữa, người ngoài cửa nếu là người thì cậu mở ra cũng không gặp nguy hiểm, nếu ngoài cửa là quỷ thì cậu muốn nhìn xem là loại quỷ gì mà dám đến gõ cửa nhà mình.

Nhâm Lê chậm rãi kéo cửa mở ra.

“A Tu... Hi Hi...?”

Nhâm Lê không thể tin nổi nhìn Chung Ly Tu ôm Hi Hi hiện ra trước cửa nhà mình, giây tiếp theo, cậu nhanh chóng mở cửa ra.

Chung Ly Tu đứng ngoài cửa không có ý muốn đi vào, chỉ đưa Hi Hi cho Nhâm Lê.

Nhâm Lê nhanh chóng đón lấy Hi Hi đã mất tích lâu ngày.

Hi Hi giống như đang ngủ, ôm một cái gương đồng lặng yên nằm trong lòng ngực của Nhâm Lê, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, không biết đang có giấc mơ đẹp như thế nào.

“A Tu anh không đi vào sao?”

Nhâm Lê nhìn Chung Ly Tu này giờ vẫn đứng ngoài cửa hỏi.

Chung Ly Tu lắc đầu, mi gian lộ vẻ lạnh lùng.

“Anh của cậu đâu?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo, không giống người sống.

Nhâm Lê ngẫm nghĩ.

“Hôm nay chắc là phải ở bệnh viện trực ca đêm.”

Chung Ly Tu gật đầu, để lại một câu ‘Cô ấy không sao’ rồi biến mất trước cửa nhà Nhâm Lê.

Hàng hiên vắng lặng, giống như chưa từng có người xuất hiện ở đây vậy.

Nhâm Lê đau đầu dùng chân đóng cửa lại, ôm Hi Hi lên giường, oán thăm nói:

“Này rốt cuộc là cái gì chứ, tìm anh tôi còn đến hỏi tôi, tự mình đi tìm không giống nhau sao.”

Nói xong lại nhìn Hi Hi ngủ thật an ổn, nhịn không được hôn lên trán bé, thở dài nói:

“Bảo bối con rốt cuộc cũng về nhà rồi, cha nhớ con muốn chết. Heo con lười biếng, ngủ say như chết.”

Nhâm Lê muốn gỡ tấm gương đồng trong tay Hi Hi xuống, ai ngờ Hi Hi ôm chặt không phải bình thường, giống như bị tấm gương đồng kia đeo dính lên người.

Nhâm Lê kéo nửa ngày cũng không kéo ra được, ngáp một cái, dứt khoát không thèm để ý đến tấm gương kia nữa, dù sao con gái của mình cũng không phải đứa trẻ bình thường, ôm gương ngủ cũng không có vấn đề gì.

Nhâm Lê trải qua một loạt tình huống vừa rồi liền buồn ngủ trở lại, xoa xoa mắt đẩy Hi Hi vào bên trong, mình thì xoay người lên giường.

Trước khi nhắm mắt, cậu vẫn còn suy nghĩ, câu nói ‘Cô ấy không sao’ của A Tu có ý nghĩa gì?

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Lê bị Nghiêm Dương lay tỉnh.

“Anh làm gì...?”

Người nào đó chưa tỉnh ngủ nổi giận thét lên với Nghiêm Dương đang mặc đồng phục cảnh sát ở bên cạnh.

“Đây là có chuyện gì?”

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê đã tỉnh, dáng vẻ khẩn trương chỉ vào bên cạnh cậu hỏi.

Nhâm Lê trợn mắt trừng Nghiêm Dương.

“Con gái anh, không biết sao?”

Nghiêm Dương đỡ khóc đỡ cười.

“Anh đương nhiên biết con bé là Hi Hi, vấn đề là, vì sao con bé lại bất tỉnh?”

Nhâm Lê miễn cưỡng nói:

“Anh chưa từng thấy trẻ con bám giường à? Hi Hi của chúng ta...”

Nói được một nửa, Nhâm Lê đột nhiên mở to hai mắt.

Tất cả mọi người đều từng gặp qua đứa trẻ thích bám giường, nhưng Hi Hi nó không phải là trẻ con bình thường, huống chi trước đó A Dương nhất định là đã gọi Hi Hi dậy, không thấy con bé tỉnh mới túm mình dậy.

Nghiêm Dương cau mày, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Hi Hi.

“Ngủ thế này... cũng quá say đi?”

Nhâm Lê nhanh chóng ngồi dậy.

“Đi, đến bệnh viện tìm anh em, ngày hôm qua Hi Hi là do Chung Ly Tu mang đến, anh ta đi tìm anh em...”

Nghiêm Dương thấy phản ứng của Nhâm Lê cũng hoảng sợ, không nói hai lời liền ôm Hi Hi chạy ra bên ngoài, Nhâm Lê tùy tiện mặc một bộ quần áo vào, cầm chìa khóa rồi chạy theo.

Nghiêm Dương xoay tay lái, không ngừng an ủi Nhâm Lê.

“Đừng nóng vội, vừa rồi không phải em cũng nói rằng Chung Ly Tu từng nói con bé không có việc gì sao?”

Nhâm Lê ôm Hi Hi, ngữ khí không ổn nói:

“Vừa rồi em cũng bị dọa, một đứa nhỏ đang yên ổn sao lại hôn mê như thế, không được, việc này nhất định phải tìm A Tu hỏi rõ ràng.”

“Tối rồi, em lên trước đi, anh gửi xe.”

Nhà Nhâm Lê cách bệnh viện Đông Tân quả thực rất gần, chỉ chốc lát sau đã đến nơi.

Nhâm Lê cũng không khách sáo, ôm Hi Hi chạy lên tầng trên, dọc đường đi mấy bác sĩ cùng y tá nhìn thấy đều mở to mắt há hốc miệng.

Chưa từng nghe nói Viện trưởng có con gái... Nhìn thái độ khẩn trương kia xem, quả thực là con gái mình... Nhưng vì sao Viện trưởng lại phải ôm cô bé đó chạy đến văn phòng của phó Viện trưởng chứ?

Chẳng lẽ... Cô bé kia thực ra là con của phó Viện trưởng...?

68. Chương 68: Âm Dương Quỷ Kính – 2

Nhâm Lê chạy đến văn phòng phó Viện trưởng, đẩy cửa ra không thấy người đâu, lại quay về đường cũ.

Y tá trưởng của tầng hai nhìn thấy Nhâm Lê chạy qua, nhanh chóng ngăn lại.

“Viện trưởng... Ngài đây là?”

Nhâm Lê dừng chân.

“Cô có gặp phó Viện trưởng không?”

Y tá trưởng lắc đầu.

“Phó Viện trưởng không nói cho ngài sao? Tối hôm qua ngài ấy đã rời đi cùng với một người bạn rồi.”

Nhâm Lê đại ra:

“A...?”

Y tá trưởng cười cười, nhìn Hi Hi nằm trong ngực Nhâm Lê.

“Viện trưởng, đứa bé này... Làm sao vậy?”

Lúc này Nghiêm Dương vừa chạy từ tầng dưới lên.

“Làm sao vậy? Y An không có đây sao?”

Nhâm Lê gật đầu, ánh mắt ưu sầu nhìn Hi Hi.

“Anh ấy hẳn là tối qua đã đi cùng Chung Ly Tu rồi.”

Y tá trưởng nghi hoặc nhìn Nghiêm Dương, lại nhìn Hi Hi.

“Hôm qua phó Viện trưởng không để lại lời nhắn gì sao?”

Nhâm Lê hỏi.

Y tá trưởng lắc đầu.

“Đêm qua tôi chỉ thấy phó Viện trưởng cùng một người bạn rời đi thôi...”

Nhâm Lê gật đầu nói với y tá trưởng:

“Được rồi, không có việc gì đâu.”

Y tá trưởng do dự một chút, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, cuối cùng quay đầu bỏ đi.

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương.

“Làm sao bây giờ?”

Nghiêm Dương thở dài.

“Bằng không chúng ta về nhà trước đi, Chung Ly Tu không phải nói là Hi Hi không có vấn đề gì sao? Đừng lo lắng.”

Nhâm Lê bắt đầu đi.

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Nghiêm Dương cười cười, đưa tay qua.

“Nào, đưa con gái đây cho anh bế.”

Nhâm Lê cũng cười cười miễn cưỡng.

“Cho anh cho anh, ôm cẩn thận con gái của em đó.”

Nghiêm Dương đón lấy Hi Hi, chú ý tới tấm gương bé đang ôm trong lòng, lấy làm kỳ quái kéo kéo ra.

“Đây là thứ gì, sao lại ôm cái gương chứ?”

Nhâm Lê nhíu mày.

“Không biết, khi A Tu đưa con bé cho em thì đã có tấm gương này rồi, em kéo nửa ngày cũng không kéo ra nổi.”

Nghiêm Dương nghĩ nghĩ.

“Là gương bình thường?”

“Dù sao em cũng không tìm thấy từ trường không bình thường.”

‘Linh linh linh linh...’

Một hồi chuông vang lên.

Nghiêm Dương một tay ôm Hi Hi, một tay lục túi áo, Nhâm Lê tiến lên đón lấy Hi Hi, Nghiêm Dương sau khi nhìn thấy dây số điện thoại cũng không cần Nhâm Lê lại.

“Đúng, là tôi... Ủ... Bệnh viện, trong nhà có chút việc... Có thể... Được.”

Rõ ràng, cú điện thoại này đến từ cục cảnh sát.

Nghiêm Dương tỏ vẻ có lỗi nói với Nhâm Lê.

“Bảo bối, anh sợ là không thể về nhà cùng với em, trong đội có chút việc.”

Nhâm Lê hiểu được ‘ừ’ một tiếng, gần đây Nghiêm Dương đang bận rộn với một vụ án giết người, quả thực là bề bộn nhiều việc.

“Như vậy đi, anh lái xe đưa em về, sau đó sẽ đến đơn vị tra xem Y An có mua vé xe lửa, vé máy bay hay linh tinh gì đó rồi đi không, buổi chiều sẽ dành chút thời gian quay về nói cho em biết, nhé?”

“Không sao, em đoán hai người bọn họ dù có đi cũng sẽ không dùng máy bay đâu, anh cũng không cần đưa em về, ra đến đường em sẽ tự đón xe về nhà...”

“Không được đâu bảo bối, để anh đưa em về nhà đi, bằng không anh sẽ thấy áy náy.”

Nghiêm Dương cười cười, lại bổ sung một câu.

“Anh muốn mà.”

Nhâm Lê gật gù đầu, đồng ý.

Buổi chiều.

Quyển bút ký mở ra đặt ở trên bàn, di động tiện tay đặt một bên, một ly cà phê còn tỏa nhiệt cùng một nửa miếng bánh ngọt tạo thành một cảnh tượng hỗn loạn.

Gió từ điều hòa thổi ra vù vù, Nhâm Lê ngẩng đầu day day mi tâm, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Hi Hi một cái, lại tiếp tục vùi đầu vào trong bản bút ký.

Tuy rằng kết quả kiểm tra tấm gương không có vấn đề gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy lạ.

Một người đang hôn mê sao lại vô duyên vô cớ nắm chặt một tấm gương không buông tay chứ?

Gương đối với Nghiệp giới mà nói, vẫn là một thứ quỷ dị, truyền thuyết thần quái về gương chưa bao giờ hết.

Nếu như ngược dòng lịch sử của những tấm gương, anh có thể phát hiện gương vốn không phải là dụng cụ cá nhân được sử dụng để trang điểm hay sửa sang gương mặt, mà là đạo cụ thần bí dùng trong hiến tế, hơn nữa còn được sử dụng rộng rãi toàn thế giới.

Một trong ‘Tam Chúng Thần Khí’[1] của Thần Đạo[2] chính là ‘Bát Chỉ Kính’, trong đạo Islam cũng có loại gương được gọi là ‘Phiến đá Đen’ giống như thánh vật được thờ phụng ở thánh địa.

Bất kể là Bloody Mary[3] của phương Tây hay những sự việc thần quái ở phương Đông, gương luôn là một thứ dùng làm môi giới.

Mà truyền thuyết về “Narcissus (hoa thủy tiên)” trong thần thoại Hy Lạp, mặt nước kia đã vô hình trung thể hiện tác dụng như một tấm gương.

Cho nên nói, tấm gương Hi Hi ôm không buông tay kia tuyệt đối có vấn đề, Nhâm Lê sau khi về nhà liền quyết định lên mạng tra tư liệu.

Nhâm Lê chọn một góc độ không chiếu đến Hi Hi chụp hình tấm gương lại rồi post lên diễn đàn, hy vọng ai đó có thể nhìn ra chỗ nào đó đặc biệt của tấm gương.

Lại nói tiếp, chiếc gương này là gương đồng tiêu chuẩn, Nhâm Lê bởi vì khi còn ở đại học đã làm một đề tài nghiên cứu về gương, cho nên có thể nhìn ra đây là một tấm gương thuộc thời nhà Hán, nguyên nhân có thể là vì gương đồng thời nhà Hán phát triển toàn diện nhất, gương đồng này được chế tác rất đẹp.

Bởi vì Hi Hi cầm gương trong tay, cho nên Nhâm Lê có thể nhìn rõ các thức thần thú từng lớp một cùng với những vòng chữ được khắc trên gương đồng, kính có hình tròn, trên dưới trái phải khắc thần thú, ở giữa là một cái núm tròn, ngoài ra còn có một loạt núm tròn dưới đế, năm vòng tròn gắn nhô lên không chồng khít nhau chia mặt sau của kính thành mấy phần. Hai vòng chữ khắc trên đồ vật đan vào nhau. Chữ khắc phía trên thuộc thể chữ Triện nhỏ, nét bút rõ ràng, chữ viết rất đẹp.

Lúc đầu Nhâm Lê chỉ nhìn qua tấm gương đồng thô sơ đơn giản này, nhưng càng nhìn càng thấy kinh ngạc, cái khác không nói, chỉ tính trên giá trị lịch sử mà nói thì tấm gương đồng này cũng khiến giới học thuật chấn động, dù sao loại gương đồng vừa có hình khắc thức thần thú lại có chữ khắc đặc biệt phía trên chưa từng được giới khảo cổ học phát hiện.

Đáng tiếc, người trên diễn đàn chỉ cảm thấy kinh ngạc trước vẻ đẹp của tấm gương đồng, không một ai có thể nói ra được chiếc kính này rốt cuộc là gì.

‘Tôi là một thợ trát vôi, thợ trát vôi rất mạnh mẽ.....tôi muốn đem căn phòng mới kia...’

Nhâm Lê nghe thấy tiếng chuông, cầm di động lên xem, khoe miệng rốt cuộc cũng gọi lên một nét cười.

“A... Đang lên mạng... Ừm, ăn rồi... Bánh ngọt... Không được thì thôi vậy, không sao, dù sao bọn họ cũng không lạc được... Một à? Ha ha, A Dương anh phải cẩn thận nhé, đừng để biến thành tàn phế.”

Một hồi trò chuyện kết thúc, Nhâm Lê hạnh phúc gác điện thoại.

Vụ án của A Dương cuối cùng đã có tiến triển, bọn họ tìm được chỗ một người khả nghi từng ở, tuy rằng người khả nghi đã phát hiện rồi rút lui, nhưng bởi vì lúc chạy đi quá vội vàng nên vẫn để lại không ít manh mối.

A Tu và anh họ đúng như dự đoán không mua vé máy bay, cũng như dự đoán không để lại chút manh mối.

“Ô ô... Ô... Không muốn... Tránh ra...”

Khi Nhâm Lê đang phiền muộn vì cú điện thoại của Nghiêm Dương thì, Hi Hi đột nhiên kêu lên.

Nhâm Lê cả kinh, đẩy ghế ra chạy đến bên cạnh Hi Hi.

Gương mặt Hi Hi đỏ bừng, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, miệng cũng nói mê sảng, nhưng ngược lại càng ôm chặt tấm gương đồng trong ngực hơn, Nhâm Lê đưa tay sờ, trong lòng ‘thịch’ một tiếng.

Hi Hi phát sốt.

“Cha... Cha... tôi muốn cha... Ô...”

Hi hi không nhận được giấy dựa thân mình nhỏ nhắn, bộ dáng có vẻ rất khó chịu.

Nhâm Lê lấy chiếc khăn ướt ở đầu giường, đau lòng lau mồ hôi cho Hi Hi.

“Hi Hi ngoan, cha ở đây.”

Người đang hôn mê đương nhiên là không nghe thấy, nhưng sau khi Nhâm Lê nói một lát Hi Hi cũng ổn định hơn không ít, hô hấp cũng không còn dồn dập như trước.

Nhâm Lê trông ở bên cạnh Hi Hi nửa bước cũng không dám rời, sau khi tắt điều hòa lại dùng khăn ướt lau tay lau chân cho bé, tiếp đó ngồi im ở bên giường nắm tay Hi Hi.

Tay Hi Hi vẫn nắm chặt tấm gương đồng, khi Nhâm Lê kéo tay bé khó tránh khỏi đụng phải gương, nhưng cậu cũng không để ý đến tư thế có quái dị hay không, bởi vì Nhâm Lê phát hiện, khi nắm chặt tay Hi Hi thì Hi Hi có thể bình tĩnh hơn.

Những ngày hè ở thành phố T luôn rất nóng, sau khi Nhâm Lê tắt điều hòa liền cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên, sau đó trong cơn nóng mớ màng liền nhắm hai mắt lại.

Trong lúc mơ màng cậu không thấy được, tấm gương đồng Hi Hi vẫn nắm chặt trong tay kia sau khi cậu nhắm mắt liền phát ra một luồng sáng, lập tức nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống, gương mặt của Hi Hi vì sốt mà đỏ bừng lên cũng từ từ trở lại màu bình thường.

Chú:

[1] Tam Chủng Thần Khí: (tiếng Nhật: , Sanshu no Jingi / mikusa no kandakara, ba thứ quý báu nhất) còn được biết đến là ba báu vật thần thánh của Nhật Bản tượng trưng cho ngôi báu của Thiên hoàng. Chúng bao gồm thanh gươm Kusanagi no Tsurugi (, Thảo thể kiếm), chiếc gương Yata no Kagami (, Bát chỉ kính), và viên ngọc Yasakani no Magatama (, Bát xích quỳnh khúc ngọc). Ba món đồ này tượng trưng cho: sự dũng cảm (thanh kiếm), sự khôn ngoan (chiếc gương) và lòng nhân từ (viên ngọc).

Đọc thêm: vi.wikipedia.org/wiki/Tam_Ch%E1%BB%A7ng_Th%E1%BA%A7n_Kh%C3%AD

[2] Thần đạo (tiếng Nhật: , Shintō) là tín ngưỡng và tôn giáo của dân tộc Nhật Bản.

Đọc thêm ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A7n_%C4%91%E1%BA%A1o

[3] Bloody Mary: Đọc ở đây: viettruyen.com/trangusagi/truyen-thuyet-ve-bloody-mary

69. Chương 69: Âm Dương Quỷ Kính – 3

Nhâm Lê có thể xác định, đây là một nơi rất kỳ lạ.

Không gian này rất yên ắng, yên ắng đến mức không nghe thấy cả tiếng tim đập.

Đồng thời, cậu cũng không thể xác định được đây là một giấc mơ hay là mình đã đi vào một không gian đặc biệt.

Giấc mơ dù sao cũng có liên hệ với cuộc sống, cảnh tượng trong mơ bình thường đều là một nơi cậu biết, một người cậu quen hoặc là nơi ẩn giấu ở tầng sâu nhất của trí nhớ, nhưng Nhâm Lê có thể xác định mình tuyệt đối chưa từng thấy qua nơi này.

Nhưng nếu như đây không phải là trong mơ, thì sao cậu lại đi vào không gian này chứ?

Nhâm Lê nhìn thấy một thôn xóm, một loại cảm giác rất quen thuộc khiến cậu nện bước nhanh hơn đi về phía thôn xóm kia.

Vào thôn rồi, Nhâm Lê mới phát hiện ra bên trong không có một bóng người, ngoại trừ người ở ngoài, nơi đây không còn bất cứ vật gì còn sống.

Giống như tất cả ở nơi này đều đã chết hết.

Nhâm Lê rung mình một cái vì suy nghĩ của mình, sau đó cậu mất sắc nhìn thấy trước cửa một ngôi nhà có một khối rubic.

Cậu biết khối rubic kia, đó là khối rubic mà Nghiêm Dương từng dùng để lấy lòng Hi Hi.

Giống như có thứ gì kêu gọi, Nhâm Lê bước nhanh đi về phía ngôi nhà kia, nhặt khối rubic lên đẩy cửa ra.

Không biết là may mắn hay là bất hạnh, cậu nhìn thấy Hi Hi.

Nhâm Lê gọi một tiếng Hi Hi, Hi Hi đang dựa vào một góc nhỏ sáng sủa, đại ra không có phản ứng.

Ngay khi Nhâm Lê định đi đến ôm lấy Hi Hi, cổ cậu chợt lạnh, sau đó mất đi tri giác.

.

“Đội trưởng, ra rồi!”

Vương Nghị tháo tai nghe xuống, khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nghiêm Dương đi đến bên cạnh Vương Nghị.

“Mau, xác định vị trí cụ thể, lần này tuyệt đối không thể để cho bọn họ thoát.”

Vương Nghị nhanh tay gõ bàn phím.

“Đây là... Quán Danh Cổ!”

Nghiêm Dương cầm khẩu súng trên bàn đeo lên người, thét về phía trước một tiếng.

“Lái xe đến quán Danh Cổ, một tổ chuẩn bị. Tiểu Ngô liên lạc với trung đoàn bảo bọn họ lắng lẽ sơ tán người trong quán Danh Cổ, kẻ tình nghi vô cùng có khả năng là một đám bắt cóc mang theo súng.”

“Rõ!”

“Đã biết đội trưởng...”

...

Nhất thời đủ tiếng hô đáp ứng vọng lại, Nghiêm Dương cười cười không bận tâm, đội viên đội cảnh sát hình sự của bọn họ bình thường có thể là có chút tùy ý, nhưng điều này tuyệt đối không ảnh hưởng đến hiệu suất phá án của bọn họ.

Ngụy trang xe thành xe bán bánh mì một đường đèn xanh đi thẳng đến quán Danh Cổ, Vương Nghị khẩn trương nhìn chăm chú vào đốm sáng màu xanh lá cây nhỏ trên màn hình, phải biết rằng tìm được mấy tên bắt cóc này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ở một góc khác bốn người trong đó có Nghiêm Dương vây thành một vòng tròn, cẩn thận bàn bạc các bước của kế hoạch.

“A Tài và Barbie một tổ, giả làm một đôi tình nhân hẹn hò, ngồi cạnh bồn cây cảnh đằng sau nhóm ‘Thiền Thừ’ (con ếch), còn ba người, nhiệm vụ của các cậu là phòng ngừa ‘Thiền Thừ’ chó cùng giứt rậu làm dân thường bị thương.”

“Còn La Bắc, các cậu giả làm phục vụ bàn đi ra từ phòng phía sau tiếp cận bọn họ, có thể nói là phối hợp với tôi không chế kẻ bắt cóc, hiểu chưa?”

Ba người có biệt hiệu A Tài, Barbie cùng La Bắc gật gật đầu, cùng hô:

“Rõ!”

Nghiêm Dương cũng gật đầu.

“Thành công hay thất bại ở tại đây, nếu lần này không thể bắt nhóm ‘Thiền Thừ’ về quy án, cố gắng của chúng ta mấy ngày nay sẽ uổng phí!”

Buổi chiều bốn giờ năm mươi bảy phút.

Quản lý quán Danh Cổ nhận được điện thoại, nhanh chóng sắp xếp nhóm phục vụ rút đi, cũng may buổi chiều trong quán café không có ai, một đôi tình nhân ngồi bên cửa sổ được quản lý lắng lẽ mang theo rời khỏi hiện trường không để ai phát hiện ra.

Năm giờ lẻ bảy phút.

Một cô gái gương mặt thành thực xinh đẹp kéo một người đàn ông mặc âu phục đi vào quán Danh Cổ, khi cô gái đi đến cạnh bồn cây cảnh thì bị trật chân, người đàn ông nhanh chóng đỡ cô ngồi xuống một chiếc bàn gần đó. Ba người ngồi sau bồn cây đưa mắt nhìn bọn họ nhưng không có quá nhiều động tác.

Năm giờ lẻ chín phút.

Người đàn ông mặc âu phục gọi người phục vụ đến, người phục vụ bưng khay đi đến bên cạnh cô gái bị trật chân. Cùng lúc đó, một người đàn ông mặc quần áo ở nhà đi vào quán Danh Cổ.

Năm giờ mười phút.

Ba người ngồi sau bồn cây cảnh nhìn người phục vụ đến gần cùng với người đàn ông vừa đi vào quán café đã đi tới bên này liền có chút xao động, đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Năm giờ mười một phút.

Người phục vụ đi qua một lối rẽ, đứng ở phía trước cô gái bị trật chân, khom lưng nói gì đó với cô gái, người đàn ông mặc âu phục ở bên cạnh nghe. Người đàn ông mặc quần áo ở nhà cũng đi đến vị trí cạnh cửa sổ, một người phục vụ ở bên cạnh nhìn thấy vội cười cười mở tờ báo trên bàn ra.

Năm giờ mười ba.

Ngoài cửa lại có một người đàn ông đến gần, tầm mắt sau khi lướt qua người mặc đồ ở nhà liền kinh ngạc, người đàn ông mặc đồ ở nhà cũng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, sau đó cười cười với người đàn ông kia, người đàn ông cũng cười lại với người mặc đồ ở nhà.

Năm giờ mười lăm.

Một trong ba người ngồi đằng sau bồn cây cảnh đột nhiên đứng dậy rút ra một khẩu súng nhắm thẳng về phía người đàn ông mặc đồ ở nhà, cùng lúc đó một người phục vụ rất nhanh rút một khẩu súng từ dưới khay ra nhắm vào tay của một ‘Thiêm Thừ’ khác còn chưa kịp phản ứng lại ‘đoàng đoàng’ hai tiếng.

Người mặc âu phục cũng rất nhanh đánh về phía người ‘Thiêm Thừ’, cô gái bị trật chân đứng lên nhắm ngay trái tim của ‘Thiêm Thừ’ nổ súng.

Người cuối cùng đánh về phía người đàn ông mặc đồ ở nhà đang mở to mắt há hốc miệng, nhưng lúc này đã không thể tránh khỏi viên đạn đang bay nhanh đến.

‘Phập’ một tiếng viên đạn may mắn không găm vào trong cơ thể.

Đúng năm giờ mười bảy phút, ‘Chuyên án diệt Thiêm Thừ’ hoàn toàn thành công, đánh gục một con ‘Thiêm Thừ’, bắt sống hai, ‘Thợ săn’ bị thương một người.

Bệnh viện Đông Tân.

Sau khi tiến bước một đám người trong đội, Nghiêm Dương nằm trên giường bệnh xấu hổ nhìn Lâm Cảnh, hiện tại trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ.

Lâm Cảnh ngồi ở bên giường, hơi mỉm cười, cầm lấy một trái táo gọt vỏ.

“Không ngờ chúng ta lại gặp lại dưới tình huống như vậy.”

Giọng nói của Lâm Cảnh rất nhẹ rất trầm, giọng nói đầy từ tính tạo cho người khác một loại cảm giác an tâm.

Nghiêm Dương cũng không ngờ lần gặp mặt đầu tiên của anh với Lâm Cảnh sau vài năm xa cách lại là dưới loại tình huống như thế này, gặp mặt không hề chuẩn bị trước khiến anh nhất thời có loại cảm giác bị bắt tại trận.

Lâm Cảnh cắt quả táo đã gọt xong vỏ thành từng miếng đặt lên đĩa, cầm một cây tăm vào, đặt lên bàn.

“Cảm thấy thế nào?”

Nghiêm Dương nâng cánh tay trái được băng bó cẩn thận lên.

“Không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, chỉ trầy da thôi.”

Trên mặt Lâm Cảnh không tỏ vẻ gì cả, trong mắt lại mang theo ý cười.

“Anh nghĩ nghiêm trọng hơn sao? Anh nghĩ nào có nghiêm trọng như vậy đâu.”

Nghiêm Dương ‘xì’ một tiếng.

“Em còn không biết anh nghĩ như thế nào sao? Trên thế giới này người hiểu em nhất chính là anh.”

Nghiêm Dương vừa nói xong mấy lời này liền hối hận, quả nhiên, không khí trong phòng bệnh rơi vào im lặng kỳ lạ, qua một hồi lâu mới nghe thấy Lâm Cảnh chế giễu nói:

“Đúng vậy, thế giới này người hiểu rõ anh nhất cũng là em, Yang.”

Một tiếng ‘Yang’ kia thành công khiến cho Nghiêm Dương vốn định mở miệng nói chuyện liền ngậm miệng lại, anh còn nhớ rõ, Lâm Cảnh sợ dĩ gọi anh như vậy là bởi vì khi đó anh theo đuổi người kia ‘mới’ yêu cầu Lâm Cảnh gọi mình bằng thứ phát âm không phải Trung cũng không phải Anh kia.

Tiếng gọi này, đã gọi gần mười năm.

“Đã quay về vì sao lại không liên lạc với anh?”

Lâm Cảnh giống như không nhận ra sự xấu hổ của Nghiêm Dương tiếp tục hỏi.

“Vẫn luôn bận rộn, hơn nữa...”

Nghiêm Dương nói không dứt lời, hơn nữa cái gì? Hơn nữa anh còn bận rộn ở bên cạnh Nhâm Lê sao.

Cũng như Nghiêm Dương hiểu rõ Lâm Cảnh, Lâm Cảnh cũng hiểu rõ Nghiêm Dương, anh biết làm thế nào có thể khiến cho người kia áy náy, làm thế nào có thể khiến người kia mềm lòng.

“Yang, em thật sự muốn bỏ hết tất cả giữa chúng ta sao? Hiện tại, chúng ta cũng đã có đủ năng lực để đối mặt với những người phản đối chúng ta...”

Lâm Cảnh cup mắt, nhẹ giọng nói.

Nghiêm Dương không biết nói cái gì mới được, quay mặt nhìn người đàn ông đã đem quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời mình trao toàn bộ cho anh, anh không đành lòng nói ra bất cứ lời nào tổn thương đến anh ta.

Sự trầm mặc của Nghiêm Dương ở trong tai một người khác biến thành sự do dự, Nhâm Lê đứng ở ngoài cửa rất cuộc không nghe nổi nữa, cậu đẩy cửa ra.

Gần như là ngay giây phút Nghiêm Dương bị thương kia Nhâm Lê đã cảm ứng được, cậu tâm thần không yên bấm điện thoại cho Nghiêm Dương lại không có người nghe, trải qua một hồi liên lạc vất vả với Vương Nghị mới biết chuyện Nghiêm Dương bị thương phải nằm viện.

Không ngờ rằng, vết thương khiến cậu nóng ruột nóng gan lại là vì chịu thay một người đàn ông khác.

“Tiểu Lê? Sao em lại đến đây?”

Nghiêm Dương kinh ngạc nhìn Nhâm Lê đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Nhâm Lê cười cười chế giễu:

“Em không thể tới sao? Anh đang sợ gì chứ?”

Nghiêm Dương trong lòng thầm nghĩ không ổn, nhóc con hình như đang ghen tị...

“Anh đã không hy vọng em đến, vậy em đi là được rồi.”

Nhâm Lê nhún nhún vai, không cho Nghiêm Dương cơ hội giải thích liền xoay người bỏ đi, khi đi ra còn không quên đóng cửa lại.

Lâm Cảnh vô cùng hứng thú thưởng thức toàn bộ động tác của Nhâm Lê, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Nghiêm Dương.

“Yang, cậu ấy chính là nguyên nhân khiến chúng ta không thể quay lại như trước sao?”

70. Chương 70: Âm Dương Quỷ Kính – 4

Nhâm Lê ngây người đi đến cửa bệnh viện, khi đến khu nhà khám bệnh còn dừng chân lại nhìn lướt ra phía sau.

Không có ai đuổi theo.

Nhâm Lê cười cười tự giễu, sau đó quyết tuyệt đi ra khỏi bệnh viện.

Bất tri bất giác trời đã tối rồi, gió đêm thổi từng cơn, thổi đến mức Nhâm Lê cả người rét run.

‘Tôi là một thợ trát vôi, thợ trát vôi rất mạnh mẽ.....tôi muốn đem căn phòng mới kia, trát cho thật là hấp dẫn.....’

Nhâm Lê lấy điện thoại di động ra, nhìn cũng không thèm nhìn tháo pin.

Ngọn đèn bên đường bật sáng, Nhâm Lê hai tay đút trong túi áo đi không mục đích về phía trước, gương mặt giữ nguyên vẻ vân đạm phong khinh, nhưng trong đầu đã loạn tung thành một đồng tương hồ.

Người đàn ông kia... hẳn là Lâm Cảnh đi...

A Dương hẳn là bị thương vì bảo vệ anh ta?

A..

Nhâm Lê nhìn ánh đèn của vạ nhà bên đường, đột nhiên cảm thấy thật tịch mịch.

Vẫn là về nhà thôi, trong nhà ít nhất vẫn còn một người đang đợi cậu.

Trên đường người qua lại ồn ào đông đúc, Nhâm Lê nhìn bốn phía, kinh ngạc phát hiện ra cậu đã đi đến một nơi xa lạ.

Cậu đi đến ven đường, muốn bắt xe về nhà, nhưng kỳ lạ chính là xe trống đi tới đi lui nhưng không hề có chiếc nào dừng lại, những lái xe này giống như không nhìn thấy cậu.

Nhâm Lê cau mày, lại đi về phía trước một chút, các loại xe xé gió gào thét phóng qua thổi tung vạt áo của cậu. Cậu tiếp tục đi về phía trước, trong đầu đột nhiên hiện ra một suy nghĩ kỳ lạ.

Thử xem đi, thử xem, mấy chiếc xe này có đi xuyên qua thân thể mình không.

Nhâm Lê giống như bị ma ám đi ra giữa đường cái, một chiếc xe con màu trắng gầm rú lao về phía cậu.

‘Kétttt ——’

Người qua đường kinh ngạc nhìn một thanh niên trẻ tuổi đi ra giữa đường, sau đó một chiếc Santana màu đỏ không kịp phanh lại, ‘rầm’ một tiếng đâm thẳng vào thanh niên kia.

Thanh niên bay ra ngoài, hai ba giây sau liền rơi xuống đất, dưới thân tràn ra vết máu.

Khi Nghiêm Dương biết Nhâm Lê gặp tai nạn xe thì Lâm Cảnh đã đi rồi, chính xác mà nói thì sau khi Nhâm Lê bỏ đi khoảng mười phút thì Lâm Cảnh cũng rời đi.

Nghiêm Dương không ngừng gọi điện thoại cho Nhâm Lê, nhưng ngoại trừ cú điện thoại đầu tiên bị ngắt ngang thì đều ở trạng thái tắt máy.

Thực ra anh có đuổi theo Nhâm Lê, đáng tiếc vừa nhảy xuống giường đã bị Lâm Cảnh ngăn cản, Nghiêm Dương tức giận trả lời câu hỏi ‘Có phải vì cậu ta hay không?’ của Lâm Cảnh, khi tiếp tục đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng của Nhâm Lê.

Nghiêm Dương biết, tình hình nát bét như bây giờ đều do một tay anh gây nên.

Bắt đầu từ lúc trên đường đến nhà họ Thích, có lẽ là bắt đầu từ lần đầu tiên nhắc tới người tên Lâm Cảnh với Nhâm Lê, giữa họ vẫn còn một lớp ngăn cách không thể hiểu nhau. Lớp không hiểu nhau này không quá dày, dưới tình huống như vậy cũng đủ để vỡ tan phát ra tiếng vang ben nhộn.

Anh nghĩ, hôm nay anh chắc chắn phải giải thích rõ với Nhâm Lê.

Nhưng anh không tìm thấy Nhâm Lê, anh đã hỏi vô số người, nhưng mà những người đó đều không nhìn thấy bóng dáng của Nhâm Lê, cho đến khi điện thoại của Vương Nghị gọi đến.

Sau khi nhận được điện thoại của Vương Nghị, Nghiêm Dương đi thẳng đến bệnh viện Đông Tân, tới bên ngoài phòng cấp cứu liền thấy các y tá giúp đẩy một chiếc giường bệnh di động ra khỏi phòng cấp cứu, người trên giường bệnh bị che kín bằng vải trắng.

Một giây đó, Nghiêm Dương chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, anh không dám đi đến vén tấm vải trắng kia lên, túm lấy một bác sĩ bịt khẩu trang nói không nên lời.

Bác sĩ kia rõ ràng là đã gặp rất nhiều cảnh tượng sinh ly tử biệt như thế này, dừng lại nói:

“Anh hãy nén bi thương, ra đi đối với cậu ấy mà nói không chừng cũng là một chuyện tốt...”

Nước mắt của Nghiêm Dương tức khắc chảy xuống, nổi giận nói:

“Chuyện tốt quái gì, chuyện tốt gì?! Vợ ông chết ông cũng coi là chuyện tốt chắc?”

Bác sĩ bị Nghiêm Dương bóp chặt đến đau nhức.

“Anh trước tiên hãy bình tĩnh đã, tế bào ung thư của người bệnh đã lan rộng, cậu ấy đi rồi sẽ không bị cơ đau bệnh tật tra tấn nữa...”

Bác sĩ còn chưa nói xong, đã bị Nghiêm Dương chặn lời.

“Tế bào ung thư? Cái gì mà tế bào ung thư? Tiểu Lê không phải là bị tai nạn xe sao?”

Bác sĩ kinh ngạc.

“Là bệnh ung thư. Tiểu Lê...? Anh là nói đến Viện trưởng đi? Ngài ấy không có việc gì đâu...”

Nghiêm Dương nhất thời máu bốc lên não, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt, bộ dáng ngây ngốc.

“Không có việc gì? Tiểu Lê, ý tôi là Nhâm Lê cậu ấy không có việc gì sao?”

Bác sĩ nhin cười nói:

“Anh là bạn của Viện trưởng? Vừa rồi được đẩy đi chính là một bệnh nhân bị ung thư không thể cứu chữa được. Viện trưởng ngài ấy tuy rằng bị tai nạn xe, nhưng may mắn là chỉ bị thương ở tay thôi, lại nói tay bị thương còn là tay trái nữa.”

Nghiêm Dương tức khắc giống như bị năm ngọn sét đánh trúng, cả người mềm nhũn, lung lay trong gió...

Nghiêm Dương sắp điên rồi.

Anh nhìn một lớn một nhỏ nằm trên giường, chỉ hận sao mình cũng không ngắt xiú luôn đi.

Đúng vậy, sau Hi Hi, Nhâm Lê cũng rơi vào hôn mê.

Bởi vì còn muốn chăm sóc Hi Hi, Nghiêm Dương đưa Nhâm Lê đang hôn mê về nhà, đừng nói anh làm vậy kiểu gì, bất tri bất giác anh đã trở thành khách quen của bệnh viện Đông Tân.

Trông ở bên giường Nhâm Lê cả đêm, sáng ngày hôm sau Nghiêm Dương miễn cưỡng nhận thấy có điều không bình thường, sau khi anh dùng đủ mọi cách cũng không thể đánh thức được Nhâm Lê, anh nhận ra có thể nhóc con nhà mình bị giống như Hi Hi.

Dưới tình huống đủ loại tứ cố vô thân, Nghiêm Dương lựa chọn cầu xin sự giúp đỡ.

Khi Hạ Tử Triệt nhận được điện thoại của Nghiêm Dương thì vẫn còn nằm trên giường, anh nhìn thấy cuộc gọi đến từ Nghiêm Dương thì đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó không để ý đến Phùng Cổ Tuấn ở bên cạnh hừ hừ rì rầm nhận cuộc gọi.

Nghiêm Dương ngồi xổm bên giường giống như một con chó lớn canh gác xương của mình mà trông chừng Nhâm Lê.

“Tử Triệt, sớm thế này đã quấy rầy thật sự là ngại quá, nhưng tôi thật là có việc gấp phải nhờ cậu cùng với Phùng Cổ Tuấn.”

Hạ Tử Triệt đẩy Phùng Cổ Tuấn đang làm âm ỉ ra, đặt di động vào trong túi.

“Khách sáo với chúng tôi làm gì, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng nói uể oải của Nghiêm Dương truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia vào tai Hạ Tử Triệt.

“Nói ra rất dài dòng, nhưng Tiểu Lê cùng Hi Hi — chính là đứa trẻ nhà chúng tôi, sau khi tiếp xúc với một cái gương đồng liền hôn mê bất tỉnh. Y An lại mất tích, tôi thật sự không biết tìm ai có thể giúp đỡ được.”

Hạ Tử Triệt một tay mặc quần áo, một tay cầm điện thoại.

“Anh đừng vội, tôi và Tiểu Tuấn nửa giờ, không, hai mươi phút nữa sẽ đến.”

Nghiêm Dương nghe xong lời này cuối cùng cũng an tâm hơn chút.

“Được, tôi chuẩn bị bữa sáng cho hai người, xin nhờ cậu...”

Hạ Tử Triệt gác điện thoại, nhéo nhéo cái mũi của Phùng Cổ Tuấn nói:

“Ngoan, đừng làm nũng, trong nhà Nghiêm Dương xảy ra vài chuyện.”

Phùng Cổ Tuấn miễn cưỡng ngáp một cái.

“Vẫn còn chưa đến bảy giờ, nhà họ thì xảy ra chuyện gì được chứ? Yêu tinh đánh nhau cũng muốn chúng ta quan tâm sao?”

Hạ Tử Triệt cười khở.

“Lần này thật sự là việc lớn, Tiểu Lê và một đứa trẻ tên Hi Hi đều hôn mê không rõ lý do, Nghiêm Dương sắp cuống đến chết rồi. À, Hi Hi là ai?”

Phùng Cổ Tuấn lúc này mới chậm rì rì đứng lên mặc quần áo.

“À, một tiểu quỷ, Nhâm Lê đem nó về coi như con gái. Chắc, cậu ta cũng không sợ bị giảm thọ. Bọn họ hôn mê như thế nào? Tên Nhâm Lê kia coi như xong, nhóc con tên Hi Hi kia cũng không phải là nhân vật đơn giản.”

Hạ Tử Triệt xuống giường.

“Trong điện thoại chưa nói rõ được, hình như là vì một cái gương đồng hay gì đó, nhanh lên, nói hai mươi phút sẽ qua bên đó mà.”

Phùng Cổ Tuấn vẫn chậm rì rì như trước.

“Không vội, hôn mê cũng đã hôn mê vài ngày, A Triệt em muốn ăn cháo trứng muối...”

Hạ Tử Triệt vào trong phòng làm vệ sinh cá nhân, nghe Phùng Cổ Tuấn nói liền lớn tiếng đáp lại:

“Nghiêm Dương nói sẽ chuẩn bị bữa sáng cho chúng ta, cho nên Tiểu Tuấn em chỉ có đến nhà anh ta rồi mới có thể ăn sáng được.”

Hạ Tử Triệt vừa nói xong liền nghe thấy tiếng Phùng Cổ Tuấn khóc thét, sau đó nhìn thấy cậu chân trần chạy đến phòng tắm.

“Có nhầm hay không, A Triệt thật là ác, biết rõ ràng tối qua em còn chưa ăn cơm.”

Hạ Tử Triệt chớp chớp mắt, cười nói:

“Cho nên đừng lè mề nữa, đi sớm thì sớm được ăn.”

Cứ nhanh nhanh chậm chậm một hồi, khi Hạ Tử Triệt cùng Phùng Cổ Tuấn đến được nhà Nhâm Lê thì đã bảy giờ bốn mươi, Hạ Tử Triệt vừa gõ cửa mấy cái thì cửa đã bị mở mạnh ra, Nghiêm Dương sắc mặt tiêu tụy dọa Phùng Cổ Tuấn hú lên quái dị.

Hai người vào phòng, sau khi thấy Nhâm Lê lại không biết nói gì cho phải, Nghiêm Dương cười cười xấu hổ nói với hai người.

“Trong phòng hơi bừa, đúng rồi, hai người đã ăn chưa? Phòng khách có bánh quy đấy.”

Phùng Cổ Tuấn không nhịn được trừng mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Chúng tôi sáng sớm chạy vội đến đây anh lại dùng bánh quy để đãi chúng tôi? Còn nữa, anh với tên đang nằm này định cùng tự tử với nhau hay sao?”

Nghiêm Dương dùng cái tay không bị thương day day trán.

“Thật có lỗi, không chuẩn bị tốt cho hai người, hay là để tôi xuống dưới mua một ít?”

Hạ Tử Triệt bắt đầu lắc đầu.

“Quên đi quên đi, tôi đi xem có thứ gì không rồi làm chút đồ ăn sáng, anh như thế này thực sự không được tiện. Đúng rồi, hai người bị làm sao đây, đều bị thương ở tay.”

Nghiêm Dương cười khổ.

“Tôi đây là bị tai nạn lao động, còn Tiểu Lê là bị tai nạn xe cộ...”

71. Chương 71: Âm Dương Quỷ Kính – 5

Nghiêm Dương kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Hạ Tử Triệt và Phùng Cổ Tuấn, Phùng Cổ Tuấn nghe xong liền có loại xúc động muốn cười.

Hạ Tử Triệt thở dài.

“Tôi đi làm chút đồ ăn sáng cho hai người, Nghiêm Dương cũng chưa ăn sáng đi?”

Phùng Cổ Tuấn vừa nghe Hạ Tử Triệt nói muốn làm cơm, hai mắt tức khắc tỏa sáng.

“A Triệt, em muốn ăn cháo trứng muối, cháo trứng muối.”

Hạ Tử Triệt cười cười, xoa đầu Phùng Cổ Tuấn.

“Tiểu Tuấn ngoan, nhìn xem có thể giúp được gì không?”

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi, gật gù đầu.

Hạ Tử Triệt cười cười với Nghiêm Dương, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Đôi mắt Nghiêm Dương tràn đầy trông mong nhìn Phùng Cổ Tuấn, nhìn đến mức Phùng Cổ Tuấn run rẩy cả người, sau đó không tình nguyện đi đến bên giường.

Nhâm Lê cùng Hi Hi nằm song song ở trên giường, Hi Hi còn ôm một tấm gương đồng trong ***g ngực.

Phùng Cổ Tuấn đưa tay đẩy đẩy tấm gương kia, sau đó cau mày nói với Nghiêm Dương:

“Anh đi ra ngoài trước đi.”

Nghiêm Dương hơi sững sốt, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Phùng Cổ Tuấn nheo mắt nhìn Nghiêm Dương rời đi, sau đó lại đưa tay đẩy đẩy gương đồng, lần này, gương đồng phát ra một chút ánh sáng.

Phùng Cổ Tuấn lại lần lượt đặt tay lên trán Nhâm Lê cùng Hi Hi, Nhâm Lê và Hi Hi vẫn không có chút phản ứng.

Phùng Cổ Tuấn mỉm cười, sau đó đi ra khỏi phòng.

Hạ Tử Triệt đã làm xong đồ ăn sáng, tuy rằng không có cháo trứng muối Phùng Cổ Tuấn một lòng mong nhớ, nhưng trứng trắng lòng đào cùng bánh mì quét mứt hoa quả cũng khiến cho người ta mười ngón tay đại động.

Nghiêm Dương ngồi ở bên bàn, đang cố cắn nuốt bánh mì, thấy Phùng Cổ Tuấn đi ra, liền kích động đứng lên.

“Tiểu Lê và Hi Hi rốt cuộc là bị làm sao?”

Phùng Cổ Tuấn ngồi xuống, đưa tay cầm một miếng bánh mì lên cắn một miếng, không chút để tâm nói:

“Hồn phách rời khỏi cơ thể, không biết tung tích, nguyên nhân hẳn là do tắm gương đồng kia.”

Nghiêm Dương đang muốn mở miệng, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Anh đặt miếng bánh mì xuống, đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Y An đang mỗi một đứng đó.

Y An vào nhà, thấy Hạ Tử Triệt cùng Phùng Cổ Tuấn đều có mặt, nhú mồm nói:

“Người vẫn chưa đầy đủ sao? Nhâm Lê đâu? Tiểu quỷ tên Hi Hi đã dậy chưa?”

“Không chỉ có Hi Hi chưa tỉnh, Tiểu Lê cũng rơi vào hôn mê rồi. Y An, tôi nghĩ cậu có thể giải thích cho tôi.”

Nghiêm Dương cắn răng nói.

Y An đẩy mắt kính, che giấu ánh sáng từ đôi mắt trọng đồng.

“Đừng kích động, cho dù hôn mê thì Nhâm Lê và tiểu quỷ kia cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng dựa theo sức mạnh ý chí của Nhâm Lê mà nói thì không nên bị tắm gương đồng kia nhiếp hồn.”

Y An dùng ngữ khí trần thuật, nhưng những lời nói bình thản này dù ít hay nhiều cũng có ý trách cứ Nghiêm Dương.

“Cái gương kia là thứ gì?”

Phùng Cổ Tuấn mở miệng hỏi.

“Âm dương quỷ kính.”

Y An bật ra bốn chữ.

Phùng Cổ Tuấn hô nhỏ một tiếng, không thể tin nổi nói:

“Phải chăng là dị bảo Âm dương quỷ kính của Đạo giới? Các người làm cách nào mà có được đồ vật của nhà họ Đồng?”

“Chung Ly Tu có chút việc dùng đến thứ kia, hỏi mượn nhà họ Đồng.”

Y An thản nhiên giải thích.

Phùng Cổ Tuấn ‘chặc’ một tiếng.

“Quả nhiên là tiền bối, loại đồ vật như Âm dương quỷ kính mà cũng có thể mượn được.”

Hạ Tử Triệt tò mò:

“Âm dương quỷ kính là thứ gì vậy? Là cái gương kia sao?”

Nghiêm Dương cũng tò mò, tò mò là thứ gì mà có thể khiến Nhâm Lê cùng Hi Hi rơi vào hôn mê.

“Âm dương quỷ kính à...”

Phùng Cổ Tuấn mở miệng.

“Dị bảo Âm dương quỷ kính của Đạo giới, từ thiên cung xuống âm ty, nối liền âm dương, cũng là con đường cố định duy nhất để xuống Minh giới. Vạn vật đều có hai mặt lợi và hại, Âm dương quỷ kính cũng không ngoại lệ, người ở dương thể có thể thông qua nó đi vào âm phủ, ‘người’ ở âm phủ tất nhiên cũng có thể thông qua nó đi vào dương thể. Nhưng bởi vì nó còn có thể thông tới thiên cung, quỷ quái ở âm phủ không dám đi qua cửa này để đi vào dương thể.”

“Nói cách khác, Tiểu Lê cùng Hi Hi có thể đang ở âm phủ hoặc là thiên cung?”

Nghiêm Dương nhú mồm hỏi.

Phùng Cổ Tuấn lắc lắc ngón tay.

“Không, bọn họ chỉ có thể ở âm phủ, bởi vì thật lâu trước kia lối đi từ Âm dương quỷ kính thông đến cửa vào thiên cung đã bị phong ấn, cũng chính bởi vì cửa vào thiên cung bị phong ấn, nó mới thành một thứ ‘dị bảo’, dù sao mất đi tác dụng kiềm chế ma quỷ thì nó sẽ tương đương với một quả bom hẹn giờ, trời mới biết bao giờ đại quân của Minh giới sẽ đi qua nó để đến san bằng Dương thế.”

Hạ Tử Triệt kinh ngạc.

“Vậy thứ đồ kia chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

Phùng Cổ Tuấn cười cười lấy lòng.

“Đúng vậy, cho nên Âm dương quỷ kính có thể nối liền âm dương từ lâu vẫn luôn được nhà họ Đồng bảo quản. Nếu không người bình thường sau khi tiếp xúc với tấm gương kia đều bị nhiếp hồn, người tu đạo còn có thể chạm nhiều hơn vài lần, người bình thường chạm vào một cái liền coi như xong.”

“Vậy vì sao tôi lại không có việc gì?”

Nghiêm Dương lấy làm kỳ quái vì sao anh cũng từng chạm vào Âm dương quỷ kính mà lại không làm sao.

Y An giọng nói lạnh lùng đáp:

“Anh mang theo vật tổ truyền của nhà họ Thích, làm sao có việc gì được?”

“Cái gì? Vật tổ truyền? Tôi không có.”

Nghiêm Dương mờ mịt nhìn chính mình, sau đó anh đột nhiên ý thức được chiếc nhẫn mình đeo trên tay chính là của nhà họ Thích, kinh ngạc nói:

“Là cái này?”

Y An hơi gật đầu, Phùng Cổ Tuấn tò mò nhìn về phía Nghiêm Dương.

“Cái gì vậy?”

Sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Nghiêm Dương, liền không chút lịch sự kêu lên thất thanh:

“Phá hồn? Là Phá hồn trong truyền thuyết đàn ông đeo biến thành nhẫn còn phụ nữ đeo biến thành vòng tay đó?”

Nghiêm Dương tiếp tục mờ mịt.

“Phá hồn? Phá hồn là cái gì? Tên của chiếc nhẫn là Phá hồn?”

Phùng Cổ Tuấn hú lên quái dị bổ nhào lên người Hạ Tử Triệt.

“A Triệt, A Triệt, bọn họ lại có Phá hồn làm vật đính ước, em em em...”

“Thứ này rốt cuộc là cái gì? Không phải chỉ là di vật của mẹ Tiểu Lê sao?”

Nghiêm Dương nói.

Phùng Cổ Tuấn tựa lên người Hạ Tử Triệt ghen tị nhìn chiếc nhẫn trên tay Nghiêm Dương.

“Phá hồn là dùng một loại vật liệu đặc biệt dưới đáy suối Tam Sinh tạo thành, người đeo nó cơ duyên xảo hợp có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này. Nếu như đeo nó thì quỷ mị cũng không dám đến gần người, hơn nữa nó là vật được nhà họ Thích thường xuyên thờ cúng ở Phật đường, hiện tại không chỉ có quỷ mị không dám đến gần, ngay cả những vật tà uế nhìn thấy nó cũng thành vô dụng. Chính là thứ gọi là vật chuẩn bị trước khi đi giết người.”

“Nhìn thấy kiếp trước kiếp này?”

Nghiêm Dương nhíu mày, anh nhớ lại cảnh tượng đã nhìn thấy khi Phá hồn vẫn còn ở trong hình dạng vòng bạc.

“Thế nào, anh thấy rồi?”

Phùng Cổ Tuấn cảm thấy hứng thú hỏi.

“Không, không có.”

Nghiêm Dương lắc đầu, anh không định kể những gì mà anh đã nhìn thấy ra.

“Lại nói tiếp, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể cứu Tiểu Lê ra?”

Hạ Tử Triệt hỏi.

“Hồn của nó ở âm phủ.”

Y An đáp.

Phùng Cổ Tuấn gian trá mỉm cười, lặp lại:

“Hồn của cậu ta ở âm phủ.”

Hạ Tử Triệt ngây thơ nhìn Phùng Cổ Tuấn:

“Hồn Tiểu Lê ở âm phủ?”

Phùng Cổ Tuấn gật đầu, vui sướng khi người gặp họa nói:

“Đúng, cho nên nói nhất định phải có người đưa cậu ta từ âm phủ về. Nên biết rằng, linh lực của Nhâm Lê tuy rằng rất cao cường, nhưng dù sao cũng không giống người nhà họ Đồng có thể nối liền âm dương, thoải mái đi lại giữa dương thế và âm phủ.”

Y An cũng nhìn Nghiêm Dương, thần nhiên nói:

“Phải nhanh lên một chút, dù sao thân thể của Nhâm Lê cũng được tạo thành từ máu thịt.”

“Tôi?”

Nghiêm Dương chỉ vào mình.

“Âm phủ là dạng gì? Tôi có thể sao?”

Phùng Cổ Tuấn gật đầu.

“Anh mang theo Phá hồn là có thể, quỷ quái không dám đến gần, tà uế không dám xuất hiện. Anh có sát khí nặng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đến âm phủ mà nói chẳng khác nào một chuyến du lịch thưởng ngoạn miễn phí.”

“Một người còn sống đi... âm phủ thật sự không có việc gì chứ?”

Hạ Tử Triệt lo lắng.

“Yên tâm yên tâm, anh ta lớn như vậy rồi, trên người lại có Phá hồn, chỉ cần không bị ảo giác mê hoặc tự mình chạy vào miệng người ta thì có thể có chuyện gì chứ?”

Phùng Cổ Tuấn không thêm để ý nói.

“Ảo giác? Lại là thứ gì nữa?”

Nghiêm Dương hỏi.

Phùng Cổ Tuấn đưa mắt nhìn Y An, thấy anh ta không có chút ý định nào là muốn giải thích, đành giận dữ nói:

“Ảo giác là những nguyện vọng, những mong muốn ở nơi sâu nhất không chạm đến được, cho nên nếu anh lấy trạng thái hồn thể đến âm phủ thì, tinh thần lực của anh thiếu từ trường của thân thể bao phủ dù ít dù nhiều sẽ xuất hiện hiện tượng yếu đi. Như vậy một vài quỷ quái không muốn sống có thể lợi dụng nhược điểm trong lòng anh để mê hoặc anh, khiến anh chủ động mắc câu. Nên biết rằng, hồn sống rất bổ dưỡng.”

Nghiêm Dương có chút trầm tư.

“Nếu chúng dùng Tiểu Lê để mê hoặc tôi, làm sao tôi có thể phân biệt được đây?”

Phùng Cổ Tuấn khoát tay.

“Việc này anh không cần lo lắng, Nhâm Lê cũng là hồn sống, anh chỉ cần nhìn thấy cậu ta thật sự sẽ cảm nhận được ngay.”

“Cảm nhận? Là loại cảm giác gì?”

Nghiêm Dương hỏi.

Phùng Cổ Tuấn lừ mắt xem thường.

“Lấy một ví dụ đi, sự khác nhau giữa người thật và ảo giác cũng giống như sự khác nhau giữa người và khúc gỗ vậy, không có gì nghi ngờ chứ?”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Còn một vấn đề nữa, tôi đi đến âm phủ kiểu gì?”

72. Chương 72: Âm Dương Quỷ Kính – 6

Nghiêm Dương đứng trước giường, ngón giữa tay trái buộc một sợi tơ hồng, một đầu khác của sợi tơ dẫn đến gương đồng trong tay Hi Hi.

Phá hồn trên ngón trở của Nghiêm Dương hiện lên một tia sáng bạc, không biết là ảo giác hay là gì, Nghiêm Dương cảm thấy khi ánh bạc tan đi, chiếc nhẫn liền sáng hơn không ít.

Ngoại trừ Nhâm Lê cùng Hi Hi đang hôn mê, trong phòng chỉ có hai người Nghiêm Dương cùng Y An, Y An mắt nhìn Nghiêm Dương, nói:

“Tìm được Nhâm Lê rồi thì nắm lấy sợi tơ này là có thể trở về, nếu tìm không thấy Nhâm Lê thì anh cũng đừng quay lại.”

Nghiêm Dương liếc mắt nhìn Y An.

“Nếu như không tìm thấy Tiểu Lê, tôi cũng sẽ không quay lại.”

Y An cười cười tự giễu, sau đó bỏ kính mắt ra.

“Nhìn vào mắt của tôi.”

Y An không giải thích gì cả, Nghiêm Dương tự nhiên cũng không hỏi đến.

Không còn kính mắt che khuất, cặp trọng đồng kia của Y An càng hiển lộ quỷ khí dày đặc hơn, bốn đồng tử kia giống như một cái lốc xoáy, có thể hút hết vạn vật trên thế gian.

Nghiêm Dương nhìn chằm chằm vào mắt Y An, chỉ chớp lát sau đồng tử liền nở lớn, sau đó ngã xuống.

Y An kêu lên một tiếng đau đớn, một tay nhanh chóng bịt kín hai mắt của mình.

Phùng Cổ Tuấn ở ngoài cửa nghe được tiếng động bên trong cánh cửa không chút nghĩ ngợi liền đẩy cửa đi vào.

“Không sao chứ?”

Phùng Cổ Tuấn cau mày nhìn vết máu dính lên tay phải của Y An hỏi.

Y An lắc đầu không nói gì, cười tự giễu.

Phùng Cổ Tuấn thở dài.

“Anh đây là tội gì chứ?”

.

Nghiêm Dương chỉ cảm thấy sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt của Y An liền giống như rơi vào ma chướng, khi tỉnh táo lại thì mình đã không còn ở trong phòng nữa.

Nghiêm Dương nhìn nhìn cánh tay trái không còn chút vết tích bị thương nào, nghĩ thầm đây hẳn là trạng thái linh hồn đi.

Phá hồn ở trên ngón trỏ của Nghiêm Dương tản ra ánh bạc nhàn nhạt, nhưng Nghiêm Dương biết ánh sáng bạc nhỏ bé này cũng là thứ duy nhất đảm bảo anh không bị thương tổn khi ở âm phủ.

Nghiêm Dương ngẩng đầu nhìn lên, ‘Mặt trời’ ở giữa bầu trời tản ra ánh sáng màu trắng, nhưng luồng sáng này lại không có... chút độ ấm nào.

“Cho dù ngươi có tạo một thứ giống như ‘Mặt trời’ ở nơi này thì nó cũng không phải mặt trời thật sự, nó không có độ ấm a...”

Trong đầu Nghiêm Dương nhanh chóng hiện lên một câu nói, sau đó là một cơn đau nhức.

Nghiêm Dương nhịn không được nhắm mắt hai tay ôm đầu, chờ đến khi cơn đau qua đi mở mắt ra thì cảnh tượng xung quanh đã có biến hóa.

Vừa rồi Nghiêm Dương ở một nơi giống như bình nguyên, nhưng hiện tại lại ở trong một thị trấn có rất nhiều ‘người’ qua lại.

Những ‘người’ này giống như không nhìn thấy Nghiêm Dương, máy móc đi lướt qua cạnh anh, vẻ mặt không có ai là không đại ra chết lặng.

Nghiêm Dương vẫn luôn cảm thấy nơi này rất kỳ lạ, nhưng anh không tìm ra được chỗ nào lạ. Anh đi đến ngã tư đường, đây là một thị trấn cổ xưa, bên đường thậm chí có thể nhìn thấy ‘người’ đang mua bán thứ gì đó. Khi anh nhìn thấy một nơi giống như tửu lâu, anh rốt cuộc cũng biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Nơi này không có tiếng động.

‘Người’ ở nơi này có nói chuyện có khẩu hình, nhưng không phát ra âm thanh, tất cả giống như một bộ phim điện ảnh không tiếng.

Nghiêm Dương không biết anh có phải là đang rơi vào ảo cảnh không, nhưng hiện tại anh đã biết sự khác nhau giữa người sống và khúc gỗ.

“Cừu, đối với chúng ta mà nói, phương pháp phá tan ảo cảnh rất đơn giản, chỉ cần dùng một đồ vật có chút linh khí đặt ở trên mắt là có thể. Ảo cảnh không thể khống chế được ta.”

Lại là giọng nói kỳ bí kia, nhưng lần này đầu của Nghiêm Dương lại không hề đau.

Nghiêm Dương nhíu mày, giọng nói kỳ bí kia rốt cuộc là ai? ‘Cừu’ là tên của một người sao? Còn nữa, ảo giác có thể phá được theo cách đó? Nghiêm Dương nhìn Phá hồn ở trên ngón trỏ, dứt khoát đặt nó ở trên mắt.

Cảnh tượng xung quanh quả nhiên bị vặn vẹo, thị trấn cùng những ‘người’ xung quanh đều biến mất trước mắt Nghiêm Dương, một lần nữa xuất hiện là một bức tường thành.

Trên tường thành có ba chữ — Quỷ Môn Quan.

Đây là nơi nào? Mình nên đi vào hay là không nên đi vào đây?

“Cừu, chẳng lẽ không vào được Quỷ Môn Quan cũng chỉ có thể trở thành cô hồn dã quỷ sao? Vậy chúng nó chẳng phải là rất đáng thương...”

Giọng nói kỳ bí kia lần thứ ba vang lên, Nghiêm Dương phát hiện, giọng nói kia rõ ràng không chỉ không có ác ý với anh mà còn bất tri bất giác giải đáp hết những câu hỏi của anh.

Giọng nói này rốt cuộc là ai? Vì sao mình có thể nghe thấy giọng nói ấy? Hiện tại mình nên đi vào ‘Quỷ Môn Quan’ sao?

Nghiêm Dương nghĩ mấy vấn đề này trong lòng, không biết hiện tại nên làm thế nào mới được.

“Nơi này chính là suối Tam Sinh? Đẹp quá, không ngờ suối Tam Sinh trong truyền thuyết lại ở trong Quỷ Môn Quan.”

Suối Tam Sinh?

Nghiêm Dương nhớ ra Phùng Cổ Tuấn từng nói Phá hồn được làm từ vật liệu đặc biệt ở dưới đáy suối Tam Sinh, giọng nói thần bí này lại nhắc đến Quỷ Môn Quan hai lần, chẳng lẽ là muốn bảo mình đi vào Quỷ Môn Quan?

Y rốt cuộc là ai, vì sao không tự nói trực tiếp với mình, ngược lại muốn dùng phương thức đối thoại này chứ?

Ngay khi Nghiêm Dương còn do dự, Phá hồn đột nhiên phát ra một luồng sáng mãnh liệt, nhắm thẳng vào trong Quỷ Môn Quan.

“Mày cũng muốn bảo tao đi vào đó?”

Nghiêm Dương nhìn Phá hồn, cười khổ nói:

“Mày đã muốn bảo tao đi vào, vậy tao đi vào thôi, hy vọng là có thể tìm thấy Tiểu Lê.”

Phá hồn lại phát ra một luồng sáng, luồng sáng lần này cũng không mạnh, so với lần trước thì dịu hơn nhiều, hơn nữa luồng sáng lần này cũng không chột lóe lên rồi tắt.

Nghiêm Dương đi theo hướng ánh sáng chỉ, trên đường đi trong đầu chỉ nghĩ đến Nhâm Lê.

Bên trong Quỷ Môn Quan rất giống thị trấn vừa rồi, cũng có đủ loại ‘người’, cũng không có tiếng động, khác biệt chính là vẻ mặt của những ‘người’ ở đây không đại ra chết lạng như thế.

Ánh sáng của Phá hồn rất dịu nhẹ, nhưng mấy ‘người’ này nhìn qua đều rất sợ hãi ánh sáng của Phá hồn, đều nhường ra một con đường.

“Phá hồn đến đâu, quỷ quái kiêng kị, tà uế thần phục.”

Lần này trong giọng nói mang theo ý cười, giống như ‘y’ là một đứa trẻ đang muốn khoe khoang.

Nghiêm Dương buồn cười lắc đầu, tiếp tục đi theo ánh sáng của Phá hồn.

Quỷ Môn Quan dường như rất lớn, Nghiêm Dương đi thật lâu mới đến được suối Tam Sinh, nhưng khoảnh khắc khi anh đến được suối Tam Sinh kia liền cảm thấy tất cả đều đáng giá, bởi vì anh nhìn thấy Nhâm Lê đang ngồi bên suối Tam Sinh.

Nghiêm Dương có thể cảm nhận được, đây là Nhâm Lê chân chính, không phải ảo giác gì cả. Anh nhanh chóng chạy qua, tay đặt lên bả vai Nhâm Lê.

“Tiểu Lê... Anh...”

Nhâm Lê quay đầu lại, dường như cũng không ngoài ý muốn khi nhìn thấy Nghiêm Dương đã đến, cười nói:

“Anh đã đến rồi.”

Nghiêm Dương gật gật đầu.

“Ừ, anh đến đây, anh đến đón em về nhà.”

Nhâm Lê ngồi trên một tảng đá trắng cười cười, sau đó dịch sang một bên.

“Không vội, ngồi đi. Anh không thấy là nơi này rất đẹp sao?”

Nghiêm Dương do dự ngồi xuống tảng đá, Nhâm Lê co chân chống má.

“Thật đẹp.”

Lúc này Nghiêm Dương mới đánh giá suối Tam Sinh.

Thực ra suối Tam Sinh cũng không phải là một con suối, mà là một cái đầm nước, nước rất trong, có thể nhìn thấy cả sỏi đá ở dưới đáy suối.

“Đây là tuổi Tam Sinh?”

Nghiêm Dương hỏi, nơi này không giống như tuổi Tam Sinh trong tưởng tượng của anh.

“Đầm nước này chính là thánh trì của âm ty — tuổi Tam Sinh. Uống một ngụm thấy kiếp trước, uống hai ngụm thấy kiếp sau, nhưng nhất định phải uống ở âm ty mới có tác dụng. Ngoại trừ có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này, còn có thể khiến hồn phách và thân thể càng hòa hợp hơn.”

Trả lời Nghiêm Dương đã không còn là Nhâm Lê, mà là một thanh niên mặc áo đen.

“Anh là ai?”

Nghiêm Dương nhìn thanh niên áo đen không biết xuất hiện từ lúc nào.

Thanh niên áo đen này gương mặt yêu mị, chỗ khóe mắt bên phải có một nốt ruồi đỏ, cách ăn mặc rất đoan chính nhưng lại cho người ta cảm nhận được vị phong trần.

Nghiêm Dương không thể đoán ra được thanh niên áo đen này là dạng tồn tại như thế nào — anh ta không có cảm giác của người sống cũng không có cảm giác của một khúc gỗ.

Thanh niên áo đen cười ha ha, mái tóc dài đến thắt lưng theo tiếng cười của anh ta mà đong đưa, quyến rũ động lòng người nói không nên lời.

“Anh ấy là người đàn ông của tôi.”

Nhâm Lê không lên tiếng hồi lâu đột nhiên nói.

Nghiêm Dương nghe thấy lời nói của Nhâm Lê giống như bị hắt một bát nước lạnh liền tỉnh táo, thanh niên thấy bộ dáng ảo não của Nghiêm Dương thì cười càng vui vẻ.

“Ta chỉ muốn giống như trước kia thử xem ngài ấy rốt cuộc có thể có phản ứng hay không thôi...”

Khi thanh niên áo đen nói lời này thì thanh âm rất thấp, thấp đến mức ngay cả Nhâm Lê và Nghiêm Dương đều không nghe rõ.

“Anh nói cái gì?”

Nhâm Lê nhíu mày hỏi.

Thanh niên áo đen lắc lắc đầu, cười híp mắt.

“Không, không có gì.”

Nhâm Lê quay người xem thường, không biết đang lằm bằm câu gì.

“Anh là ai?”

Nghiêm Dương lại hỏi.

“Anh ta sẽ không nói đâu, em đã hỏi rất nhiều lần nhưng anh ta không nói.”

Nhâm Lê ỉu xiu nói.

Thanh niên áo đen lại mở to mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Tuy rằng hiện tại không thể nói cho ngài biết tên của ta, nhưng ngài có thể gọi ta là Mị Dạ.”

73. Chương 73: Âm Dương Quỷ Kính – 7

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì! Anh anh anh đều không chịu nói cho tôi biết tên của anh?!”

Nhâm Lê nổi giận dùng dùng nói.

Mị Dạ chớp mắt cười vô tội.

“Ta cũng chưa nói cho ngài ấy biết tên của ta mà...”

“Nhưng anh bảo A Dương gọi anh là Mị Dạ.”

Nhâm Lê khó chịu nói.

“Như vậy, rốt cuộc là cậu đang ghen tị với ta hay là đang ghen tị với... người đàn ông của cậu?”

“Ghen tị? Tôi không có ghen tị, mấy người ghen tị đi tìm chết đi.”

“Ha ha... Lại nói thế, là đang ghen tị đấy thôi...”

“Tôi không có! Anh cái đồ người không ra người quỷ không ra quỷ tôi ghen tị cái gì!”

“.....”

“.....”

Nghiêm Dương đau đầu nhìn nhóc con nhà mình đấu khẩu với một người kỳ lạ, đột nhiên cảm thấy may mắn vì Phùng Cổ Tuấn không có ở đây.

“Được rồi, đừng ồn nữa...”

Nghiêm Dương vô lực nói.

Mị Dạ nghe thấy lời nói của Nghiêm Dương, lập tức dừng lại màn khắc khẩu không có chút dinh dưỡng nào với Nhâm Lê.

“Hừ.”

Nhâm Lê đi đến bên cạnh Nghiêm Dương hôn môi, đắc ý vô cùng nói:

“Người đàn ông của tôi.”

Nghiêm Dương lắc đầu bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nhìn Nhâm Lê.

Mị Dạ nhú mi không nói gì.

Không một ai chú ý đến, sâu trong đôi mắt đỏ rực kia của Mị Dạ cất giấu sự cung kính cùng với việc Nghiêm Dương nói gì nghe đấy.

“Anh không phải tên là Mị Dạ sao?”

Nghiêm Dương lấy làm kỳ lạ hỏi.

Mị Dạ lắc lắc đầu, mái tóc màu bạc dài đến thắt lưng cũng lay động theo.

“Mị Dạ chỉ là danh hiệu, tên không thể tùy tiện nói cho người khác.”

Nghiêm Dương có chút suy ngẫm gật đầu, sau đó hỏi:

“Cừ?”

Mị Dạ hơi sững sốt, sau đó cổ quái nhìn Nghiêm Dương, nhếch cười nói:

“Không, ta không phải Cừ.”

“Cừ là ai?”

Nhâm Lê chỉ cảm thấy khi nghe đến cái tên ‘Cừ’ liền cảm thấy quen thuộc nói không nên lời.

Mị Dạ thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói với Nhâm Lê và Nghiêm Dương.

“Không được bàn luận đến cái tên kia.”

Nhâm Lê từ lúc đến âm phủ gặp được Mị Dạ vẫn chưa từng nhìn thấy bộ dáng anh ta khi không cười, thấy anh ta nghiêm túc, cũng không nói thêm gì nữa.

Nghiêm Dương tuy rằng một mực muốn biết giọng nói thần bí xuất hiện ở trong đầu mình kia rốt cuộc là của ai, nhưng anh cũng không ép buộc. Dù sao mặc kệ giọng nói kia là của ai cũng không quan trọng bằng nhóc con nhà mình.

“Khi nào chúng tôi có thể quay về?”

Nhâm Lê hỏi Mị Dạ.

Một khi không còn rối rắm về vấn đề ‘Cừu’, trên mặt Mị Dạ lại xuất hiện nụ cười diên đảo chứng sinh.

“Chờ một lát, hồn phách của tiểu quỷ kia đã ly thể lâu lắm, thân thể lại quá yếu không thể trực tiếp uống nước của suối Tam Sinh, chỉ có thể chờ Định Hồn Quả đi ra rồi cho hai người một trái.”

Nhâm Lê ‘A’ một tiếng, sau đó nói với Nghiêm Dương:

“Hồn phách của Hi Hi rời thể đã lâu, hơn nữa kia vốn không phải là thân thể của nó, sau khi quay về rất có thể sẽ không dùng được, anh ta nói có Định Hồn Quả có thể khiến thân thể và hồn phách dung hợp.”

Nghiêm Dương gật gật đầu.

“Hi Hi đâu?”

Nhâm Lê cười cười.

“Quay về là sẽ gặp được.”

“Hai người không muốn uống một ngụm nước suối Tam Sinh sao? Nên biết rằng có rất nhiều vị thần cũng không có cơ hội nhìn thấy suối Tam Sinh đấy.”

Mị Dạ tùy tiện biến ra một tảng đá, ngồi ở bên cạnh Nhâm Lê.

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không có gì hay, muốn uống làm gì? Cũng không biết nước này của anh có vệ sinh không, uống vào nhờ bị bệnh thì làm sao bây giờ?”

Mị Dạ cười ha ha.

“Cậu vẫn đáng yêu như vậy.”

Nhâm Lê quay người xem thường.

“Đừng có nói như thế, làm như chúng ta đã quen biết từ rất lâu ấy.”

Mị Dạ ‘ha’ một tiếng.

“Làm sao cậu biết ta và cậu không phải là quen biết đã lâu?”

“Trong trí nhớ của tôi không có anh.”

Nhâm Lê đáp.

Mị Dạ lắc đầu, mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Canh Mạnh Bà không pha loãng ngay cả trí nhớ của tiên nhân cũng có thể xóa sạch, làm sao cậu biết được trí nhớ của mình không bị xóa sạch chứ?”

Nhâm Lê lại quay người xem thường.

“Canh Mạnh Bà cả đời chỉ có cơ hội uống một lần, tôi chưa chết, sao có thể uống được?”

Mị Dạ cười.

“Cho nên tôi quen biết rất lâu với kiếp trước của cậu đó...”

Nhâm Lê hoài nghi.

“Thật hay giả? Anh thử nói xem kiếp trước tôi là như thế nào.”

“Kiếp trước của cậu sao...”

Mị Dạ cười tủm tỉm.

“Kiếp trước cậu không phải là người...”

Nhâm Lê nghiêng răng nghiêng lợi.

“A Dương, anh ta bắt nạt em, anh ta nói kiếp trước em không phải người!”

Nghiêm Dương vội vã an ủi nhóc con nhà mình.

“Anh ta mới không phải là người, anh không nghe lời anh ta...”

Sau đó hai người lại quần lại thành một khối, để mặc Mị Dạ oan uổng ở bên cạnh sờ sờ mũi.

“Ta vốn không phải người mà...”

Mị Dạ thở dài, quyến rũ nói:

“Hai người thật sự không muốn nhìn kiếp trước một chút? Một chút là đủ rồi.”

Nhâm Lê vẫn lắc đầu như cũ, có một giọng nói cho cậu biết, không cần chạm đến những gì liên quan tới kiếp trước.

Nghiêm Dương ngược lại có chút tò mò với kiếp trước của mình, nhưng anh thấy Nhâm Lê từ chối nên cũng từ chối, Mị Dạ thấy hai người bọn họ đều không muốn biết về kiếp trước cũng không nói gì nữa, chỉ là thoáng có chút tiếc nuối, nghĩ thầm người kia quả nhiên là liệu việc như thần.

Từ trong suối Tam Sinh dần tản ra ánh sáng bảy màu, loại cảnh tượng như thế này ở âm phủ là rất không bình thường.

Thực ra thì, chỉ khi Định Hồn Quả một ngàn năm mới chín một lần thì mới có loại cảnh tượng như thế này.

Mị Dạ lười biếng đứng lên.

“Các người ngồi ở đây, ta đi lấy.”

Nói xong, liền bay lên phía trên suối Tam Sinh, tay duỗi ra, một quả bảy màu liền bay tới.

Mị Dạ đưa Định Hồn Quả cho Nhâm Lê.

“Được rồi, sau khi quay về các người cho tiểu quỷ kia ăn là được.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Cảm ơn nhiều.”

Mị Dạ không bận tâm cười cười.

“Đúng rồi, hai người đi vào âm phủ như thế nào?”

Mị Dạ hỏi về vấn đề này khiến Nhâm Lê nhú mào.

“Lại nói, tất cả là tại một tấm gương.”

“Gương?”

Mị Dạ ngẫm nghĩ, sau đó cười nói:

“Chiếc gương đó nhất định là Âm dương quỷ kính đi?”

Nhâm Lê kinh ngạc.

“Đó là Âm dương quỷ kính?”

“Ừ, Y An cũng nói đó là Âm Dương quỷ kính.”

Nghiêm Dương nói.

“Chắc, Âm dương quỹ kính kia lại rơi xuống thế gian sao? Thứ đó dù sao cũng là tà vật, khi các người dùng nhớ rõ phải cẩn thận.”

Mị Dạ nói.

“Chính là tà vật? Anh nói thứ kia chính là tà vật?”

Nhâm Lê kích động hỏi.

“Đúng vậy, không cần kích động như thế chứ?”

Mị Dạ kỳ quái liếc mắt nhìn Nhâm Lê một cái.

“Anh chắc chắn?”

Nhâm Lê lại hỏi lần nữa.

“Có cái gì mà chắc chắn với không chắc chắn chứ. Âm dương quỹ kính, có thể cho người ta nhìn thấy thứ đánh mất, nhưng nếu tâm tư dao động thì sẽ bị gương cản nuốt lại.”

Mị Dạ giải thích.

Nhâm Lê cười như hoa nở.

“A Dương, A Dương, A Dương...”

Nghiêm Dương cười cười cưng chiều nhìn Nhâm Lê, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cậu.

“Tiểu Lê nhà ta chính là ngôi sao may mắn.”

Nhâm Lê cười hắc hắc không ngừng.

“Các người đang vui vẻ chuyện gì?”

Mị Dạ có hứng thú hỏi.

“Không nói cho anh biết!”

Nhâm Lê cười vô cùng đắc ý.

Mị Dạ nhún vai.

“Không nói thì thôi, có sao đâu chứ.”

Nhâm Lê đang muốn nói gì đó, mặt đất đột nhiên rung chuyển, cậu nhanh chóng bám lấy Nghiêm Dương.

Mị Dạ biến sắc.

“Ta đưa các người quay về.”

Sau đó vung tay lên, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương liền biến mất ở bên cạnh suối Tam Sinh.

Sau khi Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương biến mất ở suối Tam Sinh, chấn động trên mặt đất cũng ngừng lại, nhưng tiếng khóc kêu của quỹ quái lại truyền đến, khắp nơi trong âm phủ đều tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết.

Khi Nghiêm Dương quay lại dương thế thì mặt trời đã lặn về tây, anh đuổi đuổi tứ chi cứng ngắc ngồi dậy. Nhâm Lê ở bên cạnh không may mắn như thế, ngồi dậy vài lần mà không được.

Nghiêm Dương muốn nâng Nhâm Lê dậy, bất đắc dĩ chính anh cũng không có sức lực để sử dụng, khi đang muốn đỡ dành Nhâm Lê nằm thêm một chút thì Hạ Tử Triệt đẩy cửa đi vào.

“Tiểu Tuấn nói hai người đã tỉnh nên tôi đến xem, cảm giác thế nào?”

Nhâm Lê cười khổ một tiếng.

“Cảm thấy rất yếu, toàn thân không có chút sức lực.”

“Cậu hôn mê bốn ngày, Nghiêm Dương hôn mê ba ngày, đương nhiên là không có sức lực gì rồi.”

Hạ Tử Triệt cười lắc đầu.

“Ba ngày?”

Nghiêm Dương kinh ngạc.

“Đúng.”

Phùng Cổ Tuấn đi vào.

“Đã được ba ngày, nếu các người còn không tỉnh tôi liền lấy roi quất xác.”

Nhâm Lê nghe xong lời này liền hận đến mức ngứa răng, nhưng cậu ngay cả sức để nói liên tục cũng không có, chỉ có thể nén giận không thèm nhìn Phùng Cổ Tuấn.

Hạ Tử Triệt dở khóc dở cười.

“Tiểu Tuấn em đang nói bậy bạ gì đó.”

Phùng Cổ Tuấn hừ hừ hai tiếng.

“Vốn chính là như thế...”

Nghiêm Dương lúc này đã cử động được một chút, không có cách nào, người tham gia quân ngũ khác với người bình thường.

Nhâm Lê hữu khí vô lực nói một tiếng ‘Hi Hi’, Nghiêm Dương bật người hiểu được ý của cậu, lấy Định Hồn Quả trong tay Nhâm Lê ra, bón vào miệng Hi Hi nằm ở trong cùng.

“Đó là gì? Định Hồn Quả? Sao hai người lại có Định Hồn Quả?”

Phùng Cổ Tuấn sau khi nhìn thấy Phá hồn từ ba ngày trước lại một lần nữa kêu lên thất thanh.

74. Chương 74: Âm Dương Quỷ Kính – 8

“Cái này?”

Nghiêm Dương lắc lắc Định Hồn Quả trên tay.

“Một người tên là Mị Dạ cho.”

“Mị Dạ? Phải không?”

Phùng Cổ Tuấn cau mày hỏi.

“Không phải tên là Mị Dạ, anh ta nói danh hiệu của mình là Mị Dạ.”

Nghiêm Dương đáp.

Phùng Cổ Tuấn trầm mặc, sau đó đột nhiên lên tiếng.

“Người ở thời thượng cổ chỉ dùng danh hiệu, tên của bọn họ đều có sức mạnh đặc biệt, chỉ có người cực kỳ gần gũi mới biết được.”

Nghiêm Dương nhún nhún vai, tỏ vẻ không hiểu, đưa quả kia đến bón vào miệng Hi Hi. Quả kia giống như biến thành một bãi nước, Nghiêm Dương không biết làm sao liền đổ tất cả vào.

Phùng Cổ Tuấn ‘chặc’ một tiếng.

“Ngày mai sẽ tỉnh, Định Hồn Quả...”

Nhâm Lê nằm ở trên giường cố gắng mở to hai mắt, Phùng Cổ Tuấn cười ha ha.

“Cậu? Chắc khoảng buổi tối là có thể rồi, ai biết được.”

Nghiêm Dương cười xoa đầu Nhâm Lê, Nhâm Lê bĩu môi không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, ở chỗ hai người đã vài ngày, tôi và A Triệt muốn về nhà.”

Phùng Cổ Tuấn khoát tay về phía Nhâm Lê và Nghiêm Dương, sau đó kéo Hạ Tử Triệt đi.

Hạ Tử Triệt cười nhu hòa.

“Hai người đã ổn chưa? Nếu chưa để chúng tôi ở lại xem xem?”

Nghiêm Dương chặn lời:

“Không sao, tôi có thể chăm sóc bọn họ.”

Phùng Cổ Tuấn bĩu môi.

“Bọn họ đương nhiên là có thể.”

Hạ Tử Triệt gật gật đầu.

“Được rồi, chúng tôi đi trước. Trong tủ lạnh còn ít đồ ăn, nếu hai người đói bụng có thể cho vào lò vi sóng hâm nóng lại.”

Nghiêm Dương lại nói cảm ơn một hồi, Hạ Tử Triệt cười cười lắc đầu, mang theo Phùng Cổ Tuấn rời đi.

Nhâm Lê bị ở lại trong phòng bất mãn bĩu môi, Nghiêm Dương cười xoa xoa tóc Nhâm Lê.

“Bảo bối, anh muốn nói với em vài việc.”

Nhâm Lê mở to hai mắt.

Nghiêm Dương cười cười.

“Bảo bối, lắng nghe anh nói là được rồi. Tin tưởng anh, chồng em và Lâm Cảnh không có vấn đề gì, tùy tiện đổi thành một người xa lạ nào khác chồng em cũng sẽ làm như vậy để bảo vệ anh ta.”

Buổi tối.

Nhâm Lê ngồi dựa vào sofa, trong tay còn đang cầm một cái chén. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, cậu lại không hề để tâm chút nào. Cậu đang nghĩ tới những việc đã trải qua ở âm phủ. Chiếc xe màu trắng có rèm che kia không giống như chiếc Santana màu đỏ đâm thẳng vào cậu, cũng không xuyên qua thân thể giống như cậu đã nghĩ, mà là xoay một cái khiến cậu vào ngồi ở trong xe.

Trong xe cũng không có người lái, chiếc xe kia giống như xe u linh. Ngoài cửa sổ là một mảnh sương mù mênh mông, không thể nhìn thấy gì cả. Không biết đi bao lâu, xe rốt cuộc cũng dừng lại, sau đó cửa xe tự động mở ra.

Tất cả những việc tiếp theo đều khiến cậu không trở tay kịp. Cậu thấy cha mẹ của mình.

Sau khi xuống xe, cậu liền phát hiện bản thân đang đứng dưới hàng hiên nhà mình, đối diện với cánh cửa quen thuộc kia. Không đợi cậu có động tác gì, cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong, một người phụ nữ có vẻ ngoài giống Thích Quân đến bảy phần dịu dàng nói với cậu:

“Tiểu Lê, sao hôm nay lại về muộn vậy?”

Ngữ khí kia, giống như mình là một đứa trẻ ham chơi quên giờ về nhà.

Bản thân chỉ nhớ rõ đã thì thào một tiếng ‘Mẹ ơi’, khi ý thức tỉnh táo lại thì đã ngồi trước bàn cơm, trên bàn là cơm canh nóng sốt.

Cậu ý thức được mình đã rơi vào ảo cảnh, nhưng cậu lại không muốn đi ra.

Chốc lát sau, tiếng chuông cửa vang lên, người phụ nữ giống Thích Quân bảy phần kia đi ra mở cửa. Cậu nhìn thấy một người đàn ông có gương mặt anh tuấn đi vào, tùy tiện cầm quần áo vắt lên giá treo, động tác quen thuộc này giống như mỗi ngày ông ta đều làm.

Người đàn ông kia nhìn thấy mình, cười rạng rỡ nói:

“Bé con cha đã về rồi, có mang quà về cho con nhé, có nhớ cha không?”

Nhâm Lê nhớ rõ ràng, khoảnh khắc kia, nước mắt nóng hổi dâng đầy trong mắt mình.

Sau đó là tiếng người phụ nữ khản trương hỏi han, người đàn ông sưng sốt, sau đó cười nói:

“Bé con nhớ cha đến phát khóc? Hử? Được rồi được rồi, đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, cùng lắm thì cha hứa với con lần sau không về muộn nữa...”

Người mẹ dịu dàng, người cha cởi mở, một gian phòng nho nhỏ ấm áp, tất cả đều giống như một gia đình mà mình luôn tưởng tượng.

Cậu không muốn đi ra khỏi ảo cảnh này, mặc dù phương pháp đi ra khỏi ảo cảnh vô cùng đơn giản.

Cậu trầm mê trong ảo cảnh suốt một tuần, trong bảy ngày này, giống như một đứa trẻ chìm sâu trong ảo cảnh đến tận tận cùng của mạch máu. Cậu cũng từ từ ý thức được, ảo cảnh này so với thứ mình từng gặp trước đây hoàn toàn khác nhau, ảo cảnh này giống như một thế giới chân thực, rất sinh động.

Cậu không muốn rời đi.

Sáng sớm ngày thứ bảy, người phụ nữ làm một bữa sáng ngon lành, người đàn ông ngồi ở trên ghế sofa đọc báo. Khi đó, cậu đã có thể gọi ‘cha mẹ’ rất lưu loát.

Khi ăn sáng, cậu chú ý đến một chút không nở nhe nhẹ trong mắt người phụ nữ, sự kiêu ngạo trong mắt người đàn ông. Chờ đến khi cậu nuốt xong miếng cơm cuối cùng, người phụ nữ mở miệng.

“Tiểu Lê, cha mẹ rất vui vẻ, bởi vì Tiểu Lê đã trưởng thành thành một chàng trai chân chính.”

Người đàn ông đưa mắt nhìn người phụ nữ, lại quay sang nhìn cậu với ánh mắt tràn đầy sự kiêu ngạo.

“Tiểu Lê, con là niềm tự hào của cha mẹ, cha mẹ yêu con.”

“Cha mẹ không làm tròn trách nhiệm của người làm cha mẹ, không dạy con bước đi, không dạy con nói chuyện, cha mẹ tuy rằng không thể nhìn thấy con lớn lên từng chút từng chút một, nhưng con phải nhớ kỹ, cha mẹ yêu con.”

Trong ánh mắt của người phụ nữ khi nhìn cậu tràn đầy áy náy.

“Là đàn ông, khóc gì chứ?”

Người đàn ông mạnh mẽ vỗ vai cậu.

“Ha, bé con, mẹ con nói sai rồi nhé, chúng ta bây giờ còn có thể dạy cho con cách để kiên cường.”

Người phụ nữ không nở nói:

“Cha mẹ không nở xa con, nhưng mà nơi này dù sao cũng không phải thế giới của con. Huống chi, bên ngoài còn có người đang đợi con nữa.”

Người đàn ông mở to hai mắt.

“Này nhóc, cha mẹ sẽ không phản đối con, nhưng chỉ sợ rằng con sẽ phải đối phó với ông nội của con đấy.”

Người phụ nữ cười cười vui vẻ, sau đó chỉ về hướng cửa nói:

“Làm phiền ngài đưa nó đi.”

Tiếp đó cậu nhìn thấy Mị Dạ tóc bạc mắt đỏ một thân áo đen đứng ở cạnh cửa.

Cậu vẫn nhớ rõ câu cuối cùng cha mẹ nói là “Tiểu Lê, chúng ta yêu con.”

Nghiêm Dương tắm rửa xong đi ra liền nhìn thấy nhóc con nhà mình đang ngồi ngơ ngác trên ghế sofa, trong tay cầm cái chén không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Bảo bối, đang nghĩ cái gì vậy?”

Nhâm Lê nghe thấy tiếng của Nghiêm Dương liền hồi phục tinh thần, khịt khịt mũi.

“Đang nghĩ về... Cha mẹ.”

Nghiêm Dương sững sốt, sau đó đi qua ngồi xổm xuống cạnh sofa, chăm chú nhìn Nhâm Lê.

Đôi mắt Nhâm Lê đỏ hồng, không biết là vừa mới khóc xong hay là sắp khóc. Nghiệm Dương nghiêng người qua nhẹ nhàng hôn lên mắt Nhâm Lê.

“Đừng khóc, có anh ở đây.”

“Em không khóc! Cha nói phải kiên cường.”

Nhâm Lê hơi đỏ mặt bĩu môi, Nghiệm Dương nhìn mà trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

“Làm sao vậy? Đột nhiên nhớ đến bọn họ?”

Nghiệm Dương biết bé con nhà mình như thế này nhất định là có nguyên nhân, sau khi thấy cảm xúc của cậu ổn định không ít liền lo lắng hỏi.

Nhâm Lê nắm chặt cái chén, cụp mắt xuống.

“Em nhìn thấy cha mẹ...”

“...Ảo cảnh?”

Nghiệm Dương chỉ có thể nghĩ ra được là ảo cảnh.

Nói đến ảo cảnh, Nhâm Lê lộ ra tình cảm sâu đậm lại có chút hoang mang.

“Không giống...”

Sau đó liền kể lại ảo cảnh tốt đẹp đến mức khiến người ta không đành lòng tỉnh lại cho Nghiệm Dương.

Nghiệm Dương nghe xong, thở dài, chần chờ một lúc rồi nói:

“Sau khi Mị Dạ đưa em đi thì không nói gì sao?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không có, Mị Dạ dẫn em ra khỏi ảo cảnh liền đi vào Quỷ Môn Quan. Sau đó anh ta bảo em nếu muốn khiến Hi Hi an ổn thì cần Định Hồn Quả linh tình gì đó, tiếp đến lại đưa em đến suối Tam Sinh.”

“Em không hỏi anh ta sao?”

Nghiệm Dương đứng dậy, ngồi ở trên ghế sofa, dùng mái tóc ướt sũng cọ lên cổ Nhâm Lê.

Nhâm Lê khó chịu lắc lắc đầu.

“Đừng có làm dây nước lên người em.”

Nghiệm Dương cười ha ha, cũng không đùa dai nữa, thành thật ngồi ở trên ghế sofa.

Nhâm Lê nhú mào, tiếp tục đề tài vừa nói đến.

“Em hỏi, anh ta hoặc không nói, hoặc là trả lời không đúng câu hỏi.”

Nghiệm Dương ‘a’ một tiếng.

“Anh ta trả lời sao?”

Nhâm Lê buồn bực.

“Em hỏi anh ta ‘ảo cảnh’ kia là nơi nào, anh ta nói là sinh ra từ tâm. Em hỏi anh ta có biết cha mẹ không anh ta liền không thèm để ý đến em nữa...”

Nghiệm Dương vội an ủi bé con nhà mình.

“Không sao đâu, lần sau gặp được anh ta thì hỏi lại.”

Nhâm Lê thở dài.

“Cũng không biết còn có thể gặp được hay không...”

“Chắc chắn là có thể.”

Nghiêm Dương thật lòng nói, anh có cảm giác quan hệ giữa Mị Dạ với mình và Tiểu Lê tuyệt đối không đơn giản, có lẽ là thật sự đã quen biết nhau từ kiếp trước không chừng.

“Ai...”

Nhâm Lê thở dài.

“Mặc kệ mặc kệ, chuyện dạo chơi đến âm phủ lần này đã mất trọn ba ngày.”

Nghiêm Dương cười ha ha.

“Đúng, chúng ta còn thu hoạch được vật vừa chính vừa tà trong thiên hạ nữa.”

Nhâm Lê nghĩ đến đây, cũng cười hắc hắc.

“Đúng vậy, hiện tại chúng ta chỉ còn thiếu hai món đồ nữa thôi.”

— Âm dương quỹ kính – Kết thúc —

75. Chương 75: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 1

“Triển lãm giao lưu hiện vật văn hóa Trung Nhật sẽ được khai mạc trong tỉnh vào ngày mười bốn tháng này, hiện vật triển lãm bao gồm gần trăm món bảo vật quý giá đến từ Trung Quốc và Nhật Bản, trong đó đặc biệt nhất chính là một khối ngọc cổ lớn tính đến nay đã hơn ba ngàn năm tuổi...”

Nhâm Lê ngáp một cái, bấm điều khiển từ xa chuyển kênh, sau đó ôm Hi Hi đang nằm sấp dưới sàn nhà chơi rubic lên, Hi Hi vắn vẹo thân mình, ngồi thẳng trong lòng Nhâm Lê.

“Cha...”

Nhâm Lê ‘ừ’ một tiếng.

“Làm sao vậy?”

Hi hi lại vắn vẹo thân mình.

“Con muốn xuống...”

Nhâm Lê lại chuyển kênh.

“Thật nhàm chán, ngồi xem TV với cha đi.”

Hi Hi ẩm ỨC ngồi ở trên đùi Nhâm Lê, đôi mắt tràn đầy trông mong nhìn rubic ở trên mặt đất, ngẫm nghĩ một lát hai tròng mắt hơi chuyển.

“Cha, cha nuôi khi nào mới về?”

Dưới đủ loại cố gắng của Nghiêm Dương, Hi Hi rốt cuộc cũng sửa miệng gọi Nghiêm Dương là ‘cha nuôi’, Nghiêm Dương vui mừng hơn hở ôm Hi Hi xoay vòng vòng.

“Có nghe tin tức vừa rồi không? Cha nuôi con phụ trách bảo vệ an toàn cho buổi triển lãm kia.”

Nhâm Lê phiền muộn, vết thương trên cánh tay trái của Nghiêm Dương còn chưa lành, lại không thể không đi bảo vệ cho ‘Triển lãm trao đổi hiện vật văn hóa Trung Nhật’, cũng không biết mấy thứ đồ Nhật Bản lại lịch không sạch sẽ ấy có gì đẹp nữa.

Hi Hi nghiêng đầu suy nghĩ.

“Cha, chúng ta đi tìm cha nuôi đi.”

Hai mắt Nhâm Lê khê chuyễn, nhìn lên đồng hồ. Ừm, triển lãm sẽ kết thúc lúc ba giờ chiều, bây giờ còn chưa đến một giờ, vẫn kịp qua đó.

Nhâm Lê vui vẻ đặt Hi Hi xuống đất, xoa xoa gương mặt tròn của bé.

“Bảo bối, đi thay quần áo, chúng ta đi đón cha con tan ca.”

Triển lãm lần này được tổ chức ở bảo tàng lịch sử, những thứ được triển lãm thật sự là bảo vật quý giá, trong đó có một chiếc khay bằng bạc hoa văn hai cây đào cùng hai con cáo mạ vàng thời nhà Đường khiến cho người đến xem luôn miệng khen ngợi không ngừng, lần này Nhâm Lê đến triển lãm xem cũng có ý định muốn nhìn chiếc khay bằng bạc hoa văn hai cây đào cùng hai con cáo mạ vàng này.

Nhâm Lê mua vé xong liền nắm tay Hi Hi mặc một bộ váy áo màu trắng đi vào phòng triển lãm, thỉnh thoảng còn nhìn xem Nghiêm Dương đang ở đâu — Nghiêm Dương có nói qua, triển lãm lần này tiểu đội của họ phải mặc thường phục phụ trách cho an toàn của buổi triển lãm.

Có lẽ là bởi vì triển lãm đã diễn ra vài ngày, người ở đại sảnh triển lãm cũng không nhiều lắm, Nhâm Lê liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc khay bằng bạc hoa văn hai cây đào cùng hai con cáo mạ vàng kia.

Nhâm Lê buông tay Hi Hi ra.

“Bảo bối tự đi chơi được không? Cha muốn đi xem chiếc khay kia.”

Hi Hi ngoan ngoãn gật đầu, chạy từng bước sang xem khu gốm sứ bên cạnh.

Nhâm Lê biết bản lĩnh của con gái mình, cũng không lo lắng, cười tủm tỉm tiêu sái đi qua xem chiếc khay kia. Chiếc khay bạc có hình hai cây đào đan vào nhau, dưới hai cây đào có hai con cáo đang đi trên lá, trong đó một con cáo đang quay đầu nhìn về phía sau, một con cáo khác ngẩng đầu nhìn lên, hai con cáo bày ra dáng vẻ nhậy bén. Chỗ đuôi và bụng gần cổ của con cáo có chạm khắc văn tế, toàn bộ đều được mạ vàng, đẹp không sao tả xiết.

“Ngài thấy chiếc khay này thế nào?”

Ngay lúc Nhâm Lê tập trung ngắm nhìn thì một giọng nói truyền đến.

Nhâm Lê nhìn sang, là người Nhật Bản...

“Rất sống động, khéo léo áp đảo cả trời cao, đẹp không sao tả xiết.”

Nhâm Lê dùng mười hai chữ cái* khái quát về chiếc khay bằng bạc hoa văn hai cây đào cùng hai con cáo mạ vàng kia.

(*Nguyên văn là , , – Rất sống động, xảo thuật thiên công, đẹp không sao tả xiết)

Người Nhật Bản nhìn qua rất nho nhã lễ độ kia sững sốt, đại khái là thật không ngờ Nhâm Lê lại trêu cợt mình như vậy.

Nhâm Lê cười cười với người Nhật Bản kia, cũng không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Khi Nghiêm Dương ôm Hi Hi từ khu gốm sứ đi ra liền thấy Nhâm Lê đang nói chuyện với một người Nhật Bản, lúc anh đang định đi qua thì Nhâm Lê lại xoay người bỏ đi, Nghiêm Dương ôm chặt Hi Hi chạy đuổi theo.

Giống như là có cảm ứng tâm linh, Nhâm Lê nhìn lại, liền thấy Nghiêm Dương ôm Hi Hi đi về phía mình.

Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây?”

“Không có chuyện gì thì không thể đến đây xem thế nào sao?”

Nhâm Lê cười.

“Đương nhiên có thể, chồng mang em đi ngắm.”

Nghiêm Dương đặt Hi Hi xuống đất, cười nói với Nhâm Lê.

Nhâm Lê nhú mi.

“Có đẹp không? Không đẹp thì em không đi.”

Nghiêm Dương cười ha ha, mắt nheo lại.

“Đương nhiên không đẹp bằng chồng em, nhưng mấy thứ kia là trọng điểm lần này bọn anh phải bảo vệ —— hẳn là có thể khiến em để mắt đến.”

Nhâm Lê nhớ đến tin tức mình vừa nghe qua lúc nãy.

“Là khối ngọc cổ của nhà Thương?”

Nghiêm Dương gật đầu, vừa đi vừa nói chuyện.

“Chồng cũng không nhìn ra có gì hay, nhưng thật sự là nhìn rất đẹp, chạm vào cảm xúc cũng rất tốt.”

“Các anh đã chạm vào rồi?”

Nhâm Lê hai mắt mở to.

“Ừ, mấy người trong đội nhìn thấy liền thèm, đã lén chạm vào rồi.”

Lúc nói chuyện, Nghiêm Dương đã dẫn Nhâm Lê cũng Hi Hi đến trước khối ngọc kia.

Khối ngọc trong suốt, chỉ to bằng bàn tay của Hi Hi, dày khoảng một centimet, là một khối ngọc rất nhỏ. Trên bề mặt ngọc không điêu khắc gì, toàn bộ là màu trắng ngà, ở giữa có một đường hoa văn màu đỏ rất nhạt.

“Chồng em không nghiên cứu về cái này, nhưng cũng cảm thấy rất thư thái.”

Nghiêm Dương nhìn khối ngọc tuy nhỏ nhưng không mất đi phong thái kia nói.

Nhâm Lê nhìn khối ngọc nói:

“Em cảm thấy khối ngọc này không có giá trị nghiên cứu gì đặc biệt, nhưng khí chất rất tốt. Ngọc trơn tiêu trừ sự nóng nảy trong lòng, ngọc màu biểu lộ tâm tư vui vẻ hay phiền muộn, ngọc tinh khiết có thể tinh lọc những thứ không sạch sẽ trong lòng. Cho nên quân tử yêu ngọc, hy vọng tìm được trên ngọc linh khí của thiên nhiên. Khối ngọc này có rất nhiều linh khí, cho nên anh mới cảm thấy thoải mái. Đúng rồi, ngọc này là trọng điểm bảo vệ của các anh, vì sao vậy?”

Nghiêm Dương cười khổ.

“Làm sao anh biết được, nhưng nghe nói ngọc này được tìm thấy trong mộ của một người phụ nữ giàu có...”

Nhâm Lê nhìn khối ngọc tràn ngập linh khí, cười cười.

“Ngọc trong mộ của người phụ nữ giàu có sao... Em thấy không giống. Khi khai quật ngôi mộ của một phụ nữ giàu có thời nhà Thương từng tìm được hơn bảy trăm món đồ bằng ngọc, chỉ tính riêng trang sức bằng ngọc đã chiếm quá nửa, những thứ khác đại đa số đều là đồ cúng lễ, đồ nghi trượng[1] hay công cụ gì đó. Mọi người đều biết, đồ đồng đen nhà Ân là xuất sắc nhất, nhưng rất nhiều người không biết thật ra đồ bằng ngọc và đồ bằng đồng đen giống nhau đều là đồ thủ công đại biểu rõ nét nhất của nhà Thương. Đặc biệt là đồ bằng ngọc, phát triển chưa từng thấy, theo [Dật Chu thư – thể phụ giải]: ‘Thời Vũ Vương[2] nhà Thương có bốn ngàn bảo ngọc, ngọc bội ước chừng có trăm vạn’. Có thể nói rằng nghề chế ngọc thời nhà Thương rất phát triển.”

Nghiêm Dương đang muốn nói tiếp, đã bị một giọng nói bên cạnh chặn lời.

“Xem ra tiên sinh đây nghiên cứu khá nhiều về ngọc khí, kẻ bắt tài này nghe ngài nói một hồi đã được mở mang rất nhiều.”

Nhâm Lê thấy có người đến, trong lòng thầm nhủ mày, ngoài miệng lại nói:

“Ha ha, tôi có nghiên cứu gì về ngọc khí đâu chứ, chỉ là có chút thông hiểu lịch sử mà thôi.”

Người Nhật Bản lại xuất hiện một lần nữa kia nghiêm mặt nói:

“Tiên sinh khiêm tốn rồi, lịch sử Trung Hoa rộng lớn uyên thâm, tiên sinh có thể dễ dàng nói về ngọc thời nhà Thương, có thể thấy được là người không tầm thường.”

Nhâm Lê thu hồi nụ cười.

“Tôi nói rồi, tôi chỉ có chút hiểu biết về lịch sử thôi.”

Người Nhật Bản kia nghe Nhâm Lê nói vậy, nụ cười trên mặt cũng không đổi, hai tay đưa ra một tấm danh thiếp.

“Nếu tiên sinh không ngại, kẻ bất tài này muốn giao thiệp với tiên sinh như những người quân tử.”

Nhâm Lê trầm nghĩ trong lòng ‘quân tử chi giao đàm nhược thủy’ (sự giao thiệp giữa những người quân tử xưa nay nhạt như nước lã), cầm lấy danh thiếp nhìn lướt qua, tổng giám đốc công ty Mitsushiro Kabushiki, ký tên Mitsushiro Shuujurou.

Mitsushiro Shuujurou thấy Nhâm Lê nhận danh thiếp, bộ dáng rõ ràng là thử phào.

“Nếu tiên sinh còn muốn tham quan triển lãm, kẻ hèn này không quấy rầy nữa, hy vọng ngày nào đó có thể cùng tiên sinh...”

Nói còn chưa nói xong, Nhâm Lê liền không nhẫn nại phát phát tay.

“Đã biết đã biết, phía tây đại hưng, tôi đề nghị ông không đi hướng đó sẽ tốt hơn.”

Mitsushiro Shuujurou nghe xong lời Nhâm Lê nói, biến sắc, quân tử giao thiệp gì cũng không giao nữa, vội vàng từ biệt.

Nghiêm Dương ở bên cạnh đầy hứng thú nhìn một màn này.

“Ông ta làm sao vậy?”

Nhâm Lê không bị Mitsushiro Shuujurou quấy rầy nữa, bình tĩnh nhìn khối ngọc kia.

“Anh nói con nhện kia? Ông ta hình như nghe được gì đó, tìm em nhờ bói. Em ngại phiền liền nói thẳng một quẻ ra cho ông ta.”

Nghiêm Dương sửng sốt.

“Bị ông ta quấy rầy còn nói cho ông ta biết?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Dù sao nơi ông ta đi cũng là nơi đại hưng, không sao.”

Nghiêm Dương dở khóc dở cười.

“Em đúng là...”

Nhâm Lê cười hắc hắc, nghiêng đầu.

“Khi nào hết giờ làm? Đúng lúc Hi Hi nói con bé muốn đi mua quần áo.”

Hi Hi nghe thấy lời này, đôi mắt liền tràn đầy trông mong nhìn Nghiêm Dương. Nghiêm Dương nhìn Hi Hi đầy cưng chiều.

“Nếu con gái của cha muốn đi mua đồ, vậy bây giờ liền hết giờ làm thôi.”

“A, nói đi là đi như vậy, có được không?”

Nhâm Lê là muốn Nghiêm Dương ở bên cạnh mình, nhưng cũng không muốn Nghiêm Dương vì ở bên cậu mà ‘bỏ’ việc.

Chú:

[1]Đồ nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.

[2]Vũ Vương Thành Thang: hay Thương Thang, là vị vua sáng lập ra nhà Thương. Ông còn được gọi là Vũ Thang, Thiên Ất, Vũ Vương; trong các bản khắc xương cổ xưa thường gọi ông là Đại Ất, Đường hay Cao Tổ Ất.

76. Chương 76: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 2

Nghiêm Dương nhắm mắt.

“Mấy người này, thiếu một mình anh cũng không sao.”

Hi Hi kéo kéo vạt áo của Nhâm Lê.

“Cha...”

Nhâm Lê nhìn phòng triển lãm có chút vắng vẻ, gật đầu.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Nghiêm Dương gọi một cú điện thoại, nói vài câu gì đó rồi cúp điện thoại.

“Đi thôi.”

“Ừ.”

Nghiêm Dương bế Hi Hi, vui vẻ đóng vai cùng Nhâm Lê đi ra khỏi phòng triển lãm.

Cửa hàng thời trang trẻ em.

“Cha nuôi, cha nuôi, cái kia...”

Hi Hi chỉ vào một chiếc váy màu vàng nhạt kêu lên.

“Đây?”

Nghiêm Dương lấy một chiếc trên giá treo, quơ quơ trước mặt Hi Hi.

“Vàng vàng vàng vàng.”

Hi Hi gật đầu thật mạnh, hai mắt phát sáng.

“Chính là cái đó.”

“Hi Hi, con đã có rất nhiều váy rồi, bộ quần áo hình thỏ con này thế nào?”

Nhâm Lê cầm một bộ quần áo hình thỏ con đáng yêu lên nói với Hi Hi.

Hi Hi nhìn chiếc váy màu vàng nhạt, lại nhìn bé thỏ Nhâm Lê cầm trên tay, thân mình vắn vẹo.

“Muốn váy...”

“Hi Hi không thấy bé thỏ này rất đáng yêu sao?”

Nhâm Lê dụ dỗ từng chút một.

Hi Hi túm cái váy nhỏ của mình, vẻ mặt muốn khóc.

Nghiêm Dương thấy tình hình không ổn, vung tay lên.

“Mua cả hai, mua cả hai, cả con thỏ và váy đều rất đáng yêu.”

Vẻ mặt Nhâm Lê giống như bị táo bón nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương cười cười xấu hổ, đang chuẩn bị nói gì đó thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

“Đội trưởng, có chuyện rồi.”

Khi Nghiêm Dương về đến nhà thì Nhâm Lê cùng Hi Hi đang ăn cơm chiều, trong TV còn đang phát sóng chương trình về cậu bé anten (Teletubbies).

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương vẻ mặt tràn đầy lo lắng hỏi.

“Xảy ra chút chuyện...”

Nghiêm Dương thở dài, tiện tay đặt chìa khóa ở trên bàn.

“Sao lại thế?”

Nhâm Lê nuốt một miếng cơm xuống, đá đá vào ghế của Hi Hi.

“Ngoan, ra ghế sofa ngồi xem TV đi, cha và cha nuôi con nói chuyện một lát.”

Hi Hi đã sớm không muốn ăn cơm, nghe Nhâm Lê nói vậy liền nhanh chóng buông thìa xuống.

Nghiêm Dương đưa mắt không đồng ý nhìn Nhâm Lê, giữ chặt Hi Hi đang muốn chạy đi.

“Hi Hi ngoan, cơm nước xong lại đến xem.”

Nói xong, kéo chiếc ghế bên cạnh ra để Hi Hi ngồi xuống.

Nhâm Lê bĩu môi, nhỏ giọng nói.

“Con bé không ăn cơm cũng đâu có ảnh hưởng gì.”

“Em nói gì?”

Nghiêm Dương nói.

“Không có gì không có gì, đúng rồi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Nhâm Lê sáng suốt lựa chọn nói sang chuyện khác.

“Có người hôn mê, gần đây sao lại luôn gặp chuyện hôn mê thế này chứ.”

Nghiêm Dương ủ rũ chọc chọc bát cơm Nhâm Lê đưa cho mình.

“Hôn mê? Hôn phách rời khỏi thể xác?”

Không thể trách Nhâm Lê vừa nghe đã nói như thế, trong Đạo giới nguyên nhân lớn nhất dẫn đến hôn mê chính là hôn phách rời khỏi thể xác.

“Không phải, là bị thương bên ngoài.”

Nghiêm Dương lắc đầu, nhin không được ai oán nói:

“Em nói xem cho dù cậu ta là người của tổ kỹ thuật cũng sẽ không đến mức bị chậu hoa đập trúng nên hôn mê đi? Thật là xui xẻo.”

Nhâm Lê vừa nghe được nguyên nhân này liền vui vẻ.

“Bị chậu hoa đập trúng? Sao lại thế chứ?”

“Nhân viên kỹ thuật Tiểu Ngô của đội bọn anh. Vốn là đang ngồi ở trong phòng theo dõi, sau đó hình như là vì uống nước quá nhiều nên muốn đi nhà vệ sinh, trên đường đến nhà vệ sinh bị chậu hoa đập trúng nên hôn mê. Tên nhóc Vương Nghị kia đợi nửa ngày không thấy người quay về đi ra ngoài tìm chỉ thấy Tiểu Ngô nằm hôn mê trên mặt đất, đúng lúc này lại bị mất điện, cảm thấy không ổn mới gọi điện thoại cho anh.”

Vẻ mặt Nhâm Lê giống như nghe thấy truyện cổ truyền kỳ.

“Vậy sau đó thì sao? Thiên tai? Hay họa do người?”

“Nào bị chấn động nhẹ, không phải thiên tai, cũng không có đồ vật bị mất trộm...”

Nghiêm Dương bối bối côm.

“Phụt, người trong đội các anh cũng quá dở hơi đấy.”

Nhâm Lê càng nghĩ càng thấy buồn cười, ra ngoài đi vệ sinh cũng bị chậu hoa đập trúng gây chấn động não, kiểu này là phải xui xẻo đến mức nào mới có thể làm được chứ.

.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Dương lại bận rộn với triển lãm, lần triển lãm này kéo dài bảy ngày, nói cách khác còn thời gian ba ngày nữa mới kết thúc, nhưng những việc như thế này càng gần đến cuối càng không thể lơ lỏng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên đám người Nghiêm Dương càng phải giữ vững tinh thần phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn.

Nhâm Lê nằm trên giường miễn cưỡng nghĩ đến những việc sẽ phải làm hôm nay, bệnh viện từ một tuần trước đã dứt khoát không đi. Ừm, hình như Hi Hi chưa từng ăn đồ ăn vặt, lát nữa đi mua một ít...

“Nếu người đồng ý với cô, cô sẽ tặng người giang sơn cẩm tú, được không?”

“Thỉnh Vương nghĩ lại.”

“Cô có điểm nào không tốt? Người...”

(Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Nhâm Lê chợt nghe thấy một đoạn đối thoại, cậu nghi hoặc lắc lắc đầu, lại phát hiện đoạn đối thoại này không phải là ảo giác của mình.

“Vương, thỉnh vào triều.”

“Nếu người đồng ý với cô, cô sẽ đi vào triều.”

Giọng nói bên tai ngày càng rõ ràng, Nhâm Lê đột nhiên bật dậy, đẩy cửa phòng ra.

Ngoài cửa đã không còn là phòng khách quen thuộc của cậu, mà là một tòa cung điện rộng lớn khí thế.

Hình ảnh nhanh chóng thay đổi, một người đàn ông mặc một bộ quần áo trên đen dưới vàng ngồi ở trong một cái đình, tay đang lắp ghép thứ gì đó.

“Cha...”

Giọng nói của Hi Hi truyền đến, hình ảnh trước mắt Nhâm Lê lại biến thành căn phòng quen thuộc, Hi Hi đang ngẩng đầu hoang mang nhìn mình.

“Cha, cha làm sao vậy...?”

Dù sao Hi Hi cũng không phải đứa trẻ bình thường, cho dù bé có tâm hồn của một đứa trẻ nhưng cũng không thay đổi được sự thật bé khác với những đứa trẻ cùng tuổi.

Nhâm Lê cười lắc lắc đầu.

“Cha không sao, Hi Hi hôm nay muốn đi chơi ở đâu?”

Hi Hi nghiêng đầu.

“Hi Hi muốn đi nhà trẻ...”

“Hử? Nhà trẻ?”

Nhâm Lê kinh ngạc, cậu không ngờ rằng bảo bối nhà mình muốn đi nhà trẻ.

“Vâng!”

Hi Hi nghiêm túc gật đầu, thấy Nhâm Lê không có phản ứng gì lại cúi đầu, túm chặt quần áo của mình.

“Những đứa trẻ của nhà người khác đều đi nhà trẻ...”

Nhâm Lê liền có chút đau lòng, ngồi xuống xuống hôn lên trán Hi Hi.

“Hi Hi muốn đi thì đi, buổi chiều cha sẽ đưa con đi, được không?”

Hi Hi ngoan ngoãn gật đầu.

“Cha thật tốt!”

Nhâm Lê vui vẻ xoa xoa đầu Hi Hi.

“Ng ngoan, đi chơi đi.”

Hi Hi mỉm cười, xoay người chạy vào phòng chơi.

Nhâm Lê nhìn theo bóng dáng Hi Hi thở dài, quay vào phòng mình.

Nhâm Lê ngồi trên ghế đối diện với máy vi tính nghĩ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy kia, không khỏi nhủ thầm.

Sao lại đột nhiên xuất hiện ảo giác? Chẳng lẽ là Âm dương quỷ kính? Nhưng chiếc gương ấy cậu đã đặt vào trong hộp gỗ đàn rồi... Chẳng lẽ tất cả những điều này là di chứng của chuyến đi xuống âm phủ?

Trang phục trên đen dưới vàng... Nếu như trong ‘ảo giác’ kia là triều đại trong lịch sử, vậy đó hẳn là nhà Thương, Vương của nhà Thương cũng tự xưng là ‘Cô’ giống như thế.

Nhưng vì sao mình lại xuất hiện ảo giác này chứ? Nhà Thương, nhà Thương...

Nhâm Lê bỗng nhiên nheo mắt lại, cầm điện thoại bấm gọi cho Nghiêm Dương.

Khối cổ ngọc ngàn năm kia, chính là của nhà Thương...

Khi Nghiêm Dương nhận được điện thoại của Nhâm Lê thì đang bận đến sát đầu mẻ trán, Tiểu Ngô vốn phụ trách phòng theo dõi hôm qua xảy ra sự cố ngoài ý muốn nên hôm nay phải nghỉ, mà Vương Nghị đang cùng phụ trách lại nghỉ không có lý do, người không thấy điện thoại cũng không gọi được.

Nghiêm Dương chỉ có thể tự mình đến phụ trách phòng theo dõi, hơn nữa hôm nay còn là cuối tuần, người tới nhiều vô cùng, anh ngồi xem mà hoa cả mắt.

“A Dương, trong tay anh có tư liệu về khối ngọc cổ kia không? Nói sơ qua toàn bộ cho em nghe chút.”

Nhâm Lê lật lên lật xuống tờ rơi quảng cáo cho lần triển lãm này, phát hiện trên đó chỉ giới thiệu mấy câu ngắn gọn về khối ngọc cổ.

Nghiêm Dương tuy rằng không biết vì sao Nhâm Lê lại đột nhiên có hứng thú với khối ngọc cổ kia, nhưng vẫn thành thực đáp.

“Tư liệu của bọn anh về khối ngọc cổ kia cũng không phải toàn bộ, nhưng có thể xác định đó là ngọc của thời nhà Thương. Nghe nói khối ngọc kia nguồn gốc cũng không phải sạch sẽ gì, không có được nhiều tư liệu.”

Nhâm Lê tất nhiên biết câu ‘không phải sạch sẽ gì’ kia có nghĩa như thế nào, từ xưa đến nay chỉ cần là nơi có mộ tât sẽ có người đến trộm.

“Vậy, Tiểu Ngô bị chậu hoa đập trúng kia thế nào rồi?”

Mắt Nghiêm Dương vẫn nhìn chăm chăm vào mười cái màn hình.

“À, chắc là vẫn còn ở bệnh viện, hôm nay bận qua, không có thời gian đến thăm cậu ta.”

Giọng nói của Nhâm Lê từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Em biết rồi...”

“Bảo bối làm sao vậy?”

Nghiêm Dương hỏi.

“Không sao.”

Nhâm Lê đáp.

“Đúng rồi, trưa nay có về nhà ăn cơm không?”

Nghiêm Dương cười hai tiếng.

“Không về được, hôm nay anh quản lý phòng điều khiển, rất bận.”

“Ừm, vậy anh làm việc đi, em cúp máy đây...”

Sau khi Nhâm Lê cúp điện thoại lập tức cầm di động bấm đến hộp tin nhắn, cậu nhớ rõ Chung Ly Tu có gửi cho mình một tin nhắn không lâu trước đây.

Nhâm Lê tuy rằng biết số điện thoại này sợ rằng tám mươi phần trăm sẽ không liên lạc được nhưng vẫn lấy số điện thoại từ tin nhắn kia rồi gọi, không có cách nào khác, sức hút của Chung Ly Tu quá lớn.

Điện thoại kêu lên hai tiếng, sau đó Nhâm Lê phát hiện mình có hai tin tức có thể nói cho người khác biết.

Một tin tốt, số điện thoại này liên lạc được.

Một tin xấu, người nghe điện thoại không phải Chung Ly Tu.

77. Chương 77: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 3

“Chuyện gì?”

Giây phút nghe được giọng nói kia Nhâm Lê đã thầm nghĩ không tốt, người nghe lại là Y An.

“Nói chuyện.”

Đầu điện thoại bên kia, Y An lạnh lùng nói.

Trên trán Nhâm Lê tức thì chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Em muốn hỏi... A Tu có ở đây không?”

Bên kia im lặng một hồi, mới nghe thấy Y An nói:

“Anh ta không có đây, có chuyện gì không?”

“À... Chính là gần đây có một triển lãm được tổ chức, nghe nói bên trong có một khối ngọc lai lịch không rõ ràng, em muốn tìm A Tu hỏi một chút về tin tức của khối ngọc kia.”

Trước mặt Y An, Nhâm Lê chỉ có bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh biết rồi.”

Y An bật ra mấy chữ, liền cúp điện thoại, để lại Nhâm Lê ngơ ngác nắm chặt di động mà hồi hận.

Sao lại nghĩ đến chuyện gọi điện thoại cho A Tu... Nhưng mà A Tu có điện thoại di động vốn đã là một chuyện rất kỳ lạ, càng kỳ lạ hơn chính là vì sao di động của A Tu lại ở chỗ của Y An chứ...

Chẳng lẽ...

Nhâm Lê lắc đầu, cố gắng xóa bỏ suy nghĩ kỳ lạ vừa nảy ra trong đầu mình.

“Cô xây cho người một tòa Trích Tinh Thai (đài hái sao), để người mỗi ngày có thể nhìn thấy ánh sáng của những ngôi sao, được không?”

“Không thể.”

“Vì sao?”

“Vương thượng yêu con dân trong thiên hạ, không thể hao tiền tốn của khiến con dân lầm than.”

Lần này giọng nói không rõ ràng như lần trước, nhưng Nhâm Lê vẫn có thể nghe rõ từng từ một.

“Hi Hi!”

Nhâm Lê hô to ra phía cửa một tiếng, Hi Hi liền lập tức xuất hiện trong phòng Nhâm Lê.

“Làm sao vậy cha?”

Hi Hi hoang mang hỏi.

Nhâm Lê lắc đầu.

“Con nghe xem.”

“Mấy lão già kia, một ngày nào đó cô sẽ khiến bọn họ phải đồng ý!”

“Xin Vương bớt giận, Tể tướng đại nhân nói rất đúng, tổ chế không thể phế.”

“Cái gì mà phế hay không phế, cô thẩm nghĩ có thể cùng người... Cùng người...”

“Nếu Vương càng là vì thần mà phế bỏ tổ chế, vậy thần... Thần chính là kẻ có tội.”

“Hi Hi, con có nghe thấy không?”

Nhâm Lê cau mày hỏi.

Hi Hi lắc đầu, trong mắt vẫn tràn đầy hoang mang như trước.

“Hi Hi không nghe thấy gì cả, cha nghe thấy cái gì sao?”

Nhâm Lê hơi sững sốt, sau đó thở dài.

“Quên đi, không có gì...”

Giọng nói kia rất rõ ràng, thậm chí còn không cần đặc biệt chăm chú lắng nghe, nếu Hi Hi không nghe thấy thì chỉ có một lý do, đó là giọng nói kia chỉ nhằm vào mình.

.

Đến xế chiều người đến xem triển lãm cuối cùng cũng ít đi, Nghiêm Dương có thể nghỉ ngơi.

“Đội trưởng, Vương Nghị cậu ta...”

Hứa Mộng có biệt hiệu ‘Barbie’ nhíu mày nói.

“Cậu ta làm sao?”

Nghiêm Dương uống một ngụm nước, từ sáng đến giờ ngoại trừ một chiếc bánh bích quy của Hi Hi thì anh vẫn chưa ăn gì cả.

“Cậu ta nằm viện.”

Hứa Mộng là một cô gái thông minh, cũng là phái nữ duy nhất được Nghiêm Dương cho vào tiểu đội mà anh dẫn dắt.

“Nằm viện? Sao lại thế?”

Nghiêm Dương dần cảm giác được một chút kỳ lạ. Có lẽ là vì gặp phải nhiều sự việc thần quái, cách thức giải quyết vấn đề của anh bất tri bất giác đã có thay đổi.

“Nghe nói là tối hôm qua trên đường đi về nhà rơi xuống hố bị thương ở đầu.”

Sắc mặt của Hứa Mộng rất không tốt. Ai nghe xong chuyện này sắc mặt cũng không thể tốt được — đường đường là nòng cốt của đội cảnh sát hình sự mà khi về nhà lại rơi xuống hố vỡ đầu phải vào bệnh viện, cái này so với bị chậu hoa đập trúng đầu vẫn khiến cho người ta không thể chấp nhận hơn.

“Nghe nói?”

Nghiêm Dương thầm cầu nguyện cấp dưới của mình không phải là vì rơi xuống hố nên mới nằm viện.

Hứa Mộng khó khăn gật gật đầu.

“Máy ghi hình theo dõi thì đúng như vậy, nhưng tôi cảm thấy... không đúng.”

Nghiêm Dương chợt nhớ đến cú điện thoại lúc sáng của Nhâm Lê.

“Đúng rồi, Tiểu Ngô hiện tại ra sao?”

“Đây là chuyện thứ hai tôi muốn báo cáo với anh, Tiểu Ngô cậu ta hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Hiện tại Nghiêm Dương đặc biệt miễn cảm với bốn chữ ‘hôn mê bất tỉnh’, vội vàng hỏi:

“Sao vẫn còn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói thế nào?”

Hứa Mộng đáp:

“Bác sĩ nói là di chứng bị chấn động não. Nhưng kỳ lạ chính là, hiện Vương Nghị cậu ta cũng hôn mê bất tỉnh.”

Nghiêm Dương ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Tìm Cục trưởng đề nghị điều thêm vài người đến... Cô với A Tài tiếp tục phụ trách bên ngoài, kêu La Bắc đến phòng quan sát, tôi đến bệnh viện xem sao, việc này rất không bình thường. Nhớ rõ, phòng quan sát nhất định phải để lại một người của chúng ta.”

“Rõ! Đúng rồi đội trưởng, Tiểu Ngô và Vương Nghị đều ở cùng một bệnh viện.”

Buổi sáng Nghiêm Dương không lái xe đến, anh gọi một chiếc xe đi đến bệnh viện, vừa đi còn vừa gọi điện thoại cho Nhâm Lê.

“Tiểu Lê, đến bệnh viện nhanh, anh nghĩ anh đại khái đã biết buổi sáng em muốn hỏi điều gì rồi.”

Trong phòng bệnh.

Nhâm Lê cau mày nhìn Vương Nghị nằm trên giường bệnh, lắc lắc đầu.

“Quả nhiên, hôn phách này cũng không có đây.”

Nghiêm Dương hít sâu một hơi.

“Lúc trước chỉ có ba người bọn anh chạm vào khối ngọc kia, trong người anh có Phá hồn, như vậy xem ra nguyên nhân đúng là vì khối ngọc kia. Nhưng vì sao những nhân viên làm việc lúc trước chạm vào lại không sao...”

“Khối ngọc kia có vấn đề, sau khi em tiếp xúc với khối ngọc kia không hiểu vì sao lại nghe thấy vài đoạn đối thoại kỳ lạ, lần đầu tiên nghe thấy em còn tưởng là ảo giác chứ.”

Nhâm Lê bình tĩnh phân tích.

“Ảo giác? Có sao không?”

Nghiêm Dương khẩn trương hỏi.

Nhâm Lê lắc đầu.

“Không sao...”

Nghiêm Dương lo lắng nhìn Nhâm Lê.

“Bảo bối, có chuyện gì nhất định phải nói, nhé?”

Nhâm Lê đưa tay lên thề.

“Những thứ kia, em cam đoan nếu có sẽ nói thẳng cho anh biết. Đúng rồi, khối ngọc kia bây giờ... có thể lấy ra xem một chút không?”

Nghiêm Dương suy nghĩ.

“Là muốn lấy ra để xem một chút hay là muốn nghiên cứu?”

“Có gì khác nhau sao?”

Nhâm Lê hỏi.

Nghiêm Dương nhú mày.

“Đương nhiên là có khác nhau, lấy ra xem một chút thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như muốn nghiên cứu... E rằng không dễ làm.”

“Vậy cứ lấy ra xem một chút đi, ba ngày sau triển lãm kết thúc rồi, chờ đến khi kết thúc thì chúng ta nhân cơ hội lấy đi?”

“Bảo bối ngài đây là đang xúi giục chồng ngài làm bậy phạm luật sao?”

Nhâm Lê cười trưng ra vẻ mặt được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Nào có.... A Dương tốt nhất!”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê đầy cương chiêu.

“Được, ba ngày sau triển lãm sẽ kết thúc, nhưng hiện vật triển lãm vẫn phải để lại đó ba ngày, khi đó chúng ta sẽ đi.”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Vậy bọn họ làm sao bây giờ?”

Bọn họ này đương nhiên là chỉ Tiểu Ngô và Vương Nghị.

“Chuyển viện.”

Nghiêm Dương rõ ràng là đã chỉ mọi việc cẩn thận.

“Chuyển đến Đông Tân đi, bọn họ một người ở một mình còn một người thường xuyên không về nhà, hẳn là có thể giấu được vài ngày.”

Nhâm Lê gật đầu, kiên định nói:

“Tin tưởng em, nhất định có thể khiến bọn họ khôi phục!”

Ba ngày sau triển lãm trao đổi hiện vật văn hóa bé mạp, những chuyên gia đến xem rõ ràng đều có đánh giá rất cao với triển lãm trao đổi lần này, những di sản văn hóa xinh đẹp tinh xảo cũng được mang đi trưng bày ở thành phố anh em của thành phố T.

Các hiện vật văn hóa cũng không chuyển đi ngay, mà là che giấu tai mắt của người khác tiếp tục để lại thành phố T thêm ba ngày, để đám trộm cắp không biết được các hiện vật văn hóa này thực sự ở đâu.

Sau nghi lễ bé mạp.

Nghiêm Dương mang theo Nhâm Lê đi đến chỗ làm việc của công nhân, ở hậu trường, bên ngoài phòng bảo quản ngọc cổ có hai cảnh vệ mang súng, đám cảnh vệ vừa thấy Nghiêm Dương liền bật người vội vàng cúi chào, Nghiêm Dương gật đầu, mang theo Nhâm Lê đi vào phòng.

Không biết có phải là đã chuẩn bị trước tốt lắm không, hai cảnh vệ kia đều không nảy sinh chút nghi ngờ nào với Nhâm Lê.

Ngọc cổ được đặt trong một cái hộp bằng gỗ lim, trên hộp khắc hoa văn kỳ dị. Kỳ lạ hơn chính là, chiếc hộp này không hề có khóa.

“Chính là cái này.”

Nghiêm Dương đưa chiếc hộp cho Nhâm Lê.

Nhâm Lê gật gật đầu, đặt chiếc hộp ở trên bàn, sau đó cẩn thận mở nó ra.

Có lẽ là bởi vì lần này quan sát gần hơn, Nhâm Lê cảm thấy màu của khối ngọc này ngày càng trắng, đường vân màu đỏ ở giữa kia cũng đậm hơn không ít.

“A.”

Nghiêm Dương nhìn khối ngọc cổ.

“Tiểu Lê, em có thấy đường vân màu đỏ kia đậm hơn không ít không?”

“A? Nó thật sự đậm hơn sao? Em còn tưởng là vì quan sát gần nên có chút khác nhau.”

Nghiêm Dương lắc đầu, khẳng định:

“Không, nó thật sự đậm hơn không ít, lần đầu tiên bọn anh nhìn thấy thì tuyệt đối không có màu sắc đậm như vậy.”

Nhâm Lê nhìn chằm chằm vào khối ngọc kia, bỗng nhiên cảm thấy đường vân màu đỏ kia giống như đang sống, chậm rãi chảy xuôi. Giống như bị mê hoặc, Nhâm Lê vươn tay, ấn lên chỗ có hoa văn màu đỏ kia.

Khi Nghiêm Dương nhìn thấy Nhâm Lê chạm vào ngọc cổ cũng không ngăn cản, nhưng dần dần lại khiến anh cảm thấy có chút quái dị. Nhâm Lê vuốt ve khối ngọc kia thật lâu, vẻ mặt giống như vật yêu thích phải mất rất nhiều năm mới có thể quay về bên mình.

“Tiểu Lê?”

Nghiêm Dương không nhận được gọi một tiếng.

Nhâm Lê vẫn vuốt ve khối ngọc kia như cũ, không để ý đến Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương đi đến vỗ vai Nhâm Lê, Nhâm Lê xoay đầu lại nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương chú ý đến, trên cổ ngọc vốn chỉ có một đường vân màu đỏ hiện tại đã đỏ rực, thay đổi liên tục, cả khối ngọc liền lộ rõ màu đỏ đẹp mắt.

Có thứ gì đó, không bình thường.

78. Chương 78: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 4

“Anh là ai?”

Nghiêm Dương lạnh giọng hỏi.

Ánh mắt của Nhâm Lê đầu tiên là mê mang, sau đó trở nên cảnh giác, lạnh lùng nhìn Nghiêm Dương không nói lời nào.

Nghiêm Dương lặng lẽ cầm lấy thanh đao màu bạc bên hông, lại hỏi.

“Anh là ai?”

Nhâm Lê mở miệng.

“Người có thể gọi cô là Tân.”

Nghiêm Dương thấy ‘Nhâm Lê’ mở miệng nói chuyện ngược lại bình tĩnh không ít, tối thiểu đã nói chuyện tức là biểu thị không có ác ý.

Nghiêm Dương vừa định nói chuyện, đã thấy ‘Nhâm Lê’ hai tay ôm đầu, dáng vẻ cùng vẻ mặt thống khổ. Anh còn chưa kịp phản ứng, Nhâm Lê nháy mắt đã khôi phục tỉnh táo.

“Vừa rồi... làm sao vậy?”

Nhâm Lê chần chừ nói.

Nghiêm Dương:

“À, hình như em bị bám vào thân.”

Nhâm Lê nghe xong lời của Nghiêm Dương liền nhướn mày.

“Bám vào thân.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Đúng, hơn nữa người kia nói anh ta tên là ‘Tân’.”

Nhâm Lê cúi đầu nhìn ngọc cổ trên tay, đột nhiên nói:

“Có đôi khi chúng ta gọi ngọc thấm máu là huyết ngọc.”

Nghiêm Dương nhìn đường vân đỏ rực trên ngọc cổ, đột nhiên rùng mình ớn lạnh.

“Em là nói... đây chính là huyết ngọc?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Em vẫn chưa biết, A Dương, ngọc này có thể cho em mượn nghiên cứu một chút không?”

Nghiêm Dương cười khở.

“Tuy rằng phòng nay đang được phong tỏa, nhưng cứ cách một giờ sẽ có người đến xem...”

Nhâm Lê ngẩng đầu, trên gương mặt búp bê lộ rõ vẻ đáng khinh.

“Cái đó thực ra không quan trọng...”

Nghiêm Dương vẻ mặt không được tự nhiên nhìn bộ dáng đáng khinh của nhóc con nhà mình, nói không nên lời.

Nhâm Lê đặt khối ngọc cổ kia ở trên bàn, sau đó lấy ra một tờ giấy vệ sinh, gấp hai lần đặt vào trong hộp gỗ lim, mẫu giấy vệ sinh kia lập tức biến thành hình dáng giống hệt khối ngọc cổ.

Nghiêm Dương nhú mi.

“Sao chưa từng thấy em làm trò ảo thuật này? Chưa bao giờ thấy em nhắc đến.”

Nhâm Lê chớp chớp mắt, cười cười lấy lòng.

“Thủ thuật che mắt, chỉ cần lấy ra sẽ bị lộ. A Dương tốt bụng, em cam đoan nhất định sẽ trả nó về trước khi đám hiện vật văn hóa này được chuyển đi.”

Nghiêm Dương đỡ trán, không nói gì.

‘Tôi là một thợ trát vôi, thợ trát vôi rất mạnh mẽ.....’

Tiếng điện thoại vang lên, Nhâm Lê đưa mắt hỏi Nghiêm Dương, Nghiêm Dương gật đầu ý bảo nơi này có thể nghe được.

Nhâm Lê bấm điện thoại, bên kia mới nói được hai câu sắc mặt của Nhâm Lê liền thay đổi.

Một tin tức tốt, một tin tức xấu, anh muốn nghe cái nào trước?”

Nhâm Lê đặt điện thoại xuống, nhìn Nghiêm Dương nói.

“Tin tốt.”

“Ừm, tin tốt là Tiểu Ngô và Vương Nghị tỉnh.”

“Vậy còn tin xấu?”

Nhâm Lê buông tay.

“Tin xấu là thân kinh của bọn họ có chút không bình thường.”

.

Bệnh viện Đông Tân, văn phòng phó Viện trưởng.

“Nhâm Lê, nơi này là bệnh viện, không phải nơi thu nhận những sự việc quái lạ.”

Y An đẩy kính mắt, giọng nói lạnh lùng.

Nhâm Lê cười cười xấu hổ.

“Đây không phải là nơi nhà mình giải quyết sự việc sao...”

Y An cười lạnh.

“Em cũng biết nơi này là nhà mình? Em thử tự tính xem mình đã bao lâu không đến đây rồi? Ha, ngài vẫn là đờng nên đến đây, mỗi lần ngài đến đều không có chuyện gì tốt!”

Nhâm Lê nhỏ giọng nói:

“Em nghỉ đông không được sao...”

Mắt Y An nheo lại.

“Em nói cái gì? Nghỉ đông?”

Nhâm Lê nhanh chóng lắc đầu.

“Không có, không thể nào, anh nghe nhầm rồi.”

Y An nghe thấy rất rõ ràng, không hề động lòng trước bộ dáng đáng thương của Nhâm Lê.

“Anh có thể hiểu là em nghỉ đông một năm hai lần, mỗi lần nửa năm sao?”

Nhâm Lê chấp hai tay lại.

“Em sai rồi, nhìn ánh mắt chân thành của em đi, em thật sự sai rồi. Anh, rất xin lỗi.”

Y An lạnh lùng nhìn Nhâm Lê, cuối cùng khoát tay.

“Nhâm Lê em có thể không gây chuyện nữa có được hay không? Chuyện người phụ nữ có thai chết trong bệnh viện mấy hôm trước còn chưa qua, hôm nay bệnh viện lại có thêm hai người bệnh thần kinh không rõ nguyên nhân, rồi còn đánh người khác.”

“Bọn họ... không phải người đánh người khác không có lý do.”

Nhâm Lê lấy khối ngọc cổ trong túi ra.

“Anh xem thử, đây là huyết ngọc đúng không?”

Y An cầm khối ngọc cổ, nhíu mi.

“Khối ngọc ở trong triển lãm kia? Nghiêm Dương giúp em lấy ra?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Khối ngọc này giống như có thể khống chế tâm trí người khác, A Dương nói em bị bám lên người, nhưng em lại không hề cảm thấy gì cả... Cho nên em nghĩ có thể tính khống chế của nó chỉ là tạm thời không.”

Y An cau mày nhìn khối huyết ngọc kia, sau đó đặt dưới mũi ngửi ngửi.

“Có mùi máu tươi, có oán khí.”

Nhâm Lê kinh ngạc.

“Oán khí?”

“Mấy thứ đồ như thế này có cái nào không có oán khí chứ? Nhưng oán khí của khối ngọc này cảm giác không quá giống những thứ khác.”

Y An cầm ngọc cổ trong tay sờ sờ.

“Không quá giống?”

Nhâm Lê càng kinh ngạc.

Y An gật đầu.

“Huyết ngọc bình thường chỉ là khi người được hạ táng thì cho ngậm một thứ bằng ngọc, bị người ta mạnh mẽ nhét vào mới hình thành, thứ này rõ ràng là không phải.”

Nếu người mới chết, ngọc bị nhét thẳng một hơi vào cho nuốt xuống, sẽ bị đè nén rơi vào cổ họng, tiến vào bên trong mạch máu dày đặc, đến khoảng ngàn năm, máu thịt thấm vào, tơ máu sẽ chạy thẳng vào trong tâm, hình thành nên huyết ngọc.”

Nhâm Lê từng xem qua miêu tả về huyết ngọc ở trên sách, không thể hiểu được vì sao khối huyết ngọc này lại khác với khối huyết ngọc khác, phương pháp chế tạo không phải vẫn là một sao?

Y An thu hết vẻ mặt của Nhâm Lê vào mắt, biết Nhâm Lê vẫn chưa nghĩ ra, nhưng anh cũng không có ý định giúp Nhâm Lê hiểu, cứ để Nhâm Lê tự mình hiểu rõ đi.

“Anh, em không nghĩ ra.”

Nhâm Lê tội nghiệp nhìn Y An.

Trong lòng Y An đột nhiên mềm nhũn, thở dài.

“Máu bên trong khối huyết ngọc này không phải trải qua nhuộm máu quanh năm suốt tháng mà thành, khi nó được tạo thành không biết là người nào đã thông qua phương pháp gì cho máu vào trong.”

Về mặt Nhâm Lê là không thể tin nổi.

“Làm sao có thể?”

Y An giống như rất mệt mỏi, cũng không trả lời câu hỏi của Nhâm Lê.

“Đi tìm Nghiêm Dương đi, anh còn bận việc.”

Nhâm Lê tuy rằng vẫn còn nghi hoặc đầy đầu, nhưng Y An xây dựng sức ảnh hưởng đã lâu, Nhâm Lê thực sự không dám làm bừa, chỉ có thể cúp đuôi đi phòng bệnh tìm người yêu của mình, lúc đi ra còn không quên đóng cửa cho Y An.

Y An nhìn cửa đóng lại, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Đã hiểu chưa?”

Y An nhỏ vẻ mặt bình tĩnh nhìn Nhâm Lê nhỏ.

Nhâm Lê nhỏ lắc đầu.

“Anh, em chưa...”

Y An nhỏ vẻ mặt chán ghét nói:

“Thật ngốc, tự mình nghĩ đi.”

Nhâm Lê nhỏ nhìn chăm chăm vào đồng bài tập, ngẩng đầu lên vẻ tội nghiệp nhìn Y An nhỏ.

“Anh, em không nghĩ ra...”

Y An nhỏ bất đắc dĩ lắc đầu, lại một lần nữa giảng cho Nhâm Lê nhỏ đề toán học không hề khó kia.

...

...

Không biết từ bao giờ, quan hệ của bọn họ đã biến thành như vậy.

Trong phòng bệnh.

“Anh phát hiện gần đây số lần anh đến bệnh viện tăng lên rất nhanh.”

Nghiêm Dương hài hước nói.

Nhâm Lê ủ rũ vuốt tay.

“Bởi vì tất cả đều bắt nguồn từ bệnh viện.”

Nghiêm Dương cười ha ha.

“Thế nào? Y An đã nói cho em những gì rồi?”

Nhâm Lê bĩu môi.

“Còn có thể nói cái gì chứ, dù sao số em chính là bị mắg. Nhưng cuối cùng cũng có chút tin tức về khối ngọc kia.”

Nghiêm Dương:

“Sao rồi?”

Nhâm Lê nhìn chằm chằm Tiểu Ngô và Vương Nghị đang nằm im.

“Là huyết ngọc, nhưng không phải loại do thi thể trong mộ nhuộm ra. Theo như lời Y An nói thì lúc khối ngọc này được chế tạo thì đã có người ‘đặt’ máu vào trong, hơn nữa khối ngọc này còn mang theo oán khí.”

“Oán khí? Không phải em nói khối ngọc này có linh khí sao?”

Nghiêm Dương nói.

Nhâm Lê vò đầu.

“Em cũng không biết, em cũng chỉ cảm nhận được linh khí, nhưng Y An lại nói là có oán khí.”

Nói xong, lại nhin không được, lấy huyết ngọc ra xem.

Nghiêm Dương cảm thấy tất cả những điều này giống như một trò ảo thuật, khối ngọc kỳ kỳ quái quái kia xem ra chính là một cái chốt mở, chỉ cần Nhâm Lê đụng vào sẽ lập tức biến thành một người khác.

Nghiêm Dương nhìn gương mặt kia của Nhâm Lê, đau đầu nói:

“Tân?”

‘Nhâm Lê’ gật đầu.

“Sao anh lại đến đây! Tiểu Lê nhà tôi đâu?”

Nghiêm Dương tuy rằng biết Tân vô hại, nhưng vẫn nhin không được lo lắng cho nhóc con nhà mình.

“Y không sao. Chỉ cần người đưa Thừa đến trước mặt cô, cô sẽ rời đi.”

Nghiêm Dương nhìn cổ vặn thoát ra từ miệng nhóc con nhà mình, cảm giác quái dị vô cùng.

“Thừa là ai? Anh là ai?”

Không đợi Nghiêm Dương hỏi xong, Tân đã ôm lấy đầu một lần nữa, trong nháy mắt Nhâm Lê lại trở lại.

Nghiêm Dương hờn dỗi.

“Bảo bối, anh vô cùng nghiêm túc nói cho em biết, từ giờ không cho phép chạm vào khối ngọc kia.”

Nhâm Lê nghi hoặc.

“Làm sao vậy?”

Nghiêm Dương tiếp tục xụ mặt.

“Anh có thể lấy Hi Hi ra thề, em thật sự là bị ám. Bởi vì loại tình huống này đều xảy ra sau khi em chạm vào khối ngọc kia, cho nên trước khi chưa làm rõ xem thứ này rốt cuộc có hại với thân thể hay không thì không cho phép em chạm vào nó. Còn nữa, kẻ ám em bảo anh gọi anh ta là ‘Tân’, phải tìm một người tên ‘Thừa’.”

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương mặt không chút thay đổi, nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu.

79. Chương 79: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 5

Cuối cùng nhờ tiếng rên rĩ của Vương Nghị đánh vỡ bầu không khí kỳ lạ giữa Nhâm Lê và Nghiêm Dương, Nhâm Lê thấy Vương Nghị không có dấu hiệu tỉnh lại, nhanh trí chuyển sự chú ý của Nghiêm Dương lên người Vương Nghị.

“Anh họ em nói Vương Nghị và Tiểu Ngô là đột nhiên tỉnh lại, sau đó bọn họ nhảy từ trên giường xuống dùng công kích đặc biệt tấn công dân thường, cuối cùng bị tiểu thư y tá trưởng dùng cấm dùng kim giúp yên lặng... A không là bình tĩnh.”

“Công kích đặc biệt?”

Nghiêm Dương nhú mày.

“Bởi vì cấm kích nhân viên đã được bảo vệ và bồi thường, phó Viện trưởng đại nhân anh minh cho những người đó nghỉ ngơi, cho nên vẫn chưa có được tin tức gì.”

Nghiêm Dương trừng Nhâm Lê.

“Nói chuyện hần hoi!”

Nhâm Lê thè lưỡi, cười hắc hắc hai tiếng.

Đang nói chuyện, Vương Nghị đã tỉnh lại, Tiểu Ngô ở bên cạnh vẫn chưa có động tĩnh gì.

Vương Nghị mê mang nhìn Nghiêm Dương cùng Nhâm Lê, giống như không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vương Nghị?”

Nghiêm Dương gọi một tiếng.

Vương Nghị đang mê mang nghe được tiếng nói, nhất thời giống như phát điên nhảy xuống giường, lao thẳng về phía Nghiêm Dương.

Nhâm Lê đứng phía sau Nghiêm Dương hú lên quái dị nhô đầu ra ném một lá bùa về phía Vương Nghị. Lá bùa nhìn nhẹ nhàng lại giống như đá tảng dính lên người Vương Nghị, Vương Nghị tức khắc yên lặng, vẫn giữ nguyên tư thế đứng giường nanh múa vuốt.

“Đây là có chuyện gì?!”

Nghiêm Dương không bình tĩnh nổi, anh có thể chấp nhận thuộc hạ của mình không có chút động tĩnh nằm ở trên giường, nhưng không thể chấp nhận bọn họ giống như chó điên gặp người liền cắn.

Dù sao hồn phách rời khỏi thân thể còn có thể chữa được, tỷ lệ tử vong của bệnh chó dại chính là trăm phần trăm!

Nhâm Lê vẽ mặt cầu xin.

“Em không biết, thật sự không biết mà, có muốn tháo bùa định thân xuống xem có tiếp tục phát triển hay không không?”

Nghiêm Dương:

“...”

Nhâm Lê cụp mắt.

“Em có một cách tốt.”

Mười phút sau.

Nghiêm Dương nhìn Vương Nghị bị trói thành cái bánh chưng đặt ở trên giường liền thầm bi ai cho cậu ta, một đứa nhóc đang yên lành trong một ngày liền thay đổi ba hình thái liên tục từ hồn phách rời khỏi thân thể thành chó điên rồi bánh chưng thật sự là rất không dễ chịu.

Nhâm Lê không biết lấy ở đâu ra một cái gậy gỗ, cậu dán một lá bùa ở đầu gậy, đứng ở một chỗ xa xa gần Vương Nghị rồi đưa gậy đến sát Vương Nghị.

“Em em em, em giải bùa nhé.”

Nghiêm Dương buồn bực, sao nhóc con nhà mình hôm nay lại thay đổi nhiều thế chứ?

Nhâm Lê giống như biết Nghiêm Dương đã nghĩ gì liền xấu hổ cười cười với anh.

“Em giờ bị một con chó điên đuổi theo nên có chút sợ hãi loại chó có hình thể to lớn rồi...”

Rồi...

Rồi...

...

Rồi...

Nghiêm Dương yên lặng nghiêng đầu, xem ra nhóc con nhà mình bị kẻ tên ‘Tân’ kia ảnh hưởng không nhẹ...

Nhâm Lê thật cẩn thận dùng gậy gỗ chọc Vương Nghị, Vương Nghị từ từ tỉnh lại.

“...Vương Nghị?”

Nghiêm Dương không biết Vương Nghị là bị làm sao, cẩn thận gọi một tiếng.

Vương Nghị nhìn Nghiêm Dương, giấy dựa, trừng mắt, nhe răng.

Nghiêm Dương đỡ trán, nhìn về phía Nhâm Lê.

“Bảo bối em thật sự không thể để cậu ta bình thường chút sao?”

“Chắc là... có thể...”

Nhâm Lê không chắc chắn nói.

“Vậy phiền em giúp cậu ta giống người hơn một chút.”

Nghiêm Dương nói.

Nhâm Lê vò đầu, sau đó lấy từ trong túi ra một lá bùa màu đỏ dán lên gậy gỗ, lại đưa gậy gỗ sang chọc lên trán Vương Nghị.

Ánh mắt Vương Nghị từ hung ác chuyển sang mê mang, lại từ mê mang biến thành dại ra.

“Được rồi được rồi, bây giờ có thể hỏi rồi đó.”

Nhâm Lê rút gậy gỗ lại.

“Đây là...”

Nghiêm Dương nghi hoặc.

Nhâm Lê xua tay.

“Anh có thể hiểu là một loại thôi miên hay gì đó, dù sao hiện tại cậu ta cũng rất nghe lời.”

Nghiêm Dương hoài nghi nhìn Nhâm Lê, sau đó nói với Vương Nghị:

“Vương Nghị?”

Vương Nghị tiếp tục dại ra.

Nghiêm Dương hắc tuyến.

“Tìm được Thừa đại nhân.”

Vương Nghị lên tiếng.

“???”

Nghiêm Dương nhìn Nhâm Lê, ý hỏi đây là có chuyện gì.

Nhâm Lê cũng hoang mang tột độ.

“Thừa đại nhân?”

Vương Nghị tiếp tục:

“Tìm được Thừa đại nhân.”

Nhâm Lê:

“Anh nói cái người tên ‘Tân’ kia bảo chúng ta đi tìm ‘Thừa’?”

Nghiêm Dương gật đầu.

Nhâm Lê:

“Như vậy...”

Còn chưa nói xong, Nhâm Lê lại một lần nữa biến thân thành công.

Nghiêm Dương kinh ngạc.

“Cậu ấy không có chạm vào khối ngọc mà?”

Tân cười cứng ngắc:

“Hiện tại không cần thông qua môi giới là huyết ngọc nữa.”

“Giúp cô tìm được Thừa cô sẽ rời đi, cô nói được thì làm được.”

Tân nói.

“Nhưng tôi căn bản không biết ‘Thừa’ mà anh nói là ai, hơn nữa... Nơi này đã không còn là niên đại của anh nữa.”

Nghiêm Dương bình tĩnh nói.

Tân nhú mày.

“Hồn phách Tân không có ở đây... Ta không cảm nhận được hấn.”

Nghiêm Dương nhìn Vương Nghị hai mắt khê đảo rồi lại một lần nữa hôn mê.

“Sau đó?”

Tân:

“Thừa vẫn chưa chuyển thể... Giúp cô tìm được hấn, cô sẽ để những người này khôi phục.”

“Ý của anh là... Thừa ở âm phủ?”

Nghiêm Dương thử hỏi.

Tân sắc mặt lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Cô sẽ làm cho kẻ hại Thừa cả đời không được siêu sinh.”

Nghiêm Dương nhú mày, anh biết hiện tại nên làm gì, nhưng quả thực là rất phiền toái.

“Cha nuôi, cha thật sự muốn đi sao...?”

Hi Hi do dự hỏi.

Nghiêm Dương gật gật đầu, chỉ về phía Tân.

“Cha nuôi chỉ có đi đến đó mới có thể đưa cha con về.”

Hi Hi hoang mang nhìn ‘Nhâm Lê’.

“Không giống...”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Đúng vậy, không giống nhau.”

Hi Hi vắn vẹo thân mình.

“Cha nuôi, Hi Hi đánh không lại hần...”

Tân nghe được mấy lời của Hi Hi, nhìn về phía bé, sau đó nở nụ cười coi như dịu dàng.

Nghiêm Dương:

“Hi Hi không cần đánh bại anh ta, Hi Hi chỉ cần đưa cha nuôi và anh ta xuống âm phủ là được. Con gái ngoan hần là biết dùng cái gương này chứ?”

Hi Hi gật đầu, ngoan ngoãn nói:

“Biết dùng, A Tháp có dạy Hi Hi.”

Nghiêm Dương nghi hoặc.

“A Tháp?”

Hi Hi nghiêng đầu suy nghĩ.

“Cha gọi A Tháp là A Tu.”

Nghiêm Dương hiểu được, A Tháp = A Tu = Chung Ly Tu.

“Hai người, đã được chưa?”

Tân không được tự nhiên mở miệng.

Nghiêm Dương gật đầu.

“Có thể, anh lại đây đi.”

Tân buồn bực tranh Hi Hi vẽ xuống rồi đi qua, nhìn Hi Hi rồi đột nhiên nói một câu:

“Người tên gì?”

Hi Hi nhìn ‘Nhâm Lê’ rồi lại nhìn nhìn Nghiêm Dương, nhỏ giọng nói:

“Hi Hi...”

Tân nhìn Hi Hi.

“Giúp... ta, tìm được a đồ của ta, ta rất trông đợi.”

Nghiêm Dương nghi hoặc nhìn Tân, lại nghi hoặc nhìn Hi Hi.

Hi Hi nhỏ giọng nói.

“A đồ có nghĩa là vợ...”

Nghiêm Dương ‘ừ?’ một tiếng, Hi Hi không nhắc lại nữa, hai tay cầm Âm dương quỷ kính nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm ngôn ngữ Nghiêm Dương nghe không hiểu. Âm dương quỷ kính bắt đầu tỏa ra hào quang, hào quang bao phủ Nghiêm Dương cùng Tân, Hi Hi đột nhiên mở to mắt, Nghiêm Dương và Tân biến mất trong phòng, Âm dương quỷ kính lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

Hi Hi nghiêng đầu, nhìn nhìn Âm dương quỷ kính, sau đó ôm nó chạy đến trước TV ngồi xem hoạt hình.

Âm phủ.

“Anh có thể cảm nhận được hơi thở của Thừa sao?”

Nghiêm Dương nhìn Quỷ Môn Quan trước mắt, hỏi.

Tân gật đầu, chỉ vào Quỷ Môn Quan.

“Cô chỉ có thể cảm giác được Thừa ở nơi nào, không cảm nhận được cụ thể.”

Nghiêm Dương cười cười chế giễu.

“Nhóc con nhà tôi nói cho tôi rồi, dương thế lớn bao nhiêu thì âm phủ rộng bấy nhiêu.”

Tân trầm mặc.

Nghiêm Dương vuốt ve Phá hồn trên tay, nếu có Mị Dạ ở đây thì tốt rồi...

“Nhớ tôi vậy sao?”

Tóc bạc mắt đỏ, một thân áo đen, nụ cười thản nhiên.

“Sao anh lại đến đây?”

Về mặt Nghiêm Dương là vô cùng khó hiểu.

“Vì sao ta không thể đến? Dù sao nơi này cũng là ‘nhà’ của ta, hẳn là ta mới là người nên hỏi ngài được không?”

Mị Dạ nhú mi.

Nghiêm Dương chỉ chỉ vào Tân.

“Xin nhờ anh một chuyện.”

Tân từ sau khi nhìn thấy Mị Dạ liền không mở miệng nói gì, hiện tại cũng vẫn giữ nguyên dáng vẻ im lặng.

Mị Dạ nhìn nhìn ‘Nhâm Lê’, sau đó cười lạnh.

“Người đúng là có can đảm rất lớn, chỉ là kẻ được làm thiên tử chốn nhân gian, lại dám ám lên người y?”

Tân mở miệng, Nghiêm Dương nghe ra được có chút chua xót.

“Ta chỉ muốn tìm được hắc.”

‘Hắc’ này là ai, không cần nói cũng biết.

Mị Dạ trầm mặc, sau đó cười nói:

“Muốn ta giúp đỡ? Đi thôi, nhưng cái giá của người là bao nhiêu?”

Sắc mặt của Tân trở nên khó coi.

“Ngài muốn thứ gì?”

Mị Dạ cười như không cười đưa mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Lại nói, ta cũng không thiếu thứ gì cả.”

Nghiêm Dương ngoại trừ lúc nghe được mấy chữ ‘Thiên tử của nhân gian’ thì lộ vẻ không thể hiểu nổi, hiện tại nhìn thấy bộ dáng tôn kính của Tân với Mị Dạ liền cảm thấy kỳ diệu, nhin không được mở miệng hỏi:

“Mị Dạ, anh đang làm việc gì?”

Mị Dạ ‘xì’ một tiếng bật cười, chỉ chỉ vào mình.

“Ta sao? Chẳng làm gì cả, ngồi ăn chờ chết thôi.”

Sau đó khoát tay, nói với Tân:

“Quên đi quên đi, hôm nay tâm tình ta tốt, đi cùng ta đến đây đi.”

80. Chương 80: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 6

Nghiêm Dương dần dần có dũng khí phán đoán thân phận của Mị Dạ.

Mị Dạ có lẽ là chủ nhân của âm phủ không chừng.

Tự do ra vào cung điện âm phủ, quý sai phán quan đối với người này cung kính không thôi, nếu như không có thân phận tôn quý thì sao có thể làm được?”

Mị Dạ ngồi trên tòa, một người mặc áo trắng cung kính đứng cạnh. Tuy rằng nói là người kia mặc áo trắng, nhưng không hề khiến Nghiêm Dương cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái — Loại trắng này, giống như màu trắng bệch sau khi máu chảy ra hết.

“Ngồi đi, đứng làm gì?”

Mị Dạ cười hì hì nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nhìn trái nhìn phải, quên đi, anh vẫn nên đứng thì hơn.

Sau khi đi vào Quỷ Môn Quan, Mị Dạ mang theo Nghiêm Dương cùng Tân rẽ trái rẽ phải, chốc lát sau sang ngã rẽ cuối cùng thì đến một nơi hoàn toàn không hợp với không khí của Quỷ Môn Quan. Cung điện xanh vàng rực rỡ, cách một thước sẽ có một đôi nền xua bớt bóng tối, mà Nghiêm Dương nhìn thấy, ‘mặt trời’ ở ngay phía trên cung điện u tối này.

Đó là một khối hình cầu rất lớn tản ra ánh sáng không chói mắt, cũng không có độ ẩm.

Tòa cung điện này mới chỉ là một phần mười, chính xác mà nói, nơi này là một quần thể cung điện — giống như cổ cung được phóng đại lên rất nhiều lần.

Nghiêm Dương trước khi đi vào cung điện thấy được ba chữ cứng cáp hữu lực — Điện Âm Ty.

‘Người’ ở nơi này có khí chất hơn bên ngoài rất nhiều, bởi vì ‘người’ ở nơi này đều có trí tuệ, bọn họ không đại ra giống như quỷ hay ‘người’ ở trong Quỷ Môn Quan.

Tân từ sau khi nhìn thấy Mị Dạ liền rất ít nói chuyện, sau khi vào Điện Âm Ty thì vẫn đứng im không nhúc nhích. Nghiêm Dương chỉ cảm thấy ‘Nhân Lê’ không hề có sức sống đứng kia thật sự là, thật sự là vô cùng thê thảm.

Mị Dạ cười.

“Khách sáo làm gì? Cửa ta chính là của ngài.”

“???”

Đầu Nghiêm Dương chứa đầy dấu chấm hỏi hoảng sợ nhìn Mị Dạ.

Mị Dạ nhấp một ngụm trà.

“Không hiểu? Ta đề cao ngài, liền bối rối?”

Nghiêm Dương kiên quyết lắc đầu.

“Tôi là người đã có vợ.”

Mị Dạ cười ha ha, lắc đầu.

“Nói đùa với ngài, loại việc thế này...”

Nghiêm Dương đột nhiên cảm thấy thật phiền toái.

“Như thế nào vẫn chưa xong?”

Mị Dạ bắt đầu dĩ.

“Cho xin đi, người ta không gấp ngài gấp cái gì? Kẻ kia là gì? Thừa đúng không? Cũng không phải người quan trọng, chúng ta cũng không có đặc biệt ghi chép hay lưu trữ, tìm kiếm tất nhiên phải tốn chút thời gian.”

Nghiêm Dương gãi gãi đầu, không nói gì.

“Bằng không như vậy, ngài đi về trước, hấn ở lại, đợi tìm được người rồi ta sẽ đưa Nhâm Lê về lại cho ngài?”

Mị Dạ nói.

Nghiêm Dương lắc đầu, lần này không hiểu vì sao, anh và ‘Nhâm Lê’ dùng thân thể để đi vào âm phủ, anh không muốn xảy ra loại chuyện một người trở về còn một người không.

Nếu hai người đã cùng đi, vậy hai người phải cùng nhau quay về.

Mị Dạ lắc đầu.

“Tùy ngài.”

“Chơi cờ không?”

Mị Dạ đột nhiên nói.

“Cờ vua? Hay cờ vây?”

Nghiêm Dương hỏi.

Mị Dạ vung tay lên, trên bàn xuất hiện một bộ cờ.

“Tất nhiên là cờ vây.”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Tôi không biết chơi.”

Mị Dạ kinh ngạc.

“Ngài không biết chơi cờ vây? Ai tin chứ.”

Nghiêm Dương cười cười.

“Tôi thật sự không biết.”

Mị Dạ nhìn Nghiêm Dương giống như nhìn thấy quái vật, cuối cùng khoát tay.

“Quên đi quên đi, thật sự là không ngờ được. Tử Tân, đến hạ với ta một ván.”

Tân tiến đến, trầm mặc ngồi trước bàn cờ, ần ần sinh ra khí thế của đế vương.

Nghiêm Dương đột nhiên nhớ đến một câu, chỉ sợ cũng chỉ có hai người kia mới dám đi.

Trời làm bàn cờ sao làm quân, ai dám hạ?

Nhưng cái gọi là cầm kỳ thi họa, cờ vây tương truyền đã có hơn 4000 năm lịch sử. Theo [Thế Bản] đã nói, cờ vây do Đế Nghiêu thời thượng cổ tạo nên. Nếu người ngồi thật lâu bên bàn cờ, sẽ sinh ra một loại cảm giác xa xôi, mờ mịt. Như ngược nhìn trời cao rộng lớn, như quan sát đại địa mệnh mông.

Hiện tại, Mị Dạ và Tân ngồi ở bên bàn cờ, Mị Dạ chấp quân trắng, tân chấp quân đen.

Mị Dạ hạ cờ, Tân cũng thần nhiên hạ cờ.

Có người nói cuộc đời con người giống như cờ, Nghiêm Dương đứng trước ván cờ vây này thực sự cảm giác được Mị Dạ cùng Tân kia hoàn toàn có khí thế vương giả trời sinh.

Hai người sát phạt một hồi, nhìn bàn cờ bên kia Nghiêm Dương bỗng nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ dâng lên.

“Cừu, ta thấy thật nhàm chán.”

“...”

“Cừu, cả ngày người cứ bận rộn suốt, không chơi với ta, ta muốn về nhà!”

“Dạy người chơi cờ, được không?”

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Dương nghe được giọng nói của ‘Cừu’, sống động như thật.

Giọng nói của ‘Cừu’ rất quen thuộc, nhưng Nghiêm Dương nghĩ mãi không ra đó là ai.

Rốt cuộc là ai chứ?

Trong lòng Nghiêm Dương dâng lên một nỗi hoang mang.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, không chỉ có giọng nói của Cừu là ‘quen thuộc’, ngay cả Điện Âm Ty to lớn này cũng vô cùng quen thuộc.

Giống như mình đã ở nơi đây cả ngàn năm vạn năm.

“Cừu, ta phải về nhà, còn không về nữa mọi người trong nhà sẽ sốt ruột.”

“Không cho phép.”

“Nhưng mà Cừu, ta nhớ phụ vương và các ca ca mà, người không thể không cho ta về nhà...”

“Không cho phép.”

“Cừu!!”

Quân cờ trong tay Mị Dạ đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu cười nhạt nhìn Nghiêm Dương.

“Đó là... lần đầu tiên bọn họ cãi nhau...”

Mị Dạ buồn phiền nói.

Tân buông quân cờ trong tay, nhìn bàn cờ.

“Ha.”

Mị Dạ nhìn Tân.

“Người có biết hắn là ai không?”

Tân mở miệng.

“Đại khái biết.”

Mị Dạ đưa cột nhìn Tân.

“Hắn là ai?”

Tân lạnh nhạt nói:

“Người không muốn ta nói, không phải ư?”

Mị Dạ đầy hứng thú nói:

“Vậy người có biết khối thân thể người đang bám lên là của ai không?”

Tân gật đầu.

“Ta biết.”

Mị Dạ cười trào phúng.

“Bám lên thân một người như y, người cũng rất lớn mật.”

Tân:

“Mấy ngàn năm nay, chỉ có y đánh thức ta dậy. Ta vẫn đợi Thừa đến tìm ta, nhưng ta chờ không nổi nữa. Nếu Thừa không có cách nào đến tìm ta, như vậy ta đi tìm hắn là được.”

Mị Dạ nghiêng đầu, mắt nhìn Nghiêm Dương té xỉu nằm trên đất, tùy tiện nói:

“Thật là cảm động.”

Tân nhìn theo tầm mắt của Mị Dạ, thấy bên cạnh Nghiêm Dương có một con thú nhỏ không biết tên đang nằm.

Mị Dạ cười.

“Lần trước khi bọn họ đến âm phủ, thân thể còn chưa đi vào được đâu.”

“Anh Thi Đạo, cũng chỉ là một trò cười.”

Khi Nghiêm Dương mở mắt ra lần nữa, Mị Dạ cùng Tân vẫn đang hạ cờ như trước.

Nghiêm Dương chớp chớp mắt, vừa rồi có chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc Nghiêm Dương còn đang suy nghĩ vì sao, quỷ sai áo trắng kia đột ngột xuất hiện.

Tân kích động quên cả hạ cờ, nhìn quỷ sai áo trắng.

Mị Dạ giống như cũng không còn hứng thú chơi cờ, lại vung tay lên, bàn cờ tự động biến đi.

“Nói.”

Mị Dạ lười nhác mở miệng.

“Tìm được rồi.”

Quỷ sai áo trắng cũng rất ngắn gọn rõ ràng.

“Để thứ đó lại, người có thể đi.”

Mị Dạ dường như không thích có nhiều người, ý bảo quỷ sai kia có thể rời đi.

Quỷ sai áo trắng đặt một chiếc bình nhỏ trên bàn, cung kính lui ra.

Mị Dạ đưa mắt nhìn cái bình, nói với Tân:

“Ở trong này đấy, người không nhìn xem sao?”

Trên mặt Tân không giấu được kích động, hai tay run rẩy rút cái nút trên miệng bình.

Một trận khói nhẹ tản ra, Nghiêm Dương nhìn thấy một thanh niên áo trắng dáng vẻ tuấn tú hiện ra trong Điện Âm Ty.

Không trắng bệch giống như quỷ sai kia, màu trắng làn này là một loại trắng vân đạm phong khinh cao quý tao nhã.

“Thừa...”

Tân si ngốc gọi, sau đó lại một làn khói tản ra, một thanh niên trang phục trên đen dưới vàng đứng bên cạnh Thừa.

Thừa rõ ràng là vẫn chưa kịp phản ứng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nhìn thấy Tân liền phức tạp hô một câu:

“Vương?”

Nhớ nhưng, áy náy, tiếc nuối...

Tân ôm lấy Thừa.

“Ta rất cuộc, rất cuộc cũng tìm được người, Thừa của ta.”

Nhu tình mật ý bên này còn chưa chấm dứt, Nhâm Lê ở bên kia đã ôm đầu tỉnh lại, lúc này đổi thành Nghiêm Dương kích động kêu lên một tiếng:

“Tiểu Lê.”

So với Thừa, trạng thái của Nhâm Lê rõ ràng là tốt hơn nhiều, đầu tiên cậu nhìn trái nhìn phải sau đó hỏi một câu:

“Đây là Điện Âm Ty trong truyền thuyết sao?”

Sau đó lại khoái trá nhào vào trong vòng tay của Nghiêm Dương, ngoan ngoãn nói:

“A Dương, từ nay về sau em không dám sờ loạn đồ vật nữa.”

Nghiêm Dương thở dài, xoa xoa đầu Nhâm Lê, không nói gì.

“Ha, xem ra chỉ có ta cô đơn một mình.”

Giọng nói trêu đùa của Mị Dạ xen vào.

“Đa tạ đại nhân.”

Tiếp đó là giọng của Tân.

Nhâm Lê đau đầu.

“Ai da, Mị Dạ.”

Mị Dạ bắt đắc dĩ.

“Cậu không phải là giờ mới nhìn thấy ta chứ?”

Nhâm Lê cười cười.

“Thật có lỗi, anh ngồi trên cao quá, nhất thời không nhìn thấy.”

Mị Dạ tập mãi thành quen thở dài.

“Quên đi quên đi.”

Lúc này Tân đi đến, đưa huyết ngọc cho Nhâm Lê.

“Cái này cho người, xem như... bồi thường đi.”

Nhâm Lê nhìn nhìn Nghiêm Dương, không dám nhận.

“Chần chờ cái gì, cho cậu mượn đó, là vật vừa si vừa oán trong thiên hạ đấy.”

Mị Dạ nói.

81. Chương 81: Huyết Ngọc Ngàn Năm – 7

Nhâm Lê vẫn không có phản ứng, Thừa chưa từng nói lời nào lên tiếng:

“Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta và Vương, người cầm đi. Mất đi Vương, đây cũng chỉ là một khối huyết ngọc có chút linh tính mà thôi...”

Nhâm Lê nhìn nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương gật đầu, Nhâm Lê nhận khối ngọc.

“Ha.”

Mị Dạ vỗ tay.

“Vậy thì hiện tại có thể quay về nhà rồi.”

Thừa cười cười.

“Chúc các người hạnh phúc.”

Phòng khách.

Nghiêm Dương gác điện thoại.

“Tiểu Ngô và Vương Nghị đều tỉnh rồi, bọn họ không có chút ấn tượng nào với chuyện đã xảy ra với mình, chỉ nhớ rõ là bị thương rồi hôn mê.”

Nhâm Lê ngắm nghía huyết ngọc trong tay.

“Chắc rồi.”

Nghiêm Dương tức giận.

“Em đừng có chơi miếng ngọc kia nữa được không? Bây giờ anh nhìn thấy miếng ngọc đó là đã muốn đập vỡ.”

Nhâm Lê cất miếng ngọc đi.

“A Dương...”

Nghiêm Dương nghĩ thầm chắc không phải là mình hung dữ quá chứ.

“A Dương...”

Nhâm Lê lại kêu to một tiếng.

“Làm sao?”

Nghiêm Dương thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Thương Trụ Vương[1]tên là Tử Tân.”

Nhâm Lê nhẹ nhàng nói.

Nghiêm Dương nhú mày.

“Em là nói Tân kia chính là bạo quân Thương Trụ?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Là hần, nhưng không phải là bạo quân.”

Nghiêm Dương:

“Tửu trì nhục lâm[2], hình phạt bào lạc[3], còn không phải là bạo quân? Thật sự là nhìn người không thể nhìn khuôn mặt.”

Nhâm Lê bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Lịch sử luôn do kẻ thắng viết nên, Đế Tân hần thực ra là một người rất có tài.”

Nghiêm Dương nhú mi.

“Làm sao thấy được?”

Nhâm Lê lắc lắc chiếc đĩa trên bàn.

“À, thứ này chính là cho hần phát minh. Con của Đế Ất, vốn định lập con trưởng Khải, nhưng mẹ của Khải xuất thân không sang nên không thể lập, mà Tân là con út được lập làm đế. Đế Tân thuở nhỏ đã thông minh hơn người. [Tuân Tử – Phi Tương Thiên] nói Đế Tân ‘lớn lên tuần mỹ, là người kiệt xuất trong thiên hạ; cơ thể và tinh thần khỏe mạnh, địch được trăm người.’; [Sử ký – Ân Bản ký] cũng nói ‘Đế Trụ tâm trí mạnh mẽ dứt khoát, vừa nghe đã hiểu, tài lực hơn người, tay không đánh đã thú’. Trụ là là danh hiệu người nhà Chu dùng để sỉ nhục hần, người Thương vẫn gọi hần là Đế Tân.”

Nghiêm Dương nhin không được cảm thán.

“Cái đầu nhỏ này sao chứa được nhiều thứ như thế. Sao, bị hần bầm thân một lần lại giải oan cho hần?”

“Nào có.”

Nhâm Lê phản bác.

“Chẳng qua là cảm thấy hấn cũng rất đáng thương thôi.”

Nghiêm Dương nhú mi.

“Là rất đáng thương.”

Nhâm Lê quơ quơ khối huyết ngọc trong tay.

“Khối ngọc này là hấn tự mình điêu khắc mà thành rồi đưa cho Thừa, khi khắc nó đã dùng bí pháp dẫn máu của thiên tử vào trong, chính là muốn bảo vệ Thừa bình an.”

Nghiêm Dương:

“Bảo vệ bình an?”

Nhâm Lê lắc đầu cười khổ.

“Đúng vậy, mẹ của Tân là người tộc khác, người trong tộc bà khả năng như thế. Đáng tiếc trong triều lúc ấy sớm đã có người nhìn Thừa không vừa mắt, lợi dụng lúc Tân đi chinh phạt Đông Di liền vì khối ngọc này mà hãm hại Thừa.

Sau khi Thừa bỏ mình Tân cực kỳ bi thương, không lâu sau Thương cũng bị diệt. Tân cùng Thừa từng ước định sau này mặc kệ còn sống hay đã chết đều phải ở cùng một chỗ, sau đó Tân liền tìm kiếm Thừa khắp nơi.

Đáng thương thay kẻ hại chết Thừa rất ác độc, gã trấn áp xương cốt của Thừa, vì thế Thừa trọn đời không thể siêu sinh, làm cho Tân đau khổ tìm kiếm Thừa hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của Thừa. Tân không thể, đành phải trú thân vào trong khối huyết ngọc, hấn biết nếu có một ngày Thừa xuất hiện nhất định sẽ đến tìm khối huyết ngọc này. Cũng là tạo hóa trêu người, nhiều năm như vậy, Thừa vẫn không thể rời khỏi âm phủ.”

Nghiêm Dương sau khi nghe xong im lặng thật lâu, sau đó nói:

“Làm sao em biết?”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn.

“Hấn bám vào người em, em tự nhiên phải chiếm chút tiện nghi, chẳng lẽ để hấn bám không à?”

Buổi chiều.

“Bảo bối, em xác định con gái chúng ta đang ở trong nhà trẻ này sao?”

Nghiêm Dương nhìn mấy đứa trẻ đi từng bước từ trong nhà trẻ ra, chỉ không thấy duy nhất Hi Hi, hoài nghi hỏi.

Nhâm Lê gật đầu.

“Tuyệt đối là chỗ này, bác Vương tự mình đưa đi mà.”

“Bác Vương?”

Nghiêm Dương hiểu kỳ hỏi.

“À, là quản gia nhà Y An, trước kia em là do bác Vương đưa đi...”

Nghiêm Dương:

“Không có chuyện gì sao phải đi nhà trẻ, tự chúng ta nuôi không phải rất tốt sao?”

Nhâm Lê trừng Nghiêm Dương.

“Ai giống như anh chứ, chẳng biết theo đuổi người khác.”

Nghiêm Dương cười ha ha.

“Cho dù chồng em không theo đuổi em vẫn coi trọng anh mà.”

Nhâm Lê lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

“Lúc trước không hiểu sao lại coi trọng anh nữa.”

Nghiêm Dương cười không nói gì.

“Ra rồi.”

Nhâm Lê thấy một cô bé đeo ba lô bé thỏ, mặc quần áo bé thỏ đi ra, nhanh chóng kéo Nghiêm Dương chạy sang.

Nghiêm Dương ôm Hi Hi, để bé ngồi trên cánh tay mình.

“Hi Hi, cảm giác hôm nay đi học thế nào?”

Hi Hi không nói lời nào, chỉ gật gật đầu.

“Làm sao thế?”

Nghiêm Dương chú ý đến cảm xúc của Hi Hi không được tốt lắm, lo lắng hỏi.

Hi Hi lắc đầu, tựa đầu vào trong ngực Nghiêm Dương, bộ dáng rầu rĩ.

Nhâm Lê ở bên kia đã trao đổi xong với giáo viên, quay lại nhìn thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của Hi Hi, lấy làm kỳ quái hỏi:

“Làm sao đây?”

Nghiêm Dương lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nhâm Lê đón lấy Hi Hi, lắc lắc bé.

“Ngoan, làm sao vậy?”

Hi Hi rầu rĩ nói:

“Cha, có phải là con không thể lớn lên không?”

Vấn đề này khiến Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đều im lặng, thân thể Hi Hi là do Nhâm Lê dùng bùn đất tạo nên, tuy rằng bùn này không phải loại bùn bình thường, nhưng nó vẫn không thể phát triển giống như một thân thể được làm bằng máu thịt.

Nói cách khác, thân thể Hi Hi cũng không thể phát triển.

Nhâm Lê không biết nên an ủi Hi Hi như thế nào, chỉ có thể cười miễn cưỡng nói:

“Ai nói, sao Hi Hi lại không thể lớn lên?”

Hi Hi thấp giọng nói:

“A Thập cũng nói Hi Hi không thể lớn lên.”

Nhâm Lê nghi hoặc:

“A Thập?”

Nghiêm Dương bổ sung:

“A Thập chính là Chung Ly Tu.”

Nhâm Lê tiếp tục nghi hoặc:

“Vì sao Hi Hi lại gọi Chung Ly Tu là A Thập?”

Hi Hi lắc đầu, không nói lời nào.

Nhâm Lê đột nhiên cảm thấy, nuôi một đứa con cũng phải lo lắng rất nhiều.

Nhâm Lê bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương nói:

“Cha nuôi đưa Hi Hi đi ăn KFC nhé?”

Hi Hi hơi gật đầu.

Vì thế ba người lên xe, đi thẳng đến một cửa hàng KFC ở gần bệnh viện Đông Tân.

Tuy rằng KFC bị rất nhiều người cho là loại đồ ăn rác rưởi, nhưng nơi này vẫn là thiên đường của mấy đứa trẻ. Giờ này đúng là thời gian đông đúc, Nghiêm Dương mất công phu rất lớn mới bưng được một khay đồ ăn chui tít trong đám người ra.

Hi Hi đang ở khu vui chơi cho trẻ em chơi đến khi thể ngắt trời, Nhâm Lê cũng không muốn quấy rầy bé. Thấy Nghiêm Dương đi về bên này vội vẫy vẫy tay gọi anh.

Nghiêm Dương đi tới đặt khay ở trên bàn, ngồi xuống nhìn Hi Hi ở khu vui chơi cho trẻ em.

“Hôm nay con bé làm sao vậy? Gặp chuyện gì không thoải mái sao? Sao lại đột nhiên hỏi vấn đề kia?”

Nhâm Lê khuấy khuấy café.

“Cô giáo nói Hi Hi rất thông minh, học cũng rất nhanh, nhưng mà không chơi chung với các bạn khác.”

“Không chơi chung với các bạn khác?”

Nghiêm Dương nghi hoặc.

“Anh cảm thấy Hi Hi nhà chúng ta rất tốt mà.”

Nhâm Lê cười khở.

“Thế giới của trẻ con, ra rồi sẽ không quay vào được nữa.”

“Vậy làm sao bây giờ? Không có cách nào để con bé lớn lên sao?”

Nghiêm Dương thở dài.

Nhâm Lê trầm ngâm.

“Theo lý mà nói thì chắc là có... Nhưng mà...”

Nghiêm Dương:

“Nhưng sao?”

Nhâm Lê:

“Nhưng mà cần có huyết mạch thân nhất, em đi đâu để tìm người có huyết mạch thân nhất với Hi Hi chứ? Quên đi, hôm nào nhờ A Tu xem, anh ta hẳn là sẽ có cách.”

Nghiêm Dương:

“Hi Hi không phải đã nói Chung Ly Tu cũng bảo rằng con bé không thể lớn lên sao? Đúng rồi, vì sao Hi Hi lại gọi Chung Ly Tu là A Thập?”

Nhâm Lê:

“Quý ngài mười vạn câu hỏi vì sao ạ, em rất trịnh trọng nói cho anh biết rằng em cũng không hiểu vì sao.”

Hi Hi rõ ràng là chơi ở khu dành cho trẻ em rất vui vẻ, khi chạy về thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, người cũng có tinh thần hơn không ít, ôm bình Coke uống ừng ực.

Bữa tối này kết thúc trong bầu không khí hòa thuận vui vẻ, trên đường về nhà Hi Hi không nhận được bắt đầu buồn ngủ trong lòng Nhâm Lê.

Về đến nhà, Nhâm Lê đặt Hi Hi lên cái giường nhỏ của bé, đắp chăn kĩ càng, thở dài đi ra ngoài.

Chú:

[1]Thương Trụ Vương: Đế Tân (), Trụ (), Trụ Tân () hay Trụ Vương (), ở ngôi từ 1154 TCN – 1123 TCN hoặc 1075 TCN – 1046 TCN. Tên thật của ông là Tử Thụ (). Trụ Vương là con của Đế Ất, tên gọi là

Ân Thọ, nổi tiếng là một ông vua *** đấng. Ông mê Đát Kỷ đến quên việc triều chính. Ông và Đát Kỷ là một cặp được nhắc đến trong lịch sử Trung Quốc với sự phẫn nộ của nhiều người. Tuy vậy, Trụ Vương có sức khỏe hơn người và là một vị vua văn võ song toàn, vì sự tàn bạo đã dẫn đến mất nước về tay nhà Chu.

[2] Tử tri – Nhục lâm: Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tử Tri (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc.

[3] Bào lạc: () một công cụ chuyên hành hình các quan thần, đó là một ống đồng thật to rộng ruột, bên dưới là miệng lò dùng để chum than củi vào, hành hình bằng cách chum than vào ống đồng nóng đỏ rồi đưa nạn nhân đến dí nguyên người nạn nhân vào ống đồng cho thịt da cháy khét, nạn nhân giãy chết rất thê lương.

— Huyết ngọc ngàn năm – Kết thúc —

82. Chương 82: Kiểm Cổ Ngư Trường – 1

Nghiêm Dương ngồi trong phòng khách, thuận tay lấy thanh đao bạc Nhâm Lê đưa cho ra nghịch, chương trình tin tức buổi chiều trên TV đưa vài tin tức vụn vặt.

“Ngủ rồi?”

Nghiêm Dương buông thanh đao bạc xuống, nhíu mi hỏi.

Nhâm Lê gật đầu.

“Ừm, anh lúc nào cũng mang theo thanh đao này sao?”

Nghiêm Dương cười cười, gương mặt góc cạnh rõ ràng có vẻ nhu hòa dị thường.

“Thứ em đưa, tất nhiên lúc nào cũng phải mang theo người.”

Nhâm Lê ‘chặc’ một tiếng.

“Em đột nhiên phát hiện bảo bối trên người anh quả thật là không ít.”

Nghiêm Dương ầm ừc.

“Nào có chứ...”

Nhâm Lê nhíu mi.

“Phá hồn cùng thanh đao này đều ở trên người anh, sao lại không có?”

Nghiêm Dương xoay tròn thanh đao.

“Với chồng mà nói, bảo bối tuyệt nhất chính là em.”

Nhâm Lê cười ha ha.

“Chờ việc này xong rồi, chúng ta đi du lịch chứ?”

Nghiêm Dương:

“Được.”

Nhâm Lê ngồi trên ghế sofa, tay chống đầu.

“Anh Thi Đạo... Thật phiền phức.”

“Hiện tại đã có năm món đồ, còn thiếu một cái.”

Nghiêm Dương cũng không quá gấp về Anh Thi Đạo.

Nhâm Lê xoay người tựa trên ghế sofa lần tay xuống dưới góc tường, lấy cái hộp gỗ đàn kia ra.

Nghiêm Dương mở to mắt há mồm mồm:

“Sao lại ở chỗ này? Không phải là đặt ở trong phòng sách sao?”

Nhâm Lê gãi đầu, thổi bụi bám trên mặt hộp đi.

“Hi Hi cầm chơi, không ngờ là làm rơi xuống đó. Không dám nói cho anh biết, chỉ trộm nói cho em thôi.”

Nhâm Lê mở hộp ra, trong hòm bày đủ năm loại đồ vật bị lộn xộn — tượng đất, ảnh da, xá lợi, gương đồng cùng với huyết ngọc.

“Vật chí sát chí dũng...”

Nghiêm Dương lẩm bẩm, rõ ràng là đang suy nghĩ.

Nhâm Lê thở dài.

“Người nhà họ Đồng đã tạm thời phong ấn Anh Thi Đạo, nhưng em cảm giác phong ấn này cũng không kéo dài được lâu... Hay là nhanh chóng tìm được thứ còn lại, hiện tại mấy việc thần quái xảy ra nhiều như vậy không khỏi có liên quan đến Anh Thi Đạo.”

Nghiêm Dương gật đầu.

“Loại chuyện này, anh phát hiện cũng không phải chúng ta tìm nó, mà là tự nó đến tìm chúng ta.”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ, cũng đúng. Vừa định cười trêu chọc hai câu liền phát hiện thanh đao Nghiêm Dương đang cầm trên tay bỗng dưng rơi xuống đất.

Nụ cười của Nhâm Lê chuyển thành kinh ngạc.

“Run tay sao?”

Nghiêm Dương nhú mày.

“Không phải run tay, bảo bối em thử nhìn xem.”

Nhâm Lê cúi đầu, nhìn thấy thanh đao trên mặt đất đột nhiên rung lên, giống như ẩn chứa sinh mệnh. Lại nhìn sang hộp gỗ đàn cậu đặt ở trên bàn cũng không ngừng nảy lên, thứ ở trong hộp còn phản ứng kịch liệt hơn. Hai người vừa kịp phản ứng lại, chợt nghe thấy một âm thanh chói tai vang lên, ong ong ong ong, đâm vào trong đầu khiến người ta phát đau, hơn nữa ngoại trừ âm thanh chói tai này thì hai người cũng không nghe thấy giọng nói của nhau.

Nhâm Lê ôm đầu, quỳ một gối xuống đất, biểu tình trên mặt tràn đầy thống khổ, giấy dựa bật ra hai tiếng.

Nghiêm Dương cũng không chịu nổi, nhưng phản ứng của anh nhẹ hơn nhiều so với Nhâm Lê, anh nhìn thấy khẩu hình của Nhâm Lê liền nhanh chóng vươn tay đóng cái hộp lại.

Nắp hộp vừa bị đóng lại, âm thanh ong ong ong ong kia cũng biến mất theo, Nhâm Lê mất sức ngồi trên sàn nhà, lưng dựa vào sofa, sắc mặt trắng bệch, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nghiêm Dương hồi phục một chút liền nhanh chóng chạy đi rót một chén nước bón cho Nhâm Lê uống một ngụm sau đó ôm cậu lên ghế sofa cho cậu nằm thẳng ra.

Qua khoảng mười phút sau Nhâm Lê mới dần trở lại bình thường, sắc mặt cũng không còn trắng bệch như trước nhưng vẫn còn tái nhợt, cậu run rẩy ngồi dậy dựa lưng vào sofa.

“Cộng minh... Không ngờ lại có cộng minh...”

Nhâm Lê vô lực nói.

Rõ ràng, hai chữ Nhâm Lê vừa mới bật ra là ‘Cộng minh’, Nghiêm Dương cũng thấy rõ hai chữ này ở trên nắp hộp gỗ.

“Chẳng lẽ thanh đao này chính là vật chí sát chí dũng, vì thế mới cộng minh cùng với năm món đồ kia?”

Nghiêm Dương cau mày nói.

Nhâm Lê suy yếu lắc đầu.

“Không thể nào, thanh đao này từ lúc được chế tạo ra vẫn luôn ở bên cạnh em, không thể là vật chí sát chí dũng.”

“Cộng minh giữa sáu món đồ... Nếu như thanh đao này không phải là vật chí sát chí dũng thì...”

Nghiêm Dương vốn đang cúi đầu tự hỏi, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, ngẩng đầu lên.

“Tiểu Lê, em từng nói thanh đao này được chế tạo mô phỏng theo Ngự Trường đúng không?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Ý anh là...”

Nghiêm Dương cười.

“Đúng vậy, nếu không phải là thanh đao này, vậy có thể là Ngự Trường không? Tiểu Lê, thanh đao này xuất hiện như thế nào?”

“Lúc em còn nhỏ.”

Nhâm Lê mở miệng, trong ánh mắt mang theo hoài niệm.

“Lúc nhỏ em cũng không phải ngày nào cũng ở nhà dì út, cuối tuần hoặc kỳ nghỉ đông và nghỉ hè em sẽ đến ở chỗ ông. Dì út rất ghét việc em nghiên cứu thuật pháp này nọ, nhưng ở chỗ ông thì mặc kệ, vì thế mỗi lần về đó ông nhất định sẽ dạy cho em vài thứ. Những thứ ông dạy rất linh tinh, cũng không phải tất cả đều là thuật pháp, thực ra có thể nói thuật pháp là một phần rất nhỏ thôi. Ngoài trừ thuật pháp, ông còn dạy em rất nhiều thứ bây giờ không còn dùng đến, ví dụ như sử dụng la bàn gì đó. Có một lần, ông dạy cho em cách đúc đồ. Vốn ông chỉ định nói cho em biết một chút, cũng không muốn dạy em. Nhưng anh biết đấy, mấy đứa nhóc tuổi đó luôn ảo tưởng có được một thứ ‘vũ khí’ thuộc về mình, vì thế em năn nỉ ông dạy cho em cách đúc đồ. Nhưng hình như ông không có nhiều hứng thú với nghề đúc, chỉ ném cho em một quyển sách bảo em tự xem, nhưng em đọc không hiểu, lại đi quần quýt lấy ông —— khi đó tính tình của ông vẫn rất ôn hòa. Ông không chịu nổi bị em quần lấy như vậy, liền kể cho em nghe một chút về thuật đúc kiếm sơ đẳng nhất. Sau đó em mới biết đúc là một phạm vi lớn, thứ em thích hẳn nên gọi là ‘đúc kiếm’. Nói đến đúc kiếm, đương nhiên phải nhắc đến Âu Dã Tử.”

Nghiêm Dương:

“Là Âu Dã Tử trong truyền thuyết đúc ra mười thanh kiếm cổ đúng không?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Không phải truyền thuyết, ông ta thật sự đúc được. Cuối năm 1965 ở Giang Lăng Hồ Bắc nước ta từng đào được một thanh kiếm Câu Tiễn. Kiếm được khai quật lên hoàn hảo như mới, mũi kiếm sắc bén, thân kiếm khắc đầy hoa văn hình thoi, chữ được khắc lên là ‘Việt Vương Cự Tiễn tự làm’. Thanh kiếm này sắc bén đến mức có thể đạt đến trình độ nhẹ nhàng chém đứt mười sáu tập giấy photo, nó vô cùng có khả năng là thanh kiếm Trảm Lư được Âu Dã Tử đúc nên.

Lúc trước em có hứng thú với phương diện này, thật sự là nằm mơ cũng muốn có được một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, vì thế cả ngày quần lấy ông bảo ông đúc cho em một thanh kiếm. Ông bị em làm cho không còn kiên nhẫn nói nếu em có thể bắt được cô hồn dã quỷ hay thứ gì đó tương tự thì sẽ làm cho em một cái.

Lúc ấy thật sự cũng là không biết trời cao đất rộng, chạy đến bãi tha ma chuẩn bị tùy tiện bắt một con quỷ về, nhưng những nơi như thế sao có thể tự do đi vào — em còn nhớ rất rõ ngày đó là mừng bảy tháng bảy, theo thông tục là ngày lễ của quỷ.

Năng lực của quỷ quái trong ngày này là cực mạnh, vì thế em thật bất hạnh bị bao vây tấn công, cuối cùng vẫn là ông cứu em ra.

Cô hồn dã quỷ tự nhiên là không thể bắt được, nhưng cũng có được thanh đao nhỏ này. Ông không biết tìm được ở đâu về bản vẽ Ngư Trường, làm cho em thanh đao này. Tuy nhiên lúc ấy ông nói rằng thanh đao này sát khí quá nặng vân vân gì đó, em tuổi còn quá nhỏ không thể nhận chủ, vì thế thanh đao liền để lại cho đến tận khi em lớn lên vẫn không nhận chủ, cho đến khi quen biết anh.”

Nghiêm Dương nhẹ nhàng vuốt ve viên đá đen trên chuôi đao.

“Nói cách khác, ông em có bản vẽ Ngư Trường?”

Nhâm Lê gật đầu.

“Đúng, hơn nữa em cảm thấy nói không chừng ông còn biết Ngư Trường ở đâu!”

Nghiêm Dương:

“Hả?”

Nhâm Lê đắc ý nói:

“Ông của em, rất là mạnh đó.”

Nghiêm Dương nhú mi.

“Tình cảm thật tốt, sáng mai chúng ta liền đi chào hỏi Nhâm lão gia tử chứ?”

Nhâm Lê bỗng dưng nhớ ra điều gì đó.

“A Dương, khối ngọc kia!”

Nghiêm Dương bị Nhâm Lê đột nhiên kêu lên dọa cho tim đập mạnh một cái.

“Ngọc? Ngọc thì sao?”

Nhâm Lê nuốt một ngụm nước bọt.

“Khối ngọc kia không cần trả lại sao?”

Thực ra khối ngọc lấy ra đêm hôm đó nên trả lại, dù sao đám di sản văn hóa kia mỗi ngày đều có chuyên gia đến xem xét. Nhưng trên đường giải quyết việc của Tân Nghiêm Dương cũng không thềm để ý đến quy củ gì nữa, sau khi sự việc bại lộ liền dùng quan hệ của mình ‘mượn’ khối ngọc này đi.

Nghiêm Dương ở thành phố T không có mối quan hệ nào vững chắc, nhưng vị kia nhà anh thì mọi người đều biết, Nghiêm Dương ôm thái độ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện dám làm dám chịu, dù sao quân đội không phân biệt nhà, ai biết được ngày nào đó cha Nghiêm Dương lại hỏi xem con trai độc nhất của mình ở thành phố T có ổn không?

Sự việc qua đi, hai người liền ném chuyện lai lịch khối ngọc ra sau đầu, coi như là đồ của mình cất vào trong hộp. Hiện tại Nhâm Lê nhắc tới Nghiêm Dương mới giật mình nhớ ra, thời hạn ba ngày đã đến, ngày mai chính là ngày đám hiện vật văn hóa được chuyển đi.

83. Chương 83: Kiểm Cổ Ngư Trường – 2

Nghiêm Dương nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại đã khuya.

“Bằng không để ngày mai nói tiếp, dù sao hiện tại có muốn làm gì cũng không được.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Được.”

Sáng ngày hôm sau, vấn đề về huyết ngọc lại được giải quyết dễ dàng.

“Nhâm tiên sinh, tôi đại diện cho ngài Mitsushiro đưa khối ngọc này đến tặng cho ngài.”

Người đến chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra là người Nhật Bản, hai tay cầm một chiếc hộp bằng gỗ lim.

Trong đầu Nhâm Lê nhanh chóng hiện lên hình ảnh của Mitsushiro, sau đó khéo léo nói:

“Không, thứ này rất quý giá... Lại nói...”

Vẻ mặt Nhâm Lê hiện ra vẻ do dự.

Người Nhật Bản hiểu ý cười cười.

“Ngài Mitsushiro nói ngọc đẹp xứng với quân tử, hơn nữa nguồn gốc của ngọc này tiên sinh không cần lo lắng — Ngoài ra bên chủ trì lần triển lãm này chính là một thành viên của công ty Mitsushiro Kabushiki.”

Sau khi Nhâm Lê thoải mái cầm khối ngọc mà ‘con nhện’ kia đưa tới thì người Nhật Bản không biết tên là gì kia đi ra, lúc gần đi chỉ nói một câu:

“Ngài Mitsushiro hy vọng sẽ được gặp lại ngài.”

Nếu vấn đề huyết ngọc đã được giải quyết, Nhâm Lê liền kéo Nghiêm Dương chạy đến chỗ Nhâm lão gia tử, hy vọng có được tin tức liên quan đến Ngư Trường.

.

“Con nói này ông, ông có thể mỗi lần gặp mặt không bày ra bộ dáng xa cách này không?”

Nhâm Lê chuyển một chiếc ghế đẩu đến ngồi đối diện với Nhâm lão gia tử, đôi mắt nhìn chăm chú thẳng vào ông không chuyển.

Nhâm lão gia tử vẫn ngồi trên chiếc xích đu kia đứng dậy ‘hắt xì hắt xì’ hai tiếng, vẻ mặt già nua an nhàn nói:

“Ông biết con đến sẽ không có chuyện tốt, nói đi, chuyện gì.”

Nhâm Lê đưa mắt nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương đang cười khỏ đối phó với con mèo đen kia — không dám để cho nó cắn cũng không dám đạp nó, nghe nói vai vế của con mèo đen này còn cao hơn Nhâm Lê một chút.

Nhâm Lê ‘khụ’ một tiếng, lấy thanh đao ra.

“Con hỏi ông, bản vẽ của thanh đao này có còn không?”

Nhâm lão gia tử lắc đầu, từ tốn nói:

“Có người nhờ vả người khác như vậy sao?”

Sắc mặt Nhâm Lê tức khắc trở nên hung dữ, rút thanh đao khỏi vỏ.

“Ông có nói hay không?”

Nhâm lão gia tử ngay cả mí mắt cũng không thêm nâng.

“Nhóc con hỗn láo, còn nhớ [Ngô Việt Xuân Thu] nói như thế nào không?”

Nhâm Lê sững sốt.

“Cái gì?”

Ánh mắt Nhâm lão gia tử pha thêm chút thâm ý nhìn Nhâm Lê.

“Nói đến bảo kiếm này, kim tinh theo sau, vốn là không nghịch. Nay Ngự Trường ngược lại từ cuối, cũng là nghịch lại nguồn gốc. Kẻ mang theo bội kiếm này, thần giết quân vương, con giết cha ruột.”

Nghiêm Dương ở bên kia cuối cùng cùng đuổi được mèo đen không thể trêu vào, vừa đi đến liền nhìn thấy Nhâm Lê cầm thanh đao chỉ về phía Nhâm lão gia tử, đang hoài nghi liền nghe thấy một câu của Nhâm lão gia tử ‘thần giết quân vương, con giết cha ruột.’, lập tức kinh hãi.

Nhâm Lê nhìn Nhâm lão gia tử cố ý ngầm đổ tội và Nghiêm Dương không biết là đang nghĩ đến cái gì, bĩu môi nói:

“Con cũng có muốn làm gì đâu.”

Nhâm lão gia tử hừ hừ hai tiếng.

“Con nên biết rằng đây cũng không phải là đao...”

Nhâm Lê không kiên nhẫn.

“Con biết, là Ngự Trường.”

Ngự Trường, một trong năm thanh kiếm của Âu Dã Tử.

“Tương truyền Âu Dã Tử phụng mệnh Sở Vương đúc bảo kiếm, vì thế có ‘Núi Xích Cẩn, lấy ra thiếc; suối Nhược Da, cạo ra đồng; mưa to quét qua, sấm chớp đánh lửa; giao long ôm bếp, than đá trời ban;... Âu Dã Tử vì có sinh lực trời sinh, dùng tất cả kỹ xảo của mình, tạo ra ba thanh kiếm lớn, hai thanh kiếm nhỏ: một là Trảm Lữ; hai là Thuần Quân; ba tên Thắng Tà, bốn tên Ngự Trường, năm là Cự Khuyết...”

Mà năm đó Chuyên Chư ám sát Ngô Vương Liêu, giúp Công tử Quang lên đài trở thành Ngô Vương Hạp Lữ cũng là dùng Ngự Trường.

Nhâm lão gia tử thấy bộ dáng không kiên nhẫn của Nhâm Lê, cũng xấu tính nói:

“Nếu đã biết thanh đao này làm mô phỏng theo Ngự Trường thì còn đến tìm ông làm gì? Năm thanh kiếm của Âu Dã Tử đều là vật nghịch thiên, bản vẽ kia sớm đã bị đốt.”

Nghiêm Dương thấy bộ dáng Nhâm Lê tức giận thở phì phì hận không thể ăn thịt ông nội mình, vội vàng đi lên hòa giải.

“Ông nội, chúng con chỉ là muốn Ngự Trường, Anh Thi Đạo kia...”

Không đợi Nghiêm Dương nói xong, Nhâm lão gia tử liền vung tay lên.

“Không có là không có, hai đứa đúng là người si nói mộng. Núi Xích Cẩn đã hợp, suối Nhược Da không còn, thần linh không còn, Âu Dã Tử đã chết, lấy đâu ra cho hai đứa đi tìm Ngự Trường?”

Nghiêm Dương còn chưa phản ứng, chợt nghe thấy Nhâm Lê kêu lớn:

“Ông ít lấy lời của người xưa ra lừa gạt con, kiếm Ngự Trường không tìm được, cái của ông không phải chính là mô phỏng sao, là làm theo thanh kiếm Âu Dã Tử tự làm nên kia!”

Nhâm lão gia tử cũng không cam lòng yếu thế lạnh lùng nói:

“Không có là không có, con có thể tìm được là chuyện của con, dù sao chỗ ông cũng không có.”

Nhâm Lê trừng to mắt, mắt thấy sắp có xu hướng xông lên ẩu đả, Nghiêm Dương liền nhanh chóng giữ chặt lấy cậu lắc lắc đầu, vỗ lưng cậu cho cậu thuận khí.

Thực sự là không hiểu nổi, hai ông cháu nhà này sao lại như vậy chứ.

Nghiêm Dương thấy hai ông cháu nhà này thực sự không thể trao đổi, chỉ có thể kiên trì nói:

“Ông nội, thanh đao kia cùng với năm thứ phong ấn Anh Thi Đạo chúng con tìm được đã sinh ra cộng minh, chúng con phỏng đoán món đồ thứ sáu rất có thể là bảo kiếm Ngự Trường, cho nên mới tìm đến ông, hy vọng ông có thể giúp chúng con.”

So với Nhâm Lê, Nhâm lão gia tử rõ ràng là bình tĩnh hơn, Nghiêm Dương thậm chí còn hoài nghi ông có thực sự tức giận hay không.

Nhâm lão gia tử thở dài.

“Tiểu Nghiêm à, không phải ông nội không cho hai đứa, ông nội thật sự không có.”

Nghiêm Dương nhanh chóng gật đầu.

“Chúng con cũng biết ông nội sẽ không lừa chúng con, nhưng nếu ông nội có được bản vẽ của Ngư Trường, con nghĩ sẽ biết được tung tích của nó.”

Nghiêm Dương vừa nói như thế, ánh mắt Nhâm lão gia tử nhìn anh liền thay đổi, tuy rằng đã che giấu rất tốt, nhưng Nghiêm Dương vẫn như cũ thấy được một thoáng tìm tòi nghiên cứu trong mắt ông.

Nhâm lão gia tử cười ha ha nói:

“Thằng bé Tiểu Nghiêm này thật thông minh, ông nội không ngại nói cho hai đứa biết, bản vẽ kia thực ra là tìm được từ một ngôi mộ.”

Nhâm Lê tới lúc này cũng biết là không thể kêu la với Nhâm lão gia tử, nghiêm mặt nhìn Nhâm lão gia tử.

Nhâm lão gia tử thu hết thần thái của Nhâm Lê vào đáy mắt, trong lòng thở dài thầm nghĩ đến khi nào thì đứa nhỏ này mới có thể trưởng thành chứ, ngoài mặt vẫn vui vẻ như cũ nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nghe nói bản vẽ là lấy ra từ một ngôi mộ liền nhú mày — ngôi mộ có được bản vẽ Ngư Trường cũng không phải là ngôi mộ vô danh không có giá trị nghiên cứu, dù sao anh cũng là một quân nhân, mấy việc như trộm mộ này, nói như thế nào cũng đều là trái pháp luật.

“Ông nội, trong ngôi mộ có bản vẽ Ngư Trường không có Ngư Trường đúng không?”

Ánh mắt Nhâm lão gia tử hơi chuyển.

“Lại nói kẻ đào trộm mộ kia cũng là tiểu bối nhà Chung Ly, đứa nhỏ đó lần đầu tiên ra tay khó tránh khỏi lỡ tay, vội vàng đào một vòng bên trong; bảo bối này, kẻ trộm mộ không thông minh suýt nữa nằm lại dưới đó, mà ngay cả bản vẽ kia cũng là vô tình lấy được. May mắn ông già này đi ngang qua mới cứu được cậu ta một mạng, người nhà Chung Ly cho đến bây giờ trộm mộ chưa từng vì mấy thứ trong đó, cho nên sau khi tiểu bối đó tỉnh lại liền đưa thứ lấy được trong mộ cho ông tạ ơn cứu mạng.”

Nghiêm Dương nghĩ nghĩ, mở miệng nói:

“Ông nội, ông cho rằng thanh Ngư Trường kia ở chỗ nào?”

Nhâm lão gia tử nhìn Nghiêm Dương đầy khen ngợi, nói ra một câu không liên quan.

“Tiểu bối kia ngoại trừ cho ông bản vẽ Ngư Trường, còn cho ông thêm một tấm bản đồ.”

Mắt Nghiêm Dương sáng lên.

“Vậy tấm bản đồ kia... Còn ở chỗ ông nội không?”

Nhâm lão gia tử thông thả gật đầu.

“Tất nhiên là ở chỗ ông già này...”

Sau khi đưa tấm bản đồ cho Nghiêm Dương, Nhâm lão gia tử liền đóng cửa từ chối tiếp khách. Đương nhiên trong mắt ông thì Nhâm Lê không nghe lời tất nhiên là coi như ‘khách’. Nhâm Lê cũng rất có chí khí, trước khi bị Nhâm lão gia tử đuổi đã tự mình đi ra rồi.

Trên xe.

“Tiểu Lê, thực ra anh vẫn rất tò mò về nhà Chung Ly, bọn họ trộm mộ không phải vì tiền thì là vì cái gì?”

Nghiêm Dương tò mò hỏi.

Nhâm Lê lắc đầu.

“Em cũng không biết, bọn họ... Đại khái là một đám quái dị. Nhưng mà nghe nói tộc bọn họ luôn tìm kiếm một thứ gì đó, thứ đồ kia chỉ có thể tồn tại ở dưới đất.”

Nghiêm Dương tính toán không bàn tiếp về chủ đề này nữa, vì thế khi đèn xanh bật sáng liền đứng lúc chuyển đề tài.

“Hiện tại chúng ta đã lấy được tấm bản đồ vô cùng có khả năng là dẫn đến Ngư Trường, tiếp theo làm gì đây? Dựa theo hình vẽ trên tấm bản đồ đi tìm sao?”

Nhâm Lê nhìn những địa danh cổ trên tấm bản đồ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Em nghĩ chúng ta vẫn là phải tìm được A Tu, e rằng hiện tại chỉ có người trong tộc bọn họ mới có thể đọc hiểu tấm bản đồ này.”

Nghiêm Dương kinh ngạc.

“Em đọc không hiểu sao?”

Nhâm Lê cất bản đồ vào trong hộp.

“Thời cổ có chiến loạn, vương triều thay đổi, có rất nhiều thứ đều bị đánh mất trong rừng rậm lịch sử. Loại bản đồ này đừng nói em, cho dù là chuyên gia nghiên cứu ngành này cũng chưa chắc có thể xem hiểu. Nhưng mà —— bộ tộc Chung Ly chưa bao giờ quên những gì đã từng tồn tại.”

84. Chương 84: Kiếm Cổ Ngư Trường – 3

Vội vội vàng vàng từ sáng sớm, khi Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương quay lại thành phố T thì đã gần trưa, Nghiêm Dương dừng xe lại, sau đó trưng cầu ý kiến của Nhâm Lê.

“Về nhà hay là đến bệnh viện?”

Nhâm Lê ngẫm nghĩ.

“Em gọi điện thoại cho anh em trước đã, việc này cần phải tìm A Tu.”

Nghiêm Dương gật đầu, đồng ý với những điều Nhâm Lê nói.

Nhâm Lê gọi điện thoại cho Y An, Y An nghe xong mấy câu liền bảo họ về nhà bàn bạc sau rồi cúp điện thoại.

Trực tiếp nói chuyện, về nhà.

Nói cách khác, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương không thể không đến nhà họ Y một chuyến.

Nghiêm Dương lắc đầu bất đắc dĩ, mặc dù có chút không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn lái xe đến nhà họ Y.

Ở thành phố T, nhà họ Y cũng không khó tìm. Ai cũng biết phu nhân của gia chủ nhà họ Y thích yên tĩnh, về ở trong một biệt thự xa hoa trong nội thành ngay cạnh mảnh đất cũ của nhà mình.

Sau khi Y An trưởng thành rất ít khi về nhà ở, nhưng đại khái vì là cuối tuần, hôm nay cũng về nhà chính.

Nhưng khiến cho Nhâm Lê bất ngờ nhất là Y Vũ Vị luôn bận rộn công việc hôm nay cũng ở nhà.

Y Vũ Vị nhìn qua là một người đàn ông rất tao nhã, bình thường mọi người gọi người như thế là ‘Nho thương’ (nhà Nho biết buôn bán). Cũng mặc kệ Y Vũ Vị rốt cuộc có là một vị Nho thương chân chính hay không, ông như thế nào cũng là một người cha nho nhã, một người dưỡng ôn hòa.

“Dượng...”

Nhâm Lê ở trước mặt Nhâm Thiển và Y Vũ Vị, vĩnh viễn đều là một đứa trẻ ngoan.

Y Vũ Vị vẻ mặt mang theo ý cười.

“Tiểu Lê đi lâu như vậy cũng không về nhà, sợ rằng đã quên mất đường rồi?”

Nhâm Lê nhỏ giọng cãi lại.

“Nào có...”

Y Vũ Vị lắc đầu, không để tâm đến Nhâm Lê, ngược lại nhìn về phía Nghiêm Dương:

“Vị này chính là cảnh sát Nghiêm đi? Cảm ơn cậu đã chăm sóc Nhâm Lê.”

Nghiêm Dương quả thực có chút được chiều mà sợ hãi —— ai bảo người thân của Nhâm Lê đối đãi với anh cũng không phải quá tốt chứ.

“Chăm sóc Nhâm Lê là nhiệm vụ của cháu.”

Y Vũ Vị gật đầu.

“Y An ở tầng hai, hai người có thể lên tìm nó.”

Nhâm Lê nghe xong lời này, cười hắc hắc với Y Vũ Vị rồi kéo Nghiêm Dương chạy lên tầng hai.

Giống như rất nhiều nhà tổ của những nhà có gia thế khác, nhà tổ của nhà họ Y cũng tràn ngập một loại hương vị cổ kính, đủ loại sản phẩm công nghệ cao che giấu đi phong cách cổ xưa, nhưng không giống rất nhiều nhà tổ thế gia khác, nhà tổ của nhà họ Y không hiện lên vẻ âm u, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nhâm Lê nói, đó là bởi vì sắp xếp nơi này tốt, phong thủy cũng theo đó thay đổi.

Y An cũng không có ở trong phòng mình, mà là ở trong phòng sách, trên cái bàn tròn ở bên cạnh đặt một ly cà phê vẫn còn đang tỏa nhiệt.

Sau khi Nhâm Lê đẩy cửa ra, liền ngoan ngoãn gọi một tiếng anh họ.

Y An gấp sách lại, đặt trên cái bàn tròn, nhìn Nhâm Lê không nói lời nào, đôi trọng đồng quỹ dị không có chút gợn sóng.

Nhâm Lê lấy ra một cái hộp nhỏ, đi lên hai bước.

“Anh, chúng em cần A Tu giúp đỡ.”

Y An nhú mi.

“Cần anh ta giúp thì tìm anh làm gì? Chẳng lẽ hai người không biết đi tìm anh ta sao?”

Nhâm Lê giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nhỏ giọng gọi một tiếng ‘Anh.’

Nghiêm Dương nhú mày, trong lòng khó chịu khó nói nên lời.

Thật lâu sau, Y An mới lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn. Tin nhắn gửi đi chỉ hơn một phút đồng hồ đã có người trả lời, Y An đưa mắt nhìn.

“Quán Danh Cổ, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Nhâm Lê nhẹ nhàng thở ra, biết Y An đã giúp liên lạc được với Chung Ly Tu.

Nghiêm Dương mang theo ánh mắt tìm tòi nhìn Y An, có chút suy ngẫm.

Nhâm Lê mơ mơ hồ hồ nghĩ đến điều gì đó, ý nghĩ trong đầu cũng lập tức lóe lên.

Quan hệ của Y An và Chung Ly Tu tốt như vậy từ lúc nào chứ?

Quán Danh Cổ.

Quản lý của quán Danh Cổ gần đây rất buồn phiền, vốn nơi này chỉ là một quán café nho nhỏ, ông cũng chỉ là một quản lý nho nhỏ, nhưng từ sau khi Nhâm thiếu gia đến quán Danh Cổ đến liền giống như được ưu ái.

Mà không, lần này không chỉ có Nhâm thiếu gia đến đây, ngay cả đại thiếu gia Y An trong truyền thuyết cũng đến.

Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương ngồi song song, Y An cùng Chung Ly Tu ngồi đối diện nhau, thời gian của Chung Ly Tu giống như vô cùng chuẩn, ba người Nhâm Lê vừa ngồi xuống anh ta liền đẩy cửa vào.

Nhâm Lê đem những việc đã trải qua kể lại một lần cho Chung Ly Tu, Chung Ly Tu không có động thái gì. Nhâm Lê lại đẩy chiếc hộp chứa bản đồ về phía Chung Ly Tu, Chung Ly Tu không cầm.

Y An nhìn Chung Ly Tu, đẩy kính mắt, nhú mi.

Chung Ly Tu vẫn lạnh lùng như trước.

“Sao nào, muốn đi?”

Mắt Y An sụp xuống.

“Nó là em trai tôi.”

Nhâm Lê nghe mà đầu đầy dấu chấm hỏi, không biết hai người bọn họ là có ý gì.

Chung Ly Tu thản nhiên cầm lấy chiếc hộp, mở ra, nhìn lướt qua rồi gấp lại.

“Thế nào?”

Y An hỏi.

“Đi thì đi, tôi mang theo một người.”

Chung Ly Tu hoàn toàn không để ý nói.

Mắt Y An hơi lóe sáng, cuối cùng không nói gì nữa.

Nghiêm Dương gật đầu.

“Thời gian?”

Mắt Chung Ly Tu vẫn như trước không chút thay đổi.

“Ngày mai chín giờ ở sân bay, các người không cần chuẩn bị đồ gì cả, vừa vặn có người muốn đi cùng các người một chuyến.”

“Cùng đi với chúng tôi một chuyến? Ai vậy?”

Nhâm Lê tò mò hỏi.

Sớm biết rằng, hai nhóm người muốn đi cùng nhau tuy rằng không phổ biến lắm nhưng vẫn là có, nhưng hai nhóm người cùng đi lại do Chung Ly Tu chủ động nói ra lại khiến Nhâm Lê lại khiến Nhâm Lê thấy hiếm có.

Chung Ly Tu không hé môi nữa.

Nhâm Lê nhún vai, cũng không thấy xấu hổ, ngáp một cái liền ồn ào nói muốn về nhà.

Vì thế bốn người liền giải tán như vậy, chỉ chờ ngày hôm sau đến.

Tới ngày hôm sau, Nhâm Lê cuối cùng cũng biết người Chung Ly Tu muốn mang theo là ai, người đó đúng là người Nhật Bản tên Mitsushiro kia.

Mitsushiro nhìn thấy Nhâm Lê cũng sửng sốt, sau đó cười nói:

“Trung Quốc có một câu ngạn ngữ là nếu gặp lại chính là duyên. Nhâm tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta cực kỳ có duyên.”

Nhâm Lê cười cười, không nói gì, nhưng Nghiêm Dương lại liếc mắt nhìn Mitsushiro thêm một cái.

Mitsushiro cũng biết Nghiêm Dương.

“Cảnh sát Nghiêm, không ngờ lại có thể gặp được ngài.”

Nghiêm Dương nói:

“Tôi cũng không ngờ có thể gặp được ngài Mitsushiro ở đây.”

Người duy nhất ở đây Mitsushiro không biết chính là Y An, ông ta nhìn thấy Y An đi cùng Chung Ly Tu, không đánh giá được thân phận của Y An, nghi hoặc nói:

“Vị này chính là...?”

Y An vẫn luôn nhìn vào di động, nghe được lời Mitsushiro nói liền ngẩng đầu, miễn cưỡng nhìn Mitsushiro, đầu tiên là nhú mồm sau đó hờ hững nói:

“Y An.”

Thần thái kia, lại càng ngày càng giống Chung Ly Tu.

Mitsushiro đầu tiên là bị cặp trọng đồng kia của Y An làm kinh ngạc ra một thân mồ hôi —— không biết tại sao, Y An cũng không thu lại ý lạnh thấu xương của cặp trọng đồng kia. Sau đó nghe thấy cái tên Y An làm kinh ngạc, ông chưa từng gặp Y An, nhưng ông biết con trai độc nhất của nhà giàu số một thành phố T tên là Y An, còn chưa nói đến mẹ của cậu ta là vị kia...

Y An không phản ứng nhiều với Mitsushiro, trao đổi ngắn gọn mấy câu rồi tiếp tục cúi đầu nghịch di động, Nhâm Lê mở hai mắt thật to nhìn Chung Ly Tu, như muốn hỏi anh ta nên làm gì bây giờ.

Nghiêm Dương đến tận giờ vẫn không thể đoán chính xác được suy nghĩ của Chung Ly Tu, hơn nữa ngày hôm qua Chung Ly Tu cũng chưa nói phải làm như thế nào, vì thế cũng cùng Nhâm Lê nhìn Chung Ly Tu.

Chung Ly Tu nâng cằm, Mitsushiro cười ôn hòa, nói với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương:

“Nơi cần đi lần này là một ngọn núi gần Lâm Đồng. Chúng ta đến Tây An trước, trang bị đều ở chỗ đó. Sau khi đến Tây An sẽ có người đưa chúng ta đi Lâm Đồng, tới Lâm Đồng rồi mọi thứ sẽ để Chung Ly tiên sinh sắp xếp.”

Nhâm Lê ngạc nhiên.

“Nơi ở trên bản đồ là Lâm Đồng? Lăng Tàn Thủy Hoàng?”

Mitsushiro hoang mang nhìn Nhâm Lê.

“Bản đồ? Bản đồ gì?”

Chung Ly Tu thờ ơ.

“Đó không phải là bản đồ, thứ hai người muốn tìm ở Lâm Đồng.”

Nhâm Lê càng thêm kinh ngạc.

“Đó không phải bản đồ? Anh có biết Ngư... thứ kia ở đâu không?”

Chung Ly Tu gật đầu.

“Trước kia từng nhìn thấy, đi thôi.”

Nhâm Lê nuốt tất cả nghi hoặc vào trong bụng, đi theo Mitsushiro vào cửa kiểm tra hải quan.

Mitsushiro này có vẻ rất có thể lực, không chỉ thuê được máy bay mà còn có nhân viên phụ trách sân bay tự mình đón ông ta vào. Về phần kiểm tra hải quan kia, Nhâm Lê nghĩ không chừng cũng chỉ là hình thức —— thanh đao Nghiêm Dương mang trên người gặp thứ kia cũng không thấy kêu to lên.

Tốc độ của máy bay vô cùng đáng tin, xuống máy bay quả nhiên cũng có bốn năm người đến tiếp đón, ba chiếc xe lần lượt đỗ trước cửa, Chung Ly Tu mang theo Y An đi về phía chiếc xe ở giữa, Mitsushiro nói:

“Nhâm tiên sinh và cảnh sát Nghiêm chọn chiếc nào?”

Nhâm Lê nhún vai, cùng Nghiêm Dương đi về chiếc xe ở sau cùng.

Trên mặt Mitsushiro vẫn giữa nguyên vẻ tươi cười, sau khi thấy Nhâm Lê lên xe liền xoay người đi vào chiếc xe đầu tiên.

85. Chương 85: Kiểm Cổ Ngư Trường – 4

Đại Đường Tây Thị là một tòa nhà tổng hợp thương mại du lịch được xây dựng lại trên tàn tích cũ ở đường Trường An Tây Thị, đại khái là bởi vì mới được thành lập, du khách ở bên trong rất ít, cửa hàng khai trương cũng chưa nhiều.

Đoàn người Nhâm Lê từ sân bay đến thẳng Đại Đường Tây Thị, theo Chung Ly Tu rẽ trái rẽ phải rồi đi vào một cửa hàng gần ao phóng sinh.

Cửa hàng tên là Thiên Bảo Hiên, chỉ bán một vài đồ điêu khắc đơn giản, có tượng điêu khắc bằng gỗ cũng có tượng khắc bằng đá. Trong cửa hàng ngoại trừ một người phụ nữ nhìn không ra tuổi thì không còn ai khác.

Người phụ nữ nhìn thấy Chung Ly Tu mang theo một đám người đầu tiên là sững sốt, sau đó trêu đùa:

“U, Chung gia lần này thực mang theo một đồng người sao?”

Chung Ly Tu và bà chủ cửa hàng có vẻ cũng là người quen, không giấu diếm chút nào nói:

“Mang theo vài người bạn trong nhà đi xuống một chút, toàn bộ coi như du lịch.”

Bà chủ cười đánh giá đám người Nhâm Lê, sau đó chỉ vào một đồng đồ trong cửa hàng.

“Vây, những thứ cần thiết đều ở đây, Chung gia đi sớm về sớm nhé.”

Chung Ly Tu không trả lời, đeo một cái túi ở trong góc lên rồi đi, Y An tự nhiên cũng đi theo Chung Ly Tu, Nhâm Lê và Nghiêm Dương thấy thế cũng cầm một cái túi cho mình, bốn người Mitsushiro sau khi đi ra khỏi cửa hàng mới không nhanh không chậm cầm túi lên, tiếp đó vô cùng có hứng thú nhìn bà chủ, cười nhạt rồi rời khỏi cửa hàng.

Sau khi tới Tây An, Mitsushiro liền thay đổi sang xe việt dã cỡ lớn, vì thế năm người liền ngồi cùng một chiếc xe, Chung Ly Tu nhìn ra ngoài cửa sổ, khi xe đã trên đường chạy đến Lâm Đồng, mới lạnh lùng nói:

“Lần này nơi chúng ta đi là mộ Phù Tô.”

Nhâm Lê nghe xong lời của Chung Ly Tu, ánh mắt phức tạp nói:

“Mộ Phù Tô không phải là ở bên Tuy Đức sao?”

Chung Ly Tu đáp:

“Trong [Lâm Đồng huyện chí] thời Thanh Thuận Trị có nói: ‘Mộ của Tàn Thái tử Phù Tô ở cách huyện ba mươi dặm về hướng đông’. [Lâm Đồng huyện chí] thời Thanh Khang Hi lại nói: ‘Mộ Phù Tô ở khe phía đông huyện bên trái thôn Dực Thủy’. Mà dân bản địa nói mộ ở trên sườn núi phía nam, địa danh Long Cốt Đồi, tục xưng là mộ Thái tử. Những thứ đồ này, không mở ra làm sao biết là thật hay giả.”

Nhâm Lê suy nghĩ thật lâu, sau đó nói một câu:

“Cha ban chết cho con, sao có thể không phục.”

Nghiêm Dương cầm tay Nhâm Lê, Nhâm Lê quay lại cười ảm đạm với Nghiêm Dương.

Mitsushiro thu hết tất cả những việc này vào trong mắt, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa, trong đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong xe rơi vào im lặng, không ai nói nữa, Nhâm Lê tựa lên người Nghiêm Dương bắt tri bắt giác ngủ mất. Long Cốt Đồi.

Khi Nhâm Lê tỉnh dậy thì thấy trong xe không còn người nào, trên người khoác áo của Nghiêm Dương, ngồi xuống day day trán đẩy cửa ra xuống xe.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê xuống xe, hơi trêu đùa:

“Dậy rồi?”

Mặt Nhâm Lê có chút đỏ lên, gần đây hình như mình rất thích ngủ...

Nhìn sang bên cạnh liền thấy, Chung Ly Tu đã mở đường xuống hang tốt lắm, hay là nói con đường kia vốn đã tồn tại, Mitsushiro thấy Nhâm Lê đi tới, cười nói:

“Nhâm tiên sinh cuối cùng cũng tỉnh, chúng tôi đang chờ cậu.”

Lời nói không có ác ý gì, nhưng Nhâm Lê nghe lại thấy không thoải mái.

Y An nghe lời Mitsushiro nói xong không nói gì, nhưng nhú mào.

Chung Ly Tu nói:

“Đi xuống theo tôi, Mitsushiro đi sau cùng.”

Mitsushiro gật đầu, Chung Ly Tu lạnh nhạt chui vào đường xuống hang.

Y An tháo kính mắt cho vào trong túi áo, sau đó cũng đi theo Chung Ly Tu xuống hang.

Nhâm Lê mắt nhìn Nghiêm Dương, Nghiêm Dương gật đầu, Nhâm Lê hơi mỉm cười rồi chui vào.

Đáy mộ.

Chung Ly Tu mở đèn công suất lớn, giảng giải:

“Có kẻ trộm mộ sẽ tạo đường xuống mộ trực tiếp, nhưng nếu làm như vậy về mặt phong thủy là sẽ phá hủy toàn bộ vận mệnh của mộ, khiến cho chủ nhân ngôi mộ đoạn tử tuyệt tôn, đường xuống này lần trước tôi đã chuẩn bị rất tốt, chúng ta hiện đại đang ở trên đường vào mộ.”

Nhâm Lê nhin không được muốn cười, về mặt Chung Ly Tu làm cho người ta có loại ảo giác —— bọn họ đến đây không phải trộm mộ mà là đến du lịch ngắm cảnh.

Nghiêm Dương rất có khiêu hài hước nói:

“Phù Tô không phải là không có con nối dõi sao?”

Nhâm Lê thở dài.

“Vợ của Phù Tô là cháu gái của Đại Tướng quân Vương Tiễn, cho dù hắn có con nối dõi thì có thể cũng đều bị Hồ Hợi giết sạch rồi.”

Nhâm Lê còn muốn nói gì đó, nhưng một trận gió lạnh thổi qua trong mộ thành công khiến cậu ngậm miệng lại.

“Sao lại có gió thổi chứ...?”

Nhâm Lê nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

Bọn họ xuống mộ đã được mười phút, đường xuống đã bị đóng ở đằng sau, dưới mặt đất tối đen chỉ có mấy chiếc đèn pin cung cấp ánh sáng.

Y An quay đầu lại cười như không cười nhìn Nhâm Lê.

“Chẳng lẽ em không biết là nói chuyện không thể nói lung tung à? Ở trong mộ người ta lại nói về chuyện vợ con người ta bị giết sạch rồi...”

Nhâm Lê run lên một cái, không dám nói lung tung nữa, nhưng trận gió kia vẫn thổi mạnh như trước.

Mitsushiro đi cuối cùng nhin không được nói:

“Chung Ly tiên sinh, ngài xem gió này...”

Chung Ly Tu không để ý đến Mitsushiro, nhưng Nghiêm Dương lại đáp:

“Nơi này làm thông gió quá tốt. Mấy trăm năm trôi qua vẫn có thể duy trì được không khí lưu thông.”

Mitsushiro lúc này mới thở phào, Nhâm Lê biết mình bị lừa giỡn giận mà không dám nói gì nhìn Y An.

Sau lưng Y An giống như mọc thêm một đôi mắt có thể nhìn thấy động tác của Nhâm Lê. Không thèm để ý nhún vai, không nói gì.

Khi không còn người nói chuyện thì dưới lòng đất càng trở nên im lặng, mỗi một động tác của mọi người đều giống như bị phóng to lên rất nhiều lần, mà ngay cả tiếng động phát ra mỗi lần chân giẫm xuống đất đều có thể nghe rõ.

Đường trong mộ giống như không có điểm cuối, khiến cho Nhâm Lê đột nhiên nhớ tới lần cậu cùng Nghiêm Dương ở thôn Văn Thạch khi xuống mộ gặp mấy con ‘Quý đánh tường’, nhưng lần này người dẫn đường là Chung Ly tu, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống như thế.

Nhưng mà, con đường này cũng quá dài đi...

Nhâm Lê nhịn không được ngẩng đầu nhìn về đằng trước, vừa nhìn, liền thấy có vấn đề xảy ra.

Bởi vì đường đi trong mộ cũng không chật hẹp, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương sóng vai mà đi, phía sau bọn họ là Mitsushiro, đằng trước là Y An, trước mặt Y An là Chung Ly Tu.

Vấn đề chính là, Nhâm Lê không nhìn thấy Chung Ly Tu.

Chung Ly Tu cầm đèn chiếu sáng công suất lớn, anh ta đi ở phía trước chính là để có thể chiếu sáng con đường đi phía trước cho mọi người, nếu không có Chung Ly Tu ở đây thì đường đi trong mộ tuyệt đối không thể sáng như vậy. Nhưng hiện tại, quả thật là không thấy Chung Ly Tu đâu.

Nhâm Lê nhìn rõ phía trước, trước mặt Y An không có một bóng người, nhưng đằng trước Y An vẫn sáng giống như khi Chung Ly Tu ở đó.

Cái này giống như một sự bế tắc, là một câu đố không thể giải được.

Lá gan của Nhâm Lê không nhỏ, cậu cũng không sợ quỷ, dù sao cũng là người tiếp xúc với quỷ mị mỗi ngày, nhưng cậu sợ quỷ ở trong mộ.

Nói là sợ cũng không hoàn toàn đúng, phải nói là khiếp. Việc này giống như có hai người đánh nhau, ở địa bàn của tôi tất nhiên sẽ không sợ anh, nhưng ở địa bàn của anh thì khó mà nói được.

Nhâm Lê kéo tay Nghiêm Dương, ý bảo anh nhìn về phía trước.

Nghiêm Dương đầu tiên là không hiểu làm sao, sau khi nhìn cũng phát hiện ra vấn đề, anh cau mày kéo tay Nhâm Lê qua, viết lên vài chữ.

[Em cảm thấy người ở phía trước vẫn còn là Y An sao?]

Nhâm Lê nhìn chằm chằm bóng lưng Y An ở đằng trước thật lâu, sau đó viết vài chữ lên tay Nghiêm Dương.

[Anh cảm thấy người ở đằng sau vẫn là Mitsushiro à?]

Khóe miệng Nghiêm Dương nhếch lên, cười không phát ra tiếng, sau đó làm một cái khẩu hình với Nhâm Lê.

[Em cảm thấy, anh vẫn là Nghiêm Dương sao?]

Nhâm Lê nghiêm mặt nhìn Nghiêm Dương, sau đó gật gật đầu.

Gương mặt Nghiêm Dương tràn đầy ý cười, xoa xoa đầu Nhâm Lê, nói:

“Cũng không biết là còn bao lâu nữa.”

Nhâm Lê cũng mở miệng.

“Này, anh họ, khi nào chúng ta mới đi đến nơi đây? Mệt chết em rồi.”

Nghiêm Dương cũng không chờ ‘Y An’ trả lời, thản nhiên tán tỉnh Nhâm Lê:

“Muốn anh công em không?”

Nhâm Lê lắc lắc đầu.

“Để anh công? Thôi đi, đi mãi trong ngôi mộ này thật nhàm chán.”

Nghiêm Dương nói:

“Đúng rồi, vừa rồi em nói cái gì mà ‘Cha ban con chết, không thể không phục’ là có ý gì?”

Nhâm Lê thở dài.

“Phù Tô đó, trên lịch sử có một cái tên là quả trứng xui xẻo (đảo môi dẫn), Triệu Cao và Lý Tư không phải là giả mạo di chiếu của Tần Thủy Hoàng nói phải ban chết cho hắn sao? Hắn cũng không phản kháng, nói một câu ‘cha ban con chết, không thể không phục’ liền tự sát.”

Nghiêm Dương làm ra vẻ đã hiểu gật gật đầu.

“Anh biết rõ là hắn tự sát, lại không biết trước khi hắn chết còn nói một câu như vậy.”

Hai người một người hát một người phụ họa, giống như không phát hiện ra sự kỳ quái ở trong mộ.

Nghiêm Dương lại nói:

“Ai, lúc trước nếu như để Phù Tô kế vị thì không chừng đế quốc Đại Tần có thể tồn tại trên mấy trăm năm, đáng tiếc một đế quốc kiên cường vững chãi như vậy lại chỉ tồn tại trong vài chục năm.”

Nhâm Lê cười ha ha.

“Nói rất đúng, có thể là vì trên thế giới này không tồn tại chữ ‘nếu’, thật sự là đáng tiếc.”

“Các ngươi là nói, Đại Tần chỉ tồn tại vài chục năm rồi diệt vong?”

Phía sau Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương truyền đến giọng nói không phải của Mitsushiro.

86. Chương 86: Kiểm Cổ Ngư Trường – 5

Nhâm Lê quay đầu lại, người phía sau quả nhiên đã không còn là Mitsushiro.

Áo dài quá đầu gối, cách ăn mặc kiểu nho sĩ, người này bộ dáng tuấn lãng, ánh mắt luôn cũng ẩn chứa một chút ưu sầu.

Nhâm Lê hỏi không ra lời ba chữ ‘Anh là ai’, bởi vì cậu đại khái đã biết được đây là ai.

“Anh là Phù Tô?”

Nghiêm Dương mở miệng hỏi.

Người kia gật đầu.

“Đúng, ta chính là quả trứng xui xẻo Phù Tô.”

Nhâm Lê ‘xì’ một tiếng bật cười.

“Quả trứng xui xẻo, đây là cái gì chứ?”

‘Y An’ đi đằng trước Nhâm Lê đã mất tích, ba người rõ ràng cũng không còn ở trong mộ nữa, đây là một nơi trông giống như đại sảnh.

“Ngươi có thể giải thích một lần nữa cho ta.”

Phù Tô cười nói:

“Đại Tần...”

Nhâm Lê nghiêm mặt nói:

“Nghiêm túc mà nói thì là mười lăm năm, trải qua ba vị đế là Tần Thủy Hoàng, Hồ Hợi, Tử Anh. Nhị Thế tàn bạo, là đầu sở khiến cho triều Tần diệt vong.”

Phù Tô trầm mặc thật lâu, sau đó miễn cưỡng cười nói:

“Nó từng nói sẽ đối xử tử tế với lê dân bách tính, không ngờ rằng...”

Nhâm Lê gãi gãi đầu:

“Anh thật sự là Phù Tô?”

Trong mắt Phù Tô tràn ngập ý cười, gật đầu nói:

“Không thể giả được.”

Nhâm Lê nghĩ nghĩ, nói:

“Anh rất thú vị, vì sao phải tự sát?”

Phù Tô đáp:

“Người cũng rất thú vị, bởi vì cha ban con chết, không thể không phục.”

“Thật sự?”

Trong mắt Nhâm Lê đầy dấu chấm hỏi.

“Anh không cảm thấy uất ức khi chết sao?”

Phù Tô phìền muộn nói:

“Năm đó biết hấn mất, thầm nghĩ theo hấn đi, cái gì giang sơn cũng chưa từng nghĩ đến.”

Nhâm Lê mở to mắt há hốc miệng, nhưng Nghiêm Dương nghe ra trong đó có ý khác.

“Anh cùng ông ta...”

Trong mắt Phù Tô có chút ảm áp.

“Như ngài suy nghĩ.”

Nghiêm Dương thở dài, than thở:

“Sống chết cùng theo, không bằng cùng đường.”

Phù Tô cười khổ.

“Chỉ tiếc là sau khi chết lại không tìm thấy hấn.”

Nghiêm Dương nói với Nhâm Lê.

“Bảo bối, không phải là em biết gọi hồn sao? Có thể gọi hồn của Thủy Hoàng không?”

Nhâm Lê nghe xong Nghiêm Dương cùng Phù Tô nói chuyện cũng hiểu được không ít, nghĩ nghĩ nói:

“Doanh Chính ông ta không phải là người bình thường, muốn gọi hồn thì... cần vài món đồ.”

Phù Tô không che giấu được sự kích động.

“Cần vật gì?”

Nhâm Lê nhìn Phù Tô chằm chằm, không yên nói:

“Xương máu chí thân.”

Phù Tô sửng sốt, sau đó cười nói:

“Không phải chỉ còn là một đồng xương sao? Trong quan tài có nhiều mà, người tùy tiện đến lấy đi. Chỉ cần có thể tìm được hân...”

Nhâm Lê thật sự không biết nói cái gì cho phải, Phù Tô nhảy bén hiểu ý cười.

“Ta đưa cho người?”

Nhâm Lê vội vàng lắc đầu.

“Không không không, tôi chỉ là suy nghĩ... Ừm, có lẽ có người có thể không cần động vào anh... Ừm, giúp anh tìm được cha của anh.”

Phù Tô thoáng gật đầu, suy tư nói:

“Chính là người đi cùng hai người các người?”

Người đầu tiên phát hiện Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương biến mất chính là Y An.

Y An biết cá tính của Nhâm Lê, thấy cậu nửa ngày không nói lời nào không khỏi quay đầu lại đưa mắt nhìn, nhưng nhìn một cái thì không chỉ không nhìn thấy Nhâm Lê mà ngay cả Nghiêm Dương cũng không thấy đâu, chỉ có mình Mitsushiro mơ mơ màng màng đi đằng sau.

Y An gần như là ngay lập tức bóp cổ Mitsushiro, Mitsushiro bị bóp như vậy nhất thời tỉnh táo lại, sau đó kinh hãi.

“Em của tôi đâu?”

Y An lạnh giọng hỏi, lực bóp trong tay từ từ mạnh hơn.

Mặt Mitsushiro đỏ bừng, giấy dựa nói:

“Tôi... không biết...”

Y An nheo mắt lại, một đôi trọng đồng dày đặc quỷ khí.

“Em, tôi, đâu?”

Chung Ly Tu đi ở tuốt đằng trước nghe được tiếng động xoay người lại, thờ ơ nhìn Y An bóp cổ Mitsushiro, không hề động đậy.

Hai tay Mitsushiro liều mạng gỡ tay Y An, nhưng ngay từ đầu ông ta đã mất cơ hội, Y An cũng không phải cái gói thêu hoa, chỉ có thể giấy dựa nhìn về phía Chung Ly Tu.

“Chung... tiên... sinh...”

Chung Ly Tu mở miệng.

“Thả ông ta ra, ông ta còn có chút tác dụng.”

Y An không cam lòng nhìn Mitsushiro, chậm chạp không chịu buông tay.

Mắt thấy Mitsushiro sắp không còn thở nữa, Chung Ly Tu lại nói:

“Hắn không phải đối thủ của Nhâm Lê, Nhâm Lê sẽ không sao đâu.”

Sau khi Y An nghe xong mới thả lỏng tay ra, Mitsushiro ngã xuống đất thở phì phò, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng ho khan hỗn loạn, trên cần cổ trắng nõn hiện rõ mấy dấu tím đỏ.

Y An không nhìn chăm chăm vào Mitsushiro nữa, ngược lại lạnh lùng nhìn về phía Chung Ly Tu, cũng không mở miệng, chỉ nhìn anh ta như vậy.

Chung Ly Tu cười ảm đạm, giọng nói vô tình mềm nhẹ hơn rất nhiều.

“Em còn không tin tôi? Lần trước đã không vứt bỏ em trai em, lần này tất nhiên cũng sẽ không vứt bỏ cậu ta.”

Y An không hề động đậy.

Chung Ly Tu tiến đến, không thèm để ý đến thứ khác nhẹ nhàng in lên môi Y An một nụ hôn.

“Tin tưởng tôi.”

.

“Đúng rồi, bọn họ đâu? Chúng tôi đến đây như thế nào?”

Nhâm Lê rõ ràng là đã có chút quen thuộc, sắc mặt thoải mái hỏi Phù Tô.

Phù Tô ôn hòa nói:

“Trong đám bọn họ có người rất lợi hại, vốn ta thăm nghĩ chỉ cần mang người đến đây là được, nhưng mối liên hệ giữa các người sâu lắm, liền dứt khoát mang cả hai đến đây.”

Một đoạn ngắn mà Phù Tô quanh quẩn một hồi, cũng may Nhâm Lê thành công nghe hiểu được, sau đó cười gãi gãi đầu.

“Thật có lỗi, không phải cố ý nói anh đoạn tử tuyệt tôn...”

Nghiêm Dương đỡ trán, nhóc con nhà mình không biết là thông minh hay không thông minh đây.

Phù Tô thông cảm nói:

“Không có vấn đề gì. Ta vốn là muốn tìm người trò chuyện, không ngờ đến gần mới biết người là người mang theo dị pháp, đưa người đến đây là ta không phải. Nơi này là trung tâm mộ, thiết nghĩ nhóm bạn của người cuối cùng cũng sẽ đến đây thôi.”

Đại khái là đã trải qua tình huống tương tự, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đều có vẻ rất bình tĩnh, không có chút nào vì Phù Tô là một vong hồn tồn tại hơn hai ngàn năm mà cảm thấy không được tự nhiên, Nhâm Lê còn vô cùng phấn chấn nói:

“Anh vẫn luôn ở trong này? Không có ai đến đây sao?”

Phù Tô cũng rất giỏi trong việc giao lưu với người khác.

“Ta vẫn luôn ở trong này, cũng từng có người đến đây, nhưng mà bọn họ không giống người... không giống các người.”

“Giống chúng tôi?”

Nghiêm Dương tò mò hỏi.

“Đúng.”

Phù Tô gật đầu.

“Bọn họ đều... Không nhìn thấy ta.”

“Vậy, hai ngàn năm, anh vẫn luôn chờ Doanh Chính sao?”

Nhâm Lê hỏi.

Phù Tô gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

“Hài cốt của ta bị kẻ khác trấn áp, sau khi ta tỉnh lại vẫn luôn chờ đợi hân, cũng không biết là đã ngủ bao lâu...”

Nhâm Lê còn muốn nói gì đó, lại nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, sau đó mặt đất nhoáng lên.

Phù Tô biến sắc, cười khổ nói với Nhâm Lê:

“Bằng hữu kia của người, đúng thật là dã man.”

Nhâm Lê ngậy người, sau đó nói:

“Không đúng, tuyệt đối không phải là bạn tôi, anh ta không biết dùng loại phương pháp này.”

.

Mitsushiro Shuujurou đứng trước một cái cửa đá, phất tay ý bảo thủ hạ tiếp tục.

Thủ hạ kia nhìn cửa đá, do dự nói với Mitsushiro.

“Ngài Mitsushiro, không thể cho nổ nữa.”

Nếu lúc này Nhâm Lê có ở đây, nhất định có thể nhận ra tên thủ hạ kia của Mitsushiro rõ ràng chính là tên lái xe.

Trên mặt Mitsushiro hiện lên vẻ điên cuồng.

“Tiếp tục, nhất định phải mở nó ra, chìa khóa ở ngay trong mộ Phù Tô.”

Tên lái xe nhú mày.

“Ngài Mitsushiro, nếu tiếp tục cho nổ thì ngôi mộ này sợ rằng sẽ sụp đổ.”

Mitsushiro nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Vây tìm, nơi này nhất định có cơ quan, rõ ràng tôi thấy hai người kia đi vào từ chỗ này.”

Tên lái xe nhìn cửa đá sáng loáng trơn bóng, thầm thở dài.

“Ông muốn tìm chìa khóa gì?”

Một giọng nói lạnh như băng từ phía sau Mitsushiro truyền đến.

Mitsushiro không thể tin nổi quay đầu lại, Y An đang đứng ngay sau hắn, đầy hứng thú nhìn hắn.

Bên cạnh Y An, là Chung Ly Tu vẻ mặt thờ ơ.

Đồng tử Mitsushiro nở lớn.

“Không thể nào... Rõ ràng tôi nhìn thấy các người đi vào, không thể nào!”

“Có ông ở đằng sau, bọn tôi sao có thể yên tâm đi vào.”

Y An nhìn Mitsushiro chằm chằm, một đôi trọng đồng lóe sáng ra tứ phía.

“Ông đang tìm cái chìa khóa gì?”

Tên lái xe bên kia đã sớm co quắp ngã xuống đất, không nhin được run run, làm sao hắn có thể dự đoán được đằng sau mình vốn không có một bóng người bỗng chốc lại xuất hiện hai người còn sống nhăn chứ?

Ánh mắt của Mitsushiro dần trở nên mơ hồ.

“Chìa khóa... Là chìa khóa mở cửa lăng của Tần Thủy Hoàng...”

“Lăng Thủy Hoàng?”

Y An cau mày.

“Vì sao lại muốn đến lăng của Thủy Hoàng?”

Mitsushiro máy móc đáp:

“Thuốc... Trong quan tài thủy ngân có thuốc trường sinh bất lão.”

“Làm sao ông biết chìa khóa mở ra lăng của Thủy Hoàng ở trong mộ Phù Tô?”

Y An tiếp tục hỏi.

Mitsushiro vẫn giữ nguyên bộ dáng ngơ ngác kia.

“Tổ tiên từng chiếm được một cuốn sách cổ, bên trong ghi lại lăng Thủy Hoàng một khi đã đóng thì ngoài trừ một chiếc chìa khóa có tính chất đặc biệt thì không thể mở ra, mà chiếc chìa khóa đó khi còn sống Thủy Hoàng đã giao cho Phù Tô.”

‘Ầm’ một tiếng, cánh cửa đá sáng loáng trơn bóng kia mở ra, Nhâm Lê nghiêng đầu cười nói:

“Trường sinh bất lão? Người Nhật Bản các người đúng là quá ngu xuẩn.”

87. Chương 87: Kiểm Cổ Ngư Trường – 6

Trong mộ.

Tên lái xe thành thành thật ngồi xổm trong một góc, bên cạnh là Mitsushiro hai mắt đại ra.

Trong mộ có một cái bàn đá, bên cạnh bàn có vài cái ghế đầu, mấy người Nhâm Lê liền ngồi trên ghế.

“Chính là như vậy.”

Nhâm Lê kể tóm tắt cho Y An cũng Nhâm Lê những chuyện có liên quan đến Phù Tô.

Chung Ly Tu nghe xong liền đưa một chiếc hộp cho Y An, Y An suy nghĩ một lát, sau đó đưa cho Phù Tô.

Trong mắt Phù Tô chứa đầy hoang mang.

“Đây là...?”

Chung Ly Tu gật đầu.

“Có một số việc là phải tự mình giải quyết, thứ đồ này có thể giúp người tìm được ông ta.”

Nhâm Lê gãi đầu, chiếc hộp này sao lại giống chiếc hộp đựng ‘bản đồ’ thế chứ...

Phù Tô gật đầu.

“Cảm ơn nhiều.”

Nhâm Lê nhân cơ hội nói.

“Thực ra chúng tôi đi chuyến này, chủ yếu là muốn tìm một món đồ. Phù Tô anh có từng nghe nói về Ngư Trường không?”

Phù Tô phát tay một cái, trong tay xuất hiện một thứ giống một thanh chủy thủ màu trắng.

“Người là muốn nói đến thứ này? Cầm đi.”

“Thật tốt quá.”

Nhâm Lê vỗ đùi, cảm kích nhận lấy Ngư Trường.

Hai tay Nhâm Lê vừa chạm vào Ngư Trường, hào quang liền bắn ra bốn phía.

Nhâm Lê thấy mình được đặt ở bên ngoài một sơn động, ở cửa sơn động có một tảng đá lớn, trên đá có khắc ba chữ rất lớn ‘Ao đúc kiếm’.

Nhâm Lê lắc lắc đầu, thầm nghĩ người gọi một cái sơn động là ‘Ao’ liệu có phải là đầu óc bị hỏng rồi không.

Nhâm Lê không chút kinh ngạc hoảng hốt, bởi vì cậu biết đây chỉ là một đoạn ký ức, thuộc về ký ức của Ngư Trường.

Quả nhiên, một lát sau có một thanh niên trần trụi nửa thân trên, thân dưới chỉ được che xung quanh bằng một tấm da thú dài khoảng tám thước chạy đến đây, sau đó lại hấp tấp chạy vào trong sơn động.

Nhâm Lê theo sát đằng sau, bước chân vào sơn động.

Bên trong sơn động rất tối, cách mười thước mới có một ngọn đuốc, thanh niên chạy vào lúc trước đã không thấy đâu, cũng mau sơn động này không có ngã rẽ, Nhâm Lê rất nhẹ nhàng đi vào trong sơn động.

Đi vào liền thấy, mới biết được nơi đây quả nhiên là một cái ‘Ao’.

Cuối sơn động có một cái ao rất lớn, nước trong ao sôi sùng sục sủi bọt khí, giống như nước sôi vẫn tiếp tục được đun. Khác với nước sôi chính là nước ao này có màu đỏ, lại sền sệt — giống như nham thạch nóng chảy.

“Sư ca, đây là chút thiếc ở Xích Cẩn cuối cùng, hẵn là, hẵn là có thể đi.”

Nhâm Lê chú ý tới người nói chuyện chính là thanh niên mặc da thú hấp tấp chạy vào lúc trước.

Không gian trong sơn động rất lớn, nhưng ngoại trừ Nhâm Lê cùng với thanh niên mặc da thú kia chỉ có một người đàn ông khác, bộ dáng của người này không tục tằng giống như người mặc da thú, mà dị thường tuần tú.

Chỉ thấy người tuần tú kia bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hiện giờ chỉ có thiếc của Xích Cẩn mà không có đồng của Nhược Da, dù thế nào cũng không đúc được...”

Người mặc da thú cười hắc hắc.

“Sư ca, chúng ta có đồng của Nhược Da, khi đúc Thăng Tà ta có trộm được một ít, chúng ta có thể đúc một thanh nhỏ hơn chút.”

Người tuần tú kinh hãi.

“Đệ sao lại!? Sao đệ có thể trộm nguyên liệu đúc Thăng Tà? Bị Ngô Vương biết là sẽ bị chém đầu đấy!”

Người mặc da thú tỏ vẻ không sao cả nhún vai.

“Làm sao hãn biết được? Từ đầu đến cuối quá trình đúc kiếm chỉ có hai người đệ cùng sư ca, mà ngay cả bảo kiếm cũng không biết được, sư ca không nói, trong trời đất này không ai có thể biết.”

Nhâm Lê đã đại ra, đây là nơi nào? Nơi mà Âu Dã Tử và Can Tương đúc kiếm? Bọn họ vì sao lại phải lừa Ngô Vương?

Cảnh tượng thay đổi, khi Nhâm Lê hồi phục tinh thần thì đã không còn ở trong ao đúc kiếm, mà là ở trong một căn phòng.

Người tuần tú, cũng chính là Âu Dã Tử cầm một chiếc hộp dài trong tay, ngồi đối diện hãn là một thiếu niên, Can Tương đã không thấy đâu.

Âu Dã Tử một tay ôm hộp, một tay vuốt ve, dị thường quyến luyến.

“Đây chính là thanh kiếm tuyệt dũng trong thiên hạ.”

Thiếu niên mở to hai mắt nhìn.

“Thật sự có thanh kiếm như thế?”

Âu Dã Tử gật đầu.

“Đúng, thanh kiếm này thật sự tồn tại. Nay Dã Tử phó thác thanh kiếm này cho Công tử, thỉnh Công tử cứu được Can Tương ra!”

Thiếu niên cung kính chấp tay nhận chiếc hộp dài.

“Đại sư yên tâm, chỉ cần một ngày có Quang ở đây, tất sẽ bảo vệ Can Tương an toàn.”

Âu Dã Tử nhiều thiếu niên, trong mắt tràn đầy phức tạp.

“Kiếm này vốn là tận cùng, nhưng lại nghịch ý, mong rằng công tử biết cách sử dụng.”

Sắc mặt thiếu niên trở nên nghiêm túc.

“Thỉnh đại sư yên tâm, Quang tất nhiên sẽ dùng vào việc chính đáng.”

Cảnh tượng lại thay đổi, lần này Nhâm Lê ở trong một căn hầm.

Thiếu niên đã gặp qua lần trước lấy chiếc hộp dài từ trong tay áo, giao vào tay một thanh niên có dáng người thon dài, gương mặt bình thường.

“Chuyên Chư, hành động lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.”

Thanh niên có gương mặt bình thường giống như không sợ thiếu niên chút nào, lười biếng nói:

“Nếu như thất bại thì sao?”

Thiếu niên hạ tay xuống.

“Nếu như thất bại, ta liền cùng người đi xuống hoàng tuyền.”

Sắc mặt Chuyên Chư trở nên đứng đắn.

“Sao ta có thể thất bại được.”

Thiếu niên —— cũng chính là Công tử Quang cười nhạt.

“Đúng vậy, người sao có thể thất bại được.”

Cảnh tượng lại thay đổi, Nhâm Lê ở trong một đại điện nguy nga lộng lẫy, trong điện giống như đang cử hành thịnh yến, vô cùng náo nhiệt.

Nhâm Lê nuốt nước miếng, cậu biết tiếp theo cậu sẽ nhìn thấy một màn kinh động lòng người —— Chuyên Chư đâm Ngô.

Ngô Vương Liêu mặc ba tầng áo giáp trong người, sai binh vệ Trần Đạo dàn hàng bảo vệ quanh người.

Công tử Quang dâng rượu ngon lên, Ngô Vương cười to, nhận rượu ngon uống một hơi cạn sạch.

Công tử Quang cười nói gì đó với Ngô Vương, Ngô Vương phát tay, có lẽ là đồng ý. Công tử Quang thì thầm với người bên cạnh, người bên cạnh nhanh chóng rời đi, lát sau Chuyên Chư bưng một mâm cá đi đến.

Giống như nút tạm dừng của radio, lúc này mọi tiếng vang ồn ào đều ngừng lại, Nhâm Lê chỉ có thể nghe được tiếng của Công tử Quang.

“Phụ Vương, người này tên là Chuyên Chư, ở bên Thái Hồ học được món cá nướng. Sau khi con nếm thử cảm thấy ngon miệng khác thường, bay bổng tựa như thần tiên, hôm nay liền bảo Chuyên Chư cẩn thận làm con cá nướng này dâng lên phụ vương.”

Ngô Vương ngửi ngửi mùi hương trong không khí, mười ngón tay đại động.

“Con ta thật có tâm, mau mau dâng lên, để cho Đại Vương nếm thử một chút.”

Chuyên Chư hai tay bưng khay, thông thả đi lên.

Nhâm Lê mở to mắt nhìn giây phút lịch sử này.

Chỉ thấy Ngô Vương bị mùi hương thơm ngon dị thường của cá nướng hấp dẫn muốn ăn, lơ lửng cảnh giác, Chuyên Chư tiến lên trước hai ba thước, khom người muốn để cho Ngô Vương nếm thử, Ngô Vương đưa tay, khi chạm vào chuẩn bị ăn là lúc Chuyên Chư rút mạnh Ngư Trường kiếm ra đâm Ngô Vương.

Toàn điện ồ lên, binh vệ cầm binh khí ngăn cản, đáng tiếc Ngư Trường kiếm chặt gãy binh khí, xuyên qua ba tầng áo giáp của Ngô Vương Liêu, xuyên thẳng ra sau lưng.

Toàn điện đại loạn, một đội thị vệ mặc giáp đen dũng mãnh tiến vào đại sảnh, chế ngự toàn bộ binh vệ của Ngô Vương, quần thần run rẩy, Công tử Quang đi lên bậc thang, đứng bên cạnh Chuyên Chư cùng thi thể của Ngô Vương Liêu, hai mắt đỏ bừng.

“Nay Vương Liêu ngu ngốc không nói lý, trên sát hại đại sư Âu Dã Tử, dưới chiếm đoạt kỳ nữ bảo kiếm, bắt giam Can Tương, khiến trời căm giận. May sao đại sư Âu Dã Tử chế ra thần khí, công lớn, mọc cánh mà thăng thiên. Ngày hôm trước báo mộng cho Quang, nói, Vương Liêu chưa trừ, tất sẽ khiến cho con cháu Đại Ngô ta bị vây trong nước sôi lửa bỏng. Sau đó nhờ Quang lấy thanh kiếm tuyệt dũng, bảo vệ chính nghĩa.”

Sau đó là bóng tối, Nhâm Lê đứng trong bóng đêm, không biết nên làm thế nào mới phải.

Hồi ức đã kết thúc? Nếu đã kết thúc vì sao mình vẫn bị vây trong bóng tối?

“Phụ thân, phụ thân, hôm nay Phù Tô học bài rất chăm chỉ đó.”

“Ha ha, vậy phụ thân tặng Phù Tô một món quà được không?”

“Phụ thân muốn cho Phù Tô thứ gì?”

Khi những lời này chấm dứt, Nhâm Lê thấy ánh sáng chói chang.

Đây là một vườn hoa nhỏ, đào đỏ liễu xanh, muôn ngàn màu sắc. Tiểu Phù Tô ngồi trên đùi một người đàn ông mạnh mẽ cao lớn, người đàn ông đưa một chiếc hộp dài cho Tiểu Phù Tô.

Tiểu Phù Tô phấn chấn vô cùng nhận chiếc hộp dài, mở ra, kêu to một tiếng kinh hãi.

Người đàn ông cao lớn cười ha ha.

“Tiểu Phù Tô của ta, con có biết đây là thứ gì không?”

Tiểu Phù Tô mở to hai mắt, thanh âm còn non nớt cả giận nói:

“Đây là chủ tử, phụ thân.”

Người đàn ông cao lớn lắc đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Đây không phải là chủ tử, mà là kiếm.”

Tiểu Phù Tô mở to hai mắt.

“Phụ thân lừa người, nào có kiếm nào ngắn như thế chứ?”

Người đàn ông cao lớn nhéo nhéo cái mũi của Tiểu Phù Tô.

“Phụ thân đã lừa con khi nào? Đây mới thật là kiếm, tên nó là Ngư Trường.”

“Ngư Trường?”

Tiểu Phù Tô cúi đầu nhìn thanh kiếm nho nhỏ kia.

“Phụ tử từng nói, Chuyên Chư dùng Ngư Trường ám sát Ngô Vương Liêu, đâm Ngô Vương Liêu xuyên qua đằng sau, sau đó Công tử Quang lên đài, trở thành Ngô Vương Hạp Lư.”

Người đàn ông cao lớn gật đầu.

“Đúng, chính là như vậy.”

Tiểu Phù Tô đóng hộp lại.

“Phù Tô không muốn cái này, đây là hung khí.”

Người đàn ông cao lớn cứng chiều nhìn Phù Tô, không nói gì.

Cảnh tượng thay đổi, Phù Tô trưởng thành nhẹ nhàng vuốt ve Ngư Trường, trước mặt hắn đặt một bức chiếu thư.

Một người mặc áo giáp đỏ cả hai mắt, ôm quyền nói:

“Này nhất định có trá, xin Công tử hãy nghĩ lại.”

Phù Tô lắc đầu, gương mặt vô cùng bình tĩnh.

“Cha ban con chết, sao có thể không phục?”

Nói xong, cầm Ngư Trường vung về phía cổ của mình.

88. Chương 88: Kiếm Cổ Ngư Trường – 7

Hồi ức của Ngư Trường kết thúc, Nhâm Lê cũng nhìn hết toàn bộ cuộc đời của thanh kiếm cổ này.

Ngư Trường là một thanh kiếm, qua nhiều năm, cũng có linh hồn.

Nhâm Lê đi vào trong hồi ức của Ngư Trường cũng chỉ trong nháy mắt, gần đến mức ngay cả Nghiêm Dương cũng không phát hiện ra cậu thất thần.

Nhâm Lê nhận lấy Ngư Trường, ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười của Phù Tô.

“Ta từng cho rằng đây là hung khí, là không hiểu vật, hiện tại lại không còn nghĩ như vậy.”

Phù Tô nói với Nhâm Lê một câu người khác nghe vào không hiểu.

Nhâm Lê gật đầu.

Phù Tô cầm hộp, gật đầu nói.

“Ta phải đi về, các người đi đi thôi.”

Nhâm Lê vội vàng mở miệng.

“Cảm ơn.”

Phù Tô cười không nói gì, sau đó biến mất trong mộ.

Nhâm Lê cất kỹ Ngư Trường.

“Chúng ta có thể đi rồi.”

Nghiêm Dương đưa tay chỉ chỉ vào trong góc.

“Bọn họ phải làm sao bây giờ?”

“Ai?”

Nhâm Lê nhìn theo ngón tay Nghiêm Dương, bưng tỉnh nói:

“Đúng rồi, đã quên mất bọn họ.”

Lúc này Chung Ly Tu mở miệng nói:

“Chúng tôi đi trước, hai người tự mình đi về đi.”

Nhâm Lê còn chưa kịp phản ứng, Chung Ly Tu đã rời khỏi mộ. Y An nhìn cậu một cái, cũng đi theo Chung Ly Tu mất.

Nhâm Lê mở to mắt há hốc miệng.

“Chuyện này là gì chứ? Mitsushiro không phải là do anh ta mang đến sao?”

Nghiêm Dương cười khở.

“Có lẽ bọn họ còn có chuyện gì gấp gáp.”

Nhâm Lê miệng than thở, bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Dương.

“Làm sao bây giờ?”

Nghiêm Dương cười xấu xa, hôn Nhâm Lê.

“Xem chồng em đây.”

Nghiêm Dương dứt lời liền đi đến chỗ tên lái xe đang ngồi trong góc. Tên lái xe đã bị một loạt sự kiện vượt quá sức chịu đựng của bản thân đả kích đến chết lặng, hai mắt thất thần nhìn Nghiêm Dương đi đến.

Túi Nghiêm Dương đeo đã sớm ném xuống đất, hành động nhẹ nhàng mau lẹ, anh mỉm cười với tên lái xe, sau đó ngồi xổm xuống.

“Tao nghĩ, hiện tại mày có thể nói cho chúng tao biết là mày tự mình làm sao?”

Tên lái xe run rẩy, Mitsushiro đang cười hì hì, hai người đều không trả lời câu hỏi của Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười cười không chút bận tâm, rút một con dao găm chuyên dụng của quân đội ra —— lấy từ chỗ đám đồ người phụ nữ kia chuẩn bị. Anh đặt con dao găm chuyên dụng xuống đất, sau đó kéo dài giọng nói:

“Không trả lời? Vậy bắt đầu từ ai trước?”

Ngữ điệu kia, có chút bắt cần đời.

Nhâm Lê ngồi trên ghế cực kỳ có hứng thú chống má nhìn Nghiêm Dương hành động, không có chút ý định ngăn cản nào.

Tên lái xe sợ run cả người, Nghiêm Dương cầm dao găm thông thả đưa đến gần cổ hắn. Nghiêm Dương không nói gì, tên lái xe lại càng run rẩy hơn.

Nghiêm Dương cười nhạt với tên lái xe, sau đó dùng dao găm dí xuống cổ hắn, chậm rãi rạch một nhát.

“A a a a ——”

Tên lái xe kêu thảm một tiếng, trên mặt đất có chất lỏng màu vàng chảy ra.

Nhâm Lê nhíu mày, làm bắn nơi của Phù Tô rồi.

Nghiêm Dương làm như không có chuyện gì thu dao găm lại, tên lái xe thở gấp ôm lấy cổ của mình, Nghiêm Dương mở miệng.

“Nếu mày không nói, lần tới tao sẽ rạch thật.”

Mitsushiro ở một bên vẫn cười ‘hì hì’ không ngừng, tên lái xe lần này đã bị Nghiêm Dương dọa đến khiếp hãi, gật đầu không ngừng.

Ngón tay Nghiêm Dương xẹt qua lưỡi dao.

“Nói hết tất cả những chuyện mày biết.”

Tên lái xe run run mở miệng.

“Tôi không quen người Nhật Bản này, tôi, tôi chỉ làm việc cho ông ta.”

Nghiêm Dương cười lạnh.

“Tao đã quên nói, nếu mày nói dối thì con dao găm này cũng sẽ thân mật tiếp xúc với cổ của mày đấy.”

Tên lái xe nuốt nước bọt, vẻ mặt cầu xin.

“Đừng, đừng, tôi nói tôi nói. Người Nhật Bản này tên là Mitsushiro Shuujurou, mục đích ông ta đến Trung Quốc là vì tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão.”

Nghiêm Dương gật đầu, ý bảo tên lái xe tiếp tục nói.

“Tôi có nói với ông ta rằng không hề có thuốc trường sinh bất lão, nhưng ông ta chết sống cũng không chịu tin...”

Tên lái xe nhìn sắc mặt Nghiêm Dương, thật cẩn thận nói:

“Theo như lời ông ta thì tổ tiên ông ta từng chiếm được một quyển sách cổ, niên đại trong sách cổ đã không thể nào tra cứu được, phía trên có ghi chép rất nhiều chuyện kỳ lạ, trong đó có một chương nhắc đến thuốc trường sinh bất lão.”

“Vì sao anh lại biết rõ ràng như thế?”

Nhâm Lê đột nhiên lên tiếng.

Tên lái xe trưng ra bản mặt tang tóc.

“Tổ tiên của tôi từng thiếu tổ tiên người Nhật Bản này một cái ơn, người Nhật Bản này bình thường ở trước mặt tôi cũng không hề giấu diếm.”

Nhâm Lê gật đầu, ý bảo đã biết.

Tên lái xe không yên mở miệng.

“Nghe nói bên trong chỉ đơn giản nhắc đến, nói năm đó Tần Thủy Hoàng đã tìm được thuốc trường sinh bất lão, nhưng chưa kịp ăn vào thì đã chết. Hồ Hợi không biết chuyện, theo một chút đạo hiểu cuối cùng mai táng vào trong lăng của Tần Thủy Hoàng. Trong sách cổ kia còn nói lăng Tần Thủy Hoàng thực ra có một cái chìa khóa, chìa khóa ở trên người Phù Tô, nhưng mấy người nói xem chìa khóa của mộ cha sao lại ở trên người con trai được chứ? Hơn nữa mộ kia đã bị lấp kín thì còn cần chìa khóa làm gì?”

Mặt Nghiêm Dương không chút thay đổi nhìn tên lái xe, tên lái xe biết mình lỡ lời, vội vàng nuốt nước miếng nói:

“Tôi chỉ biết bao nhiêu đó, đừng giết tôi mà...”

Nhâm Lê ‘phụt’ một tiếng bật cười, Nghiêm Dương lắc đầu đứng dậy đi về bên cạnh Nhâm Lê.

“Bảo bối, hiện tại phải làm sao bây giờ? Giết người vứt xác?”

Nhâm Lê trừng Nghiêm Dương.

“Làm bẩn nơi của Phù Tô mất, Mitsushiro bị điên thật rồi sao?”

Nghiêm Dương vạch mí mắt Mitsushiro.

“Điên rồi, chút thủ thuật kia của Y An chắc là đã tạo thành tổn thương tinh thần cho ông ta, cả đời này cũng không biết có thể hồi phục được không.”

Hai mắt Nhâm Lê hơi chuyển.

“Chúng ta lột sạch bọn họ rồi trói ở cạnh xe, sau đó lấy chìa khóa đi, anh thấy được không?”

Nghiêm Dương cười lắc đầu.

“Đều theo ý em.”

Khi quay lại thành phố T thì trời đã tối rồi, hai người đều mỗi một không thôi, tắm giặt xong liền ngủ.

Ngày hôm sau tất nhiên cũng là ăn no ngủ kĩ, khi tỉnh lại Nhâm Lê cảm thấy toàn thân đều sáng khoái, sau đó lại bắt đầu lo nghĩ.

Những món đồ kia đều đã tìm được đầy đủ, bước tiếp theo có phải là phong ấn Anh Thi Đạo hay không?

Nhâm Lê thực ra không có khái niệm gì về Anh Thi Đạo. Dù sao đây chẳng qua chỉ là thứ trong truyền thuyết, hiểu biết duy nhất của cậu về Anh Thi Đạo chính là, trận đại chiến hai mươi bảy năm trước cùng hậu quả của nó.

Cậu không biết phong ấn Anh Thi Đạo sẽ khó khăn đến mức nào, nhưng cậu biết tứ đại thế gia đã chết bao nhiêu người.

Nghiêm Dương ra ngoài mua đồ ăn sáng cùng cơm trưa quay về liền thấy Nhâm Lê đang ngẩn người ngồi trước Ngư Trường, lấy làm lạ nói:

“Làm sao vậy?”

Nhâm Lê phục hồi tinh thần.

“Đang nghĩ về chuyện Anh Thi Đạo.”

Nghiêm Dương đặt bữa sáng lên trên bàn, sau đó xoa xoa đầu Nhâm Lê.

Nhâm Lê né đầu ra.

“Thực ra thì, mặc dù chúng ta có trận đại chiến hai mươi bảy năm trước để học theo, nhưng vẫn không thể xác định được mức độ của Anh Thi Đạo. Hai mươi bảy năm trước — chúng ta còn chưa sinh ra, làm sao biết được cảnh tượng khi đó là như thế nào.”

Nghiêm Dương nói.

“Chẳng lẽ các em không thể sử dụng ánh sáng hồi tưởng gì đó để nhìn lại sao? Giống như chúng ta từng nhìn thấy ở bệnh viện đó.”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Sợ rằng không được, tình cảnh lúc đó khẳng định sẽ khiến cho từ trường hỗn loạn, chúng ta dùng phép hồi tưởng rất có thể sẽ bị từ trường không ổn định cắn nuốt.”

Nghiêm Dương suy nghĩ một lát, sau đó nói:

“Chung Ly Tu đâu? Theo tuổi của anh ta...”

Nhâm Lê vẫn lắc đầu như cũ.

“Bọn họ có cách sống của chính mình, bọn họ sẽ không quan tâm đâu.”

Nghiêm Dương ngồi xuống bên cạnh Nhâm Lê.

“Bảo bối có đi tìm Phùng Cổ Tuấn bàn bạc một chút không? Khi các em phong ấn... ừm, phải làm như thế nào?”

Nhâm Lê chỉ chỉ Ngư Trường ở trên bàn.

“Sáu món đồ hắc là dựa theo đông tây nam bắc trên dưới xếp vào sáu phương vị, sau đó là người của tứ đại thế gia, cụ thể còn phải chờ Phùng Cổ Tuấn bói xem thế nào.”

Nhâm Lê ôm đầu.

“Thật phiền thật phiền thật phiền, em căn bản không biết phải làm như thế nào!”

Nghiêm Dương vội vàng an ủi.

“Không sao đâu, thuận theo tự nhiên đi. Bảo bối, anh cảm thấy em hắc là nên bàn bạc với Phùng Cổ Tuấn.”

Nhâm Lê gật đầu.

“Em cũng cảm thấy như vậy, có chuyện gì phiền hắc là nên kéo cậu ta cùng phiền theo.”

Nhâm Lê quyết đoán lấy điện thoại bấm cho Phùng Cổ Tuấn, đi thẳng vào vấn đề:

“Phùng Cổ Tuấn, tôi tìm được đủ đồ về rồi.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói nhẹ nhàng phóng khoáng của Phùng Cổ Tuấn:

“Vừa lúc, tôi đến cửa nhà cậu rồi, mở cửa nhanh.”

Nhâm Lê đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị có chút không muốn đi ra mở cửa, Phùng Cổ Tuấn kéo Hạ Tử Triệt đi vào, Nhâm Lê đang muốn đóng cửa, lại chú ý đến một thanh niên xa lạ đang đứng bên ngoài.

Thanh niên cười nhạt với cậu.

“Lần đầu gặp mặt, tôi là Đồng Thất.”

—— Kiếm cổ Ngư Trường – Kết thúc ——

89. Chương 89: Bách Quỷ Dạ Hành – 1

Đồng Thất...

“Này, cậu mau để cho người ta đi vào nhà đi.”

Tiếng của Phùng Cổ Tuấn truyền đến, giúp Nhâm Lê đang ngây ngốc sững sờ ở cửa bình tĩnh.

Mặt Nhâm Lê vèo một cái đỏ bừng, sau đó nhanh chóng tránh ra.

Đồng Thất đi vào, mỉm cười với Nhâm Lê.

Mặt Nhâm Lê càng đỏ hơn.

Dáng vẻ của Đồng Thất thực ra rất bình thường, anh ta tuyệt đối không có vẻ anh tuấn của Nghiêm Dương, cũng không đáng yêu như Nhâm Lê, nhưng lại có khí chất khiến mọi người phải chú ý.

Phùng Cổ Tuấn cười như không cười nhìn Nhâm Lê.

“Này, cậu làm sao thế?”

Nhâm Lê nhanh chóng hoàn hồn, nói:

“Có muốn uống gì không?”

Đồng Thất cười lắc đầu.

Nhâm Lê quay lại ngồi bên cạnh Nghiêm Dương, Nghiêm Dương bá đạo kéo tay cậu qua.

“Lần đầu gặp mặt, tôi là Đồng Thất. Ừm... Là đại diện của nhà họ Đồng.”

Đồng Thất cười nhạt nói.

Nhâm Lê gãi gãi đầu.

“Tôi đang lo Anh Thi Đạo phải làm như thế nào đây...”

Phùng Cổ Tuấn ‘xì’ một tiếng.

“Vậy thì có cái gì mà phải suy nghĩ, phong ấn lại không phải xong rồi sao.”

Nhâm Lê trừng Phùng Cổ Tuấn.

“Nếu cậu thích gây sự thì về nhà không phải tiện hơn à?”

Phùng Cổ Tuấn còn muốn nói gì đó, đã bị Hạ Tử Triệt ở bên cạnh ngăn lại.

“Tiểu Tuấn, giờ không phải là lúc đầu võ mồm, em không phải là cũng rất sốt ruột sao?”

Giọng nói dịu dàng của Hạ Tử Triệt vang lên, Phùng Cổ Tuấn bĩu môi, cũng không tranh luận với Nhâm Lê nữa.

“Ha ha, thực ra Anh Thi Đạo cũng không kinh khủng như thế đâu, chúng ta hoàn toàn có thể tham khảo từ trận đại chiến hai mươi bảy năm trước.”

Đồng Thất lúc này mới lên tiếng.

“Bọn họ đều chưa từng nhìn thấy trận đại chiến kia, hiện tại... phải tùy theo việc mà làm.”

Lấy ánh mắt chuyên nghiệp của Nghiêm Dương để nhìn, cảm giác Đồng Thất phải hơn hai mươi bảy tuổi.

“Ừ.”

Đồng Thất suy tư.

“Như vậy tôi nói đại khái một chút về tình hình của hai mươi bảy năm trước nhé, nhưng Thích tiểu thư không có ở đây không có vấn đề gì sao?”

Phùng Cổ Tuấn khoát tay.

“Mặc kệ cô bé kia, anh cứ nói trước đi.”

“Hai mươi bảy năm trước...”

Đồng Thất chậm rãi mở miệng.

“Lúc trước cùng là một trong tứ đại thế gia, nhà họ Thích là một vị tiểu thư dịu dàng, gia chủ năm đó của nhà họ Nhâm cùng nhà họ Đồng, nhà họ Phùng là một người trẻ tuổi có linh lực cao nhất. Có lẽ mọi người đã biết, nhưng tôi vẫn phải nhắc lại, trận đại chiến kia rất thảm khốc, theo ghi chép lại thì đó là lần đầu tiên Anh Thi Đạo hiện thế, đương nhiên chúng ta cũng không thể nói trước nó chưa từng có thứ nào giống như thế từng hiện thế... Ừm, lần đó các vị trưởng bối đều không biết nên làm thế nào cho phải, quyết định tốt nhất chính là lấy máu trong tim của gia chủ nhà họ Nhâm làm vật dẫn, đem phù chú từ nhà theo Phật có duyên Phật cao nhất phóng vào trong Anh Thi Đạo, đến lúc đó phù chú gặp vật âm tà sẽ tự động tịnh hóa. Sau đó người của nhà họ Phùng bói toán đường đi, đưa cho người theo Phật con đường chính xác nhất, để phòng vạn nhất. Về phần người của nhà họ Đồng thì đứng ở nơi âm dương giao nhau, phong tỏa cửa của Âm phủ.”

“Đáng tiếc là cuối cùng vẫn thất bại.”

Nhâm Lê mờ mịt thấp giọng nói.

“Không.”

Đồng Thất lắc đầu.

“Bọn họ thành công, nếu bọn họ không thành công, sao chúng ta có thể trưởng thành được.”

Nhâm Lê phát hiện, Đồng Thất có khả năng khiến cho lòng người cảm thấy vui vẻ.

“Hiện tại không thể so sánh với hai mươi bảy năm trước, lần trước tôi chỉ dùng một chút phù chú của năm đó còn lại để phong ấn, cảm giác... Sức mạnh của Anh Thi Đạo vẫn là yếu đi nhiều. Mọi người cũng đã tìm được những đồ vật dùng để phong ấn, hẳn là sẽ không sao đâu.”

Chuyện không vui lại có chút bế tắc được Đồng Thất nói ra như thế dường như liền thoải mái không ít.

Nghiêm Dương biết Nhâm Lê khẩn trương, cho nên vỗ nhẹ lên tay cậu, mặt không chút thay đổi an ủi bé con nhà mình.

Đồng Thất thu hết vào trong mắt, cười khê nói:

“Em đứng ở đằng sau anh, anh sẽ có sức mạnh chống lại toàn bộ thế giới.”

Tất cả mọi người đều nghe hiểu ý của Đồng Thất, nhất thời liền trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đồng Thất lại nói:

“Đây là những lời năm đó cha tôi nói đi đối diện với mẹ tôi, cho nên lúc ấy mẹ tôi liền ôm tôi đứng ở một bên nhìn, tuy rằng cha tôi không trở về, nhưng chúng tôi đều không hối hận.”

Một câu đơn giản của Đồng Thất, lại khiến tâm tình của mọi người từ từ bình tĩnh lại.

“Hiện tại chúng ta cần định ra một kế hoạch.”

Nhâm Lê nói.

Phùng Cổ Tuấn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nhâm Lê gãi đầu, đỏ mặt nói:

“Nhưng mà kế hoạch... Tôi còn chưa có nghĩ xong.”

Phùng Cổ Tuấn:

“...”

“Hắc hắc...”

Nhâm Lê cười.

“Có người nói cho tôi biết muốn phong ấn Anh Thi Đạo cần có tục vật chí tôn trong thiên hạ, vật chí tà tinh khiết, thánh vật của Phật gia, vật vừa tà vừa chính của huyền học, vật vừa si vừa oán cùng vật chí sát chí dũng của thế gian, sáu vật này chúng tôi đều đã tập hợp được đầy đủ.”

Đồng Thất nói:

“Sáu vật này lần lượt sắp xếp ở sáu phương vị đông tây nam bắc trên dưới, bốn người đứng vào huyết dương.”

Nhâm Lê mở to mắt.

“Sao anh lại biết? Đại khái chính là như thế đó.”

Đồng Thất đáp:

“Tôi có nghiên cứu mà, từ nhỏ đã bắt đầu nghiên cứu rồi...”

Nhâm Lê còn muốn nói gì đó, lại phát hiện mặt trời ngoài cửa sổ giống như bị mây che phủ dần dần trở nên tối tăm.

Tiếp theo đó, Đồng Thất vốn còn đang mỉm cười ‘phụ’ một tiếng học ra một ngụm máu.

Phùng Cổ Tuấn biến sắc, vọt đến bên người Đồng Thất làm một thủ thế kỳ quái, Đồng Thất miễn cưỡng cười.

“Sao lại thế này...?”

Nhâm Lê không rõ nên hỏi.

“Anh Thi Đạo... Phong ấn... A, tôi nghĩ là tôi cần nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, Đồng Thất liền nhắm hai mắt lại.

Nhâm Lê bình tĩnh, hai tay không kìm được run rẩy.

“Anh Thi Đạo hiện thế?!”

Phùng Cổ Tuấn nghiêm túc nói:

“Vẫn chưa, nhưng phong ấn của Đồng Thất mất hiệu lực.”

“Trước tiên đưa anh ta lên giường đã.”

Nghiêm Dương bình tĩnh nói:

“Thích Vũ đâu? Tứ đại thế gia không phải là cùng hợp sức sao?”

“Để tôi, cũng không giúp được gì khác.”

Hạ Tử Triệt lần thứ hai mở miệng, sau đó liền bế Đồng Thất đi vào phòng dành cho khách.

Phùng Cổ Tuấn hít sâu một hơi.

“Thích Vũ cô ấy đang trên đường đến, theo lý mà nói hẳn là đã đến rồi, nhưng mà tôi có cảm giác không tốt.”

Một tiếng sấm ‘ầm vang’ bên ngoài, sau đó cơn mưa tầm tã từ trên trời trút xuống, giữa trời còn kèm theo tia chớp màu tím.

Hiện tại vẫn còn là giữa trưa, nhưng trời lại tối đen giống như đang là ban đêm, chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi, ban ngày liền giống như ban đêm.

Tiểu viện nhà họ Nhâm.

Nhâm lão gia tử đứng trước cửa sổ, nhìn cơn mưa to tầm tã, phía sau ông rõ ràng là ông nội của Phùng Cổ Tuấn.

“Ông bạn già, đến giờ rồi.”

Ông nội Phùng Cổ Tuấn mỉm cười.

“Phải rồi, đã đến giờ.”

Nhâm lão gia tử nói.

Phật đường nhà họ Thích.

Khi tiếng sấm đầu tiên vang lên, các vị tăng trong Phật đường không hện mà cùng mở mắt.

Tăng nhân đứng đầu cười nói:

“Đã đến giờ.”

Hai tay Liễu Vô khép lại, đứng lên, khom người với tăng nhân đứng đầu.

“A di đà Phật, đã đến giờ.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Các vị tăng trong Phật đường lại nhắm mắt lại, gõ mõ, tiếng niệm kinh văn trong miệng càng lớn hơn.

Nhà họ Y.

“Bên ngoài làm sao vậy?”

Nhâm Thiển nghiêng tai lắng nghe tiếng động bên ngoài hỏi.

Y Vũ Vị vén màn lên, mê mang nhìn cơn mưa to tầm tã, nói:

“Trời mưa...”

Nhà Chung Ly.

“Trời mưa.”

Y An tựa người bên cửa sổ, miễn cưỡng nhìn cơn mưa to.

“Trời mưa, chừng nào thì anh mới cho tôi về nhà?”

Chung Ly Tu giống như đang suy nghĩ gì đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chờ một chút, đã đến giờ của bọn họ, thời gian của chúng ta vẫn chưa đến.”

Y An nhú mày.

“Có ý gì?”

Chung Ly Tu lắc đầu, không nói gì cả.

Âm phủ.

Mị Dạ thay đổi trang phục, mặc chiến bào màu đỏ đứng ở trước đại điện, hai bên là người đủ loại hình dáng.

Mị Dạ cười khê.

“Đã đến giờ.”

Tất cả chúng quý cùng kêu lên:

“Nguyên chiến đấu vì âm phủ.”

Mị Dạ xoay người, nhìn ngai vàng duy nhất của âm phủ, cười châm chọc.

“Chiến cái gì mà chiến chứ...”

Quần thần không biết làm sao.

Mị Dạ đối diện với ngai vàng không có một bóng người chậm rãi quỳ xuống, một chân quỳ gối chấm đất.

“Cung nghênh bệ hạ trở về.”

Quần thần ngạc nhiên, Mị Dạ đứng dậy, nắm thật chặt chiến bào màu đỏ trên người.

“Chư tướng lĩnh.”

Quần thần đứng dậy, hai tay ôm quyền.

“Có thần.”

Mị Dạ hát chiến bào.

“Theo ta cung nghênh bệ hạ trở về.”

Nhà Nhâm Lê.

Phùng Cổ Tuấn bật TV lên, trên TV đều khẩn cấp đưa tin về trận mưa to này, cập nhật tình hình tai nạn ở khắp nơi.

Nhâm Lê nhìn thấy mà kinh hãi.

“Làm sao bây giờ?”

Nghiêm Dương nói:

“Gọi điện thoại cho Thích Vũ, liên lạc với cô bé trước.”

Phùng Cổ Tuấn lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại.

“Gọi không được.”

Phùng Cổ Tuấn nhíu mày.

“Gọi không được, không ai bắt máy.”

Nghiêm Dương nghe thấy tiếng di động kêu, anh nhận điện thoại.

“Cái gì —? Cậu chắc chắn?”

Sau khi có được câu trả lời khẳng định, Nghiêm Dương đặt điện thoại di động xuống, hít sâu một hơi, nói với Phùng Cổ Tuấn còn đang bấm điện thoại:

“Không cần gọi nữa, tìm được rồi.”

Nhâm Lê nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương nói:

“Tai nạn xe cộ, Vương Nghị mô tả lại hình dáng thì rất giống cô ấy.”

90. Chương 90: Bách Quỷ Dạ Hành – 2

Hạ Tử Triệt ở nhà để chăm sóc Đồng Thất hôn mê, Phùng Cổ Tuấn cùng Nghiêm Dương và Nhâm Lê ba người chạy đến hiện trường vụ tai nạn xe cộ.

Khi tới hiện trường vụ tai nạn thì đội phòng cháy chữa cháy còn đang cưa thép. Mưa tới đột ngột lại quá lớn, màn mưa khiến cho trời đất giống như bị phủ lên một tầng sa mỏng, xe taxi mà Thích Vũ ngồi va chạm với một xe vận tải kéo thép, thép đâm thẳng tắp vào ngực phải của Thích Vũ, lái xe tử vong tại chỗ.

Có lẽ là mệnh Thích Vũ chưa tuyệt, đội phòng cháy đúng lúc theo Vương Nghị từ hiện trường xảy ra sự cố khác quay về, cùng với đội cấp cứu và hỗ trợ tạm thời.

Vương Nghị vốn là gọi điện thoại kêu Nghiêm Dương đến hỗ trợ, thấy tình trạng thê thảm của cô bé kia nhìn không được nói vài câu, Nghiêm Dương tức khắc trả lời lại, mang theo hai người không chút chậm trễ nhanh chóng chạy đến đây.

Thích Vũ vẫn còn một hơi thở, cửa xe biến dạng, lại đang có mưa to, đội phòng cháy chữa cháy thao tác khó khăn, nhất thời hoàn toàn không thể đưa Thích Vũ ra được.

Nhâm Lê nhìn thấy mà kinh hãi, Vương Nghị đi tới, nói:

“Trước khi mọi người đến thì cô bé kia có nói một câu.”

Nhâm Lê nhíu mày.

“Cô ấy nói cái gì?”

“Cô ấy nói Nghiêm Dương cũng coi như là người nhà họ Thích.”

Vương Nghị gãi gãi đầu, cậu ta cũng không mở ô.

“Tôi không hiểu là ý gì, nhưng hẳn là rất quan trọng với mọi người.”

Nhâm Lê còn đang suy nghĩ Thích Vũ bị thương như vậy thì Anh Thi Đạo phải làm sao, nghe Vương Nghị nói một câu như thế lập tức nghĩ ra mối liên hệ sâu xa giữa Nghiêm Dương và nhà họ Thích.

Phùng Cổ Tuấn cùng Nghiêm Dương từ phía xe bên kia đi tới, Phùng Cổ Tuấn nghiêm túc nói:

“Chúng ta về trước.”

Nghiêm Dương chào Vương Nghị, Vương Nghị nháy mắt cười với Nghiêm Dương, Nghiêm Dương lắc đầu rời đi.

Trên đường đầy những xe, chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi mực nước trong thành phố T đã lên hơn năm mươi thước, giao thông gần như tê liệt, cũng may phương tiện thông tin vẫn còn tương đối kiên cường.

Nơi Thích Vũ xảy ra tai nạn xe thực ra cách nhà Nhâm Lê rất gần, tiếc rằng cuối cùng cô cũng không tới được. Khi ba người Nhâm Lê đi tới không lái xe, lúc quay về tự nhiên cũng là đi bộ về.

May mắn không lái xe đi, bằng không bọn họ sẽ bị tắc nghẽn ở trên đường.

Khi về đến nhà liền thấy Hạ Tử Triệt đứng trong phòng khách lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ba người trở về mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhâm Lê về phóng lấy mấy bộ quần áo, ba người tìm chỗ thay quần áo ướt sũng ra, thu dọn xong xuôi mới lại quay về phòng khách ngồi.

“Đồng Thất sao rồi?”

Phùng Cổ Tuấn hỏi Hạ Tử Triệt.

Hạ Tử Triệt lắc đầu.

“Vẫn chưa tỉnh, Hi Hi nói con bé muốn chăm sóc, anh liền ra ngoài này.”

Nhâm Lê trong khổ thấy vui.

“Hi Hi nhà ta cuối cùng cũng trưởng thành, biết chăm sóc người khác.”

Nghiêm Dương thở dài.

“Khuê nữ nhà ta sao lại đi chăm sóc người khác chứ, con gái lớn không giữ được mà.”

Hạ Tử Triệt bị chọc bật cười, Phùng Cổ Tuấn cũng nói:

“Nói chung không có ai vừa được mất tiểu quỷ nhà các người.”

Nhâm Lê đi vào phòng sách, chốc lát sau lấy ra một cái hộp.

“Đây chính là sáu món đồ kia, hiện tại chúng ta phải làm gì đây?”

“Chiêm tinh.”

(Chiêm tinh: cách nhìn sao trời để đoán lành dữ)

Đồng Thất mang theo gương mặt trắng bệch đi từ trong phòng ngủ ra, phía sau còn có Hi Hi mặc đồ thoải con.

“Anh không sao chứ?”

Nhâm Lê lắc đầu.

“Chỉ là bị phản phệ thôi, không sao.”

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Hi Hi.

“Tiểu Hi tự mình về phòng chơi đi, nghe lời chú Thất, ngoan?”

Hi Hi ngoan ngoãn gật đầu, quay về phòng.

Phùng Cổ Tuấn nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ.

“Trời không có sao, chỉ sợ phải đợi đến lúc tạnh mưa mới được.”

Đồng Thất lắc đầu.

“Mưa sẽ tạnh, nhưng sao sẽ không xuất hiện, phải chiêm tinh như thế nào thì cần xem khả năng của cậu rồi.”

Phùng Cổ Tuấn ngạc nhiên.

“Vì sao sao lại không xuất hiện?”

“Trời tối mưa rơi, lửa tím giao tạp, ban ngày như đêm. Chính dương không hiện, sao cũng không ra, bách quỷ dạ hành, mới là diệt thế.”

Hạ Tử Triệt bỗng dưng sợ hãi mở to hai mắt, phun ra một câu như vậy.

Đồng Thất nhíu mày, nhìn Hạ Tử Triệt.

“Làm sao cậu biết?”

Hạ Tử Triệt lắc đầu, có chút lạnh run.

Phùng Cổ Tuấn vội vàng cầm tay Hạ Tử Triệt.

“A Triệt?”

Nghiêm Dương đưa cho Phùng Cổ Tuấn một chén nước, Phùng Cổ Tuấn dứt cho Hạ Tử Triệt uống một ngụm.

Hạ Tử Triệt uống nước, miễn cưỡng cười nói:

“Trước đây từng nghe thấy ông nội nói, còn tưởng rằng chỉ là trêu chọc tôi...”

Phùng Cổ Tuấn rất ít khi nghe Hạ Tử Triệt kể về gia đình mình, khi bọn họ gặp nhau thì Hạ Tử Triệt đã là trẻ mồ côi, hôm nay nghe anh nhắc tới, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Đồng Thất hít sâu một hơi, nói:

“Tôi không biết người trong nhà các cậu có nói với các cậu không, nhưng ở chỗ tôi cũng có câu nói như vậy.”

“Trời tối mưa rơi, lửa tím giao tạp, ban ngày như đêm. Mặt trời không hiện, sao cũng không ra, bách quỷ dạ hành, mới là diệt thế...”

Nhâm Lê nhíu mày nhắm lại một lần nữa.

“Lửa tím là cái gì?”

Nhâm Lê hỏi.

“Tia chớp.”

Nghiêm Dương nói.

“Chắc là tia chớp, tia chớp xuất hiện trên trời lúc này đúng là màu tím.”

Vừa nói xong, lại có một tia chớp hạ xuống, chiếu sáng khắp bầu trời.

Đồng Thất nhìn ra ngoài cửa sổ, nói:

“Chính dương chính là mặt trời, những lời này có nghĩa là... Sắc trời u ám sau đó mưa to, trong mưa to hỗn loạn sẽ có tia chớp màu tím, ban ngày tối đen giống như ban đêm. Sau khi mưa tạnh mặt trời không xuất hiện, sao cũng không xuất hiện, sau đó sẽ có bách quỷ dạ hành, lúc này chính là lúc diệt thế.”

“Là thật sao?”

Phùng Cổ Tuấn hỏi.

Đồng Thất cười cười bất đắc dĩ.

“Ai biết được, nhưng tôi từng phân tích những lời này, bách quỷ dạ hành trong đó hẳn là để chỉ cảnh tượng lúc Anh Thi Đạo hiện thế.”

Phùng Cổ Tuấn đột nhiên ôm chặt Hạ Tử Triệt.

“A Triệt, em sẽ không để Anh Thi Đạo diệt thế, chúng ta vẫn còn rất nhiều việc chưa làm mà.”

Nhâm Lê ngổn ngang trăm mối nhìn Nghiêm Dương, có cảm giác xúc động lây.

Nghiêm Dương cũng dịu dàng nhìn lại Nhâm Lê, cho cậu sức mạnh vô cùng.

“Khụ.”

Đồng Thất chen ngang mấy người trước mặt.

“Mấy người thông cảm cho lão già cô đơn tôi đây chút được không?”

Phùng Cổ Tuấn ôm Hạ Tử Triệt không buông tay, nhìn Đồng Thất khiêu khích.

“Ăn nhoo không được thì nói nhoo chua, không có vợ thì không biết chỗ tốt của việc có vợ.”

Đồng Thất không nói gì, Hạ Tử Triệt ngượng ngừng đẩy ra, Phùng Cổ Tuấn nổi giận buông lỏng tay.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc thôi.”

Đồng Thất nói.

Nhâm Lê chớp chớp mắt.

“Chúng ta không phải vẫn luôn nghiêm chỉnh này giờ sao?”

Đồng Thất cười, nụ cười bất đắc dĩ.

Phùng Cổ Tuấn lưỡi biếng mở miệng.

“Đúng rồi, Thích Vũ bị tai nạn xe. Người chắc không làm sao, nhưng lại không thể phong ấn Anh Thi Đạo được.”

Đồng Thất hơi sững sốt.

“Nhà họ Thích khi nào lại phái người đến đây?”

Người này, tự nhiên là chỉ người phong ấn Anh Thi Đạo.

Phùng Cổ Tuấn há to miệng.

“Phái người nào sao. Này, xa tận chân trời.”

Đồng Thất lần này là thật sự sững sốt, hoang mang nhìn Nhâm Lê.

Nhâm Lê cười.

“Thích Vũ nói, A Dương có thể thay thế cho người nhà họ Thích.”

Đồng Thất sau khi nghe vậy cũng không hỏi nhiều.

“Cậu ta không có kinh nghiệm.”

Nhâm Lê nhún vai.

“Đối với Anh Thi Đạo, chúng ta sợ rằng cũng chưa có kinh nghiệm.”

Đồng Thất cười.

“Nói cũng đúng.”

Phùng Cổ Tuấn khóc thét.

“Chiêm tinh chiêm tinh, không có sao bảo tôi chiêm ra kiểu gì chứ?”

Nhâm Lê nhìn Phùng Cổ Tuấn vẻ mặt thống khổ, cười xấu xa nói:

“Có lẽ cậu có thể bắt chước người xưa, lấy xác rùa hoặc vỏ sò gì đó.”

Phùng Cổ Tuấn oán hận nhìn Nhâm Lê.

“Vậy đưa da của cậu cho tôi đi, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn xác rùa.”

“Không có sao thì không thể bói toán được sao?”

Nghiêm Dương hỏi.

Phùng Cổ Tuấn lắc đầu.

“Cũng không phải, chiêm tinh thực ra có chút không giống với bói toán. Chiêm tinh cần ánh sao, bói toán không nhất định cần nó. Chúng ta thường cho rằng sao có một loại sức mạnh thần bí. Loại nhận thức này cho dù anh nói cho tôi biết đó là ngôi sao nào trong vũ trụ cũng không thay đổi.”

“Như vậy.”

Đồng Thất mở miệng.

“Tôi chuẩn bị tất cả những vật chúng ta có thể dùng đến. Nhâm Lê phụ trách Nghiêm Dương, ừm, bảo vệ tính mệnh là quan trọng nhất, Phùng Cổ Tuấn cậu cố gắng bói toán đi, Tử Triệt phụ trách hậu cần, được không?”

Đồng Thất sắp xếp rất hợp lý, mọi người đều nhất nhất đồng ý.

Phòng nhà Nhâm Lê khá nhiều, Phùng Cổ Tuấn kéo theo Hạ Tử Triệt vào phòng dành cho khách, Đồng Thất nhìn cơn mưa to bên ngoài, nói:

“E rằng tôi phải đi ra ngoài một chuyến.”

Nghiêm Dương chỉ vào phòng tắm.

“Trong đó có ô, nhưng tôi đề nghị cậu nên mặc một chiếc áo mưa.”

Đồng Thất cười nhạt.

“Không cần, học nhiều năm như vậy một chút thể này cũng có thể dùng được.”

Nhâm Lê biết rõ lời này của Đồng Thất là có ý gì, mở to hai mắt, nói:

“Chú ý an toàn.”

Đồng Thất cười cười, phát tay mở cửa ra.

“Hắc hắc.”

Nhâm Lê cười giống như mèo trộm tinh.

“Hiện tại đến lượt chúng ta, đi vào phòng đi.”

Nghiêm Dương vỗ trán, lắc đầu cười khổ.

91. Chương 91: Bách Quỷ Dạ Hành – 3

Nghiêm Dương buông tay, bắt đầu nhìn Nhâm Lê.

“Anh không biết gì cả.”

Nhâm Lê ngồi trên ghế xoay.

“Không sao, Đồng Thất nói bảo vệ tính mệnh là quan trọng nhất.”

Nghiêm Dương đột nhiên nói:

“Bảo bối, anh phát hiện em đặc biệt để ý đến Đồng Thất kia, đúng không?”

“À?”

Nhâm Lê mở miệng.

“Nào có chứ.”

Nghiêm Dương vòng tay trước ngực.

“Hừ hừ.”

Nhâm Lê đau đầu.

“A mặc kệ mặc kệ, bảo vệ tính mệnh là quan trọng nhất, em chỉ cho anh vài kỹ xảo nhỏ là được.”

Nghiêm Dương gật đầu, xem như đồng ý.

“Nhìn, như thế này.”

Bàn tay trái của Nhâm Lê dựng thẳng, ngón tay phải đặt trong lòng bàn tay trái.

“Làm động tác này, niệm một từ ‘tán’ là có thể xua tan quỷ hồn xung quanh, theo mức độ mạnh yếu linh lực của anh mà diện tích bị xua tan sẽ định lớn hay nhỏ.”

Nghiêm Dương học theo động tác tay của Nhâm Lê, tay trái dựng thẳng, ngón tay phải đặt trong lòng bàn tay trái.

“Tán.”

“Chính là như vậy.”

Nhâm Lê cười gật đầu, sau đó nắm tay trái thành quyền, ngón tay cái đặt ở bên ngoài, nắm tay phải vươn ngón trỏ ra, ngón tay cái đặt ở bên trong, sau đó đặt ngón trỏ tay phải trên ngón cái tay trái.

“Cái này ngàn vạn lần không thể đặt ngón tay cái ngược lại.”

Nghiêm Dương học theo động tác này của Nhâm Lê, hỏi.

“Làm như vậy để làm gì?”

Nhâm Lê thu tay lại.

“Đây là ‘tụ’, đương nhiên, khi làm động tác này đồng thời gọi một tiếng ‘tụ’, có thể tập hợp Quỷ hồn ở bên cạnh anh.”

Nghiêm Dương vừa định kêu một tiếng ‘tụ’, nghe Nhâm Lê nói xong liền nhanh chóng nuốt chữ vừa muốn nói ra trở về.

Nhâm Lê lại nói:

“Đội lát nữa em vẽ cho anh mấy lá bùa, nếu thật sự không xua tan được quỷ hồn liền tập hợp chúng lại, sau đó dán bùa lên là được. Nhưng anh có Phá hồn, lấy cái đó chiếu lên hiệu quả cũng giống như thế.”

Nghiêm Dương hoang mang hỏi:

“Chiếu lên?”

Nhâm Lê gật gật đầu.

“Đúng vậy.”

Nghiêm Dương nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay.

“Chiếu như thế nào? Ngoại trừ lần đó tìm được em ở Âm phủ nó phát sáng thì không bao giờ thấy nó tự sáng lên nữa.”

Nhâm Lê nhìn Phá hồn, qua một lúc lâu sau, cuối cùng nói:

“Em cũng không biết.”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, cuối cùng Nhâm Lê cười giễu khoát tay.

“Chúng ta có thể hỏi Đồng Thất? Bằng không em vẽ thêm cho anh mấy lá bùa nhé?”

Nghiêm Dương gật đầu bất đắc dĩ.

Tiểu viện nhà họ Nhâm

Trận mưa này dừng lại đột ngột cũng như lúc bắt đầu, một giây trước còn mưa không ngừng, một giây sau đã ngừng hẳn.

Liễu Vô chấp hai tay, nhẹ nhàng khom người nói:

“A di đà Phật.”

Nhâm lão gia tử xì một tiếng nói:

“Đã đến đây rồi còn giả vờ cái gì nữa chứ?”

Liễu Vô cười ha ha.

“Ông bạn già, lâu rồi không gặp.”

Mèo đen nhảy tới, chân vươn lên, móng vuốt đầy bùn toàn bộ ấn lên người Liễu Vô.

Phùng lão gia tử cười nói:

“Ông bạn già, xem ra con mèo đen này vẫn rất thích ông.”

Liễu Vô cười cúi người xuống sờ sờ cằm mèo đen, mèo đen thoải mái kêu gừ gừ hai tiếng.

“Cha!”

Nhâm Thiển kích động chạy từ ngoài viện vào, theo phía sau là Y Vũ Vị vẻ mặt bất đắc dĩ.

Về mặt Nhâm lão gia tử rất thần nhiên nói:

“Làm sao thế? Hốt hốt hoảng hoảng.”

Nhâm Thiển vừa thấy các vị trưởng bối trong tứ đại thế gia đều tập hợp ở đây, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần.

“Cha, đám Tiểu Lê.”

Phùng lão gia tử nói:

“Bọn chúng đều không sao.”

Nhâm Thiến rõ ràng là vẫn không yên lòng.

“Nhưng mà...”

“A di đà Phật, thí chủ quá lo lắng rồi.”

Liều Vô a a nói:

“Nhâm thí chủ có phúc tề thiên.”

Nhâm Thiến thở dài, không nói gì nữa.

Nhâm lão gia tử nhìn sắc trời, nói:

“Ông bạn già, còn bao lâu nữa?”

Phùng lão gia tử cười nói:

“Nhanh thôi, nhanh thôi.”

Nước rơi trên mái hiên phát ra tiếng ‘tách tách’, Đồng Thất bước nhanh hơn.

“Thất thiếu gia.”

Trước mặt Đồng Thất xuất hiện một người toàn thân mặc trang phục màu đen.

Đồng Thất dường như cũng không ngạc nhiên về sự xuất hiện của người kia.

“Ông nội đâu?”

Người áo đen cung kính khom người.

“Lão gia ở đằng trước, xin Thất thiếu gia dừng bước.”

Bước chân của Đồng Thất hơi dừng lại.

“Ông nội không gặp tôi sao?”

Người áo đen nói:

“Lão gia nói trước khi Thất thiếu gia hoàn thành nhiệm vụ sẽ không gặp thiếu gia.”

Đồng Thất cười chế giễu.

“Tôi mà là thiếu gia gì chứ?”

Người áo đen không nói gì.

Đồng Thất thở dài.

“Tôi muốn gặp ông nội.”

Người áo đen chắn trước mặt Đồng Thất.

“Thất thiếu gia thân gần bó với người trong thiên hạ, sao có thể lãng phí thời gian ở những việc như thế này.”

Đồng Thất trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng.

“Anh đi nói cho ông nội, chú ý đến thân thể hơn, Thất nhi bất hiếu, không thể chăm sóc bên cạnh ông nội.”

Nói xong, không chút do dự xoay người rời đi.

Người áo đen nhìn theo hướng Đồng Thất rời đi đứng lặng thật lâu, cuối cùng tháo khăn che kín gương mặt xuống, lộ ra gương mặt đầy nếp nhăn sớm đã rơi lệ đầy mắt.

Nhà Chung Ly.

“Chung Ly Tu, cho tôi ra ngoài!”

Y An cắn tức kêu.

Chung Ly Tu lạnh nhạt nói:

“Không được.”

Y An cười lạnh.

“Anh là gì của tôi? Dựa vào cái gì không cho phép tôi ra ngoài?”

Chung Ly Tu buông quyển sách trên tay xuống, nhìn Y An nói:

“Tôi là người đàn ông của em.”

Y An cảm tức nhìn Chung Ly Tu.

“Anh để cho tôi ra ngoài! Tôi cảm giác được, Anh Thi Đạo sắp hiện thế.”

Chung Ly Tu lắc đầu.

“Anh Thi Đạo chỉ là một trò cười, em không cần đi.”

Hai mắt Y An đỏ bừng.

“Tôi mặc kệ là trò cười hay không, nơi đó có người thân của tôi!”

Chung Ly Tu vẫn lắc đầu, nói ra từng chữ một:

“Chỉ có tôi là người thân của em.”

Y An nhìn Chung Ly Tu hai ba giây, đập cửa đi vào phòng ngủ.

“Anh.”

Một tiếng gọi thanh thúy vang lên, Phùng Cổ Tuấn lại cúi ngẩng đầu lên.

Hạ Tử Triệt xoa xoa đầu Phùng Cổ Tuấn, coi như an ủi.

Phùng Cổ Tuấn rầu rĩ không vui.

“A Triệt, em không bói được...”

“Không sao.”

Hạ Tử Triệt dịu dàng nói:

“Tiểu Tuấn, em chỉ cần để cho lòng mình vui vẻ, không cần cứu vớt thế giới.”

Phùng Cổ Tuấn thở dài, buồn rầu nói:

“Sao có thể như vậy chứ.”

Cùng lúc đó, Nhâm Lê ở phòng bên cạnh cũng đang nghi hoặc.

“Tại sao có thể như vậy chứ...”

Nhâm Lê không thể tin nổi nhìn Nghiêm Dương.

“Rõ ràng anh không có linh lực mà.”

Nghiêm Dương không có linh lực, nhưng Nghiêm Dương lại hoàn thành được một quỷ thuật đòi hỏi linh lực rất cao.

Nghiêm Dương cười hắc hắc.

“Chồng em là thiên phú dị bẩm đó.”

Nhâm Lê trừng mắt nhìn Nghiêm Dương.

“Đừng có không đứng đắn.”

Nghiêm Dương oan uổng nói:

“Nào có.”

“Được rồi được rồi, tiếp theo.”

Không biết có phải nguyên nhân là vì Anh Thi Đạo không, tính tình Nhâm Lê ngày càng cáu kỉnh.

Giống như bước vào thời kỳ mãn kinh sớm vậy.

Nghiêm Dương nhàm chán đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nói:

“Hết mưa rồi.”

Nghiêm Dương vừa dứt lời, Phùng Cổ Tuấn đẩy cửa vào, sắc mặt tái nhợt.

“Hết mưa rồi.”

Nhâm Lê nói:

“Đã thấy...”

Phùng Cổ Tuấn lại nói:

“Tạnh mưa rồi, tôi đã bói được, bách quỷ dạ hành...”

Những lời này của Phùng Cổ Tuấn giống như sấm dậy đất bằng, hiệu quả không nhỏ, Nhâm Lê đứng bật dậy:

“Bách quỷ dạ hành?”

“Đúng.”

Phùng Cổ Tuấn khẳng định:

“Lại nói đại khái khoảng hai ba tháng trước tôi nhìn biểu hiện của sao thấy vô cùng giống bách quỷ dạ hành, sau vài ngày quan sát thấy ngôi sao kia biến mất, lúc ấy cũng không quá để ý. Nhưng lần này cảm giác của tôi mạnh vô cùng, tuyệt đối đúng.”

Nhâm Lê đi đến bên cửa sổ nhìn bầu trời u ám phía trước.

“Còn bao lâu nữa?”

Phùng Cổ Tuấn gian nan nói:

“Trong vòng hai mươi bốn tiếng.”

Nhâm Lê lấy điện thoại đi động ra, bấm điện thoại rất nhanh, một lát sau lại xanh mặt buông xuống:

“Ông không nghe.”

Phùng Cổ Tuấn đột nhiên cười cười.

Nhâm Lê lấy làm kỳ lạ hỏi:

“Làm sao vậy?”

Phùng Cổ Tuấn nói:

“Ông nội của tôi cũng không nghe, tôi nghĩ bọn họ chắc không phải là ở cùng nhau chứ.”

Nghiêm Dương nói:

“Sao Đồng Thất vẫn chưa quay về?”

Nói xong, liền nghe thấy tiếng chuông cửa truyền đến, sau đó ba người nghe thấy tiếng Hạ Tử Triệt ra mở cửa cùng tiếng Đồng Thất đi vào.

Nghiêm Dương trầm nghĩ, quả nhiên ban này không thể nhắc người, buổi tối không nên nhắc quỷ.

Đồng Thất lấy ra một túi đồ, bộ dáng rất mệt mỏi.

“Bên trong có rất nhiều thứ, mọi người tự mình chọn. Tử Triệt cũng đến lấy vài cái phòng thân.”

Nhâm Lê mở túi đồ, trợn mắt há hốc miệng.

Phùng Cổ Tuấn nghiêng qua xem, cũng trợn mắt há hốc miệng.

“Anh lấy đám đồ này từ đâu đến vậy?”

Đồng Thất cười cười.

“Từ hai mươi bảy năm trước đã bắt đầu chuẩn bị.”

Trong túi có đủ các thứ, các loại phù chú cao cấp, chu sa, chuông nhiếp hồn linh tinh gì đó cái gì cần cũng đều có.

Nhâm Lê nhìn Đồng Thất hai tay trống trơn, quan tâm hỏi:

“Anh không lấy vài cái sao?”

Đồng Thất cười ha ha, đầy thâm ý nói:

“Thứ thuận tay nhất bị mấy người cầm đi, những thứ khác không cần dùng đến.”

“A?”

Nhâm Lê ngây người.

Đồng Thất cười không nói gì.

Không lâu sau, khoảnh khắc gặp chuyện không may kia, Nhâm Lê mới nhận ra thứ Đồng Thất bảo thuận tay nhất là cái gì.

92. Chương 92: Bách Quỷ Dạ Hành – 4

Cửa quỷ mở, trăm quỷ ra.

Dường như ngay cả không khí cũng có vẻ dao động bất an.

Tí tách, tí tách.

Bệnh viện yên tĩnh, tiếng nước đột ngột.

Bước chân của Nhâm Lê dừng lại một chút, sau đó cậu nhìn thấy một dòng máu loãng theo hành lang chảy về đây, cuối cùng vờn thành một vòng tròn vây quanh cậu.

Tí tách, tí tách.

Nhâm Lê cau mày nhìn đằng trước, một bóng người màu trắng xuất hiện. Váy liền áo trắng như tuyết, tóc dài đến thắt lưng, khuôn mặt nhìn rất được.

Bóng người màu trắng giật giật, giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Cậu là ai?”

Ba tiếng trước.

Tất cả mọi người đều không ngờ ngọn lửa của Anh Thi Đạo lớn như thế, giống như bị áp chế hai mươi bảy năm không được hít thở, chỉ cần có một cơ hội sẽ hung hăng trả thù ác liệt.

Phong ấn lỏng ra, một giây kia khi nhân loại còn đang chìm trong giấc ngủ say, cửa quỷ chậm rãi mở ra, trăm tướng quỷ xuất hiện.

Phùng Cổ Tuấn sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Hạ Tử Triệt liền cùng đám người Nhâm Lê nhanh chóng chạy đến cửa bệnh viện Đông Tân, nhưng kỳ quái chính là tình trạng trầm quỵ khốc nỉ non cũng không có xuất hiện, toàn bộ bệnh viện yên tĩnh đến đáng sợ.

Cửa vào Anh Thi Đạo ở ngay phía trước khoa phụ sản, hiện tại là khoa nằm viện, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đều rất quen thuộc với bệnh viện Đông Tân, không chút do dự đi lên đầu tiên, Đồng Thất cùng Phùng Cổ Tuấn theo sát phía sau.

Nhưng bước vào khoa nằm viện một bước, Nhâm Lê liền cảm thấy một chút quái dị, chờ đến khi cậu quay đầu lại thì phát hiện không thấy những người phía sau đâu.

Bọn họ bị tách ra.

Thời điểm như thế này, có lẽ đứng im chờ đợi là cách tốt nhất, nhưng một tiếng thét chói tai khiến Nhâm Lê không chút do dự chạy lên tầng trên. Vừa lên tầng, tiếng thét chói tai liền dừng lại, sau đó Nhâm Lê liền nghe thấy tiếng tí tách quen thuộc lại xa lạ.

Nhâm Lê lạnh lùng nhìn ‘người’ trước mặt, trong lòng tràn ngập do dự. Cậu đại khái đã biết người kia là ai.

“Cậu là ai?”

Người kia lại mở miệng.

“Sao cậu lại có mùi của con trai tôi?”

Bàn tay cầm phù chú đứt trong túi áo của Nhâm Lê chậm rãi thả ra.

Nghiêm Dương.

“Anh.”

Đang sau Nghiêm Dương truyền đến một giọng nói thanh thúy, giống như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Nghiêm Dương quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên vẻ mặt thanh tú.

Thiếu niên đi lên từng bước, hơi ngẩng đầu nhìn Nghiêm Dương, trong đôi mắt trong trẻo mang theo sự khát khao, quý mến.

“Anh...”

Thiếu niên lại gọi một tiếng.

“Cậu là ai?”

Trong mắt Nghiêm Dương hiện lên chút nghi hoặc.

Thiếu niên cười cười.

“Anh, em là Tiểu Phi...”

Đồng Thất và Phùng Cổ Tuấn.

Đồng Thất cùng Phùng Cổ Tuấn hai người không bị tách ra, nhưng hai người vẫn không thể đi ra khỏi khoa nằm viện.

“Chuyện này là gì đây? Quỷ cũng có chiến lược sao?”

Phùng Cổ Tuấn thở dốc nói.

Đồng Thất đánh giá bốn phía, cười cười.

“Bọn họ dường như không thèm đặt chúng ta vào mắt.”

Phùng Cổ Tuấn ngửi ngửi.

“Không có quỷ khí.”

Đồng Thất cười nói:

“Cái mũi thật thính.”

Phùng Cổ Tuần trừng mắt nhìn Đồng Thất, giống như trừng một người điên.

Đồng Thất nhún vai.

“Chỉ đùa một chút, điều hòa không khí.”

“Làm sao bây giờ?”

Phùng Cổ Tuần ảo não nói.

Đồng Thất trầm tư, sau đó lấy ra một mảnh giấy, chậm rãi gấp lại.

Phùng Cổ Tuần khó hiểu nhìn Đồng Thất.

“Anh đang làm gì đó?”

Đồng Thất đem giấy đã gấp thành con hạc thả lên không trung.

“Dẫn đường.”

Phùng Cổ Tuần nhìn hạc giấy không có sinh mệnh lại xoay tròn trong không trung, những lời sắp nói ra lại nuốt trở lại vào trong bụng.

.

Nhâm Lê chần chừ rút tay từ trong túi áo ra.

“Chào bác, cháu tên là Nhâm Lê.”

Nữ quý nghiêng đầu, sau đó cười cười.

“Tiểu Phi từng nhắc qua cậu với tôi, cậu muốn làm gì?”

Nhâm Lê nhìn gương mặt giống Nghiêm Dương ba bốn phần kia, đột nhiên nói:

“Bờ môi của anh ấy rất giống bác.”

Nữ quý ngẩn người, sau đó cười nói:

“Tiểu Dương lớn lên phần lớn là giống cha nó, thật ra Tiểu Phi lớn lên giống tôi hơn.”

Nhâm Lê gật đầu, thành thật nói:

“Anh Thi Đạo sẽ bạo phát, bác không rời đi sao?”

Nữ quý chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt nhìn Nhâm Lê có vài phần hiền từ yêu thương.

“Rời đi, có thể đi đâu?”

Nhâm Lê hơi ngậy người, sau đó im lặng.

“Tôi chưa từng bảo vệ con trai tôi.”

Nữ quý mở miệng nói:

“Lần này, tôi muốn bảo vệ con tôi.”

Nghiêm Dương nhìn thiếu niên trước mặt không giống mình được bao nhiêu, nhú mày không nói gì.

“Em lớn lên giống mẹ.”

Thiếu niên mở to hai mắt.

“Anh, anh không tin cảm giác của chính mình sao? Loại cảm giác này, đến từ sâu trong linh hồn.”

Nghiêm Dương lắc đầu.

“Tôi tin tưởng cảm giác của mình, nhưng tôi không tin cậu.”

Thiếu niên ngẩn người.

Nghiêm Dương cũng không nói gì, chỉ phớt tạt nhìn thiếu niên thấp hơn anh một cái đầu.

Thiếu niên ngẩng đầu, cười với Nghiêm Dương.

“Anh, em đưa anh đi gặp mẹ. Nhâm Lê ở chỗ mẹ đấy.”

Nghiêm Dương do dự, sau đó thả tay xuống, Phá hồn trên ngón tay đối diện mặt đất.

.

Đồng Thất đứng lại.

“Làm sao vậy?”

Phùng Cổ Tuấn hỏi.

Mắt Đồng Thất hiện lên chút mờ mịt.

“Có cảm giác xấu.”

Phùng Cổ Tuấn thở dài một hơi.

“Không sao đâu, tôi thường xuyên có.”

Đồng Thất nhìn Phùng Cổ Tuấn, cười cười.

“Nhưng mà, loại cảm giác này của tôi chỉ liên quan đến âm dương.”

Bên ngoài bệnh viện Đông Tân.

Trăm quỹ đạo phố, tiếng khóc nỉ non không ngừng.

Bên ngoài bệnh viện Đông Tân sớm không còn yên tĩnh như đám Nhâm Lê nhìn thấy lúc trước, đủ loại quỷ quái tràn ngập trên đường chính.

Chúng chỉ có một mục đích, hút được thật nhiều linh hồn.

Nước trên đường vì mưa to mà xuất hiện không biết đã rút đi từ lúc nào, nhưng mặt đường vẫn ướt át ẩm thấp như cũ.

Quỷ quái dường như chia thành vài nhóm nhỏ, hướng tới những hướng khác nhau, từ từ đến gần các nhà dân.

Phía đông.

“A di đà Phật.”

Một mặt ánh sáng vàng kim lướt qua, một tầng nhân bộ dáng hao hao giống Phật Di Lặc hiện ra trước mặt một đám quỷ quái.

Liễu Vô chắp hai tay, trên cổ tay còn đeo theo một chuỗi phật châu.

“Bần tăng Liễu Vô, xin thí chủ hãy đi ra một lát.”

Đám quỷ quái từ từ tụ tập lại, sau đó một luồng khói đen lướt qua, một con quỷ treo cổ cao chừng năm thước hiện ra trước mặt Liễu Vô.

Cái lưỡi dài của quỷ treo cổ vung lên, một cơn gió lạnh thổi đến, ánh sáng vàng kim xung quanh tối đi không ít. Đầu lưỡi của quỷ treo cổ lại vung lên, mắt thấy sẽ quán lấy cổ Liễu Vô.

.

Bầu trời phía nam sáng lên, nhưng mặt trời lại không xuất hiện trên bầu trời.

Y Vũ Vị học ra một ngụm máu, cầm tức nhìn quỷ quái có khuôn mặt giống chó ở phía trước, phía sau ông là Nhâm Thiến than một tiếng rồi ngã xuống.

Y Vũ Vị cầm trên tay một ngọn đèn, ngọn đèn chiếu đến chỗ nào quỷ quái liền không dám đi vào chỗ đó.

Y Vũ Vị nhìn Nhâm Thiến miễn cưỡng đứng lên, cười nói:

“Anh lại nhớ đến hai mươi bảy năm trước.”

Mặt Nhâm Thiến tái nhợt nghiêm nghị, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp điềm tĩnh của bà.

Khóe miệng Y Vũ Vị chảy ra một chút máu.

“Lần này, đến lượt anh bảo vệ em.”

Nhâm Thiến cười cười, tiến lên kéo tay Y Vũ Vị qua.

Ngọn đèn ngày càng mờ nhạt, đám quỷ quái xung quanh bắt đầu rục rịch.

Mắt thấy ngọn đèn sẽ tắt, một giọng nói nghi hoặc truyền đến.

“Phụ thân, người xác định là nơi này sao?”

“A, Tiểu Phù Tô của ta, người không tin phụ thân sao?”

“Nhưng mà...”

“Tiểu Phù Tô, đằng trước có người.”

“Phụ thân, mau cứu người!”

Phương Bắc.

“Ông bạn già, hướng bắc ở sau lưng cơ.”

Nhâm lão gia tử đầy thâm ý nói.

“Ha ha.”

Phùng lão gia tử cười nói:

“Nhiều năm rồi không hoạt động gân cốt, cuối cùng cũng đến lúc nắm xương già này có ích rồi.”

Nhâm lão gia tử nhìn quỷ quái trước mắt vì uy áp của mình mà không dám tiến đến.

“Chúng ta đã lâu không có uống một bình, chờ việc này kết thúc, không bằng cùng cái tên sư giả kia uống một bình?”

Phùng lão gia tử cười ha ha.

“Tất nhiên.”

Phía tây.

Ba người được trang bị hoàn hảo đứng ở ngã tư đường.

Một người có mái tóc dài đến thắt lưng, một người có đôi mắt màu vàng kim, một người mặc áo cộc tay xanh lá cây.

Áo cộc tay xanh lá cây huyết sáo, nhìn quỷ quái đứng cách đó không xa nói:

“Đây là quà tặng chuẩn bị cho chúng ta sao?”

Tóc dài nhìn máy tính trong tay, dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng không mất từ tính nói:

“Không giống hai mươi bảy năm trước lắm.”

Mắt vàng kim rút một thanh trường kiếm ra, miễn cưỡng nói:

“Ai thèm quan tâm nó có giống hay không, sớm làm xong sớm về nhà.”

Áo cộc tay xanh lá cây đột nhiên nói:

“Có dao động năng lượng khác thường.”

Nói xong, nhanh chóng rút một đồng linh kiện từ trong túi ra lắp ráp lại. Không đến ba mươi giây sau, một thứ vũ khí vẻ ngoài kỳ lạ hiện ra trên tay anh ta.

Tóc dài cất máy tính trên tay vào trong túi, không chút bận tâm lấy ra một cái nỏ.

“Những gì xảy ra hiện tại hoàn toàn khác tư liệu về hai mươi bảy năm trước.”

Mắt vàng kim cười một tiếng chế nhạo.

“Lời của đám lão già lâu chết kia căn bản không thể tin.”

Áo cộc tay xanh lá cây nhìn qua kính ngắm, thấy một quỷ quái chuẩn bị đến gần, chậm rãi nói:

“Chuẩn bị ăn cơm.”

93. Chương 93: Bách Quỷ Dạ Hành – 5

Phía đông.

Liễu Vô chấp hai tay, sau đó ném phật châu trên cổ tay lên trời, ánh sáng vàng kim thoáng hiện, không trung bị mây đen che khuất lại lộ ra một chút ánh sáng, ánh sáng này tuy nhỏ, nhưng cũng đủ bao phủ quỷ treo cổ.

Quỷ treo cổ phát ra một tiếng kêu bén nhọn, chiếc lưới dài phóng ra đánh về hướng phật châu, như muốn đánh rơi nó.

Đáng tiếc, quanh phật châu tản ra ánh sáng vàng kim, ánh sáng nhàn nhạt kia đốt cháy cái lưới, quỷ treo cổ lại phát ra một tiếng thét chói tai, đôi mắt không có lòng trắng oán hận nhìn chăm chăm vào phật châu.

Liễu Vô ngồi dưới đất, hai mắt nhắm chặt, hai chân khoanh tròn, hai tay chấp lại, trên tay mặc dù không có phật châu, nhưng vẫn như trước làm động tác lần tràng hạt.

“Nam mô hắc ra đất na đa ra dạ da. Nam mô a rị da. Bà lô yết đế thước bát ra da. Bồ Đề tát đỏa bà da...”

Phật châu trên bầu trời tỏa ra luồng sáng chói mắt, ký tự màu vàng vờn quanh phật châu.

Quỷ treo cổ lại thét một tiếng chói tai, cả người nhỏ đi không ít, trên mặt là vằn vẹo thống khổ.

Quỷ treo cổ cảm tức nhìn Liễu Vô, phóng đầu lưới về phía ông.

Không hề có động tác nào, ngay cả tốc độ niệm kinh Phật trong miệng cũng không hề thay đổi.

“Ma ha tát đỏa bà da. Ma ha ca lô ni ca da. Án. Tát bàn ra phạt duệ. Số đất na đất tỏa. Nam mô tất kiết lật đỏa y mông a rị da. Bà lô kiết đế thất Phật ra lăng đà bà...”

Trên người Liễu Vô đột nhiên phát ra ánh sáng vàng kim, cùng phật châu ở xa xa trên bầu trời tôn nhau lên.

Quỷ treo cổ không kịp thu lưới lại bị đốt cháy dữ dội, một mùi tanh tươi theo đó bay đến.

“Nam mô na ra cản trì. Hê rị, ma ha bàn đa sa mế. Tát bà a tha đậu du bằng. A thệ dụng. Tát bà tát đa na ma bà tát đa. Na ma bà đà. Ma phạt đạt đậu đất diệt tha...”

Mỗi một âm Liễu Vô phun ra, ánh sáng vàng kim càng sáng rực. Quỷ treo cổ muốn chạy trốn, lại bị vòng sáng vàng kim vây kín.

Quỷ treo cổ thét lên một tiếng, không cam lòng nhìn Liễu Vô, dần dần tan biến trong ánh sáng vàng kim.

Phật châu quay về tay Liễu Vô, không trung lại bị mây đen che phủ một lần nữa, Liễu Vô ngồi dưới đất, mặt mang theo nét cười tiếp tục niệm kinh Phật.

Phía nam.

Tầm mắt Y Vũ Vị dần trở nên mơ hồ, ông cắn mạnh xuống môi một cái, trong miệng tràn ngập vị rỉ sắt khiến ông tỉnh táo không ít.

Một luồng sáng trắng xuất hiện, đám quỷ vây quanh Y Vũ Vị cùng Nhâm Thiển bị đẩy mạnh ra, Y Vũ Vị rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ người đến.

Một người đàn ông hùng tráng tay phải cầm kiếm, tay trái ôm thắt lưng một thanh niên tuấn lãng, vẻ mặt lười biếng.

Doanh Chính nhìn Y Vũ Vị cùng Nhâm Thiển.

“Tiểu Phù Tô, đây là người ngươi muốn tìm sao?”

Quỷ quái vì chính khí phát ra từ kiếm của thiên tử mà không dám tiến đến, co rúm lại nhìn hai người.

Phù Tô lắc đầu, buồn bã nói:

“Không phải bọn họ...”

Doanh Chính nhún vai.

“Phụ thân lại cùng người đi tìm.”

Nhâm Thiển đã gần như hôn mê, Y Vũ Vị nghĩ muốn mở miệng, lại không phát ra tiếng.

Phù Tô ảo não đập Doanh Chính một cái.

“Sao ngươi lại có thể thấy chết mà không cứu được? Kẻ làm vua phải có tấm lòng từ bi.”

Nói xong, giẫy khỏi cái ôm của Doanh Chính.

Doanh Chính vẻ mặt đau khổ, nói:

“Được được được, phụ thân sai rồi, phụ thân cứu còn không được sao? Hoàng trưởng tử điện hạ vẫn là đi xem hai người kia thế nào đi.”

Phù Tô trừng Doanh Chính, sau đó đi đến trước mặt Y Vũ Vị, Y Vũ Vị khó khăn nói:

“Cứu, cứu cô ấy...”

Phù Tô cau mày dò xét hơi thở của Nhâm Thiển, nói:

“Không sao đâu, ngươi yên tâm, ta sẽ cứu nàng.”

Y Vũ Vị nghe nói như thế, rốt cuộc chậm rãi nhắm mắt lại.

Doanh Chính cầm kiếm thiên tử trong tay, mũi kiếm chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng vung một cái, một luồng sáng trắng xuất hiện.

Vô số quỷ quái ngay lập tức hồn bay phách tán, Doanh Chính bĩu môi.

“Thật không có tính khiêu chiến.”

Phương bắc.

Phùng lão gia tử ném một lá bùa màu vàng lên không trung, lá bùa màu vàng nhanh chóng biến lớn, uy lực của kinh Kim Cương xuất hiện, quỷ quái dừng lại.

Nhâm lão gia tử hai tay kết ấn, quát to:

“Viêm sát chú.”

Trong phút chốc lửa bốc ngập trời, quỷ quái bị tam vị chân hỏa thiêu đốt phát ra tiếng thét chói tai.

Một tiếng kêu rõ ràng truyền đến, ngọn lửa nhỏ dần, hai người Phùng Nhâm thay đổi sắc mặt.

Một người bị tuyết bao phủ hiện ra trước mặt hai người Phùng Nhâm, một nửa khuôn mặt trắng nõn trong suốt.

Nhâm lão gia tử hét lớn.

“Yêu nghiệt phương nào!”

Người tới sống lưng thẳng tắp.

“Tuyết yêu âm phủ kiến quá nhị vị.”

Phùng lão gia tử lấy một tấm phù chú ra, nhất thời từng trận sấm dòn, bổ thẳng xuống đầu tuyết yêu.

Tuyết yêu mấp máy môi, chậm rãi nói:

“Phong tuyết băng thiên.”

Nhâm lão gia tử không ngờ đối phương vừa ra một chiêu đã là tuyệt kỹ, muốn cứu lại cũng không kịp, Phùng lão gia tử phun ra một ngụm máu rồi từ từ ngã xuống.

“Khánh Chi!”

Nhâm lão gia tử đỏ bừng hai mắt hô to.

Phùng lão gia tử miễn cưỡng cười, tỏ vẻ không sao.

Nhâm lão gia tử thay đổi sắc mặt, hai tay kết ấn, trong không trung hiện ra một tấm phù chú rất lớn.

Tuyết yêu biến sắc, kinh hãi kêu:

“Phù phép thiên sư!”

Nói xong liền biến mất trong gió tuyết.

Phù phép thiên sư từ từ hạ xuống, tiếng quỷ quái kêu khóc biến mất.

Phía tây.

Áo cộc tay xanh lá cây bóp cò súng, tiếng súng đầu tiên khai hỏa chiến trường phía tây.

Viên đạn bay ra, phịch một tiếng tuôn ra chất lỏng đầy trời, đến chỗ nào quỷ quái liền hồn bay phách tán.

Mắt vàng kim huyết sáo một tiếng.

“Đẹp lắm.”

Áo cộc tay xanh lá cây khiêm tốn nói:

“Không dám không dám.”

Tóc dài tùy tiện bắn ra một mũi tên, áo cộc tay xanh lá cây ngạc nhiên nói:

“Độc của cậu cũng có tác dụng với hồn thể?”

Tóc dài không chút bận tâm nói:

“Còn đang trong quá trình thử nghiệm.”

Áo cộc tay xanh lá xấu hổ.

“Nhưng mà...”

Tóc dài lại bắn một mũi tên nữa ra.

“Tên của tôi có tác dụng với hồn thể.”

Mắt vàng kim nheo mắt lại, trường kiếm trong tay hóa thành thiên kiếm vạn kiếm, kiếm quang bắn thẳng về phía trước.

Tóc dài nhún vai.

“Cậu sẽ chọc giận bọn họ đấy.”

Mắt vàng kim nở nụ cười đầy tà khí.

“Như vậy không phải chơi rất vui sao?”

Tóc dài nói.

“Đừng đùa với đội trưởng là được.”

Áo cộc tay xanh lá ai oán nói:

“Nhiều quá, bọn họ hẳn là phải cho phí tăng ca chứ.”

Mắt vàng kim cười nhạo.

“Cậu trông chờ vào lão già lâu chết đó sao.”

Áo cộc tay xanh lá bóp cò súng.

“Không, tôi cũng không trông cậy vào bọn họ.”

Tóc dài bỗng nhiên nói:

“Làm thêm? Tôi cũng muốn.”

Áo cộc tay xanh lá thở dài:

“Hiệp nghị lúc trước không cho phép chúng ta làm thêm.”

Mắt vàng kim cười lạnh.

“Để ý đến thứ đó làm gì.”

Áo cộc tay xanh lá khẽ đảo mắt.

“Nói như vậy, cậu đồng ý làm thêm?”

Trong bệnh viện Đông Tân.

Nghiêm Dương đi theo Tiểu Phi rẽ trái rẽ phải, cuối cùng gặp được Nhâm Lê.

“Nhâm Lê!”

Nghiêm Dương kích động nói.

Nhâm Lê nhanh chóng đi đến bên cạnh Nghiêm Dương, Nghiêm Dương nhịn không được ôm chầm lấy cậu hôn mạnh một cái.

Hôn xong rồi, Nghiêm Dương mới chú ý đến ‘người’ kia.

Nữ quý nhìn Nghiêm Dương, trong mắt tràn đầy kích động.

Tiểu Phi lúc này mới nói:

“Anh, đây là mẹ...”

Nghiêm Dương trầm mặc, Nhâm Lê nắm chặt tay Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương né tránh ánh mắt của nữ quý.

“Những người khác đâu?”

Tiểu Phi sững sốt, mặt lộ vẻ hoang mang.

Nữ quý vội vã dịu dàng nói:

“Bọn họ ở cùng nhau, sẽ lập tức đến đây.”

Sau đó là im lặng, cho đến khi một loạt tiếng bước chân truyền đến.”

Đồng Thất cùng Phùng Cổ Tuấn xuất hiện, Nhâm Lê nhẹ nhàng thở ra.

Phùng Cổ Tuấn nhìn hai con quý một lớn một nhỏ trước mặt, hoang mang hỏi:

“Đây là tình huống gì?”

Đồng Thất cười mà không nói.

“Hai người, đều là bạn của Tiểu Dương sao?”

Nữ quý dịu dàng hỏi.

Phùng Cổ Tuấn sửng sốt.

“Tiểu Dương?”

Tiểu Phi đáp:

“Chính là anh.”

“Anh?”

Phùng Cổ Tuấn vẫn như trước muốn làm rõ tình hình, sau đó mở to hai mắt.

“Cậu là đứa bé quý?”

Tiểu Phi gật gật đầu.

“Xin chào, tôi tên là Nghiêm Phi.”

Phùng Cổ Tuấn nuốt nước miếng, sau đó nhìn về phía Nhâm Lê.

Nhâm Lê cười khỏ.

Nữ quý lo lắng nhìn Nghiêm Dương.

“Tiểu Dương, mẹ chỉ là muốn bảo vệ con thôi.”

Nghiêm Dương không được tự nhiên đáp:

“Vâng.”

Lại một hồi im lặng.

Cuối cùng, Phùng Cổ Tuấn phá vỡ không khí im lặng này.

“Tôi nói, vì sao bệnh viện lại biến thành như thế này?”

Nữ quý miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Tất cả mọi người đều đang ngủ.”

“Vì sao hai người lại xuất hiện?”

Nghiêm Dương đột nhiên lên tiếng.

Nữ quý nhìn Nghiêm Dương, thật cẩn thận nói:

“Phong ấn của Anh Thi Đạo bị lỏng ra, mẹ chạy đến đây. Sau đó gặp được Tiểu Phi.”

Đồng Thất nho nhã lễ phép nói:

“Xin hỏi, Anh Thi Đạo thế nào rồi?”

Nữ quý chần chừ, nói:

“Cảm giác không giống...”

Đồng Thất nhíu mày.

Nữ quý nói tiếp:

“Cảm giác không giống hai mươi bảy năm trước...”

Đồng Thất gật đầu.

“Cảm ơn.”

“Anh, anh đợi ở trong này là được rồi, không cần phải xen vào chuyện ở bên ngoài.”

Tiểu Phi đột nhiên nói.

“Bên ngoài?”

Nghiêm Dương nhảy bèn bắt được từ này.

Tiểu Phi sửng sốt, sau đó không biết làm sao nhìn nữ quý.

“Bên ngoài làm sao vậy?”

Phùng Cổ Tuấn truy hỏi.

“A? Không có gì...”

Tiểu Phi ấp úng.

Nữ quý thở dài.

“Bên ngoài trăm quý đang dạo phố.”

94. Chương 94: Bách Quý Dạ Hành – 6

Khi Nhâm Lê lao ra khỏi bệnh viện thì quý quái trên cơ bản đã bị quét gần như sạch sẽ, cậu thấy Nhâm lão gia tử không làm sao, liền thở phào một hơi.

Nhưng tâm tình cũng không theo đó mà bình tĩnh lại nổi, cậu nhìn thấy một thanh niên mặc áo cộc tay xanh lá cùng một thanh niên mất vàng kim mỗi người công một người đi đến trước mặt cậu, người trên lưng rõ ràng là Nhâm Thiến cùng Y Vũ Vị.

Áo cộc xanh lá thấy Nhâm Lê, trừng mắt.

“Nhanh, người nhà ai thì đến nhận đi.”

Nhâm lão gia tử bên kia còn đang đỡ Phùng lão gia tử, Nhâm Lê nhanh chóng chạy đến đón Nhâm Thiến, mất vàng kim không kiên nhẫn nhìn Nhâm Lê, lắc lắc Y Vũ Vị phía sau.

Tim Nhâm Lê như muốn vọt lên đến cổ họng, sợ mất vàng kim kia không kiên nhẫn được nữa ném Y Vũ Vị xuống đất, cũng may Nghiêm Dương luôn theo sát Nhâm Lê từng bước chạy đến đỡ Y Vũ Vị.

Áo cộc tay xanh lá hắng giọng.

“Mỗi người một trăm đồng, mau bỏ tiền.”

Nhâm Lê còn chưa phản ứng kịp, liền nhìn thấy người tóc dài đằng sau mất vàng kim và áo cộc xanh lá đi đến gõ đầu áo cộc xanh lá, sau đó mặt không chút thay đổi nói với Nhâm Lê:

“Lời cậu ta nói không tính, mỗi người một vạn, mau bỏ tiền.”

“Này, người là bọn ta cứu, các người dựa vào cái gì mà đòi tiền chứ?”

Một giọng nói lười nhác lại không mất uy nghiêm truyền đến.

Nhâm Lê vừa nhìn, không nhận ra người đang nói, nhưng lại nhận ra người bên cạnh hắn, kích động nói:

“Phù Tô!”

Gương mặt Nhâm Lê mang theo ý cười:

“Nhâm Lê.”

Nhâm Lê cảm kích nói:

“Hai người cứu dì út cùng dưỡng sao? Thật cảm ơn!”

Nhâm lão gia tử bên kia cũng đã giao Phùng lão gia tử cho Phùng Cổ Tuấn, đi tới nhìn con gái cùng con rể đang hôn mê, thở dài, cảm kích nói:

“Đa tạ nhị vị.”

Lời cảm tạ này, áo cộc tay xanh lá lại không muốn, hét lên:

“Này, dựa vào cái gì chỉ cảm ơn bọn họ? Người là bọn tôi công về đó.”

Nhâm Lê bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

“Cảm ơn mọi người.”

Áo cộc tay xanh lá hừ hừ hai tiếng, xòe tay ra trước mặt Nhâm Lê.

Nhâm Lê nghi hoặc nhìn tay của áo cộc tay xanh lá, không hiểu gì cả.

Mắt vàng kim lưỡi biếng nói:

“Phí dịch vụ.”

Lúc này Nghiêm Dương đột nhiên lên tiếng:

“Liệp Báo?”

Mắt vàng kim cùng áo cộc tay xanh lá đều sửng sốt, sau đó mắt vàng kim nheo mắt lại.

Người tóc dài lấy một chiếc máy tính ra gõ gõ, sau đó gật đầu nói:

“Xin chào, Nghiêm Dương. Chúng tôi là Lợi Kiếm.”

Nghiêm Dương thâm kinh ngạc, cũng không phải vì đối phương ngay lập tức nói ra tên mình, mà bởi vì ‘Lợi Kiếm’ là một nhánh thần bí nhất trong bảy nhánh bộ độ đặc chủng của Trung Quốc, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không đem ra dùng.

Nhâm Lê nghe nửa ngày cũng nghe ra vài phần, nhìn nhìn sắc trời, nói:

“Chúng ta vẫn nên vào trong bệnh viện trước đi.”

Áo cộc tay xanh lá nhún vai, đi vào trong bệnh viện trước.

Phù Tô đi qua giúp Nhâm Lê đỡ Nhâm Thiển, Nhâm Lê cười cảm kích.

Bệnh viện Đông Tân, khoa an dưỡng.

Nhâm Lê đưa mọi người vào trong biệt thự nhỏ, đầu tiên là chuyển Nhâm Thiển và Y Vũ Vị lên giường —— theo người chuyên nghiệp nói, bọn họ chỉ là do thể lực cùng linh lực cạn kiệt nên mới hôn mê.

Sau đó Nhâm lão gia tử lại ‘đúng lúc’ tỏ ra là ai người già lớn tuổi không chịu nổi sức ép lên lầu ngủ trước, chiến trường để lại cho mấy người trẻ tuổi đi, đi lầu cùng với Phùng lão gia tử.

Sau khi sắp xếp thật tốt cho Phùng lão gia tử, Phùng Cổ Tuấn tỏ ra vô cùng lo lắng cho Hạ Tử Triệt nằm ở nhà một mình, vì thế kiên quyết dứt khoát cầm lấy chìa khóa nhà Nhâm Lê rời đi.

Doanh Chính sau khi thấy Phù Tô an ủi Nhâm Lê thì vẻ mặt khó chịu lên lầu, vì thể hiện ở trong phòng khách chỉ còn sáu người Nhâm Lê, Nghiêm Dương, Đồng Thất, tóc dài, mắt vàng kim và áo cộc tay xanh lá.

Về phần Liễu Vô? Ông ta chắc là vẫn còn niệm kinh, chú Đại Bi vốn rất là dài.

Nhâm Lê ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau.

“Các người... là ai?”

“Hiện tại, cậu có hai lựa chọn.”

Áo cộc tay xanh lá không đáp lại câu hỏi mà trừng mắt.

“Một chính là bọn tôi đi về, hai là cậu thuê chúng tôi, sau đó chúng tôi sẽ giúp cậu giải quyết chuyện này.”

Nhâm Lê không tin tưởng nhìn áo cộc tay xanh lá.

“Các người có thể giải quyết được cái gì?”

Áo cộc tay xanh lá hừ hừ hai tiếng.

“Đừng có coi thường bọn tôi.”

Đồng Thất mỉm cười mở miệng:

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ chuyện này để tự chúng tôi giải quyết thì tốt hơn.

Mắt vàng kim đánh giá Đồng Thất, lại tiếp tục hút thuốc lá.

Nghiêm Dương lên tiếng:

“Cái này chỉ sợ không hợp với quy định đi.”

Áo cộc tay xanh lá nhe răng cười.

“Bọn tôi chính là quy định.”

Nhâm Lê thở dài.

“Rất cảm ơn mọi người đã đến hỗ trợ, nhưng chúng tôi thực sự không cần.”

Áo cộc tay xanh lá bị từ chối cũng không giận, cười hì hì nói:

“Không cần thì thôi vậy, nhưng chúng tôi phải chờ mấy người làm xong việc mới có thể rời đi được.”

Nhâm Lê mỉm cười nói:

“Cái này thì đơn giản.”

Buổi chiều.

Phùng Cổ Tuấn đưa Hạ Tử Triệt về biệt thự nhỏ, sau đó bốn người trẻ tuổi của tứ đại thế gia liền tập hợp lại mở một cuộc họp.

Phùng Cổ Tuấn cầm la bàn trên tay, khi cậu ta trở về rõ ràng ông nội của cậu ta đã nói với cậu ta cái gì đó.

“Tôi đề nghị ngày mai lập tức phong ấn Anh Thi Đạo.”

Nhâm Lê cau mày nói:

“Ngày mai? Có nhanh quá không?”

Phùng Cổ Tuấn đặt tay lên la bàn.

“Ngày mai là ngày có dương khí nặng nhất trong tháng này. Hôm nay chúng ta tuy rằng đã tiêu diệt được trăm quỷ, nhưng chính vì trăm quỷ đã xuất hiện mới chính là vấn đề. Sau khi trăm quỷ xuất hiện ba ngày thì Anh Thi Đạo sẽ bùng nổ.”

Đồng Thất ôn hòa nói:

“Tôi thì không sao, tùy mọi người.”

Nhâm Lê chau chừ.

“Nhưng chúng ta không hề biết gì cả.”

Phùng Cổ Tuấn cúi đầu.

“Đã xuất hiện rồi.”

“Hử?”

Nhâm Lê khó hiểu.

Nhưng Nghiêm Dương lại hiểu lời của Phùng Cổ Tuấn.

“Cậu là muốn nói phương vị phong ấn đã xuất hiện rồi?”

Phùng Cổ Tuấn gật đầu.

Nhâm Lê hít sâu một hơi.

“Là chuyện từ khi nào?”

Phùng Cổ Tuấn tránh né ánh mắt của Nhâm Lê.

“Dù sao, cũng xuất hiện rồi.”

Buổi tối.

Nhâm Lê nằm trong ngực Nghiêm Dương.

“Phùng Cổ Tuấn cậu ta...”

Nghiêm Dương xoa xoa đầu Nhâm Lê.

“Chắc là Phùng lão gia tử đã nói với cậu ta gì đó.”

Nhâm Lê rầu rĩ không vui nói:

“Nhưng vì sao không nói cho chúng ta biết?”

Nghiêm Dương thở dài.

“Có lẽ là có nỗi khổ.”

Nhâm Lê lại chui vào ***g ngực Nghiêm Dương, lẩm bẩm:

“Sao lại nhanh như vậy chứ...”

Đúng vậy, sao lại nhanh như vậy chứ.

“Thực ra em không muốn anh đi.”

Nhâm Lê giống như tự nói với bản thân mình.

“Anh không biết nguy hiểm như thế nào, anh không biết gì cả, vốn đây không phải là chuyện của anh.”

Nghiêm Dương vỗ vỗ lưng Nhâm Lê.

“Bảo bối, tin tưởng chồng em đi.”

Nhâm Lê nói:

“Đây không phải vấn đề có tin hay không, sẽ chết người anh có biết không hả?”

Nghiêm Dương cười cười bất cần.

“Không phải em đã nói, cái chết chính là bắt đầu sao? Nếu như anh chết, vậy em đi tìm anh là được rồi.”

Nhâm Lê phẫn nộ nói:

“Nói cái gì xui xẻo vậy hả?”

Nghiêm Dương ôm bé con nhà mình, nói:

“Ngoan, đừng sợ. Chồng em sẽ không sao đâu.”

Nhâm Lê cắn môi, không nói gì.

Nghiêm Dương nghiêng qua, bắt được đôi môi của Nhâm Lê, dùng đầu lưỡi mở hàm răng của cậu ra.

Nhâm Lê thuận theo để cho đầu lưỡi của Nghiêm Dương tiến vào, phối hợp với nhịp điệu của anh.

Nụ hôn kết thúc, Nhâm Lê thở hổn hển nằm trong lòng Nghiêm Dương, thất thần nhìn người đàn ông trước mắt.

“Bảo bối, nói cho anh biết, em đang sợ cái gì?”

Nghiêm Dương dùng giọng nói ấm áp hỏi.

Nhâm Lê rút cuộc không nhịn được bật khóc.

Cậu vừa khóc liền khiến Nghiêm Dương sợ hãi, Nghiêm Dương nhanh chóng ôm lấy cậu, hôn lên những giọt nước mắt của cậu.

“Bảo bối ngoan, làm sao vậy làm sao vậy?”

Nhâm Lê càng khóc càng nhiều, đứt quãng nói:

“Em sợ, em sợ anh giống như cha mẹ.”

Em sợ anh giống như cha mẹ, rời khỏi em.

Nghiêm Dương đặt mạnh Nhâm Lê xuống, trầm giọng nói:

“Bảo bối, anh vẫn luôn ở đây.”

Anh vẫn luôn ở đây, cho dù cái chết cũng không thể tách chúng ta ra.

Giống như bọn họ đã từng có rất nhiều lần hòa hợp, không biết là ai quấn lấy ai trước, không biết là ai cởi quần áo ai trước.

Nghiêm Dương từ tốn hôn lên người Nhâm Lê, trán, hai má, môi, cổ, xương quai xanh, rốn...

Anh tựa như một giáo đồ, thành kính mà trang trọng.

Nhâm Lê mở to hai mắt nằm dưới thân Nghiêm Dương, hô hấp dần trở nên dồn dập, thân thể lại không biết từ khi nào đã thả lỏng ra.

Nghiêm Dương dịu dàng tách hai chân Nhâm Lê ra, ngón tay xoay tròn ở cửa vào của vườn hoa bí mật. Nhâm Lê nắm chặt tay Nghiêm Dương, phát ra tiếng nức nở nhẹ nhàng, thứ xinh xắn phía trước đã sớm đứng lên.

Nghiêm Dương nhấn nạy lửa nóng ở dưới thân, một tay cầm tay Nhâm Lê xoay tròn trước cửa vào, một tay mềm nhẹ cầm lấy thứ nhỏ xinh của Nhâm Lê trêu đùa.

Nghiêm Dương thấy Nhâm Lê thất thần, dứt khoát dùng miệng ngậm thứ nhỏ xinh của Nhâm Lê, không ngừng xoay tròn, liếm lộng, mút vào.

Nhâm Lê phát ra tiếng kêu giống như một con thú nhỏ bị thương, đầu óc trống rỗng.

95. Chương 95: Bách Quỷ Dạ Hành – 7

Ngày hôm sau.

Nghiêm Dương ở trên giường hết sức dịu dàng, cho nên Nhâm Lê căn bản không xuất hiện tình trạng xương sống đau thắt lưng cùng chân mềm nhũn gì cả.

Hạ Tử Triệt vẫn hôn mê như trước, trước khi vấn đề được giải quyết, toàn bộ người thường đều rơi vào trạng thái hôn mê.

Trong phòng ăn chỉ có bốn người Nhâm Lê, Nghiêm Dương, Đồng Thất cùng Phùng Cổ Tuấn.

Phùng Cổ Tuấn không yên lòng ăn sáng, Đồng Thất ngắm nghía một ngôi sao may mắn trên tay, Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương hưởng thụ chút ẩm áp cuối cùng.

Chờ tất cả mọi người ăn xong rồi, Phùng Cổ Tuấn sắc mặt nghiêm túc nói:

“Mười hai giờ giữa trưa.”

Nhâm Lê gật đầu, cậu biết ý của Phùng Cổ Tuấn là nói mười hai giờ giữa trưa sẽ bắt đầu phong ấn.

Cho đến giờ phút này, Nhâm Lê vẫn có cảm giác không thể tin nổi, hai ngày trước bầu trời vẫn còn sáng sủa, hôm nay lại là cuộc quyết chiến cuối cùng.

Tất cả đến quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không hề có chút không khí cùng ý thức quyết chiến nào, nên làm cứ làm, nên ăn vẫn ăn.

Đồng Thất gõ bàn, tốt tính nói:

“Kết quả bói toán của Tiểu Tuấn là gì?”

“Phương vị ở bốn hướng, Nghiêm Dương chủ phía bắc, Nhâm Lê chủ phía nam, tôi chủ phía tây, anh chủ phía đông.”

Phùng Cổ Tuấn bình tĩnh nói.

Đồng Thất cười nói:

“Nghe thấy rất hợp lý.”

Nhâm Lê thâm nắm chặt tay, cậu không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng cậu biết kết quả này chính là ‘nghe thấy rất hợp lý.’

Đồng Thất không nhìn Nhâm Lê, lại nói ra tiếng lòng của Nhâm Lê.

“Tôi đối với Nghiêm Dương, hướng bắc là âm vị.”

Hướng bắc là âm vị.

Bắc cầm tinh quý, âm khí của hướng bắc là nặng nhất, khoảnh khắc Anh Thi Đạo hiện thế tất nhiên hướng bắc cũng nguy hiểm nhất. Nghiêm Dương không có huyết thống của nhà họ Thích lại không biết gì cả đương nhiên không thích hợp ở hướng bắc, nếu Nghiêm Dương là người có dương khí nặng thì còn được, nhưng trên người anh lại tràn ngập sát khí cùng quý khí.

Nghiêm Dương nhanh chóng nắm chặt tay Nhâm Lê, mở miệng nói:

“Không cần, cứ dựa theo lời Phùng Cổ Tuấn mà làm.”

Ánh mắt Phùng Cổ Tuấn phức tạp nhìn Nghiêm Dương, muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời.

Nhâm Lê rút cuộc không nhịn nổi nữa, lạnh lùng nghiêm mặt xoay người bước đi.

Nghiêm Dương tất nhiên là đuổi theo bảo bối nhà mình, trong phòng ăn chỉ còn lại Phùng Cổ Tuấn cùng Đồng Thất.

Phùng Cổ Tuấn chưa xót mở miệng.

“Thời cơ tốt nhất để phong ấn Anh Thi Đạo là vào ngay lúc nó mở ra. Sáu món đồ kia không cần đặc biệt sắp xếp, chỉ cần đặt chúng ở bốn hướng trong trận là được. Đợi đến khi... Đợi đến khi Anh Thi Đạo mở ra chúng sẽ tạo thành một lá chắn bảo vệ người yếu nhất. Lúc này Nghiêm Dương bị vây ở hướng bắc có thể sẽ bị tấn công, phương pháp bảo vệ anh ta chính là tôi cùng Nhâm Lê nhanh chóng phong ấn Anh Thi Đạo.”

“Tôi thì sao?”

Đồng Thất hỏi.

Phùng Cổ Tuấn cúi đầu.

“Anh phải khiến cho Anh Thi Đạo ổn định, một khi chúng ta phong ấn thất bại... Sẽ giống như hai mươi bảy năm trước.”

Đồng Thất gật đầu, ý của Phùng Cổ Tuấn đơn giản là khi bọn họ không khống chế được thì sẽ lấy thân mình cường chế đóng Anh Thi Đạo lại. Nhưng tin tức này lại không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Ngữ khí của Đồng Thất vẫn rất ôn hòa.

“Khi các cậu phong ấn Nghiêm Dương lại bị nguy hiểm thì làm sao bây giờ?”

“Không cần cứu.”

Phùng Cổ Tuấn gần như là bật thốt lên, sau khi nói xong cậu cũng biết là mình nói lỡ, nhưng cậu lại không biện hộ cho mình chút nào.

“Tôi muốn biết... Vì sao?”

Đồng Thất nhìn Phùng Cổ Tuấn, thật lòng hỏi.

Phùng Cổ Tuấn miễn cưỡng cười, chua xót nói:

“Thật xin lỗi, tôi không thể nói cho anh biết.”

Sau khi rời khỏi phòng ăn Đồng Thất trực tiếp đi tìm Nhâm Lê, anh nói cách sắp xếp cho Nhâm Lê, không nhắc đến những thứ khác.

Đồng Thất đi rồi, Nhâm Lê liền thất thần.

Nghiêm Dương cười nói:

“Làm sao vậy? Ủ rũ như thế.”

Nhâm Lê lắc đầu, rầu rĩ không nói lời nào.

Nghiêm Dương ngẫm nghĩ, nói:

“Bảo bối, em từng nghe qua chuyện Điền Kỵ đưa ngựa* chưa?”

Nhâm Lê tuy rằng bực mình, nhưng cậu vẫn luôn chú ý đến Nghiêm Dương.

“Đương nhiên từng nghe, làm sao vậy?”

Nghiêm Dương ôm lấy Nhâm Lê từ đằng sau, cười nhạt không nói gì.

Một lát sau, Nhâm Lê cũng phản ứng lại, cả giận nói:

“Sao anh có thể nói mình là ngựa hạ đẳng chứ!”

Nghiêm Dương oan ức nói:

“Rõ ràng là em nói mà.”

Nhâm Lê xoay người, căm tức nhìn Nghiêm Dương.

Nghiêm Dương cười hắc hắc, xoa xoa đầu Nhâm Lê.

“Bảo bối, tính mạng của chồng giao vào trong tay em, phải cố lên nhé.”

Phùng Cổ Tuấn đã tìm ra đường vào Anh Thi Đạo, đường vào này so với hai mươi bảy năm trước thì có hơi chênh đi một chút cũng không gây trở ngại gì.

Mười giờ bọn họ liền xuất phát, trước khi xuất phát mọi người đều ra đưa tiễn, chính là mấy người... lính đặc chủng ‘Lợi Kiếm’ kia.

Khiến cho Nhâm Lê nghi hoặc chính là các vị trưởng bối cũng không dặn dò gì bọn họ, hai lão gia tử giống như thấy bọn họ đi du lịch mà không phải là toi mạng.

Chỉ có Phù Tô tính tình tốt là có vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn bọn họ tràn đầy lo âu.

Nhâm Lê thở dài, tay trong tay cùng Nghiêm Dương, mang theo mọi người đi đến cửa vào Anh Thi Đạo.

Đó là một tầng hầm ngầm, tầng hầm ngầm rộng mấy trăm mét vuông cũng có đủ không gian cho bốn người hoạt động, nhưng bởi vì nó quá lớn, cho dù thấp toàn bộ đèn lên cũng vẫn sẽ cảm thấy nó tối tăm.

Tầng hầm ngầm ở phía dưới khoa nằm viện, trên mặt đất vạt phần xa hoa, phía dưới là đất bằng, còn có một cái hầm.

Giếng nằm ở giữa tầng hầm ngầm, thoát nhìn rất cũ kỹ, phía trên tràn đầy rêu xanh.

Môi Phùng Cổ Tuấn trắng bệch, miễn cưỡng cười nói:

“Anh Thi Đạo trong truyền thuyết lại là một cái hầm sao?”

Nhâm Lê lắc đầu, nói:

“Ở phía dưới.”

Cái hầm kia không biết được xây từ khi nào, lúc nhà họ Y mua lại bệnh viện này thì cái hầm này cũng đã tồn tại từ lâu.

Anh Thi Đạo quả thực không phải là cái hầm này, Anh Thi Đạo ở dưới hầm.

Bốn người im lặng đi xuống hầm, đường xuống hầm chỉ có một con đường, đường rất hẹp, đi xuống rất vất vả. Nghiêm Dương đi ở tít đằng trước bật đèn pha mở đường, trên đường cũng không có côn trùng gì, chính xác mà nói, trừ bốn người bọn họ ra thì không có sinh vật sống nào.

Không biết đã đi bao lâu, bọn họ cuối cùng cũng đi đến một chỗ trống trải, sau đó bọn họ phát hiện phía cuối con đường này lại là một cánh cửa. Một cánh cửa sắt.

Sắc mặt Nhâm Lê cũng có chút trắng bệch, cậu nhìn đồng hồ, lại phát hiện kim đồng hồ chuyển động rất nhanh, rõ ràng là đã hỏng rồi.

Nhâm Lê nhìn chằm chằm vào đồng hồ.

“Từ trường hỗn loạn.”

“Một giờ ba mươi tư phút, bây giờ là mười một giờ ba mươi tư.”

Phùng Cổ Tuấn nhìn la bàn trong tay, nói.

Đoạn đường này bọn họ rõ ràng đi mất hơn một giờ rưỡi.

Khóe miệng Đồng Thất vẫn giữ nụ cười thản nhiên.

“Chuẩn bị đi.”

Mười một giờ năm mươi lăm.

Nghiêm Dương chủ hướng bắc, Nhâm Lê chủ hướng nam, Phùng Cổ Tuấn chủ hướng tây, Đồng Thất chủ hướng đông.

Sáu món đồ xếp xung quanh bên cạnh Nghiêm Dương, phát ra ánh sáng u ám.

Phùng Cổ Tuấn cầm la bàn trong tay, Đồng Thất cầm một ngôi sao may mắn màu vàng, lưng Nhâm Lê đeo thanh đao mô phỏng theo Ngự Trường.

Mười hai giờ.

Cửa sắt phát ra một tiếng nổ vang, từ từ mở ra.

Nhâm Lê cùng Phùng Cổ Tuấn nhắm mắt, môi mấp máy, hai tay kết ấn, động tác giống nhau như đúc.

Sáu món đồ xung quanh Nghiêm Dương phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng bao phủ Nghiêm Dương, hình thành một tấm màn bảo vệ xung quanh anh.

Đồng Thất mặt không chút thay đổi nhìn cửa sắt, nắm chặt ngôi sao may mắn trong tay.

Cửa sắt phát ra tiếng động lớn, vết nứt càng lúc càng rộng, ánh sáng có chút tối đi, Nghiêm Dương cảm thấy có gì đó nghẹn ở cổ họng của anh, hô hấp càng lúc càng khó khăn, trong lòng lại có một niềm hưng phấn mãnh liệt chưa từng thấy.

Động tác kết ấn của Nhâm Lê cùng Phùng Cổ Tuấn càng lúc càng nhanh, xung quanh bọn họ cùng hình thành nên tấm màn bảo vệ màu đỏ.

Đồng Thất bóp nát ngôi sao may mắn cầm trong tay, ngôi sao phát ra ánh sáng màu trắng, sau đó hóa thành một vòng sáng trắng vờn quanh người Đồng Thất, vì anh chống đỡ một mảnh trời đất.

Nghiêm Dương nhìn chằm chằm vào cửa sắt, khe hở càng lúc càng lớn thì đầu óc anh càng hỗn loạn, hưng phấn trong lòng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

‘Rắc rắc.’

Cái khe mở rộng, cửa sắt cuối cùng cũng bị một luồng sức mạnh cực đại xé nát, Nghiêm Dương chỉ cảm thấy bị một cỗ sức mạnh to lớn hút lấy, sau đó mất ý thức.

Mất thấy phong ấn của Nhâm Lê cùng Phùng Cổ Tuấn sắp hoàn thành, ai có thể ngờ được cửa sắt giam cầm Anh Thi Đạo lại bị hủy, Nhâm Lê cùng Phùng Cổ Tuấn nhắm mắt không nhìn thấy, nhưng Đồng Thất lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Nghiêm Dương hôn mê.

Một bóng đen đến gần Nghiêm Dương đang hôn mê, Đồng Thất nhanh chóng tung ra thứ gì đó.

Động tác của Đồng Thất không ngăn lại được bóng đen, ngược lại còn khiến nó càng thêm hung bạo.

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Đồng Thất đánh mạnh về phía Nghiêm Dương.

Nhâm Lê phun ra một ngụm máu, mở to mắt liền nhìn thấy một màn Đồng Thất cùng Nghiêm Dương bị cuốn vào Anh Thi Đạo, cậu còn chưa kịp phản ứng, cửa sắt đã một lần nữa khôi phục, che Anh Thi Đạo lại.

Tất cả mọi thứ đều đã xong, không thấy Nghiêm Dương đâu.

Chú:Chuyện Điền Kỳ đưa ngựa: vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160504.htm

—— Bách quỷ dạ hành – Kết thúc ——

96. Chương 96: Kiếp Trước

Thế nhân cũng biết Thanh Long có chín con trai, lại không biết thanh long còn có đứa con trai thứ mười.

Con cả Tù Ngưu, thích âm nhạc, ngồi một chỗ với đàn cổ.

Con thứ hai Nhai Tí, thích đánh thích giết, được khắc lên đao hoặc chuôi kiếm.

Con thứ ba Trào Phong, thường được yêu thích, có di ảnh là thú đầu sừng ngồi trên góc cung điện.

Con thứ tư Bồ Lao, bị đánh liền kêu lớn, thường được đúc trên quai chuồng lớn, giúp tiếng vang truyền xa hơn.

Con thứ năm Toan Nghê, vẻ ngoài giống sư tử, thích khói thích ngồi, thường tựa vào các lư hương, theo đó mà nuốt khói phun sương.

Con thứ sáu Bá Hạ, giống rùa có răng, thích mang vác nặng, thường công bia đá.

Con thứ bảy Bộ Ngạn, hình dáng giống hổ, hai bên cửa ngực hoặc chính đường của quan nha thường có thứ này.

Con thứ tám Phụ Hỷ, thân giống như rồng, tao nhã lịch sự, thường uốn quanh đỉnh bia đá.

Con thứ chín Tiêu Đồ, miệng tròn cổ lớn dễ nuốt, là loại thú thích cuộn tròn nằm ngủ, lại có thể tiêu từ tai họa.

Con thứ mười Thanh Lê, trí tuệ tuyệt đỉnh, cổ quái ranh ma, trấn thủ Thiên đình.

Thời kỳ sơ khai, thiên hạ đại loạn, chiến hỏa không ngừng, nạn đói khắp nơi. Ngọc đế lệnh cho Lưu Bá Ôn chuyển thế phò tá minh quân, ban thưởng Trảm Tiên kiếm, phái chín đứa con của rồng, bình định thiên hạ, tạo phúc cho sinh linh.

Nguyên nhân chính là vì Thanh Lê không hạ giới, cho nên thế nhân mới chỉ biết chín người con mà không biết đến người con thứ mười.

Thanh Lê giống cha, lại là con yêu, Long mẫu mang thai ngàn năm mới sinh được, tất nhiên là rất yêu chiều, cho nên mới tạo ra tính cách không sợ trời không sợ đất của y.

Giống như Âm phủ không có ban ngày, Thiên giới cũng giống vậy không có ban đêm, nhưng một khắc trước khi Thanh Lê sinh ra mặt trời rơi xuống, vờn quanh ngoài điện thanh long, một khắc Thanh Lê sinh ra mới một lần nữa bay lên trời.

Cho nên đứa con thứ mười của Thanh Long lấy tên là Lê, ý là sáng sớm.

Mỗi đứa con của tiên nhân thượng đẳng khi sinh ra đều có linh lực, hướng chi là Thanh Long một trong tứ đại thần thú khai thiên lập địa. Nhưng linh lực của Nhâm Lê vượt xa chín ca ca của mình, Thiên đế từng nói đứa nhỏ này tu luyện vạn năm sẽ còn vượt xa cha mình.

Thanh Lê từ nhỏ đã dưỡng bình thích gây sự, nhưng điểm này cũng không cản trở việc y được người khác yêu thích. Lúc còn nhỏ đã được Thiên đế ban cho một món pháp bảo, khiến quanh thân y được bao phủ bởi ánh sáng vàng rực, chiếu đến chỗ nào chỗ đó liền có điềm lành.

Sau khi các ca ca đều hạ giới, Thanh Lê liền có nguyện vọng tốt đẹp là trừ yêu diệt ma. Thiên tiên cũng có danh sư linh lực mạnh giúp y thực hiện được nguyện vọng, khi Thanh Lê cảm thấy đã không còn gì có thể làm khó y liền dứt khoát quyết định đi Âm phủ.

Lúc đó Âm phủ đã tách khỏi Thiên giới tự hình thành một giới riêng, ý tưởng này của Thanh Lê tự nhiên là bị mọi người phản đối, nhưng đứa trẻ trong thời kỳ phản nghịch càng bị người khác ngăn cản thì lại càng cứng đầu, vì thế một ngày nọ Thanh Lê rút cuộc cũng trộm được Âm dương quỹ kính của Tây Vương mẫu, lên vào Âm phủ.

Lần này vào, chính là vướng mắc đời đời kiếp kiếp.

Chính là cái gọi là:

Con thứ mười của Rồng sinh ra lúc sáng sớm.

Bước trên mây rực rỡ trừ âm u.

Thế nhưng minh địa thành âm hôn.

Đời đời kiếp kiếp cùng quần quít.

Tên người thời thượng cổ ẩn chứa sức mạnh vô cùng, chỉ có người gần gũi nhất mới biết được, đây là lý do vì sao chúng ta gọi Thiên đế là Thiên đế, Vương mẫu là Vương mẫu.

Ở Âm phủ, mạnh nhất không ai khác chính là Quỷ chủ, dưới Quỷ chủ có Đệ nhất Đại Tướng quân xưng là Mị Dạ, dưới Mị Dạ là mười Điện chủ.

Thực ra một khắc Thanh Lê đi qua Âm dương quỹ kính lên vào Âm phủ thì Điện Âm Ty đã phát hiện ra, thậm chí Quỷ chủ cùng Mị Dạ còn thông qua thủy kính quan sát nhất cử nhất động của Thanh Lê.

Quý chủ luôn nhìn theo Thanh Lê, nhìn thấy y ngay từ đầu đã không có ý định chém giết, nhìn thấy y ôm đứa trẻ mới sinh do dự, nhìn thấy y mờ mịt nhìn quý trong thôn quý, nhìn thấy y bất ngờ khi đi vào Quý Môn Quan.

Quý chủ ngay từ đầu đã không định giết Thanh Lê, không chỉ vì Thanh Lê là con trai Thanh Long, là con trai của bạn cũ mình. Quý chủ cuối cùng cũng không giết y, là bởi vì bản thân đã mê mang.

Vì sao lại luôn luôn chú ý đến Thanh Lê?

Vì sao lại muốn cho Thanh Lê nhìn thấy một mặt yên bình của Âm phủ?

Vì sao lại rất để ý đến suy nghĩ của Thanh Lê?

...

...

Tất cả những điều này đều khiến hấn mê mang.

Vì thế hấn ngầm đồng ý để Mị Dạ đưa Thanh Lê về Điện Âm Ty, ngầm đồng ý để Thanh Lê chạm đến trung tâm của Âm phủ.

Lâu ngày, một ngày nọ khi hấn ở trong hoa viện nhìn thấy Mị Dạ khê hôn Nhâm Lê thì đã biết đáp án.

Hấn muốn Thanh Lê.

Quý chủ đối tốt với Thanh Lê gấp bội, Thanh Lê không biết từ khi nào đã rơi vào tay giặc, y không biết mình có yêu thương Quý chủ không, y chỉ biết mình không thể rời xa Quý chủ.

Một hôn lễ long trọng, là ngày hội long trọng nhất của Âm phủ trong gần vạn năm, Thanh Lê cùng Quý chủ kết minh hôn trước tuổi Tam Sinh, Quý chủ tự tay dùng nguyên liệu ở đây tuổi Tam Sinh đúc thành Phá hồn.

Tất cả mọi thứ đều có vẻ tốt đẹp như thế, nhưng dù sao Thanh Lê cũng còn quá nhỏ.

Y có thể ở nơi không có mặt trời một năm, mười năm, nhưng trăm năm sau Âm phủ chỉ khiến cho y chán ghét.

Âm phủ chỉ có Quý chủ, chỉ có Mị Dạ.

Cho dù Quý chủ vì y làm ra một mặt trời nhưng cũng không phải là mặt trời chân chính.

Nơi này không có phụ thân, không có mẫu thân, không có các ca ca thương yêu chiều chuộng y, không có đình đài lầu các quen thuộc của y.

Nơi này là Âm phủ, không phải Thiên giới.

Thanh Lê bắt đầu nghĩ đến việc rời đi.

Quý chủ không chịu.

Sau một lần, hai lần, Thanh Lê bắt đầu trốn.

Y nghĩ, chỉ cần y trốn khỏi Âm phủ, Quý chủ liền không thể bắt y về.

Thanh Lê chuốc say Quý chủ, lại một lần nữa lấy Âm dương quý kính ra, y muốn quay về Thiên giới.

Ngay một khắc y tiến vào thông đạo Quý chủ liền tỉnh lại, không tiếc cái giá phải trả phá bỏ phong ấn của con đường đi đến Thiên giới.

Vì thế thông đạo vạn vạn, Thanh Lê đầu thai đến nhân gian.

Quý chủ mở Anh Thi Đạo ra, cùng chuyển thế đến nhân gian.

Lời tiên đoán ngay từ đầu đối với Nhâm Lê cùng Nghiêm Dương đã không phải nhân duyên, đó là số mệnh.

Song tử oán hận cả nhân gian,

Một mệnh minh dương một mệnh âm,
Quỷ chủ nhảy lên đoạt minh dương,
Âm tử ôm hận oán cả trời đất.

Quỷ chủ vì có thể dung nhập nhân gian, không tiếc đoạt đi thân thể một đôi song sinh. Thai song sinh vốn thuần âm dương, hẳn vốn là muốn đoạt thân thể của âm tử, nhưng bắt đắ dĩ âm tử quá yếu, cuối cùng chỉ có thể nhập vào thân thể minh dương.

Phong ấn Âm dương quỷ kính, năm lượng hao phí khi mở Anh Thi Đạo ra quả thực quá lớn, nhất thời Quỷ chủ đánh mất linh lực cùng trí nhớ, cho đến khi Anh Thi Đạo mở ra lần nữa mới là lúc khôi phục.

97. Chương 97: Lựa Chọn

Quỷ chủ ngồi trong điện ở Âm phủ, một con thú nhỏ màu đen cuộn tròn nằm trên đùi.

Mị Dạ im lặng đứng một bên, toàn thân tản ra khí thể lạnh thấu xương.

Dưới điện không có một bóng người, mười Điện chủ đã cáo lui không lâu trước đó.

“Tôi là ai?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Quỷ chủ truyền đến.

Mị Dạ mỉm cười, mái tóc bạc không có gió tự lay động.

“Ngài là vương của Âm phủ, là Quỷ chủ, là Cừu.”

Cừu...

Quỷ chủ giống như một mồi nhắm mắt lại.

“Vậy, Nghiêm Dương là ai?”

Mị Dạ nhìn Quỷ chủ, thành thật nói:

“Nghiêm Dương là ngài, ngài đã không còn là Nghiêm Dương.”

Nhâm Lê có một giấc mơ, ở trong mơ, cậu tên là Nhâm Lê.

Trong mơ có đình đài lầu các, có kỳ trân dị thú.

Trong mơ cũng có rất nhiều người, bọn họ đều không ngoại lệ tươi cười chào hỏi mình.

Nhâm Lê hoang mang, đây là mơ sao?

Cậu đi đến một tòa cung điện, trong cung điện có một người đàn ông uy nghiêm, người đàn ông đưa cho cậu một ly nước.

Nhâm Lê uống cạn.

Trí nhớ giống như thủy triều tràn về.

Cậu tên là Thanh Lê, con thứ mười của rồng. Nơi này là Thiên giới, là nhà của cậu.

Sau đó ngày người ở đây mấy ngày, cậu bị Thiên đế gọi đến gặp.

Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng tiên gia đứng hai bên, Thiên đế cùng Vương mẫu ngồi trên điện.

Thiên đế cười nói:

“Long nhi, người đã nhận rõ được hiểm ác của thế gian chưa?”

Thanh Lê ngẩng đầu, nhìn Thiên đế trên cao không thể chạm đến.

“Tôi là ai?”

Thượng đế cùng Vương mẫu liếc nhau, Vương mẫu cười nói:

“Tính tình Long nhi vẫn như thế.”

Thiên đế vui vẻ:

“Đúng vậy. Long nhi, ngươi là con trai Thanh Long, là huyết mạch của thần thú Thượng cổ, là Thanh Lê.”

Trong mắt Thanh Lê tràn ngập mê mang.

“Tôi không hiểu.”

Thiên đế cười ha ha, nói với người đàn ông uy nghiêm Thanh Lê đã gặp qua:

“Thanh long, xem ra Long nhi vẫn còn chưa tỉnh ngủ.”

Người đàn ông uy nghiêm lắc đầu cười.

“Đều bị Thiên đế cùng Vương mẫu làm hư.”

Wương mẫu nói:

“Đứa bé này ta nhìn liền thấy thích, cưng chiều nhiều một chút cũng không sao.”

Thiên đế vung tay lên.

“Thôi thôi, để Long nhi nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

Thanh Lê lại mơ mơ hồ hồ về Thanh Long Điện.

Trong điện truyền đến tiếng đàn khoan thai, Thanh Lê bất tri bất giác đi theo tiếng đàn.

Đi đến một viện nhỏ, cậu nhìn thấy một người đang ngồi trên đài đánh đàn.

“Anh là ai?”

Thanh Lê hoang mang nhìn thanh niên ôn hòa kia.

Thanh niên cười cười.

“Ta là đại ca của đệ.”

Mặt Thanh Lê lộ vẻ có lỗi.

“Thật xin lỗi, tôi không nhớ rõ.”

Thanh niên dừng đánh đàn.

“Long nhi, đệ còn nhớ rõ cái gì?”

Thanh Lê nhú mày.

“Tôi còn nhớ rõ... Nghiêm Dương, Nghiêm Dương là ai? Còn có Nhâm Lê.”

Thanh niên gảy dây đàn.

“Nghiêm Dương là tên của Quý chủ ở thế gian. Đệ chính là Nhâm Lê, Nhâm Lê đã không còn là đệ.”

Thanh Lê nghiêng đầu.

“Thiên đế nói tôi chưa tỉnh ngủ, nhưng mà tôi không hiểu.”

Thanh niên cười cười.

“Long nhi, đệ đang nghĩ gì?”

Đầu óc Thanh Lê hỗn loạn.

“Tôi không biết. Tôi không biết các người, tôi chỉ biết Nghiêm Dương.”

Thanh niên ngạc nhiên.

“Không phải đã uống nước suối Tam Sinh sao? Hẳn là phải khôi phục rồi chứ.”

Thanh Lê không kiên nhẫn.

“Đây là mơ, tôi muốn tỉnh lại. Đúng rồi, Nghiêm Dương đâu?”

Thanh niên lắc đầu, đứng dậy.

“Đi, đi cùng ta.”

Thanh Lê đi theo thanh niên, lại một lần nữa đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thiên đế nhìn Tù Ngưu, hỏi:

“Tù Ngưu, ngươi có chuyện gì?”

Tù Ngưu nói:

“Long nhi không muốn tỉnh lại, xin Thiên đế khai ân, cho nó trải qua hết một đời này đi.”

Thiên đế nhìn Thanh Lê.

“Long nhi, ngươi không muốn tỉnh lại sao?”

Thanh Lê khẽ gật đầu.

Thiên đế nói:

“Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Cũng mới chỉ qua mấy ngày thôi. Long nhi, ngươi đã không muốn tỉnh lại, liền tùy ngươi đi.”

Điện Âm Ty.

“Tôi muốn đi tìm cậu ấy.”

Quỷ chủ nói.

Mị Dạ cười.

“Bệ hạ, Mị Dạ không thể lại thay người trông chừng Âm phủ nữa, phải cho Mị Dạ chút thời gian cá nhân chứ.”

Quỷ chủ vuốt ve con thú nhỏ trên đùi.

“Người cùng ta quay về đâu?”

Mị Dạ đáp:

“Đã đi rồi, hẳn xin Quỷ chủ không cần lộ ra tin tức của hẳn.”

Quỷ chủ gật đầu, vỗ vỗ thú nhỏ, thú nhỏ liền nhảy khỏi đầu gối Quỷ chủ.

Quỷ chủ đứng dậy.

“Tôi phải đi về.”

Tôi là ai?

Ngài là Vương của Âm phủ, là Quỷ chủ, là Cừu.

Tôi là ai?

Người là con trai của thanh long, là huyết mạch của thần thú Thượng cổ, là Thanh Lê.

Mặc kệ người là ai, tôi đều muốn tìm người.

Mặc kệ tôi là ai, tôi cũng phải tỉnh lại.

98. Chương 98: Kết

Bệnh viện Đông Tân, phòng bệnh.

Nhâm Lê từ từ mở mắt ra, đầu tiên cậu cảm thấy mê mang, sau đó ngồi bật dậy.

“Làm sao thế? Khẩn cấp muốn gặp chồng em sao?”

Giọng nói đầy vẻ lưu manh truyền đến.

Nhâm Lê nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy mê mang.

“Em... dường như đã có một giấc mơ.”

Nghiêm Dương nhún vai.

“Không sao, dù sao bây giờ cũng tỉnh rồi.”

Nhâm Lê đột nhiên cảnh giác hỏi:

“Anh là ai?”

“Anh là Nghiêm Dương.”

Nghiêm Dương cười nói:

“Anh là Nghiêm Dương, em là Nhâm Lê. Anh từng tên là Cừu, em từng tên là Thanh Lê.”

——- Toàn bộ văn kết thúc ——-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-trung-chuyen-tu-vong>